

TIỂU THUYẾT TRINH THAM

Chu Hạo Huy

Bản thông báo

TU VONG

Khúc ly biệt ②

Người dịch: Hương Ly

Mục lục

Chương 8: Trai Cò Và Ngư Ông 1

Chương 8.2

Chương 8.3

Chương 8.4

Chương 8.5

Chương 8.6

Chương 8.7

Chương 8.8

Chương 8.9

Chương 8.10

Chương 9: Âm Mưu Và Bí Mật

Chương 9.2

Chương 9.3

Chương 9.4

Chương 9.5

Chương 9.6

Chương 9.7

Chương 9.8

Chương 9.9

Chương 9.10

Chương 9.11

Chương 10: Long Ngư Yến

Chương 10.2

Chương 10.3

Chương 10.4

Chương 10.5

Chương 10.6

Chương 10.7

Chương 11: Vượt Ngục

Chương 11.2

Chương 11.3

Chương 11.4

Chương 11.5

Chương 11.6

Chương 11.7

Chương 11.8

Chương 11.9

Chương 11.10

Chương 11.11

Chương 11.12

Chương 11.13

Chương 11.14

Chương 12: Truy Tìm Nguyên Nhân

Chương 12.2

Chương 12.3

Chương 12.4

Chương 12.5

Chương 12.6

Chương 12.7

Chương 12.8

Chương 13: Kế Hoạch Thâu Tóm

Chương 13.2

Chương 13.3

Chương 13.4

Chương 13.5

Chương 13.6

Chương 14: Khúc Ly Biệt

Chương 14.2

Chương 14.3

Chương 14.4

Chương 14.5

Chương 14.6

Chương 14.7

Chương 14.8

Chương 15: Kết Thúc Bản Nhạc - Chia Xa

Chương 15.2

Chương 15.3

Chương 15.4

Chương 15.5

Chương 15.6

Chương 15.7

Chương 15.8

Chương 15.9

Chương 15.10

Chương 15.11

Chương 15.12

Vĩ Thanh

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trai Cò Và Ngư Ông 1

«Mình ebook lại truyện này đơn giản vì mình thích. Đã đọc đủ 4 phần còn phần này tìm đâu cũng không thấy nên đã đặt mua và muốn chia sẻ với các bạn có cùng sở thích như mình.»

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Chương 8.1

Đối với A Hoa sân bay tỉnh thành chính là vùng đất đau thương.

Vào cuối thu năm ngoái, Đặng Hoa- nhân vật xưng bá một phương chính là bị mất mạng ngay trong đại sảnh chờ máy bay ở đây, từ đó cũng vén bức màn chuyển biến lớn thời kì hưng thịnh của Tập đoàn Long Vũ chuyển sang suy yếu. Và đối với A Hoa, đòn đả kích đối với cái chết của Đặng Hoa trên phương diện tình cảm vượt xa tất cả những ý nghĩa khác. Bởi vì trong con mắt A Hoa, Đặng Hoa quyết không chỉ đơn giản là một ông chủ - đó là một người đàn ông đem lại cho anh ta cuộc sống thứ hai. Giữa họ ngoài mối liên hệ chủ tớ, còn được liên kết bằng một thứ tình thân hơn cả huyết thống.

Tối hôm đó A Hoa giương mắt nhìn Đặng tổng sụp đổ trước mặt thứ cảm giác bi thương và tuyệt vọng giống như khối băng dần dần tan chảy, trong khoảng khắc đã nhấn chìm anh ta; anh ta càng không thể nào quên được lúc đó bóng đen của kẻ gây ra tội ác ngay ở phía trên cao ngay ngoài phòng chờ máy bay đang cúi xuống nhìn tất cả mọi người, như thể một con điều hậu kiêu đang cúi xuống nhìn đám thỏ chuột không có chốn nương thân trên thảo nguyên trống trải. Mặc dù người đó đã dùng ánh sáng ngược sáng của sân bay để che giấu gương mặt mình,

nhưng A Hoa lại có thể cảm nhận rõ được đôi mắt của đối phương giống như con dao quét qua toàn thân anh ta, còn anh ta thì lại giống như một đứa trẻ sơ sinh trần trụi không hề có khả năng phòng ngự. Hình ảnh này khắc sâu vào tâm khảm anh ta, định sẵn sẽ trở thành nỗi sỉ nhục trong cả cuộc đời anh ta.

May mà A Hoa không vì nỗi sỉ nhục đó mà chạy trốn, anh ta cũng chưa bao giờ sợ bất cứ nỗi đau nào. Nỗi sỉ nhục và đau khổ chỉ càng thổi bùng lên ngọn lửa căm hận trong lòng anh ta-ngọn lửa báo thù.

Cho nên khi A Hoa lại một lần nữa đến sân bay tỉnh thành, bước đi của anh ta vẫn rất kiên định, lưng anh ta thẳng tắp. Mặc dù anh ta bị thua ở nơi đây một lần, nhưng chỉ cần anh ta vẫn đang chiến đấu, anh ta tin rằng sẽ có ngày lật ngược thế cờ.

Chuyến bay mà A Hoa chờ đợi còn một tiếng nữa mới hạ cánh, anh ta bèn vào ngồi một quán cafe ở đại sảnh phòng chờ. Quán không đông khách, A Hoa chọn vị trí cạnh cửa sổ. Ở vị trí này không chỉ có thể nhìn thấy tình hình ở bên trong đại sảnh, hơn nữa còn đối diện với cửa, từng vị khách bước vào đều không thể thoát khỏi con mắt của anh ta được.

Kể từ sau khi Minh Minh xảy ra chuyện, A Hoa đã có đủ lí do để lưu tâm bất cứ động tĩnh gì ở bên cạnh mình. May mà với khả năng tích lũy được trong nhiều năm làm nghề vệ sĩ của anh ta, muốn tự bảo vệ bản thân mình là điều quá đơn giản.

Cô phục vụ xinh đẹp bưng cafe A Hoa gọi đến, khẽ đặt xuống trước mặt anh ta, mỉm cười nói: «mời anh!»

A Hoa nâng ly cafe nhấp một ngụm, chợt chau mày. Cô phục vụ gần người hỏi vẻ lo lắng: « Mùi vị không ổn sao?»

A Hoa xua tay, biểu thị việc này không liên quan gì đến cafe. Khóe mắt anh ta thoáng liếc chéo lên - đó chính là hướng cửa của mọi người.

Cô nhân viên phục vụ liền bước tới hỏi: Anh đi một mình à?

Người mới đến giờ tay chỉ vào A Hoa: « Tôi tìm người». Trong lúc nói, bước chân vẫn không hề ngừng lại. Cô nhân viên phục vụ vẫn đi theo, nhìn thấy người đàn ông Trung niên đó ngồi ngay ngắn xuống ghế đối diện A Hoa, bèn đưa menu tới, hỏi: Anh xem muốn chọn đồ uống gì?

Người đàn ông lại đẩy menu trở lại: Không cần đâu, tôi nói mấy câu rồi đi ngay.

Người nhân viên phục vụ cũng không nói thêm gì, ngoan ngoãn thu thực đơn lại rồi lui xuống. A Hoa thì lại thưởng thức thêm một ngụm cafe, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào vị khách không mời mà đến đó, lạnh lùng nói: Đội trưởng La, trùng hợp quá nhỉ?

Người mới đến chính là La Phi - đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành mới nhận chức. A Hoa và anh có thể coi là quen biết đã lâu. Nói thực, nếu chỉ riêng về con người La Phi, ấn tượng của A Hoa đối với anh không hề xấu. Chỉ là bởi vì đội trưởng tiền nhiệm của đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành Hàn Hạo đã bắt chết Đặng Hoa, A Hoa đã nảy sinh thành kiến đối với cả tổ chuyên án của phía cảnh sát. Cộng thêm việc sau đó A Hoa một tay dàn dựng nên cái chết của Hàn Hạo và vụ hung án hai xác chết trong tòa nhà Long Vũ, giữa anh ta và La Phi đương nhiên sẽ đối nghịch với nhau như nước với lửa.

Đối diện với câu nói lạnh lùng, châm chọc của A Hoa, La Phi rất thản nhiên. Anh ta nói thẳng luôn không hề né tránh: «Không có gì là trùng hợp cả. Đạo này cảnh sát chúng tôi vẫn luôn theo dõi anh sát sao - đặc biệt là từ sau khi anh Long xảy ra tai nạn ô tô.»

Đối phương đột nhiên nhắc đến chuyện của anh Long, trong lòng A Hoa cũng khó tránh khỏi giật mình, nhưng sự biến hóa này không hề nhận ra trên khuôn mặt anh ta. Anh ta thậm chí còn mỉm cười, hỏi vặn lại đối phương: «Vậy ra hôm nay anh đến để bắt giữ tôi à?»

« Nếu như tôi đến đây để bắt giữ anh vì sự việc này... » La Phi khẽ nheo mắt hỏi ngược lại: «Vậy thì tôi cần thiết phải chờ đến tận ngày hôm nay sao?»

A Hoa và La Phi nhìn nhau chăm chăm, mang theo khí thế giằng co từng tắc đất, sau đó anh ta dùng giọng chế giễu để khiêu khích đối phương: «Đó là một vụ tai nạn, chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Anh không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh được nó không phải là sự cố ngoài ý muốn»

«Đúng vậy tôi không có chứng cứ.» Trên phương diện ngôn từ, hình như La Phi có vẻ đang chịu lép vế, nhưng thần thái của anh vẫn rất trầm tĩnh, đặc biệt là đôi mắt sáng rực của anh vẫn luôn toát ra sự tự tin ung dung tự tại.

Trạng thái này ngược lại khiến cho A Hoa hơi khó hiểu, anh ta không tìm được phải chủ động xuất kích, thăm dò đối phương: "Vậy bây giờ anh ngồi đây, anh lại không uống cafe, anh muốn làm gì?"

La Phi quay ra nhìn bên ngoài cửa sổ, kết thúc cuộc giao đấu bằng mắt với đối phương. Đồng thời anh ta trả lời: "Tôi đến tìm anh để đòi một người."

Mắt A Hoa mở to hơn, lộ ra trạng thái mơ hồ khó hiểu. Còn La Phi lại nhìn nhìn đoàn người đông đúc đang đi lại ở trong đại sảnh sân bay đang đi lại nườm nượp, bổ sung thêm: "Trịnh Giai - hãy giao cô ấy cho tôi!"

A Hoa hoàn toàn không ngờ được mục đích chuyến đi này của La Phi lại là cô gái đó. Anh ta khẽ xoay nhẹ ly cafe để trước mặt, sau khi trầm mặc giây lát bèn hỏi: "Anh có ý gì vậy?"

La Phi quay đầu lại ánh mắt đã không còn sắc bén như lúc trước.

"Tôi không phải đang dùng thân phận cảnh sát để ra lệnh cho anh điều gì cả. Tôi chỉ với vai trò là người bạn của bố Trịnh Giai, hy vọng cô ấy có thể có được một môi trường an toàn, tốt hơn thôi." Anh nhìn thẳng vào đối phương và nói.

Cảm nhận thấy hành vi của mình đã bị hiểu nhầm, A Hoa đột nhiên trở nên hơi bực bội, anh ta "hừ" một tiếng, "Anh tưởng rằng tôi sẽ hại cô ấy sao? Tôi chỉ là nhận được sự ủy thác của người khác, tôi đang chăm sóc cho cô gái đó..."

"Tôi hiểu...." La Phi kịp thời cắt ngang lời ai oán của đối phương, "Tôi biết anh không có ác ý gì đối với Trịnh Giai. Anh bố trí cho cô ấy đi Mỹ để chữa trị đôi mắt, từ điểm này anh có thể coi là ân nhân của cô ấy rồi. Tôi cũng biết người đã nhờ vả anh là ai, tôi thậm chí biết giữa hai người đã có cuộc giao dịch nào...»

«Anh muốn phá cuộc giao dịch của chúng tôi?» A Hoa hỏi về miễn cảm. Lúc đó Eumenides đã có được cuộn băng ghi âm có thể chứng minh A Hoa đã lên kế hoạch cho hai vụ giết người trong phòng kín ở tòa nhà Long Vũ, sau đó dùng cuộn băng ghi âm này trở thành món đồ để nhờ cậy A Hoa chăm sóc cho Trịnh Giai. La Phi đã có thể đoán ra được quá trình cuộc giao dịch của bọn họ, vậy thì chắc chắn sẽ canh chừng cuộn băng ghi âm này nhỉ? Bọn họ bây giờ đều đã biết: cô gái đó là gót chân Achilles trong lòng Eumenides, La Phi bây giờ muốn đưa cô ấy đi, chẳng phải là vì muốn mượn cơ hội này để ép Eumenides quay mũi giáo sao?

La Phi «ha» một tiếng, lạnh lùng nói: «Tôi cần thiết phải làm như vậy sao?»

A Hoa bê ly cafe lên, tỏ vẻ ung dung thưởng thức một ngụm, hỏi vặn lại: « Anh chẳng phải đến năm mơ cũng muốn đưa tôi ra tòa án xét xử sao?»

« Tôi đương nhiên muốn.» La Phi nhìn chăm chú, nói: « Nhưng đó không phải là năm mơ, mà là hiện thực sắp xảy ra rồi.»

A Hoa giật mình, anh ta rõ ràng cảm nhận được thứ áp lực mạnh mẽ mà người đàn ông đang ngồi đối diện mang tới - Nhưng anh ta đã từ lâu quá quen với việc sinh tồn dưới mọi loại áp lực. Anh ta từ từ đặt ly cafe

xuống bàn, rồi nhìn thẳng vào đối phương, nhả ra ba chữ :« Tôi đợi anh!»

«Anh không phải đợi quá lâu đâu.» La Phi trịnh trọng nói, như thể đang đưa ra một lời hứa. Thoáng ngừng giây lát, anh ta lại nói tiếp đề tài ban đầu: « Nhưng tôi quyết không lợi dụng cô gái đó. Hơn nữa chúng ta đều phải biết, làm như vậy sẽ không có bất cứ ý nghĩa gì cả.»

A Hoa gật đầu biểu thị sự tán đồng. Eumenides không thể nào khuất phục bất cứ sự uy hiếp nào, nếu như La Phi cố tình phá hoại giao ước giữa mình và Eumenides, vậy thì chỉ có thể phản tác dụng mà thôi. Sau khi nghĩ rõ được tầng nấc này, tâm trạng của anh ta cũng thả lỏng hơn, bèn mỉm cười nhìn La Phi nói: «Vậy thì tôi thực sự chẳng có chút lòng tin nào với anh cả. Lẽ nào anh muốn định cho tôi tội danh cố ý gây tai nạn giao thông, sau đó xử tôi vài tháng một năm sao?»

La Phi biết ý tứ trong câu nói của đối phương: bản thân mình mặc dù bắt được Eumenides, nhưng bởi vì không đủ chứng cứ, cuối cùng cũng chỉ có thể xử năm năm tù mà thôi. Đối diện với lời chế giễu trắng trợn này, anh chỉ mỉm cười không nói thêm gì cả.

A Hoa thấy không thể nào khích cho đối nổi giận, tự bản thân cũng cảm thấy vô vị. Anh ta lại một lần nữa bưng ly , chộp chộp mắt nói:« Được rồi. Nếu chuyển đi lần này của anh không liên quan gì đến việc công, thì anh hãy cho tôi một lý do đi: vì sao anh lại muốn đem Trịnh Giai từ chỗ tôi đi?»

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.2

Câu trả lời của La Phi vô cùng ngắn gọn: « vì sự an toàn của cô ấy»

Cốc cafe đang cầm của A Hoa chợt dừng lại giữa khoảnh không: " Anh cho rằng tôi không bảo vệ được cô ấy sao?"

La Phi không nói gì nhưng thái độ mặc nhận của anh rõ ràng đã thể hiện ra lập trường của anh

A Hoa cười lạnh lạnh, hỏi ngược lại đối phương: " Cả tỉnh thành này có vệ sĩ nào tốt hơn tôi sao?"

La Phi thẳng thắn thừa nhận: "cho dù cả quốc gia này, e rằng cũng không có ai."

A Hoa bực bội nâng ly cafe lên: "Vậy anh dựa vào đâu mà cho rằng tôi không bảo vệ được một cô gái?"

La Phi khẽ thở dài "Tình hình bây giờ đã khác rồi. Anh không còn là một vệ sĩ nữa, anh là mục tiêu. Nếu như anh là vệ sĩ, anh càng hùng mạnh, người ở bên cạnh anh sẽ càng an toàn; nhưng khi anh trở thành mục tiêu, anh càng hùng mạnh, người ở bên cạnh anh sẽ càng nguy hiểm - anh có hiểu không?"

A Hoa khẽ ngấn người. Đạo lý này trước đây anh ta chưa từng nghĩ tới, bây giờ đột nhiên nghe thấy, ít nhiều cũng khiến anh ta cảm thấy hơi mơ hồ.

La Phi lại không muốn chờ đợi, ánh mắt anh chợt lóe sáng, ném ra vũ khí có sức sát thương lớn: " Nghĩ đến Minh Minh xem, tại sao cô ấy trở

lên như vậy?"

Câu nói này rõ ràng đã đâm trúng vào điểm yếu của A Hoa. Anh ta khó có thể chịu được đòn đột kích này, anh ta đặt mạnh ly cafe xuống bàn, hần học nhìn đối phương, hét lên: "Anh có ý gì? ANh muốn nói là tôi hại Minh Minh sao?"

La Phi khẽ lắc đầu: "Tôi nói gì không hề quan trọng, quan trọng là sự thực rốt cuộc là gì?"

Sự thực rốt cuộc là gì? A Hoa không thể không suy nghĩ ssau thêm theo hướng đối phương dẫn dắt.

Nếu như Minh Minh không thân thiết với mình vậy , sao cô ấy có thể gặp phải số phận hẩm hiu thế chứ? Kẻ địch hung hãn như vậy, bản thân mình mặc dù có thể tự bảo vệ, nhưng những người bên cạnh mình thì lại khó tránh khỏi việc bị tổn thương. Đặc biệt là những người càng được mình trân trọng, e rằng sẽ càng trở thành mục tiêu mà kẻ địch cố tình xâm hại. Mình cho dù bản lĩnh thông thiên, cũng không thể bảo vệ được từng người ở bên cạnh mình.

A Hoa lại nhớ đến câu nói cách đây không lâu nữ chủ nhân nói với mình, trái tim anh ta càng lúc càng lạnh, trán lấm tấm mồ hôi.

Đúng vậy, mình đã đủ hùng mạnh- nhưng vừa vạm sự hùng mạnh của mình lại kéo những người ở bên cạnh rơi xuống một cái xoáy nước đáng sợ. Những người mà anh ta muốn bảo vệ, vì vậy mà khó có thể tránh khỏi bị tổn thương.

Vậy rốt cuộc thứ gì mới là kẻ đầu sỏ? Là chính xoáy nước hay luồng khí lưu tạo nên xoáy nước?

A Hoa dùng hai tay nâng ly cafe lên, chất màu nâu đen trong cốc khẽ run rẩy, ánh lên những gợn sóng lăn tăn. Trong lúc hoang mang anh ta lại nghe thấy giọng nói của La Phi: "Bây giờ có lẽ anh đã hiểu. Tôi không

phải là muốn phá hoại giao ước giữa anh và người đó, ngược lại, tôi đang giúp anh hoàn thành giao ước đó.

A Hoa không chế được tâm trạng của mình, sau khi bình tĩnh trở lại, anh ta hỏi đối phương: "Vậy thì anh muốn tôi làm thế nào?"

La Phi nhìn đồng hồ đeo tay: "Còn nửa tiếng nữa là chuyến bay sẽ hạ cánh. Anh hãy đưa tôi số điện thoại liên hệ của Trịnh Giai, sau đó tốt nhất là anh hãy đi đi, đồng thời dụ luôn những chiếc "đuôi" của anh đi theo."

A Hoa có thể hiểu hàm nghĩa của chữ "đuôi". Anh ta quay đầu nhìn ra cửa sổ đại sảnh sân bay, nhanh chóng xác định được mấy mục tiêu trong đoàn người, nói vẻ khinh mạn: "Loại này tôi chỉ cần dùng đến ngón tay cái là có thể giải quyết xong bọn chúng." La Phi thoáng chau mày nhắc nhở đối phương: "Giải quyết xong bọn chúng không có nghĩa là giải quyết xong vấn đề."

A Hoa biết La Phi nói có lý, nhưng trong tiềm thức anh ta khó có thể chấp nhận sự sắp xếp mà đối phương đã bố trí sẵn cho mình. Sau một thoáng trầm ngâm, anh ta tìm ra được một lý do để phản bác "Tôi bây giờ rời khỏi đây thì có ý nghĩa gì sao? Người của Cao Đức Sâm đã nhìn thấy chúng ta gặp mặt, e rằng bọn chúng sẽ để lại nguoiif tiếp tục theo dõi anh."

"Đúng là có khả năng này" La Phi không hề né tránh câu hỏi này, "Nhưng điều này cũng chẳng có gì không hay cả. Trên thực tế, tôi còn hi vọng Cao Đức Sâm biết được bây giờ tôi muốn bảo vệ Trịnh Giai, như vậy thì cô gái đó sẽ càng an toàn. Bởi vì mục tiêu của Cao Đức Sâm chính là anh, anh ta không hề mong muốn gây chuyện với cảnh sát đâu."

A Hoa gật đầu, sắc mặt càng nặng nề: "Đúng vậy, bây giờ chính là lúc Cao Đức Sâm đang có thể lực trong tình thành, hẳn chắc chắn sẽ cố gắng duy trì mối quan hệ hợp tác với phía cảnh sát."

La Phi nghe thấy ý tứ khác lạ trong câu hỏi này, lập tức hỏi vặn lại: "Cái gì mà mỗi quan hệ hợp tác?"

"Giữa các người không hợp tác sao?" A Hoa cười khẩy nói "Vậy thì từng bước các người đánh bại tập đoàn Long Vũ sao thống nhất đến thế?"

Hoang đường! Tập đoàn Long Vũ đi đến bước ngày hôm nay, đó chính là đang trả nợ cho những tội lỗi trước đây. Cao Đức Sâm nếu như không nhận lấy được sự giáo huấn, sớm muộn gì cũng có kết cục tương tự mà thôi. Hợp tác? Cảnh sát chúng tôi sao có thể hợp tác với những người như vậy chứ?" La Phi phản nộ phản bác luận điệu của đối phương.

"Tùy anh nói thế nào thì nói. Các anh hợp tác cũng được, không hợp tác cũng được, đều chẳng dọa tôi hoảng sợ được đâu." Sau khi nói xong những câu này A Hoa thò tay vào túi áo rút ra một tấm danh thiếp và giơ ra, " Tôi đã đặc biệt tìm một vị bác sĩ đi cùng với Trịnh Giai, đây là số điện thoại của cô ta, việc tiếp theo thì anh hãy tự xử lý."

La Phi nhận tấm danh thiếp, trên mặt nở nụ cười hiếm hoi. Sau đó anh nói đầy vẻ chân thành "Bất luận thế nào trong sự việc này tôi cần phải cảm ơn anh.»

A Hoa xua tay không tiếp nhận lời cảm ơn của đối phương: "Tôi chỉ là đang hoàn thành một giao ước mà thôi. Nếu như anh thực sự lấy làm ái ngại, vậy thì hãy thanh toán tiền cafe giúp tôi đi." Trong lúc nói, anh ta đồng thời đứng dậy, đặt cốc cafe đã uống được một nửa lại , cứ thế bước thẳng ra khỏi đó.

La Phi ngồi một mình một lúc, đợi đến khi nghe thấy trên loa của sân bay thông tin của chuyến bay hạ cánh mới thanh toán tiền và bước đi. Vừa bước ra khỏi quán, anh bèn ấn số điện thoại di động của vị bác sĩ trên tấm danh thiếp, hẹn hò với đối phương địa điểm gặp mặt.

La Phi đứng chờ hơn mười phút ở chỗ hẹn, những hành khách trong chuyến bay đó bắt đầu lục đục bước vào sảnh tiếp đón. La Phi tinh mắt, nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng Trịnh Giai ở giữa đoàn người, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt cô bị quăn băng, đang được một người phụ nữ áo trắng dìu đỡ chậm rãi tiến bước.

La Phi bước đến nghênh đón, cô gái mặc áo trắng dìu đỡ Trịnh Giai chính là bác sĩ Tiểu Trần mà A Hoa bố trí. Cô ta nhìn thấy La Phi đến gần bèn bước chậm lại, Trịnh Giai lập tức cảm thấy điều gì đó, cô lập tức giồng tai lên lắng nghe một lúc, sau đó hướng về phía tiếng bước chân đang tiến lại gần hỏi: "Cảnh sát La, là anh phải không?"

La Phi thoáng ngẩn người, hỏi ngược lại: "Làm sao cô biết?" Vừa rồi anh liên hệ với bác sĩ chỉ nói là đến đón chưa kịp nói rõ thân phận của mình.

Trịnh Giai cười nói: "Tôi nghe thấy anh nói chuyện điện thoại với chị Trần, tôi nhớ được giọng nói của anh"

"Tai cô ấy rất nhạy, hơn nữa lại có thể nhớ được hết tất cả mọi loại âm thanh đã từng nghe." Tiểu Trần đứng bên cũng nói phụ họa theo.

Thì ra là như vậy. La Phi thấu hiểu và cũng không tránh khỏi thán phục. Trước đây anh chỉ gặp Trịnh Giai có một lần, thật không ngờ đối phương lại có thể nhận ra giọng nói của mình từ trong máy điện thoại di động của một người khác, hơn nữa vị trí mà họ đứng là sân bay, ồn ào huyên náo, thính lực như thế này đúng là người bình thường không thể nào so bì kịp.

Sau khi chào hỏi xong, La Phi bắt đầu quan tâm đến kết quả cuộc phẫu thuật của Trịnh Giai: "Tình hình bây giờ thế nào?"

"Cuộc phẫu thuật rất thành công." Tiểu Trần nói với La Phi, "Bây giờ chỉ cần tĩnh dưỡng, đợi đến khi lớp băng gạc trên mắt có thể tháo bỏ hoàn toàn thì cô ấy lại nhìn thấy được rồi."

"Bác sĩ nói mắt tôi đã hồi phục, chỉ là không thể ngay lập tức thích ứng được với ánh sáng của thế giới bên ngoài. Cho nên mảnh băng quần này cần phải tháo ra từ từ. Mỗi ngày một lớp, tính cả hôm nay thì vẫn còn cần ba mươi ngày nữa. " Trịnh Giai giơ ngón tay lên lần lượt giơ ra các con số "ba" và "hai" , là thứ ngôn ngữ thể hiện niềm khát khao mãnh liệt cho mắt sáng trở lại.

"Anh Nhiêu đâu rồi?" Tiểu Trần nhớ đến người chủ thuê mình, "Anh ấy nói là sẽ đến đón mà?"

"Ồ, anh ta có việc gấp nên đã đi trước rồi" La Phi tùy hứng nói ra một lý do, quay sang nhìn thấy Trịnh Giai cũng đang nghiêng đầu, nét mặt hình như cũng rất quan tâm đến việc này, bèn nói thêm mấy câu: "A Hoa dạo này khá bận rộn, e rằng không có thời gian để tới thăm các cô."

Trịnh Giai "ừm" một tiếng có vẻ hơi thất vọng. Mắt của cô sắp bình phục trở lại, cô rất muốn chia sẻ tin tức tốt lành này với các bạn, cô càng tha thiết muốn biểu thị sự cảm ơn đối với những người đã giúp đỡ mình. Nhưng tại sao họ luôn đột nhiên đến, sau đó đột nhiên từ biệt mà không nói một lời chứ?

Những điều ẩn sâu sắc hơn thì La Phi đương nhiên không thể nào nói ra được. Anh dẫn Trịnh Giai và Tiểu Trần đi về phía bãi đỗ xe của sân bay, nhân cơ hội chuyển đề tài: "Tôi đã tìm giúp cô một chỗ ở tạm thời trong trường đại học Cảnh sát, hơn nữa đã nhờ bạn chăm sóc cô. Ở đó rất an toàn, yên tĩnh, gần đó có trường học, có nhà ăn, tất cả mọi thứ đều rất thuận tiện. Cô cứ yên tâm ở đó để phục hồi nhé."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.3

Đối phương tỉ mỉ, chu đáo như vậy khiến Trịnh Giai vô cùng cảm động. Cô gái sau khi nói lời cảm ơn đột nhiên lại thoáng lo lắng: "Tôi đột nhiên chuyển chỗ ở, bạn của tôi liệu có không tìm được tôi không?"

La Phi cười: "Nếu họ muốn tìm cô, chắc chắn có thể tìm được."

Cô gái gật đầu tỏ vẻ yên tâm. Đối phương không giải thích vì sao nhất định bạn bè của cô có thể tìm được mình nhưng trong lời nói của người đàn ông này có một sức mạnh thần kỳ, khiến người ta vô cùng tin tưởng.

Bác sĩ Tiểu Trần lúc này đã hoàn thành xong công việc của mình. Sau khi cô đưa Trịnh Giai ngồi lên xe La Phi, hai người bèn từ biệt, tự đi tìm A Hoa để tính thù lao. La Phi lái xe đưa Trịnh Giai đến trường Đại học Cảnh sát tỉnh, đi nửa vòng trong khu trường tĩnh mịch, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà chung cư.

Đã có người đứng ở bên đường đợi họ. Đó là một cô gái mắt to, tóc dài, làn da trắng ngần, toát ra khí chất một vùng sông nước Giang Nam, nhưng thần thái giữa hai đôi lông mày của cô thể hiện ra sự rắn rỏi cam trường, mang theo khí chất hào sảng, không thua kém gì bậc nam nhi.

La Phi dừng hẳn xe, nhảy xuống trước, sau đó mở cánh cửa xe đỡ Trịnh Giai xuống.

Trong quá trình này, cô gái đứng chờ cũng đã đi đến trước của xe, cô giúp La Phi dìu đỡ cô gái ngồi trong xe xuống, đồng thời hỏi mấy câu quan tâm: "Mắt em sao rồi?"

"Tốt lắm ạ, tất cả đều rất thuận lợi." Trịnh Giai trả lời một câu ngắn gọn. Đồng thời cô khẽ ngước đầu về phía cô gái đó, hình như đang mừng rỡ ra khuôn mặt và vóc dáng của đối phương. La Phi giới thiệu với Trịnh Giai: "Đây là cô giáo Mộ của trường Đại học Cảnh sát, cũng chính là người bạn mà lúc trước tôi nhắc đến với cô. Trong khoảng thời gian này, cô sẽ ở cùng với cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ chăm sóc cô thật tốt."

Cô giáo Mộ mà La Phi nhắc đến đương nhiên chính là nữ giảng sư tâm lý học Mộ Kiếm Vân. Trong khoảng thời gian đấu với Eumenides, La Phi và cô đã làm việc cùng nhau ở trong "tổ chuyên án 4.18", đồng thời đã xây dựng được tình cảm thân thiết hơn giới hạn công việc. Lần này La Phi đã đón Trịnh Giai quay trở lại tỉnh thành, suy xét đến việc mình là nam giới không tiện chăm sóc, thế nên bèn nhờ Mộ Kiếm Vân giúp đỡ, cô cũng vui vẻ bằng lòng ngay. Nhiều năm nay, cô vẫn sống trong căn hộ chung cư trường Đại học Cảnh sát phân cho, cũng rất vui vì có thêm một người để bầu bạn. Huống hồ bố cô gái này còn là lão tiền bối được người trong giới cảnh sát vô cùng kính trọng.

Trịnh Giai cúi chào Mộ Kiếm Vân: "Cảm ơn cô giáo Mộ."

Mộ Kiếm Vân trêu đùa "Không cần phải khách sáo như vậy, gọi chị là chị Mộ là được rồi."

Trịnh Giai cũng ngoan ngoãn, lập tức mỉm cười và sửa lại: "Chị Mộ"

Mộ Kiếm Vân cũng cười rất sáng khoái: "Em gái ngoan, đợt này em hãy ở cùng với chị nhé. Đội trưởng La nói em kéo đàn violin hay lắm, khi nào có thời gian nhất định phải để cho chị thưởng thức nhé."

Hai người xưng chị gọi em, cứ như thân thiết đã lâu lắm rồi, khiến cho La Phi trông có vẻ giống như người ngoài cuộc. Anh bèn hăng giọng, giả vờ càu nhàu: "Ôi chị gái em gái, nghe có phiền phức không cơ chứ?"

"Có người ghen tị rồi kìa! Anh là đội trưởng La, chúng tôi cũng muốn gọi anh là anh trai cũng chẳng dám kìa mà?"

Mộ Kiếm Vân cố tình trêu chọc đối phương, thể hiện ra phần tính cách tinh nghịch của cô.

"Được rồi, được rồi." La Phi cũng bất lực toét miệng, "Mau đưa Trịnh Giai lên nghỉ ngơi đi, chuyến bay này của cô ấy cũng vất vả lắm đấy."

"Vội gì chứ? Ít ra cũng ăn cơm trước chứ nhỉ?" Mộ Kiếm Vân trừng mắt nhìn La Phi rồi quay sang khoác tay Trịnh Giai, dịu dàng nói: "Chị đã sắp xếp xong rồi, bên cạnh có một nhà hàng ăn khá ngon. lát nữa em muốn ăn gì thì cứ gọi, bữa cơm này để đội trưởng La thanh toán."

Trịnh Giai cảm thấy hơi ngại: "Thôi để cho mọi người phải nhọc công như vậy, cần phải để em mời cơm mới phải chứ."

Mộ Kiếm Vân cười nói: "Em à khách sáo gì chứ. Người ta là lãnh đạo, không chém anh ấy thì chém ai được chứ?"

La Phi cũng nói: "Tôi mời, tôi mời." Sau đó chủ động ngồi vào ghế lái, "Xin mời hai cô lên xe"

Mộ Kiếm Vân dìu Trịnh Giai quay trở lại ghế ngồi. Trải qua cuộc nói chuyện vui vẻ vừa rồi, Trịnh Giai đã không còn cảm thấy xa lạ đối với La Phi và Mộ Kiếm Vân nữa. Ba người thoải mái trò chuyện, nhanh chóng đến được nhà hàng mà Mộ Kiếm Vân đã bố trí sẵn.

Sau bữa ăn La Phi và Mộ Kiếm Vân đưa Trịnh Giai trở lại tòa nhà chung cư của trường Cảnh sát để nghỉ ngơi. Lúc này mặc dù vừa mới quá giờ trưa nhưng Trịnh Giai vừa mới từ Mỹ trở về, vẫn chưa kịp điều chỉnh sự chênh lệch về múi giờ, cho nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ êm đềm.

La Phi và Mộ Kiếm Vân trước đây cũng khá lâu chưa gặp nhau, lần này gặp lại, đương nhiên cũng có nhiều chuyện để tâm sự. Hai người sợ

quấy rầy Trịnh Giai bèn đi xuống dưới lầu, sánh vai dạo bước trong vườn trường và trò chuyện.

"Đúng là giảng viên trường đại học các cô thật thoải mái..." La Phi vừa ra khỏi khu chung cư đã bắt đầu cảm thán, "Mới trẻ thế này đã được phân căn hộ, cảnh sát hình sự trẻ ở chỗ bọn tôi thì không nhận được sự đãi ngộ như thế này đâu."

Mộ Kiếm Vân lắc đầu nói: "Cũng không tốt như anh nghĩ đâu, đây chỉ là phòng dành cho các giảng viên độc thân, sau khi kết hôn, nhà trường sẽ thu hồi lại."

La Phi "ồ", nhân thế trêu đùa "Có phải vì thế nên cô cứ kéo dài mãi không chịu kết hôn phải không?"

Mộ Kiếm Vân cắn môi, như thể hơi ảo não: "Không tìm được người thích hợp, cưới ai chứ?"

La Phi vốn định trêu chọc mấy câu, không ngờ đối phương lại có phần nghiêm túc. Điều này cũng khó trách. Mộ Kiếm Vân năm nay cũng đã 28 tuổi rồi, chuẩn bị bước vào đội ngũ những cô gái lớn tuổi, việc chung thân đại sự vẫn chưa đâu vào đâu, nếu là ai thì cũng có chút tâm trạng cảm thán thì phải? La Phi muốn khuyên nhủ đối phương mấy câu, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào, sau khi cân nhắc một lúc mới nói tiếp: "Vậy thì chắc chắn là tại cô yêu cầu quá cao rồi."

"Cũng không phải là yêu cầu cao..." Mộ Kiếm Vân lắc đầu nói: "Tôi có khả năng là ... có một chút bệnh nghề nghiệp."

"Bệnh nghề nghiệp?"

"Đúng vậy, có đôi khi tôi còn cảm thấy hối hận vì dấn thân cứu cái gì mà tâm lý học chứ. Anh nghĩ xem, một người đàn ông đứng trước mặt tôi, mới nói vài câu, tôi đã nắm được gần hết đặc trưng tính cách của anh ta, sau này nếu có ở bên nhau cũng chẳng có chút mới mẻ gì cả, thế thì sao có thể tìm thấy được thứ cảm giác ngọt ngào trong tình yêu chứ?"

"Là như vậy à?" La Phi không kìm được cười phá lên, "Vậy thì cô phải làm thế nào chứ, đàn ông nếu gặp phải người phụ nữ như cô, chắc cũng cảm thấy đáng sợ nhỉ?"

"Thế a?" Mộ Kiếm Vân ngẩng đầu vẻ miễn cảm, hình như rất để tâm đến lời nói của đối phương. Sau khi trầm mặc giây lát, cô đột nhiên hỏi: "Vậy anh có cảm thấy tôi đáng sợ không?"

La Phi thoáng ngẩn người nói: "Tôi thì lại chẳng cảm thấy ... "Mộ Kiếm Vân thở phào: "Vậy thì chứng tỏ đến tận bây giờ tôi vẫn chưa có cách nào nhìn thấu được anh."

La Phi nhún vai, không biết đây có được coi là một lời bình luận tốt hay không.

"Hãy nói về anh đi. "Mộ Kiếm Vân quay mũi giáo về phía La Phi, "Sao bao năm nay anh vẫn một mình? Anh sắp già đến nơi rồi đấy?"

La Phi hàm hồ ứng phó: "Một mình cũng rất tốt ..."

Mộ Kiếm Vân lại không bằng lòng dễ dàng tha cho La Phi, cô nhìn thẳng vào mắt đối phương: "Anh không thể nào quên được Mạnh Vân, có phải vậy không?"

Ánh mắt La Phi né tránh, lẩm nhẩm: "Tôi ... tôi không biết."

"Anh không biết?"

La Phi hít thở sâu, thần sắc không còn hoảng loạn nữa, anh đón lấy ánh mắt của đối phương và nhấn mạnh một lần nữa: "Đúng vậy, tôi không biết."

Mộ Kiếm Vân nhìn chăm chăm vào La Phi hồi lâu, như thể muốn xâm nhập vào nơi sâu kín trong tâm hồn của đối phương. Nhưng cuối cùng cô vẫn bất lực, lắc đầu ủ dột nói: "Tôi không thể thực sự nhìn thấu được anh, anh biết vì sao không? Bởi vì anh cất giấu một số thứ ở nơi rất

sâu, sâu đến độ chính anh cũng không thể nào phân biệt được, thì người khác làm sao có thể tìm hiểu được chứ? "

La Phi trầm mặc không nói, phóng tầm mắt về phía xa. Chỉ là sau khi tâm tư bị xúc động, càng muốn trốn chạy càng không thể nào trốn chạy được, nhưng tất cả những hình ảnh trong vườn trường mà tầm mắt có thể với tới, những cây cỏ và giảng đường, từng chút, từng chút một, nơi nào cũng tràn ngập bóng dáng của Mạnh Vân, nơi nào cũng có những hồi ức ngọt ngào, chua xót không thể nào xóa nhòa được.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.4

Nhất thời hai người đều trầm mặc, bầu không khí vô cùng sùng sùng. Hồi lâu sau, vẫn là Mộ Kiếm Vân mở lời trước, cô chuyển luôn đề tài: "Công việc của anh dạo này thế nào, có tiến triển gì không?"

La Phi khẽ thở dài nói: "Sự việc càng lúc càng phức tạp."

"Ồ?" Thấy thần thái La Phi như vậy Mộ Kiếm Vân lại càng hào hứng, bèn hỏi kĩ: "Lần trước anh nói anh Long gặp tai nạn ô tô có liên quan tới A Hoa, vậy sự việc đó về sau đã điều tra rõ ràng chưa?"

"Về cơ bản đã làm rõ rồi - chính A Hoa đã dàn dựng nên. Trước tiên anh ta bố trí một cô gái chuốc cho anh Long uống say, sau đó lại tự mình lái xe gây nên "vụ tai nạn ô tô" đó."

"Vậy thì sao còn không bắt anh ta?"

La Phi xòe hai tay ra nói: "Không có chứng cứ. Tai nạn ô tô này vốn là do anh Long chịu hoàn toàn trách nhiệm, hơn nữa chính anh ta cũng công nhận phần giám định của cảnh sát giao thông, như vậy thì đội Cảnh sát hình sự chúng tôi rất khó nhúng tay vào."

"Chẳng phải là vẫn còn có cô gái sao?" Mộ Kiếm Vân nhắc nhở đối phương, "Liệu có thể bắt tay từ chỗ cô ta được không?"

"Cô gái đó tên Minh Minh, hai tuần trước cô ta cũng xảy ra sự cố, hiện nay vẫn nằm trong phòng trọng bệnh của bệnh viện Nhân Dân."

Mộ Kiếm Vân nhạy bén gửi thấy mùi vị khác thường: "Sự cố? Có thực là sự cố không?"

La Phi trao đổi bàn ánh mắt với đối phương, nói tiếp: "Xét theo vẻ bề ngoài thì đúng là sự cố. Hôm xảy ra sự việc đúng vào ngày sinh nhật của A Hoa, Minh Minh đã đến nơi ở của A Hoa, hơn nữa còn chuẩn bị bánh gato cho đối phương. Nhưng lúc đó đường ống khí ga ở trong phòng đã bị rò, khi cô ta bật lửa nên định châm nến bánh sinh nhật, khí ga bị rò đã gây nên vụ nổ, cô gái bị bỏng nặng ngay tại chỗ."

Sau khi Mộ Kiếm Vân nghe xong, lập tức bày tỏ quan điểm của mình: "Làm gì có sự việc trùng hợp như vậy chứ? Chắc chắn là người của Cao Đức Sâm đã gây ra."

La Phi gật đầu: "Chắc là như vậy. Mục tiêu của họ vốn là A Hoa, không ngờ Minh Minh lại đến nơi ở của A Hoa trước, cho nên cô gái đó trở thành con cừu gánh tội thay cho A Hoa."

Mộ Kiếm Vân "hừ" một tiếng, nói: "Cô gái tên Minh Minh này giúp đỡ kẻ xấu, tự mình cuối cùng cũng rơi vào hoàn cảnh chẳng ra gì."

La Phi lắc đầu không nói gì. Anh có thể hiểu được tâm trạng thù ghét cái xấu của Mộ Kiếm Vân, nhưng chính anh đã tận mắt nhìn thấy Minh Minh ở bệnh viện, tình trạng thê thảm của cô gái đó thực sự khiến anh không thể nào trách móc đối phương được nữa.

Mộ Kiếm Vân suy nghĩ một lúc, lại nói tiếp: "Nếu tạm thời ở phía A Hoa không tìm ra được sơ hở, hay là tạm thời túm chặt vụ án này, động chạm một chút đến Cao Đức Sâm. Tên này cũng chẳng phải là kẻ tốt đẹp gì, cứ mặc hắn tự do phát triển, không chừng sẽ trở thành một Đặng Hoa thứ hai."

"Đúng vậy, từ tình thế hiện nay có thể thấy, tính nguy hại xã hội của Cao Đức Sâm e rằng còn to lớn hơn A Hoa." Trước tiên La Phi biểu thị sự tán đồng đối với ý kiến của Mộ Kiếm Vân sau đó lại chuyển hướng: "Nhưng vụ án này cũng không hề đơn giản - người gây án là một cao thủ."

Mộ Kiếm Vân càng cảm thấy hào hứng ,vội vàng truy hỏi: "Thủ pháp thế nào?"

"Đường ống dẫn ga ở trong phòng không hề có dấu hiệu bị phá hoại, khóa cửa ra vào phòng cũng không bị cạy khóa. Sau khi xảy ra vụ nổ và hỏa hoạn, muốn tìm những tội chứng như dấu vân tay và dấu chân ở trong phòng là điều không thể. Nhưng nơi xảy ra vụ án là khu chung cư cao cấp, cho nên có đôi lúc tôi đã hi vọng dựa vào camera giám sát được lắp đặt trong tiểu khu.'

Qua ngữ khí của La Phi, Mộ Kiếm Vân suy đoán: "Kết quả lại kiến cho anh thất vọng phải không?"

"Trong máy camera ở bên ngoài phòng không tìm thấy bóng dáng của nhân vật khả nghi nào, va máy quay camera ở cầu thang bộ của tất cả các tầng trong tòa nhà thì đã bị ai đó phá hoại toàn bộ ngay trong ngày hôm đó."

Mộ Kiếm Vân lộ ra thần sắc kinh ngạc "Con người này, đúng là không đơn giản chút nào."

"Ừm, hẳn biết mở khóa, hiểu được cách khống chế đường khí ga. Quen thuộc vị trí lắp đặt camera trong tiểu khu dân cư, đồng thời có thể trốn tránh được máy quay camera đi vào trong tòa nhà chung cư. Sau khi tiến vào tòa chung cư, hẳn không chọn lựa cầu thang máy có tốc độ nhanh, như vậy có thể tránh khỏi rủi ro gặp phải người khác. Sau khi hẳn phá hủy tất cả các máy quay trong cầu thang bộ, suốt dọc tất cả các tầng cầu thang bộ đã trở thành hành lang tự do để hẳn ra vào và ẩn nấp."

La Phi vừa nói với Mộ Kiếm Vân vừa gật đầu, cô có thể nghĩ được tất cả những điều này. Nhưng sau khi La Phi ngừng lại giây lát, nói: "Những điều này điều không phải là trọng điểm, người này còn làm một việc, việc này thực sự mới kì diệu."

Tư duy của Mộ Kiếm Vân đã hoàn toàn bị La Phi dẫn dắt, sốt sắng hỏi: " Chuyện gì vậy?"

"Hắn đã cạy cửa một căn phòng khác ở cùng tầng đó, lúc đó căn hộ này không có ai ở nhà, trong phòng cũng mất đi một ít tài sản, tiền bạc. Đương nhiên hành động của hắn cũng rất gọn gàng mau lẹ, không để lại bất cứ manh mối nào ở trong phòng cả."

Mộ Kiếm Vân chớp mắt, có phần không hiểu: "Đây là .... đây là chiêu gì vậy?"

"Hắn tự thiết kế ra cái ô để bảo vệ mình." La Phi giải thích: "Nếu như vậy, ngộ nhờ công việc lúc trước hắn làm không được gọn gàng, sạch sẽ, để lại vết tích để cảnh sát túm được, hắn có thể nói mục đích của mình chỉ là ăn trộm. Thế nhưng số tiền ăn trộm lại rất ít, cho dù có bị định tội thì cũng không quá nghiêm trọng."

Nghe La Phi nói vậy, Mộ Kiếm Vân lập tức hiểu ngay, khẽ thở dài nói: "Tên này hành sự đúng là quá chu đáo cẩn mật."

"Không chỉ là chu đáo cẩn mật" Trong câu nói của La Phi vẫn còn chứa ẩn ý, "Hắn còn hiểu rất rõ về quy trình xử lý vụ án của cảnh sát, đây mới là điều đáng sợ nhất."

Lần này Mộ Kiếm Vân không nói gì, chỉ mãi nhìn La Phi lặn lẽ chờ đợi phần nội dung tiếp theo. La Phi nói tiếp: "Mặc dù hắn hiểu rất rõ về hệ thống máy quay camera trong cả tiểu khu, đồng thời có những bước ứng phó đầy đủ, nhưng phía cảnh sát thực sự muốn điều tra hành tung của hắn thì vẫn có cách: Trước tiên chúng ta cần phải tiến hành điều tra phỏng vấn quy mô lớn đối với tất cả những hộ dân sinh sống trong tiểu khu dân cư. Bất luận tên này có xảo quyết đến đâu cũng không phải là người tàng hình được chứ? Nếu hắn đã tiến vào trong tiểu khu, thì khó có thể tránh được trạm mặt người trong tiểu khu. Chúng ta có thể hỏi thăm những người dân sống trong tiểu khu, xem hôm xảy ra vụ án có ai nhìn thấy nguoi lạ mặt hay không? Chỉ cần công tác này làm thật tỉ mỉ, ít nhiều cũng sẽ tìm được chút manh mối. Nhờ vào những manh mối này, tiếp tục đào sâu thêm, phát thông cáo, nhờ những người tài xế tắc xi, những người bán vé trên xe buýt hay những nguoi quản lý bãi đỗ xe gần

tiểu khu cùng hỗ trợ tìm kiếm, đồng thời lấy những máy quay camera ở các tuyến đường khu vực liên quan để phân tích chọn lọc. Làm từng bước như vậy, muốn tìm được kẻ đó cũng không phải là điều hoàn toàn không thể."

Q:R

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.5

Mộ Kiếm Vân chép miệng nói chen vào: "Lượng công việc này không nhỏ đâu đấy."

"Vấn đề chính là ở chỗ này. Muốn triển khai số lượng công việc này cần phải điều động một nguồn nhân lực vô cùng lớn, việc này không phải muốn là được, bắt buộc phải làm theo trình tự, thành lập tổ chuyên án. Mà muốn thành lập tổ chuyên án, bản thân vụ án bắt buộc phải đạt được đến qui mô nhất định mới được."

Mộ Kiếm Vân vừa nghe đã hiểu rõ luôn: "Tôi hiểu rồi. Vụ án cố ý giết người thì có thể, nhưng vụ án trộm cắp thì rõ ràng là không được."

"Đúng vậy." La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân với ánh mắt khen ngợi, cảm thấy giao lưu trò chuyện với đối phương đúng là một việc thật dễ chịu, thoải mái. Sau đó anh lại giải thích thêm: "Người lên kế hoạch cho vụ nổ này tay chân rất mau lẹ, vụ nổ ở hiện trường vốn không tìm thấy dấu vết do con người phá hoại, như vậy vụ nổ chỉ có thể giải quyết theo sự cố ngoài ý muốn - đây rõ ràng là hiệu quả mà hãn muốn đạt được. Nhưng có một sự việc có thể nói là rất bất lợi cho hãn. Vì không muốn để lại cho cảnh sát bất cứ tư liệu hình ảnh nào, hãn buộc phải phá hoại hệ thống camera của đơn nguyên. Thế nhưng hành động phá hoại này lại có thể chứng minh vụ án cháy nổ này thuộc về vụ án hình sự có âm mưu từ trước. Để giải quyết vấn đề này, hãn bèn gây nên một vụ trộm cắp tài sản, từ đó tạo nên cái cớ để che mắt đối với hành vi phá hoại máy quay. Như vậy thì cảnh sát không đủ chứng cứ để liên kết sự việc máy quay camera và vụ nổ với nhau, từ đó cũng không thể nào định hình tính chất vụ nổ thành "cố ý giết người" được, việc điều tra trinh sát của chuyên án đương nhiên cũng không thể nào triển khai được."

Mộ Kiếm Vân chau mày, bây giờ cô đã hiểu tại sao La Phi lại lo lắng sâu muộn về vụ án này như vậy rồi: có thể lên kế hoạch tiến hành cách thức đối phó với quy trình lập án của cảnh sát, đây quyết không phải chủ ý mà người bình thường có thể nghĩ ra được.

"Xem ra tên này đúng là tên cáo già lọc lõi." Mộ Kiếm Vân nói đến đây chợt nảy ra ý tưởng mới, "Có lẽ đây là người có tiền án tiền sự rồi nhỉ?"

La Phi lắc đầu: "Người có tiền án tiền sự rồi không hề đáng sợ, ngược lại còn có lợi cho việc điều tra loại trừ mục tiêu của chúng ta. Điều tôi lo lắng bây giờ là một loại khả năng khác ...."

Mộ Kiếm Vân thấp thoáng đoán ra được điều gì đó, nhưng lại không dám khẳng định: "Ý của anh là ...."

La Phi nói rõ luôn: "Tôi lo lắng trong đội ngũ của Cao Đức Sâm có người của cảnh sát đang giúp hắn lập ra kế sách."

Mộ Kiếm Vân trầm mặc một lúc, nói: "Việc này không thể nói bừa được .... Tôi cảm thấy anh hơi võ đoán rồi."

" Nếu chị dựa vào lời phân tích vừa rồi mà đã có sự lo lắng này, đương nhiên là có hơi võ đoán. Nhưng nếu như liên kết sự việc khác lại, e rằng cũng khoog phải là võ đoán đâu."

Mộ Kiếm Vân mở to mắt , hỏi: "Cò việc gì khác nữa?"

"Sau khi Đặng Hoa chết, Giám đốc Tổng bèn bắt đầu kế hoạch hành động nhằm vào Tập đoàn Long Vũ , hơn nữa ba tháng trước đã chính thức triển khai. Bởi vì chuẩn bị đầy đủ, đợt hành động lần này đã giáng một đòn nặng nề cho Tập đoàn Long Vũ; gần như đồng thời Tập đoàn Cao Đức Sâm cũng tiến hành tấn công một cách toàn diện với thế lực của A Hoa. Hơn nữa thế tấn công của chúng rõ ràng là đã trải qua sự chuẩn bị và lên kế hoạch hết sức tinh tế tỉ mỉ. Hai sự kiện này phối hợp với nhau nhuần nhuyễn như vậy, đến nỗi, đến nỗi,..... " La Phi nói một

nửa như thế rất khó khăn để lựa chọn từ ngữ. Mộ Kiếm Vân sốt sắng thúc giục: "Đến nỗi gì cơ? Đừng có ấp a ấp úng như vậy chứ?"

"Đến nỗi A Hoa còn cho rằng: Giữa tập đoàn của Cao Đức Sâm và phí cảnh sát chúng ta còn tồn tại một loại quan hệ hợp tác." La Phi cuối cùng cũng mượn lời của A Hoa để nói ra những lời này.

Mộ Kiếm Vân tỉ mỉ suy ngẫm một lúc, đúng là càng nghĩ càng thấy không bình thường: "Lẽ nào trong đội ngũ chúng ta thực sự có nội gián của Cao Đức Sâm?"

La Phi không nói gì chỉ khẽ nheo mắt không biết đang nghĩ gì.

Mộ Kiếm Vân thì lại trở nên nghiêm túc, cô nói với La Phi: "Sự việc này anh phải điều tra cho rõ, nếu để những lời này lưu truyền trong xã hội, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng cảnh sát chúng ta đấy."

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân, mỉm cười. Cô bèn hỏi: "Anh cười gì vậy?"

La Phi nói "Giọng điệu của cô thật giống như là giáo viên đang dạy dỗ học sinh, tôi đang nghĩ: bình thường cô lên lớp liệu có phải giữ bộ dạng này hay không?"

"Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh lại còn bày trò!" Mộ Kiếm Vân rướn lông mày có vẻ như tức giận, nhưng tim lại đập rộn ràng, đồng thời lại không kìm được nghĩ thầm: lúc mình lên lớp thực sự là bộ dạng này sao? Anh ấy liệu có thích bộ dạng này không nhỉ?

La Phi thấy đối phương chau mày, quắc mắt bèn cười "ha ha" . Anh chắp hai tay sau lưng bước nhanh lên trước mấy bước như thế muốn né tránh mũi giáo sắc nhọn. Mộ Kiếm Vân vẫn không buông tha, đuổi theo, nói giọng có vẻ kích bác đối phương: "Ôi, lời tôi nói vừa rồi anh có nghe thấy không? Tôi tin là với năng lực của anh, lẽ nào một chút manh mối cũng không có sao?"

Hiệu quả của lời nói khích lần này đã có tác dụng luôn, anh dừng bước, quay sang nói: "Đúng là vẫn có chút manh mối thật."

"Có manh mối gì?" Mộ Kiếm Vân giỏng tai đi lên trước mặt đối phương, trông bộ dạng, thần thái giống như là học trò của đối phương vậy.

"Vẫn cần phải bắt đầu từ vụ nổ đó. - kẻ gây án mặc dù rất xảo quyệt, nhưng cũng không đến nỗi là không thể nào công kích được. Nếu như chúng ta tỉ mỉ nghiên cứu thủ pháp gây án của hắn, thì có thể nắm được chút manh mối trong quá trình hắn gây án." La Phi bắt đầu di chuyển, nhưng lần này bước đi chậm hơn rất nhiều, đồng thời vừa đi vừa nói, "Lúc trước tôi đã nói, hung thủ không phá hoại đường ống dẫn khí ga ở trong phòng. Người nhân viên khám xét hậu kì khám xét chỉ thấy van khí ga đang mở, điều này rất giống một vụ tai nạn ngoài ý muốn do sử dụng khí ga không cẩn thận."

Mộ Kiếm Vân gật đầu càng chờ đợi câu nói tiếp theo. Nhưng La Phi chợt dừng đề tài này lại, chuyển sang đề tài khác "Cô có thể giả thiết một chút, nếu cô là hung thủ, đối tượng của cô mưu sát chính là A Hoa, nhân vật vô cùng lợi hại, cô sẽ làm thế nào?"

Mộ Kiếm Vân suy nghĩ một lát, "Cứ làm liều đương nhiên là sẽ không được rồi. Cần phải tạo nên sự cố giống như rò khí ga."

La Phi tiến lên một bước, hỏi tiếp "Cần phải chế tạo như thế nào?"

"Chẳng phải anh đã nói rồi sao, van đóng mở khí ga ở hiện trường đang mở, điều này chứng tỏ hung thủ đã vào trong phòng từ trước, mở chốt khí ga, tạo ra rò rỉ một lượng lớn khí ga. A Hoa sau khi trở về nhà, bởi vì không thể nào vào bếp nấu cơm, cho nên sẽ không phát hiện ra điều gì khác lạ. Nhưng anh ta chắc chắn là hút thuốc nhỉ? Hung thủ đã tính toán chuẩn xác điểm này, chỉ cần anh ta mở bật lửa, khí ga rò rỉ sẽ lập tức bùng nổ. Nhưng hắn không thể ngờ được cô gái tên Minh Minh lại đến nơi ở của A Hoa trước, đã trở thành người gánh tội thay cho A Hoa."

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân lắc đầu, thở dài, "Xem ra cô không hiểu lắm về tính chất khí ga rồi"

"Tôi nói không phải sao?" Mộ Kiếm Vân mím môi tỏ vẻ thất vọng, sau đó lại biện giải cho mình: "Tôi học về nghiên cứu tâm lý, cái gì mà tính chất của loại khí này khí khác, đương nhiên là tôi không hiểu rõ được bằng những người học Trinh sát hình sự các anh rồi."

"Nếu như làm theo cách của cô, vậy thì khi A Hoa trở về nhà không cần mở bật lửa, anh ta chỉ cần ấn nút công tắc bật bóng đèn, dòng điện lưu đủ làm khí ga bùng nổ."

"Ồ ... vậy thì chẳng phải càng đơn giản hơn sao?"

P/s: ĐỌC tạm nhé các bạn. Chúc cuối tuần vui vẻ.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.6

La Phi cười "ha ha" một tiếng nói: "Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ? A Hoa đã đi trên đầu lưỡi dao hơn mười năm nay, có sự cảnh giác nhanh nhạy nhường nào? Anh ta vừa mở cửa ra, cả phòng tràn ngập mùi khí ga xộc vào mũi, anh ta có thể không ngửi ra được sao? Lúc này mà vẫn còn bật đèn, chỉ có người già ngu muội, chậm chạp và đứa trẻ con không hiểu biết gì mới phạm phải sai lầm ngu muội như vậy thôi!"

Mộ Kiếm Vân chột mắt nghĩ thầm "Nếu như là tôi không khéo cũng sẽ bật đèn ấy chứ ...." Nhưng câu nói này cô không tiện nói ra , chỉ thấy làm hổ thẹn trong lòng.

"Đương nhiên rồi, hung thủ chắc là nghĩ ra được cách để làm tiêu trừ mùi khí ga." La Phi lẩm nhẩm một câu, lại ngẩng đầu lên hỏi Mộ Kiếm Vân "Phải rồi, cô biết khí ga dân dụng bây giờ có mùi gì không?"

Mộ Kiếm Vân mặc dù ngày nào cũng nấu cơm nhưng lần nào cũng đều hết sức thận trọng, quả thực không biết khí ga sau khi rò ra thì sẽ có mùi gì. Sau khi ngăn người giây lát cô đành thật thà lắc đầu.

La Phi bèn bắt đầu giảng giải cho đối phương. "Tahnhf phần chủ yếu của khí ga là Meetan, vốn dĩ thứ này không có mùi vị. Nhưng để đảm bảo an toàn, công ty khí ga đã đặc biệt cho thêm thuốc tạo mùi vào trong khi ga dân dụng, như vậy lỡ may xảy ra hiện tượng rò rỉ thì cũng dễ gây nên được sự cảnh giác của người dân. Chất tạo mùi được công ty khí ga của thành phố này sử dụng có tên là Tetrahydrothiophene, thứ mùi này... ừm cũng gần giống mùi than sử dụng lúc trước."

Mộ Kiếm Vân trước đây chưa bao giờ biết rằng mùi do khí ga dân dụng là do cố tình thêm vào, về cái tên Tetrahydrothiophene thì càng chưa từng nghe thấy, cô cũng không muốn tìm hiểu rốt cuộc là có mùi gì, chỉ hỏi nhằm vào câu hỏi lúc đầu của La Phi: "Anh nói hung thủ sẽ nghĩ ra cách gì để loại bỏ mùi khác thường trong khí ga, là dùng cách nào vậy?"

"Có thể lời dụng nguyên tắc hòa tan, lựa chọn một loại thuốc thử hóa học có độ hòa tan chất Tetrahydrothiophene thật tốt, sau đó dùng bông thấm ướt chất đó rồi đặt chặt ở lỗ thoát khí ở bếp ga. Như vậy thì khí ga sau khi bị rò, chất Tetrahydrothiophene sẽ bị thuốc thử hút lấy, lưu lại trong miếng bông. Hung thủ cũng không cần phải lo lắng hành động này sẽ lưu lại tội chứng cho cảnh sát, bởi vì sau khi ngọn lửa bốc cháy, số bông đó chắc chắn cũng bị đốt cháy sạch sẽ."

"Thế không được đâu." Mộ Kiếm Vân xua tay như thể muốn lấy lại chút thể diện cho mình. "Nếu mùi khí ga có thể loại bỏ được chẳng phải A Hoa sẽ không ngửi ra được mùi sao? sự suy đoán lúc trước của tôi vẫn có khả năng mà."

"Không thể nào hoàn toàn loại bỏ được, hiệu quả việc hút mùi không đạt được tuyệt đối như vậy." La Phi lại một lần nữa phản bác đối phương. "Hơn nữa nếu mở van khí ga từ sớm, vậy thì miếng bông đó không lâu sau sẽ bị hút mùi bão hòa không còn tác dụng nữa. Bất luận thế nào, A Hoa sau khi mở cửa ra chắc chắn cũng vẫn sẽ ngửi được ra tình trạng bất thường ở trong phòng."

Mộ Kiếm Vân hơi khó hiểu: "Theo cách nói của anh, muốn dùng phương pháp rò khí ga để đối phó với A Hoa chẳng phải là được định sẵn mất công vô ích rồi sao?"

"Có một câu nói từ xa xưa cô chưa từng nghe sao?" La Phi muốn gợi ý cho đối phương, "Sống trong cửa hàng cá thối, lâu dần không ngửi thấy mùi thối?"

Câu này bắt nguồn từ Luận ngữ, Mộ Kiếm Vân là giảng sư về môn Khoa học xã hội đương nhiên hiểu rõ ý của câu này, câu đầy đủ được

diễn giải theo nghĩa của ngôn ngữ sẽ là : Giao lưu với những người phẩm hạnh xấu giống như rơi vào một kho đầy cá thối, lâu dần thì sẽ không người thấy mùi thối của cá nữa, đây cũng là bởi vì anh đã quen với loại mùi này rồi, hòa lẫn với nó rồi.

Nghe La Phi nói ra câu xa xưa này, Mộ Kiếm Vân lật tức hiểu ra vấn đề: "Ý của anh là bắt buộc để A Hoa một thời gian dài tiếp xúc với khí ga rò rỉ, như vậy anh ta mới không nhận ra được à?"

"Đúng vậy. Nếu như khí ga rò rỉ trước khi A Hoa trở về nhà vậy thì sau khi A Hoa mở cửa chắc chắn có thể nhận ra được. Hung thủ muons kế hoạch thành công chỉ có đợi A Hoa sau khi tiến vào phòng rồi mới mở khí ga ra. Đương nhiên khí ga vừa mới rò ra, bởi vì phần lớn mùi đã bị lọc, cho nên A Hoa sẽ không cảm nhận được sự biến hóa mùi vị rất nhỏ ở trong không khí. Sau đó khí ga càng ngày càng rò rỉ nhiều, mùi vị cũng càng lúc càng nặng hơn, những mũi của A Hoa cũng dần thích nghi với quá trình này, sản sinh ra thứ gọi là "sự mệt mỏi của khứu giác". Như vậy thì dù cho khí ga được tích tụ đến mức có thể phát nổ, A Hoa vẫn không thể nào phát giác ra được."

"Lẽ nào A Hoa muốn đợi sau khi A Hoa về nhà mới mở van khí ga ở trong phòng sao?" Mộ Kiếm Vân vừa nói vừa tự lắc đầu phủ nhận, "Điều này gần như không thể mà. Với khả năng của A Hoa, sao có thể để cho hắn đạt được mục đích chứ?"

La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân bằng ánh mắt rực sáng: Đã sắp tiếp cận đến điểm then chốt rồi, cô hãy nghĩ thêm một chút đi."

Mộ Kiếm Vân thoáng trầm ngâm, đột nhiên như bừng tỉnh: "Tôi biết rồi! Hắn nhất định là đã mở van ở trong phòng trước, đồng thời lại đóng van ở bên ngoài căn hộ. Đợi đến khi A Hoa trở về, đến lúc đó mới mở van ở phía bên ngoài căn hộ, khí ga lúc này mới bị rò ra!"

"Như vậy là hợp lý rồi!" La Phi gật đầu biểu thị khen ngợi, sau đó lại nói tiếp, "Theo như tôi phân tích thì hung thủ có lẽ là rất e ngại A Hoa, cho nên hắn không dám theo dõi ở cổng tòa nhà chung cư xem đối

phương khi nào thì về nhà. Hẳn chắc chắn là tìm một chỗ vắng vẻ, từ xa nhìn lên cửa sổ ở tầng cao, thông qua sự thay đổi ánh sáng đèn nơi ô cửa sổ để phán đoán A Hoa đã vào phòng hay chưa. Lúc sau Minh Minh đã vô tình xuất hiện, điều này đã ảnh hưởng đến sự phán đoán của hăn- hăn tưởng A Hoa đã quay trở về nhà, thế nên mới lén lút trở lại phong thiết bị của tòa nhà, mở van bên ngoài tương ứng. Sau khi làm xong những động tác này, cả kế hoạch của hăn đã thành công, tiếp theo hăn sẽ rời khỏi hiện trường thật xa , để khi xảy ra vụ nổ thì hăn vạch rõ được mối liên quan."

Đúng là sự suy đoán hợp tình hợp lý. Mộ Kiếm Vân không thể hiện bất cứ phản bác nào, sau đó cô khẽ nheo mắt, thói quen bắt đầu tiến hành phân tích tâm lý đúng theo lĩnh vực sở trường của mình:" Đến khi hăn biết đã nổ nhầm người khác, không biết sẽ coa cảm nghĩ gì?"

La Phi đúng là chưa nghĩ đến vấn đề này, đối phương đột nhiên đưa ra, anh bèn gãi đầu, nói một cách ứng phó:" Ừm, bực bội, thất vọng, ... cong nữa chắc là cả sợ hãi nữa chứ nhỉ?"

"Dù sao những tháng ngày của hăn cũng không dễ chịu chút nào. A Hoa sẽ không tha cho hăn." Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi cười tinh nghịch, "Mau khai ra, ở phòng thiết bị bên ngoài căn hộ, anh nhất định đã phát hiện được manh mối quan trọng rồi đúng không?"

"Đúng là đã có phát hiện. Cô thử nghĩ xem tên này ở trong phòng chắc chắn là sẽ rất cẩn trọng, hăn sẽ cẩn thận xử lý những dấu vết mà mình đã để lại; nhưng ở ngoài phòng thì hăn không thận trọng như vậy, dù sao thì ở đó cũng không phải là nơi hiện trường vụ án, hăn nghĩ rằng cảnh sát sẽ không điều tra đến nơi đó...."

"Được rồi, được rồi" La Phi còn chưa nói xong đã bị Mộ Kiếm Vân cắt ngang. "Anh đừng có nói gì cũng phân tích cả một đoạn có được không? Mau nói xem rốt cuộc anh đã phát hiện ra thứ gì?"

La Phi cười đau khổ về bất lực, nói thẳng luôn: "Một sợi tóc."

"Sao anh có thể chắc chắn đây là sợi tóc mà hung thủ để lại, mà không phải của người phụ trách quản lý sửa chữa, hay là của một người nào đó vô tình đi qua?"

Đối diện với câu hỏi đầy nghi vấn của Mộ Kiếm Vân, La Phi nói về chắc chắn: "Một vài đặc trưng của sợi tóc này rất rõ ràng. Hơn nữa tôi căn cứ vào những đặc trưng này đã xác định được một nhân vật mục tiêu bên cạnh Cao Đức Sâm."

Đã có tiến triển lớn như vậy, điều này thực sự đã vượt xa ngoài dự liệu của Mộ Kiếm Vân. cô kinh ngạc ồ lên một tiếng, tiếp đó lại hỏi: "Vậy thì sao anh vẫn chưa ra tay?"

"Tôi đang đợi thêm..." La Phi trầm ngâm nói, "Nếu như bây giờ ra tay, hiệu quả e rằng sẽ không được tốt lắm"

"Tại sao lại không tốt chứ? Anh đã có một sợi tóc để làm chứng rồi, hơn nữa anh còn xác định được mục tiêu, nếu muốn dò hỏi người chứng kiến tận mắt ở trong tiểu khu thì cũng không khó lắm nhỉ? Đến lúc đó nhân chứng, vật chứng đầy đủ, khởi động trình tự vụ án, còn không sợ không thể định tội tên đó sao?"

La Phi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời rầu rầu nói: "Chỉ định tội cho riêng tên đó thì có tác dụng gì chứ? Hẳn có phải là hung thủ thực sự đâu?"

Mộ Kiếm Vân suy ngẫm ý của đối phương: "Vậy là anh muốn..."

La Phi quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân nói rất rõ ràng: "A Hoa, Cao Đức Sâm hai người này mới là mục tiêu cuối cùng của tôi."

Mộ Kiếm Vân gật đầu thể hiện đã hiểu. Một loạt các vụ án nghiêm trọng xem ra có vẻ lộn xộn phức tạp, nhưng cốt lõi đều là xoay quanh cuộc giằng co tranh đấu giữa A Hoa và Cao Đức Sâm. Nếu như không động được vào hai tên này, những hành động vòng ngoài dù có làm mạnh hơn nữa cũng khó tránh khỏi cảm giác ngãi ngựa qua bột giày. Bây

giờ mặc dù đã tóm được đuôi của hung thủ gây ra vụ nổ, nhưng qua nhân vật đó có thể tóm được cá to đứng đằng sau hay không thì vẫn chưa thể nào biết được. Đây chính là nguyên nhân vì sao La Phi không muốn hành động vội vàng thì phải?

Hai người trầm mặc một lúc, hình như đang suy nghĩ đối sách để xử lý tình hình trước mắt. Giây lát sau, Mộ Kiếm Vân lại lên tiếng: "Thực ra cũng có thể thử một chút mà. Hãy bắt tên gây ra vụ nổ để khống chế, biết đâu có thể tìm ra điểm đột phá từ hắn thì sao? Cho dù không xử lý được Cao Đức Sâm, biết đâu có thể lôi cổ được tên nội gián làm cảnh sát mà anh đang lo lắng. Bất luận thế nào, bắt một vài người rồi moi thông tin, dù sao cũng hơn là chả làm gì cả, ít nhất cũng có thể tạo được tác dụng gõ núi đánh động hổ."

"Gõ núi đánh động hổ...." La Phi nheo mắt suy ngẫm một lúc lắc đầu nói: "Con hổ này đã thành tinh rồi, cô gõ nhẹ thì hó không nhúc nhích, gõ mạnh kinh động đến nó, thả hổ về rừng thì càng không hay tí nào."

Thấy bộ dạng La Phi như vậy, Mộ Kiếm Vân có vẻ không được hài lòng: "Sao anh lại trở nên sợ sệt như vậy chứ? Chẳng quả đoán chút nào! Bây giờ ít nhiều cũng đã tìm ra được một điểm đột phá, vẫn còn kéo lê mãi làm gì? Ngộ nhớ tên đó lẫn trốn mai danh ẩn tích, chúng ta thực sự chẳng có cách nào cả đâu, đến lúc đó lại rơi vào cục diện bế tắc thì anh tha hồ mà hối hận nhé."

Lời nói của đối phương rất mạnh bạo, La Phi nghe nhưwnglaij chẳng thấy lo lắng, anh ngược lại cong khẽ mím cười đầy ý tứ, "Bế tắc cũng không phải là chuyện gì xấu cả, tôi lúc này đang không muốn phá vỡ cục diện bế tắc này."

"Gì cơ?" Mộ Kiếm Vân trừng mắt nhìn La Phi, không thể hiểu nổi cách tư duy của đối phương.

"Nếu như bây giờ ra tay, tôi nắm chắc được chín phần có thể điều tra rõ ra được chân tướng của vụ nổ, hơn nữa sẽ bắt được hung thủ về quy án; nếu đào sâu thêm nữa muốn chắc chắn." La Phi nói giọng đầy tự tin,

đến đây, lời nói chợt thay đổi, "Nhưng cho dù có lời ra được Cao Đức Sâm, cũng chưa thể đạt đến được hiệu quả lý tưởng nhất đối với tôi."

Mộ Kiếm Vân càng mơ hồ hơn: "Vậy anh vẫn còn muốn có được hiệu quả gì?"

La Phi không trả lời thẳng đối phương, hỏi vặn lại: "Cô nghĩ xem, duy trì cục diện bế tắc như thế này, người nóng ruột nhất là ai? Nếu tôi lời được Cao Đức Sâm, phá được cục diện bế tắc người vui mừng nhất sẽ là ai?"

Mộ Kiếm Vân lờm La Phi một cái: "Anh đừng bắt tôi nghĩ nữa, có gì anh cứ nói thẳng luôn ra đi."

"Cục diện bế tắc lúc này, người nóng ruột nhất không nên là cảnh sát chúng ta mà là A Hoa và Cao Đức Sâm; nếu như có thể lời được Cao Đức Sâm ra người vui mừng nhất cũng không phải là cảnh sát chúng ta, mà là A Hoa."

Mộ Kiếm Vân cũng nghiệm ra được ẩn ý: "Ồ anh bây giờ không muốn lời Cao Đức Sâm ra, là lo lắng sẽ khiến A Hoa được lợi?"

"Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi." La Phi khẽ thờ dài, nói: "Ai lại không muốn làm ngư ông đắc lợi đó chứ?"

Trong câu nói này rõ ràng còn có ẩn ý khác, Mộ Kiếm Vân giật mình: "Anh muốn để A Hoa và Cao Đức Sâm cứ đánh nhau trước để cả hai cùng tổn thất nặng nề?"

P/s:Giáng sinh vui vẻ!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.7

La Phi nói:" Với tình hình hiện tại, A Hoa sẽ không tha cho Cao Đức Sâm, hơn nữa Cao Đức Sâm vì việc phá dỡ nhà bị A Hoa ngáng chân, đã cũng vô cùng nóng ruột muốn tiến hành sống mái với đối phương. Trong thời khắc then chốt này, tác dụng của cảnh sát rất nhỏ bé. Bất luận chúng ta động vào ai trước tên còn lại sẽ đều trở thành ngư ông đắc lợi ; chúng ta nếu như thiếu kiên nhẫn chờ đợi, cứ theo dõi thật sát sao cả hai người này, vậy thì rất có khả năng sẽ có một cục diện khác."

"Cho nên anh muốn đợi. Đợi khi cả hai bên phân ra được thắng thua, cong cảnh sát chỉ cần theo dõi sát sao những chứng cứ mà hai bên hại lẫn nhau là được rồi. Đến lúc đó bất luận là A Hoa xử lý Cao Đức Sâm hay là Cao Đức Sâm xử lý A Hoa, phía cảnh sát đều có thể bắt kẻ thắng lợi chịu tội trước pháp luật, từ đó trở thành ngư ông đắc lợi."

La Phi không nói gì, thái độ coi như là mặc nhận.

Sắc mặt Mộ Kiếm Vân dần trở nên nặng nề, giây lát sau cô hỏi La Phi: "Anh không cảm thấy như vậy rất nguy hiểm sao?"

"Quả thực rất nguy hiểm." La Phi không hề phủ nhận điều này, "Cho nên tôi sẽ cố gắng hết sức , không thể để cho những người vô tội bị liên lụy nữa. "Đây cũng là lý do thực sự mà La Phi đón Trịnh Giai từ chỗ A Hoa để giao cho Mộ Kiếm Vân chăm sóc. Nhưng ở trong đây có một số ẩn tình vẫn chưa tiện nói rõ với Mộ Kiếm Vân .

"Vậy thì chúng ta phải đợi bao lâu nữa?" Mộ Kiếm Vân đã kéo mình vào cùng một chiến hào với La Phi, điều này thông qua sự thay đổi về

cách xưng hô chủ ngữ trong câu nói của cô có thể nhận ra được. Lúc trước vẫn luôn là anh thế nhưng bây giờ đã trở thành "chúng ta".

"Chờ đến ngày sự cân bằng bị phá vỡ." La Phi đưa ra một đáp án không rõ ràng, sau đó bắt đầu giải thích, "Bây giờ A Hoa và Cao Đức Sâm đã đối chọi với nhau như nước với lửa, nhưng cả hai lại đang rất đề phòng nhau. Điều này giống như một con đập kiên cố, mực nước ở hai bên đã dâng lên rất cao, tuyệt đối không có khả năng rút xuống; nhưng vị trí nước ở mỗi bên vẫn chưa thể vượt qua được con đập lớn để nhấn chìm đối phương. Do đó đã hình thành một loại thế cân bằng nguy hiểm. Sự cân bằng nguy hiểm này nếu càng kéo dài thì nước của hai bên sẽ càng dâng cao, áp lực mà con đập gánh chịu sẽ càng lớn. Đến ngày con đập không thể nào ngăn cản được thế nước, sự cân bằng sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó cơn hồng thủy trào dâng chắc chắn là sẽ có kết quả cá chết lưới rách."

"Khi cả hai bên vẫn đang tích tụ nước, chúng ta chỉ có thể đứng bên chờ đợi một cách bị động sao?"

"Cũng chưa chắc. Mực nước ngày càng dâng cao càng nguy hiểm, đạo lý này dễ dàng nhận ra được." La Phi khoanh tay nói: "Cho nên chúng ta phải có một số phương pháp để tăng tốc phá vỡ sự cân bằng."

Đây chính là vấn đề mà Mộ Kiếm Vân quan tâm. Cô liền truy hỏi: "Bằng cách nào vậy?"

La Phi nói: "Có thể khoét một lỗ hổng ở con đập."

Mộ Kiếm Vân nghĩ một lúc nhưng vẫn chưa hiểu lắm, đành hỏi tiếp: "Khoét thế nào?" La Phi không trả lời nữa, anh bước đi, ngược nhìn lên bầu trời, tâm tư hình như cũng bay đi rất xa theo ánh mắt ....

Thấy đối phương không muốn nói tỉ mỉ hơn nữa, Mộ Kiếm Vân cũng không muốn hỏi kĩ thêm. Bất giác hai người đã đi hết một vòng sân trường, lúc này lại quay trở lại dưới tòa lầu chung cư. Bốn giờ chiều Mộ

Kiểm Vân cần phải dạy một tiết học, thế nên hai người bèn tạm biệt nhau. La Phi lên xe, đi trường Đại học cảnh sát về Sở công an thành phố.

Khi đến nửa đường chuông điện thoại chợt vang lên. La Phi lôi điện thoại ra nhìn vào màn hình, phát hiện ra là số điện thoại lạ. Những người làm nghề cảnh sát hình sự càng là số điện thoại lạ thì càng không thể bỏ lỡ, La Phi bèn quặt vô lăng sang phải, vừa lái xe quặt vào bên đường vừa ấn nút nghe trên điện thoại.

"A lô?"

Đối phương cũng "a lô" theo, như thế không kịp chuẩn bị. Thế nên La Phi bèn tự báo danh: "Tôi là La Phi đội trưởng đội Cảnh sát hình sự."

"Là đội trưởng La à?" Giọng người điện thoại đến là một người đàn ông, ông cũng tự giới thiệu "Tôi là đồn trưởng của đồn cảnh sát Lâm Giang, tôi họ Du."

"Ồ, đồn trưởng Du. Chào anh! Có việc gì không?" Đồn cảnh sát Lâm Giang nằm ở vị trí ngoại ô phía đông của tỉnh thành, bởi vì La Phi vừa mới nhậm chức không lâu, cho nên không thân quen với vị đồn trưởng này.

"Chuyện là thế này, Doãn Kiểm ở trong địa phận tôi quản hạt đang bị hiềm nghi trộm cắp, bây giờ đang bị tạm giam giữ ở đồn cảnh sát Lâm Giang. Nếu có thể, tốt nhất anh hãy đến đây một lát."

"Gì cơ?" Tin tức này thật quá hoang đường, La Phi buộc phải thể hiện sự ngạc nhiên.

"Cũng có thể là có chút hiểu lầm thôi..." Đồn trưởng Du ở đầu bên kia có vẻ hoi ngượng ngùng, "Nhưng trước khi sự việc được làm rõ, chúng tôi chỉ có thể xử lý đúng theo chức trách."

"Là Doãn Kiểm trợ lý của tôi à? Anh có nhầm không vậy?"

Đồn trưởng Du cười ngượng gạo, nói: "Việc này sao có thể nhầm lẫn được chứ? Tôi với cậu ấy không phải là mới quen biết ngày đầu tiên."

Đúng vậy, Doãn Kiếm ở trong giới cảnh sát tỉnh thành cũng đã làm việc khá nhiều năm, làm gì không thân quen với những đồn trưởng cấp dưới chứ? Câu hỏi này của La Phi đúng là có hơi thừa thãi. Anh trả lời một câu: "Vậy được, tôi lập tức đến ngay." Sau đó bèn quay đầu xe đi về hướng đồn cảnh sát Lâm Giang ở ngoại ô phía đông.

Đi đến đồn công an Lâm Giang, nhìn thấy một người cảnh sát trực ban ngồi ở nơi tiếp đón. La Phi đi thẳng đến hỏi: "Đồn trưởng Du của các anh đang ở đâu?" Người cảnh sát trực ban nhìn La Phi, đứng dậy hỏi lại "Anh là đội trưởng La của đội cảnh sát hình sự phải không?" Thì ra đồn trưởng Du đã nhắc anh ta trước, đặc biệt dặn anh ta ngồi đây đợi. Mặc dù anh ta chưa từng gặp La Phi, nhưng khí chất nổi bật hơn người của đối phương nên anh ta ngay lập tức đoán ra thân phận của người đó.

La Phi gật đầu xác nhận, người cảnh sát đó bèn đi trước dẫn đường: "Anh đi theo tôi nhé, đồn trưởng của chúng tôi đang ở phòng thẩm vấn - Doãn Kiếm cũng đang ở đó. "Thế là hai người kẻ trước người sau đi về phía phòng thẩm vấn, khi sắp đến cửa nhìn thấy có hai tên lưu manh trẻ ranh lác cắc đứng ở hành lang, một đứa đang hút thuốc phi phèo.

"Ở đây không được phép hút thuốc!" Người cảnh sát lên tiếng ngăn cản. "Muốn hút thì ra hẻm ngoài sân mà hút."

Hai tên nhóc đó cũng chẳng buồn nhúc nhích, chỉ liếc nhìn một cái, một đứa uể oải nói: "Ai muốn đứng ở đây chứ? Chúng tôi đã đợi cả nửa ngày rồi, rốt cuộc xử lý như thế nào, mau nói rõ ràng đi chứ!"

Người cảnh sát cố gắng kiềm chế, khuyên nhủ: "Chẳng phải là vẫn đang xử lý sao? Đây là khu vực làm việc, không được hút thuốc, mong các anh phối hợp một chút."

"Được, không hút nữa, không hút nữa." Tên đó nói không hút thuốc, nhưng lại rít một hơi thật sâu, SAU ĐÓ mới búng tay vào điều thuốc còn

một nửa, lăm bẫm:" Làm việc thật chậm chạp, thật là lăm qui tắc dờ hời."

Điều thuốc bị búng vừa vắn bản xuống dưới vào chân La Phi. La Phi thoáng chau mày, giơ chân lên giẫm bẹp. Người cảnh sát trực ban nhìn thấy cảnh tượng này vô cùng tức giận, nhưng biết được đối phương chỉ là những tên vô lại trẻ ranh, cũng không có cánh nào khác để đôi co với bọn chúng. Chỉ có thể quay sang cười ảo não, tỏ vẻ ái ngại với La Phi: "đội trưởng La, anh đừng để ý, đơn vị cấp cơ sở chỗ chúng tôi tiếp xúc với đủ các loại người, cũng chả có cách nào cả."

"Tôi hiểu, tôi hiểu. Tôi cũng đã làm việc hơn mười năm ở cấp cơ sở." La Phi vừa nói vừa đá chân, mẩu thuốc lá bị đá đúng vào khu vệ sinh ở góc tường.

Người cảnh sát trực ban không buồn tiếp lời hai tên trẻ ranh đó, đi lên phía trước mấy bước, đi đến phòng thẩm vấn. Anh giơ tay lên gõ cửa, bên trong lập tức có người lên tiếng: "Mời vào". La Phi nhận ra đó là giọng của đồn trưởng Du.

Người cảnh sát trực ban mở cửa, ra hiệu cho La Phi vào. La Phi bèn bước thẳng vào trong phòng, nhưng anh ta thì lại không theo vào, chỉ đóng cửa phòng rồi lại một mình rời khỏi đó.

Khi La Phi bước vào phòng, một người nam giới trung niên béo mập ở trong phòng cũng đi đến nghênh đón: "Ôi, đội trưởng La phải không? Nào nào, mời ngồi, mời ngồi."

La Phi biết người này chính là đồn trưởng Du- đồn trưởng đồn cảnh sát Lâm Giang, anh và đối phương cùng bắt tay nhau, nói khách sáo vài câu, đồng thời ánh mắt bất giác nhìn vào một người khác ở trong phòng.

Người đó thân hình không cao, thể hình hơi gầy, da mặt trắng trẻo khiến cậu ta trông có vẻ thư sinh nho nhã. Không cần nói cậu ta chính là trợ lí của La Phi , Doãn Kiếm. Cậu chàng ngồi trên một cái ghế gỗ có

lưng tựa, đang cúi đầu giống như thể phạm phải một sai lầm lớn, không dám nhìn thẳng vào lãnh đạo của mình.

La Phi biết lúc này mình không tiện nói với Doãn Kiếm, chỉ có thể hỏi đồn trưởng Du: "Việc này rốt cuộc là thế nào vậy?"

"Tôi cũng chưa hiểu rõ lắm." Đồn trưởng Du mời anh ngồi xuống một chiếc ghế khác, sau đó bắt đầu giới thiệu tình hình, "Chiều nay trung tâm chỉ huy 110 nhận được cuộc điện thoại báo cảnh sát, nói có người đang trộm cắp ở khu vực của chúng tôi, bị chủ nhà phát hiện ra còn phản kháng đánh người. Tôi bèn phái người tới đó giải quyết. Vốn dĩ sự việc chẳng có gì to tát, tôi cũng chẳng để tâm. Nhưng sau đó cảnh sát của đồn chúng tôi đến phòng làm việc của tôi báo cáo, nói đã bắt được kẻ trộm, nhưng người đó lại không chịu nói rõ tình hình, cũng không chịu nói ra thân phận. Tôi vừa nghe vậy vừa nghĩ bụng không chịu nói ra thân phận không lẽ nào đang gánh án lớn nào chứ? Tôi bèn vội vàng đi đến thẩm vấn, nào ngờ vừa nhìn thấy mặt tôi bèn nhận ra là anh em một nhà."

Nói đến đây đồn trưởng Du giơ tay chỉ Doãn Kiếm, Doãn Kiếm cúi đầu không lên tiếng.

La Phi nắm lấy điểm then chốt, hỏi: "Cậu trộm thứ gì vậy?"

"Người báo án nói là cậu ta vào trong phòng để ăn trộm, nhưng chưa đạt được mục đích thì bị phát hiện." Đồn trưởng Du tiếp tục nhìn Doãn Kiếm, tôi hỏi cậu ta là chuyện gì, cậu ta cũng không nói, chỉ bảo hãy thả cậu ta đi trước, sau này sẽ giải thích với tôi. Nhưng tôi vẫn không thể làm như thế được, chủ nhà vẫn đang đợi ở bên ngoài kia kìa. Tôi đến đây cởi còng tay cho cậu ta cũng phải lén lút, nếu như để cho chủ nhà tố cáo thì cũng bị xử phạt đấy."

La Phi nói: "Trung tâm chỉ huy 110 đã lập án, sao có thể nói thả là thả được chứ? Các anh không bắt cậu ấy ngồi ở ghế thẩm vấn cũng đã là nể mặt lắm rồi."

Đối phương không những biểu thị sự thấu hiểu, lại còn nói rất nể mặt mình. Điều này khiến đồn trưởng Du cảm thấy rất vui mừng, ông gật đầu, lại nói tiếp: "Sau ấy tôi hỏi kĩ thêm, thì cậu ấy nói muốn gặp anh, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải phiền anh đến đây một chuyến."

La Phi nghe xong đã hiểu sơ qua tình hình, biết rằng điểm then chốt của vụ việc đều nằm ở chỗ Doãn Kiếm, anh bèn đứng dậy, đi đến trước mặt người trợ lý: "Nói đi, là chuyện gì?"

Doãn Kiếm ngẩng đầu nhìn La Phi, rồi lại nhìn đồn trưởng Du, như thể khó mở miệng.

"Cậu chẳng phải là muốn gặp tôi sao? Bây giờ tôi đến rồi, mau nói xem." La Phi thúc giục.

Doãn Kiếm cuối cùng cũng mở miệng "Tôi không ăn trộm đồ. Tôi đang chấp hành nhiệm vụ."

"Tôi đã nói rồi mà, ở đây chắc chắn có hiểu nhầm." đồn trưởng Du thở phào nhẹ nhõm, "Thì ra là đang chấp hành nhiệm vụ, cậu nói từ sớm có phải là được rồi không?"

"Đợi đã." La Phi lại xua tay, ánh mắt vẫn nhìn vào Doãn Kiếm, "Cậu đang chấp hành nhiệm vụ gì? Sao tôi lại không biết?"

"Việc này..." Doãn Kiếm lắp ba lắp bấp một lúc, nói: "Là tôi tự mình hành động, chưa hội báo với anh."

"Nếu đã là chưa hội báo, vậy thì hành động này của cậu có thể gọi là chấp hành nhiệm vụ được sao?" Thần sắc La Phi tỏ vẻ không vui.

"Ôi, bây giờ hội báo cũng chưa muộn. Nói rõ ràng là được mà." Đồn trưởng Du kẹp ở giữa cười ha ha, xem ra ông ta thực lòng muốn giữ thể diện cho mọi người, để giải quyết sự việc một cách nhanh chóng.

Nhưng Doãn Kiếm lại không nể mặt, trước tiên cậu nhìn đồn trưởng Du, sau đó lại nhìn La Phi, nói: "Đội trưởng La, việc này người ngoài không hiểu, tôi chỉ có thể nói với một mình anh thôi."

Chẳng trách cậu ấy mãi không chịu nói, thì ra là có điều e ngại. La Phi ngẩn người, bất giác quay sang nhìn đồn trưởng Du một cái, thấy ông ta đang đan hai tay vào nhau, thần sắc rất sượng sùng.

Cậu đã phạm phải lỗi, rơi vào địa bàn của người khác, lẽ nào còn muốn chủ nhân phải tránh mặt? La Phi quay đầu trừng mắt nhìn Doãn Kiếm một cái, như thể trách móc đối phương không hiểu chuyện. Sau đó anh nghiêm mặt nói: "Ở đây đều là đồng chí của chúng ta, có gì mà không nói được chứ?"

Đồn trưởng Du đứng bên cứ xử khéo léo: "Hay là hai người các anh cứ nói chuyện trước nhé?" Nhưng trong lòng ông ta cũng có chút gì đó không thoải mái: mình và Doãn Kiếm cũng coi như đã quen biết từ lâu, hôm nay gặp mặt ở trong tình huống này, mình vẫn luôn rất khách khí. Thật không ngờ đối phương có việc lại muốn đề phòng mình, thế này là thế nào chứ? Cho nên ông ta nói thì nói thế, chứ không hề có ý định rời khỏi đó.

"Đồn trưởng Du, anh không cần đi!" La Phi làm việc gì cũng rất minh bạch, ngồi trở lại chiếc ghế của mình, nói: "Để Doãn Kiếm bây giờ nói, các anh cần ghi lời khai thì hãy ghi, tất cả đều phải làm theo trình tự. Sự việc này anh là người phụ trách, tôi chỉ là người ngồi nghe."

"Lấy lời khai thì miễn đi." Đồn trưởng Du xua tay, lại nể mặt thêm lần nữa.

"Nói đi!" La Phi nhìn Doãn Kiếm, giọng nói nghiêm khắc giống như là đang ra lệnh.

Doãn Kiếm đành phải rầu nét mặt trả lời: "Tôi đang tìm chứng cứ A Hoa lên kế hoạch vụ huyết án ở toà nhà Long Vũ."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.8

CHƯƠNG 8.7

"A Hoa? là người vệ sĩ lúc trước của Đặng Hoa à?" Đồn trưởng Du lộ ra thần sắc kinh ngạc. Tên của hai nhân vật này ở trong tỉnh thành quá vang dội, hơn nữa những chuyện thị phi xảy ra hơn nửa năm nay của Tập đoàn Long Vũ cũng khiến cho người ta hết sức chú ý. Nhưng liệu có thể có mấy người nghĩ được rằng : Cái chết của hai vị phó tổng Mông Phương Lượng và Phương Hằng Cán của tập đoàn Long Vũ lại có thể do một tay A Hoa dàn dựng luôn chứ?

La Phi gật đầu với đồn trưởng Du. Vụ án của A Hoa vẫn chưa kết thúc, vốn dĩ tất cả những sự việc này là cơ mật trong nội bộ của đội Cảnh sát hình sự, thảo nào mà lúc trước Doãn Kiếm vẫn luôn giấu giếm. Nhưng bây giờ đã nêu ra vấn đề này rồi thì không cần thiết phải giấu giếm gì nữa, dù sao cũng đều là đồng nghiệp trong hệ thống.

Sau đó anh lại hỏi Doãn Kiếm: "Tìm hứng cứ sao lại tìm đến tận nhà người khác thế?"

Doãn Kiếm chưa kịp giải thích , La Phi lại nghĩ ra điều gì đó, hạ giọng truy hỏi: "Vụ huyết án trong toàn nhà Long Vũ và hai tên nhóc kia có mối quan hệ gì?" Ngữ khí của anh hơi căng thẳng. Rõ ràng hai tên lưu manh đang đứng ngoài cửa chính là đương sự trong sự việc này.

Nếu như vụ huyết án ở tòa nhà Long Vũ có liên quan tới chúng, vậy thì hành động thất bại lần này của Doãn Kiếm chưa được sự phê chuẩn đã đánh rần động cỏ rồi.

May mà Doãn Kiếm trả lời: "Không liên quan gì đến bọn chúng cả. Chỉ là căn phòng hiện nay bọn chúng thuê là căn phòng trước đây Văn Thành Vũ đã thuê."

"Gì cơ?" Mắt La Phi sáng rực như thể đã hiểu ra nhiều điều.

Cái tên Văn Thành Vũ mà Doãn Kiếm nhắc đến chính là tên sát thủ Eumenides lấy tên là Đỗ Minh Cường. Lúc đầu A Hoa và Hàn Hạo cùng lên kế hoạch vụ huyết án trong tòa nhà Long Vũ, Hàn Hạo đã nén giữ lại một nước cờ, ghi lại tại liệu ghi âm A Hoa liên quan đến vụ án. Sau đó A Hoa mặc dù đã dàn dựng lên cục diện ép chết Hàn Hạo, nhưng Hàn Hạo cũng đã gửi tài liệu liên quan đến cho người nhà của nạn nhân Mông Phương Lượng. Chỉ là không ai ngờ được rằng cuộn băng ghi âm này lại bị Văn Thành Vũ ngáng đường cướp đi mất, hơn nữa còn lấy vật đó để trao đổi việc A Hoa chăm sóc Trịnh Giai. Bây giờ Doãn Kiếm vừa nói căn phòng mà anh lên vào chính là căn phòng mà trước đây Văn Thành Vũ đã thuê, La Phi đương nhiên có thể tìm thấy sự liên hệ trong mấy sự việc liên quan này.

Anh thoáng suy nghĩ một lát rồi lại hỏi: "Sao cậu biết đây là căn phòng mà Văn Thành Vũ đã thuê lúc trước?"

"Đây là thông tin tôi vất vả lắm mới lấy được đấy. Tôi đã in ảnh của Văn Thành Vũ ra rất nhiều bản, sau đó yêu cầu người chủ cho thuê nhà trong phạm vi toàn thành phố đến nhận diện, cuối cùng tôi cũng tìm được nhà này. Chủ nhà nói người trong bức ảnh rất giống với một khách thuê phòng của ông, hơn nữa người này nửa năm trước vô duyên vô cớ biến mất, không thể nào liên hệ được nữa"

"Được đấy" La Phi thoán ẩn ý khen ngợi. "Sao cậu lại nghĩ được đến hướng tư duy này?"

Doãn Kiếm nói: "Rất đơn giản mà. Tôi nghĩ là với thủ đoạn của Văn Thành Vũ, trong tình thành chắc không chỉ có một điểm dừng chân đâu nhỉ? Mặc dù hẳn có rất nhiều thân phận hợp pháp, nhưng tương mạo thì

cũng không tiện thay đi đổi lại. Tôi cầm ảnh của hắn đi tìm từng nhà, cuối cùng cũng tìm được chút manh mối..."

La Phi gật đầu nói: "Hương tư duy này là rất tốt... " Lại hỏi "Tại sao cậu không báo sớm với tôi?"

Doãn Kiếm giải thích: "Lúc đó tôi nghĩ mình cứ tìm trước, khi thực sự có thể tìm thấy thì sẽ chính thức hội báo. Bởi vì sự việc mò kim đáy bể này, để cho người trong đội đi làm thi không được phù hợp cho lắm, thà rằng hãy cứ phát huy trước các mối quan hệ của tôi."

"Mối quan hệ xã hội của Tiểu Doãn đúng là khá rộng đấy." Đồn trưởng Du nói xen vào một câu. Vốn dĩ ở đây ông ta là chủ nhưng sau khi La Phi và Doãn Kiếm thực sự trò chuyện thì ông khó có cơ hội chen vào được. Bởi vì một số sự việc mà hai người nói đến lúc trước ông ta không hề biết rõ. Bây giờ ông ta tranh thủ nói xen vào một câu, cũng xem như để hóa giải nỗi sượng sùng.

La Phi cũng biết Doãn Kiếm đã ở trong đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành khá nhiều năm, mối quan hệ xã hội đúng là khá rộng. Hơn nữa sự việc xâm nhập vào tầng nấc cơ sở này, đúng là phải nhờ đến các mối quan hệ xã hội. Nhưng anh vẫn có điều không hài lòng: "Sau khi cậu tìm thấy cũng không hội báo phải không?"

Doãn Kiếm giải thích: "Tôi cũng là hôm nay mới tìm thấy, cũng chưa kịp hội báo."

"Vậy cậu lại kịp lên vào nhà đàn, sau đó lại bị người ta bắt giống như một tên trộm phải không?"

"Tôi cũng là nạn bất đắc dĩ mà thôi..."

"Còn nạn bất đắc dĩ?!" La Phi nhấn mạnh ngữ khí. Ở trước mặt người khác anh không thể nào bao che cho cấp dưới, hơn nữa từ trước anh cũng không thích người khác tìm kiếm lí do bào chữa cho sai lầm của mình.

Doãn Kiếm mặc dù bị phê bình nhưng vẫn nói: "Là thế này, trưa nay tôi tìm được người chủ nhà đó, ông ta nói với tôi: Người khách thuê lúc trước mặc dù đã biến mất nhưng vẫn còn một ít đồ đạc chưa mang đi, những đồ đó ông ta đều gom lại để trong nhà kho chứa đồ..."

"Cậu cảm thấy ở đó sẽ có cuộn băng ghi âm mà Văn Thành Vũ đã cướp đi à? "

"Rất có khả năng" Văn Thành Vũ sau khi cướp đi cuộn băng ghi âm thì sẽ tìm một nơi để cất giữ chứ. Lúc đó hẳn lấy tên Đỗ Minh Cường thuê căn nhà thì đã bị cảnh sát theo dõi nghiêm ngặt, chần chẫn không thuận tiện, cho nên khả năng cất giữ trong căn hộ thuê khác rất lớn. Hơn nữa việc hẳn bị bắt là sự cố ngoài dự liệu , rất nhiều thứ đồ quan trọng chắc là chưa kịp xử lý."

Bởi vì có chút e ngại, La Phi không nói với nhiều người về mối quan hệ của Eumenides và Trịnh Giai .Ngoài nói với Mộ Kiếm Vân, ngay cả Doãn Kiếm cũng không hề hay biết. Đương nhiên Doãn Kiếm cũng không biết được Eumenides đã dùng cuộn băng ghi âm đó để làm cuộc trao đổi với A Hoa. Nhưng điểm mù này không hề ảnh hưởng đến lời phân tích của anh.

Theo như tư duy thông thường, Eumenides mặc dù đã làm cuộc giao dịch với A Hoa, nhưng hẳn ít nhiều cũng sẽ đề phòng đối phương. Cho nên cuộn băng ghi âm đó rất có thể còn bản sao lưu nào đó. Nếu như nơi Doãn Kiếm tìm đã từng là một nơi nghỉ chân nào đó khác của Eumenides , vậy thì khả năng bản sao cuộn ghi âm còn ở đó cũng không phải là nhỏ.

Bất luận thế nào, tự ý xông vào nhà dân dù sao cũng là một sai lầm nghiêm trọng, cho nên sắc mặt La Phi không hề lơ lửng: "Cậu lại không ăn nói với chủ nhà, cứ thế trực tiếp lên vào nhà người khác để tìm kiếm à?"

"Ban đầu tôi cũng có nói chuyện. Tôi đến tận cửa tìm hai người khách trọ mới, nói với bọn họ tôi là cảnh sát, muốn vào trong phòng để tìm chút đồ. Nhưng hai tên đó lại không để tôi vào, cứ n hất định phải

đòi giấy khám xét. tôi giải thích mấy câu với bọn chúng, chúng không những không nghe còn ăn nói rất hùng hổ..." Doãn Kiếm bực bội thở dốc như thể vẫn chưa hết cơn thịnh nộ.

"Chắc chắn là cậu đã cãi nhau với người ta rồi phải không?"

"Có cãi vài câu."

"Việc này thì có gì đáng để cãi chứ?" La Phi nghiêng đầu, thể hiện sự bất mãn, "Cậu mau trở về làm thủ tục chẳng phải là xong rồi sao?"

"Tôi đúng là muốn quay về để làm xong thủ tục, nhưng hai tên đó nói rất huênh hoang: Chỉ cần tôi đi thì bọn chúng sẽ ném tất cả những thứ đồ đó ra ngoài. Anh không biết mồm mép của bọn chúng đâu - đội trưởng La, nếu như anh ở hiện trường, cũng phải tức chết mất."

"Đối phó với loại người như vậy cậu không thể tức giận." Đồn trưởng Du đứng bên cạnh khuyên giải "Nếu tức giận là cậu đã thua bọn chúng rồi."

"Đúng vậy." Doãn Kiếm vỗ đầu như thể đang hối hận tại sao mình lại không kiềm chế được. Sau khi phiên muện giây lát cậu lại nói: "Nhưng cục diện lúc đó đã vô cùng căng thẳng rồi, tôi thực sự sợ bọn chúng sẽ phá hoại hiện trường nên không dám rời đi. Sau đó tôi đi xuống lầu định gọi điện về đội, bảo người đến tiếp viện. Đang lúc bấm số, nhìn thấy hai đứa bọn chúng ung dung bước ra khỏi nhà, tôi vội vàng né sang một bên, thì ra là chúng đi ăn cơm trưa."

La Phi "ừm" một tiếng hỏi." Sau đó thì sao?"

Doãn Kiếm bậm môi nói: "SAu đó tôi nghĩ thôi cũng đừng gọi người tiếp viện nữa, nhân lúc hai người đó không có mặt, tôi trực tiếp vào phòng tìm đồ là xong, để tránh đêm dài lắm mộng."

La Phi và đồn trưởng Du nhìn nhau. Câu chuyện đã nói đến bước này, nguyên nhân sự việc cũng đã làm rõ rồi. Sự việc xảy ra sau đó cũng có

thể đoán được: Chắc chắn là Doãn Kiếm lén vào trong căn phòng đó, kết quả là bị hai người kia sau khi ăn cơm trưa xong đã tóm gọn được , do đó hai bên đã sảy ra xung đột kịch liệt. Hai tên lưu manh đó thấy mình có lý nhất định là đã làm to chuyện, gọi 110 báo cảnh sát, nhất định muốn cảnh sát làm rõ ràng.

"Thế đã tìm thấy đồ chưa?" La Phi không còn quan tâm đến quá trình sự việc mà quan tâm đến kết quả mang tính then chốt,

Doãn Kiếm ủ dột nói: "Tôi còn chưa kịp tìm tỉ mỉ, mở cánh cửa chống trộm đó mất nhiều thời gian quá."

La Phi lắc đầu, vừa bực bội vừa thấy buồn cười. Anh biết Doãn Kiếm đã từng học kỹ thuật mở khóa của Liêu Tùng - thành viên đội cảnh sát đặc nhiệm, bây giờ xem ra chỉ mới học được chút võ vế mà thôi. Sau khi trầm ngâm giây lát, anh quay sang nói với đồn trưởng Du: "đồn trưởng Du anh xem bây giờ cậu ấy đứng là vì vụ án, có điều quá trình hơi phạm qui tắc..."

"Tôi biết rồi. Việc này có gì đáng nói chứ. Việc này để tôi giải quyết là được rồi." đồn trưởng Du nói xong bèn đứng dậy đi đến cửa văn phòng làm việc , gọi hai người trẻ tuổi đó vào: "Này, hai cậu vào đây đi."

Hai người đó huênh hoang bước vào phòng, cũng mặc kệ Doãn Kiếm, chỉ nhìn La Phi khắp một lượt. Bọn chúng lăn lộn trong xã hội nhiều năm, con mắt khá tinh tường. Vừa nhìn là nhận ra ai mới là nhân vật quan trọng nhất.

La Phi quay đầu, không thèm để ý đến con mắt khiêu khích của đối phương. Bởi vì đồn trưởng Du đã nói là giao cho ông ta xử lý , cho nên La Phi chỉ làm người bên cạnh lắng nghe thôi.

"Sự việc hôm nay tôi giải thích một chút" đồn trưởng Du đứng trước mặt hai tên đó nói, "Đây là cảnh sát Doãn Kiếm, là đồng chí của đội Cảnh sát hình sự chúng tôi, anh ấy đúng là đang thực hiện nhiệm vụ, bởi vì sự việc quá đột ngột, không kịp thực hiện đúng thủ tục thông thường,

cho nên đã xảy ra chút hiểu lầm với hai cậu. Sự việc này đúng là phía cảnh sát chúng tôi có chỗ không phải. Bây giờ, xin lỗi các anh em có được hay không?"

"Rốt cuộc ai là người xin lỗi chứ?" Một tên khá cao to trong bọn chúng nói âm ỉ. Lúc trước cũng chính là cậu ta búng đầu thuốc xuống dưới chân La Phi.

La Phi ra hiệu cho Doãn Kiếm nắm lấy cơ hội để xử lý tình huống cho êm thấm. Doãn Kiếm mặc dù vô cùng bực bội nhưng vẫn cứ đứng lên, cúi người với hai tên đó, nói: " Tôi xin lỗi hai cậu."

Sự nhẫn nhịn của Doãn Kiếm thì lại không nhận được sự tha thứ của đối phương. Hai tên lưu manh đó ngược lại lại càng huênh hoang, tên lùn cười hi hi vẻ gian xảo nói: "Xin lỗi! Lần sau anh em chúng tôi phạm phải việc gì bị cảnh sát các anh bắt giữ, liệu có phải nói câu xin lỗi là xong việc được không?"

P/S: HAPPY NEW YEAR 2018!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.9

"Mày... " Doãn Kiếm vô cùng tức giận, nhưng lại không làm gì được đối phương, dù sao đuôi tóc của mình cũng bị người ta tóm được rồi.

"Thôi thôi được rồi, mọi người mỗi người nhường một chút đi. Sự việc dẫn sâu thêm thì có lợi gì với các cậu chứ?" Đồn trưởng Du khuyên nhủ mấy câu xong đột nhiên hỏi: "Phải rồi, các cậu có việc làm không?"

Tên cao hơn liếc mắt nói: "Có"

Đồn trưởng Du lại hỏi: "Làm gì vậy?"

"Làm bảo vệ bên ngoài ở hộp đêm Tinh Đô." Tên cao hơn trả lời rất thoải mái. Gã khó khăn lắm mới được đến đồn cảnh sát với thân phận người báo án, dù sao cũng phải thể hiện thái độ oai phong một chút chứ.

Vừa nói là bảo vệ bên ngoài đồn trưởng Du trong lòng đã có cách giải quyết. Hai tên này chính là người của hộp đêm, thường dùng những thủ đoạn đặc biệt để xử lý những sự kiện bộc phát. Những người như vậy thường không được tính là nhân viên chính thức của hộp đêm, như vậy nếu ngộ nhỡ có gây phiền toái gì thì ông chủ sẽ dễ dàng thoái thác trách nhiệm. Nói trắng ra chúng thuộc về bọn lâu la ở mức thấp nhất trong thế lực xã hội đen, từ lâu đã sớm quen với việc dấn đá, thảo nào mà khi xử lý sự việc lại tùy tiện như thế.

Đã hỏi rõ được vấn đề, đồn trưởng Du bắt đầu ra tay, ông ta nói về tình bơ: "Hay là để tôi gọi giám đốc Hoàng của các cậu đến để chào hỏi hai cậu một tiếng?"

Tổng giám đốc Hoàng là Tổng giám đốc của hộp đêm Tinh Đô, hộp đêm này mở trong địa phận đồn công an Lâm Giang quản hạt, thường ngày cũng phải tạo chút mối quan hệ với cảnh sát, cho nên đồn trưởng Du cũng khá thân quen với vị Tổng giám đốc Hoàng này.

Vừa nghe đối phương nhắc đến ông chủ của mình, khí thế của hai người trẻ tuổi chợt xẹp đi một nửa, bọn chúng nhìn nhau nhưng không ai nói gì?

"Được rồi, vốn cũng chẳng có việc gì, chỉ là hiểu lầm thôi mà, không cần làm phức tạp như thế, có phải vậy không?" Đồn trưởng Du sau khi treo hai tên đó lên rồi lại vừa vắn kê bậc thang cho chúng xuống.

Tên lùn vẫn có vẻ không can tâm, cố vắn hỏi lại: "Nhưng chúng tôi còn bị anh ta đánh nữa kìa, cái này thì tính như thế nào?"

Doãn Kiếm lập tức phản bác đối phương: "Đấy là do các anh ra tay trước."

"Có kẻ trộm vào nhà anh, anh không đánh à?"

"Ai là kẻ trộm?"

Thấy bầu không khí vừa mới được dịu xuống bây giờ mỗi người lời qua tiếng lại lại trở nên căng thẳng, La Phi cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, anh trừng mắt với Doãn Kiếm trách mắng một câu: "Cậu im mồm."

Doãn Kiếm cắn chặt môi, không dám nói thêm gì nữa, La Phi bèn quay sang nhìn hai người trẻ tuổi, trầm giọng hỏi: "Các cậu muốn tính như thế nào?"

Trong ánh mắt của La Phi như cất giấu mũi tên nhọn, mặc dù chỉ thoáng hiện lên, nhưng đã cắm trúng vào lòng ngực hai kẻ đó. Bọn chúng cảm nhận một sự hoảng loạn vô cớ, đều cố tình né tránh ánh mắt.

"Tôi thấy hai cậu chẳng bị thương tích gì, cứ coi như là không đánh không quen biết, mọi người cùng kết bạn, sau này các cậu ở ngoài làm việc dám khẳng định không liên quan gì đến đội Cảnh sát hình sự không? Thêm một người bạn tốt hơn là thêm một người đối đầu chứ?"

Đồn trưởng Du nói đến đây, hất cằm về phía La Phi "Các cậu biết anh ấy là ai không?"

Hai người đó không nói gì nhưng qua thần thái có thể đoán được là chúng đang rất muốn biết đáp án.

"Đây là đội trưởng La, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự thành phố, là một thần thám danh nổi như cồn, hai người các cậu nếu như đắc tội với anh ấy, tất cả các nỗi lằm đã từng phạm phải không cần biết lớn hay nhỏ, từng vụ việc đều có thể lòi ra hết."

Hai người thanh niên cúi đầu, lần này thực sự bị khuất phục.

Những câu nói vừa dỗ dành vừa dọa nạt của Đồn trưởng Du cuối cùng cũng mang lại hiệu quả. Tiếp đến ông ta vội gọi hai người cảnh sát trực ban vào văn phòng, viết giấy hòa giải theo trình tự xử lý tranh chấp dân sự, hai bên cùng kí vào, sự việc này coi như kết thúc.

Đồn trưởng Du như trút được gánh nặng, gọi cảnh sát trực ban đi cất giữ giấy hòa giải, còn mình thì quay sang nhã nhặn nói với Doãn Kiếm và La Phi: "Đội trưởng La, các anh nếu muốn tìm vật chứng thì vẫn phải làm theo trình tự quy định, không được xâm phạm trái phép vào nhà dân nữa - sự việc này tôi cũng không có cách nào để giúp các anh được."

La Phi nói vẻ thấu hiểu: "Tôi hiểu rồi, bây giờ chúng tôi quay về để làm các thủ tục có liên quan."

"Đã nghe thấy chưa? Đội trưởng La bây giờ quay về để làm thủ tục..." Đồn trưởng Du lại quay sang nói với hai người trẻ tuổi, "Trong khoảng thời gian này, các cậu phải phụ trách bảo quản các vật phẩm ở trong phòng, đây chính là nghĩa vụ của các cậu."

Hai người đó đảo tròn mắt, cũng không nói gì, cứ thế bước đi. Bọn chúng vốn dĩ muốn bắt chẹt vài nghìn tệ, cuối cùng thì lại về tay không, trong lòng đương nhiên là không thoải mái. Nhưng nghĩ kỹ, đúng là mình không được phép đắc tội với đội trưởng đội Cảnh sát hình sự hơn nữa. Đồn trưởng cũng luôn nói đỡ cho đối phương, sự việc này cũng chỉ có thể như vậy được thôi.

Chỉ là không biết người của đội Cảnh sát hình sự muốn tìm thứ gì trong phòng mình? Loại người như bọn chúng khó tránh cất giấu một số đồ trái phép như dao kiếm, đến lúc đó nếu như bị lục soát ra thì sẽ phiền toái. Nghĩ sâu thêm nữa sự việc này liệu có phải là một cái cớ? Bọn học làm bảo vệ bên ngoài, trước đây đã đánh bị thương người, cũng có những trận ẩu đả với các hộp đêm khác, nói không chừng là lại nhằm vào những sự việc đó thì sao?

Hai người này vừa đi vừa thương lượng, càng nghĩ càng thấy bồn chồn lo lắng. Bây giờ đối phương đã huy động cả đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, mà hai người bọn họ rõ ràng là không thể nào gánh vác được. Thế nên bọn chúng quyết định cần phải hội báo tình hình cho ông chủ của mình.

Cuộc điện thoại nhanh chóng được gọi đến chỗ tổng giám đốc Hoàng của hộp đêm Tinh Đô, Vị tổng giám đốc Hoàng vừa nghe nói đến đội trưởng đội Cảnh sát hình sự La Phi muốn lục soát căn phòng của thuộc hạ mình, trong lòng cũng cảm thấy hơi kì lạ. Thế nên ông ta lại gọi một cuộc điện thoại đến đồn trưởng Du của đồn cảnh sát Lâm Giang.

Hai người trò chuyện mấy câu, tổng giám đốc Hoàng bèn nói vào chủ đề chính: "Nghe nói người của đội Cảnh sát hình sự đang gây chuyện với thuộc hạ của tôi, chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?"

"Chỉ là hiểu nhầm thôi." Đội trưởng Du thường ngày có mối quan hệ khá tốt với tổng giám đốc Hoàng, nói thẳng luôn "Bọn họ đang nhằm vào một vụ án khác."

"Vụ án nào?" Tổng giám đốc Hoàng nhất định phải hỏi cho rõ.

Nhắc đến chuyện này đồn trưởng Du lại thấy hào hứng, "Ha ha , anh biết sự việc hai Phó Tổng giám đốc của tập đoàn Long Vũ bị giết chết chứ?"

"Sự việc này ai mà không biết chứ? Vụ án này đến bây giờ vẫn chưa phá án được mà."

"Chính là có liên quan đến vụ án này đấy...." Đồn trưởng Du nói vẻ thần bí.

"Có liên quan đến vụ án đó??" Tổng giám đốc Hoàng vô cùng ngạc nhiên, "Người của đội Cảnh sát hình sự muốn đến căn phòng đó tìm gì vậy?"

Đồn trưởng Du có mong muốn được trò chuyện với người khác, nhưng kỉ luật cảnh sát khiến ông ta không dám nói thêm, ông ta chỉ dùng giọng điệu luyến tiếc để trả lời: "Không thể nói được nữa, trước khi vụ án được phá thì tất cả những điều này là cơ mật."

Tổng giám đốc Hoàng cũng là người lợc lỏi, lập tức thật thà đáp lời: "Hi hi dù sao thì tìm cái gì cũng chẳng liên quan đến tôi." Ông ta và đối phương lại nói chuyện phiếm mấy câu sau đó bèn tắt máy.

Hai tên bảo vệ bên ngoài đó lúc này đã quay trở lại căn phòng thuê của mình. Khi hai đứa chuẩn bị thu dọn những thứ trái phép để ném ra ngoài, điện thoại của tên cao kều chợt vang lên.

"Là Tổng giám đốc Hoàng ." Tên đó vừa thông báo cho đồng bọn vừa nghe điện thoại, giọng Tổng giám đốc Hoàng lập tức vang lên trong ống nghe: "Hai đứa chúng mày xuống dưới lầu chờ, nếu như có người của đội Cảnh sát hình sự đến nhất định phải chặn họ lại, nhất định không để họ tiến vào trong tiểu khu dân cư, nghe rõ chưa?"

Tên cao kều cảm thấy hơi khó khăn, "Họ là cảnh sát hình sự, lại đã làm xong thủ tục đầy đủ, bọn em làm thế nào để ngăn cản được chứ?"

"Việc này thì tao không cần biết." Ngữ khí của Tổng giám đốc Hoàng vừa sốt sắng vừa bá đạo "Mặc kệ chúng mày dùng cách thức nào, không chặn được thì phải kéo lại cho tao, xảy ra chuyện gì có tao chống đỡ, nếu như để cảnh sát tiến vào chúng mày chờ chết đi."

Những lời này quá nghiêm khắc, tên cao kều không kìm được khẽ rùng mình. Ngã vội vàng truyền đạt lại ý của ông chủ cho đồng bọn, cả hai đứa không kịp thu dọn đồ đạc gì nữa, cùng vội vàng xuống dưới canh giữ trước cổng tiểu khu dân cư.

Đây đúng là một công việc thật quá khó khăn, một bên là đội trưởng đội Cảnh sát hình sự nổi danh như cồn, một bên là ông chủ rất ghê gớm, hai bên này ai cũng không thể đắc tội được. Hai thằng lo lắng bất an, đứng nhìn con đường cái dẫn vào tiểu khu, chỉ mong người của đội Cảnh sát hình sự không đến.

Đợi khoảng hơn mười phút, đột nhiên thấy một chiếc xe MPV sang trọng rẽ vào con đường, lái xe phóng nhanh như bay lại phía này, lúc đến gần hai người cũng không giảm tốc độ. Hai thằng vội né tránh sang bên đường, chiếc xe đó đâm phanh kêu chói tai, chột dừng khựng lại trước mặt bọn chúng, tiếp đó người ở trên ghế phụ lái của chiếc xe bàn nhảy xuống, đó là một người thanh niên cao lớn tráng kiện. Người thanh niên này bước nhanh mấy bước về phía thân xe, nhanh nhẹn mở cửa phía sau xe. Một người đàn ông trung niên béo mập từ trên xe bước xuống.

Thằng cao kều phản ứng nhanh nhạy, lập tức bước đến chào hỏi: "Tổng giám đốc Hoàng ." Thì ra người đàn ông trung niên này là ông chủ của bọn chúng.

Tổng giám đốc Hoàng chẳng buồn đáp lời đối phương. Ông ta sau khi xuống xe bèn đứng dịch sang một bên, hơi cúi người về phía trong chiếc xe, tư thế rất là khiêm nhường. Tiếp đó lại có một người nam giới bước từ trên xe xuống, người này chừng hơn 40 tuổi, thân hình gầy gò rảnh ròi, trên khuôn mặt là chiếc mũi điều hâu khiến mọi người chỉ nhìn một lần đều rất khó quên.

Anh ta sau khi bước xuống cũng không vội bước đi ngay, mà nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng nhìn chăm chăm vào hai tên đứng ở cạnh xe.

"Hai người này chính là bảo vệ bên ngoài trong hộp đêm của tôi." Tổng giám đốc Hoàng giới thiệu với người mũi điều hâu, sau đó ông ta quay sang trách mắng thuộc hạ của mình: "Đừng có ngần người ra như thế, mau chào ông chủ Cao."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 8.10

Cả hai đứa đều kinh ngạc. Ông chủ Cao danh tiếng lẫy lừng cả một vùng Đông Thành, chỉ là địa vị như bọn chúng chưa bao giờ có cơ hội được gặp mặt. Nào ngờ hôm nay thật không ngờ nhân vật lớn nhường này lại đến trước mặt mình! Hai đứa cúi chào gọi : "Ông chủ Cao." Sau đó bèn đứng yên không dám động đậy.

Người gọi là "ông chủ Cao" đương nhiên chính là Cao Đức Sâm rồi. Hãn "ừm" một tiếng hỏi "Những người cảnh sát kia đã đến chưa?"

Tên cao kêu vội trả lời: "Vẫn chưa ạ."

"Bọn bay làm tốt lắm." Cao Đức Sâm khen ngợi một câu, trên mặt hãn luôn nở nụ cười, nhưng không biết tại sao những người bên cạnh nhìn vào mặt hãn luôn có cảm giác âm u rợn người.

Trong lúc đang nói lại có hai người thanh niên tráng kiện nhảy từ trên chiếc xe MPV xuống, bọn họ cùng với người từ ghế phụ xuống phân tán xung quanh Cao Đức Sâm, cảnh giác quan sát tất cả mọi động thái xung quanh.

Tổng giám đốc Hoàng bước lên một bước, chỉ huy thuộc hạ của mình: "Chúng mày đi trước dẫn đường, ông chủ Cao muốn vào phòng để tìm đồ."

Hai đứa một cao một thấp vội vàng quay người đi về phía nhà mình ở trong tiểu khu dân cư. Đồng thời trong lòng đều rất băn khoăn: "Trong phòng rốt cuộc cất giấu vật gì, thật không ngờ có bao nhiêu nhân vật lớn cùng tranh nhau tìm kiếm?"

Cao Đức Sâm và Tổng giám đốc Hoàng đi sau hai tên đó. Người thanh niên xuống từ ghế phụ đó liền theo sát Cao Đức Sâm đồng thời anh ta cũng ra hiệu bằng tay hai người xuống sau cùng không đi theo, hai người bọn họ canh giữ ở cổng tiểu khu, rõ ràng là đã nhận nhiệm vụ ngăn cản cảnh sát.

Một đoàn người bước nhanh về phía trước, chỉ mấy phút sau đã đến nơi. Tên cao kều lôi chìa khóa ra mở cửa phòng, đón tiếp Cao Đức Sâm đứng ở phía sau bước vào.

"Đồ người khách trọ trước đây để lại cất giữ ở đâu?" Tổng giám đốc Hoàng đi vào phòng, vừa đi vừa hỏi.

Tên cao kều giơ một tay chỉ vào một góc ở phòng khách: "Đều ở trong nhà kho đó."

Tổng giám đốc Hoàng vội bước lên mở cửa nhà kho, nhà kho không rộng chỉ khoảng 3, 4 mét vuông, bên trong tối đen nhìn không rõ. Thế nên ông lại hỏi một câu: "Có đèn không?"

Tên cao kều trả lời: "Có ạ.". Tên lùn vừa vặn đứng ở bên cạnh tường, tiện tay ấn công tắc đèn.

Sau khi đèn sáng, hình ảnh ở trong nhà kho đã rất rõ ràng. Đồ ở đó không nhiều, ngoài một bộ chăn gối, còn có một chậu rửa và một túi hành lý căng phồng.

Tổng giám đốc Hoàng khẽ nhìn lướt qua, sau đó quay đầu nói: "Hai đứa chúng mày đi xuống dưới lầu canh giữ, đừng để cảnh sát lên đây." Ông ta chỉ sai như vậy mục đích là để đờn hai đứa đó ra khỏi đây. Dù sao thì thứ mà họ muốn tìm cũng vô cùng quan trọng, nên hạn chế những người không liên quan có mặt tại hiện trường.

Hai đứa một cao một thấp không dám trái lời, vội vàng lui ra phía bên ngoài phòng. Thực ra bọn chúng cũng rất vui vì được thoát thân, dù sao

phía trước vẫn còn có hai vị tướng tài giỏi của ông chủ Cao, nhiệm vụ của bọn chúng chỉ là hình thức mà thôi.

Sau khi đợi hai tên đó đi khỏi Tổng giám đốc Hoàng bèn bắt đầu tìm kiếm trong túi hành lý đó. Đùng thấy cơ thể béo mập của ông ta mà lầm tưởng, động tác của ông ta vô cùng nhanh nhẹn. Chỉ một lúc sau ông ta khẽ kêu lên: "Thấy rồi!" Trong giọng nói thể hiện ra sự vui mừng hân hoan.

Cao Đức Sâm lập tức đi lên mấy bước, thấy Tổng giám đốc Hoàng quay người lại trong tay cầm một túi ni lông màu đen đã bị mở ra, lộ ra một cuộn băng ghi âm ở bên trong.

Cao đức Sâm vẫy tay, người thanh niên ở sau đưa đến một máy casset mini, đồng thời Tổng giám đốc Hoàng cũng đưa cuộn băng đó vào trong tay anh ta. Cao Đức Sâm đặt cuộn băng vào đúng vị trí đồng thời đeo tai nghe, ấn nút play. Sau hai ba phút hẳn hình như đã nghe xong nội dung ở trong cuộn băng bèn tháo tai nghe xuống.

Qua nét mặt lạnh tanh không chút biểu cảm của Cao Đức Sâm, Tổng giám đốc Hoàng không suy đoán ra điều gì, không nhẫn nại được bèn lên tiếng hỏi: " Thế nào ạ?"

"Anh tự mình nghe đi." Cao Đức Sâm đưa món đồ trong tay cho đối phương. Tổng giám đốc Hoàng vội vàng nghe một lượt, trong quá trình đó đã không khống chế được nét mặt vui mừng hơn hở của mình. Sao khi nghe xong ông ta toét miệng hỏi: "Bây giờ làm thế nào? Giao cho cảnh sát hay là ..."

Cao Đức Sâm xua tay nói: "Tôi đương nhiên phải giữ chứ." Trong câu nói này, khóe mép hẳn cuối cùng cũng lộ ra ý cười, và trong ý cười đó lại lộ ra cảm giác lạnh lẽo khó có thể nói bằng lời.

P/S: Hết chương 8 nhé!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Âm Mưu Và Bí Mật

CHƯƠNG 9.1

Sau khi Trương Hải Phong cùng các phạm nhân trong phòng giam một tay dàn dựng và sắp đặt, án mạng xảy ra tại khu trại giam số 4 cuối cùng đã đi đến hồi kết. Cái chết của Tiểu Thuận được kết luận là do tự sát, bởi chỉ có như vậy mới có thể giảm nhẹ trách nhiệm quản lý không chặt chẽ của đám người Trương Hải Phong. Mặc dù vậy những nhân viên trong trại giam có liên quan đến vụ án này cũng khó tránh khỏi phải chịu một vài mức xử phạt hành chính. Về phần Trương Hải Phong mà nói, hậu quả trực tiếp nhất mà anh ta phải gánh đó là cơ hội lên cục quản lý làm việc coi như bốc hơi hoàn toàn, việc này đương nhiên khiến cho anh ta chán nản và vô cùng bức bối.

Mục tiêu trước nhất mà Trương Hải Phong muốn tìm để trút giận và giải mối hận cản con đường thăng quan tiến chức của anh ta đó là Hắc Tử, vì Trương Hải Phong cho rằng Hắc Tử mới chính là kẻ giết chết Tiểu Thuận. Việc này vốn không có cách nào điều tra sâu hơn được nữa, nhưng dựa vào lời khai đã được sắp đặt của đám người anh Bình mà Hắc Tử không thể gánh cả một vụ án mạng lâu lắm khác. Đối với những điều tra viên hình sự phụ trách vụ án năm đó mà nói, vụ án không lời giải ngâm giấm bao nhiêu năm trời này đã từ lâu trở thành bệnh nan y của họ. Giờ thì cuối cùng cũng đã bắt được kẻ tình nghi, Hắc Tử sao có thể dễ dàng thoát thân được? Hơn nữa A Sơn là người nắm rõ nhất tình tiết vụ án lại đứng ra làm chứng, cộng thêm lời khai của mọi người đồng loạt chỉ đích danh Hắc Tử. Bởi vậy gã dù có mọc ra một trăm cái miệng cũng không thể nào biện hộ được cho mình.

Phòng giam số 424 cùng lúc thiếu mất hai người, nên không khí trong phòng cũng khác trước rất nhiều. Tiểu Thuận và Hắc Tử đều hay nói, hay gây ồn ào, giờ cả hai người này không còn nữa, cả phòng giam trở nên yên lặng và lạnh lẽo trông thấy. A Sơn vốn đã ít nói, anh Bình do suy nghĩ đến thân phận của mình nên không chủ động bắt chuyện phiếm với anh ta. Còn Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị thì như có tâm tư giấu kín, ít khi thấy họ nói gì nhiều.

Chính vì cái chết bất ngờ của Tiểu Thuận mà cả trại giam chủ trương thực hiện hoạt động giáo dục ngoại khóa với chủ đề là "Chấn chỉnh thái độ, khôi phục niềm tin, tạo dựng chính mình", trong đó khu trại giam số 4 là trọng tâm của hoạt động lần này. Trương Hải Phong yêu cầu mỗi phòng giam đều phải viết 1 bài phát biểu cảm nghĩ thật tâm đắc, sau đó sẽ chọn người lên đọc trong ngày đại hội của trại giam để mọi người cùng cho ý kiến phê bình và học tập. Ở phòng giam số 424, Hàng Văn Trị là người có trình độ văn hóa cao nhất, nên anh Bình giao nhiệm vụ này cho anh ta. Hàng Văn Trị cũng rất nghiêm túc, mất cả một ngày trời để ngồi viết bài phát biểu cảm nghĩ khoảng chừng 3 hay 5 nghìn chữ gì đó, hi vọng sẽ được thể hiện trình độ văn thơ lai láng của mình trong ngày đại hội vào cuối tuần ở trại giam.

Đến Thứ Sáu, sư phụ Thiệu như thường lệ lại đến trại giam để lấy hàng. Cũng như tuần trước, ông lại chỉ đích danh Đỗ Minh Cường xếp hàng lên xe. Tiện thể Đỗ Minh Cường gọi Hàng Văn Trị đi theo giúp đỡ. Hai người vui vẻ đảm nhận công việc mà theo người khác là khổ sai vất vả. Song chủ yếu trong quá trình lao động thảnh thơi hai người có thể nhân cơ hội mà thì thầm trao đổi với nhau vài câu về kế hoạch vượt ngục đang ngày một cận kề của họ.

Sắc mặt sư phụ Thiệu tuần này xem ra rất tốt, mặt mũi da dẻ hồng hào hẳn lên. Vừa gặp Đỗ Minh Cường ông đã nghiêm túc nói một câu: "Chàng trai, cảm ơn cậu nhé!"

Cán bộ quản giáo và Hàng Văn Trị đứng cạnh đó đều tưởng là sư phụ Thiệu cảm ơn Đỗ Minh Cường vì hẳn đã giúp ông xếp hàng cả ba tuần

vừa rồi, còn lý do thực sự thì chỉ có hẳn mới hiểu rõ. Sư phụ Thiệu chắc hẳn đã xác nhận thông tin về số điện thoại kiểm tra tài khoản và biết được trong tài khoản đó đúng là có mấy vạn tệ và có thể chuyển tiền bất cứ lúc nào, nên vừa rồi ông mới nói câu cảm ơn một cách trịnh trọng như vậy.

Đỗ Minh Cường không tiện nói nhiều, chỉ đáp lại bằng ánh mắt, hai bên tự nhiên sẽ hiểu ý đối phương. Chờ tới lúc chất hết một xe hàng xong, sư phụ Thiệu lại nhờ Hàng Văn Trị đi kiểm tra và kê khai ghi chép lại sổ sách về số hàng đã giao. Sau đó, nhân lúc Hàng Văn Trị và cán bộ quản giáo đi quanh xe hàng để kiểm kê thì ông mới có thời gian để nói với Đỗ Minh Cường mấy câu.

"Chàng trai, số tiền ấy của cậu tôi mượn thật đấy nhé, giờ có hối hận cũng không còn kịp nữa đâu."

"Cháu hối hận làm gì cơ chứ? Chú cũng có phải không trả lại cháu đâu. Số tiền này giờ trong tài khoản của cháu cũng chẳng khác nào đồng giấy vụn, nhưng nếu đến tay chú thì lại có thể cứu mạng được đấy." Đỗ Minh Cường nói những lời này đúng là rất có tình có lý, khiến người ta khó lòng từ chối.

Sư phụ Thiệu nghe xong cũng không tỏ vẻ ngại ngùng nữa, hai người tiếp tục nói chuyện, tình cảm từ đó cũng phần nào thân thiết hơn. Hàng Văn Trị sau khi kiểm tra lại số hàng bất giác thấy hai người họ nói chuyện như quan thân lắm nên cũng cảm thấy hơi lạ. Sau đó anh ta kiểm cơ hội hỏi Đỗ Minh Cường : "Chú ấy sao lại có quan hệ tốt với anh đến vậy?"

Đỗ Minh Cường vừa thì thầm trả lời "Tôi giúp chú ấy một việc lớn", vừa trộm liếc nhìn tên quản giáo đi cùng. Vừa lúc đó họ đẩy xe ngang qua khu nông trường, viên quản giáo lúc này chỉ hứng thú quan sát mấy phạm nhân phạm tội nhẹ đang làm việc ở đồng ruộng mà không chú ý gì tới hai người bọn họ.

Hàng Văn Trị không giấu nổi tò mò hỏi liên tiếp: "Anh giúp chú ấy việc gì thế?"

Đỗ Minh Cường không có ý che giấu nên kể một lượt câu chuyện cho Hàng Văn Trị. Anh ta nghe xong im lặng giây lát và nói: "Sư phụ Thiệu là người tốt, anh giúp chú ấy cũng là lẽ đương nhiên, có điều nếu chúng ta vượt ngục thành công thì có rất nhiều chỗ phải dùng đến tiền."

Đỗ Minh Cường nói với ý vô cùng sâu xa: "Tiền chỉ là vật vô tri vô giác, chỉ để con nguowid dùng và điều khiển mà thôi. Nếu chúng ta thoát ra khỏi đây được thì một người bạn đáng tin cậy còn quý giá hơn nhiều." Hàng Văn Trị "ừm" một tiếng, lại nói: "Đúng là anh suy nghĩ sâu xa hơn tôi rất nhiều."

Đang nói chuyện thì đã đi hết nông trường, viên quản giáo từ phía sau nhanh chân bước tới, hai người kịp thời dừng câu chuyện lại. Cả ba người cùng im lặng đi tiếp giây lát, sau khi qua trạm canh gác lại trở về địa bàn khu trại giam số 4.

Hàng Văn Trị nhìn phòng chứa lò đun ở đầu phí tây rồi đột nhiên nói một câu: "Nghe nói mấy hôm nữa là phải tổng vệ sinh ống khói lớn đằng kia đấy." Đỗ Minh Cường cũng biết việc đó, cái phòng chứa lò đun ấy là nơi cung cấp nước nóng cho cả nhà tù nhưng vì được xây ở trong khu trại giam số 4 nên nhiệm vụ làm sạch ống khói từ xưa đến nay đều được giao cho khu trại giam này đảm nhiệm. Công việc này không những bẩn thỉu vất vả mà còn rất nguy hiểm nên chẳng ai muốn làm cả. Ngày trước chỉ toàn giao cho phạm nhân nào biểu hiện không tốt để coi như một hình phạt. Sắp đến ngày phải dọn ống khói rồi nên mọi người đều đang đoán già đoán non, không biết lần này kẻ xui xẻo nào sẽ được chọn đây?

Đỗ Minh Cường cũng không hiểu tại sao đột nhiên Hàng Văn Trị lại nhắc tới chuyện này nên cũng không nói gì, chỉ liếc nhìn một lát cái ống khói nặng nề cao sừng sững đó mà thôi.

Sáng ngày hôm sau là đúng thứ bảy, ngày người thân được tới thăm nom. Những phạm nhân không có người nhà tới thăm thì được ra hết sân vận động hóng gió, tập luyện. Đỗ Minh Cường vốn định nhân cơ hội này để bàn bạc kỹ lưỡng với Hàng Văn Trị, nhưng không ngờ anh ta dù chẳng có người nhà nào tới thăm nhưng từ sáng sớm đã bị viên quản giáo gọi đi, chắc là đi kèm con trai Trương Hải Phong học bài rồi. Đỗ Minh Cường cũng bó tay, đành tìm một góc yên tĩnh nghe nhạc, đồng thời suy nghĩ về mỗi tâm tư trong lòng.

Mãi sẩm tối, Hàng Văn Trị mới về tới khu trại giam, đúng lúc thời gian tự do ngoài sân vận động của các phạm nhân khác ngoài sân vận động cũng hết, nên Đỗ Minh Cường đành chờ cơ hội khác để nói chuyện với anh ta. Trong khi đó, Hàng Văn Trị về tới phòng giam cũng chẳng được rảnh rang, anh ta lại lôi bài phát biểu cảm nghĩ đã viết ra xem rất lâu, miệng lẩm nhẩm từng từ mà không phát ra âm thanh, như đang thầm sửa chữa và đánh bóng lại bài văn vậy.

Cả buổi tối chẳng có việc gì làm. Tối ngày hôm sau, toàn thể phạm nhân ăn sáng xong liền tập trung tới hội trường lớn. Trong hội trường bàn ghế đã được sắp xếp theo hàng lối rất trật tự, dãy bàn đầu tiên còn được bày biện thành bàn chủ tịch. Từ chỗ ngồi của Trương Hải Phong chở xuống, từng hàng quản giáo viên ngồi rất nghiêm chỉnh, phía trên đầu họ chẳng một tấm băng rôn, trên đó dùng nét bút khéo khoắn để viết hàng chữ chữ chủ đề của đại hội hôm nay: "Chấn chỉnh thái độ, khôi phục niềm tin, tạo dựng chính mình".

Dưới sự chỉ huy của các quản giáo trưởng, các phạm nhân lần lượt ngồi vào vị trí của mình theo thứ tự. Nhìn thấy đội ngũ quản giáo ai nấy vẻ mặt đều nghiêm nghị và khó dăm dăm thì biết ngay không khí học tập hôm nay khác hẳn so với những lần trước đó. Thế là toàn thể phạm nhân ai nấy đều im phăng phắc như ve sầu mùa đông vì chẳng ai muốn đắc tội với "Quý Kiến Sâu" cả.

Chờ tất cả phạm nhân đều ổn định chỗ ngồi xong, Trương Hải Phong lấy giọng và bắt đầu phát biểu: Đại hội giao lưu hôm nay là hoạt động

học tập lớn do cả trại giam số 1 tổ chức. Lý do của hoạt động lần này thì chắc mọi người đều biết: đó là học viên Chung Tiểu Thuận ở khu trại giam số 4 của chúng ta cách đây không lâu vừa mới tự sát. Sự việc này quả thật quá đau lòng và cũng đáng để mỗi người chúng ta xem xét lại bản thân. Mọi người đều đã từng phạm lỗi lầm trong quá khứ thì mới có mặt ở nơi này, xong tôi hy vọng nơi đây không phải là điểm kết thúc trong cuộc đời của các bạn mà nên là điểm xuất phát mới cho các bạn. Từ đây, các bạn sẽ có một cuộc sống mới, sau đó sẽ được trở về xã hội làm lại từ đầu, làm một con người đường đường chính chính. Tôi rất đau xót vì Chung Tiểu Thuận không thể đi hết quãng đường này. Có lẽ do cậu ấy quá yếu đuối, cũng có thể do mất lòng tin vào tiền đồ tương lai, hoặc giả là do không thể nào tha thứ cho chính mình về những lỗi lầm trong quá khứ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, việc cậu ấy tự sát không chỉ là việc của cá nhân cậu ấy mà là tấm gương cho mỗi vị đang có mặt ở đây ngày hôm nay. Chúng ta cần soi vào tấm gương ấy để tự kiểm điểm bản thân và tìm ra nhược điểm của chính mình từ đó kiên cường với cuộc sống, không để bị kích tương tự tái diễn thêm một lần nữa."

Trương Hải Phong nói những lời quan cách hình thức ấy xong, với tay lấy cốc nước uống một hơi để giữ giọng. Những phạm nhân ở dưới rất biết điều liền kịp thời vỗ tay hoan hô như sấm. Trương Hải Phong rất hài lòng trước phản ứng của họ, anh ta đưa hai tay ra hiệu đám đông yên lặng, sau khi tiếng vỗ tay ngừng hẳn, lại tiếp tục nói: "Trong tuần này cùng với việc mọi người tiếp tục hoàn thành công việc lao động được giao, chúng ta sẽ triển khai hoạt động học tập theo chuyên đề. Chắc chắn trong mỗi bạn đều có những trải nghiệm và cảm xúc muốn chia sẻ với mọi người phải không? Buoir học tập trung ngày hôm nay là cơ hội để mọi người học tập và chia sẻ. Sau đây chúng ta sẽ lấy các phòng giam làm đơn vị, mỗi phòng cử một người lên đây để cùng trao đổi những kinh nghiệm mà các bạn có được."

Nói xong Trương Hải Phong gật đầu ra hiệu với các cán bộ quản giáo phía dưới. Sau khi hội ý họ thống nhất lấy số phòng giam làm thứ tự, đầu tiên là đại diện của phòng giam 101 lên phát biểu.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.2

Đại diện của phòng giam 101 là một ông già có thân hình nhỏ bé, gầy gò, quắt queo. Ông ta phát biểu hết khoảng 3 hay 5 phút gì đó, nội dung sáo rỗng, dùng từ khô khan khiến cho những người ngồi dưới nghe mà chẳng có chút hứng thú nào. Nhưng viên quản giáo trên bục giảng liên tục quan sát phía dưới, vì thế các phạm nhân không những không thể nào không tỏ thái độ thành khẩn mà còn chốc chốc lại phải vỗ tay tán dương nhiệt liệt bài phát biểu của lão.

Ông già ấy vừa đi xuống thì đại diện phòng giam 102 tiến lên, cho tới bữa cơm trưa thì đại diện các phòng giam ở tầng 1 và tầng 2 đều đã phát biểu xong, thế mà nhăm tính vẫn chưa được một nửa.

Trương Hải Phong xua tay ra hieeuquanr giáo không cần gọi thêm đại diện phòng giam nào lên nữa rồi tổng kết vắn tắt đôi ba câu và tuyên bố buổi chiều sẽ tiếp tục. Các phạm nhân dù nghe thôi cũng đã thấy mệt mỏi lắm rồi, song chẳng ai dám lên tiếng trách móc kêu ca gì. Ai nấy vội vàng ăn xong bữa trưa, chỉ được nghỉ ngơi một lát rồi lại bị đưa quay trở lại hội trường.

Công tác học tập trao đổi lại được tiếp tục. Đám phạm nhân này phần đông đều là những kẻ thô lỗ không được học hành gì thì được mấy người viết nổi một bài văn cho ra hồn? Nói đi nói lại vẫn chỉ là mấy câu sáo rỗng, hết tỏ ra đau lòng lại thể hiện sự quyết tâm, chỉ nghe thôi cũng đủ làm người ta chai lì cả lỗ tai. Cứ như vậy cho đến tận 4 giờ chiều, đến Trương Hải Phong cũng cảm thấy khó chịu, phiền phức. Anh ta ngồi ở vị trí chính giữa bàn chủ tịch, khuôn mặt thì vẫn giữ được vẻ nghiêm túc nhưng trong lòng thì thầm trách lãnh đạo cấp trên đúng là chả hiểu công tác của cấp dưới gì sất, chỉ giỏi bày ra ba cái hoạt động giáo dục mang

tính hình thức này thôi. Giáo dục tư tưởng mà có hiệu quả, cả đám người này đâu đến mức phải vào trại giam dành cho tội phạm nghiêm trọng này không?

Đang trong lúc bức bối bỗng nghe quản giáo gọi tới tên phòng giam 424, Trương Hải Phong lập tức tỉnh táo hẳn vì anh ta đã qua nhạy cảm với con số này rồi. Có người ngồi dưới đáp "Có!", sau đó từng bước đi về phía bàn chủ tịch, người đó đeo một cặp kính mà hiếm khi thấy ai ở khu trại giam tội phạm nghiêm trọng này đeo, chẳng cần nói cũng biết đó là Hàng Văn Trị.

Vì Chung Tiểu Thuận kẻ đã chết do "tự sát" là thành viên của phòng giam 424 nên Trương Hải Phong đặc biệt quan tâm đến phần phát biểu của Hàng Văn Trị. Cong lãnh đạo cấp cao của nhà tù thì chắc chắn sẽ lấy bài phát biểu này làm tài liệu tiêu chuẩn để đánh giá hoạt động lần này của khu trại giam số 4. Thấy Hàng Văn Trị bước từng bước tiến lại gần, Trương Hải Phong cũng thấy yên lòng, vì anh ta tin rằng Hàng Văn Trị sẽ không làm anh ta thất vọng.

Quả nhiên Hàng Văn Trị bước lên bục, vừa cất lời phát biểu đã tạo hiệu ứng khác biệt rõ ràng. Các đại biểu phòng giam khác lúc lên phát biểu đều cố nặn ra nét mặt khổ sở, xót xa, bày tỏ ảnh hưởng và ý nghĩa tiêu cực từ cái chết của Chung Tiểu Thuận cho bản thân mình. Trong khi đó Hàng Văn Trị lại theo một mạch tư duy khác. Anh ta kể về ngày đầu vào tù của mình trước rồi miêu tả ấn tượng đầu tiên của mình về Tiểu Thuận. Dưới ngòi bút sinh động của anh ta, Tiểu Thuận được xây dựng thành hình tượng một thành phần có tâm lý không ổn định với vẻ bề ngoài kiên cường nhưng bên trong thì rỗng tuếch, vừa bông bột nông nổi lại vừa hay khoe khoang tự đắc. Tiếp đến Hàng Văn Trị lại phân tích lý do vì sao Tiểu Thuận lại có những biểu hiện không an phận như vậy và kết luận tất cả đều là do sự cố chấp trong tư tưởng của cậu ta, rồi điều đó dần dần ăn sâu vào tâm hồn vốn chẳng lành mạnh gì của cậu ta, khiến cậu ta ngày càng lún sâu vào trong vũng bùn, cuối cùng đã đi ngược lại so với hướng cải tạo lao động đúng đắn, đã phụ công giáo dục và lòng tốt của các cán bộ quản giáo ở đây. Đoạn này rất hoàn chỉnh về mặt logic

lại vô cùng rõ ràng làm cho người nghe đều có thể thực sự cảm nhận được từ trong lòng rằng: Việc Tiểu Thuận tự sát chính là hậu quả của khối "u ác" trong tư tưởng của cậu ta đã di căn và ngày một xấu đi, dù cho các cán bộ quản giáo đã nỗ lực hết sức, nhưng cuối cùng cũng không thể nào thay đổi được vận mệnh mà cậu đã tự lựa chọn cho mình.

Nói xong đoạn trên Hàng Văn Trị chuyển sang phân tán những va đập về mặt tư tưởng giữa mình và Tiểu Thuận khi mà cậu ta bắt đầu rơi vào tình trạng suy sụp như thế nào. Anh ta kể mình cũng rất lo lắng cho tương lai của người bạn cùng phòng giam, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân khác mà đã không kịp thời giúp đỡ và cứu vãn đối phương, bởi thế đã tạo ra bi kịch ngày hôm nay. Riêng điểm này Hàng Văn Trị thay mặt cho anh em trong phòng giam 424 tỏ thái độ tự phê bình kiểm điểm.

Đoạn cuối cùng cũng là đoạn đặc sắc nhất, Hàng Văn Trị nhận thấy vụ việc Tiểu Thuận "tự sát" vốn có hai mặt. Tiểu Thuận như một giáo trình phản diện nhưng lại có hiệu quả mà giáo trình chính thống cũng chẳng thể tạo ra được. Nếu tất cả các phạm nhân ở đây đều rút ra bài học cho mình sau vụ việc của Tiểu Thuận, thì bọn họ càng nhanh chóng tiến tới cuộc sống mới. Xét về mặt này mà nói thì cái chết của cậu ta có thể coi như việc xấu thành việc tốt, thậm chí có thể trở thành ví dụ điển hình về công tác giáo dục tư tưởng cho cả khu trại giam trong một thời gian dài.

Bài phát biểu cao thâm uyên bác của Hàng Văn Trị kéo dài đúng gần 10 phút. Trương Hải Phong càng nghe càng hứng thú, bài nói này dường như là lời biện hộ cho trách nhiệm của anh ta mà lại từ chính miệng một phạm nhân nói ra nữa chứ. Đợi Hàng Văn Trị đọc xong bài phát biểu của mình, Trương Hải Phong không kìm nén được lập tức tán thưởng "nói hay lắm".

Thấy biểu hiện của sếp Trương như vậy, từ cán bộ quản giáo đến các phạm nhân có ai mà dám lơ là qua quýt? Thế nên tiếng vỗ tay từ phía dưới đồng loạt rào rào vang lên đủ giữ thể diện cho người lên phát biểu.

Trương Hải Phong cất lời khen ngợi xong thì giơ tay lên ra dấu cho mọi người im lặng, dường như còn điều gì muốn nói. Tiếng vỗ tay ngừng hẳn, cả hội trường im phăng phắc. Mọi người đều chờ đợi ý kiến phát biểu của lão Trương, nhưng đúng lúc này trong đoàn người lại chột vang lên thứ âm thanh không hề ăn nhập vào bầu không khí.

Dù âm thanh ấy không hề lớn nhưng trong bầu không khí nghiêm trang của đại hội thế này thì đúng là một sự mỉa mai, bởi đó rõ ràng là tiếng gáy thoải mái khoan khoái của một gã đàn ông nào đó.

Phía dưới các phạm nhân đã có tiếng xì xào, mọi người đều ngoái nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy kẻ đang gáy đó là Đỗ Minh Cường, bạn cùng phòng của Hàng Văn Trị. Đầu hẳn hơi cúi xuống, hai mắt nhắm nghiền xem ra đã ngủ được một giấc ngon lành rồi, chỉ có điều trước đó có các đại diện các phòng giam lên phát biểu nên không ai phát giác ra mà thôi. Giờ đúng lúc mọi người im lặng để nghe lão Trương chỉ thị, nên tiếng gáy mới càng rõ ràng hơn.

Bản thân Trương Hải Phong cũng không ngờ là lại xảy ra tình huống này, nên sắc mặt anh ta dần trở nên cứng nhắc u ám. Những ai quen biết và hiểu về anh ta thì đều biết đây là biểu hiện anh ta sắp nổi trận lôi đình rồi.

Anh Bình và Đỗ Minh Cường ngồi cách nhau đúng một chiếc ghế trống của Hàng Văn Trị. Tình hình này làm y vừa tức vừa sốt ruột, liền đá một cái thật mạnh trúng bắp chân Đỗ Minh Cường. Hẳn kêu "ái" một tiếng rồi lập tức tỉnh dậy, hai mắt mở trừng trừng nhìn xung quanh như chẳng hề hay biết có chuyện gì đang xảy ra.

Có một số người không nhận được bắt đầu cười trộm. Bầu không khí nghiêm trang được giữ gìn trong cả ngày hôm nay trong hội trường chột biến mất hoàn toàn.

Ý thức được là mọi người đang nhìn mình, Đỗ Minh Cường nhoẻn miệng cười rồi vội vàng lấy vật gì đó từ trong hai lỗ tai ra cho vào túi áo,

sau đó giả bộ ngồi thẳng, mắt nhìn về phía trước một cách hết sức nghiêm túc.

Nhưng những biểu hiện giác ngộ này của hãn cũng đã quá muộn, Trương Hải Phong tức giận nói lớn : "Đỗ Minh Cường đứng lên bực cho tôi! "

Đỗ Minh Cường dường như bất cần, lão Trương đã ra lệnh, hãn bèn đứng dậy đi về phía bàn chủ tịch. Hãn đi thẳng người, đầu ngẩng cao cứ như lên sân khấu nhận hoa danh dự vậy. Lên trên bực hãn đứng phía trước Hàng Văn Trị cũng không nói lời nào cả. Hai người này một cao một thấp, người mắt to người mắt bé chỉ nhìn nhau, y như đang diễn kịch câm vậy.

Đám phạm nhân ở dưới không tài nào nhịn được nổi nữa, cười vang cả hội trường ,còn nhiều người khác thì bắt đầu xì xào bàn tán.

Trương Hải Phong trừng mắt nhìn đến nỗi con người như muốn bắn ra ngoài vậy. Anh ta nói thật to "Đỗ Minh Cường thái độ này của anh là như thế nào hả? ". Một câu nói thôi nhưng đầy mãnh lực, át được tất cả tiếng cười và tiếng thì thầm to nhỏ trong hội trường. Những phạm nhân chả có tội tình gì nhưng cũng vì thế mà thấy trong lòng hơi sợ hãi, cả hội trường trở lại không khí yên tĩnh vốn có.

Ánh mắt Trương Hải Phong nhìn một lượt từ đầu đến chân Đỗ Minh Cường rồi nói : "Mọi người đều đang trao đổi ý kiến và chia sẻ cảm xúc của mình, nghiêm túc học tập tinh thần do lãnh đạo nhà ngục đưa ra, còn anh thì ngủ gật trong lớp, còn ra thể thống gì nữa? ". Chính vì cả hội trường đang im lìm nên dù giọng nói không lớn như nãy nhưng uy lực thì không hề giảm sút.

Đỗ Minh Cường thờ ơ như không hề quan tâm rồi quay đi và nói : "Sự việc vẫn chưa được làm sáng tỏ thì có gì để mà trao đổi chứ? ". Câu này một khi đã nói ra, dù kẻ nói bất cần không chút sợ hãi nhưng những người khác nghe xong cũng đủ sốc đến tim đập thon thót rồi. Bởi ngoại trừ mấy viên quản giáo xử lý chuyện xảy ra hôm đó thì mấy thành viên

trong phòng giam 424 cũng đều biết nội tình sự việc là trên danh nghĩa thì Tiểu Thuận chết do "tự sát" chứ thực tế là cậu ta bị kẻ khác giết hại. Dưới sự chỉ đạo của Trương Hải Phong mấy người này thông đồng với nhau che giấu chân tướng sự việc, mà mục đích chính là để giảm nhẹ trách nhiệm quản lý không hiệu quả của bọn họ. Còn Đỗ Minh Cường thì tuy bị liệt vào trong số đó, nhưng hoàn cảnh của hắn đặc biệt hơn :tối hôm đó khi mọi người anh Bình đánh đập hành hạ đánh đập Tiểu Thuận thì từ đầu đến cuối, hắn không hề tham gia vào, cho nên chuyện này dù có bị bại lộ, hắn cũng chẳng phải chịu hệ lụy gì. Có lẽ do đã tính trước được nên thái độ của Đỗ Minh Cường đối với việc này trước sau đều lạnh nhạt. Lúc trước Trương Hải Phong chỉ đạo cả đám người khai man với nhau thì ai cũng tích cực phối hợp, riêng Đỗ Minh Cường là lạnh nhạt uể oải vô cùng khiến cho Trương Hải Phong tức muốn phát điên. Giờ hắn lại giở chiêu này ra, trong lời nói chứa đầy vẻ uy hiếp, lẽ nào muốn năm đằng chuỗi để cười lên đầu lên cổ Trương Hải Phong rồi không coi lãnh đạo ra gì sao?

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.3

CHƯƠNG 9.3

Trong lòng Trương Hải Phong lửa giận đang cháy bùng bùng, nhưng lại không có cách nào để tiếp lời Đỗ Minh Cường, vì phía dưới hội trường còn có các cán bộ quản giáo khác không liên quan gì đến vụ án này, chẳng may tên khốn này lỡ miệng nói ra lời nào không nên nói thì coi như xong, không có cách nào cứu vãn nổi. Nhưng Trương Hải Phong vốn là trung đội trưởng khu trại giam số 4 từ nhiều năm nay, có loại phạm nhân cứng đầu bất trị nào mà anh ta chưa từng gặp đâu? Bởi thế anh ta không tin có kẻ dám làm loạn trong địa bàn của mình.

Trương Hải Phong điềm tĩnh đi xuống chỗ ngồi của mình trước, rồi lại bước chậm rãi về phía Đỗ Minh Cường. Bước chân anh ta tuy chậm nhưng lại rất chắc chắn, mỗi bước đi chứa đầy sức mạnh tiềm ẩn.

Cả hội trường im phăng phắc bởi ai cũng cảm nhận được đang có một thứ áp lực làm người ta ngộp thở và thứ sát khí đằng đằng toát ra từ người Trương Hải Phong.

Đúng lúc Trương Hải Phong dừng bước cũng là lúc anh ta và Đỗ Minh Cường mặt đối mặt một khoảng rất gần. Anh ta hít sâu và mỗi hơi thở hắt ra như ập vào trán đối phương. Đây cũng là một trong những cách đối phó với những kẻ ngoan cường của anh ta. lúc này anh ta sẽ tưởng tượng mình trở thành một con dã thú, còn đối phương sẽ là con mồi bị đè dưới móng vuốt sắc nhọn của mình, tin rằng con mồi sẽ hiểu được anh ta muốn làm gì để rời từ trong sâu thẳm hiện lên nỗi sợ hãi khinh hèn.

Theo kinh nghiệm bấy lâu nay của Trương Hải Phong thì những phạm nhân nhát gan sẽ không chịu đựng được mà lui về sau mấy bước, đồng thời cúi đầu không nhìn anh ta; còn những phạm nhân to gan lớn mật hơn sẽ trừng mắt nhìn, nhưng vì khoảng cách giữa hai người quá gần nên hẳn chỉ có thể nhìn vào mắt anh ta chứ không thể biết được cảm xúc hiện tại đang biểu lộ trên toàn bộ khuôn mặt. Lúc đó, đối phương cũng giống như kẻ đang đứng chông chênh trên mây và dưới vực thẳm vậy, không hề có chút cảm giác an toàn nào, cảm giác này đúng là khiến cho con người ta không tài nào chịu nổi. Thông thường chỉ cần mấy giây thôi là đối phương không bị lùi lại vài bước thì cũng sẽ trốn tránh ánh nhìn đầy sát khí của anh ta, nên không cần biết đối phương chọn cách phản xạ như thế nào, thắng bại cũng đã định trước rồi.

Thế nhưng, Đỗ Minh Cường đáng gờm hơn tất cả những tên tù ngoan cố trước đó của Trương Hải Phong rất nhiều. Hẳn chỉ đứng im một chỗ, ánh mắt vừa không nhìn thẳng vào đối phương vừa chẳng hề có ý né tránh. Cái tư thái dương dương tự đắc ấy của hẳn như thể Trương Hải Phong không hề tồn tại vậy.

Hai người họ giống như hai cao thủ trong trận quyết đấu sinh tử vậy, chỉ có điều, một người đã rút kiếm xuất chiêu còn người kia thì lại coi như không, thậm chí không hề có chút cử chỉ tránh né nào. Rốt cuộc hẳn dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy chứ? Đúng lúc đường kiếm của đối phương sắp chạm tới mình, hẳn sẽ ứng phó thế nào đây?

Những người ngoài cuộc đang lặng im mở to mắt nhìn, họ đang chờ đợi đường kiếm này của Trương Hải Phong. Nhưng đúng là chưa chắc gió to mưa lớn đã đến đúng lúc như người ta dự đoán. Trương Hải Phong đơn giản chỉ thò tay vào túi áo Đỗ Minh Cường lấy ra một vật gì đó, còn sắc mặt Đỗ Minh Cường cũng vì thế mà có chút thay đổi.

Trương Hải Phong giơ cao vật đó lên và quay đầu hỏi cấp dưới của anh ta : "Đây là cái gì? ". Lập tức có một thanh niên đứng dậy trả lời : "Thưa cán bộ, đây là máy nghe CD do đội trưởng La của đội Cảnh sát hình sự đem đến, bên trong hình như còn một cái đĩa CD...."

"Được rồi ", Trương Hải Phong khoát tay ngắt lời báo cáo của cấp dưới, thực ra cái máy CD có thêm đĩa ở trong anh ta đã biết từ lâu rồi, nội dung cái đĩa chính anh ta đã từng kiểm tra. Lúc này cố tình hỏi vậy chỉ để lái sang chủ đề khác mà thôi. Sau đó, anh ta lại quay đầu nhìn về phía Đỗ Minh Cường với nụ cười đắc thắng của kẻ đi săn đang đuổi bắt con mồi và nói : "Đây là đồ cấm, từ nay trở đi sẽ giao cho bên Quản lý trại giam bảo quản giúp cậu. "

Đỗ Minh Cường không tài nào giữ nổi thần thái như lúc trước được nữa. Hắn nhìn Trương Hải Phong với ánh mắt giận dữ rực lửa. Còn đối phương thì đắc ý vô cùng vì anh ta thừa biết chiêu này của mình đã đánh trúng vào vết thương của Đỗ Minh Cường.

Tuy chưa tìm ra được nguồn gốc của bản violin này, song Trương Hải Phong Có thể đoán được cái đĩa nhạc đó chắc chắn có ý nghĩa tinh thần quan trọng đối với Đỗ Minh Cường. Vì thứ nhất, đội trưởng La của đội Cảnh sát hình sự đích thân tặng nó cho Đỗ Minh Cường, đây đã là điều không bình thường rồi; còn Đỗ Minh Cường sau khi có nó thì gần như một ngày 24/24 đều đeo bên tai, Trương Hải Phong đã chú ý và ghi nhớ từng chi tiết này. Lúc trước anh ta không can thiệp gì hết là để ngày sau có lúc còn dùng tới.

Một vật mà mình từng yêu mến và gắn bó bỗng chốc bị kẻ khác lấy đi, cảm giác này đau đớn biết nhường nào. Đỗ Minh Cường cho rằng cái chết của Tiểu Thuận không liên quan gì đến mình nên mặc sức gây sự vì tưởng Trương Hải Phong chẳng làm gì nổi mình. Hoặc giả hắn không ngờ tới được là Trương Hải Phong đã sớm nắm được tử huyệt của mình rồi.

Anh ta không hề rơi vào cái vòng luẩn quẩn mà mình đặt ra, ngược lại còn lấy danh nghĩa là quản lý nhà tù để tịch thu vật yêu mến của mình thì bây giờ còn cách nào nữa? Suy cho cùng, đây đúng là địa bàn của người ta. Con người đứng dưới mái hiên thì sao không cúi đầu cho được, lẽ nào lời răn của cố nhân Đỗ Minh Cường lại quên?

Chiêu tấn công này của đối phương chuẩn như vậy, Đỗ Minh Cường không thể không tiếp chiêu được nữa. Hắn nghiêng răng nói : "Đội trưởng Trương, đây là vật mà tôi yêu thích, cán bộ không thể tịch thu của tôi được. "

Nghe tới đây, Trương Hải Phong ồ lên một tiếng vô cùng thản nhiên rồi cười nói : " Anh nói thế nghĩa là như thế nào? Anh đang cầu xin tôi đấy à?"

Đỗ Minh Cường lắc đầu, ánh mắt càng trở nên sắc lạnh sau đó từ từ nhả chữ như để nhấn mạnh : " Không. Tôi chỉ muốn nói với anh, mỗi người đều có thứ mà họ yêu thích, anh cướp đi của người khác thì cũng có ngày người khác cướp mất của anh " .

Câu nói này của Đỗ Minh Cường rõ ràng là đang uy hiếp cán bộ. Trương Hải Phong không thèm để ý thêm nữa vì thực sự anh ta không hiểu hẳn dựa vào cái gì mà dám thách thức mình như vậy. Anh ta không nói thêm câu nào, ném luôn cái máy CD xuống đất rồi đập thật mạnh lên nó.

Đỗ Minh Cường khễ gào lên một tiếng phẫn nộ rồi xông lên trước định đẩy Trương Hải Phong ra. Nhưng đằng sau sớm đã có chuẩn bị từ trước, lập tức có người rút dùi cui điện giắt ở thắt lưng ra, chỉ nghe thấy tiếng một tràng điện giật, sau đó Đỗ Minh Cường nằm co quắp dưới nền đất.

Trương Hải Phong giơ dùi cui điện chỉ về phía Đỗ Minh Cường, tức tối nói : " Còng nó lại cho tôi, cho nó thành một con cóc ấy. " Lập tức có hai viên quản giáo tranh nhau bước tới lôi còng số 8 ra để xử lý Đỗ Minh Cường. Làm đúng theo chỉ thị của sếp, một cái dùm để còng tay trái và chân trái với nhau, còn một cái để còng tay phải và chân phải với nhau, dùm là trông giống một con cóc thật.

Trương Hải Phong vẫn vừa giẫm lên cái máy CD vừa chửi rủa : "Mày định làm phản à?". Cái máy vô tội nhanh chóng trở thành đồng vụn nát, chiếc đĩa bên trong cũng nát thành những vụn nhỏ.

Đỗ Minh Cường khẽ gằm gù như con thú bị bắt trói, hấn muốn giãy giụa để xông về phía Trương Hải Phong nhưng bất lực bởi đã bị chế ngự hoàn toàn, dù thân thủ có giỏi tới mấy thì cũng chẳng làm gì nổi lúc này. Viên quản giáo đứng cạnh chỉ cần đạp cho hấn một cái là hấn sẽ bị lăn sang một bên giống như con quay vậy.

Trương Hải Phong hoàn toàn chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến này. Anh ta thầm cười nhạo Đỗ Minh Cường không biết thời thế là gì, dám ra mặt thách thức trên địa bàn khu trại giam số 4 này. Sau sự việc ngày hôm nay, cho dù hấn có nói ra ẩn tình trong cái chết của Chung Tiểu Thuận thì anh ta cũng chẳng sợ. Anh ta hoàn toàn có thể nói là hấn cố tình bày đặt để đổ vạ, chỉ cần các thành viên khác của phong giam 424 không nói thì ai mà tin nổi một tên ngu gật trong buổi học đã vậy còn công khai đốp chát với cấp trên nữa chứ?

Trong khi đó, Đỗ Minh Cường vẫn quần quai lăn lộn dưới nền đất. Trương Hải Phong đá mảnh vụn máy CD về trước mặt hấn rồi ngồi xồm và đưa dùi cui điện xuống dưới họng hấn, hỏi: "Muốn gay sự với tao hả? Giờ mày đã thỏa mãn chưa?"

Đỗ Minh Cường trừng mắt nhìn, nhãn cầu mắt vì phần nộ mà nổi đầy tia máu. Sau đó hấn nói thầm gì đó với Trương Hải Phong. Câu nói này như một dòng điện đánh trúng vào đối phương khiến anh ta đột ngột chết đứng, khuôn mặt lộ vẻ thất kinh khó mà che giấu được. Lát sau, vẻ thất kinh đó bị sự giận dữ do quá sợ hãi thay thế.

Trương Hải Phong nhắc chân đạp trúng ngực Đỗ Minh Cường khiến hấn cong người lại có vẻ như không tài nào thở nổi sau cú tấn công mạnh đến vậy. Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu. Hàng tràng kích điện liên tiếp khiến cho cơ thể và từng thớ thịt trên người Đỗ Minh Cường không ngừng co giật. Đầu óc hấn cũng vì quá đau đớn mà trở nên trống rỗng, thị giác và thính giác đều như biến mất, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Những người ngoài cuộc ở phía trên phía dưới đều há miệng trở mắt nhìn Trương Hải Phong liên tiếp giày vò Đỗ Minh Cường, nào dùng chân đạp, nào dùng dùi cui kích điện, gần như không ngừng nghỉ. Cho tới khi cấp dưới của Trương Hải Phong tỉnh ra mới cuống cuồng kéo vị đội trưởng đang mất đi lý trí sang một bên và nói : "Đội trưởng Trương, anh bình tĩnh lại đã, cứ tiếp tục đánh như thế này dễ xảy ra án mạng lắm", người khác lại tiếp lời "Đúng thế, hơn nữa đây là nơi công cộng, anh hãy nghĩ tới ảnh hưởng của nó".

.....

Dưới lời khuyên giải của mọi người, Trương Hải Phong mới dần lấy lại bình tĩnh,. Anh ta chỉ vào Đỗ Minh Cường đang sùi bọt mép dưới đất và ra lệnh "Đưa nó vào phòng kín cho tôi, cứ còng nó lại như này, nhốt tạm 10 ngày đã".

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.4

Hai viên quản giáo bước lên, vừa kéo vừa nhắc Đỗ Minh Cường đi. Trương Hải Phong hai tay chống nạnh rồi đứng nguyên ở chỗ cũ, lồng ngực hít thở dồn dập khó mà trấn át cơn giận trong lòng được.

Những phạm nhân ngồi bên dưới ai nấy sợ hãi thất kinh. Cái danh "Quý Kiến Sâu" của Trương Hải Phong đã nổi lên cuồn cuộn cả mười mấy năm nay, nhưng mọi người sợ anh ta chủ yếu về mặt tinh thần, còn anh ta đánh phạm nhân một cách điên cuồng như vậy thì chưa bao giờ được thấy. Mọi người một mặt lo lắng cơn giận của Trương Hải Phong liệu có liên lụy tới mình hay không, một mặt đoán xem Đỗ Minh Cường rốt cuộc đã nói gì mà có thể làm cho Trương Hải Phong tức tối đến vậy.

Đỗ Minh Cường nói câu cuối cùng không to lắm, nên những người ngồi dưới chẳng ai nghe thấy, chỉ có duy nhất một người này giờ vẫn đứng trên bục nghe rất rõ ràng, đó là Hàng Văn Trị sau khi phát biểu xong vẫn chưa kịp lui xuống.

Hàng Văn Trị không chỉ nghe được câu nói của Đỗ Minh Cường mà quan trọng hơn cả, anh ta hoàn toàn hiểu được ý nghĩa đáng sợ trong câu nói đó.

"Mỗi người đều có thứ mà mình yêu thích nhất, hôm nay anh cướp đi của người khác thì cũng có ngày người khác tới lấy mất của anh".

Trương Hải Phong giẫm nát chiếc máy CD của Đỗ Minh Cường và những tưởng rằng đó là đòn đả kích vào điểm yếu của đối phương. Trong khi đó, Đỗ Minh Cường lại nói với anh ta rằng, hãn cũng vậy, đang nhằm trúng tử huyệt của anh ta.

Câu mà Đỗ Minh Cường nói là : "Trương Thiên Dương, phòng 203 tòa nhà số 2, lớp 5-2 trường tiểu học Phan Hà".

Cho dù là người đàn ông hiền lành lương thiện nhất trên trái đất này nhưng một khi đã làm cha thì sao có thể chịu nhịn những lời uy hiếp chính con trai mình cho được? Ngọn lửa trong lòng Trương Hải Phong như bị châm ngòi cháy lên rừng rực khiến ngay cả Hàng Văn Trị đứng cách đó hàng mét cũng cảm nhận được cái gay gắt của nó. Nhưng Hàng Văn Trị không tài nào hiểu được tại sao Đỗ Minh Cường cứ hết lần này đến lần khác thách thức uy quyền của Trương Hải Phong? Còn cả câu nói dẫn đến tình hình mất hết kiểm soát thì lại càng không cần thiết. Chỉ có duy nhất một cách giải thích, đó là chiếc đĩa CD ấy thực sự quan trọng đối với Đỗ Minh Cường và nó quan trọng tới mức có thể vượt qua cả phạm vi có thể kiểm soát của anh ta.

Quả thực, đứng từ góc độ nào xem xét hành vi của Đỗ Minh Cường đều cảm thấy không hợp lý chút nào. Sự phản kháng và thách thức của anh ta có ý nghĩa gì? Trong khi hậu quả của nó chính là hấn mất đi chính món đồ mình yêu quý, lại còn phải chịu thêm hình phạt vô cùng nghiêm khắc.

Không một ai biết được Đỗ Minh Cường sống qua 10 ngày bị nhốt trong phòng kín đó như thế nào. Hấn bị còng chân còng tay, cả người không tài nào đứng thẳng được. Đến những động tác đơn giản nhất cũng trở nên vô cùng khó khăn. Hấn không nhấc nổi tay, không bước nổi, giống như một kẻ tàn phế mất đi khả năng tự chăm sóc bản thân vậy. Đến cả ăn uống cũng chỉ có thể học loài chó hé miệng ra mà với. Lúc muốn đi vệ sinh thì ngay cả cởi quần rồi mặc lại cũng khó khăn. Cuộc sống trong phòng kín như thế này không chỉ là sự giày vò về thể xác mà còn là sự phá hủy tinh thần, quan trọng hơn cả, đó là sự sỉ nhục triệt để đối với nhân cách con người.

Hết mười ngày giam cầm, Trương Hải Phong đích thân dẫn người tới cởi còng cho Đỗ Minh Cường. Cửa phòng kín vừa mở ra, một thứ mùi hôi thối sạp ngay vào mũi. Trương Hải Phong đứng sang một bên và ra

lệnh cho hai nhân viên cấp dưới vào dọn vệ sinh. Hai viên quản giáo một tay bịt mũi, một tay cầm vòi nước phun cả vào cái người đã không còn ra hình người dang ngồi thu lu trong góc tường kia, rửa trôi hết thứ ô uế và cơm thừa, phân vãi ở trong phòng xuống hố vệ sinh. Người đó ngồi khoanh tay khoanh chân im lặng mặc cho vòi phun nước xối vào người.

Một viên quản giáo cười, chế giễu : "vẫn còn thở được à? Tưởng mày chết rồi chứ? "

Trương Hải Phong lúc này mới bước tới cửa và dặn dò : "xối nước một lát là được. Mở cong cho hẳn. "

Hai viên quản giáo bỏ vòi nước xuống, tiến về phía Đỗ Minh Cường mở còng tay cong chân ra, một tên còn đá vào người hắn rồi nói : "Đứng dậy vận động đi xem nào ".

Đỗ Minh Cường run rẩy muốn đứng lên nhưng lực bất tòng tâm.

Trương Hải Phong cau mày nói : "Hai cậu dìu hắn ra ngoài đi".

Dù đã được gội nước rửa qua nhưng cả người Đỗ Minh Cường vẫn hôi thối bẩn thỉu. Hai viên quản giáo đành có nhịn và làm theo mệnh lệnh, mỗi người họ nâng dưới nách Đỗ Minh Cường rồi dùng lực kéo hắn lên. Nhưng hắn vẫn sụp người xuống, mười ngày chịu cảnh gông cùm khiến hắn nhất thời chưa thích nghi được với tư thế bình thường.

Trương Hải Phong đứng ngoài chờ hai thuộc hạ đưa Đỗ Minh Cường ra. Sau đó nói "Đỗ Minh Cường giờ mày đã nhận ra sai lầm của mình chưa? "

Đỗ Minh Cường ngẩng đầu một cách khó nhọc, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Trương Hải Phong, môi đầu chỉ rất mơ hồ tê dại, sau đó dần có chút sức sống, giống như một bệnh nhân vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê lâu ngày.

Nhìn thấy hẳn ra nông nổi này, ngay đến "Quý Khiến Sầu" cũng phải động chút lòng trắc ẩn dùng giọng điệu hài hòa hơn để nói với hẳn :
"Nhốt anh vào phòng tối chỉ là thủ đoạn giáo dục anh chứ không phải mục đích cuối cùng. Quan trọng hơn cả là anh phải học được và nhớ bài học lần này, hiểu chưa? "

Trương Hải Phong tin rằng đối phương sẽ hiểu. Đến hồ còn thuần phục được huống chi là con người có khả năng phân biệt hay dở như Đỗ Minh Cường, sao có thể đi từ đầu đến cuối vũng bùn như vậy được? Lúc trước ở hội trường là do hẳn nhất thời kích động, còn giờ này trải qua mười ngày sống trong đau khổ giày vò, hẳn chắc phải hiểu ra rồi chứ?

Đỗ Minh Cường không tiếp lời Trương Hải Phong, chỉ đột nhiên lim dim mắt, cười một cách kì lạ và nói : " Năm năm " .

Trương Hải Phong không hiểu lời hẳn nói có ý nghĩa gì, theo phản xạ liền hỏi : "Cái gì? "

Nụ cười ấy của Đỗ Minh Cường như có lưỡi dao cứa vào tim Trương Hải Phong từng đợt đau nhói. Anh ta nhận ra, kẻ đứng trước mặt mình hiện giờ dù đứng vững cũng khó khăn nhưng hẳn không hề bị đánh gục. Sau khi chịu đựng sự đau khổ và sỉ nhục như với loài súc vật, con người đó không những không hề có ý lùi bước mà còn nâng tất cả những áp lực về thể xác lẫn tâm hồn thành lòng thù hận và ý chí chiến đấu mãnh liệt hơn trước gấp trăm ngàn lần.

Thế nhưng, Trương Hải Phong cũng chẳng tỏ vẻ sợ hãi gì. Trong địa bàn khu trại giam số 4 này, anh ta đã bao giờ phải e ngại trước một tù nhân nào đâu? "Quý Khiến Sầu" mới là kẻ có quyền sinh quyền sát ở đây. Phạm nhân dù có ngoan cố đến mấy cũng phải sống dưới gông cùm và roi thừng của anh ta mà thôi.

Chỉ có điều, lần này Trương Hải Phong đã lơ là trước một vấn đề, một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Tên tù này không chịu án trung thân, hẳn chỉ phải ngồi tù có 5 năm, mà thời gian năm năm thì không phải là dài. Sau khi ra tù, tình thế giữa hai người họ sẽ ra sao?

Trương Thiên Dương, đó chính là vật yêu quý của Trương Hải Phong. Còn Đỗ Minh Cường đã từng thề độc là sẽ hủy hoại nó. Đến khi hồ dữ được thả về rừng thì ưu thế trong năm năm này của mình còn có ý nghĩa gì nữa. Đó chỉ có thể trở thành mã kích hoạt nổi hận thù trong lòng hắn mà thôi.

Ánh mắt Trương Hải Phong bắt gặp ánh mắt Đỗ Minh Cường, tuy biểu cảm trên khuôn mặt vẫn vô cùng uy nghiêm nhưng đầu thì như muốn vỡ tung. Trong sự nghiệp cai ngục hơn mười năm nay của mình, đây là lần đầu tiên anh ta có cảm giác không thể cứu vãn được một cục diện nào đó. Cuối cùng anh ta đành khoát tay nói một cách bức bối: "Đưa hắn về phòng giam để hắn tự kiểm điểm bản thân. "

Lúc này đang là giờ làm việc, hai viên quản giáo trực tiếp áp giải Đỗ Minh Cường đến khu nhà xưởng. Thấy hắn được đưa về, đám phạm nhân vẫn đang miệt mài làm việc đều thi nhau nhìn ngó, họ rất tò mò muốn biết cái kẻ dám đứng trước đám đông đốp chát với cán bộ trại giam sẽ có kết cục như thế nào.

Sắc mặt Đỗ Minh Cường nhợt nhạt, hai hố mắt lõm xuống, dưới cằm râu mọc tua tủa, đúng là tiêu tụy không tả nổi; cơ thể hắn mềm nhũn, phải có hai viên quản giáo giữ mới đứng vững được; quần áo ướt sũng dính chặt vào da thịt, nước bốc hơi cũng mang theo cả nhiệt lượng cơ thể khiến toàn thân hắn run lẩy bẩy. Tất cả đều chứng minh cho mười ngày giam trong phòng kín khổ ải như thế nào, nhưng những người xung quanh đều biết rằng ở con người này, sức mạnh tinh thần vẫn chưa hề bị khuất phục. Bởi ánh mắt hắn vẫn rực sáng và vô cùng kiên định, đôi chân hắn bước về phía trước không một chút do dự, hắn nhìn về phía trước và đi thẳng giống như đã nhắm sẵn mục tiêu nào đó. Mục tiêu này dường như đã in sâu trong tâm trí của hắn, không điều gì làm cho hắn từ bỏ nó.

Các phạm nhân không ai dám nói lời nào, chỉ biết dùng ánh mắt để tỏ ý kính phục trong lòng mà thôi. Vì nhà tù là nơi rất thực tế, kẻ mạnh sẽ luôn có được sự tôn trọng. Không cần biết Đỗ Minh Cường lúc trước như thế nào, nhưng trải qua sự việc lần này, dù có là thành phần tai to mặt lớn trong cái nhà tù này cũng phải nể hẵn vài phần.

Viên quản giáo đưa Đỗ Minh Cường đến góc làm việc của hắn và gọi anh Bình đứng ngồi cách đó không xa: "Thẩm Kiến Bình, sắp xếp công việc cho anh ta, nhớ chưa? "

Anh Bình vội vàng đứng dậy và nói : "Vâng thưa cán bộ. "

Viên quản giáo lầm bầm trách móc : "Phòng giam các anh thế nào đấy, lại còn có cả phản động nữa " rồi bỏ đi.

Anh Bình vứt một đồng vật liệu xuống bàn rồi lạnh nhạt nói : "Về rồi thì làm việc cho tử tế vào. Không cần biết mày anh hùng tài giỏi thế nào, ở đây mày cũng chỉ là cọng lông gà thôi. Lông gà có mọc cao mấy liệu có mọc qua rốn được không? "

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.5

Đỗ Minh Cường chẳng để ý gì tới y, tự ngồi vào ghế của mình rồi lấy hơi từ từ. Đúng lúc có một người chạy tới và nói : "Anh vừa mới ra, nghỉ ngơi trước đi, việc của anh để tôi làm cho. " Người đó là Hàng Văn Trị. Anh ta vừa nói vừa cầm đồng vật liệu lên. Đỗ Minh Cường gật đầu tỏ vẻ cảm ơn. Anh Bình đứng cạnh thì hậm hực một tiếng nhưng cũng không can thiệp gì. Thật ra cũng sắp tới giờ nghỉ rồi, công việc còn lại cũng chẳng nhiều nhận gì nữa.

Một giờ đồng hồ sau, sắp tới giờ cơm tối, "Bánh màn thầu" bắt đầu đi đốc thúc các nhóm giao nộp sản phẩm. Phòng giam 424 có Hàng Văn Trị khéo léo nên nhiệm vụ sản xuất nhanh chóng hoàn thành. Nghiệm thu xong mọi người xếp hàng đi ra nhà ăn ăn tối.

Hàng Văn Trị vốn định dìu Đỗ Minh Cường nhưng hăn từ chối khéo. Nghỉ ngơi một lúc quần áo cũng đã khô cong, cơ thể cũng đã dần có hơi ấm, mặt đa có chút sắc hồng, việc đi lại đối với hăn không còn trở ngại gì nữa.

Sau khi tới nhà ăn, mọi người tự đi lấy thức ăn rồi tìm chỗ ngồi. Vì trên người Đỗ Minh Cường vẫn còn thứ mùi khó ngửi bốc ra nên chẳng ai muốn ngồi ăn cùng hăn cả. Như thế lại càng hợp ý của Hàng Văn Trị, hai người họ tìm một góc bàn ăn ngồi và có thể nói chuyện một lát mà không sợ bị ai làm phiền.

Hàng Văn Trị nói trước ; "Sao anh nóng vội thế? Ở chốn này Trương Hải Phong là người nói lời giữ lời, anh cần gì phải gây xích mích với lão ta cơ chứ? Cãi qua cãi lại có lợi gì đâu? Cuối cùng người chịu khổ vẫn là

anh! " Lời nói của Hàng Văn Trị vừ có phần trách móc vừa có phần khuyên giải.

Đỗ Minh Cường và miếng cơm thật to, nhân lúc nghỉ lấy hơi cười nhạt, nói : " Giờ nói đến chuyện cuối cùng hãy còn quá sớm đấy ".

Hàng Văn Trị giật mình: " Anh vẫn chưa chịu từ bỏ hay sao?"

Đỗ Minh Cường không trả lời, lại tiếp tục cắm cúi ăn cơm. Mười ngày bị giam trong phòng kín hắt cũng sắp chết đói đến nơi rồi nên giờ chỉ nhân lúc thức ăn còn nóng cố gắng ăn để bổ sung năng lượng cho cơ thể. Hàng Văn Trị thấy vậy nên có vẻ sốt ruột, lại nói tiếp : "Anh cũng là người thông minh, sao lại không bước qua được cửa ải này cơ chứ? Cứ cho là anh muốn báo thù, nhưng hà cớ gì phải gấp gáp một sớm một chiều như thế?"

Đỗ Minh Cường ngẩng đầu và nói : "Tôi đâu có gấp vội gì,tất cả đời toi ra ngoài rồi tính sau".

Hàng Văn Trị thở phào nhẹ nhõm nói : "Thế thì tốt. Toi nghĩ anh cũng không đến nỗi đã sai lại càng sai hơn", rồi lại nói thêm: "Đừng quên việc đại sự của chúng ta, giờ đã đến thời khắc then chốt này, ta càng phải biết phân biệt nặng nhẹ thiệt hơn".

Đột nhiên Đỗ Minh Cường không nói gì nữa, ánh mắt ngờ vực nhìn về phía sau Hàng Văn Trị Anh ta quay đầu lại nhìn thấy anh Bình và A Sơn ngồi cách đó khoảng bảy, tám mét và đang nhìn chăm chăm về phía họ. Hàng Văn Trị vội quay đầu lại nói : "Chúng ta cứ nói chuyện của chúng ta, biểu hiện tự nhiên một chút là ổn, bọn họ không nghe được gì đâu".

Đỗ Minh Cường cũng thu lại ánh nhìn của mình rồi hỏi : "Mấy ngày nay tôi bị giam trong phòng kín, anh Bình có nói gì không?"

Hàng Văn Trị lắc đầu trả lời : "Không nói gì cả" ,rồi như hiểu ý bạn cùng phòng, anh ta nói tiếp : "Anh không giống với vụ của Tiểu Thuận

và Hắc Tử. Lần đó bọn họ bị nhốt cũng liên lụy cả chúng ta, anh Bình tức phát điên ; còn lần này anh công khai đối đầu với Trương Hải Phong, không ai có ý hận anh cả, trái lại, mọi người đều khâm phục anh gan dạ đấy".

Đỗ Minh Cường lắc đầu theo cảm tính rồi yên lặng ăn cơm.

Hàng Văn Trị vẫn không tập trung ăn cơm, anh ta chỉ gảy gót vài miếng rồi lại ngẩng đầu lên và nói "Tôi có được bản đồ đường ống rồi".

Đỗ Minh Cường chỉ khẽ "ừ" một tiếng.

Hàng Văn Trị lặp lại một lần nữa : "Là bản đồ đường ống ngầm của cả khu trại giam này. Có được nó trong tay kế hoạch của chúng ta có thể tiến thêm một bước rồi". Dù anh ta đã cố nói nhỏ đi nhưng vẫn không giấu được sự hưng phấn.

Đỗ Minh Cường gắp thêm một miếng thức ăn đưa vào miệng, vừa nhai vừa hỏi một cách mơ hồ : "Làm sao mà anh có được nó?" Dù cảm thấy rất ngạc nhiên nhưng hắn vẫn không thể hiện ra.

Hàng Văn Trị đã ý thức được thái độ của mình hơi lộ liễu nên vội vàng bình tâm lại, ra vẻ vẫn đang ăn cơm như thường rồi vừa ăn vừa trả lời : "Mấy hôm trước nhà tù phải dọn vệ sinh ống khói, chẳng ai chịu đi cả, nên tôi chủ động xin đi".

Việc này trước khi Đỗ Minh Cường bị giam, Hàng Văn Trị cũng từng nhắc tới. Lúc ấy hắn không hiểu Hàng Văn Trị có dụng ý gì nên cũng không hỏi kỹ. Giờ đối phương nhắc lại lần nữa, hắn lập tức hiểu ra và hỏi: "Anh trèo lên tận cột trên ống khói để vẽ bản đồ à?"

Hàng Văn Trị chỉ cười mà không nói gì, có nghĩa là mặc nhận phỏng đoán của đối phương là đúng.

Đứng trên cột ống khói cao ngút trời ấy, chắc chắn có thể nhìn được toàn cảnh kết cấu địa hình của cả trại giam. Đỗ Minh Cường không khỏi

thám phục tư duy của Hàng Văn Trị, nhưng ngay lập tức hẳn lại thấy có vài điểm không hợp lý cho lắm : muốn vẽ được đường đi của các ống ngầm thì phải tìm cho được mấy cái nắp ống cống trên mặt đất, rồi còn phải phân biệt được kí hiệu trên nắp cống của các đường ống khác nhau nữa. Đứng ở độ cao hơn một trăm mét phải có thị lực thế nào mới có thể hoàn thành bản vẽ được? Dựa vào đôi mắt cận thị của Hàng Văn Trị sao có thể làm được?

Đỗ Minh Cường liền nói ra những thắc mắc trong lòng : "Cột ống khói cao như thế, làm sao anh nhìn rõ được những vật trên mặt đất?"

Vừa nói Đỗ Minh Cường vừa dùng một đầu đũa gãi gãi vào gáy, thần thái uể oải này của hẳn hoàn toàn chẳng phù hợp với nội dung đang bàn tới cả.

Hàng Văn Trị bối đảo trên đĩa thức ăn, chau mày như không vừa ý với chất lượng thức ăn, thực ra miệng đang lẩm bẩm nói: "Anh còn nhớ một cặp kính khác của tôi không?"

Điều này thì Đỗ Minh Cường còn nhớ. Đúng hôm Hàng Văn Trị vào tù anh ta đã làm vỡ cặp kính của mình, sau đó nhờ người bạn mua kính từ bên ngoài mang vào tù. Người bạn ấy mua một lúc hai cặp kính. Hàng Văn Trị thường ngày đeo một cặp, còn một cặp hình như để ở đầu giường.

Nhưng việc mà họ đang thảo luận thì có liên quan quan gì đến kính mắt?

Hàng Văn Trị không đợi Đỗ Minh Cường hỏi, liền tiếp tục nói : "Đó là một cặp kính lão".

Đỗ Minh Cường chợt hiểu ra, hẳn rút chiếc đĩa từ sau gáy ra rồi nói : "Anh đã tự chế tạo một cặp kính viễn vọng à?"

Hàng Văn Trị không nói gì chỉ lấy đũa go xuống viền đĩa thức ăn thay cho động tác gật đầu xác nhận.

Đỗ Minh Cường phỏng đoán hoàn toàn chính xác. Hôm đó, trước khi leo lên cột ống khói, Hàng Văn Trị đã điều chỉnh lại cặp kính của mình. Anh ta đeo cặp kính do hai loại mắt kính khác nhau tạo thành, một bên mắt là loại thấu kính lõm ở cặp kính cận anh ta vẫn đeo hàng ngày, một bên là thấu kính lồi lấy từ chiếc kính lão ra. Sau khi leo lên cột ống khói, Hàng Văn Trị lấy hai mảnh mắt kính này và dùng hồ vôi bìa giấy lấy ở công xưởng để tự chế tạo một chiếc kính viễn vọng.

Hiểu được nguyên lý chế tạo kính viễn vọng nên Đỗ Minh Cường cũng không quan tâm chi tiết về các bước chế tạo ra sao nữa. Hắn chỉ biết rằng, chỉ cần có hai loại mắt kính ấy thì các khâu chế tạo một cái kính viễn vọng đối với nhân tài có học như Hàng Văn Trị mà nói thì đúng là dễ như trở bàn tay. Còn Hàng Văn Trị vừa leo lên cột ống khói, trong tay lại có vũ khí là chiếc kính viễn vọng thì cả địa hình khu trại giam này chẳng phải đã nằm trong lòng bàn tay anh ta rồi hay sao?

Lần chuẩn bị và thao tác này của anh ta quả thực quá tinh xảo. Đỗ Minh Cường ngoài việc thán phục ra chỉ mỉm cười hỏi : "Hóa ra ngay lúc nhờ bạn đưa kính vào đây anh đã có kế hoạch vượt ngục rồi à?"

Hàng Văn Trị vừa ăn vừa trả lời : "Đúng là lúc đó tôi từng có ý nghĩ ấy nhưng chưa được chi tiết và chắc chắn. Lúc đó tôi chỉ muốn làm trộm một cái kính viễn vọng để quan sát tình hình khu văn phòng ở đằng xa. Sau này lui tới khu văn phòng ấy nhiều cũng quen đi, cũng chẳng cần kính viễn vọng để nhìn trộm nữa. Từ sau khi chúng ta quyết định sẽ vượt ngục bằng đường ống ngầm dưới đất, tôi mới nghĩ tới việc phải trèo lên cột ống khói xem sao."

Đỗ Minh Cường im lặng một lát lại nói : "Cái cột ống khói cao như vậy, đứng trên đó chắc anh quan sát được không ít nhỉ?"

Hàng Văn Trị đáp : "Không chỉ riêng trong khu vực trại giam mà cả bên ngoài cũng nhìn thấy hết. Giờ tôi đã nghĩ ra một kế hoạch hoàn chỉnh, bao gồm cả việc làm sao để từ khu văn phòng thoát ra ngoài trại giam được. Tôi muốn bàn thêm với anh về chuyện này".

Dù cảm nhận được tâm trạng vui mừng muốn trình bày cho rõ của đối phương, nhưng Đỗ Minh Cường đã buông đũa xuống lau miệng vào áo rồi nói : "Ăn xong rồi, chúng ta phải đi thôi".

Hàng Văn Trị ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, phát hiện ra hầu hết phạm nhân khác đều đã ăn cơm xong, đang xếp hàng để nộp bát đũa. Lúc này nếu hai người họ còn tiếp tục ngồi đó nói chuyện không dứt, tất sẽ khiến cho những kẻ nhạy cảm phỏng đoán lung tung. Nên dù đang có rất nhiều chuyện để bàn bạc, xong anh ta vẫn phải cố nén lại trong lòng, nuốt nốt miếng cơm nguội rồi đứng dậy.

Đỗ Minh Cường đợi Hàng Văn Trị ăn cơm xong, hai người họ liền bê bát đũa gia nhập vào hàng phạm nhân ở cửa nhà ăn. Đôi lúc nói vài câu vớ vẩn, đương nhiên không nói lộ một chữ nào về kế hoạch vượt ngục cả.

Sau bữa tối là thời gian hoạt động tự do. Nhưng "tự do" ở đây cũng có giới hạn của nó, phạm vi chỉ được trong tòa nhà giám sát nhỏ thôi. Phạm nhân nào mà có hứng thú có thể đến phòng hoạt động chung ở tầng 1 để xem ti vi mà ở đó cũng chỉ bắt được một kênh CCTV1, đúng 7 giờ mỗi ngày mới được mở và chương trình truyền hình duy nhất được xem đó là chương trình thời sự hàng chục năm rồi không thay đổi.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.6

Mấy phạm nhân ở đây hồi còn ở ngoài kia có mấy khi ngồi mà có cảm hứng xem thời sự đâu? Nhưng vào tù rồi sinh hoạt trong cái không gian giải trí nghèo nàn này thì được xem ti vi sau mỗi ngày lao động vất vả là tốt lắm rồi, cho dù không được chọn lựa cả chương trình ti vi nữa. Thế nên mỗi tối cứ ăn cơm xong là ở phòng hoạt động chung đều chật kín người ngồi.

Nhưng Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị thì khác với bọn họ. Hai người này trước khi vào tù đều quan tâm các tin tức thời sự, giờ mất tự do rồi thì càng không thể bỏ qua cơ hội duy nhất để có được thông tin từ bên ngoài này. Lần nào hai người bọn họ cũng đều đến phòng hoạt động chung rất sớm để chiếm một chỗ ngồi đẹp xem từ đầu đến cuối chương trình.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Dù trong lòng có nhiều tâm tư và toan tính, nhưng hai người họ vẫn tập trung xem thời sự. Đến 8 giờ, chương trình thời sự và chương trình tiêu điểm phỏng vấn đã kết thúc. Một viên quản giáo trực ban đi vào nói lớn: "Được rồi, thời gian hoạt động buổi tối đã hết, tất cả về phòng giam đi".

Dù không tình nguyện song tất cả phạm nhân đều phải ra về. Viên quản giáo trực ban cầm một chuỗi chìa khóa đi kiểm tra từng phòng lần lượt bắt đầu từ tầng 1. Điểm danh buổi tối xong nếu không phát hiện điểm gì bất thường thì đóng cửa lại và khóa chặt. Các phạm nhân chỉ có thể ngồi trong phòng giam kín mít chờ đợi một ngày mới.

Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị cùng lên tầng 4, từ xa đã trông thấy phòng 424 sáng đèn. Họ biết anh Bình và A Sơn không thích xem tivi

,anh Bình chỉ thích chơi bài, hễ rảnh rỗi là ngồi trong phòng giam nghịch bài; A Sơn thì chỉ thích yên tĩnh ,nếu không có việc gì anh ta chẳng bao giờ tới chỗ đông người cả. Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị cũng không để ý tới, nhưng vừa bước vào phòng thì có cảm giác không khí hôm nay hơi khác thường. Anh Bình hôm nay không chơi bài, tay y cầm một tờ bìa cứng rồi cứ thế tập trung tinh thần đọc.

Dáng vẻ của y hôm nay rất kỳ quặc, cổ cứng đờ,hình như ánh mắt nhìn không được thoải mái cho lắm. A Sơn thì lại ngồi đối diện với anh Bình, vừa nhìn thấy hai người kia về phòng, ánh mắt anh ta lập tức thu lại vẻ né tránh, sắc mặt cũng u ám khó tả.

Hàng Văn Trị đột nhiên thấy tâm trạng nặng nề, than thầm "không hay rồi". Anh ta biết tại sao ánh mắt anh Bình lại khó chịu đến vậy, vì trên sống mũi của y đang đeo một cặp kính mắt.

Anh Bình có đeo kính bao giờ đâu? Càng phiền phức hơn đó là cặp kính kia chính là cặp kính Hàng Văn Trị vẫn để sơ cua ở đầu giường.

Anh Bình lúc này mới quay đầu nhìn rồi bỏ cặp kính trên sống mũi xuống quay tay nghịch, miệng vừa nở một nụ cười đầy mỉa mai : "Kính mắt à? Đây là trò gì vậy hả? Mới tí tuổi đầu mà đã đeo kính lão rồi à?"

Hàng Văn Trị vắt óc để nghĩ cách giải thích : "Anh Bình, là bạn em mua nhầm. Em nhờ nó mua giúp hai cái kính,kết quả là nó mang nhầm kính lão của bố nó vào đây cho e".

"Thế thì thằng bạn mày đúng là hồ đồ thật rồi", vừa nói xong y lại giơ tờ bìa ra hỏi tiếp : "Thế đây là cái gì?"

Tờ bìa đó hơi lớn so với một nửa tờ giấy thi,nhìn chất liệu thì biết đó là nguyên liệu chuyên dùng để làm túi đựng hồ sơ bằng giấy được lấy trong xưởng ra. Một mặt của tờ bìa được tô kín đen xì bằng bút chì, mặt còn lại viết rất nhiều công thức tính toán, ở giữa còn có mấy hình tròn đánh dấu, giống một bản tính toán nháp gì đó.

Đỗ Minh Cường chú ý thấy mặt đen sì của tờ bìa có vết cuộn rõ ràng, hẳn hơi rùng mình khi nghĩ ra đó chính là nguyên liệu để Hàng Văn Trị chế tạo kính viễn vọng, chính là phần ống của kính. Vì ống kính làm bằng giấy thường sẽ sáng trắng, khi sử dụng sẽ dễ gây phản quang ảnh hưởng rất lớn tới hiệu quả quan sát, bởi thế Hàng Văn Trị mới dùng bút chì bôi đen toàn bộ phần trong của cuộn bìa giấy.

Nhưng tại sao dùng xong anh ta lại không xử lý ngay lập tức mà còn để trong phòng giam đến nỗi giờ kẻ khác đã nắm được đằng chuôi của mình? Đỗ Minh Cường ban đầu lấy làm khó hiểu, song chỉ lát sau đã có câu trả lời : Hàng Văn Trị đứng ở cột ống khói dùng kính viễn vọng quan sát địa hình nhà tù và bố cục các đường ống tất nhiên cần phải nghĩ cách để ghi chép lại. Một mặt còn lại của tấm bìa này chắc là ẩn dấu bản đồ anh ta vẽ rồi. Mấy công thức và kí hiệu tưởng như hỗn loạn kia chắc hẳn là thông tin liên quan được ẩn giấu.

Sự thật đúng như Đỗ Minh Cường phán đoán. Hàng Văn Trị đúng là đã vẽ bản đồ địa hình nhà tù và bố cục đường ống ngấm vào chính những những công thức và kí hiệu kia. Nhưng cũng chính vì thế mà anh ta mới dám để tấm bản đồ ngay dưới đầu giường mình trong phòng giam. Về phần nói thế nào để ứng phó ngay lúc nguy cấp thì anh ta đã nghĩ từ trước rồi nên liền giải thích với anh Bình : "Tấm bìa giấy này là tôi dùng để mài bút chì lúc đi làm trong xưởng. Sau đó lão Trương nhờ tôi dạy thêm cho con trai anh ta nên tôi mới ghi chép lại rất nhiều kiến thức ở mặt sau".

Anh Bình liếc mắt nhìn rồi gặng hỏi: "Mày tính ở xưởng không được hay sao mà phải đem tờ bìa này về phòng giam làm gì?", ý của y là nếu đã không cho phép mang bút chì ra khỏi xưởng thì mày mang tờ giấy này về để làm gì?"

Hàng Văn Trị trả lời qua loa : "Thì tối nào có thời gian toi cũng xem một chút để nhớ lại kiến thức ấy mà"

Anh Bình lật qua lật lại xem một lúc, dù rõ ràng biết nó có vấn đề nhưng rốt cuộc vẫn chẳng hiểu gì. Thế nhưng y cũng không hề nao núng, chỉ cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp : "Nguyên vật liệu sản xuất cũng không được mang ra khỏi xưởng. Lát nữa cán bộ đến điểm danh thì mang nộp cho họ. Còn cái kính lão này mà y cũng không dùng tới phải không? Nộp luôn một thể đi!"

Chiêu này của y đúng là điểm trúng tử huyệt của Hàng Văn Trị. Nếu y nộp những thứ này cho viên quản giáo thì tất cả công sức bỏ ra trước đó của anh ta coi như đổ xuống sông xuống biển. Còn chưa kể trong đám cán bộ quản giáo cũng không ít người có tài có học thức, rất có thể họ sẽ nhìn ra bí mật đằng sau tấm bản đồ này đến lúc ấy thì hậu quả khó mà lường được!

Hàng Văn Trị nghĩ muốn căng cả đầu nát cả óc nhưng đúng lúc bức bách như thế này nên chẳng nghĩ ra được đối sách gì hay hơn, chỉ có thể nói lời nửa cầu nửa khuyên mà thôi : "Anh Bình, sao anh lại phải làm thế...."

Nhưng y mặt vẫn lạnh tanh nhìn thái độ có phần thay đổi của Hàng Văn Trị liền đáp: "Cái gì mà sao phải với không phải? Không cần thiết phải phá hỏng quy tắc của trại giam chỉ vì mấy cái đồ chả có liên quan gì này".

Hàng Văn Trị quay sang nhìn Đỗ Minh Cường đứng bên cạnh, ánh mắt tỏ vẻ cầu cứu. Đỗ Minh Cường cũng biết việc này vô cùng hệ trọng, hẳn biết anh Bình một khi đã đánh hơi được mùi máu tanh, y không giành được miếng thịt nào thì ắt chẳng cam lòng . Dẫn đo giây lát, Đỗ Minh Cường bước thêm một bước về phía y và nói : "Anh Bình, những đồ này tốt nhất nên giữ lại, sau này sẽ có lợi cho mọi người".

Câu nói này của Đỗ Minh Cường hơi mơ hồ nhưng vẻ mặt thì lại vô cùng bí hiểm khiến cho người ta sinh ra dấy giả tưởng. Kỳ thực hẳn đang cố ý để hoãn binh, bắt trúng khẩu vị của đối phương trước rồi chỉ cần qua được lúc nguy cấp này là có thời gian để nghĩ đối sách rồi.

Nhưng anh Bình vẫn quyết gắng hỏi cho đến cùng : "Có lợi gì, nói ra xem nào?"

Đỗ Minh Cường nheo mày nhìn ra phía ngoài phòng giam, khẽ nói : "Giờ không tiện, đợi viên quản giáo đi đã rồi chúng ta nói tiếp". Họ nói đến đây thì viên quản giáo cũng lên đến tầng 4rồi, chỉ một lát nữa thôi là sẽ đến phòng 424.

Nhưng anh Bình cũng là tay lão làng, nhìn qua là đã biết dụng ý của Đỗ Minh Cường. Dù sao y cũng đã chiếm thế thượng phong, sao dễ dàng trao lại quyền chủ động vào tay kẻ khác được? Dù thế nào đi chăng nữa, y cũng phải lật tẩy cho bằng được bí mật của hai người này. Lúc viên quản giáo cang lúc càng tới gần, đây là thời cơ để tạo áp lực cho bọn họ.

Nghĩ là làm, y cười lạnh lùng rồi nói : "Không tiện nói à? Vụ này có vẻ cũng to đây. Tao chẳng thể ngồi không được nữa. A Sơn, gọi cán bộ vào đây".

A Sơn luôn nghe lời y nên lập tức chạy ra ngoài cửa gọi lớn: "Báo cáo!"

Viên quản giáo đứng cách đó khoảng bốn, năm phòng giam hỏi một cách khó chịu : " Có việc gì?"

A Sơn không biết phải nói gì bèn quay đầu nhìn anh Bình. Y đang nhìn Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị để chờ hai người họ đưa ra quyết định cuối cùng.

Trong khi đó, hai người họ nhìn nhau một lát. Sự tình đã đến lúc khó mà giải quyết hòa bình được rồi. Họ phải đối diện với hai lựa chọn, một là đánh chết cũng không nói gì, đợi anh Bình giao nộp hết cho quản giáo lại nghĩ cách để tiếp cận viên quản giáo mà làm thế nào để họ không sinh nghi. Còn chưa biết là có qua được mắt bọn họ hay không, nhưng kế hoạch vượt ngục thì chắc chắn là đi tong rồi ; hai là phải nói tất cả chân tướng sự việc cho y biết rồi cược một ván xem y có đứng về phía bọn họ hay không. Nếu được thì lúc vượt ngục càng có thêm người giúp đỡ.

Trong phút chốc khó mà định đoạt được. Phòng giam trở nên yên ắng, bốn người họ không ai nói một câu nào, chỉ dùng ánh mắt để giao tiếp với nhau, căng thẳng tới mức muốn thiêu trụi mọi thứ.

Viên quản giáo bên ngoài vừa hỏi : "Tôi hỏi anh có chuyện gì sao không nói?" vừa tiến về phía phòng giam 424.

Anh Bình ung dung nắm tờ bìa trên tay, dù sao đi nữa thì y cũng đang trong tư thế bất bại. Còn hai người kia cũng không thể chờ thêm được nữa, cuối cùng đúng lúc bóng viên quản giáo xuất hiện ở cánh cửa phòng giam, Hàng Văn Trị nghiêng rặng nói : "Đây là bản đồ nhà tù, giữ nó lại chúng ta còn có cơ hội trốn thoát".

Tuy Hàng Văn Trị nói rất nhỏ nhưng anh Bình cũng không khỏi kinh ngạc. Dù y sớm đã đoán được tấm bìa này chắc hẳn có bí mật, nhưng không thể nào nghĩ được đó lại là một bí mật tày trời như thế này. Y không thể giữ được vẻ điềm tĩnh đặc trưng lúc đầu nữa, bàn tay cầm tấm bản đồ cũng căng thẳng đến run lên, còn ánh mắt thì trừng trừng nhìn vào Hàng Văn Trị.

Hàng Văn Trị nhìn vào mắt y, không hề có ý tránh né . Đây là lúc y phải quyết định sẽ xử lý thế nào với họ.

Viên quản giáo đã đến trước mặt A Sơn nhưng anh ta vẫn đứng ngây người không nói được câu gì. Viên quản giáo hỏi một cách khó chịu : "Anh uống phải thuốc câm à?" sau đó đẩy A Sơn ra bước vào phòng hỏi : "Thẩm Kiến Bình ,có chuyện gì thế? "

Đỗ Minh Cường cũng đang nhìn anh Bình. Bị mắc kẹt trong lũ xoáy thế này, hẳn cũng đang toát mồ hôi hột : Hàng Văn Trị kiên định kể hoạch vượt ngục của mình như vậy, giờ lại phải liều một phen, trong khi họ đều không biết anh Bình lựa chọn như thế nào?

Anh Bình không giống với những tên tội phạm nghiêm trọng khác ở khu trại giam này, y chưa từng có tham vọng muốn vượt ngục. Nhưng

thế gian vật đổi sao dời, kẻ đối địch đáng sợ ở bên ngoài kia đã chết, như vậy mục tiêu cuộc đời y liệu có thay đổi không?

P/S: Mình sẽ cố gắng cách ngày đăng một chương, đáng ra là mai nhưng mai mình không có thời gian nên đăng luôn hôm nay nhé. (Mình chỉ đăng duy nhất trên wattpap thôi). Chúc các bạn có một tuần mới vui vẻ!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.7

C 9.7

Trong cái không khí làm người ta căng thẳng bị đè nén đến ngộp thở như vậy, anh Bình cuối cùng cũng có đáp án. Y đứng lên rồi cười và nói với viên quản giáo : "Thưa cán bộ, tôi phân công A Sơn đi quét dọn nhà vệ sinh, mà nó lại thấy phân công như thế chưa hợp lý nên muốn nhờ cán bộ phân xử".

Viên quản giáo xoa tay vẻ khó chịu : "Có mỗi chuyện con con mà cũng phải nêu ra. Cùng ở trong một phòng, người làm nhiều một tí, làm ít một tí có sao đâu?"

A Sơn Vội cười toét miệng rồi cũng hòa theo : "Thưa cán bộ, giờ em hiểu rồi ạ, không có ý kiến gì nữa đâu ạ".

Viên quản giáo tỏ vẻ vừa ý rồi nói : "Thế thì tốt. Anh vào phòng đi. Tôi điếm danh cho phòng các anh trước vậy".

A Sơn trở về phòng giam. Viên quản giáo bắt đầu cầm sổ và điếm danh, lúc gọi đến tên anh Bình liền hỏi: "Anh cầm cái gì ở tay đấy?"

Anh Bình đáp : "Là nháp của thằng Mắt Kiếng, nó đang kèm con trai con trai sếp Trương học mà cán bộ".

Viên quản giáo nghe vậy thì gật đầu cũng không để ý gì thêm, đợi điếm danh cả bốn người xong liền khóa cửa phòng giam và di sang các phòng khác làm nhiệm vụ tiếp .

Nghe tiếng bước chân viên quản giáo đã đi xa, anh Bình mới nói :
"Hai thằng chúng mày định vượt ngục à? Cũng to gan gồm nhỉ!"

A Sơn còn đang chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, vừa nghe đến đây đã thót cả tim, liên tục đưa mắt nhìn Hàng Văn Trị và Đỗ Minh Cường.

Hàng Văn Trị thở dài nghĩ bụng, việc vốn chỉ ít giấu được A Sơn, giờ thì cũng không thể nào giấu hẳn được nữa rồi.

Anh Bình như đoán được Hàng Văn Trị đang nghĩ gì liền cười nhạt nói : "Việc này bọn mày có thể che giấu được mãi không, qua được mông một chưa chắc qua được ngày rằm. Mọi người đều sống trong cùng một phòng giam, cứ sớm nói rõ ra thì hay hơn" .

Hàng Văn Trị nhìn Đỗ Minh Cường với vẻ bất lực và không can tâm, nhưng hăn lại khẽ gật đầu. Vì lời anh Bình nói đúng là rất có lý, mọi người sống cùng với nhau trong phòng giam này, nếu có ai đó muốn vượt ngục thì sao có thể qua mắt được những người khác trong phòng? Nhưng nếu cả bốn người cùng liên kết với nhau thì sẽ có ngày trở thành bạn vào sinh ra tử của nhau. Việc này sớm bại lộ trước hai người họ chưa hẳn đã là không tốt.

Hàng Văn Trị dường như cũng đã nghĩ thông suốt nên đáp lại lời anh Bình : "Thôi được, giờ chúng ta đã là người cùng hội cùng thuyền rồi."

Anh ta chưa kịp nói xong đã bị anh Bình cắt lời : "Ai cùng hội cùng thuyền với bọn bay?", y lại lắc lắc tẩm bản đồ rồi nói tiếp "Giờ mà tao nộp cái bản đồ này cho quản giáo thì tao cũng coi như lập công chuộc tội rồi được giảm án, cần gì tao phải nhảy vào lửa cùng bọn mày kia chứ? "

Hàng Văn Trị cứng họng chỉ biết nhìn y, không biết y rốt cuộc có ý gì.

A Sơn yên lặng giây lát rồi cuối cùng cũng cất tiếng : " Em bị xử 20 năm tù giam, cho dù có được giảm án thì cũng phải ngồi đây hơn 10 năm

nữa mới được ra. Hơn nữa... " ,nói đến đây thì anh ta dường như có lời mà khó nói ra được, vì đối với anh ta mà nói thì việc được giảm án đi nữa cũng chẳng hấp dẫn bằng việc vượt ngục cả. Nguyên nhân quan trọng nhất là bởi anh ta còn dính cả một vụ án mạng, nên ngày nào còn phải ở trong tù thì còn sống trong nơm nớp lo sợ.

Dù A Sơn chưa nói hết nhưng anh Bình vẫn "ừ" một tiếng mà chẳng tỏ thái độ gì cả. Người này suy nghĩ thâm sâu, y tiết lộ vụ vượt ngục này cho A Sơn rồi mới là người cầm trịch, mục đích chỉ có một : đó là thăm dò thái độ của a Sơn trước, tránh tình trạng mình cứ thế lao vào vụ này rồi để anh ta nắm được thóp, chưa biết chừng khéo còn đứng sau cho mình một dao cũng nên.

Nhưng Đỗ Minh Cường cũng nắm bắt thời cơ lúc này để lôi kéo A Sơn : "A Sơn, mấy anh em ta cùng làm vụ này đi, dù có thất bại đi chẳng nữa thì cũng ít nhất một lần hả hê trong đời". Vì hẳn biết rõ tình hình hiện giờ bắt buộc phải lôi kéo A Sơn rồi mới tính tiếp được.

A Sơn nghe xong thì gật đầu, coi như đã đồng ý tham gia vụ này.

Đỗ Minh Cường thấy vậy liền nói : "Anh Bình, giờ chỉ chờ anh quyết định thôi ".

"Chờ tao á?" ,y cười khì khì và đẩy quả bóng lại, "Chờ hai chúng mày thôi".

Đỗ Minh Cường hơi chau mày vì không biết được đối phương còn muốn giở trò gì ra nữa. Đúng lúc anh Bình nói tiếp : "Chúng mày nói trước kế hoạch chi tiết ra xem thế nào cái đã".

Đỗ Minh Cường nói nhỏ: "Chờ lúc tắt đèn rồi nói".

Anh Bình ngẩng đầu nhìn camera đặt trên trần nhà của phòng giam rồi nói : "Cũng được ". Vì y đã biết cả đám người cùng phòng chúí đầu vào bàn bạc việc gì đó nếu bị quản giáo nhìn thấy thế nào họ cũng sinh nghi.

Nói tới mức này coi như đã kết thúc được một phần. Bọn họ tạm tán ra trước, giả vờ tỏ ra vẫn đang sinh hoạt bình thường trước khi tắt đèn như bao ngày khác. Thế nhưng, trong cái không khí tưởng như tĩnh lặng ấy, trong lòng mỗi người bọn họ chẳng hề tĩnh lặng chút nào.

Hàng Văn Trị thấp thỏm lo lắng nhất, nhân lúc Đỗ Minh Cường đang đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh, anh ta lấy cớ đi vệ sinh để nói thầm vào tai hẳn rằng : "Chúng ta vội vàng nói ra hết kế hoạch vượt ngục cho bọn họ liệu có ổn không?" Vì anh ta nghĩ rằng anh Bình vẫn chưa tỏ thái độ gì hết, nếu anh ta cố tình moi móc thông tin từ phía họ thì hỏng hết việc.

Đỗ Minh Cường vừa đánh răng vừa cười gượng và nói: "Không những phải nói ra hết mà còn phải nói càng chi tiết càng tốt. Anh vẫn chưa hiểu gì à? Kế hoạch của anh có hoàn hảo hay không sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới quyết định của y".

Hàng Văn Trị đột nhiên tỉnh ngộ, bụng nghĩ đến cái tên cáo già này đúng là giáo hoạt và cẩn trọng. Y chưa nói chắc chắn điều gì là vì vẫn chưa yên tâm với kế hoạch của mình, nên muốn nghe mình miêu tả chi tiết xong mới quyết định. Nếu kế hoạch của mình không mấy khả thi thì y sẽ lập tức trở mặt đi báo với quản lí trại giam. Tình hình đến nước này rồi thì mình chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc buộc phải nói ra kế hoạch chi tiết cho y.

Họ chờ đợi mãi cuối cùng cũng chờ được đến lúc phòng giam tắt điện, cả bốn người mới cùng tụ lại một góc để bàn bạc. Họ thì thầm với nhau trong bóng tối, cùng thảo luận về một bí mật mà không thể tiết lộ cho ai biết.

Trước khi tắt điện, anh Bình đã cố xem cẩn thận tấm bản đồ đó nhưng xem mãi vẫn chẳng nhìn ra được gì cả. Nên vừa mở miệng y đã hỏi Hàng Văn Trị : "Cái tờ bìa giấy này vẽ chẳng chặt, nó có đúng là bản đồ không hả?"

Hàng Văn Trị gật đầu đáp : "Nó chính là bản đồ".

Anh Bình trải tấm bìa giấy đó lên mặt bàn rồi nói : "Mày chỉ cho tao xem nào".

Mượn ánh trăng, Hàng Văn Trị chỉ lên tấm bản đồ và bắt đầu giải thích : "Mỗi một dấu tròn trên tờ giấy này là kí hiệu của một cái nắp cống đường ống. Với mỗi loại đường ống khác nhau, tôi đều dùng kí hiệu và con số khác nhau ở bên cạnh để phân biệt. Có được tấm bản đồ này tôi có thể biết được tình hình phân bố của toàn bộ đường ống ngầm trong cả trại giam. Đến khi đó chúng ta có cơ hội đi xuống ống cống ngầm sẽ không lo bị lạc nữa. Anh Bình tỉ mỉ nhìn tấm bản đồ, cuối cùng y cũng bắt đầu hiểu ra chút ít : "Ồ, chú mày định thoát ra khỏi đây bằng đường ống dưới lòng đất à?"

Hàng Văn Trị lại tiếp tục giải thích : "Từ dưới lòng đất thì không thể nào ra khỏi nhà tù được vì trong mỗi đường ống đều có song sắt chắn, nhưng chúng ta có thể đi qua những đường ống này để đến được khu văn phòng, sau đó lại tìm cách khác để ra ngoài".

Anh Bình gặng hỏi : "Cách nào khác?"

Đỗ Minh Cường ngồi một bên cũng tập trung cao độ vì lúc ăn cơm tối, Hàng Văn Trị nói với hắn, anh ta đã nghĩ ra một phương án hoàn chỉnh, bao gồm cả việc làm thế nào để thoát khỏi nhà tù từ khu văn phòng. Bởi thế, Đỗ Minh Cường cũng rất tò mò và hào hứng lắng nghe.

Hàng Văn Trị đột nhiên hỏi lại : "Trong các anh có ai biết bên ngoài nhà tù trông như thế nào không?", thấy vẻ mặt anh Bình và những người khác có vẻ chưa rõ ý, anh ta lại bổ sung thêm : " Ý tôi là địa hình bên ngoài nhà tù ấy".

Anh Bình nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi nói : "Mẹ! Cái này thì đích ai biết được. Ai đến đây cũng bị nhốt trong bốn bức tường. Thôi mày đừng vòng vo tam quốc nữa nói mau lên".

Hàng Văn Trị lại đánh dấu lên tấm bản đồ nói : "Phía đông nhà tù là một cái hồ lớn" , hóa ra vài đường sóng trên bản đồ là để chỉ cái hồ

nước.

Anh Bình cẩn trọng hỏi lại : "Thế à?", rồi y bán tín bán nghi hỏi tiếp : "Làm sao mà mày có được tấm bản đồ này?"

Hàng Văn Trị trả lời : "Tôi tự vẽ đấy" ,rồi đem tự chế kính viễn vọng như thế nào, leo lên cột ống khói để vẽ bản đồ ra sao, tất cả đều kể hết một lượt cho mấy người kia nghe. Anh Bình sau khi nghe xong mới bắt đầu tin kế hoạch của Hàng Văn Trị, bèn nói : "Tao biết ngay mà, thằng nhóc này sao lại tích cực xin đi dọn vệ sinh cột ống khói thế, chắc chắn bên trong có nội tình. Thôi được rồi, mày nói tiếp đi". Kì thực cặp kính mắt phòng bị của Hàng Văn Trị, điểm này anh Bình đã sớm phát hiện ra , vì mỗi người ở cái phòng giam này mà có nhờ ai gửi đồ vào là y đều lục soát một lượt. Kính cận và kính lão khác nhau thế nào y cũng hiểu, nhưng làm thế nào để tự chế kính viễn vọng thì y chả hiểu gì sất. Để đỡ mất thời gian, y cũng không hỏi thêm gì về việc này nữa.

Ở cả tỉnh thành này, sông ngòi dày đặc thế nên ở phía ngoài bức tường bao của nhà tù có một cái hồ lớn thì cũng không có gì lạ, nhưng cái hồ này có tác dụng gì trong kế hoạch của Hàng Văn Trị? Trong lúc anh ta kể lại quá trình vẽ tấm bản đồ nhà tù như thế nào, Đỗ Minh Cường vẫn không rời mắt khỏi mấy đường sóng trên đó vì muốn thử lí giải ẩn ý của Hàng Văn Trị nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra. Hắn đành tiếp tục lắng nghe Hàng Văn Trị giải thích.

Đầu ngón tay Hàng Văn Trị di chuyển trên tấm bản đồ, ở đó vẽ mấy hình vuông giống như bản nháp lời giải cho đề bài hình học vậy. Anh ta giải thích : "Cả khoảng này chính là khu tòa nhà văn phòng. Tất cả có mười lăm tòa nhà, bố trí vô cùng phức tạp, người bình thường một khi đi vào bên trong thì khó mà thoát ra được. Nhưng chúng ta cũng không cần phải quan tâm đến vấn đề này, vì chúng ta sẽ đi mem theo đường ống ngầm dưới lòng đất. Giờ tôi muốn nói đến tòa nhà văn phòng chính nằm ở tận cùng hướng nam này, nó đối diện với cổng trại giam, bề ngang kéo dài về hướng đông và hướng tây,là tòa nhà lớn nhất trong khu văn phòng này.

Mấy người đang. Nghe nhất loạt gật đầu. Thực ra phạm nhân ai ai cũng có ấn tượng sâu sắc đối với tòa nhà văn phòng chính này, bởi đây chính là khối kiến trúc đầu tiên đập vào mắt họ khi ngày đầu đặt chân vào nhà tù. Tòa nhà đó cao lớn nguy nga khiến cho những phạm nhân lần đầu vào đây đều có cảm giác bị ép chặt bởi vẻ uy nghiêm của nó. Còn sau lưng của tòa nhà này là cả một mê cung có kết cấu hết sức phức tạp do nhiều tòa nhà nhỏ được xây dựng đan xen hợp thành.

Hàng Văn Trị khẽ hắng giọng để mọi người tiếp tục chú ý lắng nghe. Vì giờ anh ta cần nói vào vấn đề trọng tâm : "Chúng ta có thể nhảy qua tường bao từ nóc của tòa nhà văn phòng chính " .

Tất cả mọi người nghe vậy thì đồng loạt chờ người ra, anh Bình lắc đầu nói : "Mày đang đùa đấy à?"

Nhưng Hàng Văn Trị lại có vẻ nói rất nghiêm túc, anh ta giải thích : "Bức tường bao đấy cao khoảng sáu,bảy mét gì đó, cộng thêm với lưới điện ở phía bên trên, tổng cộng cũng không vượt quá mười mét. Còn tòa nhà văn phòng chính này thì cả thảy là chín tầng,cao gần ba chục mét. Chúng ta nhảy từ nóc tòa nhà xuống hướng đông, chỉ cần qua được bức tường đó thì có thể rơi được xuống cái hồ ngay ở phía ngoài tường rồi. Mọi người chắc đều biết bơi chứ?Đàn ông thanh niên lớn lên ở vùng thôn quê sông nước này thì ít người không biết bơi. Nhưng anh Bình vẫn "hừm" một tiếng và như không để ý gì đến câu hỏi vừa rồi của Hàng Văn Trị, y nói : "Tao hỏi mày, khoảng cách từ tòa nhà văn phòng chính đến cái tường bao phía đông đó là bao nhiêu?"

Hàng Văn Trị nói giọng chắc nịch: "Tôi ước lượng bằng mắt thì thấy vào khoảng hai mươi lăm, sai số không quá hai mét". Anh ta vốn làm thiết kế các công trình hành chính thành phố, bởi vậy có độ nhạy bén nghề nghiệp đối với khoảng cách và kích thước rộng dài cao thấp.

Anh Bình tức tối vặn lại : "Một phát nhảy xa hai mươi lăm mét? Mày tưởng bọn tao là siêu nhân à?"

P/S: CHÚC MỪNG ĐỘI TUYỂN VIỆT NAM!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.8

Hàng Văn Trị vẫn kiên nhẫn chỉ tay lên bản đồ và nói : "Độ cao của đỉnh tòa nhà văn phòng chính so với lưới điện bên trên tường bao chênh lệch khoảng hai mươi mét ,trong mức sai số này mà muốn giữ được thăng bằng nhảy xa đến hai mươi lăm mét, nhà tù hồi đầu thiết kế chắc chắn cũng không bỏ qua chi tiết quá rõ ràng như thế này bởi nó sẽ là hậu họa về sau. Nhưng chúng ta có thể dùng dụng cụ hỗ trợ "

Thấy đối phương tỏ vẻ chắc chắn như vậy, anh Bình cũng bắt đầu có chút tin tưởng, liền hỏi : "Dùng dụng cụ gì?"

Sau đó chỉ nghe được từ miệng Hàng Văn Trị hai chữ "cán cờ".

Nghe thấy vậy gương mặt ai nấy đều đầy vẻ ngạc nhiên nghi hoặc hình như vẫn chưa nghe ra gì cả.

Hàng Văn Trị bèn nói rõ hơn : "Chính là cán cờ dùng treo quốc kỳ ở tòa nhà văn phòng chính".

Lúc này, mọi người mới hiểu ra. Đúng là trên nóc tòa nhà văn phòng chính có một cái cán thường dùng để treo cờ quốc kỳ. Đến ngày lễ hoặc có hoạt động gì đó là lại tập hợp các phạm nhân đứng ngoài sân để làm lễ chào cờ. Tòa nhà văn phòng chính vốn đã cao,lại có thêm cái cán dài nên khi kéo cờ tổ quốc lên thì toàn thể nhà tù đều nhìn thấy được. Nhưng lợi dụng cái cán cờ này thì có thể nhảy ra khỏi tường bao? Mọi người nhất thời vẫn chưa hiểu ra hoàn toàn điểm này.

Hàng Văn Trị lại đưa ra một loạt những con số : " Cái cán cờ đó cao khoảng mười mét, chúng ta có thể gỡ nó xuống rồi vác lên nóc phía đông

của tòa nhà, cán cờ có một cái đế hình vuông vừa hay có thể kẹp vào khe hở của hàng rào vây quanh nóc nhà. Sau đó ta sẽ đưa phần thân của cán cờ ra ngoài khoảng mười mét theo hướng đông qua khe hở hàng rào.

Anh Bình vừa nghe Hàng Văn Trị giải thích vừa thử tưởng tượng ra mấy cảnh ấy nhưng sau đó lại thấy có vấn đề nên hỏi: "_Mày muốn cả lũ đi trên cán cờ đến đâu bên kia thì nhảy qua bờ tường à?"

Hàng Văn Trị cảm thấy nực cười trước câu hỏi đó của y, nhưng vẫn giải thích: "Tất nhiên là không thể làm thế được rồi. Chúng ta đâu phải diễn viên xiếc. Lỡ không may mà trượt chân thì cũng bằng nhận án tử hình rồi còn gì".

Anh Bình cố gắng hỏi: "Thế ý mày là gì?"

Hàng Văn Trị đáp: "Chúng ta có thể chuẩn bị một đoạn dây thừng dài mười mét, một đầu buộc vào phần ngọn của cán cờ, sau đó cầm thật chặt đầu kia của dây rồi từ nóc tòa nhà nhảy xuống".

Anh Bình nheo mắt như có vẻ hiểu ra điều gì đó rồi hỏi: "Có phải là đu ra ngoài giống như xích đu không?"

Hàng Văn Trị khẽ gõ tay xuống tấm bản đồ và xác nhận nói: "Đúng vậy". Sau đó, anh ta tiếp tục giải thích thật cặn kẽ: "Cán cờ dài mười mét, chúng ta cầm một đầu dây thừng nhảy xuống sẽ hình thành một chuyển động con lắc. Tính theo nguyên lý của chuyển động này thì chúng ta đu đến đúng vị trí thẳng với phần ngọn của cán cờ cũng chính là điểm thấp nhất trong chuyển động con lắc, chúng ta sẽ có một chuyển động thẳng bằng theo hướng đông với tốc độ khoảng 14m/s. Lúc này, nếu ta buông đầu dây ra thì tiếp theo sau đó là một chuyển động ném ngang. Xét về độ cao thì vị trí buông dây cao hơn khoảng mười mét so với lưới điện bên trên bức tường bao. Với mức sai số như vậy thì ta sẽ mất khoảng 1,4 giây để rơi xuống. Trong thời gian 1,4 giây này, ta sẽ dịch chuyển thẳng bằng được một quãng là hai mươi lăm mét, cộng với trước đó do tác dụng của chuyển động con lắc ta đã dịch chuyển thêm được mười mét về phía đông, như vậy, tổng cộng chúng ta đã cách tòa nhà văn

phòng chính một khoảng là ba mươi lăm mét, như thế đã đủ để nhảy ra được phía ngoài bức tường ".

Anh Bình tuy không hiểu lắm về cách tính toán vừa rồi của Hàng Văn Trị nhưng trong đầu y cũng đã xuất hiện cảnh tượng ấy. Y mơ hồ hình dung ra cả quá trình chuyển động của con lắc và chuyển động ném ngang nối tiếp chặt chẽ với nhau. Trong trí tưởng tượng của y, lấy cán cờ dài mười mét làm điểm tựa để đu dây thì việc nhảy qua khoảng cách hai mươi lăm mét từ tòa nhà chính tới tường bao phía đông cũng không phải là điều quá khó.

Lúc này, Đỗ Minh Cường lại đưa ra mấy điểm hấn còn cảm thấy ghi ngờ : "Anh không nghĩ tới lực cản à? Vì nếu có lực cản thì chuyển động thẳng bằng không thể đạt vận tốc 14m/s được".

Hàng Văn Trị nhoen miệng cười nói : "Vấn đề này tôi đã nghĩ tới rồi. Tình hình thực tế chắc còn khả quan hơn so với anh tưởng tượng rất nhiều. Bởi vào mùa này, thông thường trong thành phố hướng gió đều là từ tây sang đông. Nên gió càng to thì càng có lợi cho kế hoạch của chúng ta. Hơn nữa tôi còn tính dôi ra thêm mười mét nữa, dù ngày hôm ấy gió nhỏ đi chẳng nữa, cũng không ảnh hưởng gì mấy tới kết quả của chúng ta."

Đỗ Minh Cường gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đúng là chỉ cần không bị ngược gió thì kế hoạch này của Hàng Văn Trị xem ra không còn vấn đề nào nữa.

A Sơn ngồi bên cạnh nghe gần hết mới bắt đầu ngộ ra, anh ta vội hỏi : "Thế cái cán cờ kia có dễ tháo ra không?"

Hàng Văn Trị đáp: "Đế của cán cờ được cố định vào nóc tòa nhà bằng đai ốc nên chỉ cần có cờ lê là tháo được ngay". Anh Bình lập tức nheo mày hỏi : "Sao mày biết?". Vì y nghĩ rằng cho dù Hàng Văn Trị có thể tự chế được cả cái kính viễn vọng, nhưng ngồi trên cột ống khói làm sao mà nhìn được đai ốc trên nóc nhà cơ chứ?"

Hàng Văn Trị giải thích : "Tôi từng leo lên nóc tòa nhà kiểm tra một lượt rồi. Nhân cơ hội kèm Trương Thiên Dương làm bài, Trương Hải Phong đi thị sát trại giam, tôi bèn giao bài tập trắc nghiệm cho Trương Thiên Dương làm, rồi lấy cơ đi vệ sinh. Tôi trèo lên nóc nhà từ ống thông gió ở nhà vệ sinh. Cũng chính vì hôm đó tôi nhìn thấy cái hồ lớn ở ngoài tường bao phía đông nên mới chớm nghĩ tới kế hoạch lợi dụng cán cờ để nhảy ra khỏi bờ tường ".

Nếu đã qua kiểm tra thực tế thì chắc chắn là đáng tin cậy rồi! Anh Bình tin là Hàng Văn Trị không nói dối, vì những gì anh ta nói đều rất hợp tình hợp lí. Đúng là có mấy tuần liền anh ta đi kèm Trương Thiên Dương làm bài. Nếu đã có ý đồ muốn vượt ngục, anh ta ắt sẽ nhân cơ hội này để đi tìm hiểu cận kề.

Anh Bình lại hỏi: "Cờ lê thì lấy đâu ra bây giờ?"

Hàng Văn Trị nói: "Trên nóc tòa văn phòng chính đó có một gian chứa đồ, bên trong toàn là dụng cụ".

Đúng như anh ta nói, trên nóc của tất cả các tòa nhà cao tầng đều có gian chứa đồ, bên trong chắc chắn đều chứa các dụng cụ sửa chữa thường dùng. Anh Bình suy ngẫm một lát, cũng thấy vụ này khả thi. Nhưng y suy nghĩ rất thâm sâu, khuôn mặt không hề tỏ vẻ gì hết, chỉ yêu cầu Hàng Văn Trị: "Giờ mà nói lại một lần nữa từ đầu đến cuối , thật chi tiết kế hoạch của mà cho bọn tao nghe xem".

Hàng Văn Trị biết lúc này anh Bình đang chờ để đưa ra quyết định cuối cùng, nên anh ta cố gắng sắp xếp lại một lượt tư duy của mình sau đó nói: "Trước tiên, chúng ta cần phải chuẩn bị ba đoạn dây thừng, hai đoạn dài hơn mười mét một chút và một đoạn dài hơn hai mươi mét".

Anh ta mới nói đến đây thì A Sơn đã ngắt lời: "Cần nhiều thế à?"

Hàng Văn Trị khẳng định: "Cần. Việc này cũng không khó khăn cho lắm. Trước khi hành động chúng ta sẽ xé chăn ga giường ra rồi nối chúng lại thành đoạn dài là được".

Anh Bình chưng mắt nhìn A Sơn với vẻ không vừa ý rồi nói: "Mày đừng có ngắt lời Mắt Kiếng, để nghe nó nói trước đã". Thế là, A Sơn cũng không dám nhiều lời nữa.

Hàng Văn Trị nói tiếp: "Sau khi hoàn tất công việc chuẩn bị, chúng ta có thể chọn một đêm nào đó thích hợp để hành động. Trước tiên, ta sẽ trèo vào ống thông gió ở nhà vệ sinh phòng mình rồi leo lên nóc của tòa phòng giam bốn tầng này qua nắp thông gió. Quá trình này phải hết sức cẩn thận, bởi các đường ống giữa các tầng đều thông với nhau, nên chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi là có thể làm kinh động tới các phạm nhân khác trong trại giam, thậm chí còn đánh động tới quản giáo trực ban ngày hôm đó. Leo lên được nóc nhà rồi thì sẽ phải dùng tới một đoạn dây đầu tiên. Góc phía tây bắc của tòa nhà giam là điểm mù của camera giám sát, chúng ta có thể nhân lúc đèn quét qua rồi bám vào dây tầm mười hai, mười ba mét thôi là đủ. Nguyên nhân quan trọng mà tôi chọn góc này để trèo xuống dưới là vì ngay gần đó có nắp ống cống dẫn nước mưa. Chúng ta phải chui xuống đường ống dẫn nước mưa qua nắp ống đó càng nhanh càng tốt, bởi chỉ cần đứng trên mặt đất nhiều thêm một giây thôi, sẽ lại tăng thêm nguy cơ bị lính gác trên chòi phát hiện ra".

Anh Bình nhăm tính một lát, không cách giữa mỗi lần đèn quét qua là khoảng một phút, như vậy đủ thời gian để bốn người lần lượt trèo xuống, nhưng như vậy sẽ để lại dấu vết, y hỏi: "Thế thì đoạn dây đấy làm thế nào? Xong việc rồi cứ để nó treo trên tường thế à?"

Hàng Văn Trị nói: "Đành vậy thôi. Trước khi chúng ta rời khỏi đó cũng có thể buộc miếng gạch vào đầu dây, như thế thì dù có gió, đoạn dây cũng không bị thổi cho bay lên, lính gác đứng xa thế, chắc cũng không để ý đến đâu".

Anh Bình nheo mày rõ ràng là cảm thấy điểm này xử lý như vậy chưa ổn. Đỗ Minh Cường ngồi cạnh y cũng lắc đầu và nói: "Không được để lại đoạn dây đó, làm vậy quá nguy hiểm".

Hàng Văn Trị tỏ vẻ bất lực đưa tay ra nói: "Không được để lại đó thì làm thế nào? Chúng ta đều leo xuống rồi, nhưng đầu dây buộc ở trên thì không làm thế nào gỡ ra được".

Đỗ Minh Cường nghĩ một lát bèn nói: "Có cách rồi. Ta dùng đoạn dây dài hai mươi mét và buộc thành một vòng tròn đeo vào cọc thép ở ban công trên nóc nhà như một cái thòng lọng, sau đó mọi người bám vào dây trèo xuống dưới, cuối cùng cởi phần thắt nút ra là có thể lôi được cả đoạn dây xuống".

A Sơn khoái chí nói: "Cách này được đấy". Hàng Văn Trị vừa vui mừng vừa khâm phục đáp: "Đúng là một cách hay. Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Như thế thì đoạn dây hai mươi mét đó, ta có thể làm dài hơn chút nữa, và cũng không cần thiết phải chuẩn bị đến sợi dây mười mét thứ hai nữa".

Trong khi mọi người đều mừng vui vì đã nghĩ ra cách hay thì chỉ có anh Bình là không tỏ vẻ gì hết, y khoát tay nhìn Hàng Văn Trị nói tiếp : " Tiếp tục đi. Giờ giả sử chúng ta đều thuận lợi vào được trong đường ống dẫn nước mưa thì sẽ thế nào?"

Hàng Văn Trị đáp: " Căn cứ vào bản đồ đường đi của các đường ống này thì chúng ta có thể men theo đường ống nước mưa để đi qua cả khu nông trường, cứ thế thẳng tới góc đông bắc của tòa văn phòng chính. ở đây có nắp cống của đường ống nước mưa và nắp ống thông gió cách nhau chưa đến 10 mét". Hàng Văn Trị vừa nói tay vừa chỉ lên các vị trí tương ứng trên tấm bản đồ : " Chúng ta vừa chui ra khỏi đường ống nước mưa thì ngay lập tức có thể chui vào đường ống thông gió, và ống thông gió này thông với đường ống ngầm của tòa nhà văn phòng chính. Điều này có nghĩa là chúng ta có thể thuận lợi đi vào tòa nhà văn phòng chính rồi đó".

Anh Bình tiếp tục hỏi : "Sau đó thì sao? Làm thế nào để lên được nóc tòa nhà? Hay cứ thế leo lên đó theo ống thông gió?"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.9

Hàng Văn Trị đáp : "Leo lên chín tầng qua ống thông gió thì quá khó. Chúng ta sẽ đi lên bằng cầu thang bộ. Tuy ở đó chắc chắn là có camera giám sát nhưng chỉ cần chúng ta cố gắng đừng phát ra tiếng động làm đèn cảm ứng âm thanh ở cầu thang bật thì camera cu gx chẳng quay được chúng ta. Hơn nữa bình thường mấy tay quản giáo cũng không chú ý lắm tới khu vực văn phòng, vì đây không phải là trọng điểm giám sát của họ". Nói tới đây, Hàng Văn Trị dùng lại giầy lát rồi tiếp tục nói : "Nhưng vấn đề ở đây là cánh cửa giữa tầng hầm chứa đường ống với tầng 1 tòa nhà chắc chắn có khóa. Chúng ta phải nghĩ cách để mở được cánh cửa ấy ra ". Đỗ Minh Cường lập tức giải vây cho anh ta, hãnh nói : "Việc này không thành vấn đề ". A Sơn ngồi cạnh cũng tiếp lời : "Chuyện nhỏ! Ai chả làm được, một que tăm là giải quyết xong".

Hàng Văn Trị cười gượng gạo, anh ta quên mất mình đang ở đâu, cái việc bẻ khóa phá cửa này sao gây khó dễ cho mấy tay đàn ông này được? Tự mình cũng thấy bị hớ, anh ta tiếp tục nói : "Sau khi lên được nóc tòa nhà thì sự việc diễn ra như tôi nói lúc trước. Ta tháo cán cờ, lấy đoạn dây hơn 10mét quấn một đầu vào phần ngọn của cán cờ, đầu kia buộc vào đoạn dây hơn 20 mét, sau đó lại kẹp chặt phần đế của cán vào lan can phía đông trên nóc nhà. Chúng ta từng người một dùng phương pháp xích đu để nhảy qua bờ tường xuống cái hồ bên ngoài. Người trước sẽ nắm chặt phần nối của hai đoạn dây nhảy xuống, người đứng sau sẽ giữ phần đuôi của đoạn dây hơn 20mét, như thế khi người trước nhảy xong người sau vẫn có thể lôi được đoạn dây lại". Nói tới đây, Hàng Văn Trị quay đầu nhìn anh Bình, dùng ánh mắt để cho đối phương biết mình đã nói xong toàn bộ kế hoạch.

Anh Bình suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói : "Mày nói nhiều như vậy, xem ra đã nghĩ thông suốt toàn bộ kế hoạch rồi. Nhưng tao muốn hỏi mày, cả kế hoạch của mày đã được coi là hoàn hảo không thiếu sót gì chưa?"

Hàng Văn Trị như nghe ra ý tứ trong lời nói của y, nhưng đúng là anh ta không nghĩ được trong lời nói của mình còn kẽ hở nào không, nên đành thẳng thắn đáp: "Xin anh Bình chỉ giáo!"

Y nói : "Sau khi chúng ta thoát khỏi đó thì phải làm thế nào tiếp? Một bọn người ướt như chuột từ đầu đến chân, lại còn mặc áo tù, đầu cạo trọc, chưa kể bị đờ đờ vào bờ thì cũng đã kiệt sức rồi. Cảnh vệ đến giờ đi tuần chắc chắn phát hiện ra cán cờ và đây thường sau đó sẽ là một cuộc truy bắt lớn. Mà cái nơi hoang sơ cùng cốc thế này, mày nghĩ cả lũ sẽ trốn đi đâu được và trốn được bao xa?"

"Việc này thì....", Hàng Văn Trị cảm bật vì đúng là anh ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

A Sơn ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, anh ta nhìn anh Bình với ánh mắt đầy vẻ hi vọng và nói : "Anh Bình, anh nghĩ cách đi, ở bên ngoài anh có nhiều anh em mà...."

Anh Bình hăng giọng đáp: "Bên ngoài có nhiều anh em thì được tích sự gì kia chứ? Tao có thể nói vụ vượt ngục cho bọn nó à? Bình thường vào thăm tù cũng toàn có bọn quản giáo kè kè bên cạnh đến thư từ qua lại cũng bị kiểm tra nên vụ này thì tao bó tay ".

A Sơn lắc đầu thất vọng, nhưng đúng là việc này không có cách nào làm được. Hàng Văn Trị cũng không nói gì, cảm giác như bị giội cả xô nước lạnh lên đầu vậy.

Đúng lúc không khí trở nên im lặng thì người cuối cùng gỡ rối luôn là Đỗ Minh Cường, hăng lên tiếng: "Việc tìm người tiếp ứng giao cho tôi, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa".

Hàng Văn Trị bỗng chốc mắt sáng rực, trong khi anh Bình vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt : "Mày định sắp xếp thế nào?"

Đỗ Minh Cường làm động tác đan tay vào nhau rồi nói : "Bây giờ cứ mỗi tuần sư phụ Thiệu lại đến để chở hàng, tôi có mối quan hệ rất tốt với ông ấy. Lần gặp mặt tới tôi sẽ thuyết phục để ông ấy tiếp ứng cho chúng ta".

Nhưng anh Bình cười khích một tiếng và nói : "Cái việc dính líu rến kiện tụng, tù tội thế này, mà mày bảo lão giúp một cái lão sẽ giúp ngay chắc? Người ta đang sống yên ổn thế cơ mà".

Nghe vậy Đỗ Minh Cường chỉ mỉm cười đáp : "Tôi từng giúp ông ấy một việc lớn, vì thế mà ông ấy sẽ không từ chối tôi đâu".

Anh Bình vẫn tỏ vẻ ngờ vực : "Không từ chối mày? Lão không khai mày ra là còn may đấy".

Hàng Văn Trị cũng không thấy vụ này khả thi cho lắm. Dù đúng là quan hệ giữa Đỗ Minh Cường và sư phụ Thiệu rất thân thiết, lúc làm việc hai người cũng hay nói nói cười cười nhưng dù thế nào đi chăng nữa, thân phận hai người cũng có sự khác biệt. Người ta là công dân nghiêm túc, sao có thể tham gia vào kế hoạch vượt ngục của mấy tên tội phạm nghiêm trọng cho được?

Lúc này, a Sơn lại đề nghị : "Hai ngày nữa chẳng phải đến ngày lão ấy vào đây lấy hàng sao? Cứ để cho nó thăm dò ý tứ lão già xem thế nào đã, chưa biết chừng lại được việc ấy chứ."

Anh Bình nghĩ ngợi một lúc thì thấy chắc cũng chỉ còn cách này mà thôi. Dù sao vụ tìm người tiếp ứng này, trừ lão Thiệu ấy ra thì học chẳng thể trông cậy vào ai được nữa,. Thế là ,y lại hỏi thêm câu nữa : "Mày giúp lão ấy việc gì thế?"

Đến nước này rồi thì Đỗ Minh Cường cũng chẳng còn gì để che dấu nữa, hăn thành thực nói : "Sư phụ Thiệu bị bệnh tim nhưng ông ấy không

có tiền làm phẫu thuật, thế nên tôi đã cho ông ấy mấy vạn tệ để chữa bệnh".

Hàng Văn Trị lập tức làm chứng: "Đúng, ông ấy bị bệnh tim, mà còn không phải là bệnh nhẹ".

Anh Bình hạ giọng: "Hàm, nói vậy thì việc mà giúp đúng là ngang với ơn cứu mạng rồi".

Đỗ Minh Cường vẫn giữ vẻ chắc chắn kiên định ban đầu, hẳn nói với giọng từ tốn: "Cứ để tôi thử xem sao. Nếu không được ta lại nghĩ cách khác ". Cuối cùng, anh Bình cũng tỏ thái độ yên tâm, y nói "Thế thì mà thử đi. Mà đã có ơn cứu mạng với lão, dù lão không chịu giúp cũng không đến mức khai ra bọn ta".

Sau khi thương lượng xong việc này, những gì cần bàn họ đã bàn hết, bốn người đành nhẫn nại chờ tới thứ sáu.

Đúng chiều thứ sáu, sư phụ Thiệu lại đến để lấy hàng. Nhiệm vụ xếp hàng giúp bác lại là của Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị. Nhưng hôm nay họ còn mục đích quan trọng hơn đó là làm sao để sư phụ Thiệu trở thành người tiếp ứng trong kế hoạch vượt ngục của bọn họ.

Thực hiện kế hoạch đã lên từ trước, hai người họ vẫn giữ trạng thái làm việc bình thường để tránh làm cho viên quản giáo đi theo giám sát công việc sinh nghi. Chỉ tới khi kiểm tra lại hàng hóa, Hàng Văn Trị mới cố tình tạo ra sai sót nho nhỏ, làm cho số lượng hàng đã giao không khớp với lượng hàng đã xuất kho. Viên quản giáo có phần sốt ruột nên chỉ tập trung quan sát Hàng Văn Trị kiểm hàng lần nữa. Nhân cơ hội đó, Đỗ Minh Cường kéo sư phụ Thiệu ra một góc để nói chuyện.

Phải mất đến mười mấy phút mới khớp xong lại số liệu. Xác nhận đó là do lỗi của Hàng Văn Trị, viên quản giáo cũng chỉ phàn nàn với anh ta mấy câu. Còn Hàng Văn Trị thì đương nhiên là cum cúp gật đầu nhận sai và không dám cãi lại câu nào, nhưng tâm tư của anh ta thì đang hướng về phía Đỗ Minh Cường và Sư phụ Thiệu. Chỉ thấy hai người họ vai kề vai

đứng ở gần đầu xe, có vẻ nói chuyện rất hợp ý. Hàng Văn Trị vì thế mà cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cũng ngầm dự đoán sắp có kịch xem rồi.

Viên quản giáo kiểm tra xong bèn nói : "Xong rồi, ra đằng kia bàn giao một chút là kết thúc được rồi ". Hàng Văn Trị liền đem giao nộp hóa đơn giao hàng cho sư phụ Thiệu. Sư phụ Thiệu nhận xong cũng không xem lại

Mà ném luôn vào trong cửa kính xe, sau đó vừa vẫy tay chào mọi người vừa ngồi vào ghế lái.

Nhân lúc tiếng nổ máy rất to, Hàng Văn Trị hỏi Đỗ Minh Cường : "Thế nào rồi? "

Hắn ta đáp : "Ổn rồi. Về phòng nói chuyện sau."

Hàng Văn Trị nghe vậy thì mừng rỡ nên cũng không hỏi gì thêm. Khi chiếc xe tải đi về phía cổng sắt của nhà tù thì hai người bọn họ cũng quay lại đẩy chiếc xe chuyển hàng về cùng với viên quản giáo.

Sau lúc phòng giam ngắt điện, cả bốn người của phòng giam 424 lại tụm lại một góc. Đỗ Minh Cường thông báo tình hình nói chuyện với sư phụ Thiệu lúc chiều cho mọi người nghe, hắn nói : "Tôi đã thuyết phục được ông ấy rồi. Ông ấy nhận lời giúp tôi nhưng tôi chỉ nói là có mình tôi vượt ngục thôi chứ không nhắc đến các anh."

A Sơn vừa nghe vậy đã nhảy dựng lên : "Thế bọn tao thì tính thế nào?"

Đỗ Minh Cường chỉ cười nhạt và giải thích : "Mấy người chỉ cần đi theo tôi là được, nhưng trước mắt chưa thể nói ra được vì nếu thêm mấy người các anh nữa e là sự việc khó thành".

Anh Bình hiểu ý Đỗ Minh Cường. Y cũng gật đầu nói : "Không nói cũng tốt, cứ để cho lão già "bước lên thuyền" đã rồi đến khi đó lão ta cũng không tự quyết được gì. Bất quá chúng ta cướp xe của lão thôi".

Không ngờ Đỗ Minh Cường nghe xong lại nói : "Bắt buộc phải cướp xe,đây là một phần trong kế hoạch của chúng ta ".

Anh Bình và hai người kia đồng loạt nhìn Đỗ Minh Cường với vẻ không hiểu lắm câu nói ấy của hắn. Thế là Đỗ Minh Cường đành giải thích tường tận rằng : "Tối hôm hành động, xe của sư phụ Thiệu do bị hỏng nên không thể không đỗ bên hồ ngoài trại giam để sửa. Đúng lúc ấy thì bốn người chúng ta bơi lên bờ cướp xe rồi trói ông ấy và bỏ lại bên đám cỏ ven hồ."

Hàng Văn Trị nghe vậy thì khẽ vỗ tay tán thưởng "Cách này hay đấy. Như thế sư phụ Thiệu sẽ không bị liên lụy".

Anh Bình cũng nói: "Ừ, chúng ta tự lái xe đi, như thế đỡ để lại cái đuôi cho cảnh sát tóm được". Kì thực y vốn định đến khi cần thiết sẽ giết cả sư phụ Thiệu để diệt khẩu, nhưng vì vương Đỗ Minh Cường ở giữa nên làm vậy e là không ổn. Giờ Đỗ Minh Cường sắp xếp cho sư phụ Thiệu sạch tội như vậy, thì có khi lão già đó còn có thể giúp che mắt cảnh sát, cách này đúng là rất ổn .

Đỗ Minh Cường tiếp lời ngay: "Tôi nhờ sư phụ Thiệu chuẩn bị một ít tiền mặt và mấy bộ đồ lao động để trong xe.Đến lúc đó chúng ta lái xe ra khỏi thành phố, tìm một chỗ vắng vẻ vứt xe lại, rồi chia tiền và quần áo. Tiếp đó thì đường ai nấy đi đành chờ xem họa phúc mỗi người thế nào thôi."

Đám người nghe xong câu nói này thì im lặng không lên tiếng, có lẽ đang nghĩ xem sau khi bỏ trốn mình sẽ đi đâu về đâu và làm gì. Tuy thiên hạ có rộng lớn thật đấy nhưng muốn trốn khỏi thiên la địa võng của cảnh sát thì đâu có phải chuyện đơn giản? Nhưng dù thế nào đi nữa,nếu thoát khỏi nhà tù đã là may mắn lắm rồi. Con đường sau này muốn ra sao thì ra, đúng là phải trông chờ vào số mệnh của mỗi người thôi.

Anh Bình cắt lời phá tan không khí im lặng vừa rồi, y nói : "Thế bọn mày đã bàn kĩ xem ngày nào hành động chưa? "

Đỗ Minh Cường ngập ngừng giây lát đáp: "Tạm quyết định là thứ sáu tuần sau ,tránh đêm dài lắm mộng ". Hẳn tiếp tục nói : "Lỡ như có thay đổi gì thì vẫn còn cơ hội để bàn bạc với sư phụ Thiệu vào lần xếp hàng tuần tới ".

Anh Bình làm động tác kết thúc và chốt một câu : "Không thay đổi gì nữa. Quyết định là thứ sáu tuần sau đi". Y biết rằng việc này càng để lâu càng không ổn, thêm nữa phòng giam vẫn còn hai giường trống ,lỡ như họ lại sắp xếp thêm phạm nhân mới vào đây ở thì lại có thêm kẻ ngoài cuộc. Vì vậy, họ bắt buộc phải hành động càng sớm càng tốt!

P/S: TIẾC QUÁ VIỆT NAM OI!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.10

A Sơn và Hàng Văn Trị cũng không có ý kiến gì khác.

Tiếp đó, bốn người lại bàn đi bàn lại chi tiết từng bước trong kế hoạch hành động của bọn họ. Họ đều là những người suy xét cẩn thận kỹ lưỡng, vì thế kế hoạch càng được mài dũa thì lại càng trở nên hoàn hảo, gần như là không có một sơ hở nào cả. Nhưng việc này mưu sự tại nhân mà hành sự tại thiên, đến lúc hành động thì chỉ cần có 50% tỉ lệ thành công đã là may mắn lắm rồi. Mọi người đều hiểu rõ tình thế ấy, nhưng mỗi người đều có lí do riêng để quyết liều một phen.

Anh Bình không thấy ánh mặt trời ở trong cái nhà tù này đã bao nhiêu năm rồi, y vốn không có ý định tái xuất giang hồ nữa. Nhưng thế giới bên ngoài bỗng có biến động to lớn, Đặng Hoa- kẻ luôn tìm hãm y đột nhiên mất mạng. Điều này thôi thúc trái tim vốn đã lạnh ngắt bấy lâu nay của y đập trở lại. Y phải thoát khỏi đây, nhân lúc còn chưa già, y phải gây dựng lại thiên hạ của mình.

A Sơn thì không có lý tưởng như anh Bình, nguyên nhân anh ta vượt ngục là để bảo toàn tính mạng. Vì chỉ cần ngày nào còn bị nhốt trong trại giam này thì mãi là dây xích trói chặt khiến anh ta không thể thoát ra được. Đạo trước, anh ta mạo hiểm đổ hết vụ án đó lên đầu Hắc Tử. Trương Hải Phong đương nhiên sẽ dàn xếp vụ này đâu ra đấy, nhưng dù sao quyền phúc thắm vẫn nằm trong tay đội Cảnh sát hình sự. Đến khi bị phát hiện ra thì coi như tự thiêu mình! Nhân cơ hội này tẩu thoát, dù thế nào đi chăng nữa cũng thử liều một phen.

Còn nguyên nhân Đỗ Minh Cường vượt ngục thì có vẻ không đầy đủ lắm. Vì dù gì hãn cũng là phạm nhân chịu án nhẹ nhất trong bốn người

họ. Thế nên nếu hấn vượt ngục thì nguy hiểm có vẻ còn nhiều hơn được lợi. Anh Bình cũng từng nghi ngờ về điểm này, nhưng Đỗ Minh Cường chỉ cười mà không nói gì. Sau đó anh Bình cũng không hỏi nhiều thêm, vì không cần biết là tên tiểu tử này có mục đích gì, chỉ cần có hấn là đồng bọn cũng vẫn tốt hơn là làm đối thủ của nhau. Nếu hỏi nhiều e là hấn sẽ thay đổi ý định vượt ngục, lúc đó tình hình sẽ lại xấu đi mà thôi.

Là người phát động kế hoạch lần này lên tất nhiên quyết tâm vượt ngục của Hàng Văn Trị là kiên định nhất. Anh ta bị ngồi tù oan, còn nhận mức án chung thân, trong khi nhà vẫn còn mẹ già đau yếu không đi lại được... Tất cả lí do này đều đủ làm người khác tin rằng : chỉ có vượt ngục là lối thoát duy nhất giúp anh ta làm lại cuộc đời.

Đêm ấy không một ai ngủ yên cả. Kế hoạch đã định ra rồi thì có nghĩa là học không còn đường lui nữa. Một tuần sau, vận mệnh của họ sẽ có bước ngoặt mới, đó là thiên đường hay địa ngục? Mỗi người đều trở mình trăn trở khi cố dự đoán về số phận của chính mình.

May mà ngày hôm sau là thứ bảy, không phải lao động sản xuất gì cả, nên đêm hôm trước dù ngủ không ngon giấc cũng không ảnh hưởng mấy đến họ. Chỉ có Hàng Văn Trị xem ra có chút khổ não: vì khi mọi người được hoạt động tự do thì mình anh ta bị gọi đi. Nguyên nhân do đâu thì sớm đã chẳng phải là bí mật gì rồi, chắc chắn lại bị Trương Hải Phong gọi đi kèm bài tập cho con trai anh ta rồi.

Hàng Văn Trị theo viên quản giáo đến phòng làm việc của Trương Hải Phong, Trương Thiên Dương quả nhiên đã ở đó đợi anh ta. Thế là hai người lại thảo luận những bài tập khó tích tụ trong tuần này. Trương Hải Phong hoàn toàn tin tưởng Hàng Văn Trị nên anh ta mới cố tình đi thị sát một lượt trại giam để nhường không gian yên tĩnh lại cho Hàng Văn Trị kèm con trai mình học.

Gần đến giờ cơm trưa, Trương Hải Phong mang về ba suất cơm từ nhà ăn, thế là ba người ăn hết luôn ở văn phòng. Vừa ăn anh ta vừa kiểm tra tình hình học tập của con mình thì thấy có tiến triển nên vô cùng hài

lòng. Thế là, anh ta nói với con trai như để khen thưởng : "Lát nữa ăn xong con tự ra ngoài sân chơi nhé. Nhưng không được nghịch ngợm cũng không được chạy ra khu trại giam sau đâu đấy " .

Trương Thiên Dương thích thú vỗ tay hoan hô rồi vội vàng và mấy miếng cơm rồi một mình xuống tầng chơi. Đợi con trai đi rồi, Trương Hải Phong mới nói với Hàng Văn Trị : "Có vài vấn đề tôi muốn tìm hiểu qua anh"

Hàng Văn Trị buông đũa,ngồi thẳng lưng và nói : "Sếp cứ hỏi"

Trương Hải Phong " ừm" một tiếng rồi tiếp tục ăn cơm đồng thời buông một câu : "Mấy hôm nay, tâm trạng Đỗ Minh Cường thế nào?"

Hàng Văn Trị cười thầm và hỏi lại anh ta : "Sao sếp không hỏi thẳng tôi là : trong lòng hẳn có phải cũng vẫn đầy thù hận hay không?"

Câu này đúng là đã nói trùng y của Trương Hải Phong nên anh ta hơi kinh ngạc,ngắc

đầu nhìn Hàng Văn Trị. Thế nhưng, kẻ ngồi đối diện thì chỉ nhìn chăm chăm vào anh ta, ánh mắt không hề có chút kiêng nể nào.

Sắc mặt Trương Hải Phong hơi khác,anh ta nhai từ từ thức ăn còn trong miệng,một lúc sau mới hỏi với giọng trầm xuống : "Ý anh là gì?"

Hàng Văn Trị đáp: "Hôm đó ở hội trường lớn, tôi đã nghe thấy câu uy hiếp của Đỗ Minh Cường với sếp. Tôi cũng rất hiểu con người hẳn. Hơn nữa tôi còn biết một điều, đó là ....." anh ta khẽ chớp mắt và nói với một giọng đầy chế giễu : "Sếp sợ rồi!"

Trương Hải Phong không thể ngờ rằng đối phương lại có thể nói ra những lời hỗn xược như vậy. Anh ta đột nhiên tức giận, đập đũa xuống mặt bàn và nói : "Hàng Văn Trị, tôi thấy anh hơi thông minh quá mức rồi đấy".

Thế nhưng Hàng Văn Trị cũng không hề sợ hãi trước thái độ ấy của đối phương, anh ta vẫn điềm nhiên ngồi dựa vào ghế và nói : "Tôi không hề thông minh, chỉ là sếp không được sáng suốt cho lắm mà thôi. Nếu tôi là sếp, tôi sẽ chẳng bao giờ động tới kẻ như Đỗ Minh Cường. Vì hẳn là tội phạm ngắn hạn, không giống với các phạm nhân khác. Sếp ở đây dù có lợi hại tới mấy thì cũng chẳng trị được hẳn bao lâu".

Trương Hải Phong nghe vậy tức tới nổi cười to và nói: " Tôi không trị được hẳn? Ha ha! Thôi được, cứ cho là tôi không trị được hẳn, thế tôi trị anh được chứ? Tôi cũng lấy làm lạ, dựa vào cái gì mà mấy người các anh to gan vậy? Không lẽ anh cũng quên thân phận của mình là gì rồi sao?"

Hàng Văn Trị nói : "Tôi rất rõ thân phận của mình", anh ta tháo cặp kính đang đeo trên mắt ra nghịch một lúc, rồi đột nhiên nói với Trương Hải Phong rằng : "Sếp không trị nổi tôi đâu".

Nghe tới đây thì Trương Hải Phong trợn trừng mắt nhìn Hàng Văn Trị như một kẻ xa lạ chưa từng quen biết. Chính trong vài phút ngắn ngủi ấy, con người này đã có một sự thay đổi khó lường. Lúc này đây, anh ta chỉ ngồi cầm một tờ giấy ăn lên để lau mắt kính, thái độ nhàn nhã chẳng khác gì dân văn phòng ngồi bàn giấy uống cà phê cả. Nhưng Trương Hải Phong quả thực không tài nào hiểu nổi : tên khố tù bé nhỏ yếu đuối thường ngày sao giờ lại có thể có thái độ nhàn nhã khác lạ đến thế ?

Hàng Văn Trị lau kính xong lại đeo lên, ánh mắt anh ta dường như sáng hơn nhờ mắt kính sạch bóng. Sau đó anh ta mới bắt đầu giải thích những thắc mắc lúc này của Trương Hải Phong.

Anh ta kể câu chuyện của mình với một giọng bình thản lạnh lùng : "Chắc hẳn sếp cũng biết tôi bị phán tội cướp của nên mới phải vào đây. Có một con đàn bà, nó nợ tôi rất nhiều tiền. Lúc tôi gặp nó để đòi tiền nợ thì đã dùng dao. Cũng bởi không có bất cứ thứ gì chứng minh cho món nợ trước đó nên tôi mới phải chịu tội nặng như vậy".

Truyện này thì Trương Hải Phong tất nhiên biết, anh ta thầm nghĩ chắc do tên tiểu tử này bị oan nên mới có thái độ như vậy. Nhưng giờ nói

ra những điều này thì có tác dụng gì đâu? Đã đến nơi này thì phải chấp nhận số phận, tập sống thích nghi với môi trường ở đây mới là con đường đúng đắn nhất. Vừa nghĩ, Trương Hải Phong vừa không rời mắt khỏi gương mặt Hàng Văn Trị, anh ta nghi ngờ đối phương có lẽ do phải chịu áp lực tâm lý quá lớn nên nào có chút vấn đề.

Nhưng, rõ ràng là Hàng Văn Trị có suy nghĩ khác. Anh ta bỗng cười rồi nói : " Nếu có một ngày con đàn bà đó thừa nhận nó từng nợ tiền tôi, thì tội danh của tôi sẽ không được thành lập phải không?"

Trương Hải Phong cuối cùng cũng nghe ra chút ý tứ của anh ta, liền đoán: "Cô ta hối hận rồi à?"

Hàng Văn Trị đẩy kính lên nói tiếp : "Sếp nghĩ vẫn còn đơn giản đôi chút. Thực tế là tôi đã khống chế nó, tôi để nó báo cảnh sát nhằm dụ cảnh sát tới bắt tôi. Tương tự, nếu tôi để nó phản cung thì nó sẽ làm theo, sau đó tôi hoàn toàn có thể rời khỏi nơi này được".

Đối phương càng nói rõ thì Trương Hải Phong càng cảm thấy hồ đồ. Trong đầu anh ta chỉ thấy một mớ hỗn độn, như bị mây đen bao phủ vậy.

Trong khi đó, Hàng Văn Trị vẫn không ngừng lời : "Cho nên, anh không trị nổi tôi, cũng giống như không trị nổi Đỗ Minh Cường vậy".

Tạm thời Trương Hải Phong chỉ có thể rút ra một kết luận, anh ta nói : "Các người cố tình tạo án giả à?".

Nhưng sau khi động não và bình tâm lại, anh ta biết mình không được chạy theo lối suy nghĩ của đối phương, như thế quá bị động, mà trước hết cần phải vững tâm để còn chờ thời cơ phản công lại. Mới nghĩ tới đây, anh ta liền lạnh nhạt nói : "Tôi sẽ báo lên cơ quan chức năng. Không cần biết anh có mục đích gì, mời anh ra khỏi trại giam của tôi trước. Ở đây chỉ nhận những người nên nhận. Còn chuyện riêng giữa anh và người đàn bà đó thì mời đi nói với đội trưởng La Phi bên đội cảnh sát hình sự ấy".

Hàng Văn Trị hơi rướn người về phía trước đồng thời nói nhỏ: "Tôi mà gặp đội trưởng La thật, thì những gì tôi nói sẽ không chỉ có chuyện này đâu. Tôi còn muốn nói về cái chết của Tiểu Thuận, còn cả vụ án mạng mà anh đổ tội lên người Hắc Tử nữa".

Lòng Trương Hải Phong bỗng chốc nặng trĩu. Anh ta biết là mình đã gặp phải đối thủ đáng gờm rồi, mà không may là kẻ đó đã nắm được điểm yếu của mình rồi. Nhưng điều đáng sợ hơn cả là tới giờ phút này anh ta vẫn chưa hiểu con sói đội lột cừu kia rốt cuộc muốn làm gì.

P/S: ĐĂNG CHO NGÀY MAI NHÉ! TUẦN MỚI VUI VẺ!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 9.11

P/S: PHẦN CUỐI CHƯƠNG 9 NHÉ!

Hàng Văn Trị như đoán được ý đối phương, bèn hỏi: "Sao anh không hỏi mục đích của tôi là gì? Tại sao tôi phải tự tạo án giả để đẩy mình vào cái nơi ngục tù quỷ quái này?"

Trương Hải Phong nghe vậy chỉ im lặng chờ đợi vì đối phương đã tự vấn như vậy thì ắt sẽ tự đáp.

Quả nhiên, chỉ sau giây lát, Hàng Văn Trị không đợi được nữa bèn khẽ cười và nói: "Đáng nhẽ anh nên hỏi tôi mới phải, vì sau đó anh sẽ không còn căng thẳng như thế này nữa. Vì mục đích của tôi và lợi ích của anh là một, thực sự chúng ta là chiến hữu trên cùng một trận tuyến". Trương Hải Phong "hừm" một tiếng rồi nói: "Thế thì đừng vòng vo nữa, nói rõ ra xem nào".

Đột nhiên ánh mắt Hàng Văn Trị có phần nghiêm nghị và lộ rõ tia nhìn dữ dằn đáng sợ, sau đó anh ta nghiêng răng và nói: "Tôi hận Đỗ Minh Cường".

Đáp án này quả thực quá bất ngờ khiến cho Trương Hải Phong có phần khó hiểu, anh ta đành hỏi: "Tại sao?"

Hàng Văn Trị không muốn nói nhiều, chỉ đáp: "Lý do tại sao không quan trọng, quan trọng hơn cả là chúng ta giờ chung lợi ích".

" Buồn cười!", Trương Hải Phong lạnh lùng bác bỏ "Tôi với anh thì có lợi ích gì chung kia chứ?"

Hàng Văn Trị nói với giọng từ tốn, không nhanh không chậm: "Anh chắc chắn không muốn để Đỗ Minh Cường rời khỏi đây vì hắn đã hận anh ta tới tận xương tủy. Anh đã phá hoại vật mà hắn yêu quý nhất đó là cái máy CD. Anh không biết đồ vật đó quan trọng như thế nào đối với hắn đâu. Hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho anh và sẽ báo thù. Còn mục tiêu của hắn thì chính là cậu con trai yêu quý của anh".

Những thớ thịt trên mặt Trương Hải Phong như hơi co rút lại. Ánh mắt anh ta dừng ở mặt bàn đằng xa, trên đó là quyển vở bài tập của con trai, nhìn những dòng chữ trên tờ bìa quyển tập, bỗng những câu nói mà Đỗ Minh Cường hôm ấy ngiên rằng nói văng vẳng bên tai: "Trương Thiên Dương, phòng 203 tòa nhà số 2, lớp 5-2, trường tiểu học Phan Hà".

Ánh mắt Hàng Văn Trị cũng dõi theo hướng nhìn của Trương Hải Phong, sau đó anh ta điềm nhiên nhoẻn miệng cười và nói: "Xin lỗi, tôi không hề cố ý để cho Đỗ Minh Cường nhìn thấy địa chỉ này. Thiên Dương là đứa bé ngoan, tôi cũng không muốn làm hại thằng bé".

Đôi tay Trương Hải Phong nắm chặt lại, gõ mạnh lên mặt bàn, anh ta nói: "Có tôi ở đây, ai dám động đến con trai tôi?"

Hàng Văn Trị lắc đầu trông có vẻ nghiêm trọng, hình như đang thương hại Trương Hải Phong, anh ta nói: "Đúng là anh không hiểu gì về Đỗ Minh Cường cả. Nhưng ít nhất anh cũng từng nghe nói về những việc hắn đã làm chứ? Hắn chưa từng thất bại khi giết bất cứ một ai cả".

Trương Hải Phong không nói gì, nhưng bàn tay anh ta đang nắm chặt trên mặt bàn thì gần như dần run lên. Đúng vậy, anh ta từng nghe qua về chuyện của Đỗ Minh Cường, nghe nói hắn chính là tên sát thủ Eumenides đáng sợ mà trên mạng vẫn lan truyền bấy lâu nay. Cũng chính vì thế mà đội trưởng Cảnh sát hình sự La Phi mới đưa hắn tới khu trại giam số 4 này. Bản thân Trương Hải Phong không sợ hãi hắn, nhưng khi con trai mình cũng bị lôi vào trận chiến này thì anh ta không có cách nào kìm nén được nỗi sợ hãi trong lòng đang sôi âm ỉ.

Hàng Văn Trị lúc này mới đưa tay ra nắm chặt lấy nắm đấm của Trương Hải Phong và thuyết phục : "Tôi có thể giúp anh ngăn chặn hẳn".

Dù biết rất rõ đối phương đang muốn dẫn dụ mình nhưng Trương Hải Phong gần như đã bị lấn sâu vào không thể tự mình rút chân ra được, anh ta không kìm được nên hỏi : "Bằng cách nào?"

Hàng Văn Trị lại tiến gần tới phía Trương Hải Phong nói : "Rất đơn giản", sau đó anh ta bỗng nhả ra ba chữ : "Giết chết hẳn!"

Trương Hải Phong trừng mắt đáp : "Anh đùa tôi đấy hả. Đây là nhà tù của Đảng cộng sản, không phải là pháp trường tư nhân".

Hàng Văn Trị chớp mắt, ánh mắt bỗng lạnh lẽo hơn, anh ta nói : "Tôi có thể giúp anh".

Trương Hải Phong đương nhiên là không tin, anh ta hỏi vặn lại : "Anh mà khử được nó à? Anh đừng gây thêm rắc rối cho tôi là được! Còn chưa kể vụ cái chết của Tiểu Thuận cũng đủ làm tôi sứt đầu mẻ trán rồi. Giờ mà còn xảy ra chuyện gì nữa, chưa biết chừng đến tôi cũng vào nhà lao bóc lột mất".

Hàng Văn Trị giải thích : "Sếp Trương, anh hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi chỉ muốn giúp anh tìm lý do để giết hẳn mà thôi. Sếp giết hẳn, không những sẽ không gặp rắc rối gì mà còn lập được công lớn đấy. Thậm chí còn có thể có cơ hội được điều động lên cấp cục, theo đuổi tiền đồ rộng mở của sếp".

Trương Hải Phong có chút động lòng. Anh ta trầm ngâm giây lát, ánh mắt lại một lần nữa nhìn sang cuốn vở bài tập của con trai, cuối cùng anh ta cũng cất tiếng : "Anh có thể tìm được lý do gì?"

"Vượt ngục!" , Hàng Văn Trị cười tỏ vẻ rất chắc chắn rồi hỏi : "Sếp thấy lý do này đã đủ chưa?"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Long Ngư Yến

CHƯƠNG 10.1

Khu biệt thự Thiên Tử Sơn Trang là lãnh địa tư nhân tôn quý, cao cấp vào loại bậc nhất ở trong cả tỉnh thành. Mỗi một căn biệt thự sang trọng ở đây đều tượng trưng cho thân phận và địa vị. Còn căn biệt thự ba tầng nguy nga tráng lệ nhất ở góc phía bắc của hồ nước trung tâm chính là nhà của Đặng Hoa.

Hai mẹ con đang nắm tay nhau đi xuống bậc thềm trước cổng căn biệt thự. Người phụ nữ đó tầm gần trung niên, phong thái nho nhã uyển chuyển, song đuôi mắt vẫn không giấu được những nếp nhăn tích lại theo năm tháng. Cô bước chầm chậm tới lề đường rồi buông tay con trai ra, một mình ngoảnh lại đối diện với cánh cổng. Đôi mắt đẹp của cô long lanh hơn khi ánh sáng chiếu vào, để lộ ra thần sắc lưu luyến không nỡ rời xa.

Một chiếc xe màu đen đã chờ sẵn gần đó. Người thanh niên ngồi ở ghế lái phụ trong xe bước ra, anh ta đi nhanh tới bên người phụ nữ khẽ nói : "Mời phu nhân lên xe!"

Người phụ nữ nhắm nghiền mắt rồi ngậm thở dài. Cô chính là vợ của Đặng Hoa, là chủ nhân của căn biệt thự này. Chính trong lúc cô nhắm mắt lại, tất cả vinh hoa phú quý bỗng chốc tan dần như bong bóng xà phòng, chỉ còn những hồi ức tàn dư sót lại trong tim .

Một cánh tay yếu đuối đỡ người phụ nữ làm cho cô định thần lại và như được kéo trở về với thực tại. Cậu bé đưa tay đỡ cô chính là con trai của Đặng Hoa tên Đặng Tiến. Trái ngược với tính cách ngang ngược bá

đạo của bố mình, Đặng Tiễn lại rất nho nhã và có phần yếu đuối. Có lẽ là do gần mẹ thời gian dài nên tính cách cậu mới vậy.

Vợ Đặng Hoa quay người lại, khi nhìn thấy Đặng Tiễn, ánh mắt cô khôi phục lại chút sinh khí. Bất cứ khi nào, con trai cũng luôn là tài sản quý giá nhất của người mẹ, chỉ cần không mất đi thứ tài sản quý giá ấy thì người mẹ sẽ luôn có lí do để tiếp tục kiên cường mà sống.

Hai mẹ con nắm lấy tay nhau, dìu nhau đi về chỗ đỗ xe. Người thanh niên đứng chờ van đường vội đi trước để giúp họ mở cửa xe, người thanh niên đó chính là A Hoa, nô bộc trung thành của nhà họ Đặng.

Đợi hai mẹ con họ ổn định chỗ ngồi trên xe xong, A Hoa mới đóng cửa lại rồi đi vòng qua đầu xe để đến chỗ ngồi vào ghế lái. Xe vốn đã khởi động từ trước nên anh ta chỉ cần khẽ gạt cần số là xe bon bon về phía trước.

Chiếc ô tô con cứ thế xuyên qua khu biệt thự cảnh đẹp như tranh ấy, hàng cây xanh và hoa cỏ hai bên đường cứ như những thước phim lần lượt lướt qua. Đặng Tiễn áp mặt vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài một lúc, sau đó đột nhiên nói nhỏ : "Mẹ, con không muốn đi".

Người phụ nữ không lên tiếng, chỉ rướn người sang để chặn bớt tầm nhìn của con trai và ôm lấy con, cầm cô áp chặt vào phía sau gáy Đặng Tiễn.

A Hoa nhìn qua gương chiếu hậu thấy vậy bèn nói: "ở nước ngoài thích lắm. Từ người lớn đến trẻ con ở đó đều rất lịch sự, chỗ nào cũng có KFC với McDonald, môi trường cũng trong lành, trời xanh ngắt mà người lại ít chứ không giống như trong nước, đi đến đâu cũng dính tai nhức óc".

Trước viễn cảnh đầy mê hoặc như vậy mà Đặng Tiễn không một chút xao động. Thế là A Hoa đành im lặng một lúc rồi mới nói tiếp: "Ra nước ngoài thì em có thể chơi thoải mái tự do, được chơi với các bạn cùng trang lứa mà cũng sẽ không có người cả ngày cứ đi theo sau bảo vệ nữa".

Nghe đến đây, cuối cùng Đặng Tiễn cũng lộ chút vẻ chờ đợi, cậu bé quay đầu sang nhìn mẹ rồi như trưng cầu ý kiến, cậu hỏi: "Thật không hả mẹ?"

Vợ Đặng Hoa gật đầu rồi khẽ vén mấy sợi tóc mai rối tung của con trai với tình yêu thương vô hạn.

Đặng Tiễn quay cả người lại, hai tay bám lấy sau ghế lái rồi ghé đầu lên phía trước hỏi A Hoa : "Anh Hoa ơi, ở nước ngoài thích vậy sao anh không đi cùng với mẹ con em?"

A Hoa hơi ngây người rồi cười đáp: "Anh không đi đâu, ở nước ngoài cũng có một anh đang chờ hai mẹ con em. Anh ấy sẽ chăm sóc em và mẹ".

Đặng Tiễn chớp mắt rồi lại hỏi mẹ đang ngồi bên cạnh : "Anh nào ở nước ngoài thế hả mẹ?" Vợ Đặng Hoa dịu dàng đáp: "Là anh Đại Dương, con gặp anh ấy từ hồi con còn nhỏ lắm, con nhớ không?"

Ánh mắt Đặng Tiễn có chút mơ màng, cậu cố lục lại trí nhớ một lát nhưng cũng không nhớ nổi, đành hỏi A Hoa: "Anh ấy có lợi hại như anh không?"

" Anh ấy lợi hại hơn anh nhiều ấy chứ. Anh ấy là tiến sĩ của trường đại học Stanford. Anh ấy sẽ giúp em đi học trường đại học tốt nhất, còn dạy em rất nhiều kiến thức có ích, sau này em có thể trở thành một nhà khoa học. Chẳng phải em muốn làm một nhà khoa học sao?" Vừa nói A Hoa vừa lái xe ra khỏi Thiên Tử Sơn Trang. Con đường lớn phía trước mặt là đường đến sân bay.

Ánh mắt Đặng Tiễn dường như rất tập trung, cậu đang thử tưởng tượng ra cái cảnh anh Đại Dương còn lợi hại hơn cả A Hoa đó, rồi lại bắt đầu tưởng tượng ra cuộc sống hoàn toàn mới sắp tới.

Lúc này vợ Đặng Hoa đột nhiên cất tiếng hỏi : "A Hoa, cậu cũng có thể ra nước ngoài, tại sao không đi cùng mẹ con tôi?"

A Hoa lắc đầu, đáp: "Tôi đi làm gì chứ? Bên đó hoàn toàn không hợp với tôi. Anh Đại Dương sẽ bảo vệ hai mẹ con chị bằng cách riêng của anh ấy, hai mẹ con không cần phải sống trong sợ hãi từng ngày nữa. Chẳng phải đây là cuộc sống chị vẫn hằng mong muốn sao? Nếu tôi đi theo có khi còn liên lụy đến hai mẹ con chị đó".

Vợ Đặng Hoa nghe vậy thì không nói thêm gì nữa. Quả thực trải qua bao nhiêu sóng gió bão táp, cô đã không còn phân biệt được rõ A Hoa rốt cuộc là đang bảo vệ hai mẹ con cô hay là đang phá hủy cuộc sống của chính họ nữa.

Sau khoảng khắc im lặng, A Hoa nói với giọng hơi thều thào : "Bây giờ tôi cũng hiểu vì sao lúc đầu Đặng Tổng lại chia cách mấy anh em chúng tôi rồi, còn không cho phép chúng tôi gặp riêng nhau nữa".

Vợ Đặng Hoa chỉ "ừ" một tiếng.

A Hoa nói tiếp : "Đặng tổng muốn mở lối sau cho hai mẹ con chị. Mấy anh em chúng tôi càng xa nhau thì sau này mẹ con chị càng có nhiều lựa chọn. Cũng như hiện giờ, cho dù mẹ con chị muốn có cuộc sống thế nào đi nữa thì đều có thể tìm được người tin cậy. Còn tôi chỉ là một lựa chọn trong số đó, nếu mẹ con chị đã quyết định rời khỏi nơi đây thì sao còn phải lưu luyến? Tôi thì đương nhiên sẽ tìm được bến đậu cho mình. Và khi Đặng tổng chọn tôi làm vệ sĩ thân cận, tôi đã chọn được bến đậu đó rồi".

Vợ Đặng Hoa cứ thế nhìn bóng lưng A Hoa. Đôi tay anh ta nắm chặt lấy vô lăng, vô cùng có lực, anh ta chưa từng do dự trước bất cứ con đường phía trước nào. Chỉ có tràng hạt đeo trên tay phải anh ta là không ngừng lay động.

Vợ Đặng Hoa cũng biết mình không có cách nào thay đổi được quỹ đạo của anh ta. Cô chỉ biết cười gượng rồi lại đổi sang chủ đề khác : "A Trị đâu? Chúng tôi phải đi rồi mà không thấy cậu ấy đến tiễn nhỉ".

A Hoa dẫn đo giây lát rồi trả lời : " Cậu ta không tiện đến. Khi Đặng tổng tiễn cậu ta đi đã căn dặn rằng, sau này nếu không có trường hợp gì đặc biệt thì không được phép tiếp cận hay qua lại gì với người của Tập đoàn Long Vũ nữa" .

" Hôm nay còn không phải ngày đặc biệt sao?", vợ Đặng Hoa thầm nghĩ trong lòng nhưng cô không hề nói ra.

Hai giờ đồng hồ sau đó, A Hoa tiễn vợ con Đặng Hoa lên máy bay tới Mỹ. Một gánh nặng trên vai anh ta coi như đã được đặt xuống. Tin rằng, người anh em Đại Dương hiện đang ở Mỹ sẽ lo liệu được hết mọi việc sau đó. Dù hai người họ đã không gặp nhau hơn mười năm nay, nhưng A Hoa vẫn rất tin tưởng người anh em của mình.

Mặc dù vậy anh ta vẫn còn một gánh nặng khác, nếu không giải quyết được thì sẽ chẳng thể nào yên tâm đi làm việc mình muốn.

Sau khi ra khỏi sân bay, A Hoa phóng xe đi thẳng về bệnh viện Nhân Dân tỉnh. Vừa đến cửa phòng bệnh, anh ta đã nhìn thấy Mã Lượng đang ngồi ôm gối trên ghế nhựa ngủ gật, cậu ta ngủ say tới nỗi đầu nghiêng miệng méo. Anh ta bèn bước tới và đá cho Mã Lượng một phát.

Mã Lượng bừng tỉnh trong mơ, vừa dụi mắt nhìn thấy A Hoa đã nhảy dựng lên và nói : " A Hoa, anh đến rồi ạ", cậu ta vừa nói vừa lấy tay lau nước miếng ở khóe miệng.

A Hoa nói : "Bảo cậu trông Minh Minh cậu lại trốn ra ngoài ngủ là sao?"

Mã Lượng vừa gãi đầu vừa nói : "Dạ, em bị Minh Minh đuổi ra ngoài ạ, mà cô ấy cả ngày nay chưa ăn gì rồi ạ". A Hoa nheo mày nói: "Có chuyện gì vậy?"

Mã Lượng hất cằm về phía phòng bệnh, nói : " Anh vào xem thì biết."

A Hoa cũng không đấu khẩu với Mã Lượng nữa, anh ta mở cánh cửa phòng bệnh khép hờ rồi tiến vào bên trong. Nhưng chỉ thấy Minh Minh đang nằm quay lưng ra ngoài trên giường bệnh, nhìn như đang có gì ảm ức trong lòng. Trên mặt tủ, trước giường bệnh có một xuất cơm bệnh nhân.

A Hoa sờ vào nắp hộp cơm thấy chẳng còn chút hơi ấm nào nữa. Thế là anh ta mang hộp cơm cho vào lò vi sóng được trang bị trong phòng bệnh để hâm nóng.

Minh Minh dù không quay người lại nhưng đã nghe được có người vào phòng bệnh nên bèn mở miệng nói : "Tôi đã nói rồi, trừ phi các người mang gương vào đây cho tôi, nếu không tôi sẽ không ăn cơm đâu". Vì họng đang rất nên giọng nói Minh Minh hơi khàn, không còn là giọng nói trong trẻo lạnh lốt và vang như tiếng chuông bạc ngày nào nữa.

A Hoa ngây người ra hỏi: "Gương?" vì anh ta không ngờ được hóa ra Minh Minh không chịu ăn cơm lại là vì đòi hỏi điều này. Còn cô ấy thì đã nhận ra giọng nói của A Hoa nên mừng rỡ quay người lại rồi gọi: "Anh Hoa!"

A Hoa nhìn khuôn mặt của Minh Minh và hỏi: "Em muốn có gương hả?". Đó là một khuôn mặt khiến cho người ta không dám nhìn chính diện. Nhưng khuôn mặt như thế này A Hoa cũng không phải mới gặp lần đầu. Từng có người, nét mặt hằn còn khủng khiếp hơn gương mặt của Minh Minh hiện giờ rất nhiều. Mà mỗi khi nghĩ tới hằn nổi căm ghét và sự thù hận lại trào dâng trong lòng A Hoa.

Tất nhiên mỗi khi nhìn thấy Minh Minh, A Hoa lại có một thứ cảm giác hoàn toàn khác. Đó là sự xót xa và đau nhói luôn níu kéo con tim anh ta. Cảm giác này vô cùng đặc biệt, A Hoa chưa từng cảm nhận trước đó. Ngay cả khi Đặng Hoa chết ngay trước mắt mình, anh ta cũng không hề có cảm giác đó.

Minh Minh trả lời một cách chắc chắn: " Em muốn có gương, em cũng có quyền được biết mình bây giờ trông như thế nào chứ?" A Hoa

lặng lẽ nhìn Minh Minh. Nếu chỉ nhìn biểu cảm trên gương mặt thì chẳng thể nào biết được trong lòng anh ta đang nghĩ gì, tâm trạng ra sao. A Hoa đáp: "Đúng vậy, em có quyền này, nhưng em không thể lấy việc tuyệt thực ra để làm quân cờ đòi quyền lợi thế được. Em phải ăn cơm đã. Đợi em ăn xong, anh sẽ mang cho em một cái gương nhé".

Đúng lúc A Hoa nói xong những lời này thì lò vi sóng cũng ngừng quay. Anh ta tận tay mang xuất cơm cho bệnh nhân đặt tận giường của Minh Minh. Ánh mắt cô dõi theo anh ta, giống như một đứa trẻ gặp được người thầy kính mến của mình vậy. Nỗi oán hận của cô cũng vì vậy mà tan biến từ lúc nào không biết. Minh Minh chỉ lăm băm hỏi : " Anh sẽ không gạt em đấy chứ?"

A Hoa trả lời rất nghiêm túc : " Anh chưa từng biết lừa gạt ai bao giờ cả". Sau đó, anh ta cúi mình xuống, nhẹ nhàng đỡ lấy phần gáy của cô rồi khẽ nâng cô ngồi dậy. Minh Minh hơi nhắm mắt, trên gương mặt không hoàn chỉnh của cô vẫn hé chút nụ cười. Lúc A Hoa mang hộp cơm nóng hổi đặt vào tay cô, cô lập tức ngoan ngoãn nhận lấy và nói: "Em tin anh, chỉ cần em ăn hết phần cơm này, anh sẽ cho em một chiếc gương".

A Hoa gạt đầu. Nhìn thấy Minh Minh xúc thìa cơm đầu tiên đưa vào miệng. A Hoa liền đứng dậy đi về phía cửa phòng bệnh. Trong lúc Mã Lượng đang dài cổ ngóng vào phòng bệnh thì A Hoa tiến tới và nói với cậu ta: "Cậu đi tìm một chiếc gương lại đây".

"Gì cơ ạ?", Mã Lượng vì hơi bất ngờ nên đột ngột lùi về sau một bước rồi hỏi lại : "Anh định đưa gương cho cô ấy thật ạ? Giờ mà soi gương thấy bộ dạng hiện giờ của chính mình, chắc cô ấy sẽ phát điên lên mất".

A Hoa hơi chau mày và nói : "Bảo cậu đi lấy thì cứ đi lấy đi", Mã Lượng không dám nói thêm lời nào nữa, chỉ lè lưỡi rồi tức tốc chuẩn bị đi. Cậu ta thao tác vô cùng nhanh nhẹn linh hoạt, chưa đầy hai, ba phút sau đã lấy được một chiếc gương nhỏ hình tròn từ phòng trực của y tá, rồi lại vội vàng đưa tận tay A Hoa. Anh ta cầm chiếc gương quay về

phòng bệnh, nhưng chưa đưa ngay cho Minh Minh mà ngồi xuống cạnh giường nhìn cô ăn cơm.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 10.2

Cuối cùng thì Minh Minh cũng ăn xong, cô đặt hộp cơm sạch nhẵn lên trên tủ ở đầu giường sau đó nhìn A Hoa. Dù cô không nói gì nhưng dụng ý đã vô cùng rõ ràng.

A Hoa hỏi : "Em chắc chắn chứ? Em thực sự muốn soi gương à?"

Minh Minh khẽ há miệng như đang cười khổ sở rồi nói : "Lẽ nào em có thể vĩnh viễn không soi gương sao?"

Nghe vậy, A Hoa cũng không nói gì thêm nữa, anh ta đưa chiếc gương cho Minh Minh. Cô đưa hai tay ra cầm chặt chiếc gương rồi từ từ lật lại cho tới lúc thấy gương mặt méo mó đáng sợ của mình trong gương.

A Hoa những tưởng Minh Minh sẽ la hét, sẽ khóc lóc. Thế nhưng, cô ấy không hề như vậy. Anh ta chỉ thấy đôi bàn tay như cành cây khô ấy bỗng rung lên. Sau đó là giọng nói nức nở nghẹn ngào của cô : "Tại sao lại để cho tôi sống? Tại sao lại để cho tôi sống?"

Giọng nói ấy tuyệt vọng giống như băng lạnh vậy, không hề có một chút sức sống nào cả.

A Hoa nắm chặt tay Minh Minh, anh ta dùng sức mạnh của mình để ngăn cho cô không run lên nữa. Chiếc gương trong tay vì vậy mà càng soi rõ gương mặt người không ra người ma không ra ma của Minh Minh.

A Hoa nhìn sâu vào ánh mắt Minh Minh rồi nói: "Em phải sống. Cho dù là vì những kẻ hãm hại em hay vì những người yêu thương em, em nhất định phải sống. Anh sẽ trả thù cho em, anh sẽ khiến những kẻ hãm

hại em phải chịu cảnh giày vò còn đau khổ hơn nhiều lần. Anh muốn em tận mắt chứng kiến kết cục của bọn chúng, bởi vậy em phải tiếp tục sống. Về phần những người yêu thương em, tình yêu của họ sẽ không vì dung nhan của em mà thay đổi. Vì họ, em cũng phải tiếp tục sống".

Hai mắt Minh Minh như bắt đầu động đậy, đó là nơi duy nhất trên cơ thể cô chưa hề mất đi ánh sáng của sự sống. A Hoa dường như bị thu hút bởi ánh sáng ấy, anh ta cúi người đặt môi lên đuôi mắt của Minh Minh, rồi cảm nhận từng giọt nước mắt nóng bỏng mặn chát lăn xuống, gần như khiến anh ta ngộp thở.

Không biết là đã qua bao nhiêu lâu, phía cửa phòng bệnh bỗng có tiếng người ho khẽ. A Hoa vội buông Minh Minh ra, nhìn về phía có tiếng ho thì thấy Mã Lượng đang dựa vào cửa, tay cầm điện thoại lắc lắc ra hiệu cho A Hoa biết.

Minh Minh tự tay lau nước mắt và nói : "Anh có việc phải không? Anh mau đi đi!"

A Hoa gật đầu, quay người đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Mã Lượng đưa điện thoại cho anh ta, miệng nói mấy từ mà không phát ra âm thanh.

Nhưng A Hoa có thể hiểu được mấy từ đó chính là : "Cao Lão Nhị". Bởi anh ta sớm đã chuẩn bị tinh thần nên nhận được điện thoại liền trả lời một cách không ngần ngại "A lô! Ông chủ Cao à? "

Cao Đức Sâm thì lúc nào cũng cái vẻ nhiệt tình ấy, hần nói : "Người anh em A Hoa à! Quà tôi tặng cậu, cậu đã nhận được chưa?"

" Tôi nhận được rồi!" A Hoa trầm mặc một lát, hỏi : "Bao giờ chúng ta gặp mặt?"

Cao Đức Sâm cười vang và nói : "Cậu thấy không, lúc trước tôi có muốn hẹn gặp cậu cũng khó khăn, mà giờ cậu còn nóng lòng hơn cả tôi nữa. Nhưng con người tôi thì luôn muốn đáp ứng nguyện vọng của người

khác. Nếu cậu đã nóng lòng gặp tôi như vậy thì ta sẽ tiến hành ngay. Chúng ta hẹn luôn trưa mai gặp đi".

A Hoa lại hỏi: "Gặp ở đâu?"

Cao Đức Sâm đáp : "Tòa nhà Long Vũ".

A Hoa chỉ trau mày và không nói gì thêm. Tòa nhà Long Vũ một thời từng là tổng bộ của Tập đoàn Long Vũ. Sau khi Đặng Hoa chết, phía cảnh sát đã bắt đầu điều tra Tập đoàn Long Vũ, và tòa nhà Long Vũ dù thuộc tập đoàn nhưng vẫn bị tịch thu. Mới gần đây toàn án tỉnh thành tiến hành bán đấu giá công khai tòa nhà này. Cao Đức Sâm mạnh tay ra giá nên hiện giờ hẳn đã là chủ nhân mới của tòa nhà Long Vũ. Nhưng cho tới giờ quyền quản lý cơ sở vật chất của tòa nhà vẫn chưa được bàn giao lại, Cao Đức Sâm vội vàng muốn gặp A Hoa ngay tại tòa nhà Long Vũ là có dụng ý gì?

Cao Đức Sâm như đoán được A Hoa đang nghĩ gì nên cười và nói : "Người anh em A Hoa, tôi biết tòa nhà Long Vũ hiện giờ vẫn do cậu quản lý, ngày mai tôi sẽ cho người đến tiếp quản tòa nhà. Nhưng trước khi bàn giao, tôi cũng có thể được coi là chủ nhân mới của cậu rồi, cho dù cậu có không muốn làm tiếp đi chăng nữa thì cũng phải làm tốt phần việc cuối cùng chứ nhỉ?"

Cao Đức Sâm nói rất to nên đến Mã Lượng đứng ngay gần đó cũng nghe ra được dụng ý trong câu nói đó. Cậu ta nhõ xuống đất vào chửi rủa với giọng bất bình : "Tao phỉ nhổ vào! Mày là cái thá gì kia chứ?"

A Hoa thì ngược lại, không chút phản ứng. Anh ta gằn như thản nhiên chấp nhận thân phận hiện tại của mình và chỉ hỏi: "Vậy ngày mai ông chủ Cao tới thì tôi sẽ phải chuẩn bị những gì?"

Cao Đức Sâm đáp: "Chuẩn bị một bữa tiệc rượu ở phòng tiệc Kim Long đi. Đợi người của tôi tới đó rồi thì cậu sẽ không phải phụ trách quản lý vật tư ở tòa nhà này nữa. Lúc đó, cậu sẽ là khách của tôi, chúng

ta sẽ vừa uống với nhau vài ly vừa nói chuyện ở phòng tiệc Kim Long trên tầng 18".

"Thế còn thực đơn rượu và đồ ăn cho bữa tiệc thế nào?", A Hoa hỏi tiếp: "Cũng là do tôi chuẩn bị à?"

Cao Đức Sâm "ừ" một tiếng và nói: "Thực đơn thì, tôi chỉ có một yêu cầu thôi. Tôi muốn nếm thử con cá rồng vàng mà Đặng tổng nuôi hồi trước".

A Hoa nghe xong thì chờ người rồi mặc nhiên cúp điện thoại. Mã Lượng đứng bên cạnh sớm đã trợn tròn con mắt, hấn nói: "Chuẩn bị cai con mẹ nó, thằng họ Cao này cũng cao ngạo gồm nhỉ!"

A Hoa vẫn đứng yên một chỗ, không hiểu anh ta đang nghĩ gì. Mãi một lúc sau, tâm trạng anh ta mới hồi phục trở lại. Anh ta quay sang nói với Mã Lượng: "Đi, đi với tôi đến tòa nhà Long Vũ".

Nửa giờ đồng hồ sau đó, hai người bọn họ phóng xe đến quảng trường trước tòa nhà Long Vũ. Vốn từng là trung tâm quyền thế xa hoa nhất trong tỉnh thành, tòa nhà này sớm đã không còn vẻ huy hoàng tráng lệ như trước nữa. Ngoại trừ những nhân viên thuộc bộ phận quản lý hằng ngày tới làm công tác bảo trì tu sửa ra thì những nhân tài tinh anh của tập đoàn từng một thời hô phong hoán vũ ở trong tòa nhà này đều đã phải ra đi. Cả tòa nhà trở nên lạnh lẽo. Trong đêm tối dù ánh sáng đèn hoa tràn ngập khắp nơi nhưng cũng chẳng tìm thấy mấy khung cửa sổ sáng đèn trên tòa nhà.

Là chủ quản của tòa nhà, giờ phút này đây, A Hoa cũng không có tâm trạng để mà oán hận. Anh ta đem theo Mã Lượng đi luôn lên tầng 18. Đây cũng là khu vực trung tâm của cả tòa nhà.

Phía cuối của dãy hành lang dài và hẹp là văn phòng làm việc trước kia của Đặng Hoa. Bên trái văn phòng là phòng hội nghị to và rộng, bên phải là phòng làm việc.

Những người được Đặng Hoa mời đến đây dự tiệc đều không phải là những nhân vật tầm thường. Bởi vậy phòng tiệc đương nhiên là vô cùng xa hoa. Chỉ tính riêng phí lắp đặt và trang trí phòng tiệc thôi đã lên tới gần trăm triệu nhân dân tệ. Nghe nói cái thảm trải nền bằng lụa thật có xuất xứ từ Iran trong phòng cũng có lịch sử hàng trăm năm, trải nó lên nền nhà còn có giá hơn cả dát lên nền một lớp vàng; nội thất trong phòng như bàn ghế tủ đều được làm từ loại gỗ gụ đắt đỏ, bất cứ thứ đồ nào trong số đó nếu được mang ra hội chợ bán đấu giá thì chắc chắn là tất cả những nhà sưu tập đều sẽ tranh nhau mua đến sứt đầu mẻ trán ; chiếc tủ rượu đặt ở cửa phòng tiệc có vẻ không được bắt mắt cho lắm, nhưng trong đó bày đủ mọi thứ rượu hảo hạng đủ để làm cho những chuyên gia thường rượu khắt khe nhất cũng phải há hốc mồm thán phục ; khi khách mời thường thức những bữa tiệc thịnh soạn ở đây, chắc chẳng ai trong số họ có thể ngờ được, những dụng cụ ăn uống ở đây đều có nguồn gốc từ lò gốm đời Minh Tống, bất cứ thứ đồ nào trong số đó đều có giá trị không dưới giá tấm thảm nước ngoài trải trên nền kia.

Tất cả những khách mời có vinh dự được tới phòng tiệc này không một ai không kinh ngạc trước những đồ đạc xa xỉ được bày trí khắp trong phòng, nhưng rất ít người hiểu được : báu vật trong cả cái phòng tiệc lớn này không phải là tấm thảm trải nền, gỗ gụ, rượu hảo hạng hay đồ gốm, mà chính là con cá được nuôi trong bể cá kia.

Đó là một bể cá treo tường rất lớn, nó lớn tới mức che hết cả một bức tường trong phòng. Mặt đối diện với cửa vào phòng tiệc của bể cá hoàn toàn khép kín và được lắp đặt trực tiếp trong tường, nên mỗi khi khách mời vừa bước vào phòng sẽ có một thứ ảo giác, ngỡ rằng mình đang lạc vào long cung huy hoàng tráng lệ dưới đáy biển.

Vậy mà, cái bể cá to đùng ấy lại chỉ nuôi đúng một con cá, một con cá rồng vàng dài có hơn nửa mét. Toàn thân con cá đó có ánh sáng vàng lấp lánh, không chút tạp sắc. Mỗi khi nó bơi trong nước quả thực là rất giống một con rồng vàng đang bay lượn trên tường vậy.

Không một ai biết được con cá rồng vàng thuần chủng kia rốt cuộc có giá bao nhiêu, chỉ nghe lời đồn rằng: mười năm trước, khi thế lực của Đặng Hoa vừa phát lên, có một lần ông ta làm một vụ giao dịch thuốc phiện với một ông chủ người Đông Nam Á. Kết quả thuộc hạ của tay chủ đó lại là tay trong do công an tỉnh Vân Nam gài vào, thế là cảnh sát đã tóm gọn cả hiện trường vụ giao dịch. Đặng Hoa không những bị tổn thất rất nhiều tiền bạc mà còn mất đi cả hai trợ thủ đắc lực nữa. Đang trong cơn tức giận, ông ta đưa người tới biên giới tỉnh Vân Nam, trực tiếp bắt trói ông chủ người Đông Nam Á kia. Với phong cách hành sự năm đó của Đặng Hoa thì tay kia khó mà thoát chết được. Nhưng cuối cùng tay chủ đó lại được sống sót, mà cứu mạng hẳn chính là con cá rồng vàng kia. Nghe nói con cá đó được một vị cao tăng Ấn Độ khai quang, nó không những có thể mang lại phú quý tài lộc cả đời cho chủ nhân mà còn có khả năng giúp chủ nhân gặp dữ hóa lành. Tên chủ Đông Nam Á đó đã hiến tặng con cá này cho Đặng Hoa để cộ như bồi thường những thiệt hại lúc trước của ông ta.

Chẳng biết có phải do tác động tâm lý từ việc tên chủ kia lấy đó để đổi lấy sinh mạng hay không mà Đặng Hoa hết mực yêu quý con cá đó. Nó luôn ở bên ông ta trong suốt quãng thời gian hơn mười năm tiếp theo, còn sự nghiệp của ông ta quả nhiên từ đó trở đi mỗi ngày một lên như điều gặp gió. Sau khi xây dựng xong tòa nhà Long Vũ, Đặng Hoa đặc biệt cho xây dựng " bức tường thủy cung" này để cho con cá đó cũng được hưởng vinh hoa phú quý chốn trần gian.

Người dẫu đứng ở thế trung tâm của vũ trụ như Đặng Hoa sẽ chẳng thể ngờ được, sau khi ông ta bị thích sát mất mạng, vận mệnh của con cá rồng vàng này cũng sẽ vì thế mà thay đổi.

A Hoa bước vào phòng tiệc, anh ta dừng bước nhìn chăm chăm vào bức tường thủy cung trước mặt giống như đang hồi tưởng về một thời đại đã qua. Con cá rồng vàng đó vẫn ung dung tự tại bơi qua bơi lại, toàn thân ánh vàng lấp lánh, toát ra đầy vẻ bá khí.

A Hoa cứ đứng như vậy cả nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng anh ta cũng nói với Mã Lượng: "Cậu đi bắt con cá đó ra đây".

Mã Lượng há miệng câm lặng giây lát và nói: "Anh Hoa, có thật là anh..."

A Hoa ngừng lại chốc lát rồi than thở nói : Đặng Tổng đã đi rồi, con cá này cô độc cũng đã lâu. Đã tới lúc nên kết thúc tất cả rồi, cậu có muốn giữ cũng chẳng được nữa đâu".

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 10.3

Ngày hôm sau A Hoa đã tới phòng tiệc từ rất sớm. A Hoa ngồi nghiêm chỉnh ở ghế khách mời. Từ buổi trưa ngày hôm nay, anh ta sẽ không còn là chủ nhân của tòa nhà này nữa. Trong một tiếng đồng hồ không có người quấy rầy ấy, A Hoa cứ thế đờ đẫn nhìn về phía bức tường thủy cung đối diện bàn tiệc. Hiện giờ sau tấm kính đó chỉ toàn là nước trong vắt, con cá rồng vàng đó đã biến mất.

Khoảng tầm 10 giờ, Mã Lượng bê một chiếc đĩa to vào. Cái nắp đặt trên đĩa hình tròn to và được làm bằng bạc nguyên chất, nên nếu không mở nắp thì sẽ không nhìn được bên trong là thứ gì. Mã Lượng đặt chiếc đĩa xuống nửa muốn đi nửa không, cuối cùng cậu ta cũng cất tiếng :
"Anh Hoa, hay là gọi thêm mấy anh em nữa...."

A Hoa khoát tay đáp: "Chẳng để làm gì cả, các cậu đi hết đi".

Mã Lượng cũng không biết phải làm thế nào đành quay đầu bỏ đi. Khi vừa bước tới cửa thì chợt nghe A Hoa gọi: "Chờ đã". Cậu ta vội dừng bước, quay đầu nhìn A Hoa.

A Hoa chỉ đưa tay lên ném một vật gì đó về phía Mã Lượng rồi nói:
"Bắt lấy".

Mã Lượng đón được rồi lặng nhìn thì thấy đó là tràng hạt màu đỏ thẫm. Tiếp đó, A Hoa nói một cách nghiêm túc: "Cậu chuyên chuỗi tràng hạt này cho Minh Minh, để cô ấy đeo nó, sẽ giúp cô ấy cả đời bình an".

Mã Lượng nghe vậy thì không nhịn được cười, cậu ta hỏi : "Anh Hoa anh bắt đầu tin mấy thứ đồ mê tín này từ hồi nào vậy?" Nhưng khi thấy

A Hoa trừng mắt nhìn, cậu ta vội lè lưỡi và chỉnh lại câu nói : "Được rồi ạ, anh yên tâm, em sẽ mang nó sang cho Minh Minh đeo".

Nghe vậy, A Hoa cũng không muốn nói nhiều nữa, anh ta khoát tay bảo Mã Lượng : "Thôi cậu đi đi".

Mã Lượng vừa đi được khoảng nửa tiếng thì lại có người đến phòng tiệc. Đó là một người thanh niên lạ mặt khoảng 25, 26 tuổi, ăn mặc chỉnh tề với vẻ bề ngoài chỉnh chu đứng đắn.

Người thanh niên ấy đứng trước cửa và hỏi rất lễ phép : "Dạ, anh là anh Hoa phải không ạ?"

A Hoa gật đầu đều. Người thanh niên cúi mình chào: "Chào anh Hoa ạ. Tôi là giám đốc công ty quản lý vật tư Thiên Phương. Tôi họ Triệu. Cao tổng phái tôi tới đây hôm nay để tiếp quản quyền quản lý tòa nhà Long Vũ".

A Hoa quan sát đối phương một lát rồi nói: "Cho người của anh vào đi, người của tôi đã rời khỏi đây từ sớm rồi. Tất cả các loại chìa khóa và hồ sơ giấy tờ đều ở trong văn phòng quản lý vật tư dưới tầng 1. Tôi đã cử một người ở đó chờ rồi, anh trực tiếp cho người tới nhận bàn giao là được".

Giám đốc Triệu nói : "Dạ vâng, cảm ơn anh Hoa!" rồi rời khỏi phòng tiệc. Khoảng bảy, tám phút sau lại nghe thấy có tiếng bước chân ở phía cầu thang, chắc chắn là lực lượng quản lý mới vào rồi. Nhưng những người này đều không dám xông vào phòng tiệc, chỉ xếp thành hàng đứng ở hai bên hành lang.

A Hoa tự rót cho mình một chén trà rồi uống kiểu vô thưởng vô phạt. Được một lúc sau, chợt có tiếng nhiều người ở phía hành lang đồng loạt nói: "Chào anh Bên ạ!"

Kẻ được gọi là anh Bên đó không hề đáp lại lời chào của đám nhân viên mà cứ thế đi thẳng về phía phòng tiệc. Đúng lúc gã bước vào tới

cửa, A Hoa ngẩng đầu lên nhìn đối phương, im lặng rồi lại bật cười.

Kẻ vai u thịt bắp có mái tóc vàng xoăn kia cũng có thể được coi là người quen cũ của A Hoa. Nhưng trước mặt A Hoa thì kẻ đó được gọi là "Báo Đầu".

Báo Đầu nhìn lại A Hoa có chút bối rối, sau một lúc chần chừ cuối cùng hẳn vẫn gọi một tiếng : "Anh Hoa!"

Giọng A Hoa có phần chế giễu, anh ta nói : "Được lắm! Mà giờ đã là "sếp Tiên" lại còn là " anh Bân" nữa chứ, đến tao cũng không dám nhận là đã từng biết mày nữa rồi".

Báo Đầu lúc này cũng đã trấn tĩnh trở lại, gã tỏ vẻ biết thân biết phận mà trả lời rằng: "Anh Hoa đùa em rồi! Em có gọi là gì đi nữa thì cũng chỉ là để kiếm miếng cơm thôi".

A Hoa khẽ xoay cái nắp chén trà trong tay rồi đột nhiên cười và nói: "Ông chủ Cao , người cho mày miếng cơm dâu rồi? Tao đợi ông ta lâu lắm rồi đó".

"Anh Hoa, thật ngại quá! Nhưng hiện giờ tòa nhà này là sản nghiệp của ông chủ Cao,có một vài qui tắc mong anh nhập gia tùy tục", Báo Đầu vừa nói vừa tiến về phía A Hoa cầm theo một chiếc hộp dài màu đen.

A Hoa nhận ra thứ đồ đó chính là thiết bị kiểm tra an ninh hiện đại. Trước kia khi anh ta còn phụ trách tình hình an ninh trong cả tòa nhà cũng từng dùng thiết bị kiểu này để kiểm tra xem khách tới có mang theo những đồ nguy hiểm hay không. Không ngờ rằng, thời cuộc thay đổi giờ chính anh ta lại phải để cho kẻ khác kiểm tra. Nghĩ vậy nhưng anh ta vẫn rất phối hợp, không nói lời nào liền đứng dậy, vươn hai tay sang ngang đợi Báo Đầu tới kiểm tra.

Báo Đầu dùng thiết bị kiểm tra an ninh rà soát một lượt khắp người A Hoa nhưng không có phát hiện gì cả. Gã vội lùi về sau một bước và nói:

"Anh Hoa, mời anh ngồi ạ!"

A Hoa ngồi xuống và nói: "Giờ thì ông chủ Cao của mấy người có thể yên tâm nhập tiệc rồi chứ?"

Báo Đầu nghe vậy nhưng không dám tiếp lời, chỉ cầm máy quét rà soát một vòng cả phòng tiệc, cho tới khi tin là trong phòng không giấu bất cứ thứ đồ gì nguy hiểm nào mới lấy máy bộ đàm ra, mở lên và nói đúng một câu: "Sạch sẽ rồi!"

Trong lúc Báo Đầu đi tới đi lui kiểm tra trong phòng thì A Hoa chỉ ngồi uống trà. Lúc này đối phương đã xong việc rồi, A Hoa mới cười và nói: "Đúng là không nhìn ra được, về mặt này chú mày cũng là nhân tài cơ đấy".

Báo Đầu ngược cười đáp: " Trước kia anh Hoa nghĩ em chỉ biết đánh đấm thôi sao? Thực ra em còn có thể làm được rất nhiều việc khác nữa".

A Hoa "ồ" một tiếng và trả lời " Thế thì đúng là tao không biết nhìn người, chưa biết tận dụng người tài rồi". Miệng thì nói là vậy nhưng trong lòng anh ta thì không hề có chút ý tiếc nuối nào cả. Đối với A Hoa mà nói, một tên thuộc hạ quan trọng nhất chính là hai chữ "trung thành", còn nếu không có hai chữ này thì có tài đến mấy cũng vô dụng. Càng cho chúng quyền cao chức trọng, ngược lại càng nguy hiểm. ⚠

Khoảng ba đến năm phút sau, phía hành lang lại có tiếng bước chân, mấy tên canh cửa đều đứng nghiêm trang không dám gây ồn ào. Báo Đầu bước tới cửa, tư thế giống như đang nghênh đón vậy. A Hoa tập trung nhìn, đoán chắc là Cao Đức Sâm đã tới rồi.

Quả nhiên, một đoàn năm người đã xuất hiện trước mắt A Hoa. Trong đó, kẻ đứng giữa có chiếc mũi chim ưng và đôi mắt dững mãnh chính là Cao Đức Sâm. Còn đứng vây quanh hẳn là bốn tên vệ sĩ áo đen trắng kiện.

A Hoa nghĩ lại lần đầu gặp Cao Đức Sâm hẳn chỉ có một con chó theo đuôi chủ, tuyệt nhiên không thể phô trương tới mức này được. Vậy mà mới nửa năm trôi qua đã có sự thay đổi lớn thế này. Nhưng nếu suy ngẫm sâu hơn thì cũng thấy đây là điều dễ hiểu.

Phô trương thanh thế tới mức như vậy cũng không phải để khoe khoang hay thể hiện gì, kì thực đó chính là do bất đắc dĩ mà thôi. Cách đây nửa năm, Cao Đức Sâm an phận ở một góc trong tỉnh thành cũng chẳng có mấy kẻ đối địch, thế nhưng nửa năm sau, tình hình đã hoàn toàn khác trước : thế lực của hắn đang làm mưa làm gió trong cả tỉnh thành, càng uy phong lẫm liệt bao nhiêu thì lại càng có nhiều kẻ thù bấy nhiêu. Nếu như hắn còn giữ thái độ dè dặt tùy ý như trước nữa thì e là bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Điều này A Hoa cũng từng nhận ra khi còn phục tùng bên cạnh Đặng Hoa. Ai ai cũng nói tòa nhà Long Vũ này chính là biểu tượng của quyền thế tối cao trong cả tỉnh thành, hệ thống phòng ngự bên trong kiến trúc tòa nhà vô cùng cẩn mật, ai mà không muốn một lần được vào đó trong đời. Thế nhưng mấy ai có thể hiểu được rằng, một khi bước vào tòa nhà đó rồi thì chẳng khác nào bước vào một nhà tù mà ở đó không hề có sự tự do dành cho con người.

Cao Đức Sâm vừa nhìn thấy A Hoa đã tay bắt mặt mừng: "Người anh em A Hoa, để cậu phải đợi lâu rồi". Vừa nói, hắn vừa ngồi xuống vị trí đối diện A Hoa. Đó là một chiếc ghế thái sư rộng rãi và rất xa hoa được đặt ở vị trí chủ tịch trong phòng tiệc. Đó cũng chính là vị trí Đặng Hoa thường ngồi để tiếp khách. Ngay sau ghế thái sư là bức tường thủy cung mà ngày trước sóng nước lúc nào cũng sóng sánh lấp lánh ánh vàng tôn lên vóc dáng tráng kiện và làm tăng thêm khí chất bá vương của Đặng Hoa. Ngày hôm nay thì vị trí đó đã thuộc về Cao Đức Sâm. Chỉ có điều là thân hình hắn hơi nhỏ con nên có phần không hợp lắm so với chiếc trường kỉ rộng rãi nguy nga kia. Còn bức tường thủy cung sau lưng hắn thì trống rỗng, đã không còn trông thấy con cá rồng vàng đâu nữa.

Tiếp đó, bốn vệ sĩ áo đen chia ra, hai người đứng ở cửa phòng tiệc, còn hai người kia đứng ngay sau Cao Đức Sâm. Y vẫy Báo Đầu tới và nói: "A Bân, cậu và A Hoa cũng từng là anh em với nhau. Hôm nay đừng ngại, đều là người nhà cả, ngồi đây uống với anh Hoa mấy chén đi".

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 10.4

Báo Đầu hiểu ý và ngồi xuống cạnh A Hoa. A Hoa thầm cười nhạt vì anh ta thừa biết, ngoài mặt thì là tiếp rượu chứ kì thực Báo Đầu ngồi đây là để theo dõi nhất cử nhất động của mình mà thôi.

Cao Đức Sâm ngồi khoanh tay, ánh mắt lướt qua toàn bộ phòng tiệc một lượt rồi tỏ vẻ ngênh ngang tự đắc. Cuối cùng hẳn chăm chú nhìn vào chiếc đĩa có nắp bạc được đặt ở chính giữa bàn tiệc rồi cười nói: "A Hoa, đây chính là món ngon cậu chuẩn bị đấy à?"

A Hoa mặc nhiên gật đầu, có vẻ như không hề có tâm trạng nói chuyện vậy.

Cao Đức Sâm đưa tay lên vẫy thuộc hạ và nói : "Mở nắp ra!". Một tay vệ sĩ bước lên trước nửa bước rồi cúi người xuống mở cái nắp bằng bạc đó ra. Đợi khi hơi nóng trong đĩa tản ra hết, cả một con cá lớn hiện lên rõ ràng. Chỉ thấy nó có thân hình to, bẹt, có hai sợi râu rồng ở bên hàm. Tuy nó đã bị hấp chín nhưng toàn thân vẫn còn vẩy cá ánh vàng lấp lánh, khiến cho ai nấy dù chỉ nhìn một lần thôi cũng không tài nào quên được.

Đến Cao Đức Sâm cũng phải cất tiếng tán thưởng : "Con cá rồng vàng này quả là có một không hai!". Hẳn ngấm nghĩa con cá hồi lâu rồi mới chuyển ánh nhìn sang phía A Hoa và hỏi : "Cậu có biết con cá này thích ăn gì nhất không?"

A Hoa không trực tiếp trả lời câu hỏi của đối phương mà chỉ nói : "Ông chủ Cao có vẻ hứng thú với con cá này quá nhỉ".

Cao Đức Sâm bỗng nói với giọng than thở rằng: "Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên tôi bước chân vào phòng tiệc này, tôi cũng nhìn thấy con cá rồng vàng kia từ lâu lắm rồi. Đoạn kí ức đó đã theo tôi suốt mười một năm nay".

Mười một năm trước, lúc đó A Hoa vẫn còn chưa đi theo Đặng Hoa nên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Anh ta nhận thấy Cao Đức Sâm đang trong tâm trạng hoài cổ, nhắc chuyện xưa để nói chuyện nay nên cũng không hỏi gì thêm mà chỉ chờ đối phương tiếp tục. Còn Cao Đức Sâm thì dựa người vào ghế thái sư to đùng kia, quả nhiên lúc sau hẳn đã bắt đầu kể một cách hùng hồn.

"Ngày đó, thế lực của Tập đoàn Long Vũ vẫn chưa được hiển hách như về sau, tôi cũng chẳng phải là ông chủ Cao nào hết mà mới chỉ biết hành tẩu giang hồ cùng với đại ca. Đại ca là người có hoài bão rất lớn, một thời anh ấy còn muốn đoạt lại quyền khống chế cả tỉnh thành này từ tay Đặng Hoa. Chỉ tiếc anh ấy hoàn toàn không phải là đối thủ của Đặng Hoa, đã mấy lần anh ấy thất bại thảm hại trước ông ta. Sau đó, tôi đã đề nghị với đại ca thay vì tiếp tục lấy trứng chọi đá thì hãy tạm thời nhẫn nhục chờ thời cơ, để đường lui cho các anh em khác rồi tính tiếp. Đại ca tôi cứ dẫn đo cân nhắc mãi, cuối cùng cũng nghe theo đề nghị của tôi. Anh ấy nhờ bên trung gian giúp cầu xin Đặng Hoa, hy vọng hai bên có thể bắt tay làm hòa. Không lâu sau bên trung gian chuyển lời của Đặng Hoa, ông ta mời đại ca tôi tới tòa nhà Long Vũ để dự tiệc".

A Hoa nghe vậy thì "ồ" một tiếng và nói : "Đại ca của ông chủ Cao hóa ra cũng là nhân vật tầm cỡ".

Cao Đức Sâm hiểu được ý tứ trong lời nói của A Hoa, hẳn đáp: "Đương nhiên rồi! Những người được Đặng Hoa mời tới tòa nhà Long Vũ dự tiệc cho dù là bạn bè hay là kẻ đối địch, chí ít đều là những nhân vật được Đặng Hoa để mắt tới. Đại ca tôi cũng thấy Đặng Hoa khá là nể mặt anh ấy nên đã đồng ý đi dự tiệc. Đến ngày hẹn, tôi cùng đại ca tới tòa nhà Long Vũ và cũng vào tới phòng tiệc này đây".

Một lần nữa Cao Đức Sâm lại đưa mắt nhìn xung quanh như đang tìm lại kí ức xưa. Hắn tiếp tục kể: "Ngày hôm đó có tất cả ba người được Đặng Hoa mời dự tiệc, họ đều là những nhân vật thành danh đã lâu trong giới giang hồ ở cả tỉnh thành. Mọi người sau khi gặp mặt cũng hàn huyên được một lúc mặc dù thần sắc họ hiện lên vẻ gượng gạo. Tôi đứng sau đại ca nên ít nhiều cũng nghe ra được một chút thông tin : hóa ra cả ba người đều là những đối thủ bị Đặng Hoa đánh bại trong vòng hai năm trở lại đây. Thế nên, lần này bọn họ tới đây đều có chung một mục đích đó là kẻ đang nắm phần thắng là Đặng Hoa sẽ cho họ một con đường sống. Ba người họ nói chuyện một lát rồi ai vào chỗ của người nấy. Đặng Hoa là người đến cuối cùng. Vừa bước vào phòng tiệc đã ngồi vào chỗ tôi đang ngồi hiện giờ. Con cá rồng vàng sau lưng cứ bơi qua bơi lại, thứ khí thế ấy cho tới giờ phút này tôi cũng không tài nào quên được".

Cao Đức Sâm vừa nói, tay vừa đặt lên hai bên thành ghế như đang thăm tận hưởng một thứ cảm giác kỳ diệu vậy. Một lúc sau, hắn lại tiếp tục kể : "Bữa tiệc đó rất thịnh soạn, đồ ăn ngon, rượu cũng ngon. Chỉ tiếc là tôi chỉ là phận dèn em nên đành đứng đằng sau mà không có phúc được thỏa thuê một bữa. Đặng Hoa không ngừng nâng cốc, tỏ ra rất nhiệt tình, như có vẻ đã quên hết những ân oán trước kia. Thế nhưng, cho dù ông ta có cố tỏ ra nhiệt tình và hòa nhã tới mức nào đi chăng nữa thì khuôn mặt ông ta cũng không giấu nổi vẻ uy nghiêm khiến cho người khác khiếp sợ mà không dám nhìn thẳng vào. Những vị khách mời hôm đó đành phải thận trọng từng chút một còn trong lòng thì vô cùng bất an. Sau đó, đại ca tôi thấy Đặng Hoa từ đầu tới cuối đều không đi vào chủ đề chính nên đã chủ động cầm ly rượu lên mời ông ta để tỏ ý nhận lỗi. Đặng Hoa cũng rất phóng khoáng, nhấc ly lên và cạn luôn một hơi rồi nói: những chuyện trong quá khứ đều đã qua cả rồi. Nghe ông ta nói vậy mấy đại ca khác mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Dù vậy, tôi vẫn nghĩ người khác thì không nói làm gì, chứ hai năm nay đại ca tôi chiến đấu một mất một còn với Đặng Hoa, lẽ nào ông ta lại dễ dàng bỏ qua như vậy? Đặng Hoa càng không biểu hiện gì thì sức mạnh tích lũy bên trong lại càng đáng sợ hơn. Còn chuyện xảy ra sau đó đã đủ để chứng minh cho những lo lắng của tôi là đúng".

Câu chuyện kể tới đây thôi cũng đã đủ để khiến cho người nghe tò mò chú ý. Ngay chính A Hoa cũng không chờ được bèn hỏi : "Sau đó thế nào?"

Ánh mắt Cao Đức Sâm lại trở về với con cá rồng vàng trên bàn, sau đó hần lại rầu rầu nói: "Sau khi mấy vị đại ca đã ăn uống no say xong, Đặng Hoa đột nhiên đặt đĩa xuống và đứng dậy chỉ tay về cái bể cá ở sau lưng ông ta và mời mọi người ngắm cá. Mấy người bọn họ đương nhiên phải nghe theo, hết lời khen ngợi con cá đó đẹp. Đặng Hoa có vẻ rất vui, còn kể tất cả những điểm kì diệu của con cá này nữa. Lát sau, ông ta lại như chợt nhớ ra điều gì bèn hỏi "Ồ, chúng ta đều ăn no cả rồi, mà con cá này tuyệt vời như vậy lại đang bị đói!". Mọi người nghe thấy thế thì nhất loạt đề nghị phải cho cá ăn. Lúc đó, Đặng Hoa mới đặt ra một câu hỏi, ông ta nói : "Các anh biết con cá rồng vàng này thích ăn gì nhất không?"

Trước đó, Cao Đức Sâm cũng dùng chính câu hỏi này để gọi lại câu chuyện cũ từ mười!một năm về trước. Còn lúc này đây, hần kể với giọng nghiêm nghị, rõ ràng là đáp án này đây không giống như bình thường. Thế nên, tất cả mọi người có mặt ở đó đều như dựng hết cả tai lên chỉ để chờ đợi đáp án của hần.

Cao Đức Sâm tiếp tục kể: "Ba vị đại ca đó đều tự đoán mò đủ kiểu nhưng chẳng ai đoán trúng cả. Cuối cùng, Đặng Hoa xua tay và nói :E là các anh đều không đoán ra được. Bởi con cá này thích ăn gì nhất thì có lẽ chủ cũ của nó cũng không hề hay biết, còn tôi thì do tình cờ nên mới phát hiện ra. Chủ cũ của con cá này vốn là một ông chủ người Đông Nam Á, kẻ này từng đắc tội với tôi và bị tôi tóm được. Hần đã hiến con cá rồng vàng này cho tôi để xin giữ lại một con đường sống. Tôi vừa nhìn thấy con cá thì đã vô cùng thích thú nhưng lại không can tâm dễ dàng tha cho đối phương như vậy. Thế là tôi bèn để tay đó tự móc một con mắt ra để cho cá ăn, nếu con cá thích ăn thì tôi sẽ tha cho hần. Tay đó muốn giữ mạng sống nên đã tự móc mắt rồi ném vào bể cho cá ăn. Kết quả là con cá ăn rất ngon lành, ha ha,sau này tôi nuôi nó bao nhiêu

năm như vậy mà chưa từng trông thấy nó ăn ngon như vậy nữa. Bởi thế, tôi mới biết, hóa ra thứ mà con cá thích nhất lại chính là mắt người".

Cao Đức Sâm bắt chước ngữ điệu của Đặng Hoa khi ấy: không gấp gáp, không chậm chạp, nhờn nhờn như không, giống như đang nói chuyện phiếm khi đang ở trong chợ bán thú cưng vậy. Nhưng cái hơi lạnh ẩn sâu trong ngữ điệu, trong từng lời nói của hắn lại khiến cho người nghe dù không lạnh cũng sờn gai ốc. Khó mà tưởng tượng nổi thảm cảnh của tên chủ người Đông Nam Á khi đó: tự tay móc một con mắt mình ra rồi dùng con mắt còn lại để quan sát, mong chờ con cá kia sẽ nuốt chửng con người đang nổi bập bênh trong nước của mình. Nỗi đau về thể xác kia thì khỏi phải nói, nhưng sự tàn phá về tinh thần còn tàn khốc hơn gấp mười lần.

Đám người Báo Đầu đều nhìn về con cá đã được hấp chín trên bàn kia, chỉ thấy bụng sôi cuồn cuộn từng cơn phải cố dùng sức để nén cơn buồn nôn ấy lại

Chỉ có A Hoa không có chút phản ứng nào. Anh ta đã đi theo Đặng Hoa nhiều năm nên đã sớm quen với cách hành xử của chủ nhân. Đối với kẻ thù mà nói, nếu không thể trừ khử chúng thì sẽ đánh sập phòng tuyến tâm lý của đối phương. Khi một người tận mắt nhìn thấy một con mắt của mình bị nuốt mất thì ngoài cảm giác kinh sợ và tuyệt vọng ra, chắc chắn sẽ thêm phần nuối tiếc con mắt đã mất đó. Cái cảm giác này sẽ khiến cho con người ta không thể lấy lại ý chí chiến đấu thêm một lần nào nữa.

Câu chuyện kể tới đây, tất cả mọi người đều đã hiểu năm đó Đặng Hoa mời ba kẻ đối địch với mình tới dự tiệc nhằm mục đích gì: bọn họ muốn cầu hòa với ông ta cũng được nhưng bắt buộc phải để lại một con mắt. Thấy Cao Đức Sâm có vẻ không muốn nói gì hơn nữa, A Hoa liền gặng hỏi với giọng có chút mỉa mai: "Thế ba vị đại ca kia đều lấy mắt của mình để cho cá ăn à?"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 10.5

"Có một người làm vậy, còn đại ca của tôi và một người khác thì không". Cao Đức Sâm vừa nói, đuôi mắt hấn vừa khẽ động, rõ ràng là một đoạn hồi ức sặc mùi máu tanh.

A Hoa khẽ nhún vai và nói với giọng tiếc nuối : "Đại ca của ông đã có một lựa chọn quá ngu ngốc. Một con mắt có thể mang lại sự bình an cho nửa đời sau của ông ta".

Cao Đức Sâm ngẩng đầu lên nhìn trần nhà rồi trả lời với giọng ngao ngán: "Cậu nói không sai. Trong tình hình hôm đó kì thực Đặng Hoa cho bọn họ một cơ hội duy nhất. Chỉ tiếc là đại ca tôi lại không thể quyết đoán ngay lúc đó. Thậm chí tôi còn chủ động đứng ra để được hiến con mắt của mình".

A Hoa nhìn Cao Đức Sâm rồi "ồ" một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên, anh ta nói : " Không ngờ ông cũng trung thành với đại ca của mình như vậy!", ánh mắt anh ta lộ chút vẻ kính nể đối với Cao Đức sâm.

Cao Đức Sâm cười hì hì rồi đáp: "Người anh em A Hoa, được cậu khen như vậy tất nhiên là tôi thấy rất vui. Nhưng suy nghĩ của tôi lúc ấy không hề đơn giản đến vậy. Tôi còn muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất. Nếu vụ thỏa hiệp giữa đại ca tôi và Đặng Hoa mà không thành công thì tâm phúc như tôi chắc chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Vì thế tôi mới mạo hiểm một phen, chủ yếu vẫn là nghĩ cho bản thân mình. Nếu Đặng Hoa chấp nhận con mắt của tôi thì không những huynh đệ của tôi được bình an vô sự mà tôi còn có chút tiếng tăm trong giới giang hồ, chí ít cũng hơn cả đại ca tôi. Sau này dù tự mình đứng ra lập nghiệp hay dựa dẫm Đặng

Hoa thì tôi cũng đều được cái tiếng trung thành ấy rồi, nên làm vậy cũng không phải quá thiệt thòi ".

A Hoa nghe xong thì ngậy người ra một lát rồi lại gượng cười nói: "Hóa ra tôi lấy lòng quân tử để đo dạ tiểu nhân rồi. Nhưng ông có thể nói ra những lời này thì ông cũng được coi là chân tiểu nhân, còn tốt hơn nhiều so với cái lũ ngụy quân tử".

Cao Đức Sâm cũng không vì lời nói đó của A Hoa mà thấy xấu hổ, hăn không đổi sắc mặt, chỉ làm động tác chấp tay rồi nói: "Quá khen! quá khen! Chỉ tiếc là Đặng Hoa không hề cho tôi cơ hội ấy. Lúc đó, ông ta trợn trừng mắt nhìn tôi rồi quát : "Tao có mời mày đến uống rượu đâu? Mày lấy tư cách gì cho cá của tao ăn?"

A Hoa cười nhạt một tiếng và nói : "Với khả năng nhìn người của ông chủ Đặng thì trò con con của ông sao lừa nổi ông ấy?"

Cao Đức Sâm ra vẻ khỗ sở, hăn nói : "Tôi bị một võ mất mặt trước Đặng Hoa, đến đại ca tôi cũng không hài lòng về tôi. Thế nên trong mắt cả hai bọn họ tôi chỉ là kẻ vô dụng. Nhưng đại ca tôi không chịu để lại một con mắt thì Đặng Hoa cũng không ép buộc. Ông ta chỉ nói rằng: "Nếu các anh không chịu giúp tôi cho cá ăn thế thì bữa rượu hôm nay coi như chưa có, thế thôi".

A Hoa vốn đã đoán được kết quả từ trước, nên hỏi qua loa : "Thế sau đó đại ca của ông thế nào?"

Cao Đức Sâm đáp : "Một vị đại ca khác không chịu móc mắt cho cá ăn thì chỉ sau vài ngày đã mất tích, đến thi thể cũng không tìm thấy được. Còn đại ca tôi sau khi trở về nghĩ lại đều thấy bất ổn nên cuối cùng đã tìm được một chỗ để trốn. Từ đó tới nay cũng đã được mười một năm rồi."

A Hoa gật đầu nói: "Có thể trốn được lâu như thế xem ra cũng là người có bản lĩnh".

" Đại ca tôi đã tìm được chỗ trú ẩn rất tốt, chính là khu trại giam dành cho tội phạm nghiêm trọng của nhà tù tỉnh thành. Dù Đặng Hoa có một tay che cả bầu trời thì cũng chẳng thể truy sát anh ấy tới tận đây được".

Ánh mắt A Hoa bỗng sáng lên, giờ thì anh ta cũng đoán ra thân phận của tay đại ca đó, anh ta nói: "Hóa ra là Bình Tứ".

Cao Đức Sâm không nói gì, coi như mặc nhận đáp án vừa rồi của A Hoa. Lát sau, Cao Đức Sâm lại vỗ lên thành ghế và nói: Được rồi, không nói chuyện của đại ca tôi nữa. Nói chuyện của chính mình vẫn hơn. Hôm ấy Đặng Hoa sỉ nhục tôi trước mặt bao nhiêu người, nói tôi không đủ tư cách làm thức ăn cho cá của ông ta. Dù tôi không nói gì, song trong lòng thì đã ngầm thề rằng, sẽ có một ngày con cá này phải trở thành đồ ăn trong miệng tôi".

A Hoa liếc nhìn đối phương và đáp : "Thế thì coi như ông đã thỏa nguyện rồi".

Ánh mắt của Cao Đức Sâm vẫn tập trung vào con cá rồng vàng trên bàn ăn kia. Mãi một lúc sau, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn khắp cả phòng tiệc được trưng bày lộng lẫy huy hoàng này và nói những câu cảm thán : "Người ta thường nói thế gian vật đổi sao dời. Con cá này không ăn được mắt của tôi, hôm nay lại thành món đồ ăn cho tôi. Còn người mới tôi ăn cá thì mới một tuần trước vẫn còn một mực nói sẽ lấy mạng của tôi. Ha, đúng là vạn vật trong nhân thế biến hóa khôn lường, chẳng biết bắt đầu từ đâu?"

A Hoa nhìn Cao Đức Sâm một cách lạnh lùng. Anh ta biết giờ đây là lúc hắn vinh quang nhất, đặc ý trong đời nên anh ta tình nguyện để hắn được thoải mái hưởng thụ một lần. Thế nên, A Hoa mới cứ chờ đợi như vậy cho tới khi Cao Đức Sâm trở lại tâm trạng bình thường. Khi ấy, anh ta mới đi thẳng vào chủ đề chính của ngày hôm nay : "Ông chủ Cao, cuộn băng ghi âm đó ông đã mang tới đây rồi chứ?"

" Tất nhiên rồi", Cao Đức Sâm cười tự tin và nói : "Tôi biết chắc là cậu cũng muốn nghe cho rõ", nói xong hắn giơ tay lên vẫy, lập tức có

người đưa chiếc máy cassette nhỏ gọn dạng di động tới tận tay hắn. Cao Đức Sâm ấn nút play đồng thời đặt máy cassette lên bàn để phần loa hướng về phía A Hoa.

Cuộn băng đã được chỉnh từ trước nên chỉ mới chạy được khoảng một vòng đã nghe thấy một giọng nam trầm phát ra :

"Tôi là Hàn Hạo,đội trưởng đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành. Hôm nay tôi ghi lại đoạn tự bạch này để vạch trần chân tướng của một vụ huyết án sắp xảy ra. Nhiêu Đông Hoa- người đang làm quản lý an ninh của tòa nhà Long Vũ đang chuẩn bị mưu sát hai vị lãnh đạo cao cấp của tập đoàn Long Vũ là Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng. Thời gian mà anh ta ra tay chính là ngày mai,mùng 2 tháng 11. Địa điểm là phòng 1801 trong tòa nhà Long Vũ, cũng chính là văn phòng làm việc hồi còn sống của ông Đặng Hoa - chủ tịch Tập đoàn Long Vũ.

Hôm qua, Nhiêu Đông Hoa mượn danh nghĩa là sát thủ Eumenides gửi cho hai người kia mỗi người một bản thông báo tử vong. Trong khi đó, hai người họ vì không biết nên đã nghe theo lời khuyên của Nhiêu Đông Hoa, họ sẽ trốn ở phòng 1801 trong tòa nhà Long Vũ nhằm trốn khỏi sự thích sát của Eumenides. Còn Nhiêu Đông Hoa thì bí mật thương lượng lên kế hoạch với Mông Phương Lượng rằng tối mai khoảng 11giờ 30phút, Mông Phương Lượng sẽ giết Lâm Hằng Cán trước rồi giả vờ ngã say trong phòng.

Theo kế hoạch mà Nhiêu Đông Hoa đã vạch ra là sau khi Mông Phương Lượng giết chết Lâm Hằng Cán xong, tôi và anh ta sẽ nhân cơ hội đó vào phòng 1801, tôi sẽ ra tay giết Mông Phương Lượng phỏng theo đúng cách thức mà sát thủ Eumenides thường thực hiện.

Quá trình Nhiêu Đông Hoa và Mông Phương Lượng âm mưu lên kế hoạch với nhau đã bị tôi ghi âm lại hết. Đoạn ghi âm đó sẽ là bằng chứng đầu tiên để vạch rõ chân tướng vụ án; còn đoạn tự bạch này của tôi sẽ có thể chứng thực được cái chết của Mông Phương Lượng hoàn toàn do một tay Nhiêu Đông Hoa dàn dựng. Để chứng minh những điều mình nói là

đúng, khi giết Mông Phương Lượng, tôi sẽ để lại hiện trường một vài đầu mối sau:

1. Ngoại trừ vết thương chí mạng ở cổ họng nạn nhân ra, tôi sẽ dùng dao rạch một đường trên vành tai phải của nạn nhân.

2. Tôi sẽ nhét một đồng tiền xu một tệ phiên bản năm 1999 vào miệng nạn nhân.

3. Tôi sẽ lấy một nắm tóc của nạn nhân rồi vứt vào vũng máu quanh vết thương của nạn nhân.

Những chi tiết trên ngoại trừ cảnh sát làm công tác điều tra hiện trường ra thì chỉ có bản thân hung thủ mới biết. Giờ tôi nói những điều này ra đủ để chứng minh tôi chính là người tham gia trực tiếp vào vụ án. Bản thân tôi không hề có động cơ giết Mông Phương Lượng, tất cả đều là do Nhiêu Đông Hoa xúi giục. Nếu không có sự sắp đặt trước của anh ta, tôi cũng không thể nào đứng lúc đó lại có mặt ở hiện trường vụ án được.

Từ thời niên thiếu tôi đã mơ ước sau này mình sẽ trở thành một cảnh sát giỏi. Nhưng một lần vấp ngã khiến tôi cứ thế bước trên con đường tội lỗi, càng lún càng sâu, giờ tôi cũng không còn cách nào để quay đầu lại được nữa. Tôi chỉ hi vọng sẽ có cơ hội bắt được Eumenides, nếu không tôi có chết cũng không nhắm mắt. Đây cũng chính là nguyên nhân duy nhất tôi tham gia vào vụ án này. Chỉ cần nguyện vọng của tôi được thực hiện, tôi sẽ đi tự thú và đưa kẻ chủ mưu của vụ án này là Nhiêu Đông Hoa ra ánh sáng pháp luật.

Nếu trong vụ này, bản thân tôi xảy ra chuyện không may thì tôi sẽ để lại hai đoạn ghi âm này để làm bằng chứng hiệu quả nhất trả lại sự tôn nghiêm cho pháp luật và chính nghĩa.

Tôi là Hàn Hạo. Đoạn tự bạch này được ghi lại vào ngày mùng 1 tháng 11 năm 2002".

Đoạn ghi âm này cũng chính là món quà mà Cao Đức Sâm nói sẽ dành tặng A Hoa, nhưng món quà này cũng chỉ là bản copy một đoạn ngắn chứ chưa phải bản hoàn chỉnh. Hôm nay, lần đầu tiên được nghe hết những gì mà người đàn ông đó nói, càng nghe thần sắc anh ta càng thêm nặng nề. Không sai, giọng nói đó chính là của Hàn Hạo và đoạn tự thuật của nguyên đội trưởng đội Cảnh sát hình sự này đã quá đủ để đẩy A Hoa vào thế bất lợi nhất.

P/S: Truyện chỉ đăng duy nhất trên wattpad!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 10.6

A Hoa có phần hối hận vì đúng là lúc mình đã xem nhẹ kẻ kia. Mỗi khi anh ta và Hàn Hạo thương lượng về kế hoạch mưu sát đều lấp đặt trước thiết bị chống ghi âm nhưng anh ta hoàn toàn không thể ngờ rằng đối phương lại ghi lén cuộc đối thoại giữa mình và Mông Phương Lượng. Đoạn tự bạch của hắn lại càng nằm ngoài dự đoán của anh ta, bởi ba dấu vết hắn để lại ở hiện trường đúng là quá hiếm, thế này thì A Hoa khó mà biện bạch với phía cảnh sát được.

Nhưng giờ phút này có ảo não cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Điều mà A Hoa quan tâm tới lại là vấn đề khác. Anh ta hỏi: "Do đâu mà ông có được cuộn băng ghi âm này?"

Cao Đức Sâm ngồi dựa vào ghế thái sư rồi nói với giọng hùng hồn : "Lúc đầu Hàn Hạo ghi lại đoạn tự bạch này và gửi cho người nhà Mông Phương Lượng sau khi chết, nhưng cậu cũng đã có chuẩn bị từ trước, cho người tới giám sát xung quanh nhà Mông Phương Lượng. Bởi vậy, người của cậu đã lấy được cuộn băng ghi âm này trước cảnh sát một bước. Chỉ không ngờ là "traị cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi", lại có một gã đàn ông thần bí đã đánh gục thuộc hạ của cậu rồi lấy mất cuộn băng. Nghe nói, gã đó chính là sát thủ Eumenides, người mà cậu định vu oan".

"Ông biết đúng là không ít", vừa nói A Hoa vừa đưa mắt nhìn Báo Đầu. Vì khi ấy, Báo Đầu chính là kẻ được A Hoa giao nhiệm vụ giám sát nhà Mông Phương Lượng. Giờ gã lại nương nhờ Cao Đức Sâm, nên đương nhiên là nguồn gốc của cuộn băng ghi âm này, Cao Đức Sâm cũng đã nắm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Báo Đầu tỏ ra mặt dày, giả vờ không nhìn thấy ánh mắt của A Hoa, chẳng thèm để ý gì đến chủ cũ của mình cả.

A Hoa bỗng thấy rung mình, anh ta nghĩ bụng : chẳng nhẽ thằng nhãi này đã có sự chuẩn bị từ trước lúc đó nó đã giữ lại đoạn băng có một nửa đoạn ghi âm này? Nhưng ngay sau đó A Hoa phủ nhận suy nghĩ của mình : không thể nào! Với thủ đoạn của Eumenides, hẳn sẽ không làm việc gì mà không sạch sẽ tới vậy.!

Thần sắc của A Hoa có chút thay đổi, Cao Đức Sâm như đọc được suy nghĩ của anh ta. Hắn cười và đáp: "A Hoa à, cậu trách nhầm người anh em của cậu rồi. Tôi có được cuộn băng ghi âm này hoàn toàn là do cơ duyên trùng hợp. Dạo trước có đợt người của đội Cảnh sát hình sự theo dõi hai thằng đàn em của tôi, còn đòi khám chỗ ở của chúng nó nữa. Chúng nó cũng không biết lý do tại sao, nên đã báo cho tôi. Tôi lập tức cho người đi thám thính thì biết, hóa ra đội cảnh sát hình sự đang muốn điều tra vụ án tòa nhà Long Vũ. Tôi lập tức cho người tới chỗ chúng nó và tìm được cuộn băng ghi âm này trước cảnh sát một bước".

A Hoa càng nghe càng thấy hồ đồ, anh ta hỏi : "Vậy thì cuộn băng ghi âm này tại sao lại nằm trong tay đàn em của ông?"

Cao Đức Sâm giải thích : "Hai thằng đàn em của tôi mới dọn đến chỗ đó. Cuộn băng này của người khách thuê nhà trước để lại. Mà theo miêu tả của chủ nhà thì người đó chính là Eumenides - kẻ đã cướp được cuộn băng trước đó.

Nhưng Cao Đức Sâm không hề biết rằng, sau khi Eumenides đoạt lại được cuộn băng ghi âm đó đã từng có một cuộc giao dịch với A Hoa. Cao Đức Sâm nghĩ, hẳn nói tới đây cũng đủ cho đối phương hiểu rõ vấn đề rồi. Eumenides sau khi có được cuộn băng thì luôn giấu ở nhà trọ của mình, cho tới khi hắn thất thủ, bị cảnh sát bắt. Phía cảnh sát lần theo những dấu vết của Eumenides mới tìm được tới đây.

A Hoa thì suy nghĩ nhiều hơn: lúc đầu, khi Eumenides giao dịch với mình, hẳn đã từng chính miệng đảm bảo rằng sẽ không sao cuộn băng ra

bất kỳ một bản nào nữa. Đúng là hẳn không hề sao chép gì cả, nhưng lại giữ lại một nửa cuộn băng. Xem ra, tay này vẫn có ý đề phòng mình. Nếu mình không giữ lời, hẳn sẽ dùng một nửa cuộn băng kia. Chỉ là chẳng ai có thể ngờ tới, cuộn băng cuối cùng lại lọt vào tay Cao Đức Sâm.

Thấy đối phương không nói gì, Cao Đức Sâm khẽ nhắc nhở anh ta : "A Hoa này, tôi là người đã cứu mạng cậu đấy. Nếu đoạn ghi âm này lọt vào tay cảnh sát thì cậu sẽ gặp rắc rối to đấy".

Dòng suy nghĩ của A Hoa quay trở lại, anh ta trầm ngâm một lúc rồi đáp: "Không sai, ông đã cứu tôi một lần. Neesoong giao cuộn băng đó cho tôi, có lẽ chúng ta sẽ làm một cuộc trao đổi".

"Trao đổi?", Cao Đức Sâm cười lớn hỏi : "Trao đổi thế nào?"

"Điều này thì ông cần tự suy xét", A Hoa lại chỉ vào chiếc máy cassette kia và nói : "Tôi muốn có cuộn băng này, ông có thể đưa ra điều kiện ông muốn, nếu phù hợp thì chúng ta sẽ tiến hành trao đổi".

Cao Đức Sâm nhìn A Hoa, hẳn cười càng ghê rợn hơn, giống như một người lớn tuổi đang nhìn một đứa trẻ non nớt ấu trĩ vậy. Cười xong hẳn mới nói tiếp : "Tôi sẽ không trao đổi gì với cậu hết. Cậu muốn có nó phải không? Được thôi, giờ tôi sẽ trao nó cho cậu".

Cao Đức Sâm lấy cuộn băng trong cassette ra rồi ném về phía A Hoa. A Hoa chau mày cũng không đưa tay ra đón, thế là cuộn băng rơi xuống bàn ngay trước mặt anh ta.

Cao Đức Sâm cười khì khì, hẳn nói : "Nói thật cho cậu biết, cuộn băng này tôi đã sao chép ra rồi, mà không chỉ là một bản. Cậu vĩnh viễn không thể nào tiêu hủy hết được đâu ". Rồi giọng nói hẳn bỗng nhiên có phần kì lạ : "Cậu có tư cách gì mà đòi trao đổi với tôi hả? Cậu chỉ có thể cầu xin tôi, xin tôi cất giữ đồng băng đó cho kĩ mà thôi. Nếu không, chỉ cần tôi hơi không cẩn thận một chút là cuộn băng rất có thể sẽ bị phát tán ra ngoài đấy".

"Quả thực tôi cũng không cần thiết phải trao đổi gì với ông nữa", A Hoa nhún vai tỏ vẻ đáng tiếc, rồi nói : "Vấn ông có thể yêu cầu tôi làm một việc gì đó cho ông, như vậy chí ít tôi sẽ giết ông muộn một chút".

Cao Đức Sâm có vẻ không hiểu rõ ý tứ của đối phương. Hắn hỏi lại : "Cậu? Giết tôi ư?"

Khẩu khí của A Hoa hết sức tự nhiên. Anh ta nói: "Tôi đã từng nói với ông rồi, là tôi sẽ giết ông. Cho dù chúng ta có tiến hành trao đổi đi chăng nữa, thì việc này cũng sẽ không thay đổi".

Nói tới đây thì Cao Đức Sâm không thể nào không nhắc nhở đối phương: "Cậu giết tôi thì lập tức sẽ có người đưa cuộn băng này tới tay cảnh sát".

A Hoa đáp: Tôi biết, bởi vậy tôi mới muốn làm một cuộc trao đổi với ông".

Cao Đức Sâm nhìn chăm chú vào A Hoa rồi hỏi nghiêm túc: "Đầu óc cậu có vấn đề không hả?"

A Hoa lắc lắc đầu, anh ta biết rằng mình và người kia đúng là hai con người ở hai thế giới khác nhau, không thể nào mà có tiếng nói chung được.

Cao Đức Sâm thì lại không muốn từ bỏ, hắn có ý muốn thay đổi suy nghĩ của A Hoa. Hắn nói : "Tại sao cậu lại muốn giết tôi? Cậu cũng không nên trao đổi gì với tôi cả mà lẽ ra phải là hợp tác với tôi. Hiểu không? Là hợp tác! Vì hợp tác sẽ có lợi cho cả đôi bên và giúp ích cho chúng ta nhiều hơn. Còn cả anh em của cậu nữa, rồi anh em của tôi, mọi người sẽ trở thành người một nhà, sao cứ phải giết tới giết lui để ho đôi bên cùng chịu thiệt cơ chứ?"

A Hoa hỏi ngược lại : "Hợp tác? Ông nghĩ là giờ chúng ta còn có thể hợp tác với nhau sao?"

Cao Đức Sâm đáp: "Tại sao không thể? Cậu làm việc cho tôi, tôi sẽ mãi mãi giữ bí mật về cuộn băng ghi âm cho cậu. Đó chính là lợi ích chung của chúng ta đấy thôi. Nếu đã có cùng lợi ích như vậy, tại sao không thể hợp tác được với nhau?"

A Hoa im lặng giây lát rồi tiếp tục hỏi: "Nếu chúng ta hợp tác với nhau thì vụ anh Long sẽ tính thế nào đây? Còn cả cô gái bị các người thiêu bồng sẽ tính thế nào đây?"

Cao Đức Sâm không kìm được lại, bật cười : "Giờ mà cậu còn nghĩ tới bọn nó nữa hả? Thăng Long làm việc cho tôi là bởi vì lúc đầu hai bên cùng có lợi. Còn giờ thì sợi dây kết nối lợi ích giữa hai bên cũng đã không tồn tại nữa, tại sao tôi phải nghĩ tới nó? Còn đứa con gái kia thì tôi đã tìm hiểu rồi, nó chẳng qua cũng chỉ là gái làng chơi, cậu với nó ở cạnh nhau chẳng khác gì một vụ trao đổi mua bán cả. Giờ nó đã là phế vật rồi, cậu còn nghĩ tới nó làm gì nữa?"

A Hoa nghiêng răng nói: " Lợi ích...", anh ta đã hoàn toàn hiểu được sự khác nhau trong suy nghĩ của mình với đối phương. Anh ta nói : "Tất cả những gì mà ông quan tâm tới đều gắn liền với hai chữ này phải không?"

Cao Đức Sâm nhìn A Hoa một cách nghiêm túc và trịnh trọng tuyên bố : "Đúng vậy! Đây chính là cái thời đại mà chúng ta đang sống : lợi ích là trên hết và cao hơn tất thảy. Nếu cậu không thể thích nghi với điều đó, thì cậu sẽ bị cái thời đại này đào thải".

A Hoa không nói thêm gì nữa. Hình như anh ta đang nghĩ tới một việc gì đó rất quan trọng. Cao Đức Sâm thì cứ thế im lặng chờ đợi, không biết là đối phương có chịu thay đổi chủ ý hay không. Sau một khoảng im lặng, A Hoa lấy một bao thuốc lá từ trong túi áo ra, tự mình rút một điếu rồi đưa bao thuốc về phía Cao Đức Sâm có ý mời.

Cao Đức Sâm xua tay và nói: "Tôi không hút". Hẳn không phải là không hút thuốc mà chỉ là trong khi tình thế vẫn chưa rõ ràng, hẳn sẽ không dám hút điếu thuốc của A Hoa mang tới mà thôi.

A Hoa nghe vậy thì chỉ ngậm lấy điều thuốc. Báo Đầu đứng bên cạnh biết ý rút bật lửa ra và giúp A Hoa châm thuốc.

A ta hít một hơi thật sâu và chậm rãi nhả ra mấy vòng khói. Lát sau, anh ta bỗng chuyển chủ đề và nói: "Ông có biết tôi và Đặng tổng quen nhau như thế nào không? "

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 10.7

Thấy A Hoa chuyển sang chủ đề khác như vậy, Cao Đức Sâm cũng lấy làm lạ. Nhưng hắn vẫn rất hứng thú với chủ đề mới này. Giới giang hồ trong cả tỉnh thành có ai không biết A Hoa và Đặng Hoa không hề có quan hệ huyết thống, nhưng hai người lại rất gần gũi và hiểu nhau, giống như cha con vậy. Đằng sau mối quan hệ ấy,ắt phải có một câu chuyện như thế nào chứ nhỉ? Thế là Cao Đức Sâm bèn đáp: "Không biết. Cậu nói thử xem nào".

A Hoa kẹp diếu thuốc trong tay rồi bắt đầu chậm rãi kể: "Tôi là một cô nhi, từ nhỏ đã sống và lớn lên trong trại trẻ mồ côi. Khi đó, điều kiện ở trại trẻ không được tốt cho lắm. Khi tôi học tiểu học, cặp sách tôi dùng đều là mấy loại đồ cũ mà người ta thải ra. Nhìn thấy các bạn học khác có cặp sách đủ màu sắc, tôi nhìn thôi cũng thấy thèm,cùng rất hi vọng mình cũng có một chiếc cặp mới. Sau đó,năm tôi lên 10 có một chú đã quyên góp tiền cho trại trẻ. Chính khoản tiền ấy đã giúp tôi thực hiện ước mơ của mình, tôi đã có một chiếc cặp sách mới".

Cao Đức Sâm liền đoán: "Người đó chắc là Đặng Hoa phải không?"

A Hoa gật đầu. Cao Đức Sâm cười chế giễu, hắn nói : "Chắc Đặng Hoa làm nhiều việc ác quá nên mới phải cố gắng tìm một nơi để mà hành thiện tích đức đấy thôi. Còn trại trẻ các cậu cũng chỉ là công cụ để cho lương tâm hắn được thanh thản".

A Hoa như không hề để ý đến lời của đối phương, chỉ tiếp tục kể : "Khi đó một cô trong trại trẻ phát cặp sách mới cho chúng tôi và bảo rằng chờ đến tết, chú ấy sẽ tới trại trẻ để thăm chúng, còn sẽ tặng thêm quà tết cho chúng tôi nữa. Các bạn nhỏ khác nghe thấy tin này đều rất

vui mừng, ai cũng đoán xem chú ấy sẽ mang quà gì tới. Chỉ có tôi là suy nghĩ khác với những đứa trẻ kia.

Cao Đức Sâm tò mò hỏi : "Ồ, thế cậu đã nghĩ gì?"

Tôi đang nghĩ làm thế nào để báo đáp ân tình của chú ấy. Chú ấy đã giúp tôi thực hiện mơ ước của mình thì tôi cũng bằng lòng tặng những gì tốt nhất của mình cho chú ấy. Ngày đó ở trại trẻ, trẻ con rất ít khi có đồ ăn vặt. Chỉ tới chủ nhật hàng tuần, cô giáo mới phát cho mỗi đứa chúng tôi một ít, lúc thì là kẹo mút, lúc thì là bánh quy bơ, cũng có lúc có cả socola nữa. Đối với lũ trẻ chúng tôi thì những thứ này là tuyệt vời nhất. Từ sau khi tôi quyết định sẽ báo đáp chú ấy, mỗi tuần tôi đều tích những món quà vặt ấy lại. Mãi cho tới trước Tết, tôi đã tích được cả một gói giấy to dùng đựng đầy những món quà vặt của tôi. Khi đến Tết, chú ấy quả nhiên đã tới. Ông đoán đúng rồi đấy, người đó chính là Đặng Hoa. Chú ấy đã mang rất nhiều quà cho bọn trẻ chúng tôi, ai cũng có phần của người ấy. Nhưng chỉ có tôi khi nhận được món quà đó, không chỉ nói câu cảm ơn mà còn tặng lại cả túi quà đầy ắp tôi đã tích lũy. Đặng Tống lúc đó cũng không có phản ứng gì đặc biệt mà chỉ nhìn tôi rồi hỏi tên tôi. Nhưng sau này tôi mới biết giây phút đó đã thay đổi cả cuộc đời tôi".

Kể tới đây, ánh mắt A Hoa thoáng mơ màng, tâm trạng anh ta như đang trở về thời niên thiếu trước kia vậy. Điều thuốc anh ta kẹp giữa hai ngón tay cứ thế chầm chậm cháy, làn khói cô độc nhàn nhã cũng đã tích tụ thành một dải.

Cao Đức Sâm hơi nhíu mắt rồi hỏi : "Cũng vì chuyện đó mà Đặng Hoa càng thêm quý mến cậu đúng không?". Mặc dù hỏi vậy nhưng Cao Đức Sâm ít nhiều vẫn có chút nghi hoặc, vì lòng dạ sắt đá như Đặng Hoa thì sao có thể dễ dàng bị một đứa trẻ làm cho cảm động như vậy được.

A Hoa không trả lời trực tiếp. Anh ta nhìn xuống điều thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay rồi như đang tự nói với chính mình : "Sau này tôi cũng tự nghĩ, lẽ nào Đặng Tống lại coi trọng cái gói quà vặt đó của tôi sao? Đương nhiên là không phải. Sau này ông ấy tín nhiệm tôi như vậy chỉ vì

ông ấy hiểu tôi là kẻ biết báo ơn. Những gì người khác cho tôi, tôi nhất định sẽ đáp lại nhiều hơn thế, bởi vậy Đặng tổng mới tuyệt đối tin tưởng tôi. Quan hệ giữa tôi và ông ấy thực sự rất giống tình phụ tử, không hề có chút khoảng cách nào hết".

Thấy tâm trạng A Hoa hình như hơi trầm xuống, Cao Đức Sâm liền rướn người về phía trước, hai khuỷu tay chống xuống bàn và nói: "Đặng Hoa dù có tốt với cậu đến mấy thì giờ cũng đã chết rồi. Cả tỉnh thành sau này sẽ là thiên hạ của Cao Đức Sâm này. Cậu nghĩ xem, giờ tôi đã là chủ của tòa nhà Long Vũ bề thế, con cá rồng vàng mà Đặng Hoa coi như báu vật kia cũng đã lên thớt thành đồ ăn của tôi. Tôi rất xem trọng cậu A Hoa ạ, tôi biết cậu cũng là một anh hùng. Nhưng cậu phải nhìn xa hơn một chút, người thông minh thì chẳng bao giờ nhìn lại phía sau mà chỉ nhìn về phía trước, nhìn về tương lai của mình thôi".

A Hoa vẫn không đáp lời Cao Đức Sâm. Anh ta khẽ động ngón trỏ, khói thuốc đã tản ra khắp xung quanh. Sau đó, anh ta ngẩng đầu lên, suy nghĩ lại trở về với thực tại, anh ta nói: "Được rồi, không nói chuyện về Đặng tổng nữa, nói chuyện về cô gái kia đi".

Cao Đức Sâm chớp mắt nói với vẻ giễu cợt: "Hả? Một đứa con gái làng chơi thì có gì để nói chứ?"

A Hoa trả lời nhạt: "Đúng vậy, cô ấy chỉ là một gái làng chơi. Lúc đầu, tôi và cô ấy gặp nhau đúng là chỉ như trao đổi, thỏa mãn nhu cầu của đôi bên. Cô ấy cần tiền của tôi, còn tôi thì muốn nhan sắc của cô ấy. Nhưng, tình hình sau đó đã thay đổi, cô ấy bắt đầu thật lòng với tôi..."

Cao Đức Sâm ngắt lời A Hoa: "Gái làng chơi thì sao mà thật lòng cho được? Cùng lắm là thả con săn sắt bắt con cá rô thôi". Nét mặt tỏ vẻ xem thường, hãnh lại nói tiếp: "Không ngờ A Hoa cậu lại đắm chìm trong nhan sắc đàn bà, chút khả năng phán đoán này mà cũng không có".

Trước những lời sỉ nhục của Cao Đức Sâm, A Hoa vẫn không hề nổi giận, anh ta chỉ nhìn chính diện vào Cao Đức Sâm và nói: "Anh sai rồi. Từ trước tới giờ tôi nhìn người luôn rất chuẩn. Cô gái ấy sau này bị tôi

liên lụy đến nỗi sống không bằng chết, nhưng cô ấy không hề hối hận, ngược lại cô ấy cảm thấy vui mừng vì đã giúp tôi thoát được một kiếp nạn. Cô ấy đã vì tôi mà bị hủy hoại cả khuôn mặt, cả nhan sắc thì còn có thể lợi dụng gì ở tôi cơ chứ?"

Cao Đức Sâm như còn muốn nói gì thêm nhưng nhất thời hăn hơi bí từ. Hăn vốn đã định mở miệng nói nhưng cuối cùng lại khẽ lắc đầu và thở dài một tiếng.

A Hoa tiếp tục nói : "Giang hồ từ xưa đã có câu: kĩ nữ vô tình, phường kịch vô nghĩa. Một cô gái làng chơi sao lại đối tốt với tôi như vậy? Chẳng phải riêng ông, chính tôi cũng lấy làm lạ. Bởi vậy, tôi đã từng hỏi cô ấy, nhưng đáp án của cô ấy rất đơn giản". Kể tới đây, A Hoa nhìn Cao Đức Sâm cười và nói : "Việc này cũng có chút liên quan tới ông đấy".

Cao Đức Sâm ngậy người ra, chẳng hiểu sự tình ra làm sao bèn hỏi lại : "Liên quan gì tới tôi"

A Hoa giải thích: "Cô ấy vốn làm việc ở khách sạn Khải Hoàn Môn. Lần đó ông đổ tội cho khách sạn ấy, cảnh sát hình sự đã cho đóng cửa niêm phong khách sạn. Cô ấy mặc mỗi bộ áo váy mỏng bị đuổi ra ngoài, rất đáng thương. Vừa đúng lúc tôi nhìn thấy, tôi bèn đưa chìa khóa chỗ ở của tôi cho cô ấy để cô ấy có chỗ tạm trú". A Hoa lại đưa thuốc lên hút, tuy chẳng rít được mấy hơi nhưng điếu thuốc đã gần tàn hết trong lúc anh ta kể chuyện. Lần sau khi nhả ra một làn khói thuốc, anh ta nheo mắt nhìn độ dài của đầu thuốc sắp tàn rồi nói giọng đầy hoài cảm: "Cô ấy nói với tôi rằng chính vì hành động ấy của tôi làm cô ấy hoàn toàn thay đổi thái độ. Trong mắt cô ấy, tôi không còn là khách làng chơi nữa, mà là một người đàn ông biết quan tâm và bảo vệ cho cô ấy. Bởi vậy cô ấy bằng lòng làm tất cả vì tôi, thậm chí là phải đem cả tính mạng mình ra báo đáp tôi".

Cao Đức Sâm cười một cách cổ quái: "Khà khà, thế hóa ra tôi lại là bà mối cho hai người à"

A Hoa hình như có chút thất vọng trước phản ứng của Cao Đức Sâm. Anh ta chuyển ánh mắt từ đầu thuốc sang phía đối phương và nói: "Ông vẫn chưa nghe ra điều cốt lõi mà tôi muốn nói ở đây là gì".

Cao Đức Sâm chỉ lạnh lùng phản bác lại : "Tôi đã nói tới nước này rồi mà cậu vẫn không lo cho vận mệnh của mình, lại còn đi ca tụng mối tình với một đứa con gái làng chơi là sao?"

A Hoa thở dài đáp: "Ông cho rằng tôi không nên nhắc tới cô gái ấy sao? Vì giờ là lúc tôi đang đàm phán với ông chủ Cao, người sắp trở thành chúa tể của cả cái tỉnh thành này đấy chứ. Sao tôi cứ nhắc tới một cô gái làng chơi mãi vậy nhỉ? Cô ta vốn không xứng đáng được xuất hiện trong cuộc đàm phán này phải không?"

Ánh mắt Cao Đức Sâm trở nên cứng nhắc nhưng hăn cũng không có ý định phủ nhận những lời vừa rồi của A Hoa.

A Hoa lắc đầu nói : "Nhưng suy nghĩ của tôi thì hoàn toàn ngược lại. Tôi cho rằng ông mới là người không xứng đáng được đánh đồng với chúng tôi. Vì chúng tôi đều là những người biết tri ân còn ông thì không hiểu điều đó. Trong thế giới của ông, lợi ích được đặt lên trên hết, đó là nguyên tắc tối cao cho tất cả mọi hành động. Còn thế giới của chúng tôi, thay vì lợi ích đó là ân và oán. Có ơn báo ơn, có oán báo oán. Không cần biết là về mặt nào qui tắc đó là số một, không được phép hàm hồ".

Cao Đức Sâm không thể nhẫn nhịn thêm một phút nào nữa, hăn đập tay xuống bàn và quát: "Ngu muội, cậu đang tự tìm đường chết đấy có biết không?"

A Hoa nhìn thẳng vào mắt Cao Đức Sâm và nói: "Ông sẽ chết trước", lời nói của anh ta dù không có lực nhưng ngữ điệu thì vô cùng lạnh lùng, giống như thứ âm thanh vọng về từ âm tào địa phủ vậy.

Cao Đức Sâm nghe vậy thì tức đến nỗi phải bật cười. Hăn thực sự không hiểu nổi, A Hoa có tư cách gì mà dám thách thức hăn. Thế lực của A Hoa cũng đã ngày càng yếu xuống rồi, trong khi điểm yếu chí mạng

của anh ta còn đang bị mình nắm trong tay. Cho dù là chính trong phòng tiệc này thôi, thể lực của đối phương cũng yếu kém hơn rất nhiều, đến cơ hội để liều mạng quyết đấu một phen cũng không có".

Nắm được phần thắng trong tay nên Cao Đức Sâm ngồi rữa người vào ghế thái sư, thái độ kiêu căng ngạo mạn và nói : "Được lắm, được lắm! Tôi cũng muốn nghe thử xem mình sẽ chết như thế nào".

A Hoa không nói gì thêm nữa, anh ta hít mạnh một hơi cuối cùng thật sâu điều thuốc đang ngậm trên môi, có vẻ như đang chuẩn bị cho hồi kết vậy. Ánh lửa trên đầu thuốc bỗng chốc sáng rực lên rồi nhanh chóng xén tới phần đầu mẫu điều thuốc. Lúc này, A Hoa đột nhiên đưa tay phải xuống dưới ghế, nắm chặt chân ghế rồi cúi mình dùng sức ném thật mạnh cái ghế về phía đối diện. Đó là một chiếc ghế gỗ gụ hình tròn được chế tạo từ đời Thanh, nó rất nặng, nếu rơi vào người ai đó thì hậu quả chắc chắn là sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng, Cao Đức Sâm ngồi ở đối diện sớm đã có phòng bị từ trước. Vừa thấy A Hoa ném cái ghế tới, hắn liền khom người để tránh. Đúng lúc cấp bách, A Hoa cũng mất đi độ chuẩn xác, cái ghế bay qua cả ghế thái sư to đùng đằng kia rồi nhắm thẳng vào bể cá gần trên tường ở đằng sau. Kính thủy tinh trên bể cá không chịu nổi cú va đập vừa rồi. Chỉ nghe một tiếng "choang" rất lớn, rồi những mảnh thủy tinh lớn bé đã bị vỡ ra cùng với chất lỏng trong bể đồng loạt tràn về phía Cao Đức Sâm.

Hai vệ sĩ áo đen đứng sau Cao Đức Sâm thấy vậy liền giơ người ra đỡ cho chủ. Hầu hết những mảnh thủy tinh vỡ đều được bọn chúng chặn hết nên không hề ảnh hưởng gì tới Cao Đức Sâm cả. Hắn cũng chỉ bị ướt như chuột lột chứ không hề hấn gì sau cú va đập vừa rồi.

Còn phía bên kia bàn, Báo Đầu phản ứng rất nhanh. A Hoa vừa ném chiếc ghế khỏi tay là gã đã nhảy phắt ra khỏi chỗ ngồi của mình, cả bộ tóc vàng của gã như đang nhảy múa, trông gã giống hệt một con báo đang săn mồi. A Hoa cũng khó mà phản kháng được trước kẻ nổi tiếng đánh dấm trong cả tỉnh thành này. Nhanh như chớp, Báo Đầu đã siết chặt lấy cổ A Hoa, rồi dùng chiêu đá ngang chân khiến cả cơ thể A Hoa bị

mất thăng bằng, đành chịu để cho Báo Đầu tóm gọn. Tình thế lúc ấy chỉ trong nháy mắt đã bị đảo ngược, thắng bại dường như đã rõ ràng.

Thế nhưng, đám người Cao Đức Sâm lại không tài nào lạc quan cho nổi. Vì chính lúc A Hoa hoàn toàn bị khống chế trong tay Báo Đầu thì tất cả những người có mặt trong phòng tiệc lúc đó đều ngửi thấy một mùi nồng nặc khác lạ.

Đó là mùi cồn!

Hóa ra chất lỏng gắn trong bể cá sau tường không phải là nước mà toàn là cồn. Khi mặt thủy tinh bể vỡ ra thì chất lỏng trong đó cũng tràn ra ngoài, tưới ngập cả người Cao Đức Sâm và hai tên vệ sĩ.

Cả người A Hoa gần như sắp gục xuống dưới sức kìm kẹp như sắt thép của Báo Đầu, tứ chi cũng đều bị tóm gọn, mặc dù vậy, miệng anh ta lại chẳng hề bị ảnh hưởng gì hết. Thế là, anh ta hít một hơi thật sâu và nhổ phụt đầu mẩu thuốc văng đang cháy sáng kia ra xa. Đầu thuốc xoay xoay trên không với ánh lửa sáng rực. Ánh mắt A Hoa dõi theo đường đi của đầu mẩu thuốc, nụ cười hả hê dần dần hiện lên trên khuôn mặt.

Tất cả đều chỉ xảy ra trong chớp mắt. Cùng với một tiếng "bùng", đúng vị trí đầu thuốc tiếp đất cháy bùng lên một ngọn lửa lớn, sau đó là cảnh ba con người trong đám lửa nhảy dựng lên quẩn quại những tiếng kêu gào đau đớn khiến cho người ta nghe mà dựng hết cả tóc gáy.

Báo Đầu ngậy người ra khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, gã bỗng thả A Hoa ra rồi lầm bầm chửi : "Xong mẹ nó rồi!" Thế rồi như nhanh chóng ý thức được ngọn lửa lớn thế kia thì rất có thể sẽ lan nhanh và gây nguy hiểm cho chính mình nên gã vội vàng chạy về phía cửa ra vào phòng tiệc. Hai tên vệ sĩ đứng canh cửa thấy vậy cũng biết thân phận ốc chằng mang nổi mình ốc nên vừa lùi về phía hành lang vừa hét lớn : "Cháy rồi, cháy rồi! Mau tới cứu ông chủ Cao!" Cả đám người ai nấy đều vội vàng đi tìm bình cứu hỏa, bỗng chốc cả khung cảnh trở nên hỗn loạn.

A Hoa không hề rời khỏi phòng tiệc. Anh ta đi ra đóng chặt cửa phòng tiệc lại dù phải chịu ngộp thở trong phòng. Sau đó anh ta lại quay về phía gần cái bàn tiệc và nhìn chăm chăm vào Cao Đức Sâm lúc này đang quần quai trong đám lửa. Chỉ cần hấn định chạy ra khỏi đó, A Hoa lập tức ném mấy cái ghế gỗ vào hấn để đẩy hấn trở lại vòng trung tâm của đám lửa gần bể cá. Còn hai tên vệ sĩ cũng đang chạy rồi lăn lộn trong phòng tiệc kia thì anh ta để mặc.

Báo Đầu và những người khác đang đứng ngoài kia thì như phải trải qua cơn ác mộng vậy dù đã lôi được vòi chữa cháy ra nhưng không thể nào mở nổi cách cửa phòng tiệc vừa nặng vừa dày kia. Chỉ nghe tiếng kêu la thảm thiết không ngớt trong phòng, tiếng kêu đó như từ tầng địa ngục thứ mười tám vọng lại vậy. Khi tiếng kêu la thảm thiết kia trở nên yếu ớt thì cả đám người đó cũng dần như chìm xuống, hoàn toàn tuyệt vọng.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết kia tắt hẳn, cánh cửa phòng tiệc cuối cùng cũng được mở ra. A Hoa từ trong phòng bước chầm chậm ra ngoài, sau lưng anh ta là cả một biển lửa. Trên đầu tóc, quần áo, giày tất anh ta vẫn còn những đốm lửa tàn đang bay. Vừa đi anh ta vừa lấy tay phủi hết những đốm lửa kia. Thần sắc anh ta lạnh như băng, sắc như thép, giống như Diêm Vương bước ra từ địa ngục vậy.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vượt Ngục

CHƯƠNG 11.1

Đêm đã khuya lắm rồi nhưng Hàng Văn Trị vẫn nằm trên giường mà không tài nào ngủ nổi. Hai mắt anh ta cứ mở thao láo và nhìn chăm chăm vào lỗ thông khí nhỏ xíu ở trên cao. Dù trong lòng đang rất thấp thỏm, nhưng anh ta không dám trở mình trần trọc như biết bao người mắc căn bệnh mất ngủ khác, bởi anh ta không muốn làm cho những người cùng phòng nhận ra được sự khác biệt của mình.

Tâm trạng của Hàng Văn Trị lúc này đây dường như cũng có liên quan tới thời tiết bên ngoài.

Thế giới ngoài kia đang chìm trong màn mưa thu tầm tã. Mưa rả rích không ngớt, thỉnh thoảng còn xen thêm tiếng gió rít nghe như tiếng khóc nghẹn ngào. Hàng Văn Trị trông thấy một bóng đen bé nhỏ ớt đang bay ngang qua thì bị cơn gió thu ập tới khiến cho nó dính chặt vào trên cửa kính của lỗ thông khí ướt nhẹp. Dù cho đó chỉ là một chiếc lá rơi nhưng lại rất hoàn hảo, chiếc lá rất dày dặn và như vẫn chứa đầy hơi thở của sự sống.

Lúc này mới vừa vào thu, chiếc lá ấy vốn không thể nhanh chóng lìa cành như vậy được, nhưng mưa gió đêm nay đã thay đổi vận mệnh của nó. Vào lúc chiếc lá bị cơn gió cuốn đi nhưng vẫn như đang lưu luyến không muốn rời xa nơi mà nó được nuôi dưỡng, chắc hẳn nó vẫn đang hồi tưởng về hơi thở nồng nàn của mùa xuân.

Hàng Văn Trị cảm thấy chiếc lá ấy như đang dán lên khuôn mặt mình, mang lại một cảm giác lạnh buốt rất rõ ràng. Cảm xúc ấy đưa anh

ta quay ngược về cái ngày mùa thu mười năm trước đó.

Hàng Văn Trị nhớ rõ đó là một buổi sớm ngày cuối tuần, mưa rét gió lạnh khiến cho chợ lao động ít hẳn người đi. Anh ta đang ngồi co ro trong một góc để tránh gió, chiếc áo mỏng manh mặc trên người đã bị mưa ướt sũng.

Vì lúc xuất phát hơi muộn nên thậm chí anh ta còn quên mang theo ô. Vẫn biết rằng cái thân hình gầy gò ốm yếu của mình vốn chẳng có chút ưu thế nào cả, bởi vậy muốn được người ta thuê đi làm thì anh ta càng phải kiên nhẫn và thể hiện được thành ý hơn nữa.

Năm đó, Hàng Văn Trị mới 19 tuổi, anh ta xuất thân từ nông thôn và vừa mới thi đỗ vào trường đại học trọng điểm trong tỉnh thành. Vào ngày cuối tuần ấy, trong khi bạn bè cùng trang lứa còn đang hưởng thụ hơi ấm trong chăn thì anh ta phải bất chấp tất cả để chờ đợi cơ hội làm thuê trong mưa gió.

Một chiếc lá bị gió thu thổi bay, rơi trúng vào mặt Hàng Văn Trị. Anh ta đưa tay lên mặt để lấy nó xuống, nhìn thấy chiếc lá vẫn xanh mơn mơn là thế, trong lòng anh ta bỗng có chút cảm giác đau nhói : "Chiếc lá ấy cùng cảnh ngộ với mình!

Bỗng một giọng nói cách đó không xa vang lên : "Này nhóc,cậu có thể làm được việc gì?"

Hàng Văn Trị vội vàng ném chiếc lá ra ngoài mưa rồi đáp: "Việc gì tôi cũng có thể làm được, chỉ cần có thể kiếm được tiền."

Giọng nói ấy lặp lại lần nữa với vẻ giễu cợt : "Cậu thì có thể làm được gì?" , người ấy không đợi Hàng Văn Trị đáp liền quay đầu rời khỏi đó để kiếm người khác phù hợp hơn.

Chiếc lá khi nãy Hàng Văn Trị ném đi quay một vòng trên không rồi lại rơi xuống chân anh ta. Nó rơi xuống một cách cô độc, cũng giống như tâm trạng của Hàng Văn Trị lúc này vậy.

Một người khác đã để ý đến biểu hiện vừa lo lắng vừa sốt ruột của anh ta. Người đó bước tới khá gần để dò xét. Hàng Văn Trị thấy vậy liền đứng thẳng ưỡn ngực để mình trông có vẻ to con khỏe khoắn hơn.

Một lúc lâu sau người kia mới nheo mắt và hỏi: " có thật là việc gì cậu cũng đồng ý làm không?"

Hàng Văn Trị gật đầu liên tục rồi nhắc lại một lần nữa: Chỉ cần có thể kiếm được tiền".

Người đó cười khan mấy tiếng rồi hỏi tiếp : "Cậu muốn kiếm bao nhiêu tiền?"

Càng nhiều càng tốt, tôi đang cần gấp!", vừa nói Hàng Văn Trị vừa vuốt vuốt chỗ tóc bị nước mưa làm cho rử xuống hốc mắt. Thái độ như đói khát của anh ta dường như đã làm cho người đó động lòng. Người đó nói rất nghiêm túc : "Chỗ tôi có một công việc có thể kiếm bội tiền".

Hàng Văn Trị chớp chớp mắt và hỏi: "Có thể kiếm được bao nhiêu?"

Người đó hơi do dự đôi chút rồi ra gi: "Năm vạn tệ".

Năm vạn tệ! Đối với Hàng Văn Trị mà nói thì con số này đúng là mức giá lên trời, đến tưởng tượng thôi anh ta cũng còn không dám. Đôi mắt anh ta bỗng mở tròn xoe. Nhưng, cảm giác hưng phấn nhất thời nhanh chóng qua đi, anh ta lập tức lấy lại bình tĩnh rồi cố hỏi với giọng bản khoăn : "làm việc gì?"

Việc thời vụ!", câu nói ấy có vẻ hơi mơ hồ nhưng tuyệt đối đánh trúng vào phòng tuyến tâm lý của đối phương. Người đó hỏi : "Chẳng phải cậu đang cần tiền hay sao? Chỉ cần cậu đồng ý làm, nội trong một tháng cậu sẽ nhận được tiền".

Điều kiện như thế này đúng là quá hấp dẫn. Hàng Văn Trị lập tức trả lời : "Tôi làm! Chỉ cần không phải là giết người, phóng hỏa, cướp ngân hàng là được".

Không đến mức như vậy đâu", người ấy cười và đưa cho Hàng Văn Trị một tấm danh thiếp rồi nói : "Ba giờ chiều mang đầy đủ hồ sơ cá nhân của cậu tới địa chỉ này tìm tôi. Không tìm được thì gọi điện cho tôi".

Hàng Văn Trị cẩn trọng giữ lấy tấm danh thiếp như nâng niu chính sinh mạng của mình vậy. Còn người kia đã đi khỏi đó, cũng đột ngột như lúc anh ta đến.

Ba giờ chiều, Hàng Văn Trị đến địa chỉ ghi trong tấm danh thiếp. Nơi đó chính là một thôn đủ các thể loại người tốt xấu lẫn lộn trong thành phố. Người đàn ông hẹn với anh ta hồi sáng đã đứng chờ ở ngoài một căn nhà cấp bốn từ sớm.

Người đó khen anh ta một câu: "Cậu cũng đúng giờ đấy!", rồi vẫy tay và bảo: "Mau vào đây. Ông chủ của tôi đang chờ cậu đấy".

Hàng Văn Trị đi theo người đó vào trong nhà, thấy bên trong có một chiếc bàn vuông, trên bàn bày sẵn đủ loại đồ nhắm và rượu, còn có mấy người đàn ông lực lưỡng đang ngồi quanh bàn. Xem ra họ vừa mới ăn nhậu tưng bừng xong.

"Anh Thường, cậu ta đến rồi đây ạ". Người đàn ông kia chào một gã béo trong đám. Gã béo liền nhìn Hàng Văn Trị với ánh mắt lơ đãng như say rượu, rồi mấy người kia cũng lần lượt nhìn về phía anh ta.

Hàng Văn Trị rụt cổ lại, trong lòng sợ hãi.

Gã béo nhắc lên một cái rồi hỏi: "Có hồ sơ cá nhân không?"

Hàng Văn Trị vội vàng đưa sơ yếu lý lịch đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước ra. Gã béo mới nhìn qua một lượt đã hỏi với vẻ đầy kinh ngạc: "Hả? Sinh viên? Lại còn học trường điểm nữa chứ!"

Người đàn ông dẫn đường hồi nãy nghe vậy cũng lên nhòm thử bản lý lịch rồi lẩm bẩm "Ồ, đúng thật!", ông ta lại nhìn Hàng Văn Trị với vẻ

dò xét và dường như có hơi bị bất ngờ.

Trong tình cảnh như thế này, Hàng Văn Trị cũng không biết là mình nên tự hào hay nên buồn nữa, anh ta chỉ biết cúi đầu thấp hơn.

Một thanh niên có thân hình cao lớn ngồi cạnh gã béo cũng có vẻ rất hứng thú với Hàng Văn Trị. Anh ta gõ vào tay gã béo rồi nói: "Đưa tôi xem nào".

Gã béo đưa bản lý lịch cho người thanh niên kia sau đó liếc nhìn Hàng Văn Trị và hỏi: "Cậu thiếu tiền tiêu à?"

Hàng Văn Trị ngẩng đầu lên trả lời: "Đúng vậy, tôi cần gấp".

Gã béo trợn mắt lên hỏi: "Cậu biết phải làm gì không?"

Hàng Văn Trị lắc đầu đáp: "Tôi không biết", rồi anh ta lại nói rất kiên định: "Chỉ cần không phải là giết người phóng hỏa thì tôi đều làm hết".

Gã béo cũng không vòng vo thêm nữa mà lật bài ngửa luôn: "Bán thận, có làm không?"

Bán thận ư? Hàng Văn Trị chờ người ra, trước đây anh ta cũng từng nghe nói đến việc này, nhưng cũng không hiểu cho lắm.

Người đàn ông dẫn đường đứng bên bèn giải thích: "Tức là bán thận của cậu cho người mắc bệnh thận để làm phẫu thuật ghép thận đó. Bán một quả thận cho chúng tôi cậu được trả năm vạn tệ. Cậu đừng sợ, người bình thường khỏe mạnh có hai quả thận, bán đi một quả vẫn còn một quả, không ảnh hưởng tới việc lấy vợ sau này đâu."

Người đó nói hai chữ "lấy vợ" với giọng hơi nhạo báng khiến cho cả đám người trong phòng đều phá lên cười một cách thô lỗ. Lòng tự tôn của Hàng Văn Trị bị tổn thương anh ta cao giọng đáp: "Tôi sợ gì cơ chứ? Chỉ cần các người đưa tôi tiền, đừng nói một quả thận chứ hai quả thận tôi cũng dám bán."

Gã béo nhìn chăm chăm vào Hàng Văn Trị, ánh mắt gã trở nên nghiêm túc. Gã nói : "Cậu suy nghĩ kĩ chưa đấy! Anh em bọn này chỉ dựa vào làm công việc này để kiếm cơm thôi. Cậu mà đồng ý rồi thì đừng hòng hối hận!".

Hàng Văn Trị cười khỗ sở và nói : "Tôi không hối hận!", thần thái anh ta càng thêm kiên định, anh ta nói : "Tôi chỉ sợ mấy người nuốt lời thôi!"

Gã béo không nói gì, hẩn nhìn Hàng Văn Trị với ánh mắt kỳ lạ, bởi vì anh ta cũng là người kỳ quái nhất mà gã gặp kể từ khi vào nghề cho tới nay.

Kỳ quái không phải anh ta xuất thân là sinh viên học trường đại học trọng điểm mà chính vì thái độ kiên định và chắc chắn của anh ta trước việc bán thận. Theo kinh nghiệm bấy lâu nay của gã, dù là những người nông dân, công nhân có hoàn cảnh éo le nhất cũng đều biết việc bán đi một bộ phận trên cơ thể mình có tác hại như thế nào. Trước cám dỗ của cả một món tiền lớn mà họ vẫn còn không khỏi do dự, bàng hoàng, trong khi một sinh viên đại học có tiền đồ sáng lạn thế này, sao lại quyết định bán thận không chút chần chừ cơ chứ?

Nhưng, suy nghĩ ấy trong đầu gã béo cũng nhanh chóng biến mất. Bởi suy cho cùng, gã vẫn là một kẻ làm ăn. Cái mà gã đáng phải quan tâm là thái độ của người kia. Đối với gã, một người bán thận mà có thái độ kiên định cũng có nghĩa là gã sắp có trong tay thu nhập cả chục vạn tệ. Thế nên, động cơ của đối phương thì có ý nghĩa gì đâu. Cứ coi như đó chỉ là câu chuyện phiếm gã nghe được từ người ta mà thôi. Thế là gã quay sang dặn đàn em : "Đi kiếm tờ giấy biên nhận đến đây, hôm nay cho nó kí tên luôn".

Đúng lúc đó bỗng có tiếng người chen ngang vào : "Đời đã!"

Hàng Văn Trị nhìn về phía giọng nói phát ra. Đó chính là người thanh niên ngồi cạnh gã béo. Người này có vẻ cũng tầm tuổi anh ta nhưng cử

chỉ lời nói thì lại vô cùng lão luyện, rõ ràng anh ta cũng là một nhân vật từng trải trong giang hồ.

Gã béo cũng quay đầu nhìn về phía người thanh niên kia. Tuy gã nhiều tuổi và còn là chủ nhân ở đây nữa, nhưng lại tỏ ra rất khách khí trước người thanh niên đó.

Người thanh niên vẫn cầm bản lý lịch của Hàng Văn Trị trong tay, ánh mắt anh ta nhìn thẳng vào Hàng Văn Trị, tỏ vẻ rất hòa nhã làm cho Hàng Văn Trị cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Sau đó người thanh niên kia mới mở lời : "Cậu là người có văn hóa, có kiến thức, có tiền đồ, sao lại phải đến đây?"

Đáp án của Hàng Văn Trị vẫn rất đơn giản : "Tôi cần tiền!"

Người thanh niên gặng hỏi: "Cậu cần tiền để làm gì?"

Hàng Văn Trị đáp: "Để chữa bệnh cho bố tôi!"

Người thanh niên chỉ "Ồ" một tiếng như phần nào hiểu ra lí do.

" Bố tôi bị ung thư phải làm phẫu thuật ngay, nhưng tiền trong nhà tôi thì đều đã tiêu hết rồi", nói đến đây ánh mắt Hàng Văn Trị hơi đỏ.

Người thanh niên hỏi: "Thế nên cậu mới bằng lòng bán thận của mình phải không?"

Hàng Văn Trị trả lời " So với tính mạng của bố tôi, quả thận của tôi có đáng gì đâu?"

Người thanh niên kia nói chẳng khác nào giội gáo nước lạnh lên người Hàng Văn Trị: "Cậu bán một quả thận này đi thì có chắc là sẽ cứu được bố cậu không? Chưa nói đến việc phẫu thuật có thành công hay không, dù có thành công nhưng tiền nuôi dưỡng và tiền sau phẫu thuật thì sao? Cậu bán một quả thận năm vạn tệ liệu có đủ chi không?"

Hàng Văn Trị nghiêng răng đáp: "Vậy tôi còn có thể bán gì nữa, các người cứ nói đi! Tôi còn một quả thận nữa, còn tim, gan, phổi...., chỉ cần có thể cứu được bố tôi thì mấy người đều có thể đem đi bán hết".

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

Người thanh niên lắc đầu, anh ta biết rằng đối phương đang hiểu nhầm ý của mình, nhưng anh ta không hề tức giận, ngược lại còn cười và nói tiếp : "Bán hết hả? Thế thì bản thân cậu có sống nổi không?"

Hàng Văn Trị càng nói càng xúc động, giọng nói đã gần nấc nghẹn: "Không sống được thì đã sao? Sinh mệnh của tôi vốn là do bố tôi ban cho, tôi bằng lòng đánh đổi cho ông ấy".

Người thanh niên nhìn Hàng Văn Trị rất lâu, nhưng anh ta không hề trốn tránh mà nhìn thẳng vào mắt đối phương, vẻ mặt đầy hy vọng và chờ đợi. Hàng Văn Trị đã đoán được địa vị của người thanh niên đó ở nơi này không hề thấp, có lẽ tính mạng bố anh ta sẽ nằm trong tay y.

Mãi một lúc sau, người thanh niên mới quay sang nói thầm gì đó vào tai gã béo. Gã béo cười to và nói : "Người anh em A Hoa đã mở lời thì tôi còn không nể mặt cậu được chắc?"

A Hoa! Từ đó, Hàng Văn Trị nhớ được tên gọi của người thanh niên kia.

A Hoa vỗ mạnh vào vai gã béo tỏ vẻ cảm ơn. Sau đó anh ta đứng dậy và đi về phía Hàng Văn Trị, khẽ hát hàm và nói "Cậu đi theo tôi!"

Hàng Văn Trị chưa hiểu tình hình ra làm sao nên lắp bắp hỏi: " Đi ....đi đâu cơ?"

A Hoa đáp: "Đi gặp một người, chỉ có người đó mới có thể cứu được bố cậu".

Vừa nghe tới việc bố mình sẽ được cứu, Hàng Văn Trị lập tức lấy lại can đảm. Anh ta đi theo sau A Hoa ra khỏi căn nhà. Và quyết định này của anh ta không chỉ làm thay đổi vận mệnh của bố anh ta mà còn thay đổi cả số phận của chính anh ta.

A Hoa lái xe đưa Hàng Văn Trị đi xuyên qua thành phố cuối cùng tới khu biệt thự ở ngoại ô. Sau đó, A Hoa dẫn Hàng Văn Trị tới một biệt thự hào nhoáng nhất ở đây rồi bảo anh ta ngồi chờ ở phòng khách còn mình thì đi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Hàng Văn Trị được đến một căn nhà xa hoa như thế này. Trông thấy cả phòng khách đều được bày trí toàn đồ cao cấp đắt tiền, anh ta bỗng có chút lóng ngóng chẳng biết phải làm gì. Thậm chí anh ta còn không dám ngồi xuống, chỉ thật thà ra đứng bên cạnh cửa sổ. Anh ta cứ đứng như vậy mấy tiếng đồng hồ liền.

Lúc cửa phòng khách được mở ra lần nữa, một người đàn ông trung niên bước vào trước. Người đó chừng ngoài 30 tuổi, dáng vẻ uy nghiêm, đôi mắt sắc lạnh, toàn thân tỏa ra một khí thế khiến người khác phải kính nể.

Trước khí thế của người đàn ông đó, Hàng Văn Trị chẳng biết phải né tránh đi đâu. Anh ta chỉ biết gãi đầu một cách hoảng loạn mà không biết mình nên làm gì.

May mà A Hoa cũng vào theo, anh ta giới thiệu với Hàng Văn Trị : "Đây là Đặng tổng của chúng tôi".

Hàng Văn Trị luống cuống chào: "Chào Đặng tổng!"

Người được gọi là Đặng tổng đó chỉ "ừ" một tiếng và ngồi xuống ghế sofa rồi giơ tay vẫy Hàng Văn Trị nói : "Lại đây, cậu ngồi xuống đi!"

Hàng Văn Trị tự bê một cái ghế lại gần và ngồi rất phép tắc. A Hoa đứng đằng sau ông chủ Đặng.

Đặng tổng đi thẳng ngay vào vấn đề : "Tôi đã biết chuyện của bố cậu rồi. Bố cậu hiện giờ đang ở đâu?"

Hàng Văn Trị liền trả lời : "Bố tôi hiện đang ở bệnh viện huyện dưới quê".

" Nói cho tôi biết tên bệnh viện đó và tên của bố cậu."

"Hàng Quốc Trung, bệnh viện số một huyện Tuy".

Hàng Văn Trị tưởng là ông chủ Đặng đang kiểm tra xem mình có nói dối hay không, nhưng ý của đối phương rõ ràng không phải như vậy. Lúc này, người đàn ông trung niên kia mới quay đầu nhìn A Hoa và dặn dò : "Giờ cậu hãy cho người đến huyện Tuy ngay, làm thủ tục chuyển viện lên tuyến trên, đưa bố cậu ấy đến bệnh viện Nhân Dân tỉnh thành. Trực tiếp tìm chủ nhiệm Đỗ của khoa U bướu để ông ấy sắp xếp chuyên gia tiến hành hội chẩn, lên phương án phẫu thuật ngay. Cần chuyên gia tốt nhất, kế hoạch điều trị hoàn hảo nhất, dùng loại thuốc tốt nhất, hiệu chưa?"

A Hoa gật đầu rồi nhanh chóng đi làm nhiệm vụ.

Hàng Văn Trị chờ người ra rồi lẩm bẫm nói: "Tôi ....tôi không có nhiều tiền như vậy". Anh ta ngẫm tính nhẩm, vào viện lớn chữa trị mà còn dàn xếp cả đội ngũ chuyên gia y bác sĩ như vậy thì có bán cả hai quả thận của mình đi cũng chẳng đủ để trả!

Nhưng Đặng tổng lại xua tay và nói : "Không cần tiêu tiền của cậu, cậu cũng không cần phải bán thận đâu. Từ nay về sau, việc điều trị cho bố cậu cứ để tôi lo".

Trước sự may mắn bất ngờ như thế này, Hàng Văn Trị không hề vui mừng mà trái lại, anh ta còn cảm thấy băn khoăn hơn. Anh ta hỏi: "Thế này....là tại sao? "

Đặng tổng dò xét Hàng Văn Trị một lượt và nói với giọng xúc động: "A Hoa đã nói với tôi rồi. Cậu là một đứa con ngoan lại có học thức, có hiếu và cũng không sợ chết. Thanh niên như cậu bây giờ càng ngày càng ít".

"A Hoa!", Hàng Văn Trị khẽ gọi cái tên này với giọng đầy cảm kích.

Đặng tổng nhìn sự đổi thay trên thần sắc của Hàng Văn Trị. Anh ta không hề vội mừng mà lại tỏ thái độ cảm kích đối với A Hoa trước, điều này khiến ông ta vô cùng hài lòng. Thế là ông ta gật đầu, nói một câu vừa để nhận xét về A Hoa vừa để nhận xét về Hàng Văn Trị: "A Hoa tuy còn trẻ tuổi nhưng nhìn người luôn rất chuẩn".

Trong lúc họ đang nói chuyện, A Hoa quay trở lại phòng khách, anh ta hơi cúi mình trước Đặng tổng và nói: "Đều đã sắp đặt ổn thỏa rồi ạ!"

Đặng tổng lại hỏi Hàng Văn Trị: "Đối với việc điều trị cho bố cậu, cậu có yêu cầu gì nữa không? Cứ việc nói ra".

Hàng Văn Trị chớp mắt liên tục như đang nhắc mình rằng, không biết tất cả có phải sự thật không. Hồi lâu sau, anh ta mới định thần lại rồi vội vàng đáp: "Tôi không có yêu cầu gì hết. Ông có yêu cầu gì cho tôi không?"

Đặng tổng im lặng giây lát và hỏi: "Yêu cầu cho cậu.... Cậu có đói không?"

Hàng Văn Trị gật đầu theo phản xạ. Từ bữa trưa tới giờ đã quá nửa ngày rồi, bụng anh ta sớm đã biểu tình loạn lên rồi.

"Vậy thì tôi có một yêu cầu nhỏ cho cậu đây. Hãy ở lại dùng bữa tối với chúng tôi", khi nói câu này, khuôn mặt Đặng tổng khẽ nở nụ cười, trên tướng mạo nghiêm nghị kia bỗng lộ chút vẻ ấm áp rất đời thường.

Đương nhiên, Hàng Văn Trị cũng không có cách nào từ chối yêu cầu này. Anh ta cùng với Đặng tổng và A Hoa ngồi vào bàn ăn trong biệt

thụ. ở đó anh ta gặp vợ Đặng tổng - một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng với cậu con trai vẫn đang bi bô tập nói của ông.

Vợ Đặng Hoa là một người phụ nữ hoàn hảo. Cô mời mọi người ngồi vào bàn ăn, rồi lần lượt bê lên từng món ăn ngon miệng. Hàng Văn Trị được tiếp đãi nhiệt tình thì lại có phần lo sợ, mới đầu anh ta gần như không dám đưa đũa ra gắp thức ăn. Sau đó được A Hoa ngồi bên cạnh nói chuyện cùng và dẫn dắt, anh ta mới dần thả lỏng mình hơn. Vợ chồng Đặng tổng cũng luôn miệng giục anh ta gắp thức ăn giống như đối xử với người trong nhà vậy.

Hàng Văn Trị được thưởng thức một bữa tối mà có lẽ cả đời anh ta cũng không thể nào quên. Cái làm anh ta nhớ nhất đó là tấm thịnh tình của chủ nhà, nó còn quan trọng hơn cả những món ăn ngon kia. Cuối cùng, Hàng Văn Trị cũng không thể kìm nén được nỗi xúc động trong lòng nên đã buông đũa xuống và nói: "Đặng tổng, chúng ta chẳng phải người thân, ông đối với tôi tốt như vậy, tôi thực sự không biết phải làm sao để báo đáp ông bà".

Vợ Đặng Hoa khẽ cười và nói: "Muốn cậu báo đáp gì kia chứ? Cậu là một đứa con ngoan nên chúng tôi sẽ coi cậu như người nhà".

Nhưng họ càng nói vậy Hàng Văn Trị lại càng thấy khó lý giải. Hai mắt ngấn lệ, anh ta nói một cách thật lòng: "Đặng tổng, tôi biết ông là người làm ăn lớn, chắc chắn có rất nhiều chỗ phải dùng người. Chỉ cần ông mở lời thì dù có phải làm trâu làm ngựa cả cuộc đời cho ông, tôi cũng bằng lòng".

A Hoa nghe vậy bất chợt cũng thấy cảm động. Anh ta nhìn sang Hàng Văn Trị rồi lại nhìn sang Đặng tổng có vẻ như đang chờ đợi điều gì.

Đặng tổng chỉ lắc đầu và nói: "Không, tôi không cần cậu làm giúp tôi điều gì, vì thực tế cậu cũng chẳng giúp được gì cho tôi. Tôi chỉ cần cậu chăm sóc bố cậu thật tốt, sau đó chịu khó học hành và đi đúng con đường mình đã chọn. Tôi nghĩ, cậu chắc chắn sẽ coi chúng tôi như người nhà, coi A Hoa như anh em của cậu".

Hàng Văn Trị ra sức gặt đầu đồng thời lại thành khẩn bày tỏ lòng mình, anh ta nói : "Tôi bằng lòng làm bất cứ việc gì cho mọi người".

Đặng Hoa nhìn thẳng vào Hàng Văn Trị giây lát và nói : "Tôi biết!". Cuối cùng ông ta cũng hé mở chút ý tứ của mình : "Thế này đi : nếu có một ngày, tôi nói là nếu nhé, tôi cần cậu giúp đỡ, tôi chắc chắn sẽ nói cho cậu biết".

Hàng Văn Trị như gánh thêm một trọng trách. Anh ta hít một hơi thật sâu để cho những giọt nước mắt nóng hổi ở khóe mắt khô dần, sau đó anh ta trịnh trọng nói lời hứa của mình : "Tôi sẽ chờ đợi ngày ấy đến, cả cho tới khi sức cùng lực kiệt".

Trong mười năm sau đó, Hàng Văn Trị đã tận mắt chứng kiến cả quá trình đi từ lớn mạnh đến huy hoàng, từ huy hoàng tới đỉnh cao của tập đoàn Đặng Thị. Còn bản thân anh ta cũng từ một đứa con nhà nông lần đầu tới tỉnh thành trở thành một nhân vật trung lưu trong xã hội. Cả nhà Đặng Hoa thường xuyên quan tâm tới anh ta, nhưng chưa bao giờ cho anh ta can dự vào công việc của tập đoàn. Đối với Đặng Hoa mà nói, sắp đặt như vậy vì mục đích sâu xa hơn, còn trong mắt Hàng Văn Trị, anh ta chỉ nhìn thấy được món nợ ân tình đối với nhà họ Đặng ngày một sâu sắc mà thôi.

Hàng Văn Trị chưa bao giờ quên lời hứa năm xưa của mình, nhưng anh ta biết lời hứa đó khó mà thực hiện được. Bởi thế lực của Đặng Hoa lớn mạnh như vậy, mạnh tới mức không cần bất kỳ sự trợ giúp nào của anh ta. Hàng Văn Trị có lúc cũng cảm thấy hận vì mình bất tài vô dụng. Đó chính là niềm tiếc nuối duy nhất trong cuộc sống yên bình suốt mười năm trời của anh ta.

Thế nhưng thời thế thay đổi, khi một vương triều bước tới đỉnh cao rồi suy thoái, thì nó sẽ sụp đổ chỉ trong nháy mắt.

Hàng Văn Trị xem thời sự trên ti vi mới biết tin Đặng Hoa bị thích sát. Ngoài đầu lòng ra thứ mà anh ta cảm nhận nhiều hơn cả đấy là sự hụt hẫng. Anh ta biết rằng mình không còn cơ hội để thực hiện lời hứa kia

nữa, mười năm chờ đợi cũng đã tan thành bong bóng xà phòng. Khi đó, anh ta cứ thế ngồi chờ dẫn trước màn hình ti vi, cho tới khi ti vi đã mất tín hiệu, anh ta vẫn không hề động đậy. Dường như tất cả cảm giác của anh ta đều biến mất. Hoặc có thể nói rằng, thế giới tinh thần của anh ta như bị kẻ khác lấy đi hết .

Hàng Văn Trị và A Hoa bí mật gặp gỡ. Trong suốt thời gian dài cho tới nay, họ đều bí mật gặp nhau như vậy. Đây là yêu cầu của Đặng Hoa khi còn sống. Giờ đây, cho dù ông ta đã chết, thì lời nói của ông ta đối với họ vẫn có trọng lượng.

Hàng Văn Trị nói với A Hoa: "Em phải giết chết kẻ đó"

A Hoa mới đầu không trả lời trực tiếp mà chỉ nhắc nhở đối phương : "Cậu sẽ hủy hoại cuộc sống của chính cậu đấy.

Hàng Văn Trị trừng mắt lên và nói : "Thế thì có làm sao? Đặng tổng từng cứu cả nhà em, giờ là cơ hội cuối cùng để em báo đáp ông ấy. Không gì có thể ngăn cản em được đâu".

A Hoa nhìn Hàng Văn Trị, từ khí khái vì nghĩa quyết không quay đầu của anh ta, A Hoa như lại thấy chàng thanh niên không biết sợ chết là gì của mười năm trước.

Mười năm vận đổi sao dời, trong con người Hàng Văn Trị chỉ có một thứ duy nhất không hề thay đổi, đó chính là bản tính của anh ta. Và bản tính ấy đủ để đưa cuộc đời anh ta đi một vòng rồi lại trở về xuất phát điểm của mười năm về trước.

Giống như mười năm trước, A Hoa hoàn toàn có thể hiểu được Hàng Văn Trị. Nên anh ta không cần nói nhiều hơn mà chỉ đáp: "Tôi sẽ sắp xếp cho cậu"

Một kế hoạch bí mật tỉ mỉ được triển khai từ đó. Và bước đầu tiên của kế hoạch đó là đưa Hàng Văn Trị vào trong nhà tù nơi Eumenides đang bị giam giữ.

Bắt buộc phải triển khai hành động báo thù trước khi Eumenides ra tù. Đó là quan điểm chung của A Hoa và Hàng Văn Trị. Không chỉ bởi thù hận trong họ không thể nào nhẵn nhụi trong suốt năm năm, mà một điều quan trọng hơn đó là, nếu để Eumenides ra tù thì chẳng khác nào thả hổ về rừng cả.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.3

Eumenides giống như con cọp hung dữ, điểm này thì không ai dám phủ nhận. Hiện giờ con cọp đó cuối cùng cũng phải đeo gông cùm và bị nhốt trong cái chuồng thú kia. Đối với người có ý đồ giết cọp thì đây chẳng phải là cơ hội tốt nhất hay sao?

Cho nên, việc đầu tiên Hàng Văn Trị phải làm đó là nhốt mình vào cùng một chuồng với con cọp hung dữ ấy.

Thế là, bọn họ đã lao tâm khổ tứ dàn dựng nên "vụ cướp của" đó. Xét về tình tiết vụ án mà nói, những gì Hàng Văn Trị trải qua gần giống với nỗi oan không rõ ràng mà năm đó bố đẻ Eumenides phải gánh chịu. Điều này giúp anh ta có thể thuận lợi hơn khi tiếp cận Eumenides trong tù. Và điểm mấu chốt trong vụ án này cũng được sắp xếp hết sức kỹ lưỡng. Tội danh Hàng Văn Trị có "được" thành lập hay không phụ thuộc vào việc "bạn gái cũ" của anh ta có đúng là vay tiền hay không. Nếu không có cách nào chứng minh được vụ vay mượn đó của họ thì tội danh lừa đảo tổng tiền của Hàng Văn Trị sẽ được thành lập và ngược lại. Trong quá trình xét xử, "bạn gái cũ" đương nhiên sẽ phủ nhận vụ vay tiền, mục đích là để đưa Hàng Văn Trị vào tù. Còn đến bất kỳ lúc nào, chỉ cần cô "bạn gái cũ" ấy thấy cần rút lương tâm thì sẽ thừa nhận đã từng vay tiền anh ta, như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể giúp anh ta rửa sạch nỗi oan. Bởi vậy, đối với Hàng Văn Trị mà nói, dù cho phải vào khu trại giam dành cho tội phạm nghiêm trọng nhưng kì thực anh ta hoàn toàn đang ở trong cục diện chủ động, tiến cũng được mà lui cũng xong.

A Hoa đã lo lót cho người phụ trách sắp xếp phạm nhân trong nhà tù để Hàng Văn Trị được vào ở cùng phòng giam với Eumenides. Việc làm không hề vi phạm qui tắc này cũng không quá khó để sắp xếp ổn thỏa.

Nhưng để đảm bảo bí mật cho kế hoạch, A Hoa đã chuyển hướng khác, chỉ là sắp xếp cho bạn mình ở chung phòng giam với "anh Bình" , với lý do là "anh Bình" cũng có máu mặt trong đám phạm nhân của trại giam này nên bạn mình theo y sẽ dễ sống qua ngày hơn.

Còn việc sau khi vào trong tù sẽ làm cách nào để trừ khử Eumenides thì A Hoa và Hàng Văn Trị vẫn chưa có kế hoạch chi tiết. Bởi tình hình thực tế trong tù sẽ phát triển như thế nào đúng là một bài toán có biến số quá lớn. A Hoa chỉ tiến hành huấn luyện đặc biệt cho Hàng Văn Trị trước khi bước vào tù, chủ yếu là việc thích nghi với cuộc sống trong tù và nắm được những kỹ năng hạ đối thủ nhanh gọn nhất. Còn kế hoạch báo thù cụ thể thì còn phải chờ sau khi Hàng Văn Trị tiếp cận được với Eumenides xong mới tùy cơ hành động được.

Đương nhiên họ cũng đã lên kế hoạch chung rồi. Nói tóm lại có hai cách báo thù một là giết , hai là trốn.

"Giết" ở đây có nghĩa là lợi dụng cơ hội mọi người ở cùng nhau sớm tối trong phòng giam rồi nhân lúc Eumenides sơ hở sẽ giết hấn ngay tại chỗ. Đây là hướng đơn giản nhất đồng thời cũng là kế hoạch khó thực hiện nhất . Khó ở chỗ, thứ nhất bản thân Eumenides vốn là một sát thủ chuyên nghiệp vô cùng lợi hại, ở cái nơi đầy thị phi như nhà tù này thì chắc chắn hẳn sẽ luôn cảnh giác cao độ. Vậy nên Nếu chỉ dựa vào sức lực của một mình Hàng Văn Trị mà muốn giết được hấn e là không thực tế cho lắm; thứ hai cứ cho là Hàng Văn Trị ra tay thành công, vậy thì sau đó anh ta làm thế nào để thoát thân? Mặc dù Hàng Văn Trị không hề đắn đo trước kết cục cả hai cùng chết nhưng cách này làm rồi cuộc vẫn không phải là thượng sách. Nếu Nghiên cứu sâu hơn thì muốn thực hiện được việc này bắt buộc phải có mấy điều kiện sau: Điều kiện thứ nhất Hàng Văn Trị phải có được lòng tin của Eumenides, từ đó làm đối phương mất ý thức cảnh giác; Điều kiện thứ hai Hàng Văn Trị phải nghĩ ra một thứ vũ khí sắc bén một nhát chí mạng để bù đắp lại khoảng cách về thực lực giữa mình và đối phương; Điều kiện thứ ba Hàng Văn Trị phải thiết kế ra một bố cục khéo léo, không những giết được Eumenides

mà tốt nhất là phải giúp mình thoát khỏi bị tình nghi. Mà ba điều kiện này muốn thực hiện được đều vô cùng khó khăn.

So sánh với các cách báo thù thứ nhất thì A Hoa thiên về cách thứ hai là "trốn" hơn. Nội dung chủ đạo của cách này đó là Hàng Văn Trị dùng khổ nhục kế để xúi giục Eumenides cùng vượt ngục chỉ cần hãn ta tham gia vào hành động vượt ngục thì vận mệnh của hãn sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của hãn, xuất hiện nhiều hơn những biến số và bất kỳ một biến số nào cũng sẽ đẩy hãn vào tình thế bất lợi nhất.

Đối với A Hoa mà nói tình huống lý tưởng nhất đó là bọn họ vượt ngục thành công. Anh ta sẽ căn cứ theo kế hoạch vượt ngục mà Hàng Văn Trị tiết lộ ra để đặt bẫy phía ngoài tường nhà tù từ trước rồi lặng lẽ chờ Eumenides xuất hiện. Còn Eumenides không có chút phần thắng nào trong trận đối đầu này.

Kế hoạch này còn có một ưu điểm rõ ràng đó là bọn họ có thể giết chết Eumenides hoàn toàn hợp lý và hợp pháp. Trước một kẻ đào phạm vượt ngục bất chấp tính mạng thì mọi hành động tự vệ ở mức độ nào đi chăng nữa cũng đều là hợp lý cả. Hành động của bọn họ thậm chí còn đánh được phía cảnh sát biểu dương khen thưởng nữa.

Song, cái khó của kế hoạch này cũng rất rõ ràng: chỉ lĩnh mức án 5 năm tù thì Eumenides có chịu tham gia và kế hoạch vượt ngục hay không? Còn chưa kể tới việc vượt ngục đâu có dễ dàng gì. Khu trại giam dành cho tội phạm nghiêm trọng âm u lúc nào cũng được canh phòng cẩn mật kia chưa từng xảy ra vụ vượt ngục thành công nào, những kẻ bất chấp hành động thì sẽ chỉ trở thành bia tập bắn cho lính gác mà thôi.

Nhưng Hàng Văn Trị đã nghĩ ra một cách rất hay, đã vậy sẽ dựng lên một màn vượt ngục thất bại trong lúc hành động. Anh ta sẽ cố tình để cho Eumenides bị bại lộ trước họng súng của lính gác rồi diễn một màn kịch mượn dao giết người. Lúc đầu A Hoa cũng thấy cách này rất hay xong nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cũng không được ổn cho lắm. Với thân chủ và trí tuệ của Eumenides sao hãn có thể dễ dàng bị người khác điều kiện

như vậy được? Tới lúc đó chỉ e là Eumenides không những không bị lộ mà người bị lộ đầu tiên lại là Hàng Văn Trị. Súng của lính gác không có mắt, làm không ổn có khi không báo được thù lại còn rước vạ vào thân.

Hàng Văn Trị lại đề nghị ta có thể mua cho một viên quản giáo hoặc một tên lính gác nào không? Nếu có nội gián của nhà tù tham gia và kế hoạch này thì việc đẩy Eumenides vào chỗ chết sẽ đơn giản hơn nhiều. Thế nhưng đề nghị này của Hàng Văn Trị lập tức bị A Hoa phủ quyết. Máy nhân viên trong chế độ được yên ổn hưởng bổng lộc thì cũng có khi gió chiều nào che chiều ấy có thể giúp được tý rất nhỏ, nhưng ai dám đem cả tính mạng của mình ra để mà giảm xuống vũng bùn với cậu? Mua chuộc kiểu này rất khó. Nếu là trước đây Đặng tổng còn sống thì còn có khả năng làm được nhưng đến giờ đến toà nhà của tập đoàn cũng không còn nữa thì cách này chắc chắn là không khả thi.

Hàng Văn Trị cảm thấy hơi thất vọng, nhưng ý nghĩ xúi giục Eumenides cùng vượt ngục của anh ta thì không hề bị lung lay. Anh ta cũng biết rằng nếu Eumenides không vượt ngục việc nhân cơ hội sống cùng nhau trong phòng giam mà chỉ dựa vào sức lực của bản thân mình để giết chết đối phương quả thật là hơi khó. Chỉ trong quá trình vượt ngục mới có cơ hội tốt hơn hoặc là dẫn Eumenides vào vòng mai phục sẵn của A Hoa, hoặc là mượn súng của lính gác để giết hắn, hoặc là nhân lúc hắn đang dốc sức để trốn thì mình sẽ ra tay giết hắn ... Mà giả sử dù vượt ngục không thành công và họ cũng không nhân lúc đó giết chết được hắn thì hắn cũng sẽ bị tăng hình phạt vì hành vi vượt ngục. Đây cũng là một tin tốt đối với người muốn báo thù hắn. Nói tóm lại chỉ cần Eumenides bước 1 bước vào kế hoạch vượt ngục này thì Hàng Văn Trị đã có thể nắm chắc ưu thế trong tay nếu như thuận lợi, ưu thế đó hoàn toàn đủ để trở thành đòn chí mạng đối với Eumenides.

Sau khi vào tù, Hàng Văn Trị liền cố gắng hết mình vì mục tiêu đã đặt ra. Anh ta đã thành công bước đầu khi có được sự cảm thông và cảm tình của Eumenides. Với nghề nghiệp là người thiết kế các công trình hành chính thành phố Hàng Văn Trị đã nghĩ ra một kế hoạch vượt ngục đáng để thử nghiệm, đồng thời anh ta còn được Trương Hải Phong -

trung đội trưởng của khu trại giam hết mực coi trọng... tất cả đều vô cùng thuận lợi chỉ duy nhất có một nút thắt khó mà tháo ra được, và nút thắt này lại là điểm mấu chốt trong kế hoạch.

Eumenides không muốn vượt ngục!

Hôm ấy, ở sân vận động trong khu trại giam, Đổ Minh Cường một mực từ chối kế hoạch vượt ngục của Hàng Văn Trị. Khẩu khí của anh ta rất kiên định, khiến cho Hàng Văn Trị cảm thấy chán nản bất lực.

Trong tình hình như thế này, Hàng Văn Trị không thể không nghĩ tới một phương án đã đề ra trước đó là thích sát ngay trong khu trại giam này. Thậm chí anh ta còn triển khai luôn những công việc cần chuẩn bị ngay từ đầu. Anh ta biết rõ phần thắng của mình quá thấp, nhưng dù thế nào đi chăng nữa chí ít anh ta cũng muốn thử một phen.

Vậy mà mọi sự luôn luôn thay đổi. Đúng vào lúc Hàng Văn Trị cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng về kế hoạch vượt ngục của mình thì thời cơ lại đến: Đổ Minh Cường chủ động nhắc tới chuyện vượt ngục với anh ta, thậm chí lần này thái độ của hắn đã thay đổi 180 độ.

Eumenides đột nhiên đồng ý vượt ngục cùng Hàng Văn Trị.

Tuy vậy, Hàng Văn Trị vẫn chưa hiểu được nguyên nhân và động cơ do đâu mà Đổ Minh Cường lại thay đổi một cách chóng mặt như vậy. Anh ta chỉ nhớ rằng buổi sáng cái ngày hắn hồi tâm chuyển ý từng có một người bạn đến nhà tù thăm hắn. Có lẽ chính người bạn đó đã khiến hắn thay đổi suy nghĩ.

Hàng Văn Trị ngầm đoán có thể người bạn ấy chính là A Hoa, anh ấy đã dùng cách nào đó để phối hợp hành động với mình trong này. Nhưng tiếc là anh ta không có cơ hội tìm A Hoa để chứng thực lại. Để đảm bảo bí mật cho kế hoạch báo thù, khi chưa tới lúc cần thiết thì anh ta và A Hoa sẽ không liên lạc gì với nhau.

Dù sao đi nữa, thứ mà Hàng Văn Trị quan tâm đó là kết quả cuối cùng - thái độ của Eumenides đã khác trước, còn nguyên nhân do đâu với anh ta hoàn toàn không hề quan trọng. Khi ra quyết định tham gia vào hành động vượt ngục của mình, Hàng Văn Trị biết rằng anh ta đã có được phần thắng, tiếp theo phải xem có thể thắng lớn tới mức nào mà thôi.

Đôi khi sự việc diễn biến rất thú vị khi ta tháo được một nút thắt vốn cản trở mình bao lâu nay rồi thì lại có hàng loạt những khó khăn khác theo sau nhưng rồi chúng cũng sẽ tự hóa giải hết, rồi mọi việc sẽ trở nên thuận lợi kế hoạch báo thù của Hàng Văn Trị cũng tương tự như vậy.

Đỗ Minh Cường vốn là một người luôn hành sự bình tĩnh và cẩn mật nhưng lại phát sinh mâu thuẫn với Trương Hải Phong, đây rõ ràng là hành động lấy trứng chọi đá quá đáng thương. Trương Hải Phong thì không khách khí anh ta giẫm nát chiếc máy CD và đĩa CD mà Đỗ Minh Cường yêu quý. Đang trong cơn phẫn nộ, Đỗ Minh Cường lại dám đưa lời uy hiếp tính mạng con trai của Trương Hải Phong. Điều đó khiến cho mâu thuẫn giữa hai người bị kích hoạt tới mức không thể nào hóa giải nổi. Lúc ấy, Hàng Văn Trị đứng ở vị trí cách đó không xa. Anh ta bỗng nhận ra rằng cơ hội tốt ngàn năm khó gặp cuối cùng cũng đã tới!

Hàng Văn Trị tìm Trương Hải Phong để ngả bài. Anh ta muốn lôi người đàn ông sắt thép đang quản lý khu trại giam số 4 này vào cuộc, để anh ta trở thành chiến hữu giúp mình đối phó với Eumenides.

Hàng Văn Trị có đầy niềm tin và vào nước cờ này, vì anh ta và Trương Hải Phong hiện giờ đang có chung một kẻ thù. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn mình.

Một người cha mẫu mực sao có thể chịu nhịn trước sự uy hiếp tính mạng con trai mình? Bởi vậy khi cơ hội giết chết Đỗ Minh Cường xuất hiện trước mắt Trương Hải Phong không thể nào không động lòng. Trong khi kế hoạch mà Hàng Văn Trị vạch sẵn lại hoàn hảo như vậy, hoàn hảo tới mức Trương Hải Phong không tài nào tìm được lý do gì để từ chối.

Trong kế hoạch này, việc mà Trương Hải Phong cần làm hết sức đơn giản: Anh ta chỉ cần cầm súng đứng chờ sẵn ở vị trí mà Hàng Văn Trị đã chỉ định, rồi chờ phần tử vượt ngục kia xuất hiện trước họng súng của mình. Tới lúc đó anh ta chỉ cần khẽ bóp cò, Đỗ Minh Cường sẽ phải xuống suối vàng. Đồng thời anh Bình và A Sơn cũng sẽ bị dọa cho sợ tới tè ra quần, cúi đầu chịu trói. Biến cố như vậy Không chỉ không mang lại bất kỳ rắc rối nào cho Trương Hải Phong, mà ngược lại anh ta sẽ trở thành anh hùng của cả khu trại giam này. Đơn thương độc mã đánh bại âm mưu vượt ngục của cả một nhóm người, bắn chết một tên bắt sống ba tên. Nếu thành công cuộc đời làm cảnh sát của anh ta sẽ bước sang một trang mới rực rỡ huy hoàng hơn rất nhiều đó là điều không phải nghi ngờ gì cả.

Duy có một điểm mà Trương Hải Phong vẫn thấy nghi hoặc. Anh ta đã hỏi trực tiếp Hàng Văn Trị rằng: " Thế cậu sẽ làm thế nào? Vượt ngục không thành, lẽ nào cậu không bị không sợ bị xử tội nặng hơn sao?"

Hàng Văn Trị cười lớn rồi đáp: "Tôi vào đây là để giết Đỗ Minh Cường. Vì muốn thực hiện mục đích này đến tội danh nghiêm trọng như khống chế người và cướp của tôi còn dám gánh chằng nhẽ lại sợ thêm một cái tội danh vượt ngục sao? Hơn nữa chỉ cần Đỗ Minh Cường chết người bạn ở ngoài kia của tôi sẽ giúp lập lại bản án. Nếu tội danh vào tù của tôi được rửa sạch thì lấy đâu ra hai chữ vượt ngục cơ chứ?"

Vậy là, điểm nghi hoặc duy nhất của Trương Hải Phong cũng đã được giải đáp. Cuối cùng anh ta trở thành một thành viên quan trọng trong kế hoạch báo thù của Hàng Văn Trị. Trưa thứ bảy đó anh ta và Hàng Văn Trị bàn bạc tường tận và chi tiết hơn về kế hoạch vượt ngục. Cuối cùng họ sắp xếp từng tình tiết hoàn hảo tới mức không có một khe hở nào. Anh ta tin tưởng rằng chỉ cần Hàng Văn Trị có thể đưa được Đỗ Minh Cường ra khỏi phòng giam thì mình sẽ có thể tiến hẳn đến Quỷ Môn Quan rồi.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.4

Hàng Văn Trị cũng có cảm giác mãnh liệt tương tự như vậy: Kế hoạch báo thù của anh ta chỉ cách thành công một bước nữa thôi. Giờ là lúc mọi thứ đã sẵn sàng chỉ chờ đón "gió đông" mà thôi!

Đến ông trời dường như cũng phối hợp với hành động của Hàng Văn Trị. Bắt đầu từ sáng thứ 5 tuần này, một trận mưa to lại tới như mọi năm. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm sinh sống trong tỉnh thành của Hàng Văn Trị, mùa thu ở đây là mùa mưa. Trời mưa này đã bắt đầu thì chắc chắn sẽ còn kéo dài từ 3 cho đến 5 ngày tới.

Đêm mưa không trăng, ánh đèn canh cũng bị màn mưa làm cho nhoà bớt đi. Tầm nhìn của lính canh trên chòi canh bởi thế cũng bị hạn chế rất nhiều. Tiếng mưa gió không ngừng tắt sẽ làm nhiễu thính giác của tù nhân trong trại giam và quản giáo trực ban trong tòa nhà văn phòng. Tất cả chính là điều kiện thiên thời vô cùng có lợi cho kế hoạch vượt ngục và cũng là "gió đông" mà hàng Văn Trị vốn đang chờ đón.

"Gió đông" đã đến cũng làm tăng thêm quyết tâm vượt ngục của đánh người Đỗ Minh Cường. Tất cả đều như cung tên đã lên dây cung đầy khí thế sẵn sàng, không thể không bắn về phía trước được!

Hàng Văn Trị nằm im trên giường, hai mắt anh ta cứ nhìn vào lỗ thông khí nhỏ đó nhưng trong lòng đang lướt lại những ký ức tháng ngày của 10 năm về trước. Đối với cuộc đời anh ta mà nói, bước ngoặt vừa bắt đầu với một trận mưa thu và chắc chắn cũng sẽ kết thúc trong một trận mưa thu khác.

Ngày hôm sau là đúng thứ sáu, cũng là ngày mà mọi người quyết định chọn làm ngày vượt ngục. Nước đến chân rồi nên trong lòng ai nấy đều không thể tĩnh lặng. Nhưng bốn người họ vẫn giữ được bình tĩnh, họ vẫn đi ăn, đi làm cùng với những phạm nhân khác và ngoài mặt thì không hề tỏ ra có gì khác biệt so với mọi ngày. A Sơn vẫn hay im lặng ít nói, Hàng Văn Trị vẫn làm việc rất chăm chỉ nhanh nhẹn, Đỗ Minh Cường thì chỉ mình ta với ta, anh Bình vẫn giữ phong thái đại ca trong đám tù nhân ở khu trại giam, y vẫn lúc thì lười nhác lúc thì chửi bới, không hề đồng cam cộng khổ với những người bạn tù khác.

Sau khi ăn cơm trưa xong là lại đến thời gian xếp hàng lên xe tải của tuần này. Viên quản giáo phụ trách đến xưởng, hắng giọng gọi tên Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị. Anh Bình đang nói chuyện với A Sơn nghe thấy tiếng gọi của viên quản giáo liền liếc nhìn Đỗ Minh Cường một cái. Trong mắt những người khác thì đó chỉ là một phản xạ tự nhiên mà thôi. Chỉ có mấy người trong phòng giam 424 ngầm hiểu với nhau đây là lần cuối cùng Đỗ Minh Cường bàn bạc với sư phụ Thiệu, chỉ cần bên ông ấy không có vấn đề gì thì kế hoạch vượt ngục đêm nay sẽ không có lý do gì để trì hoãn nữa.

Anh Bình và A Sơn chỉ biết kiên nhẫn chờ đợi ở nhà xưởng. Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị vẫn như thường lệ, chất đầy hàng lên xe cho sư phụ Thiệu, sau đó đi theo viên quản giáo tới chỗ để xe. Vì trời mưa nên viên quản giáo phát cho hai người bọn họ mỗi người một chiếc áo mưa mỏng tang, trên xe đẩy hàng cũng phủ một lớp giấy dầu che mưa.

Đến chỗ để xe họ chỉ nhìn thấy xe hàng vẫn đậu ở đó mà không thấy tăm hơi sư phụ Thiệu đâu viên quản giáo cảm thấy hơi kỳ quái nên gọi lớn về bốn phía gọi được khoảng 3 đến 5 câu thì đã nghe thấy tiếng đáp của sư phụ Thiệu phát ra từ tòa nhà văn phòng rồi thấy ông chạy chậm chậm ra khỏi đó, khi đến gần mấy người họ sư phụ Thiệu mới cười ngại ngùng rồi giải thích rằng trời mưa nên tôi vào trong tòa văn phòng kia để trú mưa.

Viên quản giáo cũng cười tỏ vẻ đồng tình. Sau đó quản giáo quay đầu lại căn dặn Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị: "Hôm nay thời tiết xấu quá các cậu làm việc nhanh nhẹn lên chút làm xong sớm thì được về sớm, biết chưa?"

Hai người họ đồng ý ngay rồi ai về chỗ người nấy, ra về chuẩn bị nỗ lực làm việc. Lúc này, sư phụ Thiệu cũng lấy ra một chiếc áo mưa từ trong cốp xe phía trước, sau đó nhảy lên đầu chiếc xe hàng lớn rồi nói với Đỗ Minh Cường: "Này chàng trai, hôm nay cậu sẽ vất vả đấy!"

Đỗ Minh Cường cười và nói: "Không vấn đề gì đâu ạ!" Đúng lúc hai người họ đang hàn huyên thì hàng Văn Trị đã bê một thùng giấy từ trong xe đẩy hàng ra, sư phụ Thiệu định ra đỡ nhưng Đỗ Minh Cường lại đỡ trước, miệng khẽ nói: "Sư phụ Thiệu chú đi mở tấm che bằng bạt lên đi".

Sư phụ Thiệu biết là Đỗ Minh Cường có ý tốt không muốn mình vất vả. Trong lòng ông biết chàng trai này trước giờ luôn rất trượng nghĩa, bởi vậy cũng không nói lời khách sáo làm gì. Ông đi luôn về phía đầu xe rồi kéo tấm bạt che mưa từ tận bên trong ta. Đỗ Minh Cường tới ghi mã thùng giấy cho Hàng Văn Trị. Vì phải thêm một bước nữa là kéo bạt che mưa ra, nên công việc hôm nay bị chậm hơn so với mọi khi một chút.

Hàng Văn Trị lại bê một thùng giấy nữa đến rồi chờ ở phía đầu xe, có vẻ như anh ta không hề vội vã. Ba người cứ thế làm việc nhưng do thời tiết xấu nên chẳng thể làm nhanh nhẹn như viên quản giáo mong muốn được. Viên quản giáo đứng một bên quan sát hồi lâu cũng thấy có phần sốt ruột và tẻ nhạt. Rồi cơn thèm thuốc lá lại lên. Viên quản giáo đưa mắt nhìn xung quanh chỉ thấy có mái che mưa ở chỗ dừng xe cách xa đây một chút, ở đó có thể tránh mưa được. Thế là quản giáo bèn vừa chạy chậm chậm về phía đó, tay vừa cầm bật lửa châm một điếu thuốc.

Hàng Văn Trị hơi chột dạ. Viên quản giáo đó cũng không đi xa cho lắm, ba người họ bên này vẫn nằm trong tầm nhìn của anh ta. Nhưng nhờ có tiếng mưa gió nên ba người họ nói gì viên quản giáo đó chắc chắn

không thể nghe thấy được. Đây là cơ hội cho Đỗ Minh Cường bàn bạc với sư phụ Thiệu. Hai người họ có thể nói cho rơ ràng những gì cần nói.

Quả nhiên Đỗ Minh Cường thấy viên quản giáo đi khỏi nhưng hắn vẫn chăm chú ghi mã thùng giấy vì mỗi lần như vậy hắn sẽ có cơ hội đi về phía đuôi xe để nói chuyện với sư phụ Thiệu. Sau mấy lần như vậy, tới khi nhận thùng giấy cuối cùng từ tay Hàng Văn Trị hắn mới nháy mắt và khẽ gật đầu ra hiệu. Hàng Văn Trị mừng rỡ biết là bên sư phụ Thiệu đã chuẩn bị ổn thỏa rồi, điều đó có nghĩa là kế hoạch vượt ngục của bọn họ sẽ không còn bất kỳ một biến số nào nữa. Hàng Văn Trị nhìn bóng lưng Đỗ Minh Cường bê chiếc thùng giấy đi, đằng sau cặp mắt kính kia bỗng lóe lên một ánh nhìn sắc lạnh. Kẻ thù không đội trời chung với mình này còn tưởng rằng sắp đặt được chân trên con đường tự do, nhưng thực tế là hắn chắc phải bước vào đường cùng mà mình đã dày công sắp đặt bấy lâu nay.

Ba người vất vả lao động cả buổi chiều mãi đến khoảng năm giờ họ mới chất đầy xe hàng một cách nặng nhọc, nhân lúc viên quản giáo cùng Hàng Văn Trị đi kiểm hàng, Đỗ Minh Cường nói mấy câu với sư phụ Thiệu, những việc chính mà họ cần nói đều đã nói cả rồi nên giờ chỉ ra nói chuyện phiếm mấy câu với nhau thôi.

Hàng thấy không sai sót gì sư phụ Thiệu chào tạm biệt ba người kia. Sau đó, ông ngồi vào ghế lái và chuẩn bị lái xe đi. Viên quản giáo như thường lệ bảo hai người họ kết thúc công việc. Ba người mới đi được vài bước thì phát hiện xe của sư phụ Thiệu mãi không nổ máy. Viên quản giáo thấy có gì đó không ổn liền dừng bước nhìn về phía chiếc xe.

Sư phụ Thiệu lại mở cửa xe rồi nhảy ra từ ghế lái vừa nhìn ba người họ vừa nói: "Kỳ lạ thật, chìa khóa xe của tôi chẳng thấy đâu cả". Ông vừa nói vừa lục hết túi áo túi quần trên người mình, vẻ mặt như đang không biết làm sao.

Viên quản giáo liền nhắc nhở ông: "Hay là rơi ở trong xe?"

Sư phụ thiệu lắc đầu đáp: "Tôi vừa tìm một lượt trong xe rồi nhưng không thấy".

Sư phụ Thiệu chưa đi được thì viên quản giáo và hai người kia cũng chưa đi được. Viên quản giáo chẳng biết làm thế nào hơn nên cũng đành quay lại và nói với hai phạm nhân kia đang đứng sau lưng mình, hất cằm nói: "Hai cậu lên xe tìm giúp sư phụ Thiệu xem sao".

Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị mỗi người một bên chui vào ghế lái tìm một lượt nhưng đúng là chẳng tìm thấy gì.

Viên quản giáo đứng cạnh sư phụ Thiệu lại cất tiếng hỏi: "Thế bình thường bác xuống xe thì hay để chìa khóa ở đâu?"

Sư phụ

Thiệu đáp: "Lúc trước tôi đến đây lấy hàng đều không rút chìa khóa. Hôm nay chẳng phải là đi trú mưa sao? Người không ở trên xe nên tôi rút chìa khóa ra rồi". Sư phụ Thiệu nheo mắt như đang nhớ lại mọi việc và nói tiếp: "Mới đầu tôi vẫn cầm chìa khóa trên tay, sau đó tôi và tòa nhà văn phòng đi vệ sinh, lúc đi vệ sinh chắc tôi vẫn để chìa khóa trong túi quần".

Viên quản giáo liếc nhìn quần của sư phụ Thiệu. Đó chỉ là chiếc quần lao động phổ thông, rất rộng, mà hai túi quần thì lại không sâu. Viên quản giáo bèn chép miệng nói: "Túi rộng thế này thì không đảm bảo chút nào".

Sư phụ thiệu gãi đầu nói: "Lẽ nào tôi đánh rơi trên đường? Lúc nãy các anh gọi tôi, tôi vội vội vàng vàng chạy ra."

Nghe vậy viên quản giáo liền đáp: " Thế thì bác hãy đi tìm nhanh lên. Chúng tôi chưa về vội, sẽ ở đây trông xe hàng cho bác".

Sư phụ thiệu vội vã cảm ơn rồi tìm dọc theo con đường và tòa nhà văn phòng lúc nãy. Khoảng 10 phút trôi qua, ông đi từ toà nhà ra, bước

chân vội vã nhưng sắc mặt có vẻ không lạc quan cho lắm.

Viên quản giáo hỏi từ xa: "Vẫn chưa tìm thấy à?"

Sư phụ Thiệu lắc đầu đi nhanh về phía trước và đáp: "Xem ra chìa khóa chắc là rơi vào trong đầu xe rồi, tôi đành phải dỡ hàng ra để tìm thôi".

Viên quản giáo nghe vậy mím miệng và nói: "Thế thì rắc rối đây".

Sư phụ Thiệu bận rộn cả buổi chiều, hết ngồi xổm lại đứng lên, chìa khóa để trong túi rất dễ bị rơi ra ngoài. Trong khi ông ấy còn mặc cả áo mưa nữa, bởi thế khó mà kịp thời phát giác. Hơn nữa, cái chìa khóa cũng không thể mọc cánh mà bay được, cứ tìm dần dần chắc sẽ thấy. Vấn đề ở đây là hàng đã được chất hết lên xe rồi, nếu chìa khóa đúng là rơi vào trong đầu xe thì phải dỡ hàng xuống trước mới tìm được. Mà đây lại không phải công việc nhẹ nhàng gì.

Sư phụ Thiệu khổ sở nói: "Hôm nay chắc chắn là không kịp tìm rồi. Thôi thì ngày mai lại làm phiền mấy anh vậy".

Viên quản giáo hiểu ý của đối phương. Giờ trời cũng đã bắt đầu nhá nhem tối, không thể lại triển khai công việc nặng nhọc như thế được nên đành chờ đến mai rồi tính tiếp. Chỉ có điều công việc ngày mai không thuộc lịch sắp xếp công tác của khu trại giam nên sư phụ Thiệu buộc phải nhờ viên quản giáo phối hợp.

Viên quản giáo vỗ ngực vui vẻ nhận lời: "Không thành vấn đề ngày mai tôi sẽ cho hai cậu này đến giúp bác, tìm được chìa khóa xong lại chất hàng lên xe". Bởi vì dù gì quản giáo cũng chẳng phải động tay vào làm nên anh ta vui vẻ nhận lời, coi như tặng người khác một món nợ ân tình.

Sư phụ Thiệu rút bao thuốc ra mời viên quản giáo một điếu và nói: "Cảm ơn anh quá!"

Quản giáo châm thuốc rít một hơi rồi nói: "Ôi dào chuyện nhỏ mà!" rồi hỏi: "Thế tối nay bác làm thế nào?"

Sư phụ Thiệu ngửa tay nói với vẻ phân bua: " Tôi chắc chắn không thể về được. Ở đây heo hút hoang vắng thế này, giao thông lại không thuận tiện chút nào. Ngày mai, phiền các anh đến sớm một chút".

Viên quản giáo gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Anh ta biết rằng bất cứ một người lái xe hàng nào nếu chưa xong việc thì sẽ không bao giờ chịu rời khỏi xe của mình, bởi thế không còn lý nào lại để xe ở lại còn người đi trước cả. Anh ta nghĩ một lát rồi nói:"Thế này đi, tôi phải xin ý kiến sếp Trương đã, xem có sắp xếp cho bác một chỗ ngủ đêm nay ở phòng trực ban được không".

Sư phụ thiệu có chút khó nghĩ bèn hỏi: "Thế này thì.... có được không?"

Lúc này, viên quản giáo đã rút điện thoại ra rồi xua tay ra hiệu sư phụ Thiệu không phải lo lắng, sau đó ấn số điện thoại rồi đi ra một góc để gọi điện.

Lát sau, quản giáo quay lại và tỏ vẻ hối tiếc rồi nói: "sư phụ Thiệu, là thế này, chúng tôi có thể sắp xếp cho bác một suất ăn nhanh cho bữa tối nhưng không thể để bác qua đêm ở tòa nhà văn phòng được, vì làm như thế là ...là vi phạm kỷ luật. Nếu bác muốn ở lại đêm nay thì bác có thể ở nhà khách của trại giam. Bác đi ra khỏi cổng nhà tù, bên tay trái có một tòa nhà nhỏ màu trắng, chính là nó đấy".

Sư phụ Thiệu có phần do dự và nói: " ở nhà khách thì thôi vậy. Tôi ngủ tạm một đêm trên xe cũng được mà."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.5

Viên quản giáo đoán là đối phương sợ phải bỏ tiền vì ở nhà khách một đêm lại mất hai, ba trăm tệ, đối với sư phụ Thiệu mà nói thì đúng là hơi đắt. Thế nên viên quản giáo không tiện ép đối phương chỉ đành ngáp một cái rồi nói : "Thật là ngại quá! Tối nay sếp Trương đích thân trực ở tòa nhà văn phòng. Nếu là người khác trực thì tôi đã giúp bác sắp xếp được rồi".

Sư phụ thiệu luôn miệng nói: "Không sao, không sao, tôi thường xuyên chạy đường dài nên cũng quen rồi ,và lại trên xe cũng có chỗ nằm ngủ thoải mái lắm anh ạ!"

Viên quản giáo nghe vậy bèn nói "Thế thì được! Thế bác cứ tự sắp xếp đi nhé tôi đưa hai phạm nhân này về phòng giam trước, bác cứ chờ ở văn phòng một lát nữa chúng ta cùng nhau đi ăn cơm tối."

Sư phụ Thiệu hội tặc chối "Không phải phiền đến anh như vậy đâu. Tôi ra quầy tạp hóa ngoài kia mua ít lương khô là được rồi."

Viên quản giáo nhìn sư phụ Thiệu vẻ mặt thành khẩn nói: " không phiền gì hết cơm suất thôi mà, đơn giản lắm. Bác phải nể mặt tôi đấy nhé".Tới khi đối phương gật đầu nhận lời, anh ta mới chào tạm biệt một cách hài lòng: "Được rồi, lát nữa gặp!"

Trong khi viên quản giáo và sư phụ Thiệu bàn bạc với nhau thì Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị đứng cạnh đó chẳng nói xen vào được câu nào. Giờ phải đi rồi, hai người họ bèn chào tạm biệt sư phụ Thiệu, sau đó đi theo sau viên quản giáo. Công việc chiều nay vốn hoàn thành chậm, lại thêm vụ này nữa nên lúc và tới khu trại giam thì trời đã tối hẳn. Tất cả

các phạm nhân khác đều đã kết thúc công việc và ra nhà ăn ăn cơm cả rồi. Hai người vội vã đẩy chiếc xe chở hàng vào trong nhà xưởng rồi ra nhà ăn xem sao. Tất cả thức ăn ở đó đều đã chẳng còn được là bao. Nhưng dù thế nào đi nữa thì vẫn phải ăn. Bởi hai người đều biết rằng đêm nay phải cố mà giữ tinh thần và trạng thái tốt nhất mới được.

Thế là hai người bèn lấy một phần thức ăn còn lại rồi tìm một góc ngồi ăn. Hàng Văn Trị theo thói quen nhìn xung quanh một lượt thì thấy anh Bình cũng đang ngồi ở đó nhìn bọn họ. Anh ta biết rằng lần này mất nhiều thời gian quá anh Bình ít nhiều sẽ sinh nghi nhưng giờ không tiện giải thích đành chờ đến tối về tới phòng giam rồi nói.

Nhưng trong lòng Hàng Văn Trị vẫn có chút ngờ vực nhất định phải hỏi Đỗ Minh Cường cho rõ ràng. Thế là vừa ăn được mấy miếng, anh ta đã hỏi: "Vụ làm mất chìa khóa này có phải do anh sắp đặt không?"

Đỗ Minh Cường gật đầu, gắp thức ăn đưa vào miệng nhai như không có chuyện gì xảy ra vậy. Nuốt xong anh ta mới bắt đầu giải thích: "Nếu để sự phụ Thiệu ra bên hồ đợi từ bây giờ thì cả cái xe hàng to đùng thế kia chắc chắn sẽ bị lính gác chòi canh phát hiện ra. Mà khi không tự dừng lại có một chiếc xe đỗ ngay ở ngoài trại giam không chịu đi, cho dù là ai cũng sẽ sinh nghi. Bởi vậy tôi mới để ông ấy ở lại đây trước để tiện quan sát kỹ càng động tĩnh trên nóc tòa nhà văn phòng giúp mình. Tới lúc đó, chúng ta sẽ đưa cán cờ ra ngoài nóc tòa nhà làm tín hiệu, ông ấy sẽ nói là tìm thấy chìa khóa rồi và lái xe ra khỏi trại giam, đi thẳng ra bên hồ chờ tiếp ứng cho chúng ta. Như vậy rất ổn vì sẽ không khí lính gác chòi canh giác".

Hàng Văn Trị "ừm" một tiếng, trong lòng thầm thán phục đối phương suy tính cẩn thận, không chút kẽ hở, nhưng đồng thời anh ta cũng cười thầm trong bụng. Bởi đối với anh ta, Đỗ Minh Cường không thể sống cho tới lúc đến được nóc tòa nhà văn phòng, cái cán cờ kia mãi mãi không thể đưa ra khỏi đó được. Sự sắp xếp cao mưu này của Đỗ Minh Cường chẳng qua cũng chỉ là thừa thãi mà thôi.

Sau khi ăn cơm tối xong, các nạn nhân bị đưa về phòng giam. Lúc này, cả bốn người của phòng giam 424 đều chẳng có chút chút tâm trạng nào để đến phòng hoạt động chung xem chương trình thời sự trên tivi cả. Họ về phòng giam từ rất sớm. Bởi tối nay là thời khắc then chốt quyết định vận mệnh của cả cuộc đời họ.

Trước tiên, anh Bình hỏi dò về tình hình của Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị chiều nay lúc đi bốc xếp hàng. Hàng Văn Trị liền giải thích lý do tại sao buổi tối bọn họ về muộn. Anh Bình nghe xong lại nhìn sang Đỗ Minh Cường và hỏi: "Nói vậy là tất cả đều ổn thỏa rồi phải không?"

Đỗ Minh Cường đương nhiên là hiểu lời lẽ và hàm ý trong câu hỏi của anh Bình nên hẩn gật đầu rất trịnh trọng và nói: "Tất cả đều ổn!"

Anh Bình lúc này mới thở phào nhẹ nhõm rồi không nói gì thêm nữa. Y quay ra nói những chủ đề mà thường ngày các phạm nhân trong phòng giam nào cũng hay nói. Khoảng nửa tiếng sau, các phạm nhân của các phòng giam khác cũng lần lượt về phòng. Viên quản giáo phụ trách trực ở khu trại giam tối nay cầm quyển danh sách rồi đếm từng phòng 1 để điểm danh và khóa cửa.

Bốn người ở trong phòng 424 tỏ ra bình thường, không có gì khác lạ. Sau khi viên quản giáo khóa cửa, bọn họ vẫn tiếp tục chủ đề đang nói. Kỳ thực đến gần phút chót rồi, lời nói cử chỉ của họ cũng không cần phải nhắc đi nhắc lại mãi về cái hành động vượt ngục kia nữa. Bởi trong cả tuần trước đó, bao đêm không ngủ, họ đều đã bàn bạc chi tiết toàn bộ phương án hành động từ trước rồi. Tới giờ phút này thì những gì cần nghĩ cần làm họ đều đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ thời khắc bắt tay vào hành động mà thôi.

Thời gian trôi qua thật chậm, từng giây từng phút đều đang khổ sở giày vò tâm trạng chờ đợi của bốn người họ. Rồi thời gian dường như lại trôi qua thật nhanh, nhanh tới mức mỗi người đều không đuổi kịp hơi thở

đang run rẩy của mình vậy. Cuối cùng, họ cũng chờ được tới giờ tắt điện. Cả khu nhà giam chìm vào bóng tối.

Trước khi tắt điện, bốn người đều đã tắm rửa xong, giờ ai nấy đều đang nằm trên chiếc giường của mình cứ thế lặng lẽ chờ đợi suốt 3 tiếng đồng hồ cho tới khi đêm đã về khuya. Họ nghe thấy những tiếng thì thầm ban đêm ở ngoài nhà giam cũng dần tắt, chỉ còn lại tiếng mưa gió ngoài kia.

Bỗng thấy giọng anh Bình khàn khàn cất lên : "Bắt đầu thôi!" Y cố hạ giọng xuống mức nhỏ nhất có thể nhưng cũng đủ để xé tan bầu không khí nặng nề yên tĩnh đầy chết chóc trong phòng giam 424.

Thế là mọi người lên tiếng trả lời rồi lần lượt ngồi dậy, nhưng họ đều không xuống giường mà bắt đầu vén ga trải giường của mình lên, vừa xé vừa dùng răng tước, cứ thế cặm cụi làm. Bởi trong kế hoạch đã vạch sẵn của họ, bước đầu tiên của hành động là phải dùng ga giường để kết một đoạn dây thừng dài ít nhất 20 mét. Đây là công cụ quan trọng buộc phải có khi tiến hành vượt ngục.

Chất lượng của ga giường trong nhà tù đương nhiên là không tốt, bởi vậy nên công việc của họ không mấy khó khăn. Chưa đầy nửa giờ đồng hồ sau đó, mỗi tấm ga giường đơn đã bị xé thành 4,5 đoạn dài mảnh . Mấy đoạn này nối lại với nhau cũng được khoảng 7 đến 8 mét rồi nếu lấy tất cả các đoạn dây vải của bốn tấm ga giường nối lại với nhau thì đã quá đủ cho kế hoạch vượt ngục của họ.

Sau khi xé rồi nối xong chỗ ga giường đó, bốn người lần lượt xuống giường và quấn chặt những đoạn ga giường đó vào người. Như vậy thì khi họ chui vào ống thông gió sẽ không có vật gì thừa thãi làm vướng chân vướng tay họ trong lúc hành động cả. Sau khi hoàn tất, bọn họ nhìn nhau Hàng Văn Trị đi trước, sau đến anh Bình lần lượt đi về phía phòng vệ sinh. Đỗ Minh Cường và A Sơn đi sau mỗi người một bên cái bàn duy nhất trong phòng giam lên. Bọn họ hành động nhẹ nhàng, cẩn thận, tuyệt đối không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Vào trong nhà vệ sinh, Đỗ Minh Cường và A Sơn khễ đặt cái bàn xuống dưới ở vị trí đối diện với cửa thông gió. Sau đó, Hàng Văn Trị và Đỗ Minh Cường lần lượt trèo lên mặt bàn, hợp sức bẩy cái hàng rào làm bằng gỗ ở cửa thông gió xuống đường ống thông gió đen ngòm kia đã lộ ra như đã chờ đợi bọn họ từ rất lâu rồi. Hai tay hàng Văn Trị ghì lấy miệng ống rồi anh ta bật người lên chui vào trong trước để dẫn đường, Đỗ Minh Cường đứng dưới đẩy anh ta lên nhằm giúp anh ta dễ dàng hoàn thành động tác này.

Sau khi Hàng Văn Trị chui vào được bên trong đường ống thông gió, Đỗ Minh Cường nhìn xuống dưới đưa mắt ra hiệu anh Bình và A Sơn trèo lên theo. Thứ tự này đều đã được họ bàn bạc từ trước : vì Hàng Văn Trị rất thông thạo về bố cục đường ống ở đây nên tất nhiên phải đi trước dẫn đường, còn Đỗ Minh Cường thân thủ tốt nhất không cần phải có sự giúp đỡ của người khác cũng có thể nhẹ nhàng trèo lên được, bởi vậy anh sẽ lên sau cùng. Lúc này anh Bình và A Sơn cũng chẳng có gì phải do dự nữa họ bèn theo sau Hàng Văn Trị chui vào trong đường ống. Đợi ba người họ cùng chui vào rồi, Đỗ Minh Cường lại là soát một lượt động tĩnh trong ngoài phòng giam, xác định là không có gì bất thường rồi hần bèn nhảy thoát một cái chui vào ống thông gió nhanh như một con khi, nhanh như chớp mà lại vừa không phát ra chút âm thanh nào.

Do hiệu quả thông gió của toà nhà giam này vốn rất thấp, nên đường kính của ống thông gió phải lớn hơn một chút. Mặc dù vậy một người đàn ông trưởng thành chui vào trong đó vẫn chỉ có thể trườn như rắn để chuyển động về phía trước mà thôi. Bốn người xếp thành một chuỗi trong khi trườn bò, họ cố gắng để những đoạn ga giường xuống phía dưới nhằm giảm thiểu ma sát giữa người với thành ống. Phải biết là đường ống thông gió ở tất cả các phòng giam trong toà nhà này đều thông với nhau giống như một cái loa có thể phát tới tất cả các phòng giam vậy. Bởi thế, vào lúc đêm khuya yên tĩnh như thế này, chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cũng có thể làm kinh động những phạm nhân hiện giờ vẫn chưa say giấc.

Hành trình này vô cùng gian nan, cũng may là vị trí của phòng giam 424 cách cầu thang bộ không xa, trong khi mục tiêu đầu tiên của họ là đường ống thông gió nằm thẳng dọc lại ở ngay phía sau bức tường của khu cầu thang bộ. Sau khi qua được một khúc rẽ vuông góc, đường ống cũng rộng hơn đồng thời tốc độ gió cũng nhanh hơn. Lúc trước Hàng Văn Trị từng nói với ba người kia rằng: đây chính là dấu hiệu cho thấy họ đã vào được ống thông gió ở tầng 4 tòa nhà, ngay gần đó chính là đường ống thông gió nằm thẳng dọc.

Quả nhiên họ chỉ trườn về phía trước thêm một chút nữa thôi là đã thấy le lói chút ánh sáng trong đêm, đúng là họ đã gần tới cửa đường ống rồi. Hàng Văn Trị đi đầu tiên đang thò đầu ra khỏi cửa đường ống để quan sát. Trước mắt anh ta lúc này chính là một đường ống thông gió thẳng đứng có diện tích chưa tới một mét vuông, nhìn xuống dưới thì không thấy đáy nhưng nhìn lên trên chỉ cao khoảng hai đến ba mét. Đó là vì phòng giam 424 ở tầng cao nhất của tòa nhà này nên đường ống thông gió cũng cất nóc nhà rất gần. Đây rõ ràng là điểm vô cùng thuận lợi cho kế hoạch trốn thoát của họ.

Hàng Văn Trị cẩn trọng đưa nửa người ra khỏi đường ống nằm ngang và dang hai tay bám chặt vào tường của đường ống cống nằm dọc. Mặt tường trải qua nhiều năm đã mọc đầy rêu xanh ẩm ướt, vừa sờ vào thôi đã thấy cả một mảnh trơn nhợt nhợt nhợt. Hàng Văn Trị nghiêng răng dang tay rộng hết cỡ để tăng diện tích tiếp xúc với mặt tường. Anh ta biết rằng nếu lỡ tay trượt xuống thì không chỉ sẽ làm kinh động tới quản giá trực quan trong tòa nhà mà e rằng chính mình cũng sẽ ngã mất mạng.

Cho tới khi xác định được chắc chắn hai cánh tay có thể chống đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể rồi. Hàng Văn Trị mới từ từ chui cả người ra khỏi ống ngang đồng thời đôi chân anh ta cũng tách ra và giẫm lên hai bên tường. Sau khi ổn định tư thế xong, Hàng Văn Trị khẽ dặn dò đồng bọn một tiếng "cẩn thận!", bởi anh ta hoàn toàn không hy vọng kế hoạch hoàn hảo của mình sẽ bị đổ xuống sông xuống biển chỉ vì sai sót của kẻ khác.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.6

Nhưng dường như lo lắng của Hàng Văn Trị hơi thừa. Ba người theo sau anh ta, ai nấy thân thủ đều giỏi. Đối với bọn họ mà nói, cái chuyện trèo tường vượt mái như thế này chẳng qua chỉ là chuyện cón con. Hàng Văn Trị cùng lúc phối hợp tay chân để từng bước đu người lên trên và rất nhanh Anh ta đã đến được lối thoát của đường ống đứng này. Anh ta cong người trèo ra ngoài. Ngoài kia, từng trận gió thu thổi tới, mưa bay lất phất, tuy có chút âm u lạnh lẽo nhưng mang lại đầy hơi thở tươi mới của tự do.

Nước mưa bắn vào mắt kính của Hàng Văn Trị khiến cho tầm nhìn của anh ta rất mờ lung. Anh ta bèn bỏ kính ra cầm trong tay, định lấy áo lau mắt kính. Đúng lúc đang không đề phòng bỗng toàn thân bị ai đó va vào, thế là anh ta ngã oạch một cái xuống nền đất cứng như đá trên nóc nhà.

Hàng Văn Trị đau há miệng nhưng không dám kêu một tiếng nào. Cùng lúc anh ta nghe thấy có tiếng người nói thầm bên tai: "Cúi đầu xuống! Đừng động đây!"

Người đó chính là anh Bình, y theo sau Hàng Văn Trị, là người thứ hai chui ra khỏi ống thông gió đó. Vừa ra khỏi đã thấy đèn canh trên chòi đang quét về phía tòa nhà giam này. Trong lúc cấp bách, y lập tức dùng toàn thân đè Hàng Văn Trị ngã úp sấp xuống mặt đất.

Lúc này, Hàng Văn Trị cũng đã nhìn thấy ánh sáng đèn canh quét tới, trong lòng anh ta cũng thoáng sợ hãi chờ cho đèn canh quét qua rồi, anh Bình mới dùng tay nhắc cái thân người còi ốm của Hàng Văn Trị lên

đồng thời quay người gọi A Sơn và Đỗ Minh Cường vừa mới trèo ra khỏi ống thông gió: "Nhanh lên! Chạy về góc tây bắc mau!"

Bốn người khom mình, chạy vù tới góc mà anh Bình vừa chỉ. Góc khuất này là điểm mù của đèn quét từ chòi canh, đồng thời cũng là vị trí trèo xuống dưới tòa nhà trong kế hoạch của bốn người.

Sau khi đến được chỗ tương đối an toàn mấy người họ mới ngồi dựa lưng vào hàng rào lan can. Ai nấy đều đang điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Bọn họ đã bắt đầu cảm nhận được hơi hướng của tự do, nhưng họ vẫn biết rằng giờ chưa phải là lúc để hưởng thụ. Cho nên chỉ mới nghỉ ngơi giây lát, bốn người đã lại tháo những đoạn dây làm từ ga giường quần chặt trên người ra và nối ba đoạn trong số đó lại tạo thành một đoạn dây vải dài chừng hơn hai mươi mét. Đang lúc Hàng Văn Trị định quần dây vào cọc thép dưới chân hàng rào lan can thì anh Bình chợt xoa tay và nói: "Chờ đã, lấy nước làm cho ướt đã".

Ba người kia nghe vậy lập tức hiểu dụng ý của y. Sau khi dùng nước mưa làm ướt, đoạn dây vải sẽ nặng hơn, như vậy sẽ không bị tung bay trong gió, hơn nữa dây vải sau khi bị ướt sẽ có màu gần giống với màu của tòa nhà. Trong đêm mưa như thế này, dù đèn canh có quét qua đi chẳng nữa, lính gác chòi cũng khó mà phát giác ra được.

Trên nóc nhà này không thiếu nước. Bốn người họ mỗi người một chân một tay làm ướt hết toàn bộ đoạn dây vải, sau đó quần quanh cọc thép ở dưới hàng rào, như vậy đã tạo được một cái thòng lọng quần trên cọc thép. Vì đoạn dây vải rất dài lên khi ném xuống thẳng dưới vẫn còn mười mét đã quá đủ cho mấy người vượt ngục trèo xuống được với mặt đất.

Anh Bình hất cằm nói với Hàng Văn Trị : "Này, Mắt Kiếng, mà xuống trước đi. Động tác nhanh nhạy lên chút, xuống tới nơi thì tìm một góc khuất mà nấp ngay vào".

Hàng Văn Trị liếc nhìn cột sáng của đèn canh. Vừa nãy xem chút nữa là anh ta phạm phải lỗi nên quyết không phạm sai lầm lần thứ hai được.

Đợi cho cột sáng đó vừa quét qua toà nhà giam Hàng Văn Trị nhanh chóng trèo qua rào lan can, tay phải nắm chặt lấy một bên dây của thòng lọng rồi nhún người nhảy xuống.

Đoạn thẳng nào chịu tác động của lực lên mất cân bằng rồi trượt theo cơ thể của Hàng Văn Trị. Sau khi trượt xuống khoảng một, hai mét, Hàng Văn Trị cảm thấy hơi mất kiểm soát nên vội đưa tay trái ra nắm chặt lấy một bên còn lại của thòng lọng, từ đó đoạn dây không còn bị trượt theo anh ta nữa. Tiếp đó, anh ta nghỉ một hơi rồi lại khẽ nới lỏng tay trái ra và tiếp tục tụt xuống. Nhiều lần lặp đi lặp lại như vậy cho tới khi đôi chân chợt có cảm giác thì anh ta đã thấy mình đang đứng trên mặt đất ngay dưới tòa nhà rồi.

Cách xuống được phía dưới tòa nhà như thế này cũng là được bọn họ thống nhất từ bốn ngày trước rồi, mục đích là để đẩy nhanh tốc độ. Vì dù gì đèn canh vẫn quét qua quét lại, nếu có người đang trèo mà bị ánh đèn chiếu vào thì chắc chắn sẽ làm cho lính gác chòi phát giác. Còn thực tế, biện pháp này lại rất ổn, về cơ bản có thể đảm bảo cả quá trình đu dây xuống liên tục mà vẫn nắm trong tầm kiểm soát của họ.

Sau khi tiếp đất, Hàng Văn Trị lập tức trốn vào một góc ngoặt ngay sát chân tường mà đèn canh không thể chiếu tới được. Cứ thế mỗi khi đèn quét qua một lượt là lại có một người đu dây xuống. Người xuống cuối cùng vẫn là Đỗ Minh Cường. Tốc độ đu dây của hắn nhanh nhất, gần như không hề dừng lại một giây nào ở trên không mà chỉ tự khống chế tốc độ rơi của mình dựa vào ma sát giữa dây vải với cọc thép. Sau khi tiếp đất, hắn tháo nút thắt ở dây thòng lọng ra rồi kéo cả đoạn dây xuống và lúi vào góc tường ngay trước khi đèn canh chuẩn bị quét tới một lần nữa. Đám người anh Bình vẫn ở đó chờ hắn.

Hàng Văn Trị đưa tay chỉ về phía trước bên tay trái của tòa nhà giam và nói : "Nhìn kia, kia chính là nắp đậy ống cống nước mưa, chúng ta sẽ chui xuống lòng đất từ đó". Mượn ánh sáng của đèn canh quét qua, mọi người đều nhìn thấy cái nắp cống đó, nó cách vị trí hiện giờ của họ khoảng chừng 7, 8 mét. Đằng đó là một khoảng đất trống, xung quanh

không có một vật che lấp nào cả. Mà cái nắp đường cống đó lại rất nặng, cũng không dễ dàng gì mà mở nó ra được. Trong tình hình này, bốn người họ không thể nào cùng một lúc chạy tới đó được mà phải có một người đi mở cái nắp cống ra trước, sau đó mọi người mới nhất lúc đèn quét chưa quét tới để lần lượt chui và trong đường ống nước mưa.

Theo kế hoạch ban đầu, nhiệm vụ mở nắp ống cống được giao cho Đỗ Minh Cường. Hàng Văn Trị căn cứ và kinh nghiệm thực tế đã tự chế tạo ra một dụng cụ nhỏ, lúc này anh ta mới lấy nó ra trao tận tay Đỗ Minh Cường. Đó là một đoạn dây vải dài chừng hơn nửa mét, một đầu dây buộc vào một chiếc bàn chải đánh răng.

Anh Bình liếc nhìn Đỗ Minh Cường rồi hỏi : "Mày không sao chứ?"

Nhưng Đỗ Minh Cường chỉ cười, xem ra hẳn có vẻ rất tự tin là sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Ánh mắt hẳn chỉ dán chặt vào cái đèn canh đang quét qua quét lại kia, rồi nhân lúc đèn vừa quét qua, hẳn bỗng xông lên như đang đuổi theo ánh đèn trong đêm tối vậy. So sánh với tốc độ của hẳn thì khoảng cách bảy, tám mét dường như là quá ngắn. Mọi người gần như chỉ chớp mắt một cái thôi, Đỗ Minh Cường đã dừng lại bên cạnh nắp ống cống nước mưa. Cái nắp đó được làm bằng thép đúc rất dày, mặt trên chính giữa nắp có cái lỗ bằng 2 ngón tay chập lại. Bình thường công nhân tới kiểm tra tu sửa sẽ dùng một đôi móc sắt và nhét qua cái lỗ đó rồi dùng sức nhấc mạnh cái nắp lên. Giờ muốn tìm móc sắt quả thật là quá không thực tế, bởi vậy tất cả chỉ có thể dựa vào sợi dây vải buộc một đầu với bàn chải đánh răng trong tay Đỗ Minh Cường mà thôi.

Đỗ Minh Cường nhét chiếc bàn chải đánh răng qua cái lỗ còn dây vải thì vẫn cầm chắc trong tay. Vì điểm thắt nút của dây vải nằm ở chính trọng tâm của chiếc bàn chải nên sau khi lọt được qua cái lỗ, bàn chải ở trạng thái nằm ngang lơ lửng dưới nắp nhưng vẫn rất cân bằng. Đỗ Minh Cường nhẹ nhàng điều chỉnh dây vải để cho chiếc bàn chải nằm ngang tạo thành một hình chữ thập vừa khít với cái lỗ trên nắp. Sau đó, hẳn kéo dây một chút đã thấy bàn chải áp chặt vào phía bên trong nắp cống. Sau khi xác định được phải dùng sức như thế nào, Đỗ Minh Cường dùng hai

tay nắm chặt một đầu dây vải, cúi mình xuống rồi đột ngột dùng lực kéo thật mạnh, cái nắp vênh lên giống như chiếc đồng hồ quả quýt khi được mở ra, rồi nhanh chóng bị đổ sang một bên, để lộ ra miệng ống thoát nước tối om.

Động tác của Đỗ Minh Cường gần như không hề dừng lại một giây nào, hấn chống tay lên miệng ống rồi thoát cái đã nhảy xuống dưới thì thấy nước mưa cao quá đầu gối ở trong đó đang không ngừng chảy về phía bên trong một ống cống nằm ngang cao chừng hơn nửa người.

Mười mấy giây sau Hàng Văn Trị cũng nhảy xuống. Lúc này, không gian trong đường ống đã đẹp lắm rồi, khó mà chứa nổi thêm một người thứ ba. Để đảm bảo cho hai người kia không phải dừng lại ở miệng cống, giờ phải có người chui vào trong ống cống kia trước để nhường chỗ cho hai người còn lại nhảy xuống sau. Theo kế hoạch ban đầu, người dẫn đường vẫn là Hàng Văn Trị, bởi chỉ có anh ta mới thông thạo cách phân bố của cả hệ thống đường ống ngầm dưới lòng đất ở đây.

Hàng Văn Trị cũng không hề chậm chạp, anh ta ngay lập tức quỳ xuống và bò vào bên trong ống cống. Trên người anh ta vẫn còn vướng đoạn dây vải dài hơn 20 mét, lôi theo sau trông giống như một cái đuôi dài vậy.

Sau đó, anh Bình với A Sơn cũng lần lượt nhảy xuống rồi theo thứ tự bò vào trong ống cống theo Hàng Văn Trị. Còn Đỗ Minh Cường thì lại ở lại sau cùng và dùng giết bàn chải đó làm dụng cụ để lôi cái nắp cống trở lại vị trí cũ. Khi lấp ống được đóng lại cả thế giới dưới lòng đất chìm trong đen tối.

Lúc này đây, đoạn dây vải trên người Hàng Văn Trị lại phát huy tác dụng. Ba người ở phía sau anh ta đều nắm lấy dây nhằm đảm bảo trong đêm tối họ vẫn không bị lạc nhau. Hàng Văn Trị vẫn dẫn đầu, hoàn toàn dựa vào bản đồ đường ống trong trí nhớ của mình để bò về phía trước. Dòng nước mưa vẫn đang chảy xiết, kéo theo cả mùi hôi thối tích lại bao nhiêu năm trong đường ống khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn. Cả

bốn người thậm chí còn phải vừa bò vừa ngẩng cao đầu lên mới tránh được nước bắn ập vào miệng và mũi.

Quãng đường này vừa chạy vừa đau khổ nhưng mọi người đều hiểu rằng, để thực hiện mục đích của mình thì đây là đoạn đường bắt buộc phải đi qua. Họ cứ thế mò mẫm theo dòng nước khoảng gần nửa tiếng đồng hồ thì thấy phía trước lộ ra chút tia sáng hiếm hoi.

Anh Bình biết rằng ánh sáng là dấu hiệu cho biết bọn họ lại đến gần một cái nắp đường ống nên liền hỏi: "Đến đâu rồi?"

Hàng Văn Trị đáp "Chắc là tòa nhà giam của khu trại giam số 3".

Anh Bình thấy kỳ lạ nên vội hỏi : "Sao lại chạy đến khu trại giam số 3 làm gì?", đúng lúc không để phòng y uống phải một ngụm nước bắn thế là vội nhổ liên tục mấy lần liền. Phải biết là con đường ngắn nhất để đến tòa nhà văn phòng từ khu trại giam số 4 là đường thẳng về hướng nam, đi xuyên qua một giải nông trường, trong khi khu trại giam số 3 nằm ở mặt tây bắc của nông trường, nếu đi đến đây trước thì đúng là phải mua đường mất cả một vòng lớn.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.7

Hàng Văn Trị cố gắng ngẩng đầu thật cao để tránh nước cống bắn ập vào miệng và giải thích cho rõ: "Đường ống dẫn nước mưa không đi qua phía nông trường nên chúng ta chỉ có thể thuận theo đường ống đi vòng qua nông trường thôi. Phía trước ta còn phải đi qua khu trại giam số 3, số 2, số 1 và bệnh viện của nhà tù nữa rồi mới có thể đến được khu nhà văn phòng.

Anh Bình nghe vậy cũng đã hiểu ra. Đúng là đất nông trường không cần phải có đường ống dẫn nước mưa, chỉ có những nơi làm thành mặt đường rồi mới phải thiết kế đường ống đó. Bởi vậy, bọn họ chỉ có thể tiến về phía trước theo kiến trúc của nhà tù, buộc phải đi vòng qua cả cái nông trường. Tính ra họ mới bò qua được một phần tư quãng đường và vẫn còn cả một quãng đường dài đầy khó khăn trước mắt.

May mà khi đi qua đường ống nước mưa của thuốc khu trại giam số 3, mọi người có thể lần lượt đứng lên thư giãn gân cốt một chút. Cứ bò quỳ qua cả quãng đường như thế này, đầu gối của họ có cảm giác như sắp bị mài gãy ra rồi.

Cứ như vậy, từng quãng đường gian nan nối tiếp nhau, chỉ mỗi khi bước tới được miệng ống họ mới được nghỉ ngơi giây lát. Toàn bộ hành trình này ước chừng 2 tiếng, mãi cho tới khi đến được miệng ống thứ năm mới nghe thấy giọng Hàng Văn Trị nói: "Tới rồi!"

Ba người theo sau Hàng Văn Trị mừng thầm trong lòng, họ biết cái câu "tới rồi" của anh ta cũng có nghĩa là họ đã đến được khu nhà văn phòng. Nói vậy là bọn họ đã thuận lợi qua được cửa ải đầu tiên của nhà tù, coi như đã đi được nửa chặng đường trong hành trình vượt ngục.

Sắp phải vào tòa nhà văn phòng rồi. Quãng đường phía trước dù không chậm và mất nhiều thời gian như đoạn đường đi qua phía dưới nông trường hồi nãy, nhưng lại khó khăn và nguy hiểm hơn rất nhiều lần. Bởi hành động của mọi người sẽ không có mặt đất để che chắn nữa. Điều đó có nghĩa là bất cứ lúc nào họ cũng đều có thể bị cảnh vệ hoặc camera giám sát phát hiện ra, và Nếu vậy thì bao nhiêu công sức lúc trước coi như đổ xuống sông xuống bể.

Căn cứ theo bản đồ mà Hàng Văn Trị đã vẽ, hiện giờ vị trí mà họ đang đứng có lẽ là góc đông nam của khu nhà văn phòng. Từ miệng ống cống này chui ra khỏi mặt đất rồi chạy khoảng 10 mét về hướng bắc thì sẽ tới được chân tòa nhà văn phòng chính. Ở đó chắc sẽ tìm được lỗ thông gió chống hỏa hoạn của tòa nhà chính, chui qua đó có thể trực tiếp đến được tầng hầm của toàn nhà. Xét về mặt ý nghĩa thiết kế mà nói thì khi tầng thấp nhất hoặc tầng hầm của một toàn nhà xảy ra hỏa hoạn, thiết kế như vậy sẽ có tác dụng nhanh chóng khuếch tán khói lửa dày đặc bên trong. Còn trong kế hoạch vượt ngục của Hàng Văn Trị, lỗ thông này sẽ trở thành lối ra duy nhất khi mọi người bí mật vào trong tòa nhà.

Thiết kế của nhà tù cũng dựa vào chức năng của từng khu riêng biệt vị trí bốn người họ đang đứng lúc này là mặt phía nam của khu nhà văn phòng cũng là khu vực tự do thoải mái nhất trong nhà tù những người thân hay bạn bè tới thăm tù nhân viên phục vụ của nhà tù nhân viên các đơn vị có mối quan hệ hợp tác với nhà tù có thể tự do hoạt động ở khu vực này còn phạm nhân thì trừ khi có trường hợp rất đặc biệt nếu không thông thường không có cách nào đặt chân vào khu này được cũng chính vì thế khu vực này không được cảnh giới nghiêm ngặt như khu trại giam ở mặt Bắc của khu tòa nhà văn phòng ít nhất khu này cũng không có chòi canh và đèn quét thêm vào đó đèn quét của khu trại giam cũng bị mấy tòa nhà văn phòng tránh mắt nên chẳng thể rọi tới đây được

Dù vậy, đây tuyệt nhiên không phải là khu vực tự do tới mức không phải chịu sự giám sát nào. Tuy không có đèn quét cực sáng, nhưng quãng trước phía trước khu toàn nhà lại có một dàn đèn đường bật sáng cả đêm. Còn cảnh vệ đi tuần hay quản giáo trực ban đều thường xuyên đi qua đi

lại bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện ra những dấu hiệu bất thường ở đây.

Bốn kẻ vượt ngục đều đã sớm nắm rất rõ tình hình này. Họ biết rằng: bước tiếp theo họ phải di chuyển từ miệng ống cống đến lỗ thông gió và trong cả quá trình hành động này, họ không chỉ phải luôn giữ được sự nhạy bén và cảnh giác cao độ mà vận may cũng chiếm một phần không nhỏ. Bởi lúc này đây, họ vẫn đang trốn dưới lòng đất hoàn toàn không biết tình hình trên mặt đất ra sao. Nếu đúng lúc họ đang xây dựng cái nắp cống lại có một đội cảnh vệ tuần tra đi ngang qua thì bọn họ giống như bầy cá trong rọ chỉ biết đầu hàng chịu trôi mà thôi.

May mà nếu phân tích và tính toán cả quãng đường tuần tra của cảnh vệ thì trường hợp xui xẻo tới mức này cũng khó phát sinh. Bởi giờ đêm đã khuya lắm rồi, quản giáo trực ban và những nhân viên khác không thể đều ra ngoài hoạt động gì nữa. Mặt đất ngay trên đầu họ giờ có lẽ đang không một bóng người.

Để đảm bảo hơn, Hàng Văn Trị áp tai vào nắp cống thám thính một lát, khi cảm thấy bên ngoài không có gì bất thường anh ta bèn nói nhỏ: "Tôi chuẩn bị xuất phát đây, các anh theo sát tôi nhé!"

Anh Bình vẫn chưa được yên tâm cho lắm nên hỏi thêm: "Mày chắc đây là điểm mù của camera đấy chứ?" Bởi không gian có hạn, hiện giờ chỉ có y và Hàng Văn Trị là ở trong đường ống này còn A Sơn và Đỗ Minh Cường vẫn phải ở trong ống cống nằm ngang đằng sau.

"Không vấn đề gì đâu! Lúc tôi đi Xếp hàng hóa cũng đã quan sát kỹ rồi!", vừa nói Hàng Văn Trị vừa dùng hai tay đẩy mạnh lên cái nắp cống. Anh Bình thấy vậy vội nói: "Từ từ thôi!" đồng thời tiến lên giúp Hàng Văn Trị một tay. Vì y sợ rằng anh ta không kiểm soát được lực đẩy của mình, nhờ may nắp cống bị đẩy lên cao quá lúc rơi xuống đất thế nào cũng sẽ phát ra âm thanh.

Hai người hợp lực khẽ dịch chuyển nắp cống, làm cho nó rời khỏi khuôn của miệng cống rồi cứ thế xô dịch thẳng băng trên mặt đất. Ánh

sáng đèn đường hắt qua hai con người toàn thân ướt nhẹp bởi nước cống bẩn thỉu.

Hàng Văn Trị thò nửa đầu ra khỏi miệng cống rồi quan sát bốn phía một lượt thì thấy xe của sư phụ Thiệu đang đỗ cách đó hai mươi mét về phía tây. Ngoài ra không có gì đáng để phải chú ý cả. Hàng Văn Trị và Đỗ Minh Cường sớm đã bàn bạc với sư phụ Thiệu nên dù ông ấy ở trong xe mà có phát hiện ra điều gì bất thường cũng sẽ không lên tiếng. Đã vậy thì không được chần chừ thêm nữa. Anh ta nói rất quả quyết: "Đi" sau đó chui ra khỏi miệng cống trước và cúi gập người xuống chạy nhanh về phía lỗ thông gió dưới chân tòa nhà văn phòng chính.

Che kín lỗ thông gió là một hàng rào thép hình chữ nhật dễ vỡ hơn nắp cống đặc ruột kia rất nhiều nên một mình Hàng Văn Trị cũng có thể làm được việc này.

Sau đó, anh ta trườn vào bên trong lỗ thông gió. Mới bò vào được nửa đường, anh ta đã có cảm giác bị đẩy từ phía sau nên tốc độ nhanh hơn hẳn. Không cần quay đầu lại nhìn anh ta cũng biết là anh Bình đã theo sát anh ta rồi, nếu cứ đứng chờ ở miệng lỗ thông gió thì quá nguy hiểm nên y đã giúp anh ta trườn nhanh hơn.

Hàng Văn Trị vừa bò về phía trước được một lát đã nghe thấy đằng sau mình có tiếng động nhỏ phát ra từ hàng rào thép. Anh ta tự hiểu rằng lỗ thông gió lại được bít lại, cũng có nghĩa là Đỗ Minh Cường áp trận ở sau cùng cũng đã chui được vào trong ống thông gió này rồi.

Đối với ba người kia mà nói, phía trước là cửa ải cũng không ít nguy hiểm, nhưng chỉ có Hàng Văn Trịn mới hiểu kế hoạch vượt ngục thực sự của anh ta đã cách thành công rất gần rồi. Nếu nói hành trình trước mắt không có một biến số nào thì giờ bọn họ đã vào được toàn nhà văn phòng chính rồi. Và khi đó tất cả sẽ nằm trong tầm kiểm soát của Hàng Văn Trị và Trương Hải Phong.

Đường ống thông gió tuy hẹp và khó di chuyển nhưng vẫn còn tốt hơn là đường ống dẫn nước mưa toàn nước bẩn kia. Hơn nữa, đoạn

đường này rất ngắn không tới mười phút đồng hồ Hàng Văn Trị dẫn đường phía trước đã tới được cửa ra của đường ống. Anh ta đỡ rào chắn ở đó ra rồi nhẹ nhàng chui ra khỏi ống thông gió nằm bên trong tòa nhà. Trước mặt anh ta là một không gian rộng rãi trong phòng, qua ánh đèn mờ trên nóc nhà có thể thấy những đường ống ngang dọc xen nhau và tầng trên là rất nhiều tủ kim loại cỡ lớn vững chãi. Đúng như kế hoạch của Hàng Văn Trị bọn họ đã đến được đường ống ngầm dưới tòa nhà văn phòng chính.

Ba người theo sau lần lượt chui ra khỏi ống thông gió. Bọn họ nhìn xung quanh một lượt, nét mặt đầu tiên hiện lên vẻ mừng rỡ. Không ngờ quãng đường họ đến được đây lại thuận lợi như vậy, lẽ nào hôm nay thực sự sẽ trở thành ngày họ được tự do?

Mặc dù nơi này không có camera giám sát và đêm hôm khuya khoắt rồi cũng chẳng có ai tới đây cả, nhưng vẫn không thể ở đây lâu được. Anh Bình xem xét qua địa hình một lát rồi hỏi Hàng Văn Trị: "Cửa cầu thang bộ ở đâu?"

Hàng Văn Trị chỉ tay về phía bên phải và nói "Chắc là ở đằng kia". Vừa nói anh ta vừa bước về hướng đó. Anh Bình gật đầu vì Hàng Văn Trị nói đúng như phán đoán của mình. Y vô cùng cẩn trọng, biết Hàng Văn Trị chưa đủ kinh nghiệm, gặp phải tình huống đột ngột chưa chắc đã xử lý kịp thời nên y bèn nói với anh ta: "Tới đây rồi thì không cần mà đi trước mở đường nữa, mà đi theo sau tao đi!"

Hàng Văn Trị hiểu được dụng ý của anh Bình nên tự giác lùi về sau một bước. Thế là cả đội hình đổi thành anh Bình dẫn đầu, tiếp đến là Hàng Văn Trị và A Sơn còn Đỗ Minh Cường vẫn là người đi cuối cùng. Bốn người núp sau các đường ống và thiết bị ở đó rồi cứ thế mà mẫn đi về phía trước. Đoạn đường này không xa lắm, khi vừa rẽ qua chỗ qua bên tay phải cánh cửa cầu thang bộ quả nhiên đã xuất hiện trước mặt.

Cửa thang bộ rất hẹp và còn bị đóng lại bởi cánh cửa kéo làm bằng sắt, trên cửa treo một chuỗi khóa dây xích. Tình huống này lúc trước

Hàng Văn Trị cũng đã từng bàn bạc với mấy người kia: Thông thường tầng đường ống sẽ bị khóa chủ yếu nhằm phòng tránh người không có phận sự vào nhầm, nếu không sẽ đều không an toàn cho thiết bị bên trong và người tới nhầm nơi này. Bởi vậy khóa dây xích vốn đã khá dài, thêm vào đó người khóa cửa vì không muốn có bất kỳ một khe hở nào có thể đẩy được cửa ra nên đã cố tình vòng mấy vòng dây xích trên cửa cho tới khi vừa khít mới bấm ổ khóa lại.

Nhưng trong mắt những kẻ giang hồ lão luyện thì chuỗi khóa dây xích đó cũng chỉ là vật trang trí mà thôi. Anh Bình quay đầu sang hát cầm về phía A Sơn nói: "Kiếm cái gì mở nó ra đi!"

A Sơn cúi đầu tìm kiếm dưới đất rồi nhanh chóng nhặt lên một sợi dây thép bị bỏ đi. Anh ta đi về phía cánh cửa, chọc sợi thép đó vào trong lỗ khóa. Cũng chỉ mất tầm ba bốn giây đã thấy chốt ở móc khóa bật ra. A Sơn ném sợi thép đi rồi bắt đầu gỡ khóa xích trên cửa xuống. Thao tác này vốn chẳng hề khó khăn gì chỉ là A Sơn không muốn để cho xích sắt với lan can cửa sắt chạm vào nhau sẽ phát ra tiếng động nên mới cẩn thận chậm rãi tháo từng vòng xích ra một.

Hàng Văn Trị với anh Bình đứng sau lưng A Sơn. Hàng Văn Trị chú ý nhìn cả quá trình A Sơn mở khóa. Anh Bình chỉ thoảng liếc lại nhìn A Sơn, y chủ yếu tập trung quan sát xung quanh và luôn trong tư thế đề phòng có gì bất thường xảy ra. Lúc này đây ba người họ gần như quên mất vẫn còn Đỗ Minh Cường đang đứng ở sau cùng.

Chính lúc sự tập trung của anh bình đang bị phân tán ra nhiều hướng, Đỗ Minh Cường bỗng giơ tay phải lên, dùng lòng bàn tay thay đao rồi dồn lực vào phía dưới, sau đó đánh thật mạnh vào sau gáy anh Bình. Đòn này vừa mạnh vừa chuẩn nên y còn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì cả người đã mềm nhũn và đổ ập xuống đất.

Hàng Văn Trị đứng ngang tầm với anh Bình, thấy y đột nhiên ngã xuống đất, anh ta thất kinh quay đầu lại, vì không rõ là chuyện gì đã xảy

ra nên chỉ biết nhìn Đỗ Minh Cường rồi hỏi nhỏ với giọng kinh ngạc:
"Sao vậy?"

Đỗ Minh Cường không để ý gì đến anh ta cả. Hắn lại giơ tay lên và nhắm thẳng về phía A Sơn. Nhưng hồi nãy thái độ có phần hoảng hốt của Hàng Văn Trị đã nhắc nhở anh ta. A Sơn bất ngờ quay đầu lại nhưng mới chỉ quay được một nửa thì đã có cảm giác một luồng gió lạnh ập đến từ sau gáy. Anh ta vội vàng rụt đầu lại nên trường này của Đỗ Minh Cường hơi lệch chỉ đánh trúng vào vành tai anh ta, tuy đau nhưng chưa đến mức hôn mê bất tỉnh.

Chiêu trước còn chưa dứt, chiêu sau của Đỗ Minh Cường lại dồn tới. Thấy A Sơn đã rụt đầu để tránh đòn, Đỗ Minh Cường bèn co tay phải lại rồi mượn lực co của cánh tay lên khuỷu tay và giáng một cú thật mạnh . Chỉ nghe thấy một tiếng "phập", cú đòn khuỷu tay này đã đánh trúng vào huyết thái dương ở trán A Sơn trong khi anh ta mãi tránh đòn nên vô ý để lộ phần trán ra.

P/S: sóng gió nổi lên từ đây!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.8

Mấy động tác này xảy ra chỉ trong chớp mắt, vô cùng nhanh nhạy. Dường như Hàng Văn Trị mới chỉ vừa hỏi xong câu "sao vậy?" thì loáng một cái đã thấy A Sơn cũng gục xuống trong tay Đỗ Minh Cường. Biến cố đột ngột thế này khiến cho Hàng Văn Trị nhất thời không hiểu gì hết, theo phản xạ, anh ta lùi về sau một bước để tránh, đồng thời trừng mắt nhìn Đỗ Minh Cường và hỏi: "Anh làm cái gì vậy?"

Đỗ Minh Cường từ từ đặt A Sơn nằm hẵn xuống đất rồi nhìn Hàng Văn Trị nửa cười nửa không, đáp: "Hai người này tội ác đầy mình rồi, không lẽ anh định đưa họ Cùng Vượt Ngục thật ư?"

Hàng Văn Trị chột hiệu ra và nói: "Anh muốn...."

Nhưng Đỗ Minh Cường đã ngắt lời đối phương: "Đừng nói nhiều nữa!" rồi bảo Hàng Văn Trị: "Mau giúp tôi trói hai người này lại, bọn họ không bất tỉnh lâu đâu mà sẽ tỉnh lại rất nhanh đấy. Tôi không sợ bọn họ nhưng nếu muốn khống chế sao cho chúng chị im lặng thì không dễ đâu".

Hàng Văn Trị như bừng tỉnh. Anh ta bỗng hiểu ra được dụng ý của đối phương. Đúng là Đỗ Minh Cường tự coi mình là đại diện cho chính nghĩa thì sao có thể chịu để cho hai kẻ tội phạm nghiêm trọng tội ác đầy mình này thoát khỏi nhà tù được? Thậm chí lúc này Hàng Văn Trị còn thấy có chút hối hận: Lúc trước cùng Đỗ Minh Cường bày mưu tính kế, lẽ ra anh ta nên chủ động đưa ra phương án gạt vanh Bình và A Sơn ra một bên vì như thế anh ta sẽ có được cảm tình của Đỗ Minh Cường. Nhưng ý nghĩ này lại chỉ là thoáng qua, bởi dù gì thì Đỗ Minh Cường cũng đã tham gia vào kế hoạch vượt ngục đúng như mong muốn của mình, bởi

thế việc có được cảm tình của đối phương hay không cũng chẳng còn gì quan trọng nữa.

Sau khi suy nghĩ xong, Hàng Văn Trị vội vàng tiến tới, gỡ dây vải quấn trên người mình ra rồi phối hợp với Đỗ Minh Cường trói anh Bình và A Sơn lại thật chặt. Đồng thời anh ta cũng ngầm tính toán trong đầu rằng bỏ lại A Sơn với anh Bình ở đây cũng tốt, như vậy chỉ còn có anh ta và Đỗ Minh Cường thì tình hình lại càng đơn giản và càng dễ nắm bắt hơn.

Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị nói thật chặt A Sơn và anh Bình xong liền nhét vào miệng mỗi người một cục giẻ. Anh Bình chịu một cú đánh trúng gáy nhưng chỉ tạm thời làm gián đoạn máu lưu thông trong động mạch dẫn tới đại não thiếu máu nên bị choáng và bất tỉnh. Lúc bị nhét cục giẻ vào miệng thì y cũng đã dần hồi tỉnh rồi mơ hồ nhìn mọi thứ trước mắt nhưng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hàng Văn Trị kiểm tra lại một lượt xem đã trói chặt chưa, sau khi chắc chắn là hai người bọn họ đều không có cách nào động đậy hay la hét được, anh ta mới đứng dậy và nói với Đỗ Minh Cường: "Xong rồi chúng ta mau đi thôi!"

Đỗ Minh Cường cũng đứng dậy nhưng anh ta không vội vàng đi như Hàng Văn Trị mà đột ngột hỏi một câu: "Đi đâu?"

Hàng Văn Trị chỉ nhìn về phía cánh cửa sắt và nói: "Lên tầng thôi! Chẳng phải đã mở được khóa cửa rồi sao?"

Nhưng lại thấy Đỗ Minh Cường lắc đầu đáp: "Không thể lên tầng được!"

Hàng Văn Trị hỏi: "Tại sao?" Chỉ trong có vài phút thôi mà cục diện tưởng như đã được khống chế trở lại của Hàng Văn Trị lại có chút biến cố. Bởi vậy anh ta khó mà tránh khỏi có chút lo lắng nhưng lại không thể biểu hiện tâm trạng quá rõ ràng được mà chỉ có thể và tỏ ra không hiểu gì hết.

Đỗ Minh Cường đáp: "Vì Quý Kiến Sầu đang ở trên tầng, tối nay lão trực ở đó".

Đáp án này khiến cho Hàng Văn Trị hơi chột dạ, lẽ nào đối phương đã phát hiện ra điều gì rồi sao? Anh ta ngẫm quan sát thái độ của Đỗ Minh Cường, nhưng khuôn mặt đối phương lại không hề tỏ thái độ thù địch gì hết. Nhớ lại lúc chiều khi họ đi xếp hàng lên xe cho sư phụ Thiệu, viên quản giáo phụ trách đã từng nhắc tới việc đêm nay Trương Hải Phong trực ban, có lẽ Đỗ Minh Cường vì thế mà có phần cảnh giác.

Nghĩ tới đây, Hàng Văn Trị bèn giơ tay ra phân bua: "Thế thì đã sao? Chỉ cần chúng ta cẩn thận hết có thể, không làm đèn cảm ứng âm thanh dọc cầu thang bộ bật sáng và cũng không để cho máy quay quay được là ổn mà. Cứ cho là Quý Kiến Sầu trực suốt đêm cứ mở to mắt lên quan sát thì cũng chẳng phát hiện ra chúng ta được".

"Nhưng Quý Kiến Sầu trước giờ chưa từng trực tối thứ sáu bao giờ cả. Thứ sáu hàng tuần, lão đều nghỉ làm rất sớm để đến trường đón con về nhà nghỉ ngơi. Đặc biệt là mấy tuần gần đây, cứ đến thứ bảy là lão lại đón con đến đây để cho anh kèm nó học thêm. Bởi thế, lão càng không thể tiếp tục trực cả đêm thứ sáu được". Phân tích xong Đỗ Minh Cường quay ra hỏi lại Hàng Văn Trị: "Nhưng hôm nay lão đột nhiên lại thay đổi như vậy, anh không thấy có gì bất thường sao?"

Hóa ra Đỗ Minh Cường lo lắng điều này! Hàng Văn Trị cũng vô cùng nhạy bén, anh ta cười và giải thích rằng: "À việc này thì tôi biết. Cuối tuần này Trương Thiên Dương phải tham gia thi thử ở trường nên sẽ không về nhà. Bởi vậy Quý Kiến Sầu mới đổi ca trực, điều này có gì bất thường đâu cơ chứ".

Đỗ Minh Cường nghe vậy thì chỉ nhìn Hàng Văn Trị và không tỏ thái độ gì. Hắn im lặng giây lát rồi lại hỏi tiếp: "Nếu Quý Kiến Sầu biết chúng ta sẽ vượt ngục thì lão sẽ làm thế nào?"

Hàng Văn Trị gậy người ra, nhất thời không biết ứng phó với câu hỏi vừa đột ngột vừa sắc bén của đối phương ra sao. Thấy Hàng Văn Trị

không nói gì, Đỗ Minh Cường liền bắt đầu tự vấn tự đáp: Quý Kiến Sầu giờ đã tới tận xương tủy. Tôi đoán là lão chắc chắn sẽ cầm sẵn súng chờ tôi đến để bắn chết tôi ngay trong lúc chúng ta vượt ngục. Còn địa điểm lão sẽ bắn tôi sao? ừm, trước hết có thể khẳng định chắc chắn là ở trong khu nhà văn phòng. Bởi theo quy định của nhà tù, quản giáo không được phép mang theo súng vào khu trại giam. Chỉ có điều khu nhà văn phòng có máy quay khắp nơi, điều này chắc chắn sẽ khiến cho Quý Kiến Sầu phải đau đầu. Vì nếu quá trình lão chờ giết tôi bị camera quay lại thì sau này khi vụ án được điều tra, lão chắc chắn sẽ gặp nhiều nhiều phiền phức lớn. Bởi vậy, chắc chắn là lãnh phải chọn một nơi lý tưởng hơn. Nếu Quý Kiến Sầu biết trước chi tiết hành trình vượt ngục của chúng ta, lão chắc chắn sẽ chọn nóc toà nhà văn phòng chính là địa điểm mai phục. Không chỉ vì ở đó không có máy quay mà hơn nữa nếu lỡ bắn chết tôi ở đó thì cả quá trình sẽ rất dễ giải thích. Lão có thể bịa ra một câu chuyện rằng mình vẫn đang trực ở trong phòng, nhưng nửa đêm bỗng nghe thấy có tiếng động bất thường ở phía cầu thang bộ nên lão bèn đuổi theo tới tận nóc nhà thì phát hiện ra có đào phạm đang định vượt ngục. Trong quá trình truy đuổi đào phạm, lão đành phải nổ súng bắn chết tên tù nguy hiểm nhất trong đó".

Đỗ Minh Cường cứ thế rủ rủ nói, giọng điệu rất nhẹ nhàng, ôn hòa. Thế nhưng những lời ấy cứ như tiếng sấm tiếng sét dội vào tai Hàng Văn Trị vậy. Bởi những gì mà Đỗ Minh Cường đang nói lúc này giống y hệt với kế hoạch công tác mà hắn ta và Trương Hải Phong đã từng bàn với nhau. Hàng Văn Trị cảm thấy đầu óc hơi loạn, không hiểu được là do kế hoạch bị bại lộ hay do Đỗ Minh Cường thần hồn nát thần tính. Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, một khi đối phương chưa ngã bài thì anh ta có chết cũng phải tiếp tục diễn màn kịch này.

Hàng Văn Trị cố cười và nói: "Anh đang nói gì vậy? Quý Kiến Sầu làm sao mà biết được chuyện chúng ta muốn vượt ngục? Lão càng không thể biết hành trình vượt ngục của chúng ta như thế nào được".

Ánh mắt Đỗ Minh Cường dừng lại ở khuôn mặt Hàng Văn Trị, một thứ áp lực vô hình đang dần tích tụ từ ánh mắt ấy. Hàng Văn Trị thấy có

phần không chịu đựng nổi nữa, anh ta muốn thoát khỏi tia nhìn của đối phương, nhưng anh ta biết rằng nếu mình làm vậy cũng có nghĩa là đã vô tình giơ tay đầu hàng trước hãn. Vì thế anh ta đành phải cố chịu đựng đến cùng.

Đúng lúc đó Đỗ Minh Cường lại nói: "Lẽ nào anh không nói với lão sao?". Vừa nói, khóe miệng Đỗ Minh Cường hơi nhếch lên để lộ nụ cười đầy giễu cợt. Trước điệu cười ấy, phòng tuyến tâm lý của Hàng Văn Trị cũng đang dần bị sụp đổ. Cuối cùng anh ta cũng đã hiểu ra rằng trong cuộc chơi mèo đuổi chuột, này chính mình mới là con chuột đáng thương vẫn luôn bị rượt đuổi.

Hàng Văn Trị hỏi lặp lại hai lần liên tiếp: "Tại sao tôi phải nói cho lão? Tại sao tôi phải nói cho lão hả?", dù giọng nói anh ta không lớn nhưng ngữ điệu lại có phần kích động.

Đỗ Minh Cường trả lời nhạt: "Vì anh muốn giết tôi. Đó mới là mục đích thực sự anh vào tù".

Hàng Văn Trị không nói được gì nữa. Ánh mắt anh ta bắt đầu mơ màng, hơi thở càng lúc càng nhanh. Anh ta biết rằng kế hoạch của mình đã bại lộ, một thứ cảm giác tuyệt vọng lạnh buốt như đang muốn nuốt chửng lấy cả người anh ta. Nhưng anh ta lại không can tâm thất bại như vậy vì rõ ràng anh ta vẫn còn các quân bài trong tay, một trong những lá joker đó không nghi ngờ gì nữa chính là Trương Hải Phong hiện đang cầm súng chờ đợi trên nóc tòa nhà. Chỉ cần đánh được quân bài này ra thì anh ta sẽ có cơ hội đảo ngược tình thế!

Nghĩ tới đây đuôi mắt Hàng Văn Trị khẽ động, ánh mắt anh ta nhìn về phía cửa cầu thang bộ cách đó không xa. Thế rồi bất thành linh, giống như một con thỏ vừa giả vờ chết, anh ta bật chạy thật nhanh tới cánh cửa sắt sắp được mở ở đằng kia.

Hành động của anh ta vừa đột ngột vừa nhanh nhạy. Chỉ có điều trong mắt Đỗ Minh Cường, con thỏ này đã biến thành một con heo vừa ngốc nghếch vừa chậm chạp. Hãn còn chẳng thèm di chuyển bước nào mà chỉ

mới giơ tay phải lên thụi một đòn, Hàng Văn Trị đã cảm thấy phần bụng như bị va vào một vật nặng như búa sắt. Phần thân trên của anh ta khom xuống động tác chạy bỗng ngừng lại, đến hơi thở cũng bị đứt đoạn bởi cú đâm vừa rồi.

Đỗ Minh Cường dùng lực của bàn tay chém một nhát xuống cổ họng của Hàng Văn Trị, thế là anh ta như một con rối cứng đờ toàn thân đổ sầm xuống.

Khác với thủ pháp đánh một đoạn xuống gáy anh Bình, đòn đánh vào cổ họng Hàng Văn Trị không phải để cho đối phương hôn mê bất tỉnh. Mục tiêu của Đỗ Minh Cường là đánh vào dây thanh đới của đối phương. Bởi vậy, đòn này sẽ khiến cho Hàng Văn Trị không thể nói to hoặc gào thét trong một thời gian dài, có vậy mới không làm hỏng kế hoạch vượt ngục của Đỗ Minh Cường.

Đỗ Minh Cường ngồi xổm xuống cạnh Hàng Văn Trị rồi xé dây vải ra để bắt đầu trói anh ta lại. Hàng Văn Trị đã không còn chút sức lực nào để chống trả nữa, má anh ta áp xuống nền đất lạnh buốt, hướng nhìn vì thế mà hướng thẳng về phía hai kẻ cùng cảnh ngộ là anh Bình và A Sơn. Hai người đó đều đã tỉnh lại, họ vừa kinh ngạc trước tình cảnh hiện tại vừa đang nhìn Hàng Văn Trị với ánh mắt hả hê trước kết cục hiện giờ của anh ta. Hàng Văn Trị nhớ lại mới vài phút trước đó, anh ta đã giúp Đỗ Minh Cường trói và khống chế hai người họ và đương nhiên đó cũng là kế hoạch của Đỗ Minh Cường.

Đỗ Minh Cường khó mà cùng lúc khống chế cả ba người được lên mới ra tay với từng người một. Trước hết đối tượng phải hạ gục là đối thủ mạnh nhất, anh Bình sau đó đến A Sơn. Còn Hàng Văn Trị có sức uy hiếp yếu nhất thì để tới cuối cùng. Đỗ Minh Cường thậm chí còn lợi dụng Hàng Văn Trị để giúp mình khống chế hai người kia.

Còn giờ đây, tình thế đều đã nằm trong lòng bàn tay Đỗ Minh Cường. Hắn có thể yên tâm lần lượt ngửa bài. Hắn vừa trói tay Hàng Văn Trị ra đằng sau vừa cười nhạt và nói: "Tôi đã biết anh là người của Đặng Hoa

từ lâu rồi. Mục đích anh tới đây là để giết tôi. Kể cả kế hoạch vượt ngục lần này chẳng qua cũng chỉ là một cái bẫy.

Hàng Văn Trị đã thất bại thảm hại nhưng anh ta vẫn không chịu thừa nhận thất bại của mình, miệng vẫn ngoan cố nói: "Anh nói láo!". Vì lúc này bị đánh vào dây thanh đới lên giọng nói của anh ta vừa nhỏ vừa khàn, như người già sắp hết hơi vậy.

Đỗ Minh Cường không cần phải biện bạch gì với đối phương cả, hắn chỉ tiếp tục chạy theo mạch suy nghĩ của mình: "Anh đúng là cũng phí mất một phen sắp đặt lợi dụng việc gặp hoàn cảnh tương tự để tiếp cận tôi trước, sau đó sẽ tìm cơ hội hạ thủ. Khà khà! Mở màn đúng là rất hoàn mỹ nhưng anh có biết không, những gì hoàn mỹ thì đều có một điểm yếu chí mạng - đó là không chân thực". Hàng Văn Trị cố gắng quay đầu nhìn về phía Đỗ Minh Cường hình như không hiểu ý của đối phương.

Đỗ Minh Cường đáp: "Một người có hoàn cảnh tương tự như tôi, lại vào tù ngay sau tôi, rồi được phân ở cùng một phòng giam với tôi. Anh không thấy chuyện này quả thực quá trùng hợp sao?"

Hàng Văn Trị vẫn không phục, anh ta trợn mắt nhìn và nói với giọng khàn khàn: "Anh mắc bệnh đa nghi trầm trọng rồi đấy!"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.9

Đỗ Minh Cường dùng hai tay kéo mạnh cho dây vải trói quanh người Hàng Văn Trị thắt lại thật chặt rồi đáp:"Khổ nhục kế đó của anh rất khá, diễn rất đạt và gần như đã lừa được tôi. Kỳ thực anh không chảy máu nhiều tới mức như vậy phải không? Nhưng anh đặt cổ tay mình và trong bệ xí nên nhìn có vẻ như rất nhiều máu đã chảy xuống đường ống thoát nước rồi. Chỉ có điều, anh hồi phục quá nhanh. Sau này phải nhớ rằng, một người nếu hôn mê do mất máu thì sẽ rất khó mà hồi phục được ngay ngày hôm sau. Cứ cho là sức khỏe tốt thì về tâm lý cũng không thể hồi phục nhanh như vậy được.Còn anh, vừa xuất viện mà chẳng hề có biểu hiện lo lắng gì về tình hình sức khỏe của mình cả".

Nói tới đây, Đỗ Minh Cường đã thắt nút dây trói hàng Văn Trị thật chặt.Hắn ngồi thở giây lát như đang ăn mừng thắng lợi vậy. Sau đó, hắn đưa tay vỗ vào mặt Hàng Văn Trị như đang trêu ghẹo con thú mình săn được, vừa vỗ vừa nói:"Một lần nữa anh lại khiến tôi nghi ngờ, đó là cái đêm đám người anh Bình khơi lên vụ ẩu đả trong phòng giam.Lúc đó, tôi hỏi anh để chứng thực là Đặng Hoa đã chết thật hay chưa, anh còn nhớ anh đã trả lời tôi như thế nào không?"

Hàng Văn Trị chớp mắt, đúng là anh ta không nhớ nổi chi tiết nhỏ như vậy nữa.

Đỗ Minh Cường liền trả lời giúp anh ta:"Lúc đó anh có nói: Có một tên sát thủ mạnh đã gửi cho ông ta Bản thông báo tử vong, sau đó giết chết ông ta ở đại sảnh phòng chờ sân bay".

Hàng Văn Trị liếc mắt nhìn Đỗ Minh Cường hỏi lại:"Thế thì sao?"

Đỗ Minh Cường cười "khì khì" rồi đáp: Trong số những người mà tôi đã từng giết, đúng là rất nhiều người đã được tôi đăng bản thông báo tử vong trên mạng. Nhưng trước khi giết Đặng Hoa, tôi chưa từng công bố trên mạng. Sự thật về bản thông báo tử vong đó chỉ có Đặng Hoa và bên cảnh sát biết. Vì người trực tiếp bắn chết Đặng Hoa là đội trưởng đội Cảnh sát hình sự khi đó tên Hàn Hạo, bởi vậy phía cảnh sát từ đầu đến cuối đều né tránh không lên tiếng trước cái chết của Đặng Hoa và chưa từng công bố với nhân dân toàn thành phố. Vậy thì làm sao mà anh lại biết được bí mật trong đó kia chứ?"

Hóa ra là vậy. Hàng Văn Trị khổ sở nghĩ thầm: sau khi Đặng Hoa chết, toàn bộ chân tướng sự việc anh ta biết được là từ A Hoa. Từ đó anh ta luôn chìm đắm trong đau khổ và căm phẫn mà trước đưng để ý xem người bình thường biết đến sự việc này như thế nào. Sau đó biết được sát thủ trước khi giết người đều có thói quen công bố trên mạng nên lập tức nghĩ rằng bản thông báo tử vong gửi cho Đặng Hoa cũng từng được công bố trên mạng. Kể hờ này tuy không quá lớn nhưng cũng khó mà qua mắt được con người vốn vô cùng nhạy bén như Đỗ Minh Cường.

Hàng Văn Trị đang than thở trong lòng còn anh Bình và A Sơn lúc này đều vô cùng kinh ngạc. Từ cuộc đối thoại giữa Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị, ít nhiều bọn họ cũng nghe ra được chút manh mối: hóa ra Đặng Hoa bị Đỗ Minh Cường giết chết. Còn Hàng Văn Trị vào tù cũng chỉ để báo thù cho Đặng Hoa. Cục diện này quả thực nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Đặc biệt là anh Bình lúc nào cũng giữ chức đại ca trong phòng giam. Giờ y mới hiểu: chút thế lực còn con của mình chẳng đáng gì so với cuộc chiến giữa hai người kia. Chỉ hận một nỗi là suốt trong thời gian dài như vậy, Đỗ Minh Cường đã phát hiện ra âm mưu của Hàng Văn Trị từ lâu rồi, vậy mà y lại chẳng hề hay biết. Nếu không có nói thế nào đi chẳng nữa, y cũng quyết không giẫm vào vũng bùn này.

Hàng Văn Trị im lặng giây lát rồi lại ngẩng cổ lên cố nói lý nốt lần cuối: "Tất cả những gì anh nói đều là do anh tưởng tượng ra, bệnh đa nghi! Vải thưa sao che được mắt thánh, anh bảo người khác không biết thì người khác sẽ không biết sao? Trước khi anh vào tù, chân tướng việc

này sớm đã bị lan truyền khắp nơi rồi. Nếu nói không biết, tôi đúng là không biết hóa ra anh lại là tên sát thủ đó!"

"Anh nói không sai", Đỗ Minh Cường gật đầu tán đồng và nói: "Có lẽ đúng là bệnh đa nghi của tôi hơi nặng. Giờ mạng internet phát triển như vậy, khó mà tránh khỏi trường hợp có viên cảnh sát nào đó tại hiện trường để lộ thông tin ra bên ngoài. Bao gồm cả những nghi ngờ của tôi về anh lúc trước hoàn toàn có thể lý giải được: hôm anh tự sát có lẽ do anh bị thương không nặng, chỉ là sau khi bị hành hạ dày vò tâm trạng có phải suy sụp nên mới ngắt đi; Còn nếu nói việc anh và tù sao lại trùng hợp đến vậy, hi, thiên hạ này thiếu gì chuyện trùng hợp. Nếu chỉ dựa vào hai chữ trùng hợp mà định tội cho người khác như vậy thì e là cả thiên hạ này chẳng thể tìm nổi người nào trong sạch mất."

Hàng Văn Trị gây người ra, không ngờ là Đỗ Minh Cường lại nói những lời này. Ánh mắt anh ta hơi sáng lên và đã cảm thấy có một tia hi vọng trong khoảnh khắc. Thế nhưng những lời của Đỗ Minh Cường sau đó lại thổi tắt luôn hi vọng mới nhen nhóm trong lòng Hàng Văn Trị.

" Nhưng tại sao anh lại phải giết Tiểu Thuận?"

Hàng Văn Trị kinh ngạc, lẽ nào cả chuyện này đối phương cũng nhìn ra? Mặc dù nghĩ vậy, nhưng vẻ mặt Hàng Văn Trị vẫn rất trấn tĩnh, anh ta vội vàng biện giải: "Anh nói cái gì vậy? Tiểu Thuận rõ ràng là do Hắc Tử giết chết, việc này ai cũng biết!"

Đỗ Minh Cường hơi nhếch mép nói: "Đó chỉ là do anh cố tình vu oan cho Hắc Tử mà thôi!"

Hàng Văn Trị cười nhạt rồi phản bác lại: "Vu oan, vu oan thế nào? Cây bút chì giết chết Tiểu Thuận được giấu trong nhà vệ sinh, việc này chỉ có Hắc Tử mới làm được. Làm sao tôi có cây bút chì ấy được?"

Nghe tới đây, anh Bình và A Sơn đều nhìn Đỗ Minh Cường với vẻ khó hiểu. Thực ra những nghi ngờ của Đỗ Minh Cường về Hàng Văn Trị trước đó mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng cũng rất hợp lý. Có

điều, bây giờ anh ta lại nói là Hàng Văn Trị giết chết Tiểu Thuận thì đúng là khiến cho người ta khó mà tin được. Cây bút chì là hung khí giết người bị mất trong nhà xưởng. Những chứng cứ về sau cho thấy, nó được giấu trong bệ xí của nhà vệ sinh, đó cũng là chỗ duy nhất bị bỏ qua khi quản giáo nhà giam tiến hành khám xét. Vì cây bút chì ấy bị mất chỉ có một mình Hắc Tử đi vào nhà vệ sinh nên người dấu bút chì chắc chắn phải là Hắc Tử. Sau đó, cả Hắc Tử và Tiểu Thuận đều bị nhốt vào trong phòng kín, và đúng cái đêm họ được thả ra khỏi đó lại xảy ra án mạng. Mặc dù không một ai tận mắt chứng kiến cả quá trình Hắc Tử hành hung Tiểu Thuận, nhưng toàn bộ sự việc đều rất rõ ràng: Trước tiên Hắc Tử vừa ăn cướp vừa la làng, cố tình giấu cây bút chì đó đi để đổ tội cho Tiểu Thuận khiến sau đó cậu ta bị phạt. Lúc ấy, đám người anh Bình ai cũng cho rằng cây bút là do Tiểu Thuận đánh cắp. Sau khi được họ sau khi họ được thả ra khỏi phòng kín, chắc chắn Hắc Tử đã chuyển cây bút đi ngay đêm đó. Mâu thuẫn giữa hai người bị đẩy lên cao trào, thế là Hắc Tử nhân cơ hội đám người anh Bình đang hành hạ Tiểu Thuận bèn hạ độc thủ, và cây bút chì đó trở thành hung khí tiện lợi nhất của gã. Sau khi án mạng xảy ra, ai nấy trong nhà giam đều phỏng đoán là toàn bộ sự việc tương tự như vậy bao gồm cả Trương Hải Phong. Vậy thì Đỗ Minh Cường dựa vào cái gì mà nói Tiểu Thuận là do Hàng Văn Trị giết?

Sau một hồi ngần ngợ không hiểu gì, anh Bình đột nhiên chột dạ, y nghĩ: lẽ nào Hàng Văn Trị sớm đã biết được chiêu giấu bút chì của Hắc Tử nên đã lấy nó để dùng trước? Như thế thì vừa giết được Tiểu Thuận vừa đổ tội được cho Hắc Tử. Nhưng nghĩ kỹ hơn một chút nữa, y lại thấy suy luận của mình không đúng. Vì sau khi Hắc Tử được thả ra khỏi phòng kín và phát hiện ra cây bút của mình bị người khác lấy mất, chắc chắn gã sẽ cảnh giác. Rồi khi nhìn thấy Tiểu Thuận bị chính cây bút đó đâm chết, gã sẽ phải hiểu ngay là có người đang muốn vu oan cho mình, lúc đó đáng lẽ ra Hắc Tử phải làm ầm lên mới phải. Nhưng sự thật là, biểu hiện của Hắc Tử khi ấy giống như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Điều này chỉ có thể nói lên: hoặc là Hắc Tử không biết gì về chuyện cây bút bị mất hoặc là gã đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Bởi gã tuyệt nhiên chẳng có chút biểu hiện nào như là sợ sệt vì bị vu oan cả.

Càng nghĩ càng thấy hồ đồ, anh Bình chỉ đành ngóng xem Đỗ Minh Cường sẽ đưa ra lời giải như thế nào.

Đỗ Minh Cường cười "khì" một tiếng và nói: "Mọi người đều tưởng rằng cây bút bị mất đã được Hắc Tử giấu trong nhà vệ sinh nhưng tôi biết là không phải thế. Vì khi mấy tay quản giáo vào khám xét tôi cũng đã nghĩ tới cách giấu bút như vậy. Hôm đó, khi tất cả mọi người đều giải tán hết, tôi lập tức vào nhà vệ sinh kiểm tra cả trong bệ xí. Nếu cây bút chì được giấu ở trong đó thì dù đám quản giáo không tìm ra được nhưng tôi chắc chắn sẽ tìm ra. Đẳng này tôi có thể khẳng định là ở khe thoát nước trong bệ xí đó ngoại trừ phân và nước tiểu ra thì chẳng có gì khác cả".

Nói vậy thì càng không tài nào tưởng tượng nổi. Anh Bình và A Sơn đều đã bịt miệng nên không thể nói được gì, chỉ có Hàng Văn Trị nói thay những nghi vấn trong lòng họ: " Khe thoát nước trong bệ xí là điểm mù duy nhất khiến quản giáo khó mà tìm ra được. Nếu không giấu ở đó thì cây bút làm sao lại biến mất rồi sau đó lại xuất hiện?"

Đỗ Minh Cường nhìn Hàng Văn Trị và nói với giọng than thở: " Nói tới việc này thì tôi cũng không thể không khâm phục anh được. Tay nghề của anh khá lắm!"

Hàng Văn Trị vẫn cố ngھn cổ lên hỏi lại:"Anh cứ nhất định nói là tôi giấu phải không? Được rồi, thế anh nói xem tôi giấu ở đâu nào?"

Đỗ Minh Cường cười đáp:"Chắc là anh giấu trên người đúng không ? Cách làm thì nhiều lắm, giấu trong tất ở dưới lòng bàn chân, dấu dưới lưỡi, hay là nhét vào lỗ tai, tất cả đều có thể làm được".

Lần này thì ngay cả anh Bình cũng thấy hoang đường.Lúc đó cả một cây bút chì nguyên vẹn bị mất, độ dài của nó cũng gần 20 xentimét, sao có thể tùy tiện dấu trên người cho được.Lại còn nói giấu cả vào trong lỗ tai nữa, có phải Tôn Ngô Không cất gậy Như Ý đâu cơ chứ!

Nhưng điều càng khiến cho anh Bình thấy kỳ lạ hơn đó là Hàng Văn Trị lại không hề phản bác đối phương. Mà ngược lại, anh ta trợn mắt nhìn Đỗ Minh Cường giống hệt như bị đối phương nói trúng tim đen vậy. Lẽ nào khi đó cây bút đúng là đã bị Hàng Văn Trị dấu trên người? Thế thì cấu tạo cơ thể anh ta phải đặc biệt thế nào mới có thể qua được đợt khám xét nghiêm ngặt lúc trước của quản giáo?

Đỗ Minh Cường như đọc được suy nghĩ của anh Bình. Hắn lại cười, mắt nhìn anh Bình còn tay chỉ về phía Hàng Văn Trị và nói: "Đó là một đầu mẫu bút chì mà thôi. Anh ta lấy trộm cây bút của Hắc Tử sau đó gọt thành một đoạn đầu bút nhỏ. Với khả năng đẽo gọt của anh ta thì hoàn toàn có thể biến một cây bút ngắn lại chỉ còn dưới 2 xentimét, vật nhỏ như vậy thì muốn giấu vào đâu chẳng được phải không?"

Anh Bình nghe xong không những chẳng hiểu gì cả mà ngược lại càng thấy hồ đồ hơn. Giấu một cái đầu bút chì đúng là rất đơn giản nhưng nếu khi ấy Hàng Văn Trị đã gọt cả cây bút chì thành cái đầu bút chì về sau làm sao mà anh ta lại có thể biến đầu mẫu bút thành cây bút chì nguyên vẹn dùng để giết người cho được?

Đây cũng chính là vấn đề mà Đỗ Minh Cường đang định giải thích. Hắn thở dài một tiếng và nói: "Trước tiên là một cây bút chì bị mất sau đó lại xuất hiện thêm một cây bút chì nữa. Vì vậy, mọi người ai nấy đều nghĩ rằng cây bút xuất hiện lúc sau chính là cây bút bị đánh mất lúc trước. Bởi vậy, có người đã lợi dụng lối tư duy này để lên kế hoạch, trước tiên là lấy cắp cây bút, sau đó là giết người. Chính bởi cái suy nghĩ chung của mọi người như vậy nên sự nghi ngờ tập trung hết vào trận đấu giữa Tiểu Thuận với Hắc Tử mà không một ai biết được bí mật trong đó cả".

Ánh mắt Đỗ Minh Cường lại quay về phía Hàng Văn Trị miệtghẫn vẫn tiếp tục nói : "Kế hoạch này của anh dàn xếp rất ổn. Tuy tôi biết cây bút bị mất không được giấu trong nhà vệ sinh, nhưng điều này cũng chưa đủ để tôi nhìn ra âm mưu của anh. Sau đó tôi có thể nhìn ra được điều này tất cả đều do thói quen nhỏ thường ngày của anh. Bởi vậy, nói tới

điểm này thì không phải là tôi đánh bạn anh mà chính thói quen của anh đã đánh bại anh".

Hàng Văn Trị vẫn không nói gì nhưng ánh mắt anh ta rõ lên vẻ kinh ngạc.

"Anh thích cắn đuôi bút chì, đây là thói quen từ nhiều năm nay của anh. Ngày đầu tiên đi làm ở xưởng anh đã bị "bánh màn thầu" mắng cho một trận nhưng sau đó anh vẫn không thể nào sửa đổi thói quen đó. Vì không có cách nào khác, "bánh màn thầu" đành giữ lại cây bút chì của anh để cho một mình anh sử dụng. Và đầu bút bị cắn toét ra đó chính là dấu hiệu của anh. Điều này thực ra cũng rất bình thường, thói quen của một người khó mà sửa chữa được. Khi anh chuyên tâm làm việc thường sẽ ngậm bút vào miệng theo thói quen". Nói tới đây Đỗ Minh Cường dừng lại một chút rồi đột nhiên nheo mắt nói: "Chuyện bất bình thường đó là: có một ngày thói quen đó của anh bỗng dưng biến mất".

Nghe Đỗ Minh Cường nói vậy, anh Bình cũng bắt đầu nhớ lại. Đúng là từ một hôm nào đó Hàng Văn Trị đột nhiên không cắn đầu bút nữa. Xét về thời gian thì đó là sau khi sự việc mất bút chì xảy ra. Hai việc này lẽ nào lại có mối quan hệ với nhau?

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.10

"Thói quen của một người khó mà thay đổi được" Đỗ Minh Cường lại nhắc lại lần nữa câu nói này. Hãn giải thích tiếp: "Dù có muốn sửa được cũng phải mất cả một quá trình. Nhưng sự thay đổi của anh quá đột ngột, hơn nữa còn rất triệt để. Điều này đủ để tôi sinh nghi: anh chắc chắn không thể nào chỉ là đang thay đổi một thói quen xấu mà còn có mục đích khác và ý nghĩa của nó thì lại vô cùng quan trọng, tới mức anh buộc phải cưỡng lại cái tật đã hình thành từ nhiều năm nay của mình".

Đúng là thói quen của một người không thể thay ngày một ngày hai mà hình thành nên được, càng không thể nào thay đổi ngay tức thì. Dù Hàng Văn Trị có ý muốn thay đổi nhưng chỉ cần hơi không để ý một chút là sẽ phạm lỗi ngay.

Lúc trước, chẳng phải là anh ta đã từng bị "bánh màn thầu" mắng cho một trận rồi mà vẫn không sửa được hay sao? Sao giờ đột nhiên lại sửa được nhanh và dứt khoát đến thế cứ như là anh ta chưa từng có thói quen này bao giờ vậy. Lúc ấy, anh Bình và mấy người khác cũng thấy lạ nhưng chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ nên không ai để ý nghĩ ngợi nhiều làm gì.

Vậy mà, chí ít vẫn có một người để ý tới chi tiết đó người đó, chính là Đỗ Minh Cường.

Hãn tiếp tục phân tích: "Phát hiện ra thói quen của anh đột ngột thay đổi, tôi mới bắt đầu phân tích mục đích của anh làm vậy. Điều này không khó khăn gì, bởi sau khi anh không còn cần bút chì nữa thì sự thay đổi lớn nhất đó là hàng ngày đi làm, anh đều có thể tự do lựa chọn bút chì giống như các phạm nhân khác. Nghĩ lại chính ngày trước khi thay đổi

thói quen đó, anh cũng từng cắn nát cả cây bút chì anh vẫn thường dùng đến nỗi phải bỏ nó đi, vậy là tôi bèn đoán mục đích thực sự của anh là để đổi bút chì hơn nữa sau này bằng bất cứ giá nào anh đều phải giữ được cái quyền tự do lựa chọn bút của mình. Tiếp đó, đương nhiên là tôi sẽ nghĩ: rốt cuộc anh muốn chọn một cây bút chì như thế nào? Theo quan sát của tôi, hai ngày đầu, bút mà anh chọn rất ngắn, đó là loại gần như tất cả phạm nhân ở đó đều đã không dùng tới nữa. Sở thích này rất đặc biệt, đến nỗi mà có một dạo tôi đã lầm tưởng bút chì loại siêu ngắn là mục tiêu của anh. Nhưng sau đó tình hình đã khác đi. Anh dường như không còn hứng thú với loại bút siêu ngắn đó nữa, rồi độ dài những cây bút anh chọn ngày càng tăng lên, cuối cùng thậm chí anh trở nên giống với những phạm nhân khác, chuyển sang chọn loại bút tương đối dài. Điểm này khiến tôi rất nghi hoặc, tôi không có cách nào xác định được quy tắc lựa chọn bút chì của anh là gì cũng không làm sao để hiểu được mục đích thực sự của anh. Mãi cho tới khi Tiểu Thuận bị người khác giết hại, một cây bút chì nguyên vẹn và hoàn chỉnh chọc thẳng vào mắt cậu ta. Có điều, tại sao cây bút vốn đã không còn tồn tại giờ lại xuất hiện? Không đúng, đó không thể là cùng một cây bút được! Khi tôi phát hiện ra điều này và hiểu rõ mối quan hệ giữa hai cây bút chì đó, tôi mới có lời giải đáp cho toàn bộ màn kịch chọn bút chì do anh dựng nên.

Đứng trước những phân tích bóc tách đến từng chi tiết của Đỗ Minh Cường, Hàng Văn Trị đã hoàn toàn không có sức sức phản bác lại nữa. Vậy là trong cái tầng hầm yên lặng tăm tối này, màn kịch mà bốn người đàn ông đang cùng diễn hóa ra lại là một màn độc diễn của riêng Đỗ Minh Cường mà thôi.

Rồi hẳn tiếp tục nói: "Mỗi sáng khi anh chọn bút chì thực ra chính là lúc anh đang thực hiện công việc hoán đổi, cụ thể là đổi một cái đầu bút nhỏ hết cỡ thành một cây bút hoàn chỉnh. Lúc trước tôi từng nói anh lấy trộm bút của Hắc Tử và còn gọt nó thành đầu bút chì dài có 2 xentimét. Đầu bút nhỏ như vậy rất dễ dàng qua mắt được cả đợt khám xét lớn của quản giáo trại giam. Trong ngày đầu tiên của kế hoạch hoán đổi, anh cần có được một cây bút dài 4 xentimét. Tới khi kết thúc công việc, anh trả

lại đầu bút dài 2 xentimét kia vào chỗ cũ và giữ lại cái bút dài 4 xentimét. Bởi trong quá trình làm việc, dù độ dài hai cây bút có bị hao bớt đi cũng là chuyện dễ hiểu nên chẳng ai nghi ngờ gì trước hành động hoán đổi của anh cả. Mà khả năng đo lường và vẽ vờ lại là nghề của anh rồi nên cây bút anh giữ lại trên thực tế cũng chẳng hao đi là mấy. Thế là cái đầu bút anh giấu kín đã từ 2 xentimét mọc dài gần 4 xentimét. Trùng hợp hơn cả là "bánh màn thầu" cũng vô tình phối hợp với anh: hôm anh cần đến hồng cả cây bút cũ "bánh màn thầu" cố tình phát cho anh cây bút ngắn nhất nhằm trừng phạt và gây khó dễ cho anh có điều không ngờ là việc này lại vừa khớp với ý định của anh. Nếu lúc đó hẳn đưa cho anh một cây bút chì dài thì kế hoạch của anh sẽ phải chậm đi một thời gian.

Công việc tiếp theo thì rất đơn giản rồi: anh chỉ cần tiến hành bào và đẽo gọt thôi. Mỗi ngày sáng chiều hai lần, mỗi lần 2 xentimét, thế là cái đầu bút chì của anh giấu cứ tự mọc dài ra như vậy. Tiểu Thuận và Hắc Tử bị nhốt trong phòng kín tất cả là 10 ngày, thời gian mười ngày này đủ để cho cái đầu bút mọc dài ra thành cây bút chì hoàn chỉnh. Sau khi công tác hoán đổi của anh hoàn tất, anh liền lén mang cây bút chì dài đó về phòng giam và giấu vào trong bộ xzí nhà vệ sinh. Một mặt để dùng bất cứ lúc nào, mặt khác để cho bút chì bị nhiễm mùi phân với nước tiểu, như vậy sẽ tiện cho việc đổ tội lên đầu Hắc Tử sau khi án mạng xảy ra.

Sau khi im lặng rất lâu cuối cùng Hàng Văn Trị cũng tìm được cơ hội phản công. Lúc này anh ta mới cất tiếng nói với giọng khàn và mẹ tôi đổ tội gì cho hết tử kia chứ hắc tử căm hận tiểu Thuận đến tận xương tủy nên đã đương nhiên là muốn giết cậu ta rồi tôi có lý do gì mà giết tiểu Thuận quan hệ giữa tôi và tiểu thuận còn rất tốt là đằng khác cơ mà

Minh Cường cười và hỏi vặn lại vậy Tại sao tiểu Thuận lại có quan hệ tốt với anh đến vậy?

Hàng Văn Trị lúc này há miệng mắc quai có vẻ như sự tình không dễ nói rõ ra vậy anh Bình và a sơn đều nhìn Đỗ Minh Cường bụng nghĩ thầm quan hệ giữa tiểu Thuận và thằng mắt kiếng tốt chẳng phải đều do mày sao tối hôm đó chính mày đã vạch trần góc gác của những người

khác trong phòng gian ra một lượt rõ ràng là muốn bênh vực thằng mắt kiếng tiểu Thuận trước giờ toàn dở gió chiều nào che chiều ấy sau đó nó lại cố tình thân cận với mày và thằng mắt kiếng chẳng qua vì muốn lên mặt với khác tử thôi hai thằng Hắc Tử với Tiểu Thuận kết oán với nhau chẳng phải bắt đầu từ vụ đó hay sao?

Thế nhưng, những lời nói tiếp theo của Đỗ Minh Cường lại hoàn toàn nằm ngoài phán đoán của anh Bình và A Sơn: "Nếu không phải vì Tiểu Thuận có quan hệ tốt với anh thì cậu ta cũng chẳng phải chết. Hi, ở trong cái phòng giam này, thực ra Tiểu Thuận mới là người không đáng chết nhất ..." Đỗ Minh Cường hơi nheo mắt như có chút xót thương, sau đó hẳn lại nói tiếp với giọng kể như đang hồi tưởng lại chuyện cũ: "Đêm hôm ấy, Hắc Tử kích động mọi người trừng trị Tiểu Thuận. Khi Tiểu Thuận bị chọc tới mức không thể nhẫn nhịn nữa cậu ta bèn cầu cứu anh, lúc đó cậu ta có nói một câu. Hì hì, câu nói ấy không bình thường chút nào.

Anh Bình nghe tới đây thì hơi chờ người ra vì chi tiết Đỗ Minh Cường nhắc tới này, y vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Câu mà Tiểu Thuận nói lúc đó là "anh Trị, em dạo này đối xử với anh rất chu đáo. Anh ít nhiều cũng nói đỡ cho em mấy câu, anh Bình có thể nể mặt anh....", khi đó anh Bình nghe xong thì đột nhiên nổi giận đùng đùng, y vung tay cho Tiểu Thuận một cú bạt tai như mạnh như trời giáng.

Đỗ Minh Cường thấy vẻ mặt anh Bình lúc này có chút thay đổi, bèn nói về phía đối phương: "Anh Bình, chắc lúc đó anh lại tức lắm đấy nhỉ? Chắc chắn là anh sẽ nghĩ: Ông mày ở phòng giam này nói một không có kẻ khác dám nói hai, mày dựa vào cái gì mà tao phải nể mặt thằng nhãi Hàng Văn Trị kia chứ. Nhưng tại sao anh không thử nghĩ xem Tiểu Thuận sao bỗng dưng lại nói những lời như vậy kia chứ?"

Anh Bình như tỉnh ngộ. Y trợn trừng mắt lên "u, u" mấy tiếng rất muốn chửi nhưng không thể mở miệng ra được. Mẹ nó chứ thằng Mắt Kiếng khốn nạn. Hóa ra Tiểu Thuận sớm đã biết được thân phận thực sự của mày rồi.

Đỗ Minh Cường cũng không để ý đến anh Bình nữa mà tiếp tục nói với Hàng Văn Trị: "Sau khi Tiểu Thuận nói câu ấy xong, anh vội vội vàng vàng đứng dậy nhét giẻ vào miệng cậu ta. Hành động đó của anh thực sự quá lộ liễu khiến cho tôi không thể nào không sinh nghi được. Kể từ giờ phút đó, tôi có thể xác định được anh có thân phận không hề bình thường chút nào. Có điều ngay từ đầu Tiểu Thuận chắc chắn cũng không biết thân phận của anh nên mới dám bắt nạt anh như vậy. Thế là tôi bắt đầu thử nhớ lại xem thái độ của Tiểu Thuận thay đổi như vậy là từ khi nào? Tôi nhớ ra ngày đầu tiên Tiểu Thuận gọi anh là "anh Trị". Đó là một buổi trưa thứ bảy, hôm ấy tôi, anh và cả Tiểu Thuận chúng ta đều có bạn bè đến thăm tù. Hai chúng ta về trước rồi ngồi ở sân vận động nói chuyện. Sau đó, Tiểu Thuận cũng mon men đến và một mực kết thân. Cậu ta làm tôi chán ngấy nên tôi mới kiếm cớ đi khỏi đó. Nhưng anh thì bị Tiểu Thuận kéo ra nói chuyện rất lâu. Tôi đứng từ xa nhìn thấy thái độ của anh với Tiểu Thuận, mới đầu tôi cũng thấy hơi phản cảm nhưng rồi lại nhanh chóng chấp nhận điều đó. Khi ấy, tôi chỉ cảm thấy khả năng nịnh hót của Tiểu Thuận quá đỉnh, nhưng giờ nghĩ lại cuối cùng tôi cũng hiểu ra: chính lúc ấy Tiểu Thuận bắt đầu biết được thân phận của anh, còn anh vì muốn giữ bí mật nên đành dỗi dành cậu ta, thậm chí ngay ngày hôm đó anh ta còn ra mặt giúp Tiểu Thuận đánh một trận với Hắc Tử. Từ đó, Tiểu Thuận như ôm được cây lớn, cậu ta ngày càng không coi Hắc Tử ra gì nữa.

Nhưng đối với anh mà nói, việc này quả thực không ổn vì để cho Tiểu Thuận giữ bí mật này thì cũng nguy hiểm chẳng khác nào để cho một đứa trẻ trông coi một quả bom hẹn giờ vậy. Tên tiểu tử đó quá là sốc nổi, lúc nào cũng chỉ biết sinh chuyện thị phi. Với cái đầu ấu trĩ của cậu ta thì đúng là chỉ muốn lập tức tuyên bố cho cả khu trại giam này biết: Mắt Kiếng là một nhân vật lớn, tôi là thằng em thân cận với anh ấy! Vào cái đêm hôm xảy ra án mạng sự nhẫn nại của tiểu thuận với đám người hát tử quả thật đã đi tới đỉnh điểm. Cậu ta bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ làm cho thân phận của anh bị bại lộ. Đây chẳng phải là lý do anh giết tiểu Thuận sao?"

Hàng Văn Trị không biết nói gì hơn đành cười một cách khổ sở. Bởi tất cả quả thực đều giống như Đỗ Minh Cường phân tích. Anh ta dùng giẻ bịt miệng Tiểu Thuận trước, sau đó giết chết cậu ta đều vì lý do này. Lúc đó Hàng Văn Trị nghĩ rằng kế hoạch mưu sát Đỗ Minh Cường của mình đang đi đúng quỹ đạo, nhưng tới khi Tiểu Thuận trót lỡ miệng để lộ ra điều gì thì tất cả công sức bấy lâu coi như bỏ đi hết. Bởi vậy, anh ta đánh liều một phen. Chỉ tiếc là lần mạo hiểm đó cuối cùng vẫn trở thành nước cờ thất bại nhất khiến cho cả kế hoạch bị sụp đổ.

Đỗ Minh Cường đưa tay búng búng lên mặt Hàng Văn Trị và nói: "Anh vừa có dụng cụ gây án vừa có động cơ gây án. Để xem giờ anh còn bào chữa được gì cho vụ giết tiểu Thuận nữa hay không?"

Hàng Văn Trị chỉ cười khi một tiếng. Anh ta nhìn thẳng vào Đỗ Minh Cường vẻ mặt giờ đã không còn một chút che giấu nào nữa, ánh mắt căm hận gần như sắp toé ra lửa vậy.

Nhưng Đỗ Minh Cường cũng nhìn thẳng vào Hàng Văn Trị không hề sợ hãi. Hắn vẫn còn một việc muốn hỏi đối phương: "Nhưng có một điểm, nếu chỉ dựa vào sức tưởng tượng của tôi thì không thể có được đáp án. Tiểu Thuận làm sao mà biết được thân phận thật sự của anh kia chứ? Hôm đó, cậu ta được nói chuyện với người thân tới thăm tù ngay sau anh, tôi chỉ đoán được là cậu ta đã nhìn thấy gì. Nhưng cụ thể là thấy gì tôi không biết? Nói tôi nghe xem nào?"

Hàng Văn Trị thở hắt ra. Vừa nhắc tới chuyện này anh ta đã thấy thiếu não vô cùng. Hôm đó, việc anh ta có người tới thăm hoàn toàn do A Hoa sắp đặt, mục đích để dò la tình hình sau khi anh ta vào tù ra sao. Để đảm bảo giữ bí mật A Hoa không trực tiếp lộ diện mà chỉ sai trợ thủ đắc lực của mình là Mã Lượng tới gặp Hàng Văn Trị. Theo chế độ của nhà tù, khi một phạm nhân đang tiếp người thân thì phạm nhân phía sau không được phép vào phòng thăm gặp. Nhưng sự tình hôm ấy lại vô cùng trùng hợp: đúng lúc Tiểu Thuận đang đứng bên ngoài tòa nhà thăm gặp, có một viên quản giáo phải bê ghế vào trong tòa nhà, trông thấy Tiểu Thuận, anh ta như vớ được kẻ làm khổ sai vậy. Lúc Tiểu Thuận bê

ghế đi ngang qua cửa sổ của phòng thăm gặp, cậu ta vô tình lướt qua cửa sổ đó thì thấy Mã Lượng gọi Hàng Văn Trị là "anh Trị" với thái độ rất cung kính lễ phép. Càng trùng hợp hơn là trước khi vào tù Tiểu Thuận cũng lăn lộn giang hồ không ít. Tất cả các đại ca máu mặt trên địa bàn chỗ cậu ta đều là tay chân dưới quyền Mã Lượng nên Tiểu Thuận biết người này. Mà cậu ta còn biết mã lượng là tay chân của A Hoa nên đương nhiên trong mắt cậu ta, đây đã là một nhân vật đáng gờm rồi. Vậy mà một nhân vật tầm cỡ như thế lại gọi Hàng Văn Trị là "anh Trị" bảo sao Tiểu Thuận không bị kích động cho được. Từ đó, Tiểu Thuận liền bám chặt lấy Hàng Văn Trị rồi không ngừng ra oai đắc trí. Bởi vậy đến lúc bắt buộc, Hàng Văn Trị không thể không giết cậu ta để diệt khẩu.

Điều này Hàng Văn Trị không có tâm trạng đâu mà kể cho Đỗ Minh Cường nghe. Thấy đối phương hỏi vậy anh ta bèn nhổ một bãi nước bọt vào mặt đối phương thay cho đáp án.

Đỗ Minh Cường không hề tức giận mà chỉ xé một miếng ga giường ra lau trán rồi nói: "Anh không muốn nói thì thôi. Dù gì chuyện này cũng chẳng quan trọng. Mấu chốt đó là tôi đã đoán ra được thân phận của anh từ những manh mối đã biết. Địa vị giang hồ của anh không thấp, lại biết rõ chân tướng cái chết của Đặng Hoa, bởi thế anh chắc chắn là người của Đặng Hoa".

P/S: Mình xin phép nghỉ cuối tuần nhé! Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.11

Lúc này, giọng Hàng Văn Trị vang lên khàn khàn nhưng chứa đầy lửa hận, nghe rất ghê rợn: "Không sai! tao đến để báo thù cho Đặng tổng ! Dù có tan xương nát thịt tao cũng phải cùng chết với mày!"

Trong khi đó, Đỗ Minh Cường chỉ cười và đáp: "Bởi thế nên anh mới cố tình vào tù, tìm cách tiếp cận với tôi, sau đó sẽ kích động tôi vượt ngục rồi tạo một cái bẫy để tôi tự chui đầu vào phải vậy không? Tiếc là ngay từ đầu tôi lại không chịu dính vào cái bẫy của anh. Cho nên anh lại chuẩn bị phương án hai. Cây bút chì anh mất công chuẩn bị thực ra định dùng cho tôi phải không? Nhưng chưa chờ anh ra tay tôi đã chủ động đồng ý vượt ngục. Tôi đồng ý như thế thì anh sẽ nghĩ là không cần thiết phải mạo hiểm đi hành thích tôi. Không may cho Tiểu Thuận là cậu ta lại đi nói lung tung đúng lúc này, vậy là anh bèn dùng cây bút chì ấy để xử lý cậu ta. Còn kế hoạch đồ oan cho Hắc Tử thì anh đã sớm chuẩn bị từ trước rồi nên mới có thể thực hiện thuận lợi tới vậy"

Nghe vậy, Hàng Văn Trị có phần hối hận: nếu sớm biết đã bị đối phương phát hiện ra, anh ta thực sự nên dùng cây bút kia chọc trực tiếp vào mắt Đỗ Minh Cường mới phải. Nhưng đây cũng chỉ là tưởng tượng hiện giờ, chứ anh ta biết, dựa vào thực lực của mình thì khả năng thành tích đối phương thành công quả thực là quá nhỏ.

Hàng Văn Trị không như không nhẫn nhịn những lời nói tự đắc của Đỗ Minh Cường thêm được nữa, anh ta nói: "Đủ rồi! Nói nhiều câu phí lời thế làm gì? Rồi anh ta đưa ngang cổ ra nói tiếp: "Mày muốn giết tao thì mau ra tay đi".

Đỗ Minh Cường nhíu mày hỏi lại: "Sao anh biết là tôi sẽ giết anh?"

Hàng Văn Trị đột nhiên cười, thái độ có phần khùng khiếp: "Tốt nhất là mày giết tao đi. Nếu hôm nay mày không giết tao rồi sẽ có một ngày tao sẽ giết mày!"

Đỗ Minh Cường lắc đầu đáp: "Anh nghĩ rằng tôi giết anh rồi thì sẽ phải chết cùng anh sao?"

Lòng Hàng Văn Trị bỗng nguội lạnh, vì đây chính là ý đồ kích thích đối phương giết mình của anh ta: chỉ cần Đỗ Minh Cường giết mình thì dù hẳn có thoát khỏi tay súng của Trương Hải Phòng cũng không thể thoát được tội giết người: có lẽ đây chính là cơ hội cuối cùng để hai người cùng chết. Nhưng vừa mới mở lời thách thức ý đồ của Hàng Văn Trị đã bị đối phương nhìn rõ. Anh ta cảm thấy mình giống như một thằng hề vậy vừa buồn cười vừa đáng thương.

Đỗ Minh Cường lại tiếp tục gặng hỏi: "Tôi đã biết được toàn bộ âm mưu của anh từ lâu rồi. Vậy anh cho rằng tại sao tôi còn theo anh tới tận nơi này?"

Anh Bình và A Sơn đang nằm dưới đất cũng phải quay cả người về phía Đỗ Minh Cường, rõ ràng là bọn họ cũng rất phẫn nộ trước vấn đề này. Đúng thế, mày đã biết trước kế hoạch vượt ngục này chỉ là một cái bẫy vậy thì tại sao còn lôi tất cả mọi người vào? Giờ rơi vào tình cảnh này rồi thì có ai được lợi lộc gì đâu? Lẽ nào nó định bán đứng mấy người họ để lập công mà được giảm án tù?

Hàng Văn Trị biết mục đích của Đỗ Minh Cường không hề đơn giản như vậy. Sau khi im lặng một hồi, anh ta hỏi lại với giọng tuyệt vọng: "Mày định tự vượt ngục hay sao?"

Đỗ Minh Cường cười và đáp với giọng chế giễu: "Anh cũng không đến nỗi quá ngốc nhỉ. Tôi chỉ đang lợi dụng anh. Tôi cần đưa tôi đưa anh tới đây."

Tâm trạng Hàng Văn Trị như rơi xuống vực sâu lạnh giá không nhìn thấy đáy, giống như ngọn núi băng bị lở vậy. Không những không hoàn

thành được kế phục thù mà ngược lại, anh ta còn trở thành quân cờ giúp kẻ thù có được tự do. Dù thế nào đi nữa, cục diện này cũng khiến cho anh ta khó mà chấp nhận được. Nỗi căm phẫn và bị thương như đang va đập trong cơ thể anh ta, muốn bứt ra nhưng lại bị kìm chặt bởi dây trói, muốn gào thét nhưng cổ họng đau như thiêu như đốt, cuối cùng anh ta chỉ có thể nói với giọng khàn đặc: "Không thể nào! Mà không thể ra khỏi đây được! Vốn dĩ chẳng có kế hoạch vượt ngục nào có thể thực hiện được cả".

Đỗ Minh Cường mỉm cười nhìn Hàng Văn Trị, dù không nói gì nhưng nụ cười của hắn chứa đầy tự tin.

Hàng Văn Trị hỏi tiếp: "Làm sao mà mà thoát được ra khỏi đây? Cứ cho là mà có thể khử được Trương Hải Phong đang phục sẵn trên nóc nhà đi, nhưng cái cán cờ vốn không thể tháo xuống được, vượt ngục kiểu đánh đu cái nổi gì, hoàn toàn đều do tao tự bịa ra cả đấy! Mà làm sao mà thoát ra được? Sao mà thoát ra được?", càng nói Hàng Văn Trị càng bị kích động hơn, tâm trạng anh ta như phát điên lên vậy.

Đợi anh ta gào thét xong, Đỗ Minh Cường mới nhún vai và nói: "Tôi sẽ không đi nổi nóc nhà đâu, tôi có kế hoạch của mình".

"Mày thì có kế hoạch gì được? Mày nói láo! Mày khoác lác! Mày không thể nào thoát ra khỏi đây được. Mày sẽ bị lính gác đánh chết. Thế cũng đỡ phiền tao phải ra tay! Hahaha!" Nói tới đây Hàng Văn Trị như muốn cười phá lên nhưng vì cổ họng bị thương không gắng gượng được, nên tiếng cười của anh ta nghe như tiếng khóc vậy.

Nhưng Đỗ Minh Cường lại nhắc lại lần nữa: "Tôi có kế hoạch riêng kế hoạch thực sự có thể thực hiện được".

"Mày cứ nói láo đi! Cả cái nhà tù này trước giờ chưa có ai vượt ngục thành công cả, mà nghĩ mà là ai cơ chứ? Hàng Văn Trị liếc nhìn Đỗ Minh Cường sát mặt hiện lên vẻ khinh thường: "Mày tưởng mày thắng rồi ư? Thực ra kết cục của mày sẽ còn thảm hại hơn bọn tao rất nhiều".

Đỗ Minh Cường thì ngược lại không tức giận cũng chẳng nóng vội, hắn chỉ nhếch miệng nói: "Anh đang muốn moi thông tin đúng không? Anh muốn kích tôi nói hết kế hoạch đó ra chứ gì?"

Đến đây thì Hàng Văn Trị hoàn toàn bái phục, anh ta biết rằng không thể nào giỏi trò gì trước mặt kẻ thù này được. Thế là anh ta bèn dùng cách ngược lại để thách thức đối phương, chuyện đã vậy rồi thì cứ mặc xem tình hình sau đó sẽ tiếp diễn thế nào. Hàng Văn Trị nhìn chăm chăm vào mắt đối phương và nói với giọng chậm rãi: "Đúng. Tao đang kích mày đấy, mày có dám nói không?"

Xét từ góc độ tâm lý, người bình thường sẽ không nói ra kế hoạch của mình cho kẻ thù của mình tận xương tủy, vì như vậy không những nguy hiểm mà còn không cần thiết. Nhưng Hàng Văn Trị biết Đỗ Minh Cường không phải là người thường. Về lý mà nói, nếu đã lên kế hoạch rồi thì hành động càng nhanh càng tốt. Vậy mà Đỗ Minh Cường đã ở đây thao thao bất tuyệt mất gần 20 phút rồi. Điều đó chứng tỏ hắn mắc bệnh khoe khoang rất là nặng. Hắn thích chơi trò mèo vờn chuột, muốn đùa nghịch dày vò con mồi của mình, thích tận hưởng cái cảm giác được con mồi sùng bái, kính nể. Khi ta tỏ thái độ khinh thường hắn, mặc dù biết ta có ý đồ khác nhưng hắn vẫn sẽ không nhịn được mà nói ra chân tướng. Bởi hắn quá tự tin hẳn cho rằng mình có khả năng thao túng tất cả mọi thứ.

Rất nhiều kẻ mạnh cũng bởi quá tự tin mới tự đẩy mình xuống vũng bùn. Dường như đây là số phận chung cho kẻ mạnh. Những kẻ mạnh hơn thế thì càng khó thoát ra khỏi vết xe đổ ấy.

Hàng Văn Trị đang chờ đợi Đỗ Minh Cường phạm phải sai lầm giống như vậy. Chỉ cần đối phương nói cho mình biết kế hoạch vượt ngục như thế nào thì anh ta sẽ có thể tìm cơ hội để phá hủy kế hoạch đó, biết đâu lúc tuyệt vọng nhất lại có thể lật ngược được thế cờ. Vì dù sao vượt ngục vốn đã là hành động mang tính rủi ro và có biến số lớn nên không chịu được bất cứ tác động nào từ bên ngoài.

Dưới ánh nhìn khơi gợi của Hàng Văn Trị, quả nhiên Đỗ Minh Cường đã mở lời: "Tôi sẽ ngồi xe của sư phụ Thiệu để ra thoát ra ngoài. Anh cũng biết là xe của sư phụ Thiệu luôn chờ tôi ở văn phòng kia mà".

Hàng Văn Trị cười nhạt : "Xe của sư phụ Thiệu? Mà đúng là nghĩ mọi việc quá lạc quan. Tất cả xe cộ ra vào nhà tù đều được quét qua thiết bị hồng ngoại đo nhiệt lượng. Mà muốn thoát khỏi đó ư? Chừ phi mà là người chết không có nhiệt độ cơ thể".

Đỗ Minh Cường kiên nhẫn giải thích cho đối phương hiểu: "đương nhiên là tôi có nhiệt độ cơ thể rồi, nhưng tôi có thể nghĩ cách để che đậy. Tôi đã dẫn sư phụ Thiệu hàn một cái tủ sắt ở dưới máy nổ trong đầu xe, tôi chui vào trong đó sẽ có thể lợi dụng nhiệt lượng ở máy nổ phát ra để ẩn đi nhiệt độ cơ thể mình. Máy quét nhiệt lượng sẽ không thể phát hiện ra tôi được.

Hàng Văn Trị gậy người, phương án vượt ngục này anh ta chưa từng nghĩ tới nhưng ít nhất nghe có vẻ kế hoạch này khả thi. Đồng thời Hàng Văn Trị cũng thầm trách khả năng quan sát của mình chưa đủ. Phải biết là, Đỗ Minh Cường đã thân cận với sư phụ Thiệu từ lâu và hẳn chưa từng để người thứ ba xen vào mối quan hệ của họ nên nếu là người nhạy bén tất sẽ cảnh giác: tay này rất có thể sẽ là kế hoạch khác với sư phụ Thiệu.

Nhắc tới kế hoạch của mình, dường như Đỗ Minh Cường cũng cảm thấy nơi này không thể ở lại lâu hơn được hẳn nói được, hẳn nói: " Tôi phải đi rồi!". Hẳn đứng dậy rồi chậm chạp chống tay vào lưng và tự lẩm bẩm nói: "Chắc là xe của sư phụ Thiệu giờ cũng đủ nóng rồi đây".

Hàng Văn Trị đột nhiên hiểu ra tại sao đối phương lại ở đây khua môi múa mép lâu như vậy: Kế hoạch của hẳn là phải lợi dụng sức nóng ở máy phát của xe ô tô để giấu nhiệt lượng cơ thể mình. Mà quá trình từ khi nổ máy cho tới khi nhiệt độ máy phát lên cao cần một khoảng thời gian. Đỗ Minh Cường đang chờ đợi thời gian đó. Có thể đoán được rằng lúc trước chắc hẳn sư phụ Thiệu đã ngồi trong xe và quan sát động tĩnh

ở tòa nhà văn phòng. Khi nhìn thấy Đỗ Minh Cường chui xuống lòng đất, ông ta liền nổ máy để tăng nhiệt. Trước khi nhiệt độ đạt yêu cầu, Đỗ Minh Cường vẫn cố tình trốn ở tầng hầm dưới lòng đất bởi ở đây không có ai quấy nhiễu mà cũng là nơi an toàn nhất.

Giờ là lúc Đỗ Minh Cường chuẩn bị xuất phát. Hàng Văn Trị càng thêm rối trí, áp lực quá lớn khiến anh ta không ngừng động não: đã biết được kế hoạch của đối phương rồi thì trong tình thế cấp bách như thế này anh ta bắt buộc phải nhanh chóng nghĩ cách phá hỏng kế hoạch của hãn mới được.

Đỗ Minh Cường chống lưng xong liền vận mình cho gân cốt hoạt động một lát. Hãn thấy Hàng Văn Trị đang chau mày suy tư liền nói: "Anh không cần phải mất công nghĩ cách làm gì, tôi đã dám nói toàn bộ bí mật cho anh biết thì đương nhiên là tôi đã nắm chắc phần thắng trong tay. Các người không thể nào phá hỏng kế hoạch của tôi được đâu, vì các người đều có tội giờ là lúc các người phải nhận lấy hình phạt tù tôi".

Sau khi Đỗ Minh Cường nói, thần thái và ngữ khí của hãn xuất hiện một sự thay đổi kỳ diệu. Cái cảm giác đùa cợt kia đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lùng không có bất cứ biểu hiện gì. Anh Bình và hai người kia lần đầu tiên nhìn thấy khí chất này toát ra từ Đỗ Minh Cường. Người đó đứng trước mặt bọn họ, cách nhau không quá nửa bước chân vậy mà giống như đang đứng ở trên cao, nơi mà người khác không tài nào với tới được. Người đó như đang nhìn xuống chúng sinh khắp thế gian, hơn nữa là đang theo dõi những tội ác đang ẩn mình trong chúng sinh trần thế.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.12

Anh Bình và A Sơn bất giác rời mắt đi và không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt người đó nữa. Bọn họ sống cùng một phòng giam với con người kia hàng mấy tháng trời, vậy mà giờ đây xuất hiện trước mặt họ lại là một kẻ xa lạ khiến họ không tài nào hình dung ra nổi.

Chỉ có Hàng Văn Trị biết đây mới chính là bộ mặt thật của người đó. Đỗ Minh Cường không phải là tên thật của hắn. Mấy câu chuyện đùa cợt và tản mạn có liên quan tới cái tên này của hắn chẳng qua cũng chỉ là tấm vải che đậy thân phận thực sự của hắn mà thôi. Eumenides mới là tên thật, sát thủ mới là thân phận hắn yêu thích nhất!

Khi một sát thủ vứt bỏ lá chắn nguy trang thì việc hắn làm sau đó, ngoài việc giết người ra liệu còn có việc gì khác được nữa được chứ?

Hàng Văn Trị hiểu rõ đạo lý này, trán anh ta bắt đầu co gập. Anh ta biết rằng vỡ kịch do một tay mình dàn dựng đã tới giờ phút hạ màn, trong khi bản thân hoàn toàn không hề có chút cơ hội giành lại phần thắng nào cả.

Eumenides cúi mình xuống, đưa tay tháo cặp kính Hàng Văn trị đang đeo ra. Khi các ngón tay của hắn lướt qua trên mặt Hàng Văn Trị, anh ta bất giác run lên sợ hãi.

Eumenides ném mạnh cặp kính mắt kính xuống dưới đất, sau một tiếng rơi vỡ giòn tan, các mảnh kính nứt vỡ. Hắn chọn ra một mảnh kính vỡ sắc nhọn nhất trong đó rồi kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. Sau đó tay trái hắn thò vào trong túi áo lấy ra mảnh giấy. Hắn liếc nhìn mảnh giấy ở trên cùng rồi quay người hướng về phía A Sơn.

A Sơn định rụt về phía sau nhưng toàn thân bị trói chặt khiến anh ta không tài nào cựa quậy được.

Lúc này, Eumenides nói với giọng lạnh lùng: "Phương Vỹ Sơn. 8 năm trước giết chết một người đàn ông để cướp ở hồ Thái Bình, đáng lẽ đã phải bị tử hình từ lâu rồi. Đồng phạm của người là Phan Thái Bảo đã ở dưới địa ngục chờ người rồi đó". Nói xong tay trái hất khế vung lên, mảnh giấy trên cùng rơi xuống ngay trước mắt A Sơn.

Mảnh giấy đó được cắt ra từ nguyên liệu làm túi giấy trên đó là nét chữ phỏng tống viết bằng bút chì:

" Bản thông báo tử vong

Người thụ hình: Phương Vĩ Sơn

Tội danh: cướp của, giết người

Ngày thực thi: ngày 11 tháng 10

Người thực thi: Eumenides"

A Sơn thấy rõ nội dung trên mảnh giấy liền trợn tròn mắt lên nhìn Eumenides, miệng "u... u" không rõ là muốn nói gì.

Nhưng Eumenides chẳng buồn nhìn đối phương lần nữa, hất chỉ cúi người xuống và nói một câu: "Người không cần phải nói gì cả, vì tội ác của người không có gì có thể biện bạch nữa". Vừa nói dứt lời lập tức đứng lên, còn tiếng kêu ú ớ của A Sơn cũng đột ngột tắt ngấm. Máu từ cổ họng anh ta tứa ra nhanh chóng thấm cả vào mảnh giấy nằm trên mặt đất.

Eumenides hơi quay người lần này mục tiêu đối diện với hắn là anh Bình

Anh bình hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía A Sơn nhưng vẫn chưa định thần lại trước cảnh đáng sợ vừa rồi.

"Thẩm Kiến Bình , từ năm 1987 đến năm 1993 người đã tổ chức một băng đảng bạo lực mang tính chất xã hội đen, tội ác chồng chất và có liên quan tới ba vụ án mạng. Là kẻ giết dây đứng đằng sau tất cả những vụ án đó, người chắc cũng không có ý kiến gì về bản án tử hình của mình chứ?"

Cùng với lời nói của Eumenides, bản thông báo tử vong thuộc về anh Bình cũng từ từ rơi xuống đất bên trên viết rõ :

"Bản thông báo tử vong

Người thụ hình: Thẩm Kiến Bình

Tội danh: dính líu xã hội đen, giết người

Ngày thực thi: ngày 11 tháng 10

Người thực thi: Eumenides"

Anh Bình quay đầu nhìn về phía Eumenides, nhưng y không hề nhìn bản thông báo tử vong đó. Ánh mắt y có phần mơ hồ như đang nghĩ về rất nhiều điều trong quá khứ.

Y đang nghĩ về cái gì vậy? Là một thời nhúng tay trong máu tanh hay là hơn 15 năm làm mưa gió trong nhà tù? Hoặc cũng có thể là y đang hồi tưởng lại giấc mộng tự do như bong bóng xà phòng mình.

Ngay cả người có tâm tư nhạy bén như Eumenides cũng không sao tìm được đáp án. Hẳn chỉ chú ý thấy khóe miệng anh Bình hơi động đậy như đang cười khổ sở. Có điều nụ cười đó nhanh chóng lụi tắt bởi vết cứa của mảnh kính sắc nhọn rồi bị vùi lấp trong bụng máu bắn thiu của chính y.

Cuối cùng, Eumenides mới đối diện với Hàng Văn Trị.

"Người là kẻ thù của ta", nhíu chặt đôi mày, hắn nói: "Nhưng ta không hề lấy danh nghĩa của kẻ địch để báo thù người. Người không lên

giết chết Tiểu Thuận, người buộc phải trả giá vì điều đó".

Hàng Văn Trị vội vàng biện hộ cho mình: "Lẽ nào Tiểu Thuận là người tốt à? Nó chẳng qua cũng chỉ là một tên tù, sao mà có thể đem cái chết của nó ra để phán xét tao? Hàng Văn Trị không hề sợ chết nhưng anh ta hiểu rất rõ rằng chỉ có sống sót mới giữ được tia hi vọng cuối cùng để lật ngược tình thế cho dù hi vọng đó rất nhỏ nhoi.

Đáng tiếc là Eumenides hiển nhiên không hề có ý định cho đối phương hi vọng. Đường gân xanh trên tay hắn vừa nổi lên, máu từ phía mảnh kính vỡ kẹp trong kẽ tay hắn từng giọt rơi xuống bản thông báo tử vong dành cho Hàng Văn Trị lúc này cũng liệng xuống cùng với những giọt máu bắn ra. Sau đó một tiếng "đét" mảnh Giấy bị máu bắn phải lên rơi nhanh xuống ngay trước mắt Hàng Văn Trị.

Hàng Văn Trị vội vàng nhìn mảnh giấy đó, trước mắt anh ta hiện ra hình ảnh chiếc lá thu trong đêm mưa gió ấy. Trong lòng anh ta bỗng thấy chua xót: vận mệnh anh ta bắt đầu từ cơn mưa thu, lẽ nào cũng kết thúc trong cơn mưa thu?

Eumenides không cho Hàng Văn Trị quá nhiều thời gian để hoài niệm. Tay phải hắn vừa vung lên ánh sáng sắc lạnh từ giữa hai ngón tay lóe lên.

Hàng Văn Trị khẽ gầm lên một tiếng rồi khom người xuống và quay mình một chút để va thật mạnh về phía Eumenides hòng quyết một trận đấu cuối cùng. Nhưng hành động này của anh ta hiển nhiên là tổn công vô ích, bởi Eumenides chỉ hơi lùi về phía sau một bước đồng thời chỉ cần điều chỉnh hướng đòn lực của cổ tay một chút thì, mảnh kính sắc nhọn kia vẫn hứa rất chuẩn vào họng Hàng Văn Trị. Hàng Văn Trị há miệng nhưng không tài nào phát ra âm thanh được nữa. Toàn thân anh ta lăn một vòng theo lực tàn của cú va đập vừa rồi, cuối cùng đổ rạp xuống ngay cạnh A Sơn.

Hàng Văn Trị bị cắt đứt động mạch ở cổ lên tốc độ mất máu nhanh tới mức đáng sợ. Và dưới cơ thể mỗi người vũng máu nhanh chóng

loang dần ra. Eumenides vứt mảnh kính vào vũng máu rồi yên lặng chờ đợi khoảng hai, ba phút sau đó hắn đưa ngón trỏ ra lần lượt thử xem ba Người kia còn thở hay không?

Kết quả khiến hắn rất vừa lòng. Vì đây là cách thức giết người mà hắn thông thạo nhất và chưa từng thất thủ bao giờ huống chi là với ba kẻ không hề có chút khả năng phản kháng nào như thế này.

Ba kẻ có tội kia đều đã chịu sự trừng phạt thích đáng nhưng trong tay Eumenides vẫn còn một mảnh giấy nữa đó là một bản thông báo tử vong chưa được gửi đi. Hắn nhẹ nhàng đặt mảnh giấy lên mặt A Sơn, tin rằng bản thông báo tử vong này sẽ nhanh chóng tìm được chủ nhân của nó.

Khi đã hoàn tất xong xuôi, Eumenides cũng không còn lý do gì để ở lại tầng hầm này nữa. Hắn đi theo đường cũ để chuẩn bị thực hiện kế hoạch vượt ngục thực sự của mình.

Tiếng bước chân của Eumenides vừa nhanh vừa nhẹ rồi thoáng một cái đã biến mất ở góc bên trái tầng hầm. Theo kế hoạch của hắn hắn sẽ chui từ ống thông gió này ra khỏi tòa nhà văn phòng, sau đó lên chiếc xe đã được ngụy trang lại của sư phụ Thiệu, từ đó tiến tới con đường tự do của mình.

Cho tới thời điểm này kế hoạch của hắn xem ra rất thuận lợi, gần như đã không còn một ai có thể ngăn cản được hắn nữa.

Thế nhưng mọi chuyện trên thực tế lại không hề lạc quan như vẻ bên ngoài của nó.

Đúng lúc tiếng bước chân của Eumenides vừa biến mất thì ở hiện trường thi hành án tử của hắn, trong số ba người nằm trong vũng máu kia bỗng có một người động đậy.

Không ngờ là lại có người vẫn chưa chết!

Người đó giãy giụa, lăn lộn dưới đất, đôi tay đã bị trói chặt cứ thế mò mẫm trên mặt đất. Một lát sau anh ta tìm thấy mục tiêu của mình cần. Đó là một mảnh kính vỡ. Anh ta nhặt lấy mảnh kính vỡ đó và ra sức cứa sợi dây ga giường đang trói chặt tay mình. Khoảng hai, ba phút sau dây trói cuối cùng cũng bị cứa đứt, đôi tay anh ta cũng được tự do. Người đó lập tức dùng một tay để đỡ toàn thân, tay kia vội vã kiểm tra vết thương trên cổ họng.

Vừa mới chạm tay vào đã có cảm giác vết thương vừa rộng vừa sâu và vẫn đang chảy máu, cũng may là động mạch chủ vẫn còn nguyên vẹn. Kẻ may mắn sống sót biết được tính mạng mình vẫn giữ được, không kìm được ngẩng đầu lên trời mà cười. Nhưng khí quản của anh ta đã bị thương, vừa mới hít vào một hơi đã bị nhiễm gió lạnh, tiếng cười không thoát ra được thay vào đó là một tràng ho dữ dội.

Sau cơn ho ấy người đó lao đảo đứng dậy. Thân hình anh ta gầy gò ốm yếu. Anh ta chính là Hàng Văn Trị, kẻ cuối cùng chịu hình phạt của Eumenides.

Để có thể thoát khỏi cái chết từ sự trừng phạt của Eumenides, Hàng Văn Trị đương nhiên không chỉ dựa vào may mắn. ánh sáng của sự sống đã xuất hiện ngay trong thời khắc sinh tử cuối cùng ấy giúp cho Hàng Văn Trị có được cơ hội độ sức với đối thủ.

Khi Hàng Văn Trị quay mình để va về phía người Eumenides, anh ta biết mình không thể nào chạm tới đối phương được nên mục đích thực sự anh ta làm như vậy chỉ có: một là làm nhiễu loạn phương pháp thích sát của Eumenides, hai là để cho cơ thể mình ngã xuống đúng vũng máu của A Sơn.

Thật may mắn hai mục đích đó của anh ta đều đã thực hiện được.

Tuy Eumenides cứa rách cổ họng anh ta. nhưng động mạch chủ của anh ta lại tránh được một đòn chí mạng. Còn việc anh ta ngã gục xuống cạnh A Sơn đã tử vong trước đó sẽ khiến cho lượng máu của A Sơn thẩm

đầy phần đầu phần ngực anh ta, như vậy sẽ làm nhiều loạn phán đoán của Eumenides về mức độ mất máu của anh ta .

Thế là con người gần như đã thua sạch sành sanh này đã lại được hồi sinh ngay dưới tầm mắt của sát thủ Eumenides.

Tất nhiên giờ chưa phải lúc Hàng Văn Trị vội mừng mà anh ta phải tập trung sức lực cuối cùng của mình để ngăn chặn kế hoạch vượt ngục của Eumenides.

Nhưng anh ta cũng biết rằng, so với đối thủ thì sức lực của mình quá yếu ớt. Nếu tự mình đuổi theo hắn thì hiệu quả sẽ chẳng khác nào tự tìm đường chết cả . Bởi vậy, anh ta buộc phải cầu cứu một trợ thủ khác, một trợ thủ hùng mạnh đủ để khiến cho Eumenidesem phải đau đầu nhức óc. May mà trợ thủ này đã có sẵn rồi, anh ta ở ngay trên nóc tòa nhà chờ mình.

Hàng Văn Trị nghỉ lấy hơi một lát rồi đúng lúc đang chuẩn bị đi, anh ta bỗng thấy mảnh giấy để trên mặt A Sơn. Hình ảnh quái dị đó đủ để khiến cho anh ta cảm thấy đáng ngờ, bèn đưa tay nhặt mảnh giấy đó lên.

Đó là một bản thông báo tử vong nhưng lại không phải dành cho A Sơn. Cái tên người thụ hình trên bản án đó không khỏi khiến cho Hàng Văn Trị cảm thấy bất ngờ. Nhưng khi nghĩ kỹ lại anh ta lại thấy điều đó cũng dễ hiểu. Nhìn bản thông báo kia khóe miệng Hàng Văn Trị bỗng hiện lên một nụ cười kì dị. Lúc này đây, anh ta có đủ lý do để tin rằng người đang chờ mình trên nóc tòa nhà kia dù có phải liều cái mạng già của anh ta cũng sẽ giúp mình cứu vãn thế cũng thất bại này.

P/S: Đạo này mình khá bận nên sẽ không thể ra chap đều được nữa, mong mọi người thông cảm nhé!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.13

Hàng Văn Trị đi qua đi lại hai bước để nhặt ba mảnh giấy nhuộm đầy máu tươi kia lên. Sau đó, anh ta vừa giữ chặt vết thương trên cổ họng mình vừa đi về phía cầu thang bộ cách đó không xa. Khóa dây xích trên cánh cửa sắt đã bị A Sơn mở ra từ lúc trước, Hàng Văn Trị dùng cả tay và chân để kéo cánh cửa ra, sau đó dốc hết sức lực của mình để chạy lên nóc tòa nhà.

Chín tầng cũng không phải là quá cao. Nhưng Hàng Văn Trị đang bị thương nặng, bước chân khó tránh khỏi lảo đảo chông chênh, nên anh ta phải mất bảy, tám phút mới vượt qua được quãng đường này. Sau khi tới tận cùng của cầu thang bộ, anh ta mở cánh cửa nhỏ trước mặt ra rồi xông ra ngoài.

Anh ta đã lên tới nóc tòa nhà. Bên ngoài màn đêm tăm tối, gió thu rét buốt, nước mưa lạnh cóng tưới lên vết thương của anh ta khiến cho cơn đau nhức trào dâng.

Hoàng Văn Trị biết rằng trợ thủ của mình đang trốn ở một góc nào đó trên nóc tòa nhà này, tay cầm súng có đạn thật và chỉ chờ Đỗ Minh Cường tới nạp mạng thôi.

Có điều Đỗ Minh Cường đã không tới đây nữa rồi.

Hàng Văn Trị hít một hơi thật sâu rồi dốc toàn lực của mình để hét lên. Bởi anh ta cần phải nhắc cho đối phương biết rằng: tình hình hiện giờ đã có thay đổi hoàn toàn so với kế hoạch ban đầu của họ.

Nhưng dây thanh đới của Hàng Văn Trị Vốn đã bị thương nặng từ trước, giờ cổ họng cũng bị cửa rách nên tiếng hét đó của anh ta chỉ mang lại một trận ho đau đớn. May mà cái dáng vẻ tả tơi của anh ta cũng đủ để cho người đang nấp trong bóng tối kia chú ý tới. Không lâu sau, một bóng đen từ góc bên trái xuất hiện, người đó một tay cầm súng một tay cầm đèn pin. Trước tiên là rọi đèn vào Hàng Văn Trị, sau đó tiến lại gần với tư thế cảnh giác. Vừa đi anh ta vừa hỏi nhỏ: " Anh sao vậy? Đỗ Minh Cường đâu?", nghe giọng nói là biết người đó chính là Trương Hải Phong, trung đội trưởng của khu trại giam số 4.

"Chạy ... chạy rồi!", Hàng Văn Trị nói không ra tiếng nữa. Anh ta đã không Trụ được nổi nữa rồi, đưa tay muốn bị thứ gì đó nhưng bị hẫng, toàn thân lão đảo rồi đổ ập xuống. Trương Hải Phong vội vã chạy tới giữ lấy đối phương, lúc này anh ta mới nhìn thấy vết thương đáng sợ ở cổ họng Hàng Văn Trị, tâm trạng anh ta hơi trùng xuống.

Hàng Văn Trị dùng lời lẽ ngắn gọn nhất để nói về tình thế hiện tại cho đối phương biết: "Hắn ngồi xe của sư phụ Thiệu...cải, cải trang rồi, dùng máy phát ... che bớt.... nhiệt độ cơ thể", vừa nói tay phải anh ta vừa cố gắng đưa về phía trước mặt Trương Hải Phong.

Trương Hải Phong nhận ra là đối phương muốn đưa cho mình vật gì đó. Bởi thế, anh ta vội đón lấy mảnh giấy từ trong tay Hàng Văn Trị. Mượn ánh sáng của đèn pin anh ta xem thật nhanh mảnh giấy đó thì thấy ba mảnh giấy trên cùng là bản thông báo tử vong, người thụ hình lần lượt là thẩm kiến bình hàng Văn Trị và phương vĩ Sơn.

Hàng Văn Trị đưa tay ra hiệu cửa ra trên cổ họng mình và nói một cách khó nhọc: "Đều .... chết cả rồi" Trương Hải Phong đương nhiên là hiểu ý của đối phương, anh ta chỉ cảm thấy từng trận tê buốt trên da đầu mình, giống như hổ băng bị sụp vậy.

Nhưng, bất ngờ hơn cả lại ở mảnh giấy cuối cùng. Khi Trương Hải Phong đọc được nội dung trên mảnh giấy đó, toàn thân anh ta bỗng run lên bần bật, giống như bị sét đánh trúng vậy.

Mảnh giấy đó viết:

"Bản thông báo tử vong

Người thụ hình: Trương Thiên Dương

Tội danh: vật thân yêu nhất của Trương Hải Phong

Ngày thực thi: ngày 11 tháng 10

Người thực thi: Eumenides"

So với ba bản thông báo tử vong nhuộm đầy máu kia thì mảnh giấy này sạch sẽ hơn. Nhưng trong mắt Trương Hải Phong, từng chữ từng chữ trên mảnh giấy đều mang mùi chết chóc và hơi máu tanh đáng sợ hơn rất nhiều. Con mồi nguy hiểm đó đã chạy thoát, sau khi dùng móng vuốt sắc nhọn đó một lúc giết chết ba mạng, mục tiêu tiếp theo của hắn lại chính là con trai yêu quý của Trương Hải Phong!

Trương Hải Phong hiểu rằng kẻ đó không hề chỉ phô trương thanh thế. Lúc đầu, kẻ đó chẳng qua cũng chỉ là một con thú sắp chết bị kìm chặt trong chiếc còng của mình. Nhưng khi hắn nhìn chính diện vào đôi mắt anh ta để đưa ra lời uy hiếp sẽ báo thù, cái khí thế đáng sợ đó rõ ràng khiến người khác cảm thấy lạnh đến dựng tóc gáy. Con thú đó đã sống chuồng, hậu quả đúng là không thể nào tưởng tượng nổi. Đến nhân vật như anh Bình mà cũng chỉ trong nháy mắt đã đổ máu tại chỗ thì đứa con trai bé bỏng của anh ta có được bao nhiêu phần trăm có thể trốn thoát khỏi sự truy sát của hắn?

Một chuỗi những câu hỏi Trương Hải Phong liên tiếp tự đặt ra cho mình khiến cho cơ thể anh ta đột nhiên có cảm giác như muốn sụp đổ. Bởi vậy, Hàng Văn Trị vốn đang được Trương Hải Phong đỡ nhưng đột nhiên bị mất điểm tựa nên từ từ ngã xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, Hàng Văn Trị dùng hết sức lực cuối cùng và nói: "Mau... mau.... đi .... đuổi theo hắn!". Tay anh ta tóm lấy vạt áo của

Trương Hải Phong rời từ từ tuột xuống, để lại trên đó vết tay dính đầy máu vô cùng đáng sợ. Lúc này Trương Hải Phong đột nhiên tiHangfL, anh ta không thể lo cho Hàng Văn Trị được nữa mà vội vàng co cẳng chạy về phía ban công của tòa nhà đồng thời rút điện thoại ra và ấn nút rất nhanh để gọi cho cảnh vệ ở công trại giam.

Lính gác trực ban trên chòi canh vừa nhắc máy lên còn chưa kịp nói một tiếng "alo" thì đã nghe thấy giọng nói vừa nóng lại vừa ước Pháp của Trương Hải Phong: "Xe tải chở hàng của khu trại giam số 4 đã đi chưa?"

Viên lính gác trả lời "vừa đi ạ!"

Tim Trương Hải Phong nhói lại, hi vọng cuối cùng cũng đã bị phá tan. Anh ta gần như hét lên: "Có tội phạm vượt ngục, chính là ở trong chiếc xe tải ấy!"

Lính gác bán tín bán nghi nói: "Việc này không thể nào ạ! Xe cô ra khỏi nhà tù đều phải qua máy quét hồng ngoại mà!"

Trương Hải Phong không có thời gian để giải thích cho đối phương hiểu nữa, anh ta ép mình phải khống chế được cảm xúc rồi lại hỏi: "Chiếc xe đó đi được bao lâu rồi?"

Lính gác trả lời: "Khoảng năm, sáu phút rồi ạ!"

Năm, sáu phút thì cũng chưa phải là lâu lắm. Trương Hải Phong tập trung tinh thần trình trọng nói: "Tôi là trung đội trưởng khu trại giam số 4, Trương Hải Phong giờ tôi ra lệnh cho cậu lập tức lên phương án đuổi bắt đào phạm, mục tiêu chính là chiếc xe tại đó!"

Lính gác cũng nhận ra đó là giọng của Trương Hải Phong, giọng điệu của lãnh đạo khiến anh ta nhận ra rằng đây tuyệt đối không phải là một đợt diễn tập đột xuất. Anh ta lập tức cúp máy rồi ấn nút màu đỏ ở đài kiểm soát ngay cạnh mình.

âm thanh cảnh báo chói tai vang lên khắp khu trại giam như xé tan màn đêm tĩnh lặng. Âm thanh đó cứ lặp đi lặp lại theo công thức hai ngắn một dài, là tín hiệu cho biết hành động đuổi bắt đào phạm khẩn cấp.

"Truy bắt đào phạm khẩn cấp" là một trong những phương án ứng phó đối với các sự kiện vượt ngục đột xuất của nhà tù. Thông thường mà nói sau khi có tội phạm vượt ngục, phía nhà tù sẽ phải thành lập tổ chuyên án truy bắt do giám thị nhà tù đứng đầu trước rồi phối hợp với lực lượng cảnh sát vũ trang, cảnh sát hình sự địa phương để bố trí kế hoạch chi tiết và hoàn chỉnh, sau đó mới triển khai toàn diện hành động truy bắt. Nhưng việc thành lập tổ chuyên án và xác định kế hoạch cần cả một quá trình. Nếu hành vi vượt ngục vừa mới xảy ra mà lộ trình đào tẩu của tội phạm lại rất rõ ràng thì việc chờ đợi tổ chuyên án rõ ràng sẽ làm kéo dài thời gian hành động. Để ứng phó với tình hình này cần phải đưa ra phương án truy bắt khẩn cấp trước. Sau khi âm thanh cảnh báo vang lên, các lực lượng cơ động túc trực trong nhà tù phải tổ chức lại với tốc độ nhanh nhất rồi lập tức triển khai hành động truy kích kẻ vượt ngục mà không cần phải chờ lãnh đạo triệu tập một cuộc họp rồi vạch ra kế hoạch tác chiến nữa. Mục đích là để nắm chặt thời cơ đầu tiên. Bởi trong giai đoạn đầu truy đuổi, việc nắm bắt thời cơ sớm nhất có thể luôn quan trọng hơn việc xây dựng kế hoạch chi tiết cho hành động tác chiến.

Tiếng động cảnh báo truyền tới tai Trương Hải Phong khiến cho tâm trạng tuyệt vọng của anh ta được cứu vãn lại phần nào. Quãng đường từ nhà tù và trong thành phố khá dài mà lại chạy trên đường nhỏ của khu ngoại ô trong đêm tối như thế này thì tốc độ chạy của chiếc xe tải lớn kia chắc không thể nhanh được. Nếu nhà tù dốc toàn lực truy kích thì chưa chắc đã không đuổi kịp chiếc xe ấy.

Vừa có suy nghĩ như vậy, Trương Hải Phong chỉ hận một nỗi là không thể bay ngay vào trong xe của mình rồi đích thân truy kích Đỗ Minh Cường. Sau khi kế hoạch của Hàng Văn Trị thất bại, anh ta đã không còn tin tưởng bất kỳ ai nữa. Anh ta sẽ dùng nòng súng của mình để giết chết Đỗ Minh Cường mà không hề do dự gì thêm.

Trương Hải Phong chạy như bay từ nóc tòa nhà xuống. Vừa chạy anh ta vừa rút điện thoại ra gọi đến phòng quản lý tòa ký túc xá của trường con trai mình học. Ông nghe cứ có tiếng tút dài mãi mà chẳng có ai nhắc máy.

Giờ là tầm tờ mờ sáng, nhân viên quản lý ký túc xá chắc là đang ngủ say. Dù người ta có nghe thấy tiếng chuông điện thoại nhưng có chịu dậy để nhắc máy hay không thì còn phải xem tâm trạng người đó thế nào. Trong lúc sốt sắng chờ đợi Trương Hải Phong không khỏi có cảm giác tự trách và hối hận vô cùng. Hôm nay là thứ sáu, lẽ ra anh ta phải đón con trai về nhà. Nếu như vậy thì dù Đỗ Minh Cường có trốn thoát đi chẳng nữa, chí ít anh ta cũng có thể ở bên bảo vệ con. Nhưng chính bởi quyết định sai lầm của mình mà giờ con trai đang phải tự đối mặt với nguy hiểm. Nếu con trai mình mà có gì bất trắc thì đó sẽ là sự hối hận lớn nhất trong cả cuộc đời của anh ta.

Khi chuông điện thoại reo tầm bảy, tám hồi cuối cùng cũng có người nhắc máy giọng nói còn đang ngái ngủ "alo!"

"Tôi là bố của Trương Thiên Dương, ở phòng 203, có một tên tội phạm giết người đang tới tìm Trương Thiên Dương, anh nhất định phải bảo vệ nó!"

"Cái gì?" người nghe điện thoại bị tin dữ dọa cho tỉnh hẳn.

Trương Hải Phong nói gấp: "Tôi muốn anh đến ngay phòng 203 trông nom con trai tôi, đóng thật chặt cửa sổ và cửa ra vào, trừ phi đích thân tôi tới, nếu không anh không được mở cửa cho bất kỳ ai! Nghe rõ chưa?" giọng nói của anh ta đầy chất mệnh lệnh khiến cho người khác không thể không phục tùng.

Đối phương hỏi lại với giọng run rẩy và sợ hãi: " vậy... vậy tôi có phải báo cảnh sát không?"

Trương Hải Phong đáp: " Anh đừng lo việc khác, giờ lập tức lên tầng trông con trai tôi đi!" chờ tới khi đối phương chắc chắn sẽ thực hiện ngay

theo ý mình Trương Hải Phong mới dứt khoát đập máy. Lúc này anh ta đã tới phòng khách ở tầng 1, vừa chạy như bay về phía nhà để xe bên ngoài vừa lục danh bạ trong điện thoại di động. Rất nhanh sau đó, anh ta đã tìm được số điện thoại cần tìm: La Phi.

Sau khi nhấn nút gọi lập tức có người bắt máy. Dù giờ mới là gần sáng nhưng giọng nói của đối phương lại rất tỉnh táo và bình tĩnh: " La Phi, đội cảnh sát hình sự nghe đây!"

Trương Hải Phong nói luôn: " Đỗ Minh Cường trốn rồi!"

La Phi cũng không kìm được lên ngôi người ra giây lát rồi lập tức hỏi lại: "Lúc nào?Sao trốn được?"

"Ngay mấy phút trước hắn đi một chiếc xe tải đã được cải trang trốn khỏi nhà tù. Biển số xe là 17195. Giờ hắn đang tiến về phòng 203, tòa ký túc túc xá số 2 của trường tiểu học Phan Hà. Hắn muốn giết con trai tôi Trương Thiên Dương", vừa nói chuyện điện thoại Trương Hải Phong vừa lao mình ra dưới màn đêm mưa gió từ ngoài toà nhà văn phòng. Anh ta nhìn thấy gần cánh cổng sắt của khu trại giam đã có một chiếc xe cảnh sát của nhà tù đang chuẩn bị xuất phát. Trong xe chắc là lính gác cảnh sát vũ trang trực ban đêm nay vì chỉ có họ mới có thể hành động nhanh nhạy như vậy được.

Ở đầu dây bên kia La Phi vẫn hỏi lại: " Anh chắc chứ? Hắn muốn giết con trai anh ư?", đồng thời trong điện thoại còn có chút tạp âm hơi rì rào và nhanh, chắc là La Phi cũng vừa nghe điện thoại vừa thay trang phục.

"Chắc chắn! Hắn đã đưa ra bản thông báo tử vong ghi tên con trai tôi rồi!" vừa nói Trương Hải Phong vừa chạy gấp ra phía chiếc xe cảnh sát của mình ở bãi đỗ xe. Anh ta nói tiếp: "Tôi không có nhiều thời gian để giải thích, tôi đã phát động phương án đuổi bắt khẩn cấp rồi!".

La Phi đáp với giọng rất bình tĩnh: " Giờ tôi sẽ đi tìm con trai anh, đồng thời tôi sẽ phái người chặn chiếc xe đó lại".

Đang trong lúc cấp bách đến câu cảm ơn Trương Hải Phong cũng chẳng kịp nói gì nữa, anh ta chỉ đáp ngắn gọn: "Được!" rồi lập tức tắt máy và ngồi vào ghế trong xe. Trong lúc chạy ra bãi đỗ xe anh ta đã rút sẵn chìa khóa xe ra. Cắm chìa khóa vào ổ xong, anh ta vặn thật nhanh, máy nổ của chiếc xe phát ra âm thanh gầm gừ rồi bốc khói như đang rất cảm phẫn.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 11.14

Cùng lúc đó, Trương Hải Phong vẫn bỗng bị ai đó giáng một cú thật mạnh vào sau gáy. Đòn này không hề phát ra âm thanh gì, trong khi Trương Hải Phong lại không có chút đề phòng gì hết nên chẳng kịp lên tiếng thì toàn thân anh ta đã mềm nhũn rồi ngã đi trên ghế lái. Người tấn công anh ta rướn mình lên từ hàng ghế sau xe rồi vặn nút điều khiển trên xe để hạ ghế trước nằm ngang ra, sau đó nhanh nhẹn lôi Trương Hải Phong xuống ghế sau. Người đó cạo trọc đầu, trên người mặc áo tù, chính là Eumenides, kẻ trước đó không lâu vừa mới tiến hành một cuộc đại khai sát giới.

Eumenides không phải ngồi xe của sư phụ Thiệu ra khỏi nhà tù vì đó không phải là kế hoạch vượt ngục thực sự của hắn. Đó chỉ là cái cớ mà thôi.

Sau khi cải trang chiếc xe, lợi dụng nhiệt lượng sản sinh từ máy phát của xe để qua được máy quét hồng ngoại, phương án này chỉ khả thi trong lý thuyết. Vì để giấu được cả một thanh niên trai tráng vóc dáng to con như Đỗ Minh Cường thì cần phải lắp cả một cái tủ sắt to đùng mới được. Còn chưa kể việc hoàn thành cải tiến ở phần máy nổ trong xe không phải dễ dàng chút nào, bởi trong cốp xe đằng trước không thể nào có không gian lớn như vậy được.

Cứ cho là công việc cải tiến khó khăn như vậy vẫn có thể hoàn thành được thì Đỗ Minh Cường cũng không thể nào yêu cầu sư phụ Thiệu giúp mình triển khai kế hoạch vượt ngục như vậy được. Cho dù quan hệ giữa hắn và sư phụ Thiệu rất tốt nhưng cũng không tốt tới mức có thể khiến cho đối phương chịu vào sinh ra tử với mình. Hắn cũng chỉ là giúp đỡ thêm về kinh tế cho cuộc sống của sư phụ Thiệu. Nếu như dùng cách đó

để tiếp tay cho một tên tù vượt ngục thì cuộc sống của sư phụ Thiệu coi như sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Bởi thế Đỗ Minh Cường chưa từng đưa ra yêu cầu nào quá đáng với đối phương cả.

Logic trong việc này kỳ thực không hề khó để nhận ra. Muốn lừa được Hàng Văn trị và Trương Hải Phong Đỗ Minh Cường biết rằng mình buộc phải chuẩn bị đầy đủ tất cả các bước để đệm.

Tất cả những sơ suất và sự sốc nổi vô lý của Đỗ Minh Cường lúc trước, kỳ thực đều là những bước đệm cho hấn cố tình tạo ra. Bởi đó chính là một phần trong kế hoạch vượt ngục thực sự của hấn.

Kế hoạch đó bắt đầu kể từ khi tiểu Thuận bị giết hại.

Đúng như Đỗ Minh Cường đã phân tích khi ở dưới tầng hầm tòa nhà văn phòng, những nghi ngờ về Hàng Văn Trị cứ từng chút, từng chút tích dần lên nhưng hấn vẫn chưa thể chắc chắn được. Cuối cùng, cái chết của Tiểu Thuận mới làm sáng tỏ hoàn toàn những nghi ngờ trong lòng hấn.

Hấn nhìn ra được mục đích Hàng Văn Trị tiếp cận mình, cũng hiểu được vì tại sao A Hoa lại ép hấn phải vượt ngục. Hành vi của hai người đó vừa hay tạo thành một cái bẫy hoàn hảo, một cái bẫy vô cùng nguy hiểm mà Đỗ Minh Cường không thể không nhảy vào.

Đỗ Minh Cường biết thừa rằng Hàng Văn Trị sẽ lợi dụng cơ hội vượt ngục để đối phó với mình, nhưng hấn vẫn tham gia vào hành động vượt ngục lần này. Bởi khi đó bản thân hấn đã phải đứng trước một lý do mà không sao từ chối được.

Kế hoạch vượt ngục mà Hàng Văn Trị đưa ra đương nhiên là không thể nào thực hiện được nhưng lại có thể lợi dụng, vì dù sao, hơn ai hết anh ta là người hiểu rõ bố cục lắp đặt hệ thống đường ống ngầm trong nhà tù này nhất. Đỗ Minh Cường quyết định dùng Hàng Văn Trị làm quân cờ của mình, để đối phó đưa mình rời khỏi khu trại giam tới gần tòa nhà văn phòng. Nhưng, để thoát khỏi nhà tù một cách trót lọt thì Đỗ

Minh Cường cần có thêm một quân cờ mang tính quyết định khác, đó chính là Trương Hải Phong.

Vậy nên Đỗ Minh Cường cố tình khiến cho Trương Hải Phong phát điên lên trong buổi đại hội toàn khu trại giam khiến cho mối quan hệ giữa hai người bọn họ xấu tới mức không tài nào cứu vãn nổi. Hắn đưa ra lời uy hiếp tới tính mạng của con trai Trương Hải Phong. Điều này khiến cho bất cứ người làm cha nào trong thiên hạ đều không thể nhẫn nhịn được. Hắn tin rằng Trương Hải Phong nhất định sẽ muốn tiêu diệt mình nhằm trừ hậu họa.

Khi Đỗ Minh Cường đưa ra lời uy hiếp, câu nói đáng sợ dồn ép người khác đó thực ra hẳn cố tình để cho Hàng Văn Trị nghe thấy, Hàng Văn Trị nhìn thấy được quyết tâm báo thù của Đỗ Minh Cường và cũng nhìn ra sự sợ hãi và phẫn nộ của Trương Hải Phong. Thế là, trong lòng anh ta lập tức nghĩ ngay tới một kế hoạch đầy hấp dẫn khó mà chối từ được, đó là lợi dụng cục diện này để trừ khử Đỗ Minh Cường.

Bởi vậy, có thể nói chính Đỗ Minh Cường là người đã tạo cơ hội cho Hàng Văn Trị liên thủ với Trương Hải Phong. Còn Hàng Văn Trị trong quá trình kèm cặp Trương Thiên dương học hành cũng sớm đã có được sự tín nhiệm của Trương Hải Phong. Vì thế, Đỗ Minh Cường tin tưởng rằng Hàng Văn Trị sẽ không dễ lãng phí mối quan hệ này. Mặt khác, Trương Hải Phong cố tình kết luận cái chết của Tiểu Thuận là do tự sát, Hàng Văn Trị cũng nhờ đó mà nắm được điểm yếu của anh ta. Cùng lúc đưa ra hai lý do đó cộng thêm lời lẽ trong cương có nhu của Hàng Văn Trị khiến cho Trương Hải Phong đang đứng trước sự quy hiếp của Đỗ Minh Cường khi ấy không có lý do gì để không đặt chân lên cùng một chiếc thuyền với Hàng Văn Trị cả.

Tất nhiên là việc thực thi kế hoạch vượt ngục lớn như vậy không thể nào chỉ dựa vào phán đoán, bởi có đoán đúng đến mấy thì cũng phải trải qua thực tế mới biết được. Chiều qua, sư phụ Thiệu chạy vào trong tòa nhà văn phòng trú mưa thực ra là có mục đích, ông ta nhìn thấy lịch trực ban trong phòng khách liền Nói cho Đỗ Minh Cường biết thông tin

Trương Hải Phong trực đêm đó. Vì thế, Đỗ Minh Cường mới dám chắc chắn rằng: đúng như hãn mong đợi, Trương Hải Phong và Hàng Văn Trị đã liên thủ với nhau và hai người lại hợp sức lại sẽ giúp hãn mở ra cánh cổng tự do.

Sư phụ Thiệu còn giúp Đỗ Minh Cường hai việc nhỏ: một là nói cho đối phương biết biển số xe cảnh sát của Trương Hải Phong, hai là buổi chiều, sau khi chất hàng lên xe xong, ông giả vờ đánh mất chìa khóa để được ở lại trại giam, chờ tới khi nhận được tín hiệu của Đỗ Minh Cường ông sẽ lái xe rời khỏi đó. Hai việc này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, ngoài ra sư phụ Thiệu không hay biết gì về kế hoạch khác của Đỗ Minh Cường. Thậm chí ông còn không biết hãn muốn vượt ngục, càng không biết hãn sẽ giết người. Vì như vậy, sau khi mọi việc xảy ra, sư phụ Thiệu sẽ không bị liên lụy.

Lúc đêm khuya, 4 phạm nhân của phòng giam 424 đã bắt đầu hành trình vượt ngục của họ. Nhìn bề ngoài tưởng như Hàng Văn Trị đang khống chế mọi thứ nhưng kỳ thực, anh ta chỉ là một quân cờ trong tay Đỗ Minh Cường. Hãn biết rằng cả bọn chắc chắn có thể đến được khu nhà văn phòng một cách an toàn bởi Trương Hải Phong đã giúp bọn họ xử lý các chướng ngại phía trước, ví dụ như điều chỉnh kế hoạch trực ban trong tòa nhà văn phòng đêm đó.

Sau khi bốn người đến được tầng hầm của tòa nhà văn phòng, kế hoạch của Hàng Văn Trị đã chết yểu rồi, trong khi đó kế hoạch của Đỗ Minh Cường mới chính thức bắt đầu. Thực ra đối với Eumenides mà nói ba người Hàng Văn Trị, Thẩm Kiến Bình và Phương Vỹ Sơn có thể giết cũng được mà không giết cũng được. Trước tiên nói về Hàng Văn Trị, sau khi chân tướng cái chết của Tiểu Thuận bị bại lộ, anh ta đương nhiên là phải nhận hình phạt thích đáng; còn Thẩm Kiến Bình và Phương Vỹ Sơn vốn đã là những kẻ mang trọng tội, giờ lại thêm một lần vượt ngục thất bại thì tương lai bọn họ cũng chẳng mấy khả quan. Thế nên ba người đó đều không được tính là những kẻ mà pháp luật không thể trừng trị nổi và cũng chẳng cần phiền đến Eumenides phải ra tay.

Nguyên nhân thực sự Đỗ Minh Cường ra tay với ba người đó chỉ là để tạo ra một tình huống có thể ép Trương Hải Phong vào đường cùng.

Việc Hàng Văn Trị may mắn thoát chết đương nhiên cũng là một chi tiết đã được Đỗ Minh Cường dàn xếp sẵn. Vì hẳn cần Hàng Văn Trị báo tin cho Trương Hải Phong rằng mình đã ẩn nấp trong xe tải của sư phụ Thiệu để vượt ngục. Việc này lại cần phải có mẹo, vì bỗng dưng đem kế hoạch vượt ngục của mình nói ra cho Hàng Văn Trị biết, anh ta ắt sẽ sinh nghi. Trước tiên, Đỗ Minh Cường tập trung phân tích và bóc tách âm mưu của Hàng Văn Trị, vừa khiến cho đối phương khiếp sợ vừa để đối phương cho rằng mình là một kẻ thích khoe khoang và rất tự cao. Khi Hàng Văn Trị dùng cách khích tướng để mọi thông tin về kế hoạch vượt ngục thực sự của Đỗ Minh Cường, hẳn mới thuận thể trả lời và tiêm nhiễm thành công cái "phương án" vượt ngục không hề khả thi đó vào trong đầu Hàng Văn Trị.

Mục đích thứ hai mà Đỗ Minh Cường để cho Hàng Văn Trị sống sót đó là muốn mượn tay đối phương để gửi mảnh giấy viết "bản thông báo tử vong" đó cho Trương Hải Phong. Thực tế là bản thông báo đó không khả thi chút nào, vì trên đó viết một thứ tội danh rất hoang đường. Tội danh đó vừa không phạm pháp cũng chẳng phải làm trái đạo đức gì hết, bởi thế đương nhiên không thuộc phạm vi đối tượng chịu sự xét xử của Eumenides.

Đó là một bản thông báo tử vong vô hiệu, Hàng Văn Trị và Trương Hải Phong lẽ ra đều có cơ hội để nhìn ra được sơ hở trong đó. Nhưng những bước đệm mà Đỗ Minh Cường tạo ra trước đó đã quá đầy đủ, máu tươi rồi tử vong, tất cả đều đã hoàn toàn chinh phục hai người bọn họ, khiến cho bọn họ không dám nghi ngờ gì về tính chân thực của một bản thông báo tử vong. Chính lúc Hàng Văn Trị lê lét tới tận tầng 9, Đỗ Minh Cường đã đến bãi đỗ xe của tòa nhà văn phòng, sau đó phát tín hiệu cho sư phụ Thiệu lái xe rời khỏi nhà tù. Còn hẳn thì lén chui vào xe cảnh sát của Trương Hải Phong ngồi yên chờ đợi "Quý Kiến Sầu" xuất hiện.

Thời gian sư phụ Thiệu rời khỏi nhà tù cũng vừa khấp. Sau khi Hàng Văn trị và Trương Hải Phong gặp mặt, sư phụ Thiệu cũng vừa lái xe rời khỏi đó chưa lâu. Điều này khiến cho Trương Hải Phong nhen nhóm hy vọng truy kích. Đỗ Minh Cường có thể nắm chắc 100% rằng Trương Hải Phong nhất định sẽ phát động phương án truy bắt đào phạm khẩn cấp.

Khi được thầy huấn luyện từ hồi còn nhỏ, hiểu về nhà tù cũng là một trong những môn mà Eumenides bắt buộc phải học. Bởi vậy hẳn thừa biết nhà tù cảnh giới rất nghiêm ngặt, thông thường muốn vượt ngục được còn khó hơn lên trời. Nên nếu muốn được tự do, hi vọng duy nhất đó là khiến cho cả nhà tù rơi vào tình trạng "khẩn cấp".

Đỗ Minh Cường biết rõ về quy tắc sinh tồn trong nhà tù và cũng biết được tất cả các kế hoạch ứng phó với những tình huống đột ngột phát sinh của phía nhà tù, trong đó có phương án truy bắt đào phạm khẩn cấp. Phương án đó là một cơ chế phản ứng nhanh, mà nhanh thì thường đi kèm với "vội". Khi phía nhà tù rơi vào trạng thái "vội" thì tù nhân âm mưu muốn vượt ngục mới có được cơ hội thực sự.

Sau khi phát động phương án khẩn cấp, người vội vã nhất chắc chắn là Trương Hải Phong, bởi việc quá lo lắng cho đứa con trai sẽ khiến anh ta bị nhiễu loạn. Anh ta chỉ tập trung suy nghĩ về việc làm sao để điều động lực lượng tới bảo vệ an toàn cho con trai, còn toàn bộ sức lực thì đã dồn vào việc đuổi bắt kẻ vừa trốn thoát khỏi nhà tù là Đỗ Minh Cường mà thôi. Khi đầu óc và thể lực gần như bị vắt kiệt, anh ta sao có thể tránh khỏi một đòn mạnh từ đối thủ đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước.

Bởi thế, Đỗ Minh Cường mới thành công trong việc đánh cho Trương Hải Phong ngất ngay trong xe. Trong thời gian ngắn nhất, hắn thay bộ quần áo tù ra và mặc quần áo cảnh sát, đội mũ cảnh sát của Trương Hải Phong vào. Sau đó, hắn lấy súng của Trương Hải Phong rồi dùng dây vải trói thật chặt và nhét cả vải vào miệng đối phương. Xong xuôi mọi việc, hắn leo lên ghế lái phía trước rồi bật đèn Khởi động xe.

Phía ngoài cổng nhà tù, một chiếc xe cảnh sát đi đằng trước đã qua kiểm tra của lính gác và đang rời khỏi nhà tù. Cánh cổng sắt của nhà tù đã được mở ra ngay sau khi loa cảnh báo phát ra, bởi cánh cửa sắt nặng trĩu đó đóng mở quá chậm, mà trong truy quét khẩn cấp lại là hành động phải tranh thủ từng giây từng phút nên trong "phương án truy sát bắt đào phạm khẩn cấp" đã nhấn mạnh việc phải mở cổng sắt trước nhằm thuận tiện cho lực lượng truy bắt ra vào.

Đỗ Minh Cường đạp chân ga thật mạnh, chiếc xe cảnh sát lập tức tăng tốc về phía cổng nhà tù khi đó khoe miệng Đỗ Minh Cường khẽ nở một nụ cười.

Cánh cổng nhà tù đã được mở ra, chiếc xe mà Đỗ Minh Cường đang lái là dòng xe cảnh sát tốc độ cao. Tay phải hắn đang cầm một khẩu súng đã lên đạn, giờ thì ai có thể ngăn cản hắn rời khỏi nhà tù được kia chứ?

Hai lính gác đứng chặn ở cổng nhà tù và đưa tay ra tín hiệu cho chiếc xe cảnh sát thứ hai đang tiến về phía mình dừng lại để kiểm tra. Tuy hai lính gác đều cầm súng có đạn thật nhưng họ không hề có ý nghĩ sẽ nổ súng và chiếc xe phía trước, bởi từ xa trông thấy biển số xe họ đã biết ngay người ngồi trong xe chính là Trương Hải Phong. Ngay mấy phút trước chính vị đội trưởng Trung đội số 4 này đã hạ lệnh truy bắt khẩn cấp nên việc lúc này Chiếc xe chạy như bay tới gần phía họ cũng chẳng có gì bất thường cả. Mấy lính gác không thể ngờ được kẻ đang bị cảnh sát truy đuổi lúc này đây lại đang ngồi ở ghế lái trong xe nên việc kiểm tra xe của bọn họ chẳng qua cũng chỉ là làm cho đúng quy định mà thôi.

Thoáng một cái chiếc xe đó đã tiến tới gần chỗ họ nhưng tốc độ xe thì không hề giảm xuống chút nào. Không chỉ vậy đèn xe phía trước còn rọi thẳng khiến cho 2 viên lính gác không tài nào mở mắt ra được. Cho tới lúc đó, hai lính gác mới nhận ra là chiếc xe kia không hề có ý định dừng lại. Bọn họ theo phản xạ tránh sang một bên để tránh bị chiếc xe đâm phải. Chiếc xe cảnh sát kéo theo tiếng gió vù vù gần như đi sát qua người họ rồi lướt qua và nhanh chóng biến mất trong màn mưa đêm.

Hai viên lính gác nhìn nhau nói: " Ôi mẹ ơi! sếp Trương điên rồi à?" Trong lời nói của họ có chút sợ hãi, cho tới giờ họ vẫn chưa phát hiện ra bí mật trong chiếc xe mà chỉ nghĩ rằng do phạm nhân nằm trong địa bàn cai quản của mình vượt ngục nên đang lúc khẩn cấp, Trương Hải Phong hơi mất bình tĩnh thôi. Dù gì con người đó thường ngày đều hành sự dứt khoát, to gan và còn rất dữ dằn. Bởi thế cái danh "Quý Kiến Sâu" đã như sấm dộng bên tai bọn họ từ rất lâu rồi.

Đỗ Minh Cường ngồi trong xe thở hắt ra một hơi cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, hẳn không hề sợ lính gác sẽ cố tình chặn xe, có điều nếu như vậy, hẳn e là sẽ có buộc phải nổ súng. Làm hại đến tính mạng của lính gác ít nhiều cũng bôi thêm vết đen trên toàn bộ kế hoạch của hắn. Mặc dù, thầy từng dạy hắn rằng: cảnh sát và kẻ phạm tội đều là kẻ thù của họ, nhưng tấm gương đau khổ lúc trước khiến hắn không muốn làm tổn hại đến tính mạng của nhiều người vô tội hơn nữa.

Đỗ Minh Cường khẽ đặt khẩu súng xuống ghế phụ bên cạnh, sau đó hạ cửa kính xe xuống một chút. Gió lạnh đem theo những hạt mưa bay tới, tấp vào vầng trán nóng rực của hắn. Hắn ra sức hít thở như để tận hưởng bầu không khí tự do lâu ngày gặp lại.

P/S: Hết chương 11 nhé! Happy women's day!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Truy Tìm Nguyên Nhân

CHƯƠNG 12.1

8 giờ 32 phút sáng ngày 11 tháng 10.

Tại phòng họp của đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành.

La Phi đứng ở vị trí người chủ trì ngay chính giữa bàn họp. Mắt anh ta hơi sưng đỏ, đầu óc cũng hơi rối, xem ra đêm qua là Một đêm khiến anh ta mất ngủ.

Những người tham gia cuộc họp ngồi ở hai bên bàn tuy không mệt mỏi như La Phi nhưng vẻ mặt ai nấy đều sa sầm xuống. Cả phòng họp bị bao trùm bởi Một bầu không khí nặng trĩu, ngọt ngào như đang hòa vào với mưa thu và gió lạnh miên man ngoài kia.

Đứng trước những chiến hữu ngày xưa của mình, La Phi không cần thiết phải nói những lời khách sáo trịnh trọng nữa. Anh đi thẳng vào chủ đề của cuộc họp lần này: "tôi được Một tập hợp mọi người tới đây, nguyên nhân chỉ có Một đó là Đỗ Minh Cường đã vượt ngục trốn thoát cách đây vài tiếng đồng hồ".

Những người ngồi nghe không ai có phản ứng gì nhiều vì thực tế là khi nhận được thông báo từ tổ chuyên án, họ đều đã biết tin Eumenides vượt ngục và đã chạy thoát. Nổi kinh lạc ban đầu qua đi, họ bắt đầu tập trung lực lượng để chuẩn bị nghênh đón Một cuộc chiến sắp tới. Trong bầu không khí im lặng nhưng lại tiềm tàng sức chiến đấu như lúc này, ánh mắt mỗi người đều tập trung và La Phi để chờ đợi anh tiết lộ nhiều tình tiết vụ án hơn.

"Vào 2 giờ 27 phút sáng nay tôi nhận được cuộc điện thoại từ trung đội trưởng Trương Hải Phong của khu trại giam giữ tội phạm nghiêm trọng. Anh ta cho biết: Đỗ Minh Cường đã chui vào trong Một chiếc xe tải chở hàng đã qua ngụy trang để trốn khỏi nhà tù. Biển số xe là 179 195. Tôi lập tức bố trí lực lượng cảnh sát triển khai tìm kiếm và chặn bắt chiếc xe tải đó, đồng thời tôi đích thân tới trường tiểu học Phan Hà nơi con trai Trương Hải Phong ở vì nghe anh ta nói, Đỗ Minh Cường đã ra Một "Bản thông báo tử vong", trên đó viết tên người thụ hình chính là con trai anh ta Trương Thiên Dương.

Nghe La Phi nói tới đây, Một người phụ nữ duy nhất có mặt trong phòng họp chớp mắt sau đó hơi lắc đầu. Người đó chính là Mộ Kiếm Vân, giảng viên tâm lý học của trường đại học Cảnh sát tỉnh. Trong quá trình truy bắt Eumenides lúc trước, Mộ Kiếm Vân là một trong những thành viên chủ lực. Cô tinh thông phân tích tâm lý tội phạm và đã từng phác họa thành công đặc điểm tính cách và sở thích của sát thủ Eumenides.

La Phi để ý tới phản ứng của Mộ kiếm Vân, anh hiểu tại sao đối phương lại lắc đầu như vậy. Phong cách hành động của Eumenides luôn biến hóa khôn lường, nhưng riêng việc đưa ra "Bản thông báo tử vong" và thi hành án tử thì hẳn luôn tuân theo quy tắc nghiêm ngặt. Khó có thể tưởng tượng nổi một đứa trẻ con đang học tiểu học sao có thể kích hoạt ý đồ giết người của Eumenidese được chứ?

"Bản thông báo tử vong này đúng là rất kỳ lạ. Lúc đó Trương Hải Phong sốt ruột đi truy bắt Đỗ Minh Cường nên cũng không có thời gian nói cụ thể từng chi tiết". Vừa nói La Phi vừa tiện thể giải thích mấy câu: "để đảm bảo an toàn tính mạng con người, tôi đã tới ngay ký túc xá của Trương Thiên Dương, lúc đó thằng bé vẫn an toàn nhưng người quản lý ký túc xá không chịu mở khóa cửa cũng không cho tôi vào. Anh ta nói nhất định phải là Trương Hải Phong đích thân tới anh ta mới mở cửa. Vậy là tôi lại gọi điện cho Trương Hải Phong nhưng điện thoại anh ta không thể nào liên lạc được. Sau đó, tôi phải gọi 110 để điều động cảnh sát khu vực tới. Thấy xe cảnh sát đến, người quản lý mới chịu đưa

Trương Thiên Dương ra. Tôi đã bảo vệ thằng bé và đưa nó về đội cảnh sát hình sự. Trên đường đi, tôi đã gọi cho đội trưởng Liễu để cậu ấy tới tiếp viện.

Vừa nói, ánh mắt La Phi vừa thể nhìn về phía bên phải ở gần anh. Người ngồi đó là một chàng trai cao gầy, cơ bắp rắn chắc, gương mặt kiên nghị. Đó chính là chiến sĩ xuất sắc nhất của đội cảnh sát đặc nhiệm Liễu Tùng. Vì thân thủ Eumenides rất giỏi nên từ ngày thành lập "Tổ chuyên án 4.18" đội Cảnh sát đặc nhiệm luôn là lực lượng chiến đấu tại hiện trường đáng tin cậy trong cuộc chiến này. Người đầu tiên gia nhập và đại diện nhóm chỉ huy trọng tâm là đội trưởng đội Cảnh sát đặc nhiệm Hùng Nguyên. Sau đó, Hùng Nguyên gặp lại trong một lần hành động, từ đó Liễu Tùng lên thay thế anh. Năm ngoái, sau khi Đỗ Minh Cường bị bắt vào tù, tổ chuyên án đã giải tán Liễu Tùng trở về đội Cảnh sát đặc nhiệm và từ đó thăng trước thành đội trưởng đội Cảnh sát đặc nhiệm mới.

Liễu Tùng nhìn La Phi và gật đầu đáp lại. Mới sáng sớm nhận được cuộc điện thoại của La Phi, cậu đã lập tức đến đội Cảnh sát hình sự chịu trách nhiệm bảo vệ Trương Thiên Dương nhưng Liễu Tùng vẫn nghi ngờ về tính chân thực của "Bản thông báo tử vong" đó. Chưa nói tới việc đứa trẻ này vô tội, cho dù có đi chẳng nữa thì Eumenides cũng không việc gì phải tiết lộ bản thông báo đó ra sớm như vậy. Phải biết là phía cảnh sát quyết không đưa một đứa trẻ ra làm "mồi câu" và đứa bé đó cũng không có lý do gì để rời khỏi tầm kiểm soát của phía cảnh sát cả. Một khi cảnh sát đưa đứa bé về đội Cảnh sát hình sự để bảo vệ nghiêm ngặt Eumenides dù có tài cán tới đâu mấy thì cũng có thể làm gì được chứ? Cho nên đó không phải là "Bản thông báo tử vong" đánh được phát ra, mà hơn nữa đó còn là "Bản thông báo tử vong" không khả thi. Nếu bản thông báo tử vong đó có thật thì e rằng nó phải có một ý nghĩa nào khác.

La Phi nhìn Liễu Tùng rồi lại hướng về phía mọi người tiếp tục nói: "3:16 sáng tôi nhận được báo cáo chiếc xe tải mang biển kiểm soát 17 91 95 đó đã bị chặn bắt tại đầu đường Quốc Hưng ở Đông Thành. Tạm thời chỉ phát hiện có một người lái xe ở trên xe. Tôi lập tức đến hiện trường,

vừa mặt thẩm vấn lái xe Thiệu Đại Tuyền, vừa tổ chức lực lượng cảnh sát tiến hành khám xét toàn diện chiếc xe. Nhưng kết quả lại khiến tôi rất khó xử. Trước hết, Thiệu Đại Tuyền không hề biết gì về việc vượt ngục của Đỗ Minh Cường, ông ta kiên quyết nói là vì không tìm thấy chìa khóa xe nên mới ở lại nhà tù, tới sáng mới rời khỏi đó. Và chiếc xe tải đó đúng là không thể có dấu vết được nguy trang nào cả và cơ bản là không thể nào giấu cả Một người lớn mà lại qua được sự kiểm tra chặt chẽ của nhà tù".

"Giường đông kích tây" phải không? Một người ngồi bên cạnh không thể nhẫn nại hơn được nữa nên đã lên tiếng: "Đỗ Minh Cường vốn không hề ở trong chiếc xe đó, cả "Bản thông báo tử vong" kia cũng chỉ là một cái bẫy, mục đích là để điệu hồ ly sơn, khống chế sức lực của phía cảnh sát mà thôi.

Người vừa nói là một thanh niên ngoài 20 tuổi. Cậu ta đeo một cặp kính, thân hình gầy ốm. Bộ đồng phục cảnh sát rộng thùng thình hoàn toàn không hợp với cậu, mặc lên người mà không hề có chút cảm giác uy nghiêm nào cả. Nhưng, vị trí của người này không hề nhỏ, cậu ta tên Tăng Nhật Hoa, là chuyên gia hàng đầu về an ninh mạng và an toàn thông tin trong giới cảnh sát tỉnh thành.

La Phi không phản ứng gì trước lời bình luận như vậy. chỉ tiếp tục nói theo mạch suy nghĩ của mình: "Vì tôi không thể nào gọi điện thoại cho Trương Hải Phong, nên sau đó tôi liền liên hệ trực tiếp với bên nhà tù. Bên đó đã phát động phương án truy bắt, lãnh đạo của ban quản lý nhà tù cũng đã đích thân tới điều tra hiện trường, nhưng lạ thay, chính Trương Hải Phong - người đầu tiên phát hiện ra phạm nhân vượt ngục lại bật vô âm tín. Theo lời kể của lính gác cổng nhà tù, Trương Hải Phong sau khi phát động phương án truy bắt khẩn cấp liền lái xe truy đuổi đào phạm. Lúc đó, anh ta rất vội vàng, thậm chí còn không tiếp nhận khâu kiểm tra như thường lệ của lính gác.

Tăng Nhật Hoa vỗ tay thật mạnh và nói: "Trương Hải Phong có vấn đề, cái xe đó của anh ta càng có vấn đề! Chưa biết chừng Đỗ Minh

Cường trốn trong chính chiếc xe đó!"

Lúc này ánh mắt La Phi nhìn về phía Tăng Nhật Hoa. Anh gật đầu đáp: " Tôi cũng thấy mấu chốt của vấn đề là ở Trương Hải Phong. Bởi vậy, ngay sau đó tôi đã điều động lực lượng cảnh sát bắt đầu tìm kiếm chiếc xe cảnh sát của Trương Hải Phong trên phạm vi toàn thành phố, nhưng rất lâu mà vẫn chưa có kết quả gì. Mãi tới 5:21 sáng nay tôi có một cuộc điện thoại từ số lạ gọi tới, sau khi nghe máy thì hóa ra đó lại là Trương Hải Phong. Anh ta hỏi tình hình con trai mình thế nào, tôi cũng nói thật cho anh ta biết rằng Trương Thiên Dương tuyệt đối an toàn. Trương Hải Phong liền nói: "đội trưởng La, cảm ơn anh, xin lỗi!"

Tăng Nhật Hoa nghe vậy liền "ồ!" lên một tiếng. Cậu vốn đoán rằng Trương Hải Phong rất có thể chính là đồng phạm trong kế hoạch vượt ngục của Đỗ Minh Cường, nhưng nếu xét về cuộc điện thoại này Trương Hải Phong thì lại có vẻ không giống lắm. Vậy là cậu không kiên nhẫn được nữa và hỏi: "Anh ta rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

La Phi khẽ nhếch mép và nói với vẻ bất lực: "Tôi còn chưa kịp hỏi gì thì anh ta đã cúp máy. Tôi đã điều tra số điện thoại đó là điện thoại công cộng ở gần hồ Minh Nguyệt ngoại ô thành phố. Tôi lập tức phái người cùng đi tới đó tìm kiếm, cuối cùng đã tìm thấy xe cảnh sát của Trương Hải Phong ở trên một con đường nhỏ hẻo lánh cạnh hồ. Chỉ có điều trong xe không có ai cả, xe cũng đã bị phá hỏng không tài nào khởi động nổi. Cửa kính sau xe cũng bị đập vỡ, trên hiện trường giải rác một vài đoạn dây vải có lẽ được sẽ ra từ ga giường trong phòng giam.

Tân Nhật Hoa chỉ "ừm" một tiếng rồi vuốt vuốt mấy sợi tóc rối trên đỉnh đầu như đang thâm phân tích điều gì đó. Mộ kiếm Vân và Liễu Tùng tuy không lên tiếng nhưng ánh mắt hai người đều đăm chasmh, rõ ràng là đang suy đoán ẩn tình sau sự việc này.

Còn La Phi thì vẫn tiếp tục nói: "Tôi lập tức gọi điện cho bên nhà tù để thông báo cho họ biết tình hình này. Bên đó nói với tôi rằng Trương Hải Phong đã tự đi về rồi. Anh ta giờ vướng vào tội tặc trách gây hậu

quả nghiêm trọng, trước hết sẽ phải chịu sự giám sát và điều tra trong nội bộ. Tới đây, về cơ bản tôi đã hiểu hết tình hình vượt ngục của Đỗ Minh Cường rồi. Bởi vậy, tôi mới tập hợp các vị tới để cùng bàn bạc đối sách.

"Chắc chắn là Đỗ Minh Cường đã khống chế Trương Hải Phong trước, sau đó mới lái xe cảnh sát của anh ta rời khỏi nhà tù". Người không thể kiên nhẫn nhất trong số những người ngồi đó là Tăng Nhật Hoa. Hễ có chút suy nghĩ gì là cậu không thể không nói ngay ra được. Cậu tiếp tục đưa ra phán đoán của mình: "Xe bị vứt ở ven hồ Minh Nguyệt, nơi đó rất hoang vắng, làm vậy sẽ kéo dài được thời gian cảnh sát phát hiện ra chiếc xe; còn mấy đoạn dây vải kia chắc chắn là được dùng để trói Trương Hải Phong. Sau khi Đỗ Minh Cường đi khỏi đó, Trương Hải Phong mới huých vỡ cửa kính sau xe rồi lấy miếng kính vỡ nào đó để cửa đứt dây trói; vì điện thoại di động của anh ta đã bị Đỗ Minh Cường lấy mất nên anh ta chỉ có thể tìm một bộ điện thoại công cộng để liên hệ với anh; sau khi biết con trai mình vẫn an toàn anh ta bèn vội vàng trở về nhà tù. Điều này chứng tỏ đi anh ta tặc trách, nhưng ít nhất việc để Đỗ Minh Cường tẩu thoát không phải do anh ta cố tình gây ra".

Liễu Tùng điềm đạm hơn Tăng Nhật Hoa một chút. Đợi đối phương nói xong hết, cậu mới chậm rãi bổ sung ý kiến của mình: "Phân tích như vậy xem ra cũng hợp lý, chỉ có một điểm tôi cảm thấy khó lý giải, đó là Đỗ Minh Cường làm sao có thể khống chế Trương Hải Phong được?"

Mộ kiếm Vân khẽ lắc đầu và nói: "Đúng là rất khó lý giải, trong chuyện này tất có ẩn tình mà chỉ mình Trương Hải Phong mới biết". Yên lặng giây lát cô lại nhìn về phía La Phi và nói: "Việc này của phía nhà tù, chúng ta có tiện nhúng tay vào không?"

La Phi đáp: "Tôi đã phải Doãn Kiếm đến đó nói chuyện rồi". Dù vậy, La Phi hiểu rằng việc nhà tù có phạm nhân vượt ngục chẳng khác nào một cái bạt tai sỉ nhục đối với cả hệ thống quản lý nhà tù cả. Giờ đến cả trung đội trưởng khu trại giam cũng bị nhúng chàm, phía nhà tù chắc

chấn sẽ tiến hành điều tra nội bộ và một vài ẩn tình trong đó có thể tiết lộ ra ngoài hay không thì khó mà đoán trước được.

Đột nhiên như nghĩ lại điều gì, Tăng Nhật Hoa dơ tay lên than vãn: "Ôi dào! Cái ông tài xế xe tải kia chẳng phải đang ở trong tay chúng ta sao? Tôi thấy chúng ta có thể tích cực thẩm vấn ông ta. Không tìm được chìa khóa à? Ai mà tin nổi? Tôi thấy ông ta đã thông đồng với Đỗ Minh Cường, vì nếu không phải cả nhà tù đuổi theo chiếc xe ấy tại đó thì làm sao Đỗ Minh Cường thoát ra ngoài được?"

Liễu Tùng và Mộ kiếm Vân cùng gật đầu bởi họ đều cho rằng ông lái xe đó có vấn đề.

P/S: TỚ ĐÃ TRỞ LẠI NHÉ. CUỐI TUẦN VUI VẺ!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12.2

Trong khi đó La Phi chỉ khẽ nhún vai rồi nói: "Tôi đã đích thân thăm vấn Thiệu Đại Tuyền rồi, ông ta vẫn một mực nói là làm mất chìa khóa xe, sau đó tới đêm khuya mới tìm được, ngoài ra không biết việc gì khác. Hoặc giả chính Đỗ Minh Cường đã lấy cặp chìa khóa của ông ta, mà cũng có thể là ông ta có mối liên hệ nào đó với Đỗ Minh Cường. Nhưng dù thế nào đi nữa cậu cũng không thể chứng minh hành vi này của ông ta là cố tình được, cậu cũng đừng hòng moi được tin gì từ miệng ông ta".

Mộ kiếm Vân hiểu được câu nói cuối cùng ấy của La Phi lên cười gượng nói: "trong tình hình như thế này, đến kẻ điên cũng sẽ không khai ra đâu, vì chỉ cần khai ra thì chẳng khác nào tự mình nhảy xuống hố phân cả".

Tăng Nhật Hoa khẽ chép chép miệng, đôi mắt đằng sau cặp kính díp lại thành hai hàng kẻ, bộ dạng ngán ngấm vì không có kế nào khả thi. Một lúc sau cậu lại mở mắt ra nhìn La Phi như muốn tìm được chút hi vọng từ phía đối phương.

Nhưng lúc này La Phi lại xua tay ngắt dòng suy nghĩ của mọi người thực ra việc Đỗ Minh Cường làm sao mà trốn khỏi nhà tù được không hề quan trọng Tôi tập hợp mọi người tới đây hôm nay mục đích chủ yếu cũng không phải để thảo luận vấn đề này

"Đúng vậy!" Liễu Tùng như đã nghĩ thông đầu tiên, cậu nói: "trọng điểm mà chúng ta quan tâm đáng lẽ phải là làm thế nào để bắt được hắn. Còn việc hắn trốn thoát như thế nào thì hãy để ban quản lý nhà tù phụ trách đi!"

La Phi trịnh trọng đưa ra một vấn đề: "Cho nên, đánh ra trước tiên chúng ta phải thảo luận: tại sao Đỗ Minh Cường lại muốn vượt ngục?". Sau đó anh hơi dừng lại một lát, chờ cho mọi người đều đã theo kịp mạch suy nghĩ của mình mới nói tiếp: "Dù Đỗ Minh Cường có dàn xếp khôn khéo tới mức nào đi chăng nữa thì vượt ngục vốn đã là một việc có tính rủi ro rất cao. Căn cứ vào thông tin từ phía nhà tù, trong quá trình vượt ngục, Đỗ Minh Cường đã giết mấy phạm nhân cùng phòng. Điều đó có nghĩa là một khi kế hoạch thất bại hẳn sẽ phải trả giá bằng cả mạng sống của mình. Phải biết là Đỗ Minh Cường chỉ lĩnh án có năm năm tù. Xét về mức án này mà nói, việc hãn mạo hiểm như vậy quả thật không đáng chút nào. Bởi vậy, chúng ta có lý do để tin rằng: nhất định phải có nguyên nhân quan trọng nào đó đã chi phối Đỗ Minh Cường, khiến cho hẳn không thể không vượt ngục. Trước nguyên nhân này hoặc là nằm trong nội bộ nhà tù hoặc là nằm ngoài phạm vi nhà tù Nếu là ngoài phạm vi nhà tù thì chỉ cần chúng ta biết được nguyên nhân và sẽ biết được Đỗ Minh Cường sẽ làm gì tiếp theo".

Đúng vậy trong lòng mọi người tất cả đều đã rõ: Nếu nguyên nhân hối thúc Đỗ Minh Cường vượt ngục nằm ngoài phạm vi nhà tù thì điều đó có nghĩa là hẳn vội vàng vượt ngục nhằm hoàn thành Một việc gì đó. Việc này chẳng phải chính là manh mối quan trọng đang chờ phía cảnh sát tìm kiếm hay sao?

Tăng Nhật Hoa đưa mắt nhìn lên trên và hỏi: "Rốt cuộc hẳn muốn làm gì? lẽ nào lại có Một "Bản thông báo tử vong" mới mà hẳn buộc phải thi hành trong thời gian sắp tới sao?"

Đây có lẽ là phán đoán dễ dàng nhất hiện nay đối với một sát thủ có niềm tin kiên định như Eumenides mà nói còn có chuyện gì khác quan trọng hơn chuyện trừng phạt những kẻ tội phạm đang ung dung tiêu dao ngoài vòng pháp luật kia.

La Phi nhìn Tăng Nhật Hoa rồi nói theo chủ đề của đối phương: "Tôi cần cậu làm một bản phân tích chi tiết theo phán đoán này, tiến hành thẩm tra những tội nhân mà pháp luật chưa thể trừng trị được, mục tiêu

trọng điểm là có thể khoanh vùng được những đối tượng sau: những đối tượng gần đây gây ra tội ác đã được lan truyền rộng rãi và đang chuẩn bị trốn ra nước ngoài; những đối tượng mới vào tù hoặc sắp vào tù; đối tượng có bệnh hiểm nghèo có khả năng di căn trong thời gian ngắn nhất".

"Tôi hiểu rồi!" Tăng Nhật Hoa dùng tay vừa đẩy cặp mắt kính của mình lên vừa trả lời, vẻ bề ngoài uể oải của cậu lại lộ ra chất tinh anh lão luyện: "Trong vòng một ngày tôi sẽ nộp cho anh bản báo cáo thẩm tra chi tiết".

La Phi đáp lời "rất tốt!" rồi quay sang nhìn Mộ Kiếm Vân nói: "Cô giáo Mộ, cô có thể phân tích sâu hơn tâm lý của Eumenides xem ngoài khả năng thi hành "Bản thông báo tử vong" ra, còn có yếu tố bên ngoài nào có thể hối thúc hãn vội vàng vượt ngục như vậy không?"

Mộ Kiếm Vân nhíu mày đáp : "Tôi không nghĩ ra.... Nếu hãn đã hạ quyết tâm trở thành một sát thủ chính nghĩa thì trên đời này còn có gì khiến cho hãn phải lưu luyến nữa đâu?"

Tuy Mộ Kiếm Vân không thể cho La Phi một câu trả lời có giá trị nhưng mà nói của cô lại khiến cho anh hơi chột dạ.

Vì La Phi biết rằng không phải Eumenides không lưu luyến gì hết, chỉ có điều việc này không có ai biết mà thôi. Eumenides đã mãi mãi không thể nào quên được người con gái đó. Dù lúc bản thân lâm nguy nhưng hãn vẫn lo gửi gắm cô ấy cho người đáng tin cậy trước. Có điều, hiện giờ người nhận lời chăm sóc cô ấy đã gặp nạn, lẽ nào vì Eumenides đã biết được thông tin đó nên mới vượt ngục để có thể tự mình chăm sóc cô ấy?

Nhưng La Phi lại lập tức tự phủ định giả thiết này, vì hậu quả của việc vượt ngục hoàn toàn đi ngược lại với giả thiết của anh. Trước tiên, Eumenides rất rõ việc La Phi sớm đã biết hãn coi trọng cô gái ấy như thế nào, bởi vậy hãn muốn tiếp xúc được với cô ấy chắc chắn không thể qua khỏi tầm kiểm soát của La Phi. Nhưng điều đó tất nhiên cũng không có

nghĩa là hãn không có cách nào qua lại với cô ấy. Bởi Eumenides vào tù với thân phận Đỗ Minh Cường, sau khi hãn mãn hạn và được ra tù, thân phận này lại trở thành người thường, dù có bị La Phi theo dõi cũng chẳng hề hãn gì. Nhưng một khi vượt ngục, Đỗ Minh Cường sẽ trở thành đại phạm trong vụ trọng án. Bởi vậy, hãn sẽ phải trốn La Phi cả đời, điều này có nghĩa là hãn vĩnh viễn sẽ không có cơ hội để tiếp cận với cô gái đó nữa.

Thế nên chắc chắn không phải là vì người con gái đó mà vượt ngục. Nếu vì cô gái, đó hãn lên ngoan ngoãn cải tạo trong tù, trở thành một người trong sạch mà La Phi cũng chẳng dám động tới mới phải.

Đúng lúc La Phi đang suy ngẫm, có một bóng người vội vàng chạy vào trong phòng họp. Mọi người chẳng ai bảo ai đều quay ra nhìn người đó. Cậu chính là Doãn Kiếm - trợ thủ của La Phi.

La Phi không chờ đợi Doãn Kiếm mở miệng nói gì thì đã hỏi trước: "Sao rồi?" La Phi phái cậu đi thám thính tin tức từ phía nhà tù nên thấy cậu vội vã trở về như vậy liền đoán chắc là có phát hiện gì mới.

"Bây giờ không được gặp Trương Hải Phong, ban quản lý nhà tù không cho chúng ta nhúng tay vào vụ này". Doãn Kiếm nói như vừa dấm vừa xoa: "Nhưng quá trình Đỗ Minh Cường vượt ngục về cơ bản đã rõ". Hãn với mấy tên tội phạm nghiêm trọng cùng phòng giam men theo ống thông gió và ống dẫn nước mưa để vào được trong toàn nhà văn phòng, sau đó hãn giết ba kẻ đồng phạm trong tầng hầm của toàn nhà, đồng thời hãn còn cố tình tung tin vượt ngục giả nhằm đánh lạc hướng truy đuổi của nhân viên trực ban nhà tù sang phía chiếc xe tải. Còn Đỗ Minh Cường trốn trong xe cảnh sát của Trương Hải Phong để chờ cơ hội tập kích anh ta, sau đó lái xe của Trương Hải Phong thoát khỏi nhà tù".

La Phi "ừm" một tiếng đồng thời anh ta chú ý dường như kích động hơn nhiều so với nội dung lời nói của Doãn Kiếm nên lập tức gặng hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Mọi người nhìn thứ này đi, đây là thứ Đỗ Minh Cường bỏ lại hiện trường gây án", vừa nói Doãn Kiếm vừa rút ra một túi nhựa đựng vật chứng trong suốt từ trong túi áo ra. Chiếc túi đó đựng mấy mảnh giấy bìa cứng trên đó có biết có vết nước mưa và máu quện vào nhau vẫn còn chưa khô.

La Phi Đón lấy chiếc túi rồi nhìn qua một lượt sau đó buột miệng nói: "Bản thông báo tử vong".

Doãn Kiếm nuốt nước bọt cái ực và đáp: "Đúng vậy! Một lúc bốn bản!"

Thần sắc La Phi bỗng chốc trở nên nghiêm nghị, anh đeo một đôi găng tay trắng vào sau đó cẩn thận lấy từng mảnh giấy trong chiếc túi đó ra rồi lần lượt từng tờ ra xem, sau đó mới xác định được không nghi ngờ gì nữa đó chính là nét chữ của Eumenides.

Mộ Kiếm Vân cùng mấy người kia đều đứng dậy và tới gần quan sát. Bọn họ đều hiểu rất rõ sự tồn tại của những mảnh giấy kia có ý nghĩa gì.

Tăng Nhật Hoa khẽ than một câu: "Như vậy thì Đỗ Minh Cường coi như đã thừa nhận mình là Eumenides rồi". Năm ngoái, tổ chuyên án mất bao công sức mới bắt được Đỗ Minh Cường về quy án nhưng vì không có chứng cứ nào chứng minh được thân phận sát thủ của hắn lên cuối cùng chỉ có thể xử hắn ngồi tù năm năm. Giờ Đỗ Minh Cường cuối cùng cũng đã tự thừa nhận bộ mặt thật của mình, chỉ tiếc là hắn lại thoát được ra ngoài và tới giờ vẫn chưa rõ hành tung.

Mộ Kiếm Vân nói: " không cần biết hắn có bao nhiêu thân phận hợp pháp, từ sau chỉ cần chúng ta bắt được hắn thì hắn sẽ không còn cách nào phủ nhận chính mình là Eumenides nữa".

La Phi cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý nhưng anh lập tức lại nói thêm một câu với giọng tự trào: "Chỉ cần hắn không cắt đứt mấy ngón tay còn lại là được". Trong lần truy bắt Đỗ Minh Cường trước đó, La Phi từng có được dấu vân tay ngón giữa bàn tay trái của Eumenides, nhưng Đỗ Minh

Cường đã cắn đứt đầu ngón tay đó khiến cho dấu vân tay mà La Phi có được chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Sau đó, Đỗ Minh Cường vào tù, La Phi cố lưu trữ tất cả dấu vân tay trên các ngón tay còn lại của hắn. Giờ đây "Bản thông báo tử vong" kia đã tố cáo thân phận của Đỗ Minh Cường. Hắn muốn che đậy thân phận sát thủ của mình thì buộc phải hủy tất cả các ngón tay còn lại mới được.

Tăng Nhật Hoa cũng ùa vào với sự tự trào của La Phi, cười hi hi, sau đó lại nói: "Vậy thì xem ra lần vượt ngục này của Đỗ Minh Cường là chuyện tốt đối với việc chúng ta kết thúc vụ án nhỉ?"

Mọi người ở đó đều hiểu ý của Tăng Nhật Hoa. Nếu Đỗ Minh Cường không vượt ngục thì chờ sau khi hắn mãn tù được thả ra, chỉ cần thay tên đổi họ trở thành một người khác, hắn vẫn có thể tiếp tục gây án. Còn cảnh sát, trừ phi bắt được quả tang nếu không cho dù có đối mặt với hắn cũng bất lực. Còn hiện giờ, cho dù Đỗ Minh Cường có thay đổi thân phận hay không, có tiếp tục gây án hay không, chỉ cần có thể bắt hắn về thì tổ chuyên án sẽ giành được phần thắng trong cuộc chiến với Eumenides. Xét từ góc độ này mà nói, việc Đỗ Minh Cường vượt ngục lại là việc tốt đối với tổ chuyên án. Những người khác để ý tới thân phận của mình, dù họ có nghĩ vậy cũng sẽ không nói ra, chỉ có Tăng Nhật Hoa là phôi bò ăn nói không che đậy thôi.

La Phi bỗng chau mày, anh đặt lần lượt 4 "Bản thông báo tử vong" lên mặt bàn rồi quan sát tỉ mỉ. Những vết máu bắn tung té càng khiến cho La Phi hiểu rằng việc không ngại bộc lộ thân phận Eumenides chứng tỏ hành vi vượt ngục của Đỗ Minh Cường hẳn phải có ý nghĩa quan trọng hơn rất nhiều.

Liễu Tùng nhìn thấy "Bản thông báo tử vong" gửi cho Trương Thiên Dương liền không nhịn được mà cất lời hỏi: "Đây là thứ tội danh gì vậy?"

La Phi quay sang nhìn Liễu Tùng và nói: "Cậu có thể cho các anh em đang bảo vệ Trương Thiên Dương rút lui được rồi. Eumenides sẽ không

đụng đến đứa trẻ đó đâu. Bản thông báo này hoàn toàn không được thành lập, đó chỉ là công cụ giúp Đỗ Minh Cường vượt ngục mà thôi".

Mộ Kiếm Vân gật đầu thể hiện ý kiến tán đồng nói: "Đây là chiến thuật tâm lý của Đỗ Minh Cường. Trước tiên giết chết 3 người bạn tù sau đó lại đưa ra "Bản thông báo tử vong" cho Trương Thiên Dương, như vậy Trương Hải Phong chắc chắn sẽ hoảng loạn rồi đột ngột hạ lệnh truy bắt, sau đó lại bị đối phương khống chế, những điều này chẳng có gì kì lạ cả".

Lúc này Doãn Kiếm đột nhiên nhớ ra điều gì, cậu vội nói xen vào: "Trong ba tên tội phạm nghiêm trọng ấy, có một tên bị trọng thương và vẫn còn sống".

La Phi lập tức hỏi: "Ồ? là ai vậy?"

«Tên đó là Hàng Văn Trị" , Doãn Kiếm vừa nói vừa chỉ vào cái tên trên một "Bản thông báo tử vong".

"Hàng Văn Trị ư?" La Phi hơi giật mình, dường như cánh cửa nào đó trong ký ức của anh ta lại lật mở ra. Anh hỏi lại Doãn kiếm với giọng đầy kinh ngạc «là anh ta?»

"Ai cơ?" Doãn Kiếm hỏi lại theo bản năng. Còn những người khác thì đều có vẻ không hiểu gì cả.

La Phi tạm thời không giải thích ngay được, ánh mắt anh trùng xuống rồi lập tức động não suy ngẫm. Anh chợt nhớ tới người thanh niên mà anh bắt hồi đầu xuân năm nay, tên của người đó là Hàng Văn Trị. Chàng trai đáng thương ấy bị một đứa con gái lừa hết sạch tài sản. Cuối cùng, vì anh ta dùng bạo lực để đòi tiền nên đã phạm tội cướp đoạt tài sản và bắt giữ con tin. Lúc đó, anh ta thụ lý vụ án này, biểu hiện của đôi nam nữ kia khiến anh tin rằng giữa họ thực sự có mối quan hệ nợ nần. Chỉ có điều Hàng Văn Trị không có cách nào chứng thực được chuyện đó nên cũng không sao rửa sạch tội cho mình được. Từ góc độ này mà nói, Hàng Văn Trị vào tù với nỗi oan và tội nhục vô cùng lớn, và nỗi oan đó cũng tương

tự cảnh ngộ năm đó của Văn Hồng Bình - bố đẻ của Eumenides. Chỉ có điều La Phi theo nghề cảnh sát đã nhiều năm nay, nên anh anh đã sống quen thuộc với thiện ác, lạnh lùng trong cuộc đời. Đối với anh mà nói, chỉ có pháp luật mới là sợi dây tiêu chuẩn có thể ràng buộc hành vi của con người. Dù La Phi hoàn toàn đồng cảm với cảnh ngộ của Hàng Văn Trị, nhưng anh vẫn phải nộp lên cơ quan điều tra những tư liệu có liên quan đến vụ án theo đúng pháp luật. Sau đó, Hàng Văn Trị bị xử tù, La Phi cũng dần quên đi vụ án đó.

Lúc này đây, cái tên Hàng Văn Trị bỗng dưng lại xuất hiện trong vụ án vượt ngục của Đỗ Minh Cường. Đến giờ La Phi mới biết, người thanh niên có cảnh ngộ tương tự với Văn Hồng Bình lại ở cùng phòng gian với Eumenides. Còn khi Đỗ Minh Cường vượt ngục, anh ta lại là người duy nhất chịu sự trừng phạt của Eumenides mà lại đại nạn không chết. Tất cả những việc này lẽ nào chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Không! từ trước tới giờ La Phi chưa bao giờ tin vào cái gọi là trùng hợp. Khi bất cứ một sự trùng hợp nào xảy ra, anh ta đều thể đi tìm mối liên hệ tất nhiên được ẩn chứa bên trong nó.

Lát sau suy nghĩ của La Phi lập tức quay trở lại, anh lại hỏi Doãn Kiếm: " giờ anh ta đang ở đâu?"

Doãn Kiếm trả lời "Chắc là đang ở phòng trọ bệnh của bệnh viện Nhân dân tỉnh. Nghe nói vừa mới được cấp cứu xong".

"Tôi cần tư liệu chi tiết của người này!", tay La Phi gõ mạnh lên mặt bàn, sau đó anh nhìn Tăng Nhật Hoa rồi nói: "Cậu đi sàng lọc hồ sơ của Hàng Văn Trị cho tôi, bao gồm cả hoàn cảnh gia đình, sơ yếu lý lịch .... và phải cực kì chi tiết. Tôi muốn biết có phải cậu ta có mối liên hệ gì đó với tập đoàn Long Vũ hay không?"

Tăng Nhật Hoa chỉ đáp một câu: " Rõ!", gương mặt cậu ta vẫn đầy hồ nghi, thực sự không thể nào nghĩ ra được chuyện này thì có liên quan gì tới tập đoàn Long Vũ.

Lúc này La Phi lại nhìn sang Doãn Kiếm và nói: "Cậu vẫn phải đi một chuyến nữa tới nhà tù để điều tra thật cụ thể cho tôi những biểu hiện của Hàng Văn Trị khi ở trong nhà tù, trọng điểm bao gồm: ai sắp xếp phòng gian cho anh ta, bản ghi chép những lần có người vào thăm anh ta, mối quan hệ giữa anh ta và Đỗ Minh Cường như thế nào..."

Doãn kiếm nhanh nhẹn đáp "Rõ!" rồi đứng lên đi làm nhiệm vụ ngay. Mặc dù người mới ngồi được có khoảng hai ba phút còn chưa ấm chỗ.

"Cô Mộ, cô đi với tôi đến bệnh viện Nhân dân để gặp Hàng Văn Trị một lát. Đội trưởng Liễu, cậu hãy ở lại đội cảnh sát hình sự để chờ lệnh và chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào!" Khi nói tới mấy câu cuối cùng này, La Phi đứng dậy, lưng anh thẳng tắp cương nghị, những mệt mỏi trước đó dường như đã hoàn toàn bị ngọn lửa chiến đấu trong anh thiêu đốt hoàn toàn.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12.3

11 giờ 23 phút sáng.

Tại phòng trọng bệnh của bệnh viện Nhân Dân tỉnh.

Hàng Văn Trị đã tỉnh dậy sau khi hôn mê, anh ta cảm thấy đầu nặng trĩu, cổ họng liên tục dâng lên cảm giác nóng rức, vô cùng đau đớn. Phía trên đầu anh ta treo một túi máu lớn, từng giọt máu cứ chầm chậm được truyền vào cơ thể anh ta để giành giật sự sống yếu ớt của anh ta với tử thần.

Cô y tá đến xem tình hình anh ta như thế nào sau đó lại quay người đi khỏi phòng bệnh một lát sau ở cửa phòng bệnh. Một lát sau, ở cửa phòng bệnh vọng lại tiếng nói chuyện: "Anh ta tỉnh rồi ạ!"

"Chúng tôi có thể vào trong được chứ?"

"Được! Nhưng các anh không được kích động anh ta, cũng đừng bắt anh ta nói nhiều quá".

"Tôi hiểu!"

.....

Sau khi cuộc nói chuyện của họ kết thúc, tiếng bước chân di chuyển về phía trước giường bệnh. Đầu của Hàng Văn Trị không thể cử động được. Anh ta chỉ có thể chờ đợi vị khách tới đúng tầm nhìn của mình một cách bị động.

Trước mắt Hàng Văn Trị là một người đàn ông trung niên mặc quần áo cảnh sát, ngoài ra còn có thêm một cô gái nhỏ nhả đi sau lưng anh ta, chỉ có điều cô gái đó đứng đứng ở vị trí đường giới hạn tầm nhìn của anh ta nên khó mà nhìn thấy hết toàn bộ diện mạo của cô ấy được. Hàng Văn Trị chỉ có thể nheo mắt lại cố gắng quan sát người đàn ông cách mình gần nhất kia.

Người đàn ông đó như biết được thị lực của Hàng Văn Trị không tốt nên cúi mình xuống, đưa mặt lại gần mắt anh ta rồi hỏi: "Anh còn nhận ra tôi không?"

Hàng Văn Trị bỗng nhớ lại chuyện xưa, anh ta bèn cố sức mở miệng nói như hụt hơi: "Cảnh ... cảnh sát La"

La Phi giờ một tay lên rồi xua tay nói: "Nhận ra tôi là được rồi, anh không cần phải nói gì hết, cứ nghe tôi nói trước đã".

Hàng Văn Trị chầm chầm chớp mắt để thay cho động tác gật đầu. La Phi trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào bởi Hàng Văn Trị tuy bị thương nặng nhưng việc giao tiếp giữa hai người họ không có trở ngại gì, thế nên anh ta lập tức đi thẳng vào chủ đề chính: "Chúng tôi vừa tiến hành điều tra chi tiết về lý lịch của anh. 10 năm trước bố anh mắc bệnh ung thư, các chuyên gia u bướu hàng đầu trong tỉnh đã hội chẩn cho ông ấy. Dựa vào điều kiện gia đình anh lúc đó thì chắc chắn không thể nào điều động được nguồn lực lớn đến vậy. Tôi đã hỏi vài người trong số họ, bọn họ đều không phủ nhận là năm đó họ được Đặng Hoa nhờ vả. Chúng tôi còn điều tra ghi chép về những lần được thăm tù của anh, phát hiện ra anh từng tiếp xúc với Mã Lượng - giám đốc của Mộng Hương Lầu, mà Mã Lượng lại là một trong những tướng tài đặc lực dưới trướng của A Hoa bởi vậy chúng tôi có đủ lý do để tin rằng giữa anh và tập đoàn Long Vũ có mối quan hệ bí ẩn và rất sâu sắc".

Hàng Văn Trị trợn mắt nhìn thẳng vào La Phi, vừa không có ý phủ nhận và cũng không muốn giấu giếm điều gì. Việc đã đến nước này rồi có dấu diếm cũng còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Đây chính là thái độ mà La Phi mong muốn, vì như vậy anh có thể tiếp tục chủ đề của mình mà không lo bị gián đoạn: "Chúng tôi còn biết có người đã lo lót cho bên hậu cần trại giam, để anh được phân vào ở phòng giam 424, còn mối quan hệ giữa anh và Đỗ Minh Cường thì lại rất tốt. Tôi biết anh cố tình tiếp cận hẳn bởi anh muốn báo thù cho Đặng Hoa, đúng không nào?"

Hàng Văn Trị chớp mắt rồi cố gắng để nói điều gì đó "Đỗ...."

La Phi đoán được đối phương quan tâm đến điều gì anh liền trả lời thẳng thắn trước: "Đỗ Minh Cường đã vượt ngục thành công rồi".

Hàng Văn Trị nhắm nghiền hai mắt đỏ da vừa bất lực vừa nuối tiếc.

"Anh đừng nghĩ tới chuyện gì khác nữa, chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi thôi", rồi La Phi nhắc nhở đối phương lần nữa: "Vì câu trả lời của anh, biết đâu có thể giúp chúng tôi nhanh chóng bắt được Đỗ Minh Cường về quy án, anh hiểu không?"

Hàng Văn Trị lập tức mở to hai mắt, đồng thời dùng ánh mắt sôi sục để bày tỏ nguyện vọng rất muốn hợp tác.

La Phi chính thức đưa ra câu hỏi thứ nhất: "Chủ ý vượt ngục là do ai đưa ra trước?"

Miệng Hàng Văn Trị khẽ động đậy, giọng nói yếu ớt nhưng nhìn khẩu hình thì rõ ràng anh ta đang nói từ "Tôi".

La Phi lại hỏi tiếp: "Anh cố tình kích lệ Đỗ Minh Cường vượt ngục để sau đó thừa cơ báo thù phải không?"

Hàng Văn Trị chớp mắt tỏ ý thừa nhận.

La Phi hỏi: "Đỗ Minh Cường ngay từ đầu đã đồng ý vượt ngục phải không?"

Hàng Văn Trị dùng hơi để bật ra từ "không".

"Vậy anh thuyết phục hẳn như thế nào?", cuối cùng thì La Phi cũng đã đi đến trọng điểm của chủ đề anh đang nói, kì thực câu hỏi này nhằm điều tra xem nguyên nhân tại sao cuối cùng Đỗ Minh Cường lại thay đổi chú ý và tham gia vượt ngục.

Nhưng câu trả lời của Hàng Văn Trị như bị mắc lại, anh ta ngẩn người một lát rồi mở miệng nói tiếp "Không ... không phải tôi!"

Điều này khiến cho La Phi vô cùng bất ngờ anh vội vàng hỏi: "Không phải anh thuyết phục hẳn thế thì là ai?"

Hàng Văn Trị không trả lời ngay, hơi thở của anh ta có phần nặng nề hơn, hình như trong lòng anh ta có chút do dự và mâu thuẫn. La Phi cũng đoán trước là đối phương không muốn lôi đồng bọn của mình vào cuộc nên anh bắt buộc phải đánh tan lo lắng của đối phương.

"Tôi vốn chẳng có hứng thú gì với vụ vượt ngục này cả, cho dù các anh có làm gì đi nữa thì đó đều là rắc rối của ban quản lý nhà tù. Cái mà tôi quan tâm chỉ là làm sao để bắt được Đỗ Minh Cường mà thôi. Tôi phải biết được nguyên nhân hối thúc hẳn vượt ngục, như vậy mới có thể nắm bắt trước hành động tiếp theo của hẳn".

Lời lẽ thành khẩn của La Phi cuối cùng cũng khiến cho Hàng Văn Trị hạ quyết tâm, anh ta cố lấy hơi rồi nói rõ bốn chữ "Đi hỏi A Hoa".

La Phi vừa có được thông tin liền lập tức quay người sang và nói với cô gái kia "Đi".

Cô gái từ nãy tới giờ luôn đứng đằng sau anh ta chính là Mộ Kiếm Vân. Cô cảm thấy có chút gì bất ngờ lên đứng yên tại chỗ và hỏi lại: "Đi luôn bây giờ ư?". Vì đối với cô mà nói việc thăm vấn Hàng Văn Trị vẫn chưa hoàn toàn triển khai hết.

La Phi thì cứ thế dứt khoát bước đi và nói với giọng tự trách rằng "Chúng ta đã hành động muộn rồi. Đáng lẽ chúng ta nên đi tìm A Hoa sớm hơn".

Mộ Kiếm Vândành phải cố gắng theo kịp bước chân của La Phi và trong cả quá trình đó cô cũng dần dần hiểu ra một vài điều. Đúng vậy, trong khi dàn xếp kế hoạch với Đỗ Minh Cường, Hàng Văn Trị và A Hoa chắc chắn là đồng mưu. Nếu trong tù, Hàng Văn Trị đã không thể nào thuyết phục nổi Đỗ Minh Cường vượt ngục Thì ở bên ngoài chắc chắn A Hoa đã cố tình tạo ra một vài ảnh hưởng đối với Đỗ Minh Cường, mà điểm này thì ngay cả Hàng Văn Trị cũng không hề hay biết. Tình hình đã điều tra tới đây rồi thì phải nhanh chóng thu thập thêm tin tức từ phía A Hoa mới được!

12:30 trưa tại trại giam tỉnh thành!

A Hoa bị đưa tới văn phòng thẩm vấn, là tội phạm nghiêm trọng mắc tội cố ý giết người liên anh ta phải đeo cả còng tay và còng chân nặng trĩch. Hành động vì thế mà vô cùng bất tiện. Trên người anh ta có rất nhiều chỗ bị băng gạc quấn đầy nhằm bảo vệ các vết thương do bị bồng bên ngày ngoài.

Mặc dù vậy, người thanh niên đó lại không hề tỏ ra yếu đuối thảm hại, anh ta đi từng bước vào trong phòng thẩm vấn, động tác chậm rãi đó lại lộ ra vẻ vững vàng. Sau đó, anh ta dừng lại và rà soát một lượt tình hình trong phòng: ngồi bên ngoài cánh cửa rào làm bằng sắt kia là một người nam và một người nữ, A Hoa không lạ gì hai người đó cả: một người là La Phi - đội trưởng đội cảnh sát hình sự, còn người kia là Mộ Kiếm Vân- chuyên gia tâm lý.

A Hoa nhìn La Phi và hỏi: "Anh sao anh lại tới đây nữa?", rồi vừa nói anh ta vừa tự ngồi xuống ghế thẩm vấn: "Chẳng phải là tôi đã khai hết rồi hay sao? Anh chỉ cần viết bốn chữ "khai đúng sự thật" lên bản tường trình khi kết án là được rồi mà". Nói xong anh ta nhấc cánh tay mình lên, xoa xoa vết thương trên đó, biểu hiện cao ngạo kia lại rất giống một một dũng sĩ đang khoe huân chương của mình.

Anh ta thực sự có lý do để khoe khoang . Trong vụ cháy lớn ở toàn nhà Long Vũ, anh ta đã dựa vào sức của chính mình để thiêu chết ba kẻ

thù, trong đó có Cao Đức Sâm. Dù anh ta phải đối mặt với sự trừng phạt của pháp luật, nhưng dù có phải đi xuống địa ngục anh ta vẫn giữ phong thái vinh quang của người chiến thắng.

La Phi lại tỏ thái độ không vội vàng nôn nóng, anh nói: "Lần này tôi tới không phải vì vụ án của anh". Anh biết không thể đem so sánh với Hàng Văn Trị được, vì muốn mọi thông tin thật từ miệng anh ta cũng khó chẳng khác nào câu cá lớn, trước tiên phải đánh cạn nhuệ khí của anh ta đã, rồi mới có thể tiến hành thu thập thông tin từ phía anh ta được.

A Hoa hơi liếc mắt, anh ta nhìn La Phi và Mộ Kiếm Vân: "Nói vậy thì mấy người tới đây để làm gì?"

La Phi im lặng giây lát rồi nói rõ từng chữ một "Đỗ Minh Cường vượt ngục rồi!"

Ánh mắt A Hoa vốn đã quay trở lại với vết thương trên cánh tay, nhưng vừa nghe thấy vậy, ánh mắt anh ta đột nhiên nhìn thẳng về phía La Phi. Còn La Phi cũng sớm có sự chuẩn bị. Anh nhìn thẳng vào mắt A Hoa, ánh nhìn ấy như chứa một chiếc móc câu vậy, chỉ cần tia nhìn của đối phương tiến tới là sẽ vướng vào đó không tài nào thoát ra nổi nữa.

La Phi nhắc lại rõ ràng hơn câu nói vừa rồi của anh: "Đỗ Minh Cường đã vượt ngục rồi", và lại bổ sung thêm một câu "Hắn còn ra tay giết hại cả ba người bạn cùng phòng giam, trong đó có người mới vào tù cách đây nửa năm tên Hàng Văn Trị".

A Hoa khẽ máy mắt, anh ta cố gắng để khống chế cảm xúc của mình, cố gắng kiềm chế không cho đôi tay đang đeo còng kia đập mạnh xuống ghế. Sau mấy lần hít thở một cách nặng nề, anh ta mới bình tĩnh hơn một chút rồi hạ giọng hỏi "Ba người đó được chết rồi sao?"

La Phi trực tiếp nói ra suy nghĩ của A Hoa: "Người anh quan tâm là Hàng Văn Trị có phải không? anh ta chưa chết, cổ họng anh ta bị cửa rách, nhưng may mà động mạch chủ không bị thương".

A Hoa thở hắt một hơi, hai mắt anh ta nhắm lại, người dựa vào thành ghế không biết đang suy nghĩ những gì.

La Phi có thể cảm nhận được tâm trạng thấp thỏm của anh ta hiện giờ. Đây cũng chính là hiệu quả mà anh đang cố gắng đạt được. Con cá lớn kiêu ngạo kia đã từ từ bị bao vây bởi mọt nhọc và hoảng loạn.

Nhưng La Phi vẫn còn muốn tiếp tục đả kích đối phương: "Anh thất bại rồi! Kế hoạch của anh không những không thành công mà ngược lại còn bị Đỗ Minh Cường lợi dụng", nói xong La Phi lại hỏi A Hoa giọng chế giễu: "Anh hoàn toàn không phải là đối thủ của hã, sao lại phải làm thêm một việc vô nghĩa như vậy chứ?"

A Hoa mở mắt giận dữ nhìn đối phương rồi nói mỉa mai: "Nếu nói tôi đang làm một việc thừa thãi thì đó cũng là do cảnh sát các anh bất tài".

"Thật là buồn cười!" La Phi dùng ánh mắt không hề nhượng bộ để át đi khí thế của đối phương, anh nói: "Chính tay tôi đã đeo cái còng số 8 và tay anh ta, anh có tư cách gì để nghi ngờ năng lực của tôi cơ chứ?"

A Hoa đúng là đã cười thật. Mới đầu anh ta chỉ cười nhạt vài tiếng, sau đó tiếng cười dần nổi với nhau thành tràng dài. Anh ta cười ngoạo cả đầu rồi nhìn xéo về phía La Phi giống như đang nhìn một kẻ tiểu nhân gian xảo vậy.

Nhưng La Phi lại không hề giận dữ, anh cứ chờ cho đối phương ngừng cười rồi mới lại hỏi với giọng lạnh lùng "Anh cười cái gì?"

A Hoa ngẩng cao đầu hỏi lại : "Anh thật sự nghĩ là cảnh sát các anh có thể bắt được tôi sao?"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12.4

La Phi ngửa lòng bàn tay ra rồi nhắc nhở đối phương "Đó đã là sự thật rồi đấy thôi!"

"Đó là vì tôi cố tình để mình bị các anh bắt, có vậy các anh mới hành động trót lọt được! Còn nếu tôi không tình nguyện, các anh có cách gì để bắt được tôi?", A Hoa nhếch miệng rồi lắc đầu một cách kiêu ngạo và nói: "Thôi bỏ đi. Tôi chán chả buồn nói với mấy người, dù sao mấy người cũng không hiểu".

Bỗng nhiên La Phi cũng bật cười gật đầu nói "tôi hiểu!"

A Hoa hơi ngạc nhiên, anh ta nheo mắt hỏi "anh hiểu cái gì?"

La Phi đáp: "trước giờ anh đều không coi cảnh sát chúng tôi ra gì cả. Dù là khi chúng tôi truy bắt anh hay khi tiến hành thẩm vấn anh, lúc nào anh cũng đặt mình ở thế bề trên, giống như anh mới là kẻ có quyền sinh quyền sát trong cuộc chơi này vậy. Đối với anh mà nói, không phải là chúng tôi bắt được anh mà là anh giúp chúng tôi được thỏa nguyện. Do anh giết chết Cao Đức Sâm ngay giữa thanh thiên bạch nhật nên cảnh sát mới có cơ hội bắt anh. Đây như là một món quà lớn không cần hoàn lại vậy, nên bên cạnh sát chúng tôi lẽ ra phải hết lòng cảm kích anh mới phải".

Vừa nói nụ cười trên khuôn mặt La Phi như đông lại khiến cho không khí trong vòng phòng thẩm vấn bởi thế mà trở lên nặng nề hơn. A Hoa bỗng chốc vô thức cảm thấy chút bất an trong lòng, anh ta hơi di chuyển cơ thể theo phản xạ.

Ánh mắt La Phi vẫn luôn dán vào A Hoa, tay phải anh ta thò vào ngăn kéo của bàn thẩm vấn, một lát sau anh đã lôi ra một chiếc máy cát sét nhỏ gọn dạng di động rồi đẩy lên mặt bàn.

A Hoa hơi ngơ ngẩn rồi cười mỉa nói: "Anh ghi âm trộm tôi à? Có cần thiết phải làm vậy không?" Bởi anh ta sớm đã khai ra hết tội giết Cao Đức Sâm của mình rồi, thực sự không tài nào hiểu nổi đối phương lại còn dùng thủ đoạn đê tiện và chẳng có ý nghĩa gì như vậy nữa.

La Phi cũng không giải thích gì anh chỉ ấn nút play máy cát sét, sau đó một giọng nam vang lên.

"Tôi là Hàn Hạo - đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành. Hôm nay tôi ghi lại đoạn độc thoại này để vạch trần chân tướng một vụ huyết án sắp xảy ra....."

A Hoa đã quá quen thuộc với giọng nói này rồi. Đó chính là đoạn băng ghi âm Hàn Hạo dùng để vạch trần vụ án giết chết hai mạng người ở toà nhà Long Vũ. Lúc đầu, cuộn băng này bị Eumenides lấy đi, sau đó không hiểu cơ duyên thế nào lại lọt vào tay Cao Đức Sâm. Cao Đức Sâm dùng nó để uy hiếp A Hoa ép A Hoa cuối cùng phải liều mình sống chết một phen với hắn. Khi đó vụ cháy lớn ở phòng tiệc của toàn nhà Long Vũ sớm đã tiêu trụi cuộn băng gốc thành tro rồi, nhưng cuộn băng Cao Đức Sâm sao ra thì không hiểu thế nào lại rơi vào tay cảnh sát. A Hoa đành nhìn La Phi để chờ câu trả lời từ phía anh.

La Phi thấy đối phương đang lấy làm khó hiểu liền tắt máy ghi âm đi.

Anh nói : "anh giết chết Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng ở tòa nhà Long Vũ, anh tưởng rằng cảnh sát không có được chứng cứ nên vốn không có cách nào đối phó với anh. Chỉ cần anh muốn thì anh sẽ có thể tự do ngoài vòng pháp luật mãi mãi". Nói tới đây, La Phi hơi dừng lại rồi giọng điệu như nặng hơn anh nói tiếp: "nhưng anh đã sai lầm, người khống chế tình hình thực sự khi đó không phải là anh mà là cảnh sát chúng tôi. Vì của băng ghi âm này đã nằm trong tay chúng tôi từ lâu rồi,

cuộn băng mà Cao Đức Sâm lấy được thực ra do tôi cố tình để lại bản sao cho hẳn. Là tôi cố tình làm vậy anh hiểu chưa?"

Sắc mặt A Hoatrở nên xấu đi, cái đầu đang ngẩng cao cũng cúi dần xuống. Anh ta là một người thông minh nên chắc chắn không có thể hiểu được logic trong lời nói của La Phi. Im lặng hồi lâu anh nhìn xuống chiếc còng trên tay mình và cười khổ não: "Anh đã lợi dụng tôi, lợi dụng tôi để đối phó với Cao Đức Sâm".

La Phi trịnh trọng nói : "Nhiệm vụ của tôi là trừ gian diệt ác, một ngày tập đoàn Long Vũ, tập đoàn Cao Thị còn chưa bị diệt trừ thì cả tỉnh thành này không được yên một ngày".

Mặt A Hoa tối sầm lại, cảm lạnh không nói lên lời. Anh ta vốn tưởng rằng mình đã khống chế được tất cả mọi thứ, giết chết Cao Đức Sâm là một màn quá ngoạn mục, thấy mình mới là nhân vật chính trong vở kịch đó! Phía cảnh sát ư? chẳng qua cũng chỉ là mấy vai phụ chuyên đi nhặt nhạnh chiến lợi phẩm sau chiến tranh mà thôi. Nhưng giờ thì khác, anh ta biết mình đã sai lầm trong vở kịch hoành tráng ấy, anh ta chỉ là một diễn viên, tất cả hành vi của anh ta đều theo chỉ thị của đạo diễn. Còn đạo diễn đang thao túng tất cả mọi cục diện lại chính là người đàn ông đang ngồi trước mặt anh ta giờ phút này đây.

La Phi vẫn tiếp tục tung hỏa lực để ra đòn cuối cùng hạ gục đối phương: "Những chuyện anh không biết thực ra còn rất nhiều", La Phi khẽ thở dài và hỏi "anh tưởng rằng giết được Cao Đức Sâm là đã báo thù cho Minh Minh hay sao?"

Câu nói này đã chạm đúng nỗi đau của A Hoa, anh ta đột nhiên ngẩng đầu lên và hỏi rất nhạy cảm: "Anh có ý gì?"

La Phi đáp: "Người ra tay với Minh Minh là kẻ khác, kẻ đó đã để lại bằng chứng thép tại hiện trường, anh tự xem đi". Vừa nói La Phi vừa lấy chiếc túi đựng vật chứng từ trong túi áo ra rồi đưa cho viên cảnh sát vũ trang chịu trách nhiệm pháp giải và giám sát A Hoa.

Viên cảnh sát bày túi vật chứng ra trước mặt A Hoa. Anh ta tập trung nhìn vào, thấy rõ trong túi có một sợi tóc dài màu vàng xoăn tít. Anh ta hiểu rất rõ sợi tóc đó nói lên điều gì, hai tay tạo thành năm chặt lại toàn thân run rẩy không tài nào kiểm soát nổi. Cuối cùng, anh ta không chịu nổi sự nhục nhã và phần nộ đang sục sôi trong lòng nên đã đập thật mạnh cái còng tay vào chiếc ghế.

Một tiếng "rắc", mặt chiếc ghế gỗ dùng để cố định tư thế ngồi của phạm nhân nứt ta thành hai mảnh.

Viên cảnh sát cao to trắng kiện bước lên trước và quát "mày làm gì vậy?" sau đó dùng hai cánh tay kẹp chặt cổ A Hoa và nói "Ngoan ngoan chút đi!"

Vừa bị còng tay vừa bị viên cảnh sát kẹp chặt khiến cho A Hoa không có sức phản kháng. Mặt anh ta đỏ rực lên đầy vẻ giận dữ rồi nhả từng chữ một từ trong kẽ răng ra "thằng khốn vong ân phụ nghĩa .... Tôi phải giết chết nó, tôi phải giết chết nó!"

Sắc mặt La Phi nghiêm lại, anh chất vấn A Hoa "Anh có quyền gì mà giết gã?" dù giọng nói không lớn lắm nhưng lại hoàn toàn dập tắt tiếng chửi bới vẫn phần nộ của A Hoa khiến cho anh ta đành phải ngậm miệng lại. La Phi lại tiếp tục nói: "Mà cũng chẳng cần anh phải đi giết gã, cùng lúc anh bị bắt Báo Đầu cũng đã bị bắt về quy án rồi, pháp luật tất sẽ cho gã sự trừng phạt thích đáng!"

Nghe những lời nói kiên định ấy của La Phi ãong A Hoa đã dần dần bình tĩnh trở lại. Đúng là anh ta từng thoáng nhìn thấy bóng dáng của Báo Đầu ở trại giam, nhưng trước đó anh vẫn tưởng rằng Báo Đầu chỉ dây dưa với vụ quyết đấu giữa anh ta và Cao Đức Sâm thôi chứ không thể ngờ rằng gã mới chính là kẻ hạ độc thủ với mình, kết quả là hạn nhằm tới Minh Minh. Tự trách mình có mắt không trông, A Hoa đồng thời cũng bắt đầu nhìn nhận viên cảnh sát ngồi trước mặt mình với một thái độ khác.

Do thân phận và nghề nghiệp của mình nên A Hoa từ lâu đã có thứ cảm giác căm ghét thiên bẩm đối với cảnh sát. Và sau khi Đặng Hoa bị bắn chết, thứ cảm giác ấy lại ngày càng ăn sâu cắm rễ vào anh ta. Đối với anh ta, cảnh sát không chỉ là kẻ thù lúc mình đang vui vẻ hành tẩu giang hồ mà còn là từ thay thế cho sự vô dụng và bất lực.

Một người bạn bất tài chí ít còn có thể có chút tình nghĩa, một kẻ địch cũng có thể có được sự tôn trọng của đối phương nhưng một kẻ thù vô dụng thì ngoài sự khinh miệt mĩa mai ra chẳng xứng đáng với thứ gì cả.

Đó chính là thái độ bấy lâu nay của A Hoa đối với cảnh sát. Trong cuộc chiến đấu giữa anh ta và tập đoàn Cao Đức Sâm, A Hoa lại nghi ngờ phía cảnh sát đang âm thầm trợ giúp cho đối thủ của mình. Bởi vậy, thái độ đối địch của anh ta đối với cảnh sát lại càng thêm nghiêm trọng. Nhưng vị đội trưởng mới nhậm chức của đội cảnh sát hình sự tinh thành này lại đang thay đổi dần thái độ của A Hoa đối với cảnh sát.

Viên cảnh sát không chỉ đánh bại A Hoa mà còn bắt luôn cả hung thủ thực sự làm hại đến Minh Minh. Dù là với Cao Đức Sâm hay với Báo Đầu thì người đó đều thiết diện vô tư. Anh thực sự là chiến sĩ bảo vệ pháp luật trung kiên. Một người lợi hại tới mức người khác không tài nào đoán biết được gì về anh ta có lẽ sẽ bắt được sát thủ Eumenides.

Thực tế La Phi đã từng bắt được Eumenides một lần rồi, chỉ có điều chưa định tội chết được cho hắn mà thôi. Nếu cho anh ta thêm một cơ hội nữa e là cả Eumenides cũng không thể tiếp tục may mắn như lần trước được.

Một đối thủ vô dụng đang có một sự chuyển vận hết sức kỳ diệu. Anh gần như có đủ lý do để có thể trở thành một người bạn vô cùng lợi hại.

La Phi cũng nhận ra sự thay đổi trong tâm trạng của A Hoa, anh bèn đưa tay ra hiệu cho viên cảnh sát thả anh tbenft, viên cảnh sát lập tức buông A Hoa ra nhưng ánh mắt vẫn luôn gắn chặt vào anh ta nhằm đề phòng anh ta có hành động gì bất thường.

A Hoa hơi vắn vẹo cổ để làm giảm bớt các cảm giác đau đớn và nghẹn thở. Sau đó, anh ta nhìn La Phi, ánh mắt không còn chút thù hằn nào nữa, đồng thời anh ta bắt đầu nói với giọng rất nghiêm túc: "Anh còn ở đây làm cái gì nữa? Anh lên đi đối đối phó với tên sát thủ kia mới phải?"

La Phi cũng đã thay đổi thái độ của mình, anh thành khẩn đáp: "Tôi cần có sự giúp đỡ của anh".

A Hoa tự cười mỉa chính mình hỏi: "Hoàn cảnh của tôi hiện giờ thì còn giúp được gì cho anh kia chứ?"

La Phi đáp: "Tôi muốn biết lý do tại sao Đỗ Minh Cường vượt ngục? vì có vậy tôi mới có thể chủ động truy tìm tung tích của hắn?"

A Hoa nói "ừm" một tiếng tỏ vẻ đã hiểu ý đồ của La Phi. Anh ta hơi do dự một lát rồi đột nhiên nói: "Tôi có thể cho anh biết nhưng tôi có một điều kiện".

La Phi liền trả lời rất thẳng thắn: "Anh nói đi, chỉ cần luật pháp cho phép, tôi chắc chắn sẽ đồng ý với anh".

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12.5

A Hoa nói với giọng lạnh lạnh: "Tôi muốn nhìn thấy Báo Đầu chết trước".

Yêu cầu lại tuy có hơi bất ngờ nhưng cũng hợp tình hợp lý. A Hoa biết tội của mình đã không thể nào nhận được sự khoan hồng nữa, nên tâm nguyện duy nhất của anh ta lúc này là được nhìn thấy kẻ thù của mình bị tiêu diệt trước. Nay anh ta còn căm hận Báo Đầu hơn cả sự thù hận với Eumenides. Vì anh ta và Eumenides ai theo chủ nấy, dù Không đội trời chung, song chí ít vẫn đều rất tôn trọng đối phương. Còn Báo Đầu và anh ta, mang tiếng là anh em nhiều năm, trong khi anh ta rất thật lòng đối xử với gã và cho dù cả đã phản giáo thì anh ta cũng chưa từng gây khó dễ gì cho gã, nhưng hoàn toàn không thể ngờ được rằng gã lại độc ác đến vậy, rõ ràng đó là một kẻ tiểu nhân xảo quyệt nguy hiểm. Nếu không thể chứng kiến ngày tận mạng của Báo Đầu thì quả thực anh ta chết không nhắm mắt.

La Phi có thể hiểu được tâm trạng của A Hoa. Trên thực tế anh ta cũng rất căm ghét loại người như Báo Đầu. Tuy đều là tội phạm nhưng dù là A Hoa hay Báo Đầu, mỗi người đều có vị trí khác nhau trong lòng anh. Anh suy ngẫm một lát thấy rằng tội của Báo Đầu xét về hành vi cố tình phạm tội hay mức độ nghiêm trọng của sự việc đều đã đủ nhận mức án tử hình. Bởi vậy, anh liền nhận lời ngay với A Hoa: "Tôi có thể sắp xếp để Báo Đầu tiếp nhận phán xét trước anh".

A Hoa gật đầu đáp "Đa tạ!". Dù anh ta và La Phi tiếp xúc chưa nhiều, nhưng giữa hai người họ lại rất dễ xây dựng được lòng tin. Anh ta tin rằng La Phi sẽ không thất hứa, và anh ta cũng cho đối phương đáp án,

đúng như lời hứa ban đầu: "Muốn tóm được cái đuôi của Eumenides anh chỉ cần theo dõi thật chặt cô gái đó".

La Phi kẽ nheo mày như đã thăm cảm thấy điều gì đó nhưng lại chưa hoàn toàn xác định được.

A Hoa giải thích thêm: "Tôi nói với cô gái đó rằng hung thủ giết bố đẻ của cô ấy đã bị cảnh sát bắt giữ, có điều cảnh sát vẫn chưa nắm được chứng cứ chứng thực hẳn ta giết người, bởi vậy hẳn chỉ bị xử có 5 năm tù giam. Đây chính là nguyên nhân Eumenides vượt ngục, anh hiểu chưa?"

Hóa ra là vậy! Ánh mắt của La Phi dần dần trở nên rõ ràng hơn. Lúc đầu Đỗ Minh Cường mới bị bắt vì công tác của phía cảnh sát còn rất nhiều kẽ hở lên chân tướng của vụ án luôn là gương mặt trong nội bộ cảnh sát và không được công khai trước đại chúng. Bởi vậy, cô gái ấy chắc chắn cũng không biết gì. Giờ A Hoa đã nói chuyện này với cô ấy, đối với Eumenides đang ngồi trong tù, hẳn chắc chắn là đang phải đối diện với một tình huống vô cùng khó xử. Lẽ nào chính tình huống đó đã hối thúc hành vi vượt ngục của Eumenides sao?

Trong khi La Phi dần hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt Mộ Kiếm Vân lại càng đầy hoài nghi, cô đã đoán được rằng cô gái kia chắc là TrịnhTrinhjG - con gái của vị cảnh sát bị sát hại Trịnh Hách Minh. Nhưng cô thực sự không tài nào hiểu nổi việc Đỗ Minh Cường vượt ngục sao lại là do ảnh hưởng của Trịnh Giai?

Lúc này La Phi với viên cảnh sát tới và nói: "Được rồi, dẫn anh ta đi đi". A Hoa không chờ viên cảnh sát phải gọi mà đã tự đứng dậy và đi về phía cửa sau của phòng thẩm vấn. Khi tới cửa anh ta bỗng dừng lại quay đầu nhìn La Phi và nói "Chờ cho tới ngày anh bắt được hẳn hãy tới mộ đốt tờ giấy thông báo cho tôi nhé!"

La Phi không nói gì mà chỉ gật đầu đáp lại. A Hoa cười lớn rồi quay người rời khỏi đó. Dường như trong lòng anh ta đã không còn vướng mắc gì nữa.

Chưa đợi A Hoa và viên cảnh sát kia đi Mộ Kiếm Vân đã không thể kiên nhẫn hơn được nữa, lông mày dựng lên, cô vội hỏi La Phi: "Đội trưởng La, có phải anh còn điều gì giấu mọi người không?"

La Phi thành thật thừa nhận trước: "Đúng là có, nhưng khi tôi gọi cô cùng tới đây nghĩa là tôi đã không muốn giấu cô nữa rồi".

Mộ Kiếm Vân không biết phải làm sao, đành bĩu môi nói: "Thế thì anh nói đi". Tuy cô rất không vừa ý về cái kiểu luôn tự cho mình là đúng và luôn muốn tự thâm tóm mọi việc của La Phi, nhưng đó chính là tính cách cứng cỏi của anh chẳng ai có thể thay đổi được.

La Phi chỉ nhìn vào cái máy ghi âm đặt trên bàn và nói: "Vậy thì tôi sẽ nói về cuộn băng ghi âm này trước..."

La Phi vừa nói, Mộ Kiếm Vân đã ngắt lời anh: "Việc này không cần anh phải nói tôi đã biết rồi".

La Phi cảm thấy hơi kỳ lạ: "Cô biết rồi? Cô biết gì nào?"

"Tôi biết vì sao anh đã có được cuộn băng ghi âm từ trước rồi nhưng lại không chịu đưa ra để bắt A Hoa về quy án", Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi như vừa cười vừa không và nói với vẻ rất chắc chắn.

La Phi bật cười một tiếng. Anh ngồi khoanh tay không nói gì, tỏ thái độ "nguyện lắng nghe" như đang cố ý thử tài đối phương vậy.

Mộ Kiếm Vân bèn ghé khuôn mặt xinh đẹp lại gần bên tai La Phi, cố tỏ ra bí hiểm, cô nói: "Vì cuộn băng ghi âm đó vốn là giả".

Câu nói này như nói trúng tim La Phi vậy, anh đột ngột nhìn Mộ Kiếm Vân, thần sắc có chút lúng túng, giống như học sinh đang quay cóp bị giáo viên bắt được tại chỗ vậy.

Mộ Kiếm Vân thấy La Phi hoảng hốt như vậy liền cười lên sung sướng.

La Phi cứ thế nhìn chăm chăm Mộ Kiếm Vân chừng 2, 3 giây, sau khi biết chắc không phải đối phương cố tình hù dọa mình, anh bèn hỏi một cách khỗ sớ: "Làm sao mà cô nghe ra vậy? Cuộn băng này có sơ hở gì à?". Vừa hỏi anh vừa không chờ Mộ Kiếm Vân trả lời, vội tua lại cuộn băng định nghe lại từ đầu nội dung vừa rồi một lần nữa.

Nhưng Mộ Kiếm Vân đã đưa tay ra chặn nút Play của máy để ngăn hành động của La Phi lại.

Cô nói: "Được rồi, anh cũng đừng tự hù dọa mình nữa, cuộn băng anh thiết kế hoàn toàn không có chút sơ hở nào".

La Phi nhíu mày thật chặt và như tự nói với mình: "vậy thì tại sao..."

Mộ Kiếm Vân cũng không nở giày vò anh thêm nữa, cuối cùng cô cũng trả lời thẳng thắn: "Là Tăng Nhật Hoa nói cho tôi biết đấy, anh ấy không giống anh đâu, anh ấy không thể nào giấu nổi chuyện gì trong lòng được".

La Phi chợt bừng tỉnh rồi lắc đầu nói với giọng khỗ sớ: "Cái tên tiêu tử này..."

Cuộn băng ghi âm đó đúng là làm giả mà người thực hiện chính là cao thủ máy tính Tăng Nhật Hoa.

Năm ngoái A Hoa liên thủ với Hàn Hạo giết chết Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng trong tòa nhà Long Vũ. Vụ án này chúng làm trót lọt không chút kẽ hở rồi đổ tội cho Eumenides. Tuy La Phi đã nhìn rõ được thủ pháp của A Hoa nhưng khỗ nỗi Hàn Hạo đã chết nên không có người làm chứng trực tiếp. Sau đó, phía cảnh sát biết được Hàn Hạo có giữ lại một cuộn băng ghi âm để vạch tội A Hoa nhưng lại đến chậm một bước. Cuộn băng đã bị lấy đi trước. Sau khi Eumenides vào tù La Phi đã từng nhiều lần khuyên nhủ hẳn, hi vọng hẳn có thể giao nộp cuộn băng đó cho phía cảnh sát, để A Hoa chịu sự trừng phạt của pháp luật. Có điều Eumenides vẫn án binh bất động. Mãi cho tới khi La Phi phát hiện ra A Hoa đang chăm sóc cho Trịnh Giai, anh mới nhận ra rằng Eumenides

và A Hoa đã có thỏa thuận với nhau từ trước. Điều này có nghĩa là phía cảnh sát đã không còn khả năng tìm được điểm mấu chốt trong vụ án A Hoa từ phía Eumenides nữa.

Lúc đó cuộc chiến giữa A Hoa và Cao Đức Sâm ngày một khốc liệt và đã trở thành mối họa lớn cho trị an của cả tỉnh thành. La Phi nóng lòng muốn diệt trừ hai thế lực tà ác này, nhưng anh ta lại lo lắng rằng: trong bối cảnh cân bằng trước mắt nếu phía cảnh sát không dốc toàn lực để diệt trừ cái ác thì sẽ rất dễ bị một trong hai thế lực đó lợi dụng và trở thành đồng bọn giúp chúng trấn áp thế lực còn lại. Trong cuộc đọ sức ba bên này, La Phi không muốn trở thành trai cò mà muốn trở thành ngư ông đắc lợi.

Thế là, anh bắt đầu lập mưu xem có thể mượn một sức mạnh nào đó để phá tan cục diện giằng co khốc liệt này giữa A Hoa và Cao Đức Sâm hay không. Tốt nhất có thể khiến cho hai bên tiến tới nước quyết sống mái một phen, sau đó phía cảnh sát sẽ có thể danh chính ngôn thuận đứng ra thanh toán nốt tàn cuộc, từ đó xóa sổ hoàn toàn hai thế lực bạo hành lớn nhất trong tỉnh thành.

Thực ra Cao Đức Sâm mưu hại A Hoa không những không thành mà ngược lại còn làm hại tới cô gái Minh Minh vô tội. Điều này khiến cho A Hoa càng hạ quyết tâm tìm Cao Đức Sâm báo thù. Cao Đức Sâm cũng vì thế có phần sợ hãi, ngày thường lúc nào cũng có vệ sĩ theo sát, hãn càng không dễ gì mà chạm gặp A Hoa. Đôi lúc La Phi có chút suy nghĩ: nếu cuộn băng vạch tội hoa của Hàn Hạo rơi vào tay Cao Đức Sâm thì tốt biết mấy. Với kiểu đặt lợi ích lên hàng đầu của Cao Đức Sâm, hẳn chắc chắn sẽ tìm gặp A Hoa để đem cuộn băng đó ra uy hiếp anh ta. Trong mắt hãn, A Hoa ngoài việc ngoan ngoãn nghe lời ra thì không có con đường nào để đi nữa. Nhưng, chuẩn mực làm người của A Hoa hoàn toàn khác với Cao Đức Sâm. Khi bị đối thủ nắm được tử huyệt, anh ta sẽ quyết không đầu hàng xin tha mà chỉ liều một phen sống mái với kẻ địch để cùng chết. Và đối với phía cảnh sát, cục diện đó rõ ràng là kết cục lý tưởng nhất.

Chỉ tiếc là cuộn băng đó đã không còn khả năng xuất hiện nữa, La Phi thấm tiếc trong lòng rồi đột nhiên một ngày anh bỗng nảy ra ý định: Nếu phải chằm ngòi cho cuộc quyết đấu sinh tử giữa A Hoa và Cao Đức Sâm thì ý nghĩa chính của cuộn băng ghi âm kia cũng không còn quan trọng nữa. Nếu đã như vậy thì tại sao lại không làm giả 1 cuộn băng khác? Chỉ cần có thể làm cho thật giả lẫn lộn thì có thể đạt được hiệu quả như dự tính ban đầu.

Nghĩ vậy La Phi lập tức đến tìm Tăng Nhật Hoa để tư vấn, nếu xét về mặt kỹ thuật thì việc làm giả của băng ghi âm có khả thi hay không. Còn Tăng Nhật Hoa thì nói rất rõ ràng với La Phi rằng: chỉ cần có thể tìm được tư liệu ghi lại giọng nói của Hàn Hạo hồi còn sống thì sẽ có thể dùng thao tác máy tính tương ứng với tiến hành phân tích sóng âm thanh trong giọng nói của Hàn Hạo, sau khi có được mô hình số liệu rồi sẽ đưa tư liệu âm thanh của người khác vào mô hình đó và khớp chúng lại với nhau. Như vậy có thể làm giả được đoạn ghi âm giọng nói của Hàn Hạo. Tất nhiên, mỗi người đều có thói quen cố định khi nói, dù là âm nhẹ hay trọng âm, tiết tấu ngắt nghỉ hay cách dùng trợ từ ngữ khí đều khác nhau. Bởi vậy, dù có tiến hành mô phỏng rất hoàn hảo đối với âm điệu thì đoạn ghi âm làm giả cũng không thể nào qua mắt được khâu giám định nghiêm ngặt của bên tư pháp, có điều nếu chỉ dùng để lừa người bình thường thì cũng đã thừa khả năng rồi.

Hàn Hạo là đội trưởng cũ của đội Cảnh sát hình sự tinh thành nên từng để lại rất nhiều tư liệu âm thanh trong các cuộc họp hay hội nghị. La Phi đưa các tư liệu đó cho Tăng Nhật Hoa, hai người cùng bắt tay vào việc làm giả đoạn ghi âm. Thực ra người đọc đoạn "tự bạch" đó chính là La Phi, những cái gọi là "dấu vết đặc biệt" cố tình để lại hiện trường vụ án thực ra cũng không hề tồn tại. Chỉ là khi án mạng xảy ra, trong phòng tối đen như mực, sau đó hiện trường được bàn giao cho phía cảnh sát, như vậy A Hoa sao có thể hiểu ra được bí mật trong đó?

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12.6

Nhằm đảm bảo hơn, sau khi hoàn thành đoạn ghi âm đó, La Phi đã cho vợ của Hàn Hạo là Lưu Vi nghe trước một lượt. Ngay cả người thân cận nhất với Hàn Hạo cũng không phát hiện ra sơ hở nào trong đó, Bởi vậy, La Phi mới tin tưởng 100% rằng vấn đề cần suy nghĩ tiếp là làm thế nào để đưa cuộn băng này tới tay Cao Đức Sâm mà không để lại dấu vết gì.

La Phi phái Doãn Kiếm đi tìm một "trợ thủ" thích hợp, họ đã nhằm trúng mấy tay chân cấp thấp nhất của tập đoàn Cao Đức Sâm trong phạm vi cai quản của đồn cảnh sát Lâm Giang. Hôm ấy, Doãn Kiếm đột nhập vào căn nhà cho thuê của bọn chúng nhưng không phải để "tìm" đồ mà để "tặng" đồ. Cậu dấu cuộn băng ghi âm vào trong tủ chứa đồ tạp vật.

Sau đó, La Phi, Doãn Kiếm và đội trưởng Du của đồn cảnh sát Lâm Giang cùng diễn một màn kịch hay. Nghe nói chân tay của thuộc hạ mình đang bị đội Cảnh sát hình sự tình thành theo dõi, chủ tịch Hoàng của hộp đêm Tinh Đô lập tức thăm dò tin tức từ phía đồn trưởng Du, và thông tin này nhanh chóng được truyền tới tai của Cao Đức Sâm.

Vì người nhà của Mông Phương Lượng đã từng được nghe cuộn băng ghi âm do Hàn Hạo để lại nên việc A Hoa mưu sát 2 vị Phó chủ tịch tập đoàn Long Vũ sớm đã được lan truyền trong giới giang hồ. Bởi vậy, vừa nghe nói đội Cảnh sát hình sự đang muốn tìm một thứ đồ có liên quan tới vụ án mạng đó, Cao Đức Sâm tức tốc xuất phát và đã tìm được cuộn băng đó trước bên cảnh sát. Lúc đó, hẳn vui mừng như phát điên lên, tưởng rằng đã có được vũ khí xoay chuyển tình thế cuộc chiến trong tay, nhưng hẳn ta sao có thể biết được đó thực ra là một bức thiệp mời hẳn tới thẳng địa ngục.

Những sự việc tiếp diễn sau đó giống hệt như La Phi dự tính. Sau khi bị Cao Đức Sâm uy hiếp, A Hoa không hề do dự mà hạ quyết tâm cùng sống chết một phen với hắn. Anh ta đơn thương độc mã tới dự tiệc, đã hoàn thành việc thích sát Cao Đức Sâm trong hoàn cảnh tưởng như không thể nào thực hiện nổi. Khi đó, anh ta đã nghe một lượt toàn bộ đoạn băng ghi âm nên giờ mới hoàn toàn không nghi ngờ gì về cuộn băng của La Phi cả.

Điều này không chỉ nhờ vào tài năng mô phỏng âm thanh tài tình của Tăng Nhật Hoa mà còn do La Phi nắm rất rõ nội dung đoạn băng ghi âm nữa. A Hoa không thể nào ngờ được rằng, ngoại trừ anh ta và Hàn Hạo ra còn có người khác hiểu rõ tới từng chi tiết về kế hoạch chết chóc đó của mình như vậy. La Phi dựa vào việc phân tích bóc tách và khôi phục vô cùng tinh tế từng chi tiết vụ án mới khiến cho A Hoa không thể không tin rằng đoạn "tự bạch" đó hẳn chắc chắn là do chính miệng Hàn Hạo nói ra.

Sau khi nhận được tin báo án tử phía bộ phận quản lý vật tư của tòa nhà Long Vũ, La Phi lập tức tới hiện trường cùng với lực lượng cảnh sát hình sự. Không chỉ bắt A Hoa, anh còn bắt luôn cả Báo Đầu - kẻ có dính líu tới vụ gây nổ ở chung cư cao A Hoa sống về quy án. Hai thế lực ác bá lớn nhất trong tỉnh thành bỗng chốc như rã không đầu nên nhanh chóng rơi vào tình trạng hỗn loạn, sắp sụp đổ.

Mưu kế một mũi tên trúng hai đích này của La Phi đã thành công rực rỡ. Nhưng việc dùng chứng cứ giả để dẫn dụ cuộc tàn sát lẫn nhau giữa hai tập đoàn ác bá trong tỉnh thành nếu bị rêu rao ra ngoài ít nhiều cũng không được ổn thỏa cho lắm. Vì thế, ngoại trừ ít người trực tiếp tham gia vào vụ này, không một ai biết nội tình sự việc. Vừa rồi Mộ Kiếm Vân nói cuộn băng ghi âm là giả khiến cho La Phi tưởng rằng nội dung đoạn băng có sơ hở nên không khỏi lo sợ. Giờ mới biết được hóa ra là do Tăng Nhật Hoa để lộ thông tin nên anh mới nhẹ nhõm hẳn.

Khi nói câu than thở: " Cái tên tiểu tử này...", La Phi lại hỏi Mộ Kiếm Vân "Cậu ta nói cho cô biết từ bao giờ vậy?" Mộ Kiếm Vân trả lời:

"Chính vào ngày A Hoa bị bắt. Cậu ta vừa nghe được thông tin đã gọi điện cho tôi, còn dương dương tự đắc rồi tự khen mình nữa".

La Phi chỉ cười khì một tiếng và nói: "Vậy thì được". Cũng coi như cậu ta sau khi hoàn thành kế hoạch rồi mới khoe khoang với người đẹp, nếu không sau này có nhiệm vụ bí mật nào chắc anh cũng không dám dùng tới cậu ta nữa.

Mộ Kiếm Vân dường như không hứng thú gì với chuyện này nữa nên lập tức chuyển chủ đề và hỏi: "Được rồi, nói chuyện khác đi! Chuyện cô gái kia là thế nào?"

La Phi dường như thờ dãi, nhưng lại không thể phát ra tiếng. Anh ta nhìn cô gái và nói: "Thực ra đối với việc này, có lẽ cô còn hiểu nhiều hơn tôi..."

Mộ Kiếm Vân lấy làm lạ nên hỏi lại "Tôi hiểu gì về chuyện này kia chứ?", cô đang nghi ngờ không biết có phải do vừa nãy mình trêu chọc La Phi lên anh bị di chứng ngay không. Rõ ràng chuyện này cô không biết chút gì, anh lại nói rằng cô là người hiểu rõ nhất.

La Phi không hề có ý được gì cả, khi Mộ Kiếm Vân đang nghi hoặc, anh đã nhắc nhở đối phương: "Cô còn nhớ không, có lần cô đã nói: sau khi Viên Trí Bang chết Eumenides Cần tìm gấp một chỗ dựa tình cảm. Khả năng cao là hắn sẽ tìm tới một cô gái yếu đuối, yếu đuối tới mức không thể làm tổn thương tới hắn. Và cô gái này tốt nhất là có hoàn cảnh tương đồng với hắn, như vậy Eumenides mới có mong muốn tiếp cận đối phương. Họ có thể có được tiếng nói chung từ đó dần nảy sinh tình cảm".

Mộ Kiếm Vân hơi ngần người ra, cô lập tức nhận ra một điều lẽ nào hắn đã tìm tới Trịnh Giai?

La Phi gật đầu đáp: "Trịnh Giai sang Mỹ để làm phẫu thuật, thực ra đều do một tay Eumenides sắp xếp. Hắn dùng cuộn băng ghi âm đã cướp

được để làm cuộc trao đổi, giao phó nhiệm vụ chăm sóc Trịnh Giai cho A Hoa".

Tình tiết này quả thực quá bất ngờ, Mộ Kiếm Vân thốt lên "trời ơi!" Cô chỉ còn biết dùng cách bình thường nhất thế này để bày tỏ cảm xúc, sau đó cô trừng mắt nhìn La Phi và nói: "Một việc lớn như thế này mà anh lại luôn giấu tôi!".

La Phi đáp với giọng lấy lòng: "Chẳng phải giờ tôi đã nói cho cô biết rồi sao? Ngoài cô ra, tôi chưa hề nói cho bất cứ ai biết đâu. Vì Trịnh Giai vẫn chưa biết hẳn chính là hung thủ đã giết phải bố đẻ của mình nên nếu sự việc này bị phơi bày ra, cô gái đáng thương đó chắc chắn sẽ phải chịu tổn thương quá lớn".

Biết mình là người duy nhất mà La Phi tin tưởng, sắc mặt Mộ Kiếm Vân cũng vui lên nhiều. Cô bắt đầu suy ngẫm sâu hơn về việc này, một loạt các dấu hỏi đang nhảy ra khỏi đầu cô: "Vậy hiện giờ hai người họ là như thế nào với nhau? Lúc đầu làm sao mà anh phát hiện được? Sau khi phát hiện ra sao anh không nhân cơ hội đó để tóm gọn hẳn?"

La Phi lần lượt trả lời: "Khi tôi đang điều tra vụ giết chết hai mạng người ở toàn nhà Long Vũ, tôi đã vô tình phát hiện ra Eumenides từng nhiều lần tới xem biểu diễn violin của Trịnh Giai. Họ tiếp xúc với nhau cũng không hiểu lắm nhưng cảm giác giữa hai người đều rất tốt. Giờ đôi mắt của Trịnh giai cũng nhờ có Eumenides mà được chữa lành nên ngoài việc có tình cảm sâu sắc với với hẳn ra, chắc hẳn là còn thêm phần cảm kích và vương vấn nữa. Còn về việc cô hỏi tại sao tôi lại không nhân cơ hội đó mà tóm gọn Eumenides? Ha, cô quên rồi sao? Lúc đó, Eumenides đã thay đổi thân phận thành Đỗ Minh Cường và vào trong nội bộ tổ chuyên án. Sau khi hẳn rời khỏi tổ chuyên án, tôi luôn theo dõi hẳn mãi cho tới khi tận tay bắt được hẳn".

Mộ Kiếm Vân vừa nghe vừa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Chờ cho La Phi nói xong cô mới khẽ than một câu: "Thật đáng tiếc! Nếu chúng ta biết

Trịnh Hách Minh có một cô con gái mù cả hai mắt thì có lẽ đã sớm đón được đuôi của Eumenides rồi".

La Phi "ừm" một tiếng tỏ ý tán đồng. Khi anh mới vừa nhậm chức tổ trưởng tổ chuyên án, Mộ Kiếm Vân cũng từng phân tích nhu cầu tình cảm của Eumenides trước cuộc họp và rất nhiều điểm ở chính giai hoàn toàn trùng khớp với những phân tích của Mộ Kiếm Vân. Ví dụ như cô ấy giống Eumenides ở điểm bố đẻ họ đều bị chết một cách đột ngột, thêm vào đó bản thân lại mù cả hai mắt nên vô cùng yếu đuối, môi trường cô ấy sống có thể cung cấp 2 sở thích tao nhã là mỹ vị và âm nhạc... Đáng lẽ họ lên sớm nghĩ tới việc Eumenides có lẽ sẽ tiếp cận Trịnh Giai. Chỉ có điều La Phi và Mộ Kiếm Vân khi ấy không hiểu rõ lắm về hoàn cảnh gia đình Trịnh Hách Minh nên tiếc là đã bỏ qua manh mối đó.

Lúc này, Mộ Kiếm Vân có phần cảm khái: "Xem ra Viên Chí Bang cũng có phần sơ suất. Anh ta để cho đệ tử ruột của mình đi giết Trịnh Hách Minh thì lẽ ra phải cắt đứt hoàn toàn sợi dây tình cảm giống như người bình thường của đệ tử mình, để cho hắn có thể toàn tâm toàn ý trở thành sát thủ Eumenides thế hệ mới. Nhưng chính sự tồn tại của Trịnh Giai đã khiến cho hiệu quả thực tế đi ngược lại với dự tính của anh ta".

Theo quan điểm của Viên Chí Bang, Eumenides sẽ vĩnh viễn phải cùng lúc đối phó với hai thế lực đối lập nhau, một bên là các loại tội phạm mà pháp luật không có cách nào trừng trị chúng và một bên là phía cảnh sát. Nếu nói tội phạm là hắc đạo thì cảnh sát là bạch đạo. Như vậy, cả đời Eumenides sẽ phải sống trong vùng tối mà hắc bạch lưỡng đạo đều không thể dung túng cho hắn được.

Đối với kẻ tự xưng là người thực thi sự trừng phạt như Eumenides mà nói, khi đối diện với bọn tội phạm, hắn sẽ không hề nương tay, nhưng khi đối diện với phía cảnh sát trong lòng hắn chắc chắn sẽ lại sinh vương mặc về mặt tâm lý: vì cảnh sát cũng là những người chấp phát chính nghĩa, nên xét về mặt tình cảm thì Eumenides không thể tàn sát họ. Thế nhưng cảnh sát thì ngược lại, khi đối mặt với hắn, họ luôn không chút nhân nhượng. Tình hình này nếu cứ duy trì mãi thì một khi hắn phải

quyết chiến sinh tử với cảnh sát, Eumenides sẽ ở vào thế yếu vô cùng nguy hiểm.

Từng xuất thân là một cảnh sát sau đó "quy y" thành Eumenides, Viên Chí Bang hiểu rất rõ sự khác biệt về tâm lý giữa mình và phía cảnh sát. Khi anh ta đặt chân vào con đường trở thành Eumenides, anh ta đã hạ quyết tâm sẽ cắt đứt tình cảm với phía cảnh sát. Anh ta chọn Mạnh Vân làm vật hi sinh. Sau khi Mạnh Vân chết thảm trong vụ nổ đó, không chỉ lập trường của Viên Chí Bang và phía cảnh sát hoàn toàn đối lập nhau, mà về mặt tình cảm cũng không còn có thể trở lại được như trước nữa.

18 năm sau, Viên Chí Bang dốc sức nuôi dạy đệ tử ruột của mình để kế thừa sự nghiệp là Eumenides còn dang dở của anh ta. Viên Chí Bang biết rằng học trò của mình về kỹ năng thì đã điều luyện tới mức không còn gì phải lo lắng nữa, nhưng về mặt tâm lý tình cảm thì vẫn thiếu sự rèn luyện và cọ xát. Bởi vậy, anh ta mới giao cho hẳn nhiệm vụ đầu tiên trong đời đó là giết Trịnh Hách Minh, viên cảnh sát già vẫn luôn theo dõi Eumenides.

Xét từ mặt thị phi trắng đen mà nói, Trịnh Hách Minh là một người tốt hoàn hảo, nhưng đứng trên lập trường của Eumenides thì ông ta lại là một kẻ địch vô cùng nguy hiểm. Vậy lên Viên Chí Bang phải để học trò của mình hiểu được rằng người tốt và kẻ thù của mình có thể là cùng một người, bởi vậy, là một sát thủ thì buộc phải giữ vững lập trường và loại bỏ triết để thứ tình cảm thường tình đó.

Người thanh niên đó nghe theo lời của thầy, hẳn đã giết chết Trịnh Hách Minh và còn để lại ở hiện trường một vài thông tin sai lệch nhằm đánh lạc hướng phán đoán của cảnh sát. Viên Chí Bang tin rằng: sau khi trải qua cuộc chiến này phòng tuyến tâm lý của học trò mình sẽ vững vàng như sắt thép, tất cả kẻ thù đều không có cách nào dùng tình cảm để làm hại tới hẳn được.

Nhưng Viên Chí Bang không thể nào ngờ tới một cô gái lại có thể bước vào cuộc sống của học trò ông ta từ khe hở khó tìm nhất.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12.7

Hiện giờ đã không thể lý giải được tại sao người thanh niên kia lại chú ý tới cô gái ấy. Hoặc là do trước khi giết Trịnh Hách Minh, hắn từng theo dõi cuộc sống của đối phương nên đã phát hiện ra cô gái đó. Hoặc là do hắn đang thưởng thức mỹ vị và âm nhạc thì bắt gặp cô gái ấy... Nhưng tất cả đều không nói lên điều gì cả, bởi mở đầu của câu chuyện không quan trọng, quan trọng hơn đó là kết quả.

Viên Chí Bang phát hiện ra đệ tử của mình có qua lại với cô gái ấy, anh ta liền nhận ra ngay rằng: nhiệm vụ giết người đó không những đã không thể cắt đứt sợi dây tình cảm của hắn mà trái lại còn tạo ra một kẽ hở nguy hiểm trong tâm hồn hắn.

Tình cảm một khi đã nảy sinh sẽ không thể nào kìm nén nổi giống như mầm xuân mới đâm chồi vẩy, dù có là tảng đá nặng tới mấy cũng không thể nào ngăn nổi cây cỏ nhỏ bé sinh sôi nảy nở. Viên Chí Bang hiểu rõ đạo lý đó nên anh ta mới không trực tiếp can thiệp vào mối quan hệ giữa hai người họ, anh ta chỉ đưa ra một cuộn băng ghi âm kể lại chân tướng của vụ án "ngày 30 tháng 1" đó cho chính cô gái kia, anh ta muốn để cho học trò của mình tự quyết định.

Những chuyện xảy ra sau đó gần như đã chứng minh rằng hành động cứu vãn của Viên Chí Bang đã có hiệu quả. Eumenides thế hệ mới sau khi nghe xong cuộn băng ghi âm đó đã lựa chọn rời xa cô gái ấy và bước vào con đường mà người thầy đã sắp đặt cho mình.

La Phi những tưởng rằng người thanh niên đó sẽ vĩnh viễn không quay đầu nhìn lại, nhưng hành vi vượt ngục vừa rồi của hắn dường như đã khiến quan điểm của La Phi có phần thay đổi. Anh hơi khó nắm bắt

được trạng thái tâm lý thực sự của kẻ đó, vì thế anh mới cầu cứu chuyên gia.

La Phi hỏi thẳng Mộ Kiếm Vân: "Cô thấy Eumenides liệu có đi tìm người con gái đó nữa không?"

Mộ Kiếm Vân không đáp mà hỏi ngược lại anh: "Nếu không phải vậy thì tại sao hẳn lại vượt ngục? Anh nghĩ rằng hẳn sẽ sợ cô gái đó sao? Hẳn chỉ sợ đối phương sẽ nhìn thấy dung mạo của mình mà thôi!"

La Phi nghe xong liền im bặt không lên tiếng.

Eumenides Tại sao lại phải vượt ngục? Đây chính là vấn đề mà anh đã đưa ra trong cuộc họp lúc sáng và vẫn là câu hỏi anh đang đi tìm lời đáp. Câu hỏi này dường như đã có đáp án khi A Hoa cung cấp thông tin cho anh.

A HOA từng nói với Trịnh Giai rằng hung thủ giết chết bố đẻ cô ấy đã vào tù, nhưng vì không đủ chứng cứ buộc tội nên hẳn vẫn chưa phải chịu sự trừng phạt thích đáng. Thị lực của Trịnh Giai đang dần phục hồi trở lại, sau khi mắt cô ấy hoàn toàn nhìn thấy được, cô ấy chắc chắn sẽ đi tìm kẻ thù đã giết chết bố của mình. Cô ấy sẽ nhớ khuôn mặt của kẻ đó và bắt đầu nuôi hy vọng báo thù cho bố.

A Hoa đã lợi dụng điều này để ép Eumenides phải vượt ngục. Và nhìn vào những việc đã xảy ra âm mưu của A Hoa đã thành công.

Eumenides không hề ngần ngại dùng cách thức vượt ngục để trốn tránh Trịnh Giai vì hẳn không dám để cô ấy nhìn mình. Điều hẳn sợ nhất không phải là việc Trịnh Giai sẽ tìm hẳn báo thù mà sợ một thân phận khác của hẳn sẽ bị liên lụy, đó chính là người bạn tri kỷ ấm áp trong lòng người con gái ấy.

Nếu như Trịnh Giai nhìn thấy diện mạo thật của Eumenides, thì người thanh niên kia sẽ không có cách nào để dùng thân phận lúc trước xuất hiện trước mặt Trịnh Giai. Từ đó có thể phán đoán rằng sở dĩ Eumenides

mạo hiểm vượt ngục là vì vẫn còn mộng tưởng được trùng phùng với người con gái ấy.

Điều này rất dễ hiểu nên hoa mới lấy đó để Eumenides vượt ngục. Mộ Kiếm Vân cũng tán đồng với nhận định này, chỉ có La Phi là vẫn có chút nghi hoặc. Thấy La Phi cứ im lặng mãi, bộ kiếm văn như cảm nhận được sự do dự của anh bèn hỏi dò: "Anh nghĩ thế nào?"

La Phi chau mày trả lời: "Tôi chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ. Rõ ràng Eumenides đã lựa chọn con đường cho mình, đó là tiếp tục sứ mạng của Eumenides thì bắt buộc phải đoạn tuyệt với những tình cảm như của người thường, đặc biệt là với cô gái đó. Nhưng hãn lại muốn giúp cô ấy phục hồi phục hồi thị lực, vậy thì càng nên chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa mới phải. Sao hãn lại làm vậy? Cứ chần chừ do dự như vậy, chính là điều đại kỵ với người hành tẩu, lẽ nào hãn lại không hiểu?"

Mộ Kiếm Vân suy ngẫm mấy lời La Phi nói, cũng thấy có lý: giống như mía thì không bao giờ ngọt cả hai đầu. Người thanh niên đó cũng không thể nào cùng lúc diễn hai vai kẻ thù và người yêu trước mặt cô gái đó được. Khi hãn hạ quyết tâm sẽ trở thành Eumenides thì chắc chắn phải cắt đứt mối quan hệ với cô gái đó. Đặc biệt là giờ La Phi còn đang theo dõi chặt chẽ Trịnh Giai, là người thừa kế sự nghiệp Eumenides, chẳng nhẽ hãn vẫn còn vọng tưởng sẽ tiếp tục ở bên cạnh cô gái đó hay sao? Một sát thủ đã trải qua đủ các kiếp nạn thì không thể nào lại phạm một lỗi cơ bản như vậy được.

Một lát sau, Mộ Kiếm Vân nói với giọng do dự: "Nếu hãn đã thay đổi thì sao?"

Ánh mắt La Phi bừng sáng, anh lập tức hỏi: "Thay đổi thế nào? Tại sao lại thay đổi?"

Mộ Kiếm Vân hơi nghiêng đầu đáp: "đương nhiên là vì Trịnh Giai, hãn không muốn tiếp tục làm sát thủ Eumenides mà hãn muốn làm một người bình thường".

La Phi lại lắc đầu: "Nhưng hẳn vừa mới thực thi hình phạt với ba người liền".

Mộ Kiếm Vân vừa phán đoán vừa bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình: "Những hình phạt đó chỉ là một phần trong kế hoạch vượt ngục của hẳn mà thôi và không có nghĩa đó là lựa chọn cho bước đường sau này của hẳn. Hoặ là Eumenides từ đó sẽ đặt vô âm tín. Mãi tới nhiều năm sau, khi những hồ sơ có liên quan tới hẳn bị niêm phong, phần đông mọi người đều đã quên mất Eumenides , ngọn lửa báo thù trong lòng Trịnh Giai đã lạnh dần cùng với thời gian... Có lẽ đột nhiên có một ngày hẳn sẽ tới đưa Trịnh Giai đi. Bọn họ sẽ tìm một nơi nào đó và sống một cuộc sống hạnh phúc và không bị ai gây phiền phức nữa. Với bản lĩnh của người đó, hẳn hoàn toàn có thể làm được việc này. Dù có là La Phi cũng chẳng thể nào ngăn cản hẳn được".

La Phi tán thành đáp: "Đúng vậy. Tôi không thể ngăn cản hẳn được . Vì tôi không thể nào theo dõi cô gái đó cả đời được".

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi với ánh mắt rạng rỡ, rồi cô đổi giọng và nói: "Nếu anh có thể ngăn cản được hẳn, anh có làm vậy không? Ý tôi là nếu người đó đã từ bỏ con đường là sát thủ Eumenides, người đó chỉ muốn là một người bình thường".

La Phi ngẩn người ra rất lâu mà không có câu trả lời.

Mộ Kiếm Vân liền khẽ cười, cô nói: "Im lặng chính là một câu trả lời rồi đấy nhỉ".

La Phi cũng cười, thần sắc có chút khó xử và hơi mơ hồ. Mộ Kiếm Vân vẫn tiếp tục nhìn La Phi như muốn dùng ánh mắt để soi xét anh vậy: "Anh là một đối thủ lớn nhất của Eumenides, nhưng anh và Eumenides lại luôn kiên trì một lập trường chung, đó là căm hận cái ác. Việc anh bỏ qua cái chết của Đặng Hoa và còn kích hoạt cuộc đấu một mất một còn giữa A Hoa và Cao Đức Sâm đều nói lên điều đó. Chỉ có điều, anh tuân thủ luật chơi, quyết không làm những việc ngoài vòng pháp luật. 18 năm trước, chính anh đã tạo ra Eumenides. Giờ anh lại đang nỗ lực hết mình

để truy bắt Eumenides. Nhưng trong tâm hồn anh luôn có một Eumenides vẫn đang tồn tại. Con người đó dù luôn bị gò bó trong khuôn khổ pháp luật, dù không có cách nào thay đổi được hành động của anh nhưng vẫn luôn ảnh hưởng tình cảm trong anh. Bởi vậy, ít nhất thì anh cũng không ghét bỏ người thanh niên đó, anh còn thương xót hẳn và thậm chí còn có chút khâm phục hẳn. Chỉ cần hẳn kết thúc việc gây án, anh sẽ tình nguyện để mình mãi mãi không bắt được hẳn phải vậy không?"

La Phi cúi đầu nghe Mộ Kiếm Vân nói. Cả đời anh chưa có một ai có thể phán đoán chuẩn xác sâu sắc nội tâm anh như cô. Trước mặt người hồng nhan tri kỷ này anh cũng không muốn tiếp tục giấu giếm thêm điều gì bèn trả lời cô một cách hết sức thành thật: "Tôi thực sự không phải căm ghét đứa trẻ ấy. Cậu ta dùng cách của mình để trừng phạt kẻ ác, đây chính là việc mà tôi muốn làm nhưng lại không thể nào làm được. Đương nhiên, cậu ta cũng từng làm hại đến người vô tội, giết chết Trịnh Hách Minh chính là tội danh cậu ta khó mà rửa sạch được. Nhưng cậu ta lại toàn tâm toàn ý chăm sóc cô gái ấy, có lẽ đó chính là cách tốt nhất để cậu ta đền tội. Thế nên khi cô hỏi tôi là nếu cho cậu ta ngừng việc giết người lại, chỉ muốn được là một người bình thường ở bên cô gái kia, tôi có ngăn cản cậu ta hay không, tôi khó mà đưa ra câu trả lời ngay được. Tôi chỉ biết lưỡng lự giữa một bên là tình cảm và một bên là pháp luật. Nếu cô buộc tôi phải lựa chọn, kết quả mà tôi mong muốn nhất đó là cậu ta có thể đánh bại được tôi, trong khi tôi không thể chủ động tha cho cậu ta".

"Anh đang trốn tránh sự thật", câu nói của Mộ Kiếm Vân đã đánh trúng vào điểm yếu của La Phi. Cô nói tiếp: "Anh tình nguyện chịu sự thất bại một cách bị động như vậy cũng không chịu chủ động thách thức cái chuẩn mực vốn trời buộc bản thân mình bấy lâu nay".

La Phi thở dài một hơi và nói: "Đúng vậy..... rất nhiều lúc tôi đúng là một kẻ bị động".

"Vì anh là người có tình!", Mộ Kiếm Vân tiến thêm bước nữa nhằm gỡ bỏ tấm màn cuối cùng che phủ tâm trạng của La Phi, cô nói: "Chỉ tiếc là tình cảm của anh cũng bị cản trở quá nhiều quy tắc khiến anh không dám vượt qua giới hạn của mình nửa bước".

Câu nói lại khiến cho lòng La Phi khẽ nhói, khiến anh không khỏi nhớ lại vài chuyện đã qua. Trong nhiều năm sống độc thân, lẽ nào anh lại không hề có nhu cầu gì về tình cảm? Nhưng tình cảm của mình đúng là đã bị hạn chế bởi quá nhiều thứ lý tính, khiến anh từ đầu tới cuối chưa một lần được thoải mái bộc phát. Anh đã đối diện với tên tội phạm tàn bạo nhất nhưng lại chưa dám đối diện với vấn đề sẽ trói buộc cả đời mình này. Bây giờ Mộ Kiếm Vân giúp anh nói điều này ra khiến anh không khỏi xúc động khóe mắt ươn ướt.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 12.8

Mộ Kiếm Vân không nói gì thêm cô chỉ chăm chú nhìn La Phi như thể nắm bắt được từng nhịp sóng cảm xúc của anh. Một lúc sau, cô đưa bàn tay phải đang để trên mặt bàn dần dần tới gần La Phi. Khi sắp chạm vào cánh tay anh, bàn tay ấy bỗng dừng lại, đồng thời để lộ lòng bàn tay trắng nõn như đang chờ đợi điều gì.

La Phi chần chừ giây lát, cuối cùng anh cũng đưa tay phải của mình ra nắm lấy bàn tay cô. Mộ Kiếm Vân khẽ cười, cô hơi nâng tay lên đón nhận. Hai bàn tay ấy nắm chặt lại với nhau.

Mấy phút liền hai người không nói gì. Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi, anh lại nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt nhau. ánh mắt Mộ Kiếm Vân tĩnh lặng như mây trắng phủ lòng La Phi thì lại đang dâng trào cảm xúc như sóng biển.

Cuối cùng Mộ Kiếm Vân chủ động rút tay về đồng thời cười và nhắc La Phi: "Đây là nơi công cộng lúc nào cũng có người lui tới".

La Phi cũng cười, anh ngược mắt lên nhìn Mộ Kiếm Vân với vẻ rất tự nhiên và thân mật chưa từng có. Nhưng sắc mặt anh rất nhanh, nghiêm túc trở lại, anh nói : "Tôi không phủ nhận em là một chuyên gia tâm lý xuất sắc. Nhưng dù sao em cũng là phụ nữ".

Mộ Kiếm Vân biết La Phi còn muốn nói tiếp lên chỉ "Ồ?" một tiếng và tỏ vẻ như đang rửa tai lắng nghe vậy.

La Phi nói: "Phụ nữ tin rằng tình yêu có thể làm thay đổi được mọi thứ. Còn đàn ông đều hiểu rằng có những thứ vĩnh viễn không thể nào

thay đổi được.

Mộ Kiếm Vân không hiểu La Phi muốn ám chỉ điều gì bèn hỏi lại: "Anh có ý gì?", cô nhất thời trở nên căng thẳng hơn.

La Phi nói rất nghiêm túc : "Eumenides sẽ không dừng tay đâu. Cho nên, kết cục lý tưởng mà em nghĩ ra sẽ không thể nào xảy ra được".

Hóa ra suy nghĩ của La Phi Lại trở về với việc thảo luận vụ án. Mộ Kiếm Vân nghe thấy nhẹ cả người, cô cũng bắt kịp dòng suy nghĩ của anh và hỏi: "Tại sao?"

La Phi không trả lời trực tiếp mà chỉ hỏi cô: "Em cho rằng tôi có dừng việc truy bắt tội phạm lại không?"

Mộ Kiếm Vân đáp: "Không. Từ giờ phút anh bước chân vào trường cảnh sát việc đó đã trở thành sứ mệnh của anh theo đuổi cả cuộc đời".

Nghe vậy La Phi liền nói: "Eumenides cũng sẽ không từ bỏ. Hẳn từng chần chừ do dự nhưng khi hấn nhắc kiếm lên một lần nữa, có nghĩa là hấn sẽ không bao giờ dừng tay. Đây không chỉ là điều hấn muốn theo đuổi mà còn là vận mệnh của hấn".

Mộ Kiếm Vân hơi bĩu môi nói: "Thế thì hấn còn nhớ tới cô gái ấy làm gì kia chứ? Một mặt không thể dừng tay giết người được, mặt khác vẫn còn sợi dây tình cảm không thể cắt đứt nổi. Như vậy chẳng khác nào đang nhảy múa trên đầu lưỡi kiếm, hấn cách diệt vong không còn bao xa nữa rồi".

Nói vòng vo mãi dường như họ lại quay trở về điểm xuất phát. La Phi nếu đã không tin Eumenides sẽ dừng tay, vậy thì việc hấn vẫn luôn đau đầu về cô gái Trịnh Giai kia là một thứ hành vi không lý trí. Hành vi đó rõ ràng là mâu thuẫn với tính cách phán đoán và khả năng khống khống chế tình huống của Eumenides.

Việc phân tích động cơ vượt ngục của Eumenides, về mặt logic có vẻ như không hề phức tạp nhưng lại luôn có chỗ nào đó vẫn còn khúc mắc. Vậy vấn đề rốt cuộc là ở đâu? La Phi và Mộ Kiếm Vân đều không tài nào hiểu được.

Lúc này, La Phi mới như nhớ ra điều gì. Anh nhìn đồng hồ đeo tay sau đó nói với giọng hơi áy náy: "Sắp 2 giờ rồi, chúng ta kiếm chỗ nào đó ăn trưa đi".

Mộ Kiếm Vân đồng ý đáp: "Được thôi", nhưng cô lại cảm thấy có chút kỳ quái liền hỏi La Phi "Sao anh không vội gì vậy?"

Bởi từ sau khi biết tin Eumenides vượt ngục, La Phi vẫn luôn nóng ruột lòng sục tìm kiếm nguyên nhân vượt ngục của hắn. Khoảng thời gian ấy đừng nói là ăn cơm, đến ngậm nước anh cũng chẳng buồn uống. Giờ coi như có được chút thông tin quan trọng từ phía A Hoa, về lý mà nói đáng nhẽ anh phải lập tức triển khai hành động mới đúng, nhưng ngược lại, La Phi giống như đang ngồi yên chờ cá mắc câu vậy. Anh không những không vội vã mà còn tính cả tới việc ăn cơm trưa, chẳng trách Mộ Kiếm Vân khó hiểu.

La Phi cười và hỏi lại cô: "Nóng vội cũng chẳng có tác dụng gì. Em thấy giờ chúng ta có thể làm gì đây?"

Mộ Kiếm Vân suy nghĩ và nói: "Trước tiên cần phải cho người theo dõi sát sao Trịnh Giai đã". Đây dường như là hướng hành động duy nhất lúc này: Nếu đã biết Eumenides vượt ngục là vì muốn được gặp lại cô gái ấy, thì chỉ cần theo sát Trịnh Giai chẳng phải chính là đang theo dõi Eumenides sao? Thấy La Phi đúng là không nóng vội gì hết, Mộ Kiếm Vân như hiểu ra điều gì bèn hỏi: "Có phải anh đã sắp xếp ổn thỏa từ trước rồi không?"

La Phi lắc đầu đáp: "Không!", anh không có vẻ như đang cố tình đùa cợt cô.

Mộ Kiếm Vân nghe vậy thì giục anh: "Vậy anh hãy sắp xếp ngay đi. Vợ cơm nước làm gì? Lỡ chẳng may hấn tới trước cảnh sát mang theo súng cướp Trịnh Giai đi thì chúng ta sẽ rất bị động đấy".

"Yên tâm đi! Hấn không nóng vợ như em đâu", Vừa nói anh vừa đứng dậy rồi bảo Mộ Kiếm Vân: "đi thôi. Kiếm cái gì nhét đầy bụng đã, vừa ăn tôi vừa nói chi tiết hơn cho em biết".

Mộ Kiếm Vân cũng không có cách nào khác, cô bèn đứng dậy đi theo. Hai người họ rời khỏi trại giam rồi tìm tạm một quán nhỏ gọi 2 suất đồ ăn nhanh. Trong lúc chờ đồ ăn tới Mộ Kiếm Vân tay cầm đĩa nghịch nhưng ánh mắt cô lại nhìn chăm chăm vào La Phi.

La Phi cầm chén trà miễn phí trên bàn lên vừa uống vừa nói: "Em đừng vội, hiện giờ dù chúng ta có đưa Trịnh Giai tới tận tay Eumenides hấn cũng không nhận đâu".

Mộ Kiếm Vân không hiểu lắm, liền hỏi: "Tại sao?"

"Trước khi gặp Trịnh Giai hấn còn rất hiểu công việc phải chuẩn bị. Nếu không hành vi vượt ngục của hấn sẽ không có ý nghĩa gì hết". La Phi nói tới đây thì hơi ngập ngừng giây lát sau đó anh lại bắt đầu giải thích tường tận cho cô: "Em thử nghĩ xem, chờ sau khi thị lực của Trịnh Giai hoàn toàn phục hồi việc đầu tiên cô ấy phải làm là đi tìm hung thủ giết chết bố mình. Giờ tuy Eumenides đã vượt ngục nhưng đã để lại nhiều rất nhiều ảnh tư liệu, bao gồm cả các loại ảnh chụp khi lấy thân phận là Đỗ Minh Cường và cả cả ảnh lưu trữ trong hồ sơ vụ án của bên cảnh sát nữa ... Những tư liệu này mà không bị bỏ hết Eumenides sao dám gặp Trịnh Giai?"

Mộ Kiếm Vân gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nếu sau khi Eumenides gặp Trịnh Giai, cô ấy đã tìm thấy ảnh của Đỗ Minh Cường, Vậy thì thân phận trước đó của hấn sẽ hoàn toàn bại lộ. Bởi thế, trước khi hấn tiêu hủy hết tất cả các tư liệu lúc trước về mình, hấn tuyệt nhiên không dám hành động lỗ mãng.

Sau khi làm rõ điểm này, tâm trạng gấp gáp sốt ruột của Mộ Kiếm Vân cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô bắt đầu uống cốc trà của mình, lá trà đó tuy vị hơi khác nhưng dùng để giải khát thì cũng tạm được. Sau đó, cô lại động não rồi đột nhiên nghĩ tới khả năng khác, cô liền hỏi La Phi: "Hắn không cần thiết phải hủy hết những tư liệu lúc trước chứ? Hoặc hắn có thể đi phẫu thuật chỉnh hình?"

La Phi trợn mắt giải thích: "Nếu hắn đúng là đi phẫu thuật chỉnh hình vậy thì thời gian chờ đợi của chúng ta sẽ càng dài hơn. Tôi cũng sẽ nghĩ một vài phương án đối phó với tình huống này. Có nhiều khả năng này rất nhỏ. Bởi một khi đã phẫu thuật chỉnh hình xong, tất cả thân phận hợp pháp trước kia của hắn sẽ hoàn toàn bị hủy bỏ. Điều này là một tổn thất quá lớn không có cách nào bù đắp được đối với hắn".

Mộ Kiếm Vân "Ừm" một tiếng và cũng đồng ý với phân tích trên của La Phi. Eumenides có rất nhiều thân phận hợp pháp, đó đều là tấm áo phòng ngự bảo vệ hắn một cách an toàn và hiệu quả nhất. Còn việc phẫu thuật chỉnh hình cũng có nghĩa là hắn vứt bỏ tất cả các thân phận đó của mình. Như vậy sẽ khiến cho hành động từ nay về sau của hắn gặp khó khăn ngay từ bước đầu tiên. Bởi thế, nếu không tới mức vạn bất đắc dĩ Eumenides chắc chắn sẽ không thay đổi dung mạo của mình. Sau khi nghi vấn này được giải đáp, Mộ Kiếm Vân lại quay về chủ đề cũ: "Vậy chúng ta có nên theo dõi chặt lấy tư liệu đó để ngồi chờ Eumenides mắc câu không?"

La Phi đáp: "Đó cũng là một hướng. Chỉ là những tư liệu có liên quan quá nhiều và quá phức tạp, nếu muốn lưu ý hết được thì đúng là không thể nào. Nếu chỉ nhằm thẳng vào một phần tư liệu nào đó rồi ôm cây đợi thỏ thì chúng ta cũng là quá bị động..... chỉ e là còn chưa chờ được Eumenides xuất hiện thì anh em của ta đã đổ hết rồi".

Mộ Kiếm Vân cũng thấy hơi đau đầu. Vì phải biết là lúc trước mỗi lần Eumenides gửi "bản thông báo tử vong" thì cảnh sát đều thất thủ dù chỉ là trong khoảng thời gian ngắn và đã có mục tiêu. Hiện giờ mục tiêu

lại quá nhiều, quá phức tạp, thời gian còn không xác định thì việc theo chặt dữ liệu của hắn đâu có dễ dàng gì?

La Phi lại nói: "Thế nên chúng ta không thể nóng vội được mà phải tìm cách dắt mũi hắn đi".

Mộ Kiếm Vân gõ đũa lên cốc trà tỏ ý hối thúc: "Được rồi anh đừng vòng vo tam quốc nữa đi, có chủ ý gì thì mau nói ra xem nào".

La Phi cười ái ngại. Trước khi đi thẳng vào vấn đề chính anh vẫn phải phân tích một lượt cho cô hiểu để làm bước đệm. Anh vừa nghĩ vừa nói: "Thực ra với tình hình trước mắt không chỉ chúng ta đang không biết phải hành động thế nào mà ngay cả Eumenides cũng khó động thủ. Bởi Đỗ Minh Cường là một thân phận hắn đã từng dùng, sau đó còn bị vào tù với cái tên đó, những tư liệu cá nhân đều đã được dùng nhiều lần. Đặc biệt giờ lại là thời đại công nghệ thông tin, có những tư liệu không chỉ có văn bản mà còn có cả bản mềm lưu trữ trong máy nên hắn muốn hủy toàn bộ tư liệu mà không để sót chút gì thì đúng là việc vô cùng khó khăn."

Mộ Kiếm Vân "ừm" một tiếng tán thành. Lúc này phục vụ quán ăn đã bê đồ ăn 2 người gọi ra, La Phi liền bảo Mộ Kiếm Vân: "Em ăn đi!" Còn mình thì vẫn cầm đũa trên tay không buồn gắp thức ăn mà chỉ tiếp tục nói: "Nếu tôi là Eumenides, tôi cũng sẽ không nóng vội. Tất nhiên, trước hết tôi vẫn phải tiêu hủy những tư liệu hiển nhiên nhất, ví dụ như hộ khẩu, hồ sơ cá nhân, ghi chép các vụ án từng thực hiện.... Sau khi tiêu hủy hết tôi vẫn sẽ không gặp Trịnh Giai vì tôi không dám khẳng định là có tư liệu là còn sót hay không. Nhưng tôi sẽ vẫn âm thầm theo sát cô ấy, thậm chí còn dùng một vài thủ đoạn kỹ thuật đặc biệt nữa. Sau khi Trịnh Giai hồi phục thị lực, cô ấy sẽ chủ động tìm kiếm những thông tin về Đỗ Minh Cường. Vì hành động của cô ấy rất quang minh chính đại, lại có thêm mối quan hệ của bố cô ấy lúc sinh thời với cảnh sát, nên việc cô ấy tìm kiếm thông tin về Đỗ Minh Cường có khi còn có hiệu quả hơn cả tôi. Nhưng, dưới sự giám sát chặt chẽ của tôi, hành động này lại trở thành mục tiêu cho tôi. Chỉ cần cô ấy phát hiện ra manh mối nào, tôi sẽ lập tức

đi trước cô ấy một bước và hủy hết những manh mối đó. Cuối cùng, Trịnh Gia cũng sẽ không còn cách nào khác. Lúc này tôi mới dám gạt bỏ hết mối lo lắng đằng sau có thể tiếp cận với cô gái mà bấy lâu tôi vẫn thường nhung nhớ".

Mộ Kiếm Vân nghe La Phi nói tới đây, cô cười và ngẩng đầu lên nhìn anh rồi nói: "Em hiếu hươg đi của anh rồi. Như vậy, anh cũng có thể giám sát Trịnh Giai. Eumenides muốn đi trước Trịnh Giai một bước nhưng lại không thể ngờ được rằng bộ ngựa bắt ve lại gặp chim sẻ đứng đằng sau. Tới lúc đó, hã sẽ bị anh tóm gọn".

La Phi gật đầu đồng ý với phân tích của Mộ Kiếm Vân nhưng anh lại bổ sung thêm: "Chưa chắc tôi đã đi giám sát Trịnh Giai, tôi chỉ cần thả mồi câu là được".

Mộ Kiếm Vân lập tức hiểu ra và nói: "đúng vậy, anh có thể giữ lại hồ sơ của Đỗ Minh Cường rồi giấu vào một nơi anh sắp đặt sẵn cho Trịnh Giai có thể tìm được. Sau đó chỉ cần cho Eumenides tự chui vào ống tay áo của anh là được rồi".

Cô chớp mắt và nói với giọng than thở: "Nhưng như vậy quả là không công bằng. Cứ như sự trừng phạt dành cho Sisyphus vậy".

La Phi thấy câu nói cuối cùng của Mộ Kiếm Vân có phần khó hiểu anh bèn hỏi "hả?"

Mộ Kiếm Vân giải thích rằng: "Sisyphus cũng là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Vì xúc phạm đến các vị thần nên anh ta phải chịu sự trừng phạt: các vị thần yêu cầu anh ta phải đẩy một phiến đá khổng lồ trên đỉnh núi. Nhưng mỗi khi đẩy được phiến đá lên tới đỉnh núi, nó lại bị lăn xuống coi như công sức trước đó đi tong hết. Thế là, Sisyphus đành phải lặp đi lặp lại như vậy cứ thế tiếp diễn một việc làm không hề có ý nghĩa gì cả. Eumenides cũng sẽ rơi vào tình cảnh tương tự chứ? Vì quân cờ trong tay anh mãi mãi không dùng hết, chỉ cần hã vẫn còn muốn tiếp cận với cô gái kia anh sẽ có thể không ngừng tạo ra những cái

bấy tương tự như thế. Hẳn có lợi hại tới mấy cũng chỉ có thể đẩy một tảng đá mà cuối cùng chắc chắn sẽ lăn xuống thôi".

La Phi ngậy người giây lát rồi đáp lại: "tôi thì chẳng nghĩ được nhiều như vậy đâu. Tôi chỉ cần có một cơ hội thôi thì sẽ có thể tóm được hẳn".

Mộ Kiếm Vân nhún vai nói: "Nói chung đây là trò chơi do anh thiết kế ra nên hẳn chơi thế nào cũng không thể giành được phần thắng. Chẳng trách anh không hề nóng vội. Đúng là anh đã dắt mũi hẳn được rồi".

Nói rõ ràng mọi chuyện xong, lúc này La Phi mới động đũa gấp thức ăn. Nhưng mới ăn được mấy miếng anh lại dừng lại rồi ngẩng đầu nhìn Mộ Kiếm Vân như định nói gì đó mà không dám nói ra.

Mộ Kiếm Vân cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, hai người họ bốn mắt nhìn nhau cô hỏi: "sao vậy? "

La Phi do dự một lát, cuối cùng anh cũng mở lời: "Thực ra hiện giờ tôi vẫn chưa nóng vội vì vẫn còn một nguyên nhân khác nữa"

Mộ Kiếm Vân chớp chớp mắt hỏi: "Tại sao?"

Tôi muốn chờ xem... " vừa nói ánh mắt anh vừa ánh lên tia nhìn dịu dàng. "Tôi muốn chờ xem, biết đâu tình cảm nam nữ thực sự có thể thay đổi được tất cả".

P/S: HẾT CHƯƠNG 12 NHÉ! CÒN 4 CHƯƠNG NỮA THÔI.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Kế Hoạch Thâu Tóm

CHƯƠNG 13.1

Giải quyết xong bữa trưa một cách qua loa, La Phi đưa mộ kiếm vẫn quay trở lại trường cảnh sát, sau đó anh về đội cảnh sát hình sự. Doãn kiếm hình như vẫn đang đợi anh nên vừa nhìn thấy anh, cậu ta đã chạy lại nói: "Đội trưởng La, anh về rồi ạ! Giám đốc Tống vừa tìm anh".

La Phi liền hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Doãn Kiếm đáp: "Ông ấy không nói gì cả. Ông ấy chỉ gọi mỗi một cuộc điện thoại xuống hỏi anh có ở đây không?"

"Bao lâu rồi?"

"Cũng được khoảng 10 phút rồi ạ".

"Vậy để tôi qua đó xem xem". La Phi vội vàng quay người đi về phía văn phòng của giám đốc Tống trên lầu. Tới nơi, anh thấy cửa phòng khép hờ anh liền giơ tay gõ cửa 2 lần.

"Mời vào!" người trong phòng nói vọng ra một giọng vang và đầy uy lực, đích thị đây là giọng của giám đốc Tống.

La Phi đẩy cửa đi vào, thấy giám đốc Tống đang đứng trước giá treo đồ chỉnh sửa lại quần áo của mình, có vẻ như ông có ý định ra ngoài.

La Phi tiến lên phía trước hỏi: "Giám đốc Tống sắp vừa tìm tôi ạ?"

"Đúng vậy, Tôi đã gọi điện thoại tiểu Doãn nói cậu không có ở đó".

La Phi có chút nghi hoặc: "Tại sao sếp không gọi vào số di động của tôi?"

"Tôi biết cậu đang bận điều tra vụ của Eumenides nên không muốn làm phiền cậu", Giám đốc Tổng giải thích: "Cậu là đội trưởng của tổ chuyên án 4.18, ảnh hưởng của vụ án lại rất lớn, tôi không muốn cậu bị phân tâm".

La Phi gật đầu đồng ý, anh cũng cảm nhận được sự quan tâm của cấp trên đối với mình, trọng trách đè nặng lên vai có vẻ như đã nặng hơn gấp nhiều lần.

Giám đốc Tổng đóng xong chiếc cúc áo cuối cùng trên bộ cảnh phục rồi quay đầu lại hỏi: "Tình hình bên cậu thế nào rồi?"

La Phi Trả lời một cách ngắn gọn: "Đã tìm ra được một vài manh mối".

"Tốt!". Nét mặt giám đốc Tổng lộ ra vẻ hài lòng. Ông lại nói: "Khi nào có thời gian tôi sẽ nghe cậu báo cáo một cách chi tiết, còn bây giờ cậu cùng tôi đến trại tạm giam một chuyến".

"Trại tạm giam? Đến đó làm gì ạ?" La Phi thấy hơi băn khoăn vì anh cũng vừa từ đó về.

"Là thế này!" giám đốc Tổng quay cả người lại, đối diện với La Phi và nói: "Tôi muốn tự điều tra vụ án của tập đoàn Long Vũ với Cao Đức Sâm. Công việc cụ thể sau này sẽ được đội Trị An tiếp nhận. Cậu hãy tập trung đem tất cả sức lực của mình để điều tra vụ án của Eumenides đi".

La Phi chỉ "ồ!" lên một tiếng và cũng không tỏ thái độ phản đối. Chân tướng vụ án này đã khá rõ ràng, A Hoa cũng đã khai ra tất cả rồi nên vụ án cũng chẳng có chút khó khăn nào nữa. Mặc dù Báo Đầu nhất quyết không chịu khai, nhưng việc đó cũng chẳng ảnh hưởng gì, vì chứng cứ sẽ nói lên tất cả. Dù kẻ đó có không chịu nhận tội đi chăng nữa thì hẳn cũng không có cách nào thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Bây giờ giao

lại toàn bộ vụ án này lại cho sếp La Phi hoàn toàn yên tâm, mà đúng là giờ anh cũng thực sự cần nhiều thời gian hơn nữa để tập trung đối phó với Eumenides.

"Vừa nãy tôi tìm cậu cũng vì việc này, cậu về đúng lúc đấy, nếu không chắc tôi phải tự đi tới đó". Giám đốc Tống vừa đi về phía cửa vừa gọi La Phi, "Đi thôi. Cậu cũng lên qua đó để bàn giao công việc một chút. Ở đó vẫn còn một bất ngờ lớn dành cho cậu đấy".

"Bất ngờ?" La Phi không kịp được liền gặng hỏi lại: "Là gì vậy sếp?"

Giám đốc Tống lại quanh co mãi, ông nhìn La Phi và nói: "Tới lúc đó cậu sẽ biết thôi".

La Phi vốn không phải là người lăm lờ nên cậu cũng không hỏi thêm mà cứ thế đi theo lãnh đạo. Hai người ra khỏi văn phòng làm việc đã nhìn thấy xe của giám đốc Tống đang đợi sẵn ở dưới lầu. La Phi vốn định ngồi vào ghế lái phụ nhưng khi tới gần xe anh lại thấy chỗ đó đã có người ngồi rồi.

Người đó chủ động chào hỏi La Phi: "Ồ đội trưởng La, anh đã về rồi à?"

La Phi nhận ra người đó, hóa ra là đội trưởng Thạch Kiến Quân của đội Trĩ an. Anh bèn đáp lại một cái xã giao sau đó cùng giám đốc Tống ngồi vào ghế sau xe.

Giám đốc Tống vừa ngồi vào trong xe đã hỏi: "Kiến Quân, tài liệu tôi giao cho cậu, cậu đã mang theo chưa?"

Thạch Kiến Quân cầm trong tay tập tài liệu giơ lên và nói: "Đây ạ! Sếp yên tâm!". La Phi nhìn thấy tập tài liệu có dán giấy niêm phong, trên đó viết hai chữ màu đỏ to đùng "Tuyệt mật".

Giám đốc Tống gật đầu và ra lệnh cho tài xế: "Đi thôi!". Chiếc xe ô tô lập tức nổ máy đi về phía hướng trại tạm giam.

La Phi ngồi ngay phía sau Thạch Kiến Quân, anh nghĩ mãi mà không ra rớt cuộc tập tài liệu đó chứa tài liệu gì tuyệt mật, chỉ ngờ ngờ cái này chắc chắn có liên quan gì đó tới "bất ngờ" mà giám đốc Tống nói tới. Mặc dù vậy, anh cũng không hỏi gì thêm, bởi anh biết sau khi đến trại tạm giam tất cả tự khắc sẽ có lời giải đáp.

15 giờ 52 phút chiều.

Trong trại giam tỉnh thành.

A Hoa đang ngồi một mình bên cạnh cửa phòng giam, mấy người khác cùng phòng đều tránh xa và không dám đến gần làm phiền anh ta.

Giới giang hồ trong tỉnh thành ai mà không biết đến uy danh của cái tên "A Hoa". Nhưng đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Khi đứng trước nhân vật như một huyền thoại này, bọn họ mới thực sự cảm nhận được điều đáng sợ từ anh ta.

Còng tay, cùm chân, những công cụ chỉ dùng cho tội phạm nghiêm trọng như thế cho thấy cuộc sống của kẻ đó chỉ còn chờ đếm ngược từng ngày. Nhưng trong sâu thẳm con mắt của anh ta lại không hề có một chút sợ hãi hãi lưu luyến gì cả.

Thời gian đầu, anh ta thích ngồi lặng lẽ ở một góc trong phòng giam, phần lớn thời gian đều nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Ánh mắt anh ta luôn bình thản, giống như đứa trẻ yên tĩnh chuẩn bị đi vào giấc ngủ. Nhưng nếu có tiếng nói chuyện phiếm hay đùa cợt của đám tù nhân cùng phòng giam làm ảnh hưởng đến anh ta, anh ta sẽ đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào đối phương. Ánh mắt đó khác hoàn toàn so với lúc trước, giống như hai mũi khoan muốn cắm sâu và đám tù nhân còn lại vậy, làm cho họ không khỏi run sợ. Và khi đó tất cả mọi âm thanh và các hành động kỳ lạ đều phải dừng lại hết giống như bị đông thành băng đá vậy.

"Ôi mẹ ơi! Ánh mắt của hã cũng có thể giết người được đấy!". Đó là câu cảm thán của kẻ mắc tội chuyên trộm cắp Triệu Lão Lục lén thốt ra,

nghe thì có vẻ hơi quá nhưng kỳ thực đều đã nói thay cho những người tù khác trong phòng.

Nhưng từ sau buổi lấy khẩu cung trưa nay, đôi mắt đó giờ đây không chỉ còn có thể giết người nữa mà dường như có thể ăn tươi nuốt sống vậy. Đôi mắt đó nổi đầy tia máu đỏ, giống như một ngọn lửa đang bùng cháy ngùn ngụt bên trong, bất cứ lúc nào cũng muốn nuốt trọn tất cả những cái nhìn dò xét. Chủ nhân của đôi mắt đó không còn chịu thu mình vào một góc nữa mà ngồi thờ ơ ở cửa phòng giam. Đầu anh ta hơi nghiêng về bên trái khoảng một góc 15 độ. Ánh nhìn của anh ta nhắm thẳng tới phòng giam đối diện và ở đó cũng đã có một người đứng ở cửa phòng giam.

Người đó có đôi mắt tròn, tóc xoăn giống hệt một con báo to khỏe. Trong cả cái trại giam này trước giờ có lẽ chỉ có gã dám nhìn thẳng vào A Hoa. Giờ này hai người họ cũng đang nhìn thẳng vào nhau.

Nhưng khác với ánh mắt như muốn phun trào căm phẫn của A Hoa, ánh mắt người đó lại có sự cảm khái như đã từng trải qua bể dâu của cuộc đời. Trong ánh mắt ấy, dường như chứa đựng quá nhiều câu chuyện, như vừa muốn kể cho đối phương nghe nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hai con người ấy cứ thế nhìn nhau hơn hai tiếng đồng hồ mãi cho đến khi quản giáo trại giam tới mới phá tan được khoảng lặng ấy.

"Nhiều Đông Hoa, đi thăm vấn!", một viên quản giáo vừa gân giọng ra lệnh còn một viên quản giáo khác thì móc chìa khóa để mở cửa phòng giam đối diện.

"Vừa mới thăm vấn xong, giờ lại thăm vấn cái gì nữa?" dáng người A Hoa cao to hơn rất nhiều so với hai viên quản gia kia, anh ta nói với thái độ cao ngạo của kẻ mạnh.

Quản giáo chỉ tỏ vẻ phiền phức và giục anh ta: "Có bớt nhiều lời đi không hả?" nhưng nhìn thấy A Hoa chẳng buồn cử động, anh ta đành

phải nói thêm câu nữa "Lần này có lãnh đạo cấp cao đến đấy".

Lãnh đạo cấp cao? A Hoa cười nhạt, mũi thở hắt ra một tiếng. Khi Đặng tổng còn sống, bản thân anh ta đã từng tiếp xúc với không ít "lãnh đạo cấp cao". Khi bọn họ muốn vào tòa nhà Long Vũ để gặp Đặng tổng một lần đều phải nhờ A Hoa sắp xếp. Nhưng những việc đã qua này hà tất phải nói với mấy nhân vật tép riu kia.

A Hoa ngẩng cao đầu đi qua cánh cửa phòng giam. Hai viên quản giáo đó một trước một sau áp giải anh ta, ba người đi mang theo hành lang trại giam nhưng viên quản giáo dẫn đường lại không trực tiếp đi ra ngoài anh ta dẫn hai người kia đi vòng đến phòng gian của Báo Đầu.

"Tiền Yếu Bân đi thăm vấn!" người quản giáo hô lên một tiếng đúng tác phong làm việc. Trong khi viên quản giáo còn lại tới mở cửa phòng giam chắc chắn không để ý đến ánh mắt khiến người khác phải khiếp sợ của A Hoa đang đứng đằng sau.

Cửa sắt vừa mở Báo Đầu còn chưa kịp bước ra thì ra A Hoa đã xông về phía gã. Anh ta ra sức nhấc gông cùm tay lên cao, vung mạnh từ trên xuống dưới như trời giáng vào đầu gã. Chỉ nghe thấy một tiếng "Phập" Báo Đầu loạng choạng lùi về sau một bước rồi ngã xuống đất.

P/S: Ai đoán được bất ngờ gì không?

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 13.2

Quản giáo lập tức lao tới quát: "Làm cái trò gì vậy?" rồi lôi dùi cui ra chèn vào cổ A Hoa để ép anh ta lùi về phía sau. Trong khi đó, Báo Đầu vẫn đang vật vã cố gắng để đứng dậy, gáy gã đã sưng đỏ. A Hoa vừa tránh kiện, thân thủ vừa giỗi lên bị đánh một đòn từ anh ta, Báo Đầu khó mà tránh khỏi bị chấn thương gân cốt.

Tuy bị hai viên quản giáo khống chế toàn thân nhưng ánh mắt A Hoa vẫn nhìn chăm chăm Báo Đầu. Thấy đối phương đứng dậy lại, anh ta liền nhổ một bãi nước bọt và chửi thề: "Mẹ kiếp! Tao đúng là có mắt như mù nên mới coi mày là anh em".

Báo Đầu lấy tay ôm chỗ đau cười một cách khổ sở nói: "Anh Hoa, đúng là tôi mắc nợ anh nên tôi mới không né tránh đòn vừa rồi của anh".

"Vậy thì sao?" A Hoa không hề lay động, "Mày là đồ tiểu nhân, thấy lợi mà quên nghĩa, dù mày có chết trước mặt tao đi chẳng nữa tao cũng không động lòng đâu".

Trước cơn thịnh nộ của A Hoa, Báo Đầu vẫn tiến lên phía trước một bước đón lấy cái nhìn của đối phương và nói một cách trịnh trọng: "Anh nhầm rồi. Tôi hoàn toàn không phải là loại người như anh nghĩ."

"Mày không phải ư?" A Hoa bỗng phì cười "Thế mày là loại người gì? một kẻ vì lợi ích của bản thân mà có thể ra tay sát hại huynh đệ của mình, thế rốt cuộc mày là loại người gì?"

"Anh nhầm rồi - tôi đã phiêu bạt giang hồ mười năm, trên người biết bao nhiêu vết sẹo, ngày ngày làm bạn với sự cô đơn. Từ trước tới nay tôi

chưa hề vì bất cứ một cái lợi gì cả, tôi chỉ trung thành với niềm tin của chính bản thân mình mà thôi". Vừa nói, Báo Đầu Dần dần đứng thẳng dậy.

A Hoa nhìn ra một cách lạnh lùng: "Vậy tao thật sự muốn biết cái gọi là niềm tin của mày rốt cuộc là cái gì?"

"Anh sẽ sớm biết ngay thôi". Báo Đầu nhìn A Hoa chăm chú và nói một cách lạnh nhạt.

Mười phút sau, cả hai bị áp giải vào trong phòng thẩm vấn. Một nhóm người thẩm vấn đã có mặt từ đó khá lâu đợi bọn chúng.

A Hoa nhìn thấy "lãnh đạo cấp cao" đang ngồi chính giữa, hẳn nhận ra đây chính là giám đốc Tổng của Sở Công an tỉnh thành. Đứng hai bên giám đốc Tổng là hai viên cảnh sát trung niên, A Hoa cũng không lạ gì họ, một người là đội trưởng đội cảnh sát hình sự La Phi người kia là đội trưởng đội Trị an Thạch Kiến Quân.

Còn một người nữa ngồi bên ngoài với tư thế như lãnh đạo ở đây, người đó chính là giám đốc Điền của trại tạm giam.

A Hoa nghĩ bụng: xem ra hôm nay toàn người có máu mặt. Nhưng anh ta không hề run sợ mà ung dung ngồi lên ghế thẩm vấn, lặng im dò xét tình hình.

Bên kia Báo Đầu cũng đã ngồi lên một chiếc ghế thẩm vấn khác. Gã liếc nhìn La Phi sau đó ánh mắt dừng lại ở chỗ giám đốc Tổng, bên ngoài trông có vẻ bình tĩnh, nhưng ánh mắt ấy không thể che đậy nỗi sự bất an trong lòng gã.

La Phi ghé người sang nói thẳng với giám đốc Tổng: "Có cần tách đôi hai người kia ra không ạ?" Anh nghĩ thầm, giám đốc Tổng dù công việc bề bộn, nhưng trình tự thẩm vấn ra sao ắt hẳn ông phải nắm rõ, làm gì có chuyện đem hai kẻ đang bị tình nghi ra thẩm vấn cùng một lúc được.

Giám đốc Tống xoa tay bảo: " không cần đâu, cậu giới thiệu qua một chút về tình hình đi".

La Phi đành nghe lệnh, anh chỉ A Hoa trước và nói: "Đây là nghi phạm Nhiêu Đông Hoa, Là vệ sĩ thân cận của Đặng Hoa lúc sinh thời. Anh ta bị nghi là có liên quan đến vụ án hai mạng người được tìm thấy trong căn phòng kín của tập đoàn Long Vũ vào giữa tháng 11 năm ngoái, và vụ phóng hỏa tuần trước. Anh ta đã thú tội đối với hai vụ án trên, những hồ sơ và ghi chép có liên quan tôi đã sắp xếp lại, sớm nhất là ngày mai có thể bàn giao lại".

Giám đốc Tống khẽ gật gật đầu nhìn A Hóoa rồi thở dài nói: "Toà nhà Long Vũ ... cái nơi đầy chết chóc".

Thực sự từ Đặng Hoa cho đến Lâm Hằng Cán, Mông Phương Lượng hay Cao Đức Sâm, những kẻ đã từng làm chủ hay có mưu đồ sở hữu tòa nhà Long Vũ cũng trong vòng thời gian chưa đến một năm lại lần lượt chết một cách bất đắc kỳ tử. Rốt cuộc đây là sự bi thảm của Long Vũ hay là nỗi xót xa cho giới giang hồ.

Sau khi La Phi giải trình về A Hoa xong liền chỉ tay sang Báo Đầu và nói: "Đây là nghi phạm Tiền Yếu Bân, trước đây là tay chân dưới quyền của Đặng Hoa, sau này thì lại nương nhờ Cao Đức Sâm, gã đang là nghi can dính líu đến vụ án gây ra vụ nổ chung cư tại khu dân cư Thành Lý Thủy Hương. Chúng tôi đã thẩm vấn gã rất nhiều lần nhưng đã nhất quyết không khai nhận gì cả. Nhưng phía cảnh sát đã có trong tay nhân chứng và vật chứng có liên quan đến vụ án này đủ để kết tội gã."

Nghe được những lời này của La Phi, Báo Đầu liền cười khẩy một tiếng, biểu cảm khuôn mặt vô cùng khó hiểu. Còn giám đốc Tống ngồi ngay trước mặt gã thì đưa hai tay vỗ vỗ mặt bàn, ánh mắt đăm chiêu không biết trong đầu đang nghĩ ngợi điều gì.

La Phi cảm thấy không khí trong phòng thẩm vấn có phần kỳ lạ, nhưng không biết nguyên nhân do đâu, còn những người khác trong

phòng thẩm vẫn đều đang nhìn giám đốc Tống để chờ đợi chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Cuối cùng, giám đốc Tống cũng giơ ngón tay trở lên và gõ mạnh xuống bàn đồng thời quay sang bên trái nói: "Kiến Quân mở tài liệu ra đi".

Thạch Kiến Quân theo lệnh giơ túi hồ sơ lên, song không mở vội ra ngay mà nói với mọi người rằng: "Đây là hồ sơ được lưu giữ năm 1992, dấu niêm phong vẫn còn, xin mời mọi người xác minh."

Giám đốc Tống nhận lấy tập hồ sơ để xem xét sau đó chuyển qua cho La Phi: "mọi người cùng xem đi".

La Phi xem xét một cách tỉ mỉ chỗ niêm phong, tất cả vẫn còn nguyên vẹn, trên đó viết một dòng chữ to màu đỏ: Sở Công an thành phố A, niêm phong ngày 3 tháng 9 năm 1992.

La Phi xem xong liền chuyển qua cho giám đốc Điền. Ông ta dấu sao cũng không phải người trong hệ thống nên chỉ xem xét một cách qua loa, rồi đem cặp hồ sơ quay trở lại cho Thạch Kiến Quân và nói: "Không có vấn đề gì, mở niêm phong thôi."

Thạch Kiến Quân cầm sợi dây niêm phong và kéo nhẹ, giấy niêm phong bị đứt làm đôi, túi hồ sơ được mở ra. Thạch Kiến Quân lôi xấp tài liệu trong túi ra và đưa cho giám đốc Tống.

Cách chỗ đó không xa, Báo Đầu Để ý kỹ nhất cử nhất động của mọi người, khi thấy tài liệu được lấy ra, gã không kiểm soát được cứ rướn người về phía trước giống như bị thứ gì đó sai khiến vậy.

La Phi chú ý đến hành vi khác thường ấy của Báo Đầu liền sinh nghi. A Hoa ngồi bên cạnh Báo Đầu lúc đó cũng chau mày, anh ta nghĩ thầm rằng lần thẩm vấn này chỉ e không đơn giản như bản thân anh ta dự liệu.

Giám đốc Tổng lúc đó rút một trang từ tập tài liệu ra, đưa cho Thạch Kiến Quân và nói: "Cậu đọc bản lý lịch này trước đi".

"Họ tên: Tiền Yếu Bân... " Thạch Kiến Quân vừa đọc đến phần đầu tiên thì đột ngột dừng lại, anh ta kinh ngạc nhìn Báo Đầu đang ở phía sau song sắt, sau đó lại nhìn tấm ảnh bên trong tờ lý lịch. Mặc dù thời gian đã trôi qua mười năm có lẽ, nhưng vẫn còn nhìn rõ được Báo Đầu chính là chủ nhân của tờ lý lịch này, chỉ là chàng thanh niên trong tấm ảnh này để đầu đinh, kiểu tóc hoàn toàn không giống với nghi phạm ở đây.

Không chỉ có Thạch Kiến Quân, dường như tất cả mọi người sau khi nghe đến cái tên này xong đều tập trung hướng ánh nhìn về phía Báo Đầu, chỉ có giám đốc Tổng là người rõ ngọn nguồn là vẫn bình thản như không.

Thạch Kiến Quân sau khi định thần tiếp tục đọc: "giới tính: nam; dân tộc: Hán; sinh ngày: 13 tháng 5 năm 1971; trình độ học vấn: Trung học cơ sở; chức vụ: n chính trị Đảng viên.

Tháng 9 năm 1987 tốt nghiệp trường trung học số 3 thành phố A, tháng 11 cùng năm nhập ngũ, đã công tác tại đội đặc chủng quân khu XX

Tháng 8 năm 1992 chuyển ngành, tham gia thực hiện "Kế hoạch thâm tóm" của Sở Công an thành phố A."

Tờ lý lịch này khiến cho mọi người trong căn phòng trầm lắng thình, dù hàng văn đơn giản, nhưng từng chữ lại tiết lộ thông tin đáng kinh ngạc.

"Mày là cảnh sát à?" A Hoa trừng mắt hỏi, anh ta như không tin vào tai mình nữa. Báo Đầu không trả lời, ưỡn ngực ngồi thẳng dậy, dường như muốn dùng phong thái ấy để tạo sự khác biệt với hình tượng giang hồ bao năm qua của gã.

Tất cả mọi người đều đã rõ: nghi phạm tên Tiền Yếu Bân, 11 năm trước từng là một nhân viên trong ngành Cảnh sát. Nhưng về sau gã đã

phiêu bạt giang hồ, lý lịch của gã được giấu trong tập hồ sơ tuyệt mật này, tất cả sự lo ngại này đều có liên quan đến cái gọi là "Kế hoạch thâm tóm". Vậy rốt cuộc "Kế hoạch thâm tóm" là gì? Và tại sao lại khiến cho một viên cảnh sát xuất thân từ quân đội đặc chủng phải ẩn náu trong giới xã hội đen suốt mười mấy năm trời như vậy?

Giám đốc Tổng đã lựa chọn cách rất trực quan để giải tỏa tất thảy mọi nghi hoặc của mọi người. Ông lại rút từ tập hồ sơ ra 2 trang nữa đưa cho Thạch Kiến Quân và nói: "Hãy đọc tiếp 2 trang này đi".

Thạch Kiến Quân nhận lấy đọc trang đầu tiên: "Công văn của Sở Công an tỉnh cho phép công an thành phố A triển khai kế hoạch thâm tóm Đảng ủy sở công an tỉnh đã họp và đồng ý cho Sở Công an thành phố A triển khai kế hoạch thâm tóm - kế hoạch do Giám đốc Công an Thành phố A - Tiêu Hoa phụ trách, chỉ huy và phân công nhiệm vụ. Đối với người được chọn để cài vào bên trong nội bộ tập đoàn xã hội đen của Đặng Hoa tuyệt đối không được phép sử dụng cảnh sát trong biên chế của thành phố, có thể xem xét đến việc điều động các đồng chí từ đơn vị khác. Dù xảy ra bất cứ tình huống gì, cũng phải nghiêm túc thực hiện tốt công tác bảo mật, để đảm bảo tuyệt đối an toàn tính mạng cho đồng chí đang nằm vùng, sở công an tỉnh XX ngày 26 tháng 7 năm 1992."

Lật sang trang tiếp theo, trang thứ hai có nội dung là:

"Giải trình của đại đội đặc chủng quân khu XX về việc điều động đồng chí Tiền Yếu Bân chuyển ngành - đồng chí Tiền Yếu Bân nhập ngũ từ tháng 11 năm 1987, đã phục vụ cho đại đội đặc chủng quân khu XX. Trong thời gian thực hiện nghĩa vụ có tố chất quả cảm, lập trường chính trị kiên định, là chiến sĩ trong diện bồi dưỡng đặc biệt của đội quân đặc chủng. Tháng 8 năm 1992, đại đội đã tiếp nhận được công hàm của Công an thành phố A, hi vọng điều động đồng chí Tiền Yếu Bân quay trở về địa phương tham gia một nhiệm vụ đặc biệt của công an địa phương. Đại đội đã thảo luận, lãnh đạo quân khu đã phê chuẩn, thủ tục chuyển ngành của đồng chí Tiền Yếu Bân đã hoàn tất, liên quan đến nhân sự đã được chuyển đến công an thành phố A. Vì yêu cầu nhiệm vụ của công an địa

phương, thông báo ra bên ngoài rằng đồng chí Tiền Yếu Bân vi phạm kỷ luật quân đội nên bị khai trừ khỏi quân ngũ, hồ sơ nhân sự công khai trả về nguyên quán, công hàm này từ nay về sau trở thành văn bản chứng minh được lưu giữ một cách cẩn thận tại Công an thành phố A. Đại đội đặc chủng quân khu XX ngày 17 tháng 8 năm 1992."

Khi đọc xong 2 trang này, tình hình ngày một thêm rõ ràng hơn. A Hoa tròn mắt nhìn Báo Đầu và cứ suy nghĩ mãi. Trước đây hẳn chỉ hận Báo Đầu vì lợi mà quên nghĩa đến bây giờ thì đã rõ, hóa ra Báo Đầu từ đầu đến cuối đều là vì mục đích phá tan tập đoàn Long Vũ, lẽ nào đây chính là điều "Mười năm nay chỉ luôn kiên định và niềm tin của chính mình mà gã nhắc đến?"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 13.3

Trong tích tắc, A Hoa không biết lên nhìn nhận người anh em đã cùng chung sống kề vai sát cánh 10 năm nay như thế nào. Anh ta lại thêm một lúc lâu rồi chỉ nhìn qua kẽ răng nói như nặn ra từng chữ: "Được lắm, được lắm..."

Chẳng biết do thân phận được làm rõ, hay do ảnh hưởng bởi tâm trạng của A Hoa, Báo Đầu cũng rơm rớm nước mắt. Gã quay đầu về phía A Hoa nói giọng nghẹn ngào: "Anh hoa, anh với tôi mỗi người đều có một nhiệm vụ riêng... hi vọng rằng anh đừng hận tôi."

"Trường hợp của đồng chí Tiên Yếu Bân, mọi người bây giờ đều đã rõ rồi chứ?" Giám đốc Tổng ngồi đối diện nhìn xung quanh một vòng cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Giám đốc Điền.

Giám đốc Điền biết ý vội vàng ra lệnh cho hai nhân viên quản giáo áp giải phạm nhân đến: "Nhanh nhanh mở khóa cho cảnh sát Tiên."

Quản giáo không dám chậm trễ, rút chìa khóa ra để mở còng, một người trong số họ nói khẽ: "Cảnh sát Tiên, mấy ngày nay đặc tội với anh rồi. thật xin lỗi anh."

Báo Đầu lắc lắc đầu, tỏ ý không cần bận tâm chuyện đó. Sau đó, gã từ từ đứng dậy, đi ra khỏi hàng rào chắn cùng các quản giáo.

Giám đốc Tổng khi đó rời khỏi chỗ, đến bên cánh cửa sắt để nghênh đón, mọi người thấy vậy liền tự giác đến đứng phía sau ông. Báo Đầu vừa bước qua cánh cửa sắt, Giám đốc Tổng đã nắm chặt lấy bàn tay của

anh và nói: "Đồng chí Tiền Yếu Bân, mấy năm nay cậu phải chịu nhiều oan ức khổ cực rồi!"

Tiền Yếu Bân hít một hơi thật sâu, dường như có rất nhiều điều trong lòng muốn nói, nhưng tâm trạng lúc đó khiến anh ta khó có thể dùng lời nào để biểu đạt được.

"Nào cậu ngồi xuống đây, tôi vẫn còn một tài liệu nữa cần tuyên đọc." Giám đốc Tổng vừa kéo tay Tiền Yếu Bân về chỗ ngồi của ông trước đó. Tiền Yếu Bân ngại ngùng từ chối: "Không không, Giám đốc Tổng, sếp ngồi trước đi ạ!"

"Hôm nay chúng tôi có mặt ở đây đều là vì cậu, cậu không ngồi thì chúng tôi cũng không ngồi!" Giám đốc Tổng không do dự chỉ định Tiền Yếu Bân ngồi lên vị trí đó, nhưng anh ta chỉ đứng trước ghế. Thạch Kiến Quân, La Phi và những người còn lại đều tự hiểu thiếu một chỗ cho Giám đốc Tổng, trong tình huống này, ai ngồi trước đều khó xử nên đành đứng cả lên, cảnh tượng ấy trông thật khôi hài.

Giám đốc Tổng cầm tập công văn màu đen của mình lên, rút ra một tờ giấy, lên giọng tuyên đọc: "Giấy bổ nhiệm - Căn cứ vào kết quả hội nghị đảng ủy công an thành phố A, phòng nhân sự công an tỉnh phê duyệt, bổ nhiệm đồng chí Tiền Yếu Bân nhận chức đại đội phó đội Trị an của Công an thành phố A. Bắt đầu nhận nhiệm vụ từ ngày hôm nay. Sở Công an thành phố A ngày 11 tháng 10 năm 2003."

Tiền Yếu Bân đã đứng dậy từ lúc Giám đốc Tổng bắt đầu tuyên đọc, sau khi nghe hết công văn anh lập tức giơ tay chào theo nghi thức quân đội, động tác dứt khoát nghiêm trang.

"Được rồi." Giám đốc Tổng đưa tay vỗ vai động viên Tiền Yếu Bân, "Năm đó tôi đã nói, trong số những người tôi từng gặp cậu là người thi hành nghi thức chuẩn xác nhất đấy. Bây giờ cũng không có gì khác biệt so với trước đây."

Tiền Yếu Bân nhận giấy bổ nhiệm, cất cẩn thận Giám đốc Tổng liền kéo anh ta đến trước mặt Thạch Kiến Quân giới thiệu: "Đây là Thạch Kiến Quân, đội trưởng đương nhiệm của đại đội Trị an, các cậu nên hợp tác với nhau xử lý nốt ""Kế hoạch thâm tóm"" cho sạch sẽ nhé."

"Sếp cứ yên tâm!" Thạch Kiến Quân chủ động tiến đến bắt tay Tiền Yếu Bân thật nhiệt tình.

Giám đốc Tổng lại chỉ về phía nam đứng cách đó không xa nói với Tiền Yếu Bân vẻ hơi bông đùa: "Người này chắc không cần tôi phải giới thiệu nữa chứ? Các cậu cũng coi như quen biết nhau từ lâu rồi còn gì."

Tiền Yếu Bân quay người lại, ngay lúc đó gặp phải ánh mắt của La Phi, hai người dường như đều có chút lúng túng. Chỉ vài giây sau, Tiền Yếu Bân liền chủ động lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng La, trước đây có nhiều hiểu nhầm..."

La Phi "ồ" lên một tiếng, nhưng cuối cùng cũng đứng dậy đón nhận và bắt tay người đối diện mình. Giám đốc Tổng thấy vậy liền cười và gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Nhưng có người lại muốn phá vỡ bầu không khí thân mật đó.

"Báo Đầu!" một tiếng hét lên khiến thân phận của Tiền Yếu Bân quay trở lại với những năm tháng mưa gió bão bùng của 10 năm trước. Tiếng hét đó nghe thật thân thuộc, không cần nhìn, anh ta cũng biết người gọi mình chính là A Hoa.

"Mày là cảnh sát, chúng ta mỗi mỗi người có một nhiệm vụ khác nhau, tao không thể trách mày phản bội Đảng Tổng, phản bội anh em - nói như vậy đúng chứ!" A Hoa ngẩng cao đầu, bỗng lại nói đầy hàm ý, "nhưng có câu này, tao không những muốn hỏi mày, cũng muốn hỏi luôn các vị cảnh sát có mặt ở đây ngày hôm nay!"

Mọi người nghe A Hoa nói, ai lấy đầu ngoái đầu nhìn về phía anh ta lặng im chờ đợi anh ta cất lời.

A Hoa nheo mắt đầy căm phẫn nghiêng răng nói: "Món nợ của Minh Minh giờ tính thế nào đây?"

Mặt Tiền Yếu Bân biến sắc, nhất thời không thốt lên được lời nào. Sau khoảnh khắc im lặng, Giám đốc Điền liền có phản ứng, lớn tiếng với A Hoa: "Câm mồm! Mà cũng thấy rõ rồi đấy, Đây là phó đội trưởng Tiền của đội Trị an, không còn là thuộc hạ đây tớ của mày nữa rồi, mày có tư cách gì mà nói như vậy!"

"Đúng! Tôi không có tư cách!" A Hoa cười nhạt rồi đột nhiên lại cười to lên thành tiếng, vừa cười anh ta vừa đưa mắt khinh bỉ nhìn khắp mọi người, dường như những con người này mới là kẻ tình nghi đang bị anh ta thăm vấn. Cuối cùng, ánh mắt anh ta dừng lại rất lâu trên gương mặt của La Phi.

La Phi có cảm giác mặt bồng rât, anh cúi đầu để tránh phải đối diện với anh ta. Tay anh khi ấy đang nắm chặt tay Tiền Yếu Bân cũng bất giác buông ra.

9 giờ sáng ngày 13 tháng 10.

La Phi tiến đến văn phòng Giám đốc Tống như đã hẹn, đem theo hồ sơ đã sắp xếp xử lý xong cùng với những ghi chép có liên quan và chứng cứ của vụ án... để giao lại cho người khác. Từ nay, nhiệm vụ liên quan đến cuộc đấu tranh ngầm giữa tập đoàn Long Vũ và tập đoàn Cao Đức Sâm sẽ do đội Trị an dưới sự chỉ đạo của Giám đốc Tống tiếp quản. Vậy là từ nay anh ta có thể toàn tâm toàn ý dốc toàn lực cho việc ứng phó với Eumenides.

La Phi để lại một báo cáo ngắn, sau đó đang chuẩn bị đi ra khỏi thì Giám đốc Tống liền gọi anh lại: "Cậu đợi một lát".

"Vâng." La Phi ngồi lại vị trí "Còn chuyện gì nữa ạ?"

Giám đốc Tống tựa người vào ghế và nói: "Tôi không có chuyện gì cả nhưng tôi nghĩ cậu thì có."

Ánh mắt của La Phi khẽ lay động, cuối cùng anh liền quay đầu nhìn ra phía cửa không biết nên nói điều gì.

Giám đốc Tống im lặng nhìn La Phi trong chốc lát, rồi nói: "Trong thâm tâm cậu vẫn còn nhiều hoài nghi - Sao lại không nói ra?"

La Phi trấn tĩnh trở lại, cười gượng gạo nói: "Tôi không muốn biết, bởi vì chỉ e là không có cách nào đối diện với những câu trả lời đó được."

Giám đốc Tống gật đầu có vẻ thông cảm: "Cậu là cấp dưới của tôi không lâu, hình như cũng chưa đến một năm nhỉ? Nhưng tôi tương đối hiểu về cậu. Ưu điểm của cậu rất rõ, và nhược điểm cũng vậy. Cho nên tôi mới muốn cậu rút khỏi vụ án này, bởi vì có một vài việc cậu khó có thể xử lý được."

La Phi thở dài rồi hỏi: "Tôi có thể đi được chưa?"

"Chưa được", Giám đốc Tống lại một lần nữa ngăn cản, "Tôi cần phải giải tỏa những hoài nghi trong lòng cậu."

La Phi "ồ" lên một tiếng, anh ngơ ngác nhìn không hiểu vấn đề, nghĩ không biết vì sao ông lại phải tự làm khó bản thân mình như thế.

"Tôi trước đây cũng muốn giấu cậu.". Giám đốc Tống giơ tay phải lên chỉ vào La Phi, "Nhưng sự thật đã chứng minh đây là suy nghĩ vô cùng ngu xuẩn, kết quả gây ra là cậu đã hoàn toàn phá hỏng kế hoạch của tôi. Cho nên bây giờ tôi sẽ nói tất cả cho cậu, để đến khi thích hợp cậu biết mà né tránh."

La Phi chau mày. Trước đây Cao Đức Sâm bố trí cho cảnh sát khám xét khách sạn Khải Hoàn Môn, La Phi liền nghi ngờ đã kéo ra một bức màn đen liên quan đến việc tranh đấu trong giới xã hội đen. Khi đó anh đã lập tức báo cáo với Giám đốc Tống, nhưng sau đó ông lại không muốn anh nhúng tay vào việc này nữa, thay vào đó là giao nó lại cho đội Trị an xử lý nốt. Xem ra khi đó Giám đốc Tống đã bắt đầu đề phòng anh.

Chỉ là anh không tài nào có thể lý giải được: dù cho bản thân anh không nghe lời khuyên, kiên định không bỏ qua vụ án này, nhưng tại sao lại nói anh đã phá hỏng kế hoạch của ông?"

Mặc dù Giám đốc Tống đã thẳng thắn thừa nhận như vậy, La Phi cũng đành vậy không dám phản ứng, chỉ nói: "Vậy sắp nói đi ạ."

Giám đốc Tống "ừ" một tiếng. Ông nhắc tách trà nóng ở trên bàn, bưng tách trà trên tay nhưng lại không vội uống ngay, đồng thời dùng một thứ giọng điệu trầm thấp nhất để bắt đầu nói: "Câu chuyện này phải kể từ đầu như thế này - 11 năm trước, cũng là đúng năm 1992, thế lực của Đặng Hoa đã dần dần bành trướng tại tỉnh thành. Khi đó không ít người đã viết thư báo tin cho công an tố cáo hành vi phạm pháp của tập đoàn Đặng Hoa. Những lá thư tố giác đó thu hút sự quan tâm của cơ quan công an, khi đó đồng chí Tiêu Hoa đang đảm nhận chức vụ Giám đốc sở Công an thành phố đã thành lập tổ chuyên án, và đã xây dựng lên một kế hoạch tác chiến mang tên ""Kế hoạch thu tóm"" nhằm giải quyết triệt để toàn bộ tập đoàn xã hội đen làm ăn phi pháp và có thế lực này."

""Kế hoạch thu tóm"" - hôm qua khi công bố hồ sơ chứng minh thân phận của Tiền Yếu Bân, La Phi đã được nghe đến cái tên này. Anh cũng sớm biết đây là kế hoạch tác chiến nhằm vào tập đoàn Đặng Hoa. Nhưng chỉ có một điều anh vẫn không hiểu lắm: Vậy tại sao trong 10 năm sau khi kế hoạch được thực hiện Tập đoàn Đặng Hoa vẫn chưa bị lật đổ, mà thay vào đó lại càng ngày càng lớn mạnh hơn. Trong 10 năm này vùng trong tập đoàn, Tiền Yếu Bân chưa có công trạng gì, vậy mà sau khi Đặng Hoa chết lại lấy lòng chiến công, hơn nữa lại được tham gia tích cực vào các cuộc đấu tranh khác trong giới xã hội đen?

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 13.4

Giám đốc Tổng giải thích cho anh, đây là một chuỗi các vấn đề khúc mắc:

"Khi đó tập đoàn Đặng Hoa mặc dù sau này không còn như thời kỳ cực thịnh nữa, nhưng thế lực của chúng không dễ gì bị mất đi. Giám đốc Tiêu khi ấy hiểu rõ trận chiến này khó mà giành thắng lợi. Vì thế để có được chứng cứ chứng minh hành vi phi pháp của chúng, tổ chuyên án đã quyết định đưa nội gián vào trong nội bộ của kẻ địch. Trong bối cảnh phức tạp như vậy, đồng chí Tiền Yếu Bân chính là bộ đội đặc chủng chuyên nghiệp được thực hiện công việc bí mật, dựa vào việc bản thân bị kỷ luật khai trừ khỏi quân đội mà có thể dẫn thân sâu vào giới giang hồ. Với thân thủ hơn người, cậu ấy nhanh chóng được làm thuộc hạ dưới trướng của Đặng Hoa, hơn nữa cũng thu hút được sự chú ý của hẳn."

Nói đến đây, Giám đốc Tổng liền dừng lại, nhấp một ngụm trà trong cái tách cầm trên tay, từ từ thưởng thức hương vị thơm ngon chan chát, cái hương vị đó cũng giúp nhớ lại những năm tháng xưa kia.

Chờ cho đến khi vị trà tan dần trong miệng, Giám đốc Tổng mới tiếp tục nói: "Thân phận thật sự của Tiền Yếu Bân năm đó được bảo mật tuyệt đối, ngoài tôi và Tiêu Hoa ra thì những người khác trong tổ chuyên án hầu như không được biết. Nhưng chúng tôi đã đánh giá thấp thủ đoạn và mưu kế của Đặng Hoa. Tin tức về ""Kế hoạch thâm tóm"" đã bị lộ ra bên ngoài Đặng Hoa trở nên vô cùng thận trọng, trừ những thuộc hạ thân tín do đích thân hắn đào tạo ra thì hẳn dường như không tin tưởng bất cứ ai. Tiền Yếu Bân mặc dù đã có tiếng trong giới giang hồ, nhưng từ trước cho tới giờ vẫn không được hẳn tin tưởng và trọng dụng, ""Kế hoạch thâm tóm" cũng ngày càng trở nên khó khăn hơn. Đương nhiên công việc

của cảnh sát khi đó tiến triển rất chậm nhưng cũng không phải là không hề có chút thành quả nào. Khi Đặng Hoa xây dựng lên tập đoàn Long Vũ, cảnh sát đã cài được vào nội bộ tập đoàn những điệp viên của mình làm nội ứng. Do Đặng Hoa khi đó đã bắt đầu xây dựng lên các mối quan hệ cho hẳn, tiền của hẳn càng nhiều, mối quan hệ của hẳn ngày một rộng và bí mật, dường như chúng được rải rác khắp trong tỉnh thành, ở cả hai thế lực trắng đen. Sau này, cảnh sát dù nắm trong tay chứng cứ làm ăn phi pháp của tập đoàn Long Vũ nhưng vẫn không thể khống chế được cục diện. Nguyên nhân sâu xa ở đây lại rất khó nói nhưng chắc cậu có thể hiểu được."

La Phi hiểu ý, đành bất lực thốt ra một câu: "Rút dây động rừng." Trong các mối quan hệ của Đặng Hoa, tuyệt nhiên sẽ có một vài "nhân vật lớn" không nên động vào, những "nhân vật lớn" này chưa hẳn dính líu nhiều đến vụ án, nhưng trên thuyền giặc thì dễ, xuống thuyền giặc lại khó. Một khi họ đã có dính líu tới Đặng Hoa thì quyết không thể để hẳn bị lật thuyền. Phải biết rằng sự đấu đá trong chính trị thật sự vô cùng hiểm ác, chỉ cần một chút sơ sẩy nhỏ thôi là sẽ bị kẻ khác hãm hại cho vào bẫy, sẽ có khả năng bị đối thủ cạnh tranh dẫm đạp lên mình, không thể ngóc đầu lên được. Cho nên về sau tổ chuyên án ứng phó không chỉ có một mình tập đoàn Đặng Hoa mà còn là cả thế lực chính trị ngầm đứng ở đằng sau nữa.

Giám đốc Tống gật đầu, không nói gì thêm về chuyện này nữa, chỉ giới hạn những điều mình nói trong đợt hành động dùng tên đại diện "thâu tóm": Đến năm 1995, Giám đốc Tiêu Hoa được điều lên làm Phó giám đốc Sở Công an tỉnh, tôi được tiếp nhận vị trí này của ông ấy, cũng tiếp nhận luôn quyền chỉ đạo đối với "Kế hoạch thâu tóm". Công việc của tổ chuyên án khi đó trên thực tế đã rơi vào bế tắc. Tôi cùng đồng chí Tiền Yếu Bân cũng bí mật liên hệ một vài lần, hỏi ý kiến cậu ấy: có cần phải công khai thân phận để quay trở lại hàng ngũ với những công việc chính nghĩa hay không? Việc cậu ấy bao nhiêu năm qua tích lũy mối quan hệ trong giới giang hồ, dù cho là vào đội Trị an hay là đội cảnh sát hình sự cũng đều đem lại nhiều lợi ích hơn lớn."

"Bản thân anh ta có muốn quay trở lại không?" La Phi hỏi.

"Cậu ấy không đồng ý." Giám đốc Tống vừa nói vừa đặt tách trà lên bàn rồi giải thích tiếp: "cậu ấy cho rằng sứ mệnh của cậu ta vẫn chưa thật sự kết thúc, không có lý do gì để rút lui. Cậu ấy đã quyết định tiếp tục ẩn náu. Mặt khác, cậu ấy rất vững tin chắc chắn sẽ có một ngày cậu ấy sẽ xâm nhập vào được vị trí trung tâm của tập đoàn Đặng Hoa."

"Nhưng anh ta làm như vậy là có ý nghĩa gì?" La Phi chất vấn, "thế lực của Đặng Hoa đã vô cùng lớn mạnh, dù anh ta đã lấy được sự tín nhiệm từ ông ta chỉ e là cũng không có khả năng lật đổ được ông ta."

"Đúng là như vậy, nhưng cậu ấy có niềm tin vững vàng như vậy, chưa chắc cậu ta đã không thể tạo nên được kì tích nhỉ? Và như vậy đồng chí Tiền Yếu Bân đã trở thành người duy nhất tiếp tục duy trì "Kế hoạch thâm tóm", tiếp tục ẩn náu trong nội bộ của tập đoàn Đặng Hoa, việc ẩn náu này cứ thế kéo dài thêm 8 năm nữa."

Giám đốc Tống Khi nói đến đây, lời nói của ông dường như có hàm ý gì đó. La Phi cũng hồi tưởng lại hơn 10 năm đó là quãng thời gian quá dài đối với một thanh niên tràn đầy sức trẻ, sự cô đơn và nỗi khổ cực trong những năm tháng phiêu bạt giang hồ ngoài Tiền Yếu Bân ra còn ai có thể hiểu được đây. Rốt cuộc có sức mạnh nào giúp anh ta không bị gục ngã và kiên trì đến tận bây giờ?

"Trong những năm tháng ấy, sự nỗ lực của Tiền Yếu Bân không phải là vô ích." Giám đốc Tống chậm rãi nói: "Báo Đầu đã trở thành cái tên ai ai cũng biết trong tỉnh thành, hơn nữa cậu ấy còn là người anh em sống chết có nhau với A Hoa, tay chân rất thân tín của Đặng Hoa."

La Phi không dám phủ nhận chỉ khẽ hỏi: "Vậy thì sao chứ?"

"Đúng là như vậy thực sự muốn lật đổ Đặng Hoa thì như vậy chưa thấm vào đâu". Giám đốc Tống cũng thừa nhận điều này, "Nếu như không xảy ra tình huống ngoài ý muốn e rằng thế lực của Đặng Hoa sẽ còn bành trướng hơn nữa trong tỉnh thành."

La Phi đương nhiên hiểu rõ từ "ngoài ý muốn" mà Giám đốc Tống vừa nói ám chỉ điều gì. Đó chính là vở kịch do Eumenides đạo diễn, còn La Phi là nhân vật vừa quan trọng vừa thần bí trong cả vở kịch quy mô hoành tráng đó. Khi đó anh ta cũng biết Eumenides sẽ mượn tay Hàn Hạo để giết Đặng Hoa khi Viên Chí Bang bắt La Phi phải lựa chọn cho sự an nguy giữa một bên là Mộ Kiếm Vân, một bên là Đặng Hoa. La Phi đã không ngại ngần mà trợn Mộ Kiếm Vân. Bởi vậy, Đặng Hoa mới mất mạng ở sân bay. Chỉ có điều, khi ấy La Phi không hề hay biết cái chết của Đặng Hoa lại khiến "Kế hoạch thâm tóm" gần như đi vào bến tặc động có sự chuyển biến đáng kể.

"Sau khi Đặng Hoa chết, tại sao Tiền Yếu Bân không phối hợp ngay với phía cảnh sát? Bao năm năm vùng của anh ta chẳng phải đã đến lúc phát huy tác dụng hay sao?" Nói đến đây La Phi thực khó có thể không đưa ra mỗi ngờ vực như vậy.

Cảnh sát đã theo dõi tập đoàn Đặng Hoa trong nhiều năm, song vẫn chưa ra tay vì còn dè dặt với mạng lưới các mối quan hệ của Đặng Hoa. Đặng Hoa chết đi thì những mối lo ấy cũng tự nhiên biến mất. Sự thực cũng chứng minh trong hơn nửa năm trở lại đây phía cảnh sát đã trừ khử toàn bộ tập đoàn Long Vũ với khí thế "cơn gió to trút sạch lá khô", chỉ còn duy nhất thế lực do A Hoa đứng đầu là còn đang thoi thóp. Điều này không quan hệ trực tiếp tới Tiền Yếu Bân. Thử nghĩ trong quá trình A Hoa gây nên vụ án hai mạng người ở trong tòa nhà Long Vũ và sau đó ép Hàn Hạo phải chết rồi cướp bằng chứng là đoạn băng ghi âm. Nếu Tiền Yếu Bân kịp thời liên lạc với La Phi thì đội cảnh sát hình sự sẽ không phải rơi vào tình huống khó xử như vậy?

Giám đốc Tống nhìn La Phi chăm chú một lúc lâu sau mới nói: "Là tôi yêu cầu Tiền Yếu Bân tạm thời chưa xuất đầu lộ diện và cũng không cung cấp tin tức liên quan đến hành vi phạm tội của A Hoa cho phía cảnh sát - phía cảnh sát mà tôi nói ở đây chính là chỉ đội cảnh sát hình sự mà cậu chỉ huy.":

Lời giải đáp như vậy khiến La Phi không thể hiểu nổi, bèn hỏi lại:
"Tại sao vậy?"

"Vì tôi quyết định kéo dài thời gian thực hiện "Kế hoạch thâm tóm".

La Phi nghĩ một hồi xong vẫn thấy rất mơ hồ. "Kế hoạch thâm tóm" chẳng phải đã hoàn thành rồi sao? Hơn nữa còn giành được thắng lợi cuối cùng, tại sao muốn kéo dài nó?

Giám đốc Tống cười nhạt với La Phi, nhưng đằng sau nụ cười ấy là một ngụ ý sâu sắc. Sau đó ông lại nhắc tách trà trên bàn lên và uống một ngụm lớn, trả đã nguội đi nhiều.

"Cậu làm trinh sát hình sự." Giám đốc Tống vừa nhâm nhi tách trà vừa nói: "Công việc của cậu rất khó khăn, người bình thường khó mà đảm nhiệm. Song nếu nhìn từ góc độ khác, công việc của cậu hết sức đơn giản. Cậu tiếp nhận vụ vụ án, phá án, truy bắt tội phạm, tất cả đều theo một trình tự có sẵn, cậu không cần phải đi tìm hiểu xã hội và cũng không cần phải làm rõ những mối quan hệ rắc rối."

"Đúng vậy!" La Phi không phủ nhận, "Bước vào xã hội, tạo mối quan hệ đều không phải là sở trường của tôi."

"Như đợt bắt tội phạm lần này, tôi không hề muốn cậu tham gia. Bởi vì nội tình vụ án không đơn giản như những vụ án hình sự thông thường khác - đó là vấn đề lớn trong việc trị an xã hội. Cậu bắt được dăm ba tội phạm, phá được mấy vụ án, không thể tạo ảnh hưởng mang tính quyết định đến toàn cục."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 13.5

La Phi có phần không thoải mái, song anh không trực tiếp phản bác ông mà chỉ hỏi vặn lại: "Lẽ nào vì điều đó mà không cần bắt tội phạm, án cũng không cần phá nữa?"

"Ý tôi không phải như vậy." Giám đốc Tống mân mê tách trà trong tay, trầm ngâm nói: "Tôi làm cảnh sát đã nửa đời rồi, cái chức giám đốc này tôi cũng đã làm được bảy, tám năm rồi. Có những việc khi trẻ tôi nhìn không thấu, giờ đây lại thấy rất rõ ràng. Nếu như coi cả xã hội là một cơ thể vậy thì là một cảnh sát hình sự, cậu có biết vai trò của mình là gì không?"

La Phi lắc đầu, anh không mong chỉ trong phút chốc có thể theo kịp suy nghĩ đúc rút qua nửa đời người của ông, anh chỉ muốn rửa tai lắng nghe.

"Ví dụ cậu là một bác sĩ ngoại khoa." Giám đốc Tống nheo mắt nhìn La Phi và nói: "Cậu đang chữa trị vết thương đã lở loét trên cơ thể ấy, thậm chí dùng dao phẫu thuật bỏ những phần bệnh hoại tử nghiêm trọng. Công việc ấy rất quan trọng, nếu không có cậu, cả xã hội sẽ bị bệnh nặng dẫn đến tử vong."

Ví dụ này không hề mới, La Phi cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy. Nhưng sau đó Giám đốc Tống lại tiếp lời: "'Tiếc rằng cậu suy có thể cứu được mạng người, nhưng không phải là bác sĩ tốt nhất. Bác sĩ tốt thật sự thì lên phòng bệnh hơn chữa bệnh, giúp cơ thể cân bằng ổn định để phòng bệnh tật phát sinh."

La Phi chợt dạ, những lời này của Giám đốc Tổng làm anh nhớ tới nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát - Đinh Khoa. Viên cảnh sát hình sự không có vụ án nào là không phá được này đột nhiên biến mất trong lúc sự nghiệp đang huy hoàng nhất, chính là vì nhìn thấu được điều ấy. Những ngày tháng sau đó, Đinh Khoa ẩn mình trong các tầng lớp của xã hội, dốc hết tâm sức vào việc phòng chống tội phạm. Ông ấy đã thực sự vươn tới một cảnh giới mà người thường khó có thể với tới.

Giám đốc Tổng quan sát thái độ La Phi, biết rằng anh đã hiểu đôi chút lên nhân cơ hội đó nói luôn: "Vì thế nên chúng ta thường nói: phổ biến pháp luật quan trọng hơn là thực thi pháp luật. Nếu như ai ai cũng hiểu luật và tuân thủ luật pháp, xã hội này sẽ không có bệnh tật, đó mới chính là cái mà cảnh sát chúng ta muốn thấy nhất. Đến lúc đó, những cảnh sát hình sự như cậu có lẽ sẽ thất nghiệp."

Câu nói rất thú vị ấy không làm cho La Phi cười được, anh thở dài: "Ai ai cũng hiểu luật và tuân theo luật, làm gì có chuyện đó?"

"Thực tế là không thể." Giám đốc Tổng không cười nữa mà nói: "Vấn đề này chính là điều quan trọng mà tôi muốn nói với cậu ngày hôm nay."

La Phi giật mình đợi Giám đốc Tổng nói tiếp.

"Cái xã hội này, tất cả mọi người không phạm pháp là điều không thể, cũng giống như người không thể không ốm đau, cậu có làm thế nào cũng vô ích. Đã là người ai mà chưa từng bị bệnh?" Giám đốc Tổng hỏi La Phi: "Cậu nói xem tại sao lại như thế?"

La Phi không biết đối phương muốn dẫn dắt vấn đề đi đâu nên chỉ im lặng.

Giám đốc Tổng đợi một lúc rồi nhấn mạnh hai chữ "Môi trường!"

"Môi trường?" La Phi nhắc lại và suy nghĩ hàm ý bên trong từ đó.

"Không ai tách khỏi môi trường mà vẫn có thể tồn tại được - ddây mới là điều gây trở ngại thực sự cho chúng ta. Hãy xem môi trường xung quanh chúng ta: vi khuẩn, virus, đâu đâu cũng có. Chúng lây lan trong cộng đồng qua nhiều con đường, ăn mòn cơ thể chúng ta, khiến chúng ta bị bệnh, khiến vết thương của chúng ta bị truyền nhiễm, lở loét phải tìm đến sự giúp đỡ của bác sĩ. Cũng như vậy, xã hội mà chúng ta đang sống cũng sẽ bị vi khuẩn và vi rút trong môi trường lây nhiễm." Giám đốc sống kéo nhẹ tay La Phi rồi nói: "Vì thế những điều tôi nói lúc nãy chỉ là nói đùa thôi, cảnh sát hình sự sẽ không bao giờ thất nghiệp đâu."

La Phi tiếp lời: "Muốn giữ cho toàn xã hội được khỏe mạnh việc làm có ý nghĩa nhất là làm sạch môi trường, loại bỏ những vi khuẩn và virus kia."

"Cậu có thể nói rằng đây là "làm sạch" nhưng làm sạch với ý nghĩa đích thực thì không thể thực hiện được. Cậu muốn đạt tới trạng thái lý tưởng nhất, chỉ có biện pháp duy nhất là cách biệt hoàn toàn với môi trường." Giám đốc Tổng giải thích thêm: "Cậu xem xung quanh chúng ta có chỗ nào là sạch thực sự? Những vi khuẩn và virus đó sẽ xâm nhập vào từng ngóc ngách, cứ cho là cậu có thể giết được một đám, nhưng rất nhanh sau đó lại có một đám khác được sinh ra."

Nói đến đây, La Phi dường như nhìn thấu điểm mấu chốt của vấn đề: "Ý sếp là tập đoàn Long Vũ chính là những vi khuẩn, vi rút trong xã hội, triệt phá được chúng xong thì sẽ có một thế lực khác mới nổi lên?"

Giám đốc Tổng gật đầu đáp: "Sự thực đúng là như vậy đấy! Đặng Hoa chết rồi, giới xã hội đen trong tỉnh thành ai chả muốn ngoi lên? Kẻ mà chúng ta nhìn thấy là Cao Đức Sâm, còn nhiều kẻ khác ta đâu có biết. Giờ đây Cao Đức Sâm cũng chết rồi, nhưng tôi chắc chắn rằng giới giang hồ sẽ nhanh chóng xuất hiện một đại ca mới. Bất kể là cậu, hay là tôi, chúng ta đều không thể ngăn cản được điều đó xảy ra. Bởi trong môi trường xã hội có đủ điều kiện để bọn chúng tồn tại và phát triển. Nói một cách khác sâu sắc hơn thì, sở dĩ chúng ta không thể trừ khử được bọn chúng là vì bản thân chúng cũng là một bộ phận không thể thiếu trong

kết cấu của xã hội, cũng như vi khuẩn là một thành viên trong giới sinh vật vậy, chúng ta nhìn thấy vi khuẩn tồn tại trong những đồng rác bẩn thỉu nên ghê tởm chúng. Thế còn thực tế thì sao? Những đồng rác đó chính là do chúng ta thải ra, vi khuẩn chỉ giúp chúng ta phân hủy rác, thực hiện một mắt xích trong vòng tuần hoàn sinh thái. Cậu muốn tiêu diệt tận gốc chúng? Trừ phi cậu có thể thay đổi mô hình vận hành của giới sinh vật."

La Phi lặng im một hồi, anh làm sao có thể thay đổi được mô hình vận hành của xã hội này? Những rác thải vật chất và tinh thần được sinh ra cùng với sự phát triển chóng mặt của phát triển kinh tế tất sẽ phải có một nhân vật đứng ra loại bỏ chúng, sức của anh có lớn đến đâu, cũng không thể ngăn cản được quy luật khách quan ấy.

Song La Phi không hoàn toàn tán đồng ý kiến đó, một lát sau anh ngẩng đầu lên và nói đồng dục: "Đúng vậy, chúng ta không thể loại bỏ hết tất cả vi khuẩn. Song chúng ta vẫn cần phải tiêu diệt những vi khuẩn đặc biệt nguy hiểm, phải chăng đây cũng chính là mục đích của "Kế hoạch thâm tóm" mà năm ấy phía cảnh sát đưa ra?"

Giám đốc Tống gõ nhẹ đầu tay lên tách trà: "Cậu nói rất đúng. Để làm sạch hoàn toàn, đó là điều không thể. Nhưng khống chế chúng thì lại là điều có thể. Đối với những vi khuẩn đặc biệt cần phải dùng những phương pháp đặc biệt giống như việc nghiên cứu vắc xin đặc trị để chống lại những con virus cực kỳ nguy hiểm."

La Phi chỉ "vâng" một tiếng rồi lại nói tiếp: "Tiền Yếu Bân chính là vắc xin đặc trị mà phía cảnh sát đã dày công nghiên cứu."

Giám đốc Tống gật đầu, thở dài nói: "Chỉ tiếc là vắc xin đấy không phát huy tác dụng với Đặng Hoa."

Thấy bộ dạng nuối tiếc của Giám đốc Tống, La Phi cũng thấy chạnh lòng. Anh chợt hiểu ra vì sao Giám đốc Tống lại muốn tiếp tục "Kế hoạch thâm tóm". Vì ông muốn giữ lại Tiền Yếu Bân như một thứ vắc xin chống lại những vi khuẩn nguy hiểm sinh ra trong xã hội.

Khi đã nghĩ thông suốt điều này, La Phi biến sắc đầu cười nói: "Xem ra tôi đã thực sự làm công việc thừa thãi rồi."

"Hả?" Giám đốc Tổng nhướn mày hỏi: "Cậu đã hiểu rồi sao?"

La Phi gật đầu: "Tiền Yếu Bân đột nhập thành công vào nội bộ tập đoàn Cao Đức Sâm, có sự tiếp ứng của anh ta, cảnh sát sẽ trừ khử được thế lực của A Hoa và Cao Đức Sâm một cách nhanh chóng. Hành động của tôi khó tránh khỏi có chút nóng vội." Vừa nói trong lòng La Phi thầm nghĩ: trước kia Giám đốc Tổng nói rằng mình phá hoại kế hoạch của ông, phải chăng là ám chỉ việc mình bắt Tiền Yếu Bân? Bây giờ thân phận của Tiền Yếu Bân đã bị ép phải công khai cũng có nghĩa là mình đã phá hủy vắc xin mà phía cảnh sát đã nghiên cứu bồi dưỡng trong suốt hơn 10 năm qua.

Giám đốc Tổng không phủ nhận. Ông uống một ngụm trà lớn rồi chậm rãi nói: "Cậu vẫn chưa thực sự hiểu. Tôi hỏi cậu Tiền Yếu Bân vì sao phải giết A Hoa?"

La Phi ngây người, chẳng ngờ Giám đốc Tổng đột nhiên lôi vấn đề này ra. Đây là vấn đề bản thân anh đang cố tình né tránh. Bởi vì đối với La Phi, bất luận Tiền Yếu Bân có thân phận như thế nào, cũng không thể nào lại đi gây ra một vụ nổ mà vụ nổ ấy còn khiến một cô gái vô tội bị thương tật nghiêm trọng cả đời.

Giám đốc Tổng biết rằng La Phi khó có thể trả lời. Ông giữ chắc tách trà trong tay, mắt nhìn những ngọn sóng trong tách đang lắng dần rồi cất lời: "Lúc này tôi có nhắc đến hai từ "khống chế" - thế nào gọi là khống chế? Đối với mỗi loại vi khuẩn gây bệnh, nếu như cậu nắm rõ loại vắc xin điều trị tương ứng, đó chính là khống chế. Đã khống chế được nó, cậu hà tất phải tiêu diệt nó? Cần biết rằng vi khuẩn mới sẽ tiếp tục sản sinh, nếu như xử lý không thỏa đáng, ngược lại cậu sẽ rơi vào trạng thái không khống chế được chúng."

La Phi là người thông minh, anh lập tức hiểu ra ẩn ý sâu xa trong lời nói của Giám đốc Tổng. Theo như lối suy nghĩ của Giám đốc Tổng, Tiền

Yếu Bản đã xâm nhập thành công vào tập đoàn Cao Đức Sâm thì không cần trừ khử Cao Đức Sâm một cách vội vã như thế, bởi vì phía cảnh sát đã có khả năng khống chế đối phương rồi.

Những suy nghĩ ấy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của La Phi. Anh kinh ngạc hồi lâu rồi nói: "Sếp tin tưởng anh ta như vậy sao? Chỉ dựa vào một Tiền Yếu Bản mà có thể khống chế Cao Đức Sâm trong tay ư? Đây lẽ nào chẳng phải là nuôi hổ mà gây ra họa sao?"

"Tôi thực sự có niềm tin." Giám đốc Tổng bình thản nói: "Bởi vì Cao Đức Sâm chính là người tôi chọn lựa kỹ càng, hẳn là một người đặt lợi ích lên hàng đầu, con người như vậy không đời nào chịu hy sinh cho A Hoa. Cậu có thể dùng lợi ích để thao túng hành vi của hắn, việc đó giống như là lắp thêm cầu chì vào tủ điện cao áp nguy hiểm."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 13.6

La Phi càng nghe càng cảm thấy kinh ngạc, xem ra Giám đốc Tổng không những không muốn trừ khử Cao Đức Sâm mà ngược lại, Cao Đức Sâm thậm chí còn trở thành một phần trong "Kế hoạch thâm tóm" mới. Giám đốc Tổng đã chọn Cao Đức Sâm, tập đoàn của hắn có thể làm lũng đoạn thành phố, kẻ giật dây đằng sau đó chính là phía cảnh sát! Chả trách trong thời gian đầu, Cao Đức Sâm đấu với A Hoa, mỗi bước đi của Cao Đức Sâm đều rất chuẩn chuẩn xác, giống y như tiến hành từng bước đồng bộ với phía cảnh sát để đối phó với tập đoàn Long Vũ, thực là một cặp bài trùng.

"Kế hoạch thâm tóm?" La Phi "hừ" một tiếng, "Nó đã bị biến tướng rồi, đó không phải là "thâm tóm" mà là "gieo rắc"."

Giám đốc Tổng không hề tức giận, ông cười và hỏi vặn lại: "Không reo thì lấy đâu mà thâm với chả tóm?"

La Phi đành lắc đầu ngao ngán.

Thấy đối phương không hiểu ý của mình, Giám đốc Tổng đành phải nghĩ cách nói rõ hơn. Ông suy nghĩ một lúc rồi hỏi La Phi: "Lần này chúng ta xử lý tập đoàn Long Vũ Cậu có biết chúng ta thu hoạch lớn như thế nào không?"

La Phi nói thật lòng: "Không biết ạ?" Anh không hề quan tâm đến những việc này.

"Chỉ riêng tịch thu tài sản và xử phạt tập đoàn đã thu về 2,36 tỷ nhân dân tệ."

La Phi tặc lưỡi, đây quả thực là một con số khổng lồ.

"Thâu tóm! giờ cậu đã hiểu ý của hai chữ này chưa?" Giám đốc Tống đặt lại tách trà lên bàn, sau đó hai tay chống vào thành bàn, nhướn người lên để giải thích thêm cho La Phi: "Những thế lực lớn vờn ngoài vòng pháp luật, bất kể là tốt hay xấu, cũng đều là bộ phận cấu thành nên xã hội. Chỉ cần chúng có điều kiện phát triển thì cậu không thể nào khiến chúng mừng sinh sôi nảy nở. Điều này không có nghĩa rằng chúng ta bất lực với chúng. Đợi đến khi chúng vừa to vừa béo, chúng ta có thể tóm gọn. Trong quá trình phát triển chúng đã lấy cắp biết bao nhiêu tài sản của xã hội để rồi cuối cùng những tài sản ấy vẫn phải giao nộp lại cho xã hội."

La Phi nói: "Vậy cái Sếp gieo bây giờ, là để sau này thu hoạch ư? Cao Đức Sâm chính là hạt giống mà sếp lựa chọn sao?"

"Đúng vậy! Cao Đức Sâm có năng lực thâu tóm giới xã hội đen, tránh khỏi các thế lực xấu tàn sát lẫn nhau. Đồng thời hắn cũng không phải là người mưu sâu kế hiểm như Đặng Hoa, cũng không đến nỗi để lại hậu quả lâu dài về sau. Vì vậy chỉ cần Tiền Yếu Bân được Cao Đức Sâm tín nhiệm, tôi sẽ khống chế được Cao Đức Sâm." Giám đốc Tống nhấn mạnh trong sự tiếc nuối: "Mà khống chế được Cao Đức Sâm cũng đồng nghĩa với việc khống chế được cả giới xã hội đen trong tỉnh thành."

La Phi nhìn Giám đốc Tống, anh hiểu rõ sự tiếc nuối của ông. "Kế hoạch thâu tóm" với mục đích ban đầu là triệt phá thế lực của Đặng Hoa, khi vào tay Giám đốc Tống điều khiển, nó đã trở thành một kế hoạch với mục tiêu lớn hơn nhiều. Chỉ có điều kế hoạch đó đã chết yểu vì sự tham gia của anh.

Nói đến đây La Phi cũng chẳng cần phải trốn tránh điều gì nữa, anh nói tiếp: "Để Tiền Yếu Bân đi giết A Hoa phải chăng đây cũng là một phần của kế hoạch?"

"Điều này rất khó nói." Giám đốc Tống dựa vào thành ghế, ánh mắt ông hơi lúng túng, "Bất luận xuất phát từ mục đích gì gây nên vụ nổ

trong khu dân cư là điều không thể chấp nhận được đối với một cảnh sát. Tôi chắc chắn sẽ không hạ lệnh như vậy. Nhưng đối với Tiền Yếu Bản mà nói, cậu ấy làm như vậy cũng là vì đại cục. Khi ấy Cao Đức Sâm muốn trừ khử A Hoa nên nếu Tiền Yếu Bản nắm được cơ hội này anh ta sẽ trở thành tâm phúc của Cao Đức Sâm."

"Thế nên anh ta đã tự tiện hành động?" La Phi cúi đầu không biết đang nghĩ gì. Khi anh ngẩng đầu lên, giọng anh trầm xuống và nói thật đáng sợ.

"Chúng ta lên đứng ở vị trí của cậu ấy mà suy nghĩ ." Giám đốc Tổng giải thích thay cho Tiền Yếu Bản, "Cậu ấy nằm vùng bao nhiêu năm như vậy mà không có thu hoạch gì, nguyên nhân chủ yếu là do không được Đặng Hoa tím nhiệm. Lần này cậu ấy lâm trận tác chiến mà quay ngược mũi giáo, Cao Đức Sâm hẳn sẽ cảnh giác. Mà trừ khử A Hoa chính là cơ hội thể hiện mình tốt nhất cho Tiền Yếu Bản. Đối mặt với tình thế đó, cảnh sát nằm vùng có quyền tự mình quyết định. Đương nhiên, cách mà Tiền Yếu Bản đã dùng cần phải xem lại, còn việc liên lụy đến người vô tội, đó hoàn toàn nằm ngoài ý muốn, thực khiến cho người ta không khỏi đau lòng."

La Phi lặng yên không nói. Thực sự là, từ "đáng sợ" mà anh nói không phải chỉ kết quả của vụ nổ mà ám chỉ vai diễn Báo Đầu.

Báo Đầu tuy là cảnh sát nằm vùng, nhưng khi hành động cụ thể lại không phối hợp với phía cảnh sát. Anh ta thậm chí còn vắt óc suy nghĩ dùng mọi thủ đoạn để tránh khỏi sự giám sát từ phía cảnh sát. Trong lòng anh ta, e rằng không chỉ có "Kế hoạch thâm tóm" mà còn có một kế hoạch sâu xa hơn kia. Nghĩ sâu hơn Báo Đầu có thể ẩn mình trong giới giang hồ suốt 11 năm phải chăng là vì có một dã tâm nào đó đang chi phối anh ta?

La Phi bỗng thấy ghê sợ: cho dù ý đồ ban đầu của Giám đốc Tổng là đúng hay sai, song "Kế hoạch thâm tóm" sau khi bị bóp méo đều sẽ không thể thuận lợi như mong đợi. Nếu kế hoạch này được tiếp tục triển

khai trong tình thành, rất có thể sẽ xuất hiện thêm một Đặng Hoa thứ hai. Còn Giám đốc Tổng cũng khó tránh khỏi rơi vào tình huống khó xử.

May thay kế hoạch này đã kết thúc bởi sự nể nhúng tay vô tình của mình. La Phi nhìn thẳng vào đôi mắt Giám đốc Tổng, trong lòng anh cảm thấy vô cùng may mắn.

"Cậu vẫn còn nghĩ gì vậy?" Giám đốc Tổng nhìn thấy nhiều điều mà La Phi nghĩ. Anh lắc đầu, có quá nhiều điều anh không tiện nói mà cũng không cần phải nói. Anh chỉ hỏi một câu: "Vậy sếp định xử lý Tiền Yếu Bân như thế nào?"

"Đồng chí Tiền Yếu Bân năm vùng 11 năm, bất kể kết quả kế hoạch ra sao, cậu ấy đều là công thần của cảnh sát chúng ta." Giám đốc Tổng tuy không trả lời trực tiếp nhưng trong lời nói đã thể hiện rõ ý tứ của ông.

La Phi biết trước sẽ có kết quả như vậy, anh đưa mắt nhìn về phía cửa sổ.

"Tôi biết trong lòng cậu còn ý kiến khác." Giám đốc Tổng không quan tâm đến thái độ của La Phi, "Vì vậy tôi sẽ rút cậu ra khỏi vụ án này để cậu không cảm thấy khó xử."

"Tôi hiểu." La Phi quay đầu lại rồi nói: "Tôi đã hiểu tất cả rồi."

Giám đốc Tổng gật đầu rồi lại nhắc tách trà lên.

La Phi biết ý muốn tiễn khách của đối phương bèn chủ động hỏi: "Bây giờ tôi có thể đi được chưa?"

"Cậu bận việc thì cứ đi đi." Giám đốc Tổng uống một ngụm trà rồi lật giờ tài liệu trên bàn. Khi La Phi đứng dậy, ông hỏi một câu: "Tất cả tài liệu đều ở đây cả chứ?"

"Vâng" La Phi trả lời rồi chống tay lên mặt bàn đứng dậy, trong tay anh ta lúc này đang nắm chẹn một túi vật chứng, khi bước ra ngoài nhân

lúc sửa sang cảnh phục liền sẽ bỏ túi vật chứng đó vào trong túi áo của mình.

P/S: Hết chương 13 nhé. Còn 3 chương nữa thôi. Chúc tuần mới vui vẻ!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Khúc Ly Biệt

CHƯƠNG 14.1

7 giờ 0 phút sáng ngày 23 tháng 10.

Một thanh niên tỉnh giấc từ trong mộng. Hắn ngủ một giấc ngon lành nên cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn, sức lực dồi dào hơn.

Căn hộ 2 buồng này hắn thuê làm một trong những chỗ ở của mình trong tỉnh thành, cũng là nơi ẩn náu của hắn khi gặp phải tình huống cấp bách. Ngày hôm đó, sau khi thoát ra ngoài bằng xe cảnh sát của Trương Hải Phong, hắn nhân đêm mưa gió để vào đây ở, từ đó hắn chỉ thường xuyên ở trong nhà rất ít khi ra ngoài.

Chủ nhà định cư ở nước ngoài trong thời gian dài, còn hắn sớm đã mở tài khoản chuyển tiền thuê nhà định kỳ tại ngân hàng. Bởi vậy, hắn hoàn toàn có thể yên tâm ở đây mà không lo bị ai tới quấy rầy.

Người thanh niên xuống giường và mở rèm cửa ra, ánh sáng buổi sớm rọi vào phòng, tuy không rạng rỡ như mùa xuân nhưng chí ít cũng có ánh nắng. Hắn nhìn ra phía ngoài cửa sổ như dò xét rồi quyết định hôm nay sẽ đi ra ngoài để hoàn tất những việc phải làm. Sau khi chắc chắn rồi, hắn liền quay người đi về phía phòng bếp. Trong đó có hai cái tủ lạnh lớn, chứa tất cả các loại thuốc, thực phẩm, đồ uống, đồ hộp nên dù hắn có phải ở lì trong phòng khoảng một tháng, hai tháng thì cũng không phải lo lắng gì về cuộc sống hàng ngày nữa.

Người thanh niên lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp sữa và một chiếc bánh mì lớn. Hắn giải quyết xong bữa sáng rất nhanh. Sau đó, hắn rửa

tay thật sạch rồi lại đi vào căn phòng nhỏ đối diện với phòng ngủ.

Phòng nhỏ không có giường mà chỉ có hai hàng móc áo kiểu đứng gắn trên tường. Trên móc áo treo đầy quần áo mũ mào đủ loại, không chỉ có các đồng phục của cảnh sát, bác sĩ mà đến cả tất giầy, váy vóc của phụ nữ mới dùng cũng có.

Bên cạnh móc áo, có một bàn trang điểm. Người thanh niên ngồi xuống ghế trước bàn trang điểm đó. Hắn đang ngồi đối diện với tấm gương sáng rõ, trên đó là một khuôn mặt khô ngô tuấn tú.

Người thanh niên bỗng thở dài và lắc đầu, như không bằng lòng lắm với dung nhan của mình. Hắn cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình trong gương rất lâu rồi mới từ từ lôi ngăn kéo dưới bàn ra. Khi tay phải hắn rút ra trong lòng bàn tay có thêm một chiếc kéo nhỏ sắc nhọn.

Loại kéo này các chị em phụ nữ thường dùng để tỉa lông mày. Người thanh niên cầm nó trong tay nhìn buồn cười y như một con sư tử ngậm kẹo mút vậy. Nhưng vẻ mặt hắn lại vô cùng nghiêm túc. Hắn nhíu mắt soi gương rồi dùng chiếc kéo nhỏ bắt đầu sửa lông mày của mình.

Hai hàng lông mày vốn dày dặn, cong như trăng non dần trở nên mỏng và ngắn, khoảng cách giữa hai hàng lông mày cũng rộng ra tạo thành hình chữ "bát". Người thanh niên dừng tay lại, hắn quay đầu sang bên để ngắm nghía giây lát thấy đã ổn nên cất chiếc kéo vào trong ngăn kéo rồi tiện tay lại lấy ra một chiếc hộp có hình số 8 đặt trên bàn trang điểm.

Mở nắp hộp ra bên trong lại là một cặp kính áp tròng. Người thanh niên đó mở to mắt ra rồi dán kính áp tròng lên hai con ngươi một cách rất thành thạo. Thế là thay vì đôi mắt đen nhánh sáng rực, giờ hắn lại có một đôi mắt đục màu, đến cả con ngươi cũng biến thành màu nâu đục, giống hệt như người mắc bệnh đục thủy tinh thể vậy.

Nhưng với hắn, một cặp kính áp tròng vẫn chưa đủ. Hắn lại lấy từ trong ngăn kéo bàn trang điểm ra từ trong một cặp kính thủy tinh có

gọng to màu đen. Người thanh niên đeo chiếc kính lên trên sống mũi mình. Đó chỉ là kính không số, rõ ràng hẳn chỉ đeo cho có mà thôi. Thế nhưng đối với người thanh niên, ý nghĩa thực sự của cặp kính đó lại được ẩn giấu ở phía đuôi gọng kính màu đen dày cộp kia. Phần trước và sau đó đều có một nút ấn. Nút ấn đằng trước đẩy phần da gần huyết thái dương lên làm cho đôi mắt của hắn hơi xếch lên trên, cả hai mắt vì vậy mà hơi híp và dài hơn. Nút ấn đằng sau lại ở sau tai và chống đỡ cho vành tai nhằm cố tình tạo ra một đôi tai nghe trộm.

Sau khi xử lý xong phần lông mày và tai, người thanh niên lấy món đồ thứ tư có phần cổ quái từ trong ngăn kéo ra. Phần trục chính của vật đó là một đoạn thép sợi răn chắc dài khoảng bảy, tám xen ti mét, ở giữa những sợi thép là hai hàm răng giả màu vàng. Hai bên của sợi thép ôm lấy 1 cặp khuôn nhựa đối xứng với nhau mỗi cái khuôn to chừng nửa quả óc chó.

Người thanh niên há miệng to ra rồi nhét cái vật cổ quái đó vào miệng. Sợi thép vừa khớp với lợi trên của hắn. Hóa ra đồ vật đó lại là một bộ niềng răng.

Hai hàm răng giả vàng khè nâng phần môi trên của hắn lên khiến cho hắn biến thành "anh chàng nhe răng" không khép nổi hai môi lại với nhau. Còn khuôn nhựa ở hai bên của sợi thép lại khiến cho hai má phồng lên. Vậy là các đường nét trên gương mặt khỏe khoắn ban đầu của hắn đã biến mất, và giờ gương mặt đó lộ ra hai gò má cao và gồ ghề.

Người thanh niên nhìn dung nhan hiện giờ của mình trong gương rồi nhoẻ miệng cười. Hai chiếc răng cửa của hắn thò ra ngoài như thể muốn bắn ra khỏi môi vậy. Lúc này đây ngũ quan của hắn ngoại trừ mũi ra đều đã thay đổi hoàn toàn, xấu xí tới nỗi hẳn cũng không nhận ra chính mình nữa.

Người thanh niên lại đứng dậy, tiện tay cầm bộ tóc giả đối tung đặt trước gương đội lên đầu. Bộ tóc giả đó có mai rất dài nên khi vuốt ra đằng sau tai thì vừa vặn có thể che kín được bí mật ẩn ở phần đuôi kính.

Sau khi sửa sang lại toàn bộ dung mạo xong, việc tiếp theo phải làm là lựa chọn quần áo cho phù hợp. Người thanh niên chần chừ do dự mãi trước móc treo quần áo. Cuối cùng hẳn cũng chọn được một chiếc áo da to và dày. Kiểu áo này đã hơi lỗi mốt rồi và size còn hơi to nên khi mặc lên người trông hơi luộm thuộm. Nhưng đây lại chính là hiệu quả mà người thanh niên mong muốn. Hẳn bước tới trước gương hơi khom lưng xuống nhìn. Trong gương xuất hiện một người đàn ông có dung mạo xấu xí và bộ dạng tả tơi. Người đó có đôi mắt bé, ánh mắt không sáng. Vì mấy ngày nay không rửa mặt nên da mặt khô rát, không có chút đàn hồi nào cả. Chiếc áo da mềm rũ xuống, ống tay che gần hết bàn tay hẳn. Cặp kính viền đen to đùng nhìn như muốn đè bẹp sống mũi của hẳn xuống vậy.

Người thanh niên nhìn vào mình ở trong gương và nói: "Đi thôi!". Hẳn khẽ rụt cổ lại có vẻ vừa xấu hổ vừa sợ sệt giống như một thanh niên thất nghiệp vừa vừa tốt nghiệp một trường đại học vớ vẩn nào đó và đang sống trong tầng lớp địa vị thấp của xã hội.

14 giờ 11 phút chiều.

Tại chung cư dành cho giảng viên trẻ của trường Cảnh sát tỉnh.

Trong lúc Mộ Kiếm Vân đang ngồi ở bàn làm việc để chuẩn bị cho buổi học tâm lý tội phạm vào ngày mai thì bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai đó?" vừa nói cô vừa đi ra khỏi phòng làm việc. Người gõ cửa chỉ trả lời ngắn gọn "chuyển phát nhanh!"

Mộ Kiếm Vân ra mở cửa nhân viên chuyển phát nhanh là một chàng trai đội mũ tròn anh ta chuẩn bị đưa cho cô một gói đồ nhỏ đồng thời hỏi: "Cô là Trịnh Giai phải không?"

Mộ Kiếm Vân ngạc nhiên hỏi lại "Trịnh Giai?", cô có vẻ hơi bất ngờ vì tưởng rằng món đồ này là gửi cho mình.

Người nhân viên như nhận ra điều gì bèn dừng lại không đưa ngay cho cô mà hỏi: "Cô không phải Trịnh Giai à?"

Mộ Kiếm Vân lắc đầu đáp "Không!". Cô nhìn về phía phòng ngủ. Đúng là Trịnh Giai đang ở đó nhưng thị lực cô gái ấy vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên chưa tiện đi lại. Thế nên cô quay đầu hỏi: "Tôi có thể ký nhận thay cho cô ấy được không?"

Nhân viên chuyển phát nhanh vui vẻ đáp "Được!" rồi đưa gói đồ vào tay cô và không quên nhắc cô: "Cô cho xem chứng minh thư".

Mộ Kiếm Vân giơ chứng minh thư ra, sau đó ký tên mình lên gói đồ rồi viết thêm hai chữ "nhận thay" trong ngoặc để chú thích. Nhân viên lấy lại một tờ hóa đơn rồi rời khỏi đó. Mộ Kiếm Vân đóng cửa và đi về phía phòng ngủ.

Tuy cửa phòng chỉ khép hờ nhưng Mộ Kiếm Vân vẫn rất lịch sự gõ cửa trước. Giọng nói trong trẻo của Trịnh Giai lập tức vang lên: "Mời vào"

Mộ Kiếm Vân đẩy cửa đi vào thì thấy Trịnh Giai đang ngồi dưới ánh đèn và đọc một cuốn tiểu thuyết, dưới chân cô là chú chó Ngưu Ngưu chuyên dắt người mù. Thị lực của cô vừa mới được hồi phục nên chưa nhìn được ánh sáng mạnh. Bởi vậy, ban ngày cô thường kéo rèm cửa sổ tập thích ứng dần với cuộc sống dưới ánh sáng đèn. Mấy ngày này, những lúc rảnh rỗi, cô thường đọc sách. Vì chưa được 10 tuổi cô đã bị mù nên khả năng đọc chữ của Trịnh Giai mới chỉ tương đương với học sinh lớp 1, lớp 2 mà thôi. một cuốn tiểu thuyết bình thường cũng phải nhờ tới từ điển cô mới có thể đọc hiểu được hết.(1)

Thấy Mộ Kiếm Vân đến, Trịnh Giai liền đặt cuốn tiểu thuyết xuống rồi cười và hỏi: "Chị Mộ, có việc gì hả chị?" Hai tháng nay cô ở cùng mộ kiếm Vân được cô ấy tận tình chăm sóc nên tình cảm giữa hai người thân thiết như chị em ruột thịt vậy. Ngưu Ngưu cũng đứng lên quấy đuôi mừng cô.

"Có bưu kiện của em, chị ký nhận thay em rồi đấy". Vừa nói Mộ Kiếm Vân vừa đặt gói bưu kiện lên bàn của Trịnh Giai. Nhưng, Trịnh Giai lại thấy làm lạ cô hỏi: "Bưu kiện của em ạ? Sao lại gửi tới đây hả chị?" vì lúc trước có bệnh nên Trịnh Giai không giao tiếp với ai mấy, những người biết nơi ở của cô hiện tại giờ lại càng hiếm, vậy thì ai gửi bưu kiện cho cô? Cầm gói bưu kiện lên xem kỹ phần điền tên người gửi để trống và không có bất kỳ thông tin liên quan nào.

(1) Ngôn ngữ tiếng Trung học chữ nào biết chữ này, nên các lớp nhỏ chỉ biết được ít chữ, không đọc được tất cả các chữ.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14.2

Trước một gói bưu kiện kỳ lạ thế này, Trịnh Giai bỗng thấy chột dạ: lẽ nào lại là anh ấy? Hàng tung bất định chẳng phải là phong cách bấy lâu nay của anh ấy sao? Nghĩ tới đây thôi trái tim cô bỗng dưng thổn thức, ánh mắt lấp lánh nhìn Mộ Kiếm Vân rồi nói lắp bắp: "Chị Mộ ơi, người gửi món đồ này cho em.... rất có thể.... có thể là một người bạn bí mật của em chị ạ!"

Mộ Kiếm Vân hiểu ý đối phương cô bèn cười dịu dàng và nói: "VẬY em cứ từ từ xem, chị ra ngoài trước đã". Nói xong, cô lập tức quay người rời khỏi căn phòng nhỏ. Sau khi ra khỏi phòng, cô tiện tay đóng cửa lại rồi đi nhanh về phía phòng làm việc của mình.

Trên bàn làm việc có một chiếc điện thoại màu hồng nhỏ xinh. Mộ Kiếm Vân cầm nó lên rồi tìm nhanh số La Phi trong mục nhật ký cuộc gọi rồi ấn nút gọi.

Chuông điện thoại mới reo được hai, ba hồi đã nghe thấy tiếng "alo" của La Phi ở đầu bên kia. Vì hai người họ đã quá quen thuộc với nhau nên Mộ Kiếm Vân cũng không mất thời gian chào hỏi khách sáo làm gì nữa, cô nói thật nhỏ với anh "Trịnh Giai vừa nhận được một gói bưu kiện nặc danh, rất có thể là do hẩn gửi tới."

La phi nhiên biết từ hẩn mà cô nói dùng để chỉ ai. Anh lập tức gắng hỏi: "Trong gói bưu kiện đó là gì vậy?"

Mộ Kiếm Vân đáp: "Em cũng chưa biết. Thấy Trịnh Giai có vẻ bí mật lắm, như không muốn cho em thấy nên em rất nghi ngờ..."

La Phi lập tức ngắt lời cô: "Tôi hiểu rồi! Em chỉ cần ở cạnh Trịnh Giai và coi như không có chuyện gì xảy ra cả là được. Tôi lập tức tới ngay!"

Mộ Kiếm Vân gật đầu nói "Được!" sau đó cô ngắt điện thoại mắt nhìn về phía phòng ngủ, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Cùng lúc ấy, trong phòng ngủ, cách đó một bức tường, Trịnh Giai đã mở gói bưu kiện ra. Cô dốc hết đồ trong đó ra thì thấy ngoài mấy tờ giấy còn có một chiếc điện thoại di động mới tinh. Cô cầm chiếc điện thoại lên, vẫn đang bàng hoàng không biết làm thế nào thì chiếc điện thoại trong lòng bàn tay Cô rung lên.

Trịnh Giai giật bắn cả người. Cô liền xem lại chiếc điện thoại thì thấy có cuộc gọi đến và điện thoại trước đó đã được cài sẵn chế độ rung. Trái tim cô cũng đập mạnh theo chiếc điện thoại đó. Cô vội vàng muốn nhấn nút nghe nhưng lại từ từ mới dám nhấn, có vẻ như cô đã lấy hết can đảm của mình mới dám đưa máy lên nghe.

Không có tiếng người nói, nhưng rõ ràng có tiếng hơi thở.

Cuối cùng vẫn là Trịnh Giai lên tiếng trước "Alo!"

Sau một hồi im lặng, cuối cùng cô cũng nghe được giọng nói có vẻ chờ đợi bấy lâu.

Chỉ nghe thấy hai chữ "Xin chào!" ngắn ngủi nhưng giọng nói ấy lại vô cùng quen thuộc, ngữ điệu gần gũi giống ở trong giấc mơ hàng đêm cô vẫn nghe thấy.

Cô vội nắm chặt lấy chiếc điện thoại và hỏi: "Anh đang ở đâu?" như thể làm vậy sẽ có thể nắm chặt được hình bóng ẩn ở bên đầu kia điện thoại mà cô không tài nào chạm vào được.

Đối phương chỉ khẽ cười một tiếng và không đáp lại câu nào.

Như hiểu được cảm giác của đối phương, Trịnh Giai đoạn hỏi một cách khổ sở "Anh không muốn gặp em sao?"

Lần này thì đối phương trả lời rất dứt khoát "Đúng vậy!"

Cô cắn chặt môi hỏi với tâm trạng hụt hẫng: "Tại sao?"

Người ở đầu dây bên kia đáp: "Vì... vì tôi không muốn để em thấy hình dạng của tôi".

Trịnh Giai dường như hiểu ra đôi chút, cô cẩn trọng đoán "Anh thấy mình trông rất xấu xí sao?"

"Đúng vậy!", người đó còn nhấn mạnh thêm lần nữa: "Rất rất xấu!"

Cô liền thẳng thắn nói: "Vậy thì đã làm sao? Nếu yêu một người, cái mà em xem trọng là bản chất của người đó chứ không phải là diện mạo bên ngoài của anh ấy."

Nhưng người kia lại không thể tán đồng cách nói này nên trả lời với giọng rất đáng thương: "Khi hai mắt em không nhìn thấy gì thì là như vậy... Nhưng giờ thị lực của em đã hồi phục trở lại thì mọi chuyện sẽ khác đi. Em sẽ không thích tôi đâu vì em chỉ yêu cái người em chưa từng nhìn thấy đó mà thôi".

Từ trong lời nói của đối phương, cô hiểu anh ta như vừa tự ti vừa có chút luyến tiếc. Lòng cô nóng như lửa đốt không biết phải khuyên đối phương như thế nào. Rồi cô đột nhiên nghĩ ra một cách.

Người đó vì tự cho là mình trông rất xấu xí nên không muốn gặp mặt cô. Nếu anh ấy đã có suy nghĩ như vậy thì cô có cố giải thích như thế nào đi chăng nữa cũng không thể khiến anh ấy hiểu được. Nhưng nếu hai người có thể gặp nhau cô sẽ dùng sự chân thành và thái độ nhiệt tình của mình để chứng minh tình cảm với anh ấy. Cách này vừa đơn giản lại vừa trực tiếp, có tác dụng hơn tất cả những lời hùng biện.

Nghĩ tới đây cô liền quyết định nói ra một lời nói dối thiện chí. Cô nói: "Hiện giờ hai mắt em vẫn chưa nhìn được gì cả, cho dù chúng ta có gặp mặt nhau em cũng không nhìn thấy anh được".

Người bên kia đầu dây bỗng im bật, không biết anh ta đang suy nghĩ gì.

Cô sợ đối phương không tin mình nên vội giải thích: "Mắt em phải một tuần nữa mới được tháo băng", rồi cô lại khuyên đối phương: "Lẽ nào anh không muốn gặp em lần cuối sao? Đợi tới khi em phục hồi thị lực e là sẽ không còn cơ hội như thế này nữa".

Cô nghĩ rằng đối phương sẽ không còn lý do nào để từ chối mình nữa. Chỉ cần người đó đồng ý gặp mặt, cô có thể đeo băng quấn mắt đến cuộc hẹn sau đó nhân lúc người ấy không để ý, cô sẽ tháo băng ra. Vì người đó chẳng qua là không muốn để cô nhìn thấy mặt anh ấy, nhưng nếu sau khi nhìn thấy mà cô vẫn thật lòng thích anh ấy, như vậy nút thắt trong lòng anh ấy sẽ được tháo ra.

Nhưng tiếc rằng đó chỉ là suy nghĩ của một mình cô. Người đó đáp một cách khỗ sở: "Em lừa tôi, mắt em đã có thể nhìn được rồi".

Cô vẫn vội giải thích: "Không, em thực sự chưa nhìn được gì cả."

Người đó chỉ cười "hi" một tiếng rồi hỏi lại: "Một người bị băng quấn cả hai mắt thì sao phải che rèm cửa sổ giữa ban ngày như thế?"

Nghe vậy, Trịnh Giai chờ người ra, rồi cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ phòng ngủ của mình. Rèm cửa sổ đúng là đang được che kín mít, đây đúng là kẽ hở khó mà biện minh cho được.

Nhưng người đó làm sao mà phát hiện ra sơ hở đó của cô được? Trịnh Giai suy tư một lát rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. Cô vội vã chạy tới trước cửa sổ vén một góc rèm cửa lên rồi nhìn ra ngoài từ cửa sổ tầng 3.

Lúc này là thời gian ánh nắng gay gắt nhất trong ngày. Ánh mặt trời rọi xuống đôi mắt khiến cô cảm thấy cay và đau mắt. Nhưng cô gái không hề nghĩ gì tới đôi mắt của mình mà cứ đứng dưới ánh nắng mặt trời để quan sát một lượt dưới toàn nhà. Rất nhanh sau đó, ánh nhìn của cô như dán chặt về một hướng.

Ở khu cây xanh cách tòa nhà chung cư không xa lắm có một người thanh niên tướng mạo xấu xí đang đứng. Người đó đang cầm trên tay một chiếc điện thoại và đang giữ tư thế nghe điện thoại. Ánh mắt người đó nhìn thẳng vào cô gái phía cửa sổ đằng kia. Sự xuất hiện của cô dường như nằm ngoài dự đoán của hắn. Thần sắc hắn có chút hoảng loạn điện thoại dần tuột khỏi tay và rơi xuống. Cùng lúc đó, một thứ sức mạnh khó mà cưỡng lại được như đang giữ chặt lấy toàn bộ cơ thể hắn.

Sức mạnh đó chính là đôi mắt của cô gái, đôi mắt sáng rạng, đen nhánh, tràn đầy khí sắc. Một luồng sáng mê hoặc lòng người ánh lên trong đôi mắt ấy, nó đẹp như tiếng đàn violin của cô vậy. Đôi mắt ấy ở trên khuôn mặt thanh tú diễm lệ như đang đắm mình trong ánh sáng mặt trời chói lọi tạo nên bức tranh bức họa đẹp và tuyệt vời nhất mà cả cuộc đời người thanh niên đó mới gặp.

Cô gái cũng đưa chiếc điện thoại đặt lên ngực. Giờ phút này đây ngôn ngữ giao tiếp cũng trở thành vật vô dụng. Cô chỉ cần được nhìn người ấy thì sẽ cảm nhận được ngay tâm trạng của người đó.

Hai người cứ thế nhìn nhau, cả thế giới gần như ngừng lại bất động vì ánh mắt của họ. Cũng không biết là đã mất bao lâu, người thanh niên đứng dưới tòa nhà nhưng mới tỉnh lại từ trong giấc mộng đẹp, hắn vội cúi đầu xuống như để trốn tránh điều gì đó động tác này của hắn như đã kích động tới cô gái khiến cho cô vừa căng thẳng vừa lo lắng.

Cô gái không kìm nén được nên đã gọi lớn: "Anh không cần phải trốn tránh vì em hoàn toàn không để ý tới tướng mạo của anh như thế nào!"

Người thanh niên lại ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng lần này chỉ là cái nhìn vội vã. Ngay lập tức, hắn quay người rời khỏi khu vực đó, bước đi

dứt dứt khoát.

Cô gái hét lên thật to: "Anh đừng đi!" nhưng vẫn không thể ngăn bước chân kia của đối phương lại được. Đúng lúc cấp bách, cô vội rời khỏi cửa sổ và chạy thẳng về phía cửa phòng ngủ.

Mộ Kiếm Vân đang ở phòng khách bị giật mình bởi Trịnh Giai đột ngột chạy ra ngoài. Cô phản xạ nhanh và hỏi: "Em sao vậy?". Nhưng Trịnh Giai không kịp trả lời cô chỉ mở cửa rồi chạy xuống lầu Mộ Kiếm Vân cũng vội đuổi theo cô hai người một trận trước một trại sau nhanh chóng tới khoảng trống Trước toàn nhà nhưng tiếc là khi tới đó Trịnh Giai đã không còn nhìn thấy bóng dáng của người thanh niên kia đâu nữa

Trịnh Giai chạy từng bước, cô bỗng không biết lên đuổi theo hướng nào. Một hồi, cô bỗng nhớ ra và cầm điện thoại vẫn đang nắm chặt trong tay lên gọi vào số lúc nãy, nhưng chỉ nghe thấy đầu dây bên kia có một giọng nữ khó khăn của tổng đài: « Xin lỗi thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được». Tay Trịnh Giai buông thõng xuống đầy bất lực, ánh sáng mặt trời chói mắt vẫn soi vào đôi mắt tuyệt đẹp của cô, khiến cho đôi mắt ấy long lanh ngấn lệ.

Lúc này, Mộ Kiếm Vân mới đuổi kịp Trịnh Giai, cô dùng tay khẽ giữ lấy vai Trịnh Giai rồi hỏi :«Em sao thế?» Trịnh Giai trả lời : « Vừa rồi là một người bạn của em, anh ấy không chịu gặp em nữa».

Mộ Kiếm Vân ngầm đoán được điều gì đó, cô kéo tay Trịnh Giai và nói với giọng dịu dàng: « Lên nhà trước đã, ánh sáng ngoài này gắt quá, về nhà kể chuyện người bạn kia của em cho chị nghe được không?»

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14.3

Khoảng 20 phút sau La Phi cũng đến chung cư của Mộ Kiếm Vân. Anh thấy cửa nhà vẫn mở và Mộ Kiếm Vân thì đã đứng đó chờ anh. La Phi vừa hỏi: "Tình hình thế nào?", vừa nhìn vào trong phòng dò xét, nhưng anh lại không nhìn thấy Trịnh Giai đâu cả.

Mộ Kiếm Vân giơ tay ra hiệu La Phi ra ngoài và nói: "Trịnh Giai đang ở trong phòng ngủ, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

La Phi hiểu ý ngay, anh cùng Mộ Kiếm Vân đi tới một góc queo ở hành lang. Sau đó, Mộ Kiếm Vân nói với vẻ mặt rất trịnh trọng: "Vừa rồi em nói chuyện với Trịnh Giai một lát, tình hình e là không giống lắm với dự đoán ban đầu của anh."

La Phi hơi chột dạ chỉ "Ồ" lên một tiếng, vẻ mặt của Mộ Kiếm Vân khiến anh có dự cảm chẳng lành.

"Eumenides đã tới đây rồi, hẳn đã gặp Trịnh Giai" Mộ Kiếm Vân hơi dừng lời giây lát, sau đó cô lại nói với giọng nhấn mạnh hơn: "Nhưng lần gặp này theo em sẽ là lần gặp cuối cùng giữa hai người họ."

La Phi có phần không dám tin vào tai mình nữa, anh hỏi lại: "Bọn họ gặp nhau rồi à?", anh không hiểu lẽ nào, kẻ đó không sợ Trịnh Giai sẽ nhận ra thân phận thật của hắn hay sao?

Mộ Kiếm Vân khoanh tay vòng tròn rồi nói: "Gặp rồi, nhưng không phải gặp như bình thường". Cô giải thích: "Trong gói bưu kiện đó có một chiếc điện thoại di động. Eumenides nói lời tạm biệt với Trịnh Giai qua điện thoại trước, sau đó lại rủ Trịnh Giai đi tới cửa số phòng ngủ còn hắn

thì đứng ở ngay khu cây xanh phía dưới toà nhà. Nhưng Trịnh Giai lại nhìn thấy một người thanh niên có tướng mạo xấu xí và người ấy lấy đó làm cái cớ để từ chối gặp Trịnh Giai lần nữa. Sau đó, cô ấy chạy xuống dưới lầu, nhưng tới nơi thì hăn đã biến mất rồi, gọi điện thoại thì không liên lạc được".

La Phi thừa biết tướng mạo thực sự của Eumenides rõ ràng hoàn toàn ngược lại với hai chữ xấu xí nên lập tức hỏi: "Phải chăng hăn cố tình cải trang như vậy?"

Mộ Kiếm Vân gật đầu phân tích: "Chắc thế, nên hăn mới dám để cho Trịnh Giai nhìn thấy mình từ xa".

La Phi cũng tán đồng phân tích này của cô. Phải biết rằng thuật cải trang dù có tinh xảo tới đâu đi chăng nữa thì khi đứng gần cũng rất dễ bị lộ ra sơ hở. Người đó dụ Trịnh Giai tới cửa sổ và rời khỏi đó trước khi cô ấy xuống lầu, mục đích rõ ràng là để che giấu sức mạnh thật sự của mình. Nhưng tại sao hăn lại tới đột ngột như vậy? Mà còn cố ý để cho cô ấy thấy bộ mặt cải trang để bị lộ tẩy? Thực ra hăn có dụng ý gì?

Trong lúc La Phi đang suy tư, Mộ Kiếm Vân cất tiếng hỏi anh: "Tình hình bên anh thế nào rồi?"

La Phi nheo mày hỏi "Hả?" vì không hiểu đối phương muốn ám chỉ điều gì.

Mộ Kiếm Vân lại nói: "Chẳng phải anh bảo là Eumenides sẽ tiến hành tiêu hủy toàn bộ tư liệu có liên quan tới Đỗ Minh Cường hay sao? Hăn đã bắt đầu hành động chưa?"

La Phi do dự đáp : "Chắc là bắt đầu rồi đấy! Vì hai hôm trước đài truyền hình tình thành bị mất một vài tài liệu gốc, trong đó có cả tư liệu ghi âm lại hiện trường tòa án xét xử Đỗ Minh Cường. Kẻ trộm thủ đoạn thông minh rất giống với Eumenides. Tôi tính mục tiêu tiếp theo của hăn sẽ là tư liệu hình ảnh liên quan đến hăn mà bên cảnh sát đang nắm giữ. Tôi cũng đã có dàn xếp đặc biệt rồi, gồm cả việc Tăng Nhật Hoa thiết kế

một cái bẫy trên mạng internet để nếu hãn muốn tấn công từ xa hệ thống quản lý tư liệu của cảnh sát, hành tung của hãn sẽ lập tức bị bại lộ."

Mộ Kiếm Vân nghe vậy lại lắc đầu nói : "Làm vậy cũng chẳng có tác dụng gì hết".

La Phi nhú mày không hiểu tại sao cô lại dám khẳng định như vậy. Mộ Kiếm Vân lập tức giải thích bằng chứng cứ, cô đưa một tờ tài liệu trong tay cho La Phi rồi nói : "Đây chính là tư liệu mà người đó gửi cho Trịnh Giai, anh xem đi".

La Phi đón lấy tờ giấy đó ,vừa nhìn đã thấy chiếm gần như toàn bộ mặt giấy là tấm ảnh cận người của Đỗ Minh Cường, phía dưới còn có một đoạn chữ nhỏ ghi rõ thân phận người trong ảnh :

"Đỗ Minh Cường, nam 25 tuổi. Năm 2002 bị đội trưởng đội cảnh sát hình sự La Phi bắt giữ, bị cho là hung thủ gây ra một loạt các vụ giết người - Eumenides . Vì chứng cứ không đầy đủ nên chỉ bị xử phạt năm năm tù giam. ngày 11 tháng 10 năm 2003 tiến hành vượt ngục và thoát khỏi nhà tù tỉnh thành trong quá trình vượt ngục, tiếp tục lấy danh nghĩa Eumenides để gây án khiến 2 người tử vong một người bị thương nặng".

La Phi ngậy người hỏi: "Tại sao lại như vậy?", vì anh cho rằng Eumenides sẽ dốc toàn lực để tiêu hủy tất cả những tư liệu ảnh liên quan tới Đỗ Minh Cường nhằm có thể che giấu thân phận thực sự của mình trước mặt Trịnh Giai. Nhưng mà ai ngờ cho được hãn lại chủ động gửi ảnh của mình cho Trịnh Giai, rốt cuộc có ý gì?

Mộ Kiếm Vân tiếp tục nói: "Người đó sẽ không gặp Trịnh Giai nữa, tấm ảnh này chính là bức thư chia tay hãn gửi cho cô ấy, bao gồm cả việc hôm nay hãn cố tình để Trịnh Giai nhìn thấy dung mạo xấu xí chẳng qua cũng là để phối hợp với mục đích này. Hãn muốn cắt đứt hoàn toàn đường lui của mình. Nói cách khác, giữa hai thân phận hoàn toàn mâu thuẫn với nhau đó, hãn đã quyết tâm lựa chọn tiếp tục là Eumenides."

Giọng điệu của Mộ Kiếm Vân tạo cảm giác hơi đáng sợ, nó giống như nước đá lạnh buốt đang từ từ chạy qua lồng ngực La Phi vậy. Anh đã hiểu ra, người thanh niên kia muốn buộc chặt dung mạo của mình với thân phận Eumenides. Đồng thời, giọng nói của hắn và một linh hồn khác phối hợp thêm với dung mạo xấu xí để rồi tạo ra một hình tượng hư cấu. Hình ảnh đó chỉ có thể tồn tại trong trái tim Trịnh Giai, cô ấy mãi mãi không thể nào với tới được. Quả thực bức ảnh này của Đỗ Minh Cường chính là một bức thư ly biệt, nó đã cắt đứt hoàn toàn mối liên hệ giữa hắn và Trịnh Giai đồng thời cũng cắt đứt tia hi vọng muốn hắn quay đầu về bờ cuối cùng của La Phi.

Trong lòng La Phi có một thứ cảm giác khổ sở khó tả, đồng thời anh lại có chút không can tâm rồi lẩm bẫm tự vấn: "Nếu hắn đã quyết tâm chia tay cô ấy thì tại sao còn phải vượt ngục kia chứ?"

Mộ Kiếm Vân trước đó đã hiểu hết mối quan hệ này, cô gượng cười đáp: "Quả thực là hắn đã hạ quyết tâm đi theo con đường của Eumenides, nhưng hắn vẫn giữ lại một hình tượng khác của mình trong lòng Trịnh Giai. Bởi vậy, hắn vượt ngục không phải vì lo sợ Trịnh Giai sẽ tìm thấy dung mạo của hắn mà chỉ là không muốn cho đối phương nhận ra giọng nói của mình mà thôi".

La Phi chợt bừng tỉnh. Đúng vậy, người thanh niên đó không phải muốn gộp hai thân phận ấy là lại là một, mà ngược lại, hắn Muốn tách bạch hoàn toàn 2 thân phận ấy ra. Trắng với đen, tàn khốc với dịu dàng, khô ngô với xấu xí, tất cả để phân tách rất rõ ràng hai thành hai vai diễn độc lập hoàn toàn: một vai là người đi theo con đường số mệnh đã sắp đặt, một vai khác lại là chỗ dựa tinh thần chung của người thanh niên và cô gái. Từ nay về sau, Trịnh Giai sẽ nhớ mãi dung mạo của kẻ đã giết hại cha, đồng thời cũng sẽ nhớ mong mỗi mồn mỗi giọng nói trong ký ức của cô. Bởi vậy, hắn không thể nào để cho cô phát hiện ra dung mạo với giọng nói đó là của cùng một người được. Bởi vậy, hắn phải vượt ngục. Bởi vậy, hắn phải tiêu hủy toàn bộ tư liệu ghi âm giọng nói của hắn trong đài truyền hình.

La Phi quay người về phía cửa sổ ngoài hành lang, anh nhìn ra bên ngoài, thần sắc ủ dột. Dù người thanh niên kia sớm đã rời khỏi nơi đó, nhưng La Phi lại nhìn thấy rất rõ đó là một dáng hình cô độc xa xăm.

Mộ Kiếm Vân cũng bước về phía anh, cô cảm nhận được tâm trạng của La Phi lúc này nên khẽ đứng cạnh anh và nói: "Nếu xét về mặt vụ án này mà nói, đây có lẽ là kết cục tồi tệ nhất. Nhưng đối với Trịnh Giai mà nói đây lại là cái kết tốt nhất".

La Phi gật đầu đồng ý với những gì mà Kiếm Vân vừa nói. Quả thực, cho dù âm thanh đọng lại trong trái tim Trịnh Giai chỉ là hư cấu và không thể nào với tới được, nhưng lại tồn tại vĩnh viễn. Nếu không phải như vậy thì cô ấy có lẽ sẽ chỉ được hưởng hạnh phúc ngắn ngủi và sau đó nó sẽ trở thành một kết cục vô cùng tàn khốc.

Người thanh niên đó quyết định như vậy thực ra là vì muốn bảo vệ cho cô ấy. Vì dù gì trong tất cả mọi việc, chỉ có cô ấy là người thuần khiết nhất trong sáng nhất và vô tội nhất. Không ai nhẫn tâm làm tổn thương tới cô ấy cả, dù là La Phi, Mộ Kiếm Vân hay A Hoa.

Nghĩ tới đây, tâm trạng La Phi cũng thoải mái đôi chút. Nhưng có một vấn đề mà anh không tài nào trốn tránh được, đó là: anh và người thanh niên đó chắc chắn sẽ phải quyết chiến tới giờ phút cuối cùng, không còn bất cứ lý do nào có thể thay đổi cục diện được nữa.

4 giờ 14 phút chiều ngày 23 tháng 11.

Tại trung tâm huấn luyện chó tình thành.

Đây là một nơi chuyên cung cấp dịch vụ huấn luyện các loại chó. Hôm nay, Trịnh Giai tới đây để đưa chú chó cưng Ngưu Ngưu của mình về.

Ngưu Ngưu vốn là chú chó dẫn đường cho người mù đạt tiêu chuẩn. Chỉ có điều, giờ chủ nhân của nó đã hồi phục thị lực nên nó được huấn luyện ở đây hiển nhiên là vì có nhiệm vụ khác.

Khi người huấn luyện giao Ngưu Ngưu cho Trịnh Giai, cô muốn kiểm tra một chút kết quả huấn luyện chú chó cưng của mình trong tháng này ra sao. Người huấn luyện chó hoàn toàn hiểu được ý của cô nên bèn đưa Trịnh Giai vào phòng huấn luyện.

Phòng huấn luyện là nhà kho được cải tạo lại với diện tích rất lớn, đi sâu vào trong cũng phải tầm 10 mét. Ở trong cùng căn phòng đặt một hàng ma nơ canh trên người mặc cách kiểu các loại quần áo, nhìn từ xa giống hệt một nhóm người.

Người huấn luyện lấy ra bịt mắt chuyên dụng đeo lên mắt Ngưu Ngưu. Lúc này, Ngưu Ngưu không nhìn thấy gì hết mà chỉ có thể dùng mũi để thám thính tình hình xung quanh. Đột nhiên, nó như người thấy mùi gì nên tinh thần có vẻ phấn chấn ngay lập tức.

Vừa nói lỏng dây xích, người huấn luyện vừa khẽ vỗ lên lưng Ngưu Ngưu và nói "Đi đi!"

Ngưu Ngưu cúi đầu, vừa đi vừa đánh hơi, rồi nó đi theo một loại thứ mùi gì đó tới một góc trong phòng huấn luyện. Loáng một cái nó đã đi tới giữa hàng ma nơ canh, sau đó không hề do dự, nó gặm lấy ống quần của một con ma nơ canh trong số đó.

Trịnh Giai cười tỏ vẻ hài lòng, cô nhìn thấy trên người ma nơ canh mặc một bộ quần áo tù, và bộ quần áo này do chính cô mang tới. Mục đích cô cho Ngưu Ngưu đi huấn luyện là để bắt được kẻ đã giết hại bố cô.

Cô biết rằng kẻ đó đã trốn thoát khỏi nhà tù nên muốn Ngưu Ngưu mãi mãi ghi nhớ mùi của hắn, để sau này chỉ cần hắn xuất hiện, Ngưu Ngưu sẽ có thể dùng khứu giác nhạy bén của nó để tìm ra tung tích kẻ đó.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14.4

Một tháng sau.

8 rưỡi tối ngày 24 tháng 12 tại nhà hàng Lục Dương Xuân.

Mộ Kiếm Vân bước vào cửa nhà hàng, ánh mắt quét qua một lượt rồi nhanh chóng tìm thấy La Phi. Anh đang ngồi ở một chỗ gần cửa sổ, thấy cô, anh liền đứng dậy giơ tay vẫy. Mộ Kiếm Vân cười rồi đi về phía anh. Hôm nay, cô ăn mặc hoàn toàn khác với mọi khi. Trong khi đó, thay đổi rõ rệt nhất là cô không tết tóc ra đằng sau nữa. Mái tóc dài đen nhánh xõa ra khẽ phủ xuống sau hai bờ vai làm Ánh lên vẻ nhu mì, dịu dàng đặc trưng của các cô gái vùng Giang Nam.

La Phi rất lịch sự chờ cô lại gần rồi giúp cô kéo ghế. Mộ Kiếm Vân cũng gật đầu nói: "Cảm ơn anh!". Cô cởi chiếc áo khoác gió màu be ra rồi chậm rãi ngồi xuống.

La Phi tiện tay đỡ lấy chiếc áo cho cô và giúp cô vắt lên thành ghế. Mộ Kiếm Vân đưa hai tay lên vuốt lại mái tóc dài hơi rối do ban nãy cởi áo khoác. Lúc này, cô mặc một chiếc áo len màu tím bó sát người làm nổi rõ thân hình yếu điệu đầy quyến rũ. La Phi đứng sau lưng cô, anh hơi cảm thấy được nhiệt độ cơ thể và hương tóc của cô nên có phần say đắm phút chốc không nỡ rời xa.

Mộ Kiếm Vân bất giác quay đầu lại đúng lúc cô và La Phi bốn mắt nhìn nhau. Mặt La Phi hơi đỏ, giống hệt như đứa trẻ ăn vụng trộm bị người khác phát hiện ra vậy. Mộ Kiếm Vân cười thầm trong lòng nhưng cô cũng không "hỏi tội" anh mà chỉ nói: "Anh cũng ngồi xuống đi!"

La Phi vội vã ngồi ở chỗ đối diện với cô. Hai người lại nhìn nhau một lát, rồi La Phi cố gắng tránh ánh nhìn của cô, anh cũng không biết phải nói điều gì nữa.

Mộ Kiếm Vân cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, cô bật cười hỏi: "Anh làm sao thế?"

"Tôi không sao...." La Phi hơi lấp bắp rồi cũng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình. Anh nhìn cô và nói: "Chỉ tại... ừm, chỉ tại hôm nay em hơi có chút đặc biệt".

Mộ Kiếm Vân chỉ "ồ" một tiếng rồi cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình hôm nay. Cô lại hỏi: "Thế này không đẹp sao?"

La Phi trợn tròn mắt rồi lấy hết can đảm và nói: "Không, đẹp lắm!" Sau đó anh cũng trịnh trọng tổng kết một câu "Rất đẹp!"

Mộ Kiếm Vân mừng rỡ trong lòng, cô dùng tay hớt tóc một cách đặc ý.

Lúc này, một nhân viên phục vụ bước tới bàn của hai người đưa thực đơn rồi ra rồi hỏi: "Chào anh chị ạ! Cho em hỏi anh hay chị sẽ chọn món ạ?"

La Phi đón lấy thực đơn rồi đẩy về phía Mộ Kiếm Vân. Anh nói: "Em chọn món đi, hôm nay đừng khách sáo nhé!"

Mộ Kiếm Vân cười tí mắt rồi nói: "Thế thì hôm nay em phải đại khai sát giới mới được". Dù miệng nói vậy nhưng thực ra cô chọn món cũng khá nhẹ nhàng, chỉ chọn 2, 3 món giá cả vừa phải sau đó lại chuyển thực đơn cho La Phi: "Còn lại anh bổ sung nhé!"

La Phi chọn thêm món tử của nhà hàng và gọi thêm đồ uống. Nhân viên phục vụ xuống bếp gọi món. Trước khi Mộ Kiếm Vân đến, La Phi đã gọi một ấm trà, giờ anh đang rót trà cho cô.

Mộ Kiếm Vân ôm chén trà trong lòng bàn tay. Cô muốn làm ấm người lên nhờ hơi nóng của chén trà. Một lát sau, dường như cô nghĩ tới điều gì, cô liền quay đầu nhìn sân khấu nằm chính giữa nhà hàng rồi hỏi: "Buổi biểu diễn của Trịnh Giai khi nào mới bắt đầu?"

La Phi nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Chắc là khoảng 7 giờ, chúng ta chờ thêm chút đi!"

Mộ Kiếm Vân chỉ "vâng" một tiếng, khuôn mặt cô tỏ rõ vẻ chờ đợi. Lần này, La Phi mời cô ăn cơm, chính cô chủ động muốn tới nhà hàng Lục Xuân Dương, mục đích chính là muốn nghe Trịnh Giai biểu diễn.

Hai người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm mãi một lúc vẫn chưa thấy thức ăn được đưa lên. La Phi nhìn xung quanh thì thấy các bàn khác trong nhà hàng đều đã kín chỗ, thảo nào mà người ta đưa thức ăn lên chậm vậy. Anh khẽ than "Hôm nay không phải là cuối tuần sao mọi người đi ăn đông thế?"

Mộ Kiếm Vân tròn mắt nhìn La Phi, nét mặt có vẻ hơi kỳ lạ La Phi nói với cô "Em nhìn xem, hôm nay cứ như là đón tết sớm vậy".

Mộ Kiếm Vân hỏi lại "Đón tết sớm?", rồi cô dần hiểu ra ý của anh lên liền hỏi với ý thăm dò: "Ý anh là gì?"

"Tết Dương lịch đó, em xem nhà hàng hôm nay trang trí đẹp như thế này chẳng phải mọi người đều đang chờ đón năm mới sao?". La Phi hơi nhún vai và vẫn cảm thấy có gì không đúng lắm. Anh lại tự nói với mình: "Nhưng mà hôm nay náo nhiệt thế này hình như đón năm mới sớm quá thì phải?"

Mộ Kiếm Vân cũng đành bó tay. Cô bỏ chén trà trong tay xuống rồi hỏi khỗ sở: "Anh thực sự không biết tại sao hôm nay lại náo nhiệt như vậy hả?"

La Phi Vẫn ngờ ngợ hỏi: "Tại sao?"

Mộ Kiếm Vân lắc đầu không nói gì, niềm vui trong lòng đã lạnh bớt phần nào. Nhưng nghĩ lại, người như La Phi không biết khái niệm Đêm Giáng Sinh cũng là chuyện bình thường. Chỉ thương cho mình cứ mong mỗi mãi, còn từ chối mấy cuộc hẹn của mấy người theo đuổi mình để tới đây. Thế mà cuối cùng lại phải đối diện với một khúc gỗ chẳng lãng mạn gì hết.

La Phi thấy mộ kiếm Vân có chút không vui, anh lo lắng gặng hỏi: "Em sao vậy? Thế hôm nay rốt cuộc có gì đặc biệt?"

Mộ Kiếm Vân xua tay nói: "Không có gì đặc biệt cả!" Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cô khẽ cười và hỏi La Phi: "Chỉ có điều, sao hôm nay anh lại có tâm trạng mời em đi ăn vậy?"

La Phi do dự một lúc rồi chỉ nói: "Có một vài chuyện để lát nữa hãy nói".

Mộ Kiếm Vân biết rõ tính cách của La Phi, anh ta mà đã không muốn nói thì có cố hỏi cũng không có tác dụng gì. Vì vậy cô liền chuyển chủ đề khác. Cũng may, hai người đã quá quen với nhau rồi nên dù họ chỉ ngồi không với nhau cũng sẽ không tới mức nhạt nhẽo.

Uống xong hai chén trà nóng, nhân viên phục vụ cuối cùng cũng đã lần lượt bưng đồ ăn lên. La Phi rót đồ uống cho Mộ Kiếm Vân rồi tự rót cho mình một ly bia. Sau đó, anh nâng cốc lên và nói: "Cô giáo Mộ, hợp tác với em hơn một năm nay nhưng chưa mời em ăn được một bữa tử tế. Hôm nay, coi như tôi bù. Nào! Tôi chúc em từ nay về sau mọi sự thuận lợi, mãi mãi trẻ trung xinh đẹp".

Mộ Kiếm Vân cũng nâng cốc và khẽ cụng ly với La Phi rồi cô tự mình than thở: "Hi! Nếu quả thực có thể vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp thì tốt biết mấy, hết năm nay em lại già đi một tuổi..."

La Phi uống một hơi cạn cốc bia, anh nói: "Chắc chính em cũng không nhận ra ...", rồi anh nói nửa đùa nửa thật: "Khi em đi trong trường, thế nào chẳng có người tưởng em là sinh viên".

Mộ Kiếm Vân cười dịu dàng nói: "Hóa ra anh cũng biết nịnh người khác cơ đấy!". Vừa nói cô vừa đưa đồ uống lên miệng từ từ uống một ngụm.

Mở màn đơn giản xong, La Phi hạ cốc xuống rồi nói: "Mau ăn đi! Món ăn Dương Châu ở đây khá là chuẩn đấy!"

Mộ Kiếm Vân cầm đũa lên, gắp mấy miếng thức ăn đưa vào miệng, mùi vị đúng là rất ngon. Rồi bỗng cô nghe thấy những người xung quanh vỗ tay. Cô ngẩng đầu lên nhìn rồi nói với giọng vui mừng: "Trịnh Giai lên sân khấu rồi kìa!"

La Phi cũng đã nhìn thấy. Một cô gái mặc váy dài màu xanh nước biển từ phía cánh gà bước lên. Tay cô cầm một chiếc violin, dáng vẻ thanh tú, thoát tục đó chính là chính giai

Mộ Kiếm Vân khẽ thán phục: "Đúng là cô ấy ngày càng ngày càng đẹp, từ sau khi đôi mắt phục hồi trở lại Trịnh Giai chuyển ra khỏi chung cư trường cảnh sát. Mộ Kiếm Vân và Trịnh Giai đã xa nhau hơn khoảng hơn một tháng rồi. Lúc này, tuy người ở trên, người ở dưới sân khấu nhưng lòng Mộ Kiếm Vân vẫn có cảm giác yêu thương, trù mến dành cho cô gái kia.

Trịnh Giai bước ra sân khấu được mấy bước thì dừng lại, rồi cô quay người về phía cánh gà như thế chờ đợi điều gì. Hóa ra còn có một cô gái khác bước theo cô. Cô gái ấy có thân hình thon thả, cô mặc một bộ Hán phục dài tay, trông có chút dáng vẻ mỹ nhân cổ trang. Chỉ tiếc là cô ấy đội một chiếc nón có màn che mặt, tấm màn che màu trắng rủ xuống che kín dung nhan của cô.

Trịnh Giai cầm lấy ống tay áo cô gái, hai người bước chậm chậm về phía giữa sân khấu. Trịnh Giai ngồi xuống ghế ở bên trái phía trước còn cô gái mặc hán phục lại ngồi ở chiếc ghế thấp đằng sau, trước chiếc ghế đã đặt sẵn một chiếc đàn tranh.

Mộ Kiếm Vân liếc nhìn La Phi và hỏi: "Cô gái đó là bạn diễn của Trịnh Giai à?"

La Phi gật đầu đáp: "Màn hợp tấu của hai người họ từ một tháng nay rất được hoan nghênh và đã thành trụ cột của nhà hàng này đó".

Mộ Kiếm Vân cười khích 1 tiếng và nói: "Xem ra anh là khách quen ở đây nhỉ?"

La Phi cũng không phủ nhận, anh nói: "Hai tháng nay gần như tối nào tôi cũng tới đây". Nhưng vẻ mặt anh khi nói rất nghiêm túc có vẻ không hợp lắm với không khí âm nhạc và mỹ vị ở đây.

Mộ Kiếm Vân hơi chột dạ, cô liền đoán: "Anh luôn chờ người đó sao?"

La Phi không lên tiếng coi như đã mặc nhận câu trả lời.

Mộ Kiếm Vân lại chỉ cười và nói: "Em nói cho anh biết, hã sẽ không tới đây nữa đâu. Hã đã hạ quyết tâm đoạn tuyệt mối quan hệ với Trịnh Giai rồi".

La Phi khẽ thở dài. Đúng là hai tháng nay anh luôn chờ đợi mà chẳng có chút kết quả nào. Lẽ ra anh lên sớm tin vào phán đoán của Mộ Kiếm Vân mới phải. Người thanh niên đó đã đi rồi, hã đã để lại một hồi ức gần như hoàn mỹ cho cô gái thì cứ sao phải quay trở lại chứ? Ý nghĩa duy nhất của việc gặp lại nhau ngoại trừ sẽ phá tan hồi ức tuyệt vời ấy thì còn gì khác đâu?

Bỗng một giai điệu cổ điển và nhẹ nhàng vang lên gián đoạn cuộc nói chuyện giữa hai người. Họ cùng im lặng rồi nhìn về phía có giai điệu phát ra thì thấy cô gái mặc bộ Hán phục lướt tay trên dây đàn, cô đã nấu xong đoạn dạo đầu khúc nhạc. Âm thanh uyển chuyển, vang vọng, lên bổng xuống trầm. Tay áo cô gái khẽ đưa lên, âm thanh thứ hai lại vang lên.

Từng giai điệu nối tiếp nhau, lúc đầu hơi chậm chậm sau đó nối tiếp nhau rồi nhanh dần lên, giống như một ngõ cụt quanh co, càng đi vào sâu bên trong phía trước lại càng hẹp và nhẹp bước vội vã hơn.

Tiết tấu của dàn tranh gấp gáp gối lên nhau, sau 3 tới 5 quãng ngắt gần như đã khiến người nghe nín thở. Nhưng, đúng vào lúc cao trào ấy, tiếng dàn tranh bỗng dừng lại, nối tiếp đó là tiếng violin du dương vang lên.

Giai điệu tuyệt vời của violin ngay lập tức giải tỏa sự căng thẳng của người nghe, giống như lúc người ta vừa đi xuyên qua núi đá hẹp nhất trong con ngõ thì trước mặt lại nhìn thấy một khu lâm viên rộng rãi. Trong đó có tiếng chim hót líu lo, có hương hoa thơm ngát, cây rừng xanh um tùm khiến cho tâm hồn người ta thư thái.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14.5

Sau đó, âm thanh của đàn tranh vốn đã dừng lại giờ lại vang lên giống như giọt nước dịu dàng rơi trên cánh hoa kẽ lá khiến cho người nghe như cảm nhận được mùa xuân vùng Giang Nam. Tiếng mưa lúc to, lúc nhỏ, lúc chậm rãi, túc tắc giống như đang thấm vào trong lòng người nghe vậy.

Mộ Kiếm Vân hoàn toàn bị cuốn hút bởi giai điệu đó. Cô không chỉ đặt đũa xuống mà ngay cả mắt cô cũng nhắm lại, toàn tâm toàn ý thả hồn vào khúc hợp tấu violin với đàn tranh. Mãi cho tới khi khúc nhạc đầu tiên kết thúc, cô mới từ từ mở mắt và thốt lên một câu: "Đúng là quá tuyệt vời, chẳng trách đến kẻ đó cũng phải động lòng".

Nhưng câu tán thưởng của cô không được La Phi đáp lại. Mộ Kiếm Vân liền quay đầu sang thì thấy La Phi tay vẫn cầm ly bia đưa lên miệng, nhưng mắt thì nhìn chăm chăm vào cô gái mặc Hán phục kia với vẻ nghiêm trang.

Mộ Kiếm Vân chạm tay vào người La Phi và hỏi lại: "Anh đang nghĩ gì thế?". Câu hỏi của cô làm đứt mạch suy tư của anh. Anh chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi lại đặt ly xuống bàn. Dường như vị bia đã trở nên đắng ngắt, khó nuốt.

Mộ Kiếm Vân nhạy cảm hỏi: "Cô gái ấy là ai vậy?"

La Phi không trả lời thẳng mà chỉ hỏi lại: "Em có nghĩ rằng đó là một cô gái đẹp không?"

Mộ Kiếm Vân lại nhìn cô gái kia kỹ thêm rồi do dự đáp: "Nhìn dáng người thì chắc là một người đẹp.... Chỉ tiếc là không thấy mặt cô ấy, da dẻ không biết có đẹp không".

Quả thực, cô gái đó không chỉ bị màn che khuất khuôn mặt mà đôi tay cũng bị ống tay áo che kín, dù là lúc cô ấy gẩy đàn cũng không thể nhìn thấy bàn tay đó được. Dường như mỗi phần trên cơ thể cô ấy đều rất quý giá không được để cho người khác nhìn thấy vậy.

La Phi khẽ thở dài và nói: "Em nói không sai, trước đây cô ấy đúng là một người đẹp", rồi giọng điệu của anh hơi ủ dột: "Có điều bây giờ..."

Ánh mắt Mộ Kiếm Vân dừng lại trên chiếc mạng che mặt của cô gái đó và hỏi: "ây giờ cô ấy làm sao?", trong lòng Mộ Kiếm Vân cũng có chút dự cảm chằng lành. Câu trả lời của La Phi đã chứng minh cho dự cảm của cô là đúng.

Anh nói: "Em còn nhớ bộ dạng của Viên Chí Bang sau khi bị thương do vụ nổ không? Cô gái ấy giờ cũng gần như anh ta".

Mộ Kiếm Vân kêu lên một tiếng kinh ngạc "Á?" vì diện mạo khiến không một ai dám nhìn vào của kẻ quái vật đó đã lấp đầy trong ký ức cô. Cô thực sự không tài nào đem khuôn mặt kinh khủng ấy liên tưởng tới cô gái đẹp dịu dàng mong manh kia. Nghĩ ngợi hồi lâu cô mới lẩm bẫm một mình: "Tại sao lại như vậy?"

La Phi tay cầm ly bia rồi nói nhỏ: "Cô ấy tên là Minh Minh, chính là người con gái ở bên A Hoa sau đó cô ấy bị lửa thiêu khiến cho bóng nặng như bây giờ".

Mộ Kiếm Vân lại bị tâm trạng kinh ngạc bao trùm, cô hỏi: "Là cô ta sao?", đồng thời ánh mắt cô rời khỏi người con gái đó. Vì cô cảm thấy giờ chỉ cần nhìn vào cô ấy thôi, trong đầu cô sẽ xuất hiện khuôn mặt như quái vật đó. Đây quả thật là một điều vô cùng tàn nhẫn. Đúng lúc Mộ Kiếm Vân quay đầu không dám nhìn nữa, tiếng đàn tranh lại lần nữa vang lên. Có điều lần này tiếng đàn gợi chút cảm giác thê lương.

Mộ Kiếm Vân nhìn La Phi và hỏi: "Tại sao cô ấy lại ở cạnh Trịnh Giai?" trong đầu mộ kiến Vân lúc này có quá nhiều thắc mắc chờ được La Phi giải đáp.

La Phi trả lời: "Sau khi thị lực của Trịnh giai được khôi phục hoàn toàn, cô ấy đã tới nhà tù thăm A Hoa. A Hoa nhờ cô chăm sóc cô gái ấy. Trịnh Giai vốn là một cô gái lương thiện và cũng muốn trả ơn A Hoa nên cô ấy đối xử rất tốt với Minh Minh. Hai người họ giờ đã thành bạn nường tựa lẫn nhau.

Mộ Kiếm Vân nói: "Là vậy à..." với vẻ đã hiểu. Sau khi im lặng giây lát cô lại nói: "Hai người họ có tình cảm như vậy cũng không có gì là lạ, vì Trịnh Giai cũng từng bị tàn tật, mù cả hai mắt nên rất dễ có cảm giác đồng cảm với Minh Minh".

La Phi gật đầu và nói thêm: "Mà hai người họ còn có cùng một sở thích cũng như sở trường, đó là âm nhạc".

Mộ Kiếm Vân không khỏi tò mò: "Cô gái đó chẳng phải là nhân viên mát xa trong khách sạn sao? Sao có thể chơi đàn tranh hay đến vậy?"

La Phi đáp: "Hồi trước cô ấy là sinh viên học viện âm nhạc, chuyên ngành đàn tranh. Nhưng sau đó không thoát được cám dỗ... Em biết đấy, các cô gái đẹp rất dễ bị mê hoặc, dẫu sao làm gì cũng chẳng có nghề nào kiếm tiền nhanh hơn được nghề đó.

Mộ Kiếm Vân lắc đầu. Cô cũng chẳng muốn bình phẩm thêm điều gì nữa, vì đó không phải vấn đề ở bản thân cô gái kia mà là vấn đề của cả xã hội này. Nhưng sau khi im lặng, cô dường như lại hiểu ra điều gì và nói khẽ: "Một trận cháy đã lấy đi vẻ đẹp xinh đẹp của cô ấy và cũng làm thay đổi cách sống của cô ấy, xét về điểm này thì hơi giống Tái ông thất mã".

La Phi Cười khì một tiếng, anh nói: "Đây cũng được coi là một kiểu an ủi đấy nhỉ.... Nhưng dù thế nào đi nữa, cái giá phải trả đối với một cô gái trẻ như vậy là rất tàn khốc!"

Mộ Kiếm Vân nói: "Đúng là quá tàn khốc!" Cô hiểu được tâm trạng lúc này của La Phi lên liền nắm chặt lấy tay anh và khuyên nhủ: "Nhưng chuyện như thế này anh cũng không có cách nào ngăn chặn được, có thể khiến cho kẻ gây tội chịu sự trừng phạt là anh đã làm rất tốt rồi".

Mộ Kiếm Vân không hề nghĩ tới câu nói ấy của cô đã khiến La Phi bị tổn thương. Anh buông tay ra khỏi bàn tay dịu dàng của cô rồi nói với giọng phần nộ: "Không! Tôi không làm gì hết... Kẻ làm hại Minh Minh vẫn chưa phải chịu sự trừng phạt".

Mộ Kiếm Vân ngại ngùng rút tay về và hỏi lại anh: "Anh sao vậy? Cao Đức Sâm chẳng phải đã chết rồi hay sao? Đó lẽ nào không phải là công lao của anh?"

La Phi nói với giọng khỗ sở: "Cao Đức sâm đúng là đã chết. Nhưng kẻ đồng phạm với hắn, kẻ trực tiếp gây ra vụ nổ hôm ấy không chỉ không mất một sợi tóc mà giờ còn được truyền thông tôn xưng làm anh hùng".

Mộ Kiếm Vân chờ người giãy lát rồi lập tức nghĩ tới một người, cô hỏi: "Người mà anh nói là Tiền Yếu Bân?"

Hai tháng nay, truyền thuyết về Tiền Yếu Bân đã được giới truyền thông đưa tin rộng rãi khắp trong tỉnh thành. Ban tuyên giáo của công an tỉnh thành đã lôi kéo dư luận xây dựng hình tượng Tiền Yếu Bân thành một nhân vật anh hùng Nhẫn nhục làm việc suốt 11 năm trời, vượt qua bao nhiêu gian khổ cuối cùng cũng đã thành công lật đổ 2 tập đoàn xã hội đen ác bá trong tỉnh thành. Khắp cả tỉnh thành, từ trẻ con đến các cụ già ai ai cũng rất quen thuộc với cái danh "thần thám nội gián". Bởi vậy, vừa nghe La Phi nhắc tới Mộ Kiếm Vân ngay lập tức nghĩ tới Tiền Yếu Bân.

Thấy La Phi vừa buồn rầu vừa trầm ngâm, Mộ Kiếm Vân liền biết mình đoán không sai. Thực ra trong việc triệt phá tập đoàn A Hoa và Cao Đức Sâm, La Phi có công rất lớn. Nhưng trước sự tuyên truyền của giới truyền thông, tất cả công lao đều thuộc về Tiền Yếu Bân. Không ai nhắc tới cái tên La Phi cả. Lúc trước Mộ Kiếm Vân đã cảm thấy bất bình

thay cho La Phi vì chuyện này. Có điều, cô không thể ngờ tới rằng một người làm tay trong cho cảnh sát như Tiền Yếu Bân lại chính là hung thủ trong vụ cố tình gây ra vụ nổ chung cư của A Hoa.

Mộ Kiếm Vân đập mạnh tay xuống bàn quát: "Sao anh ta có thể làm như vậy được chứ?", rồi cô lại tự vấn bản thân: "Cho dù thế nào đi chăng nữa cũng không được làm như vậy mới phải".

La Phi thở dài rồi lặng lẽ uống hết ly bia của mình.

Mộ Kiếm Vân biết Tiền Yếu Bân là ái tướng do Giám đốc Tổng đào tạo nên cố ý hỏi: "Lẽ nào Giám đốc Tổng không biết chuyện này sao?"

"Ông ấy biết! Thực ra rất nhiều hành động của Tiền Yếu Bân đều được ông ấy mặc nhận đồng ý", vừa nói La Phi vừa rót thêm bia sau đó vừa uống vừa bắt đầu kể lại từng chi tiết đầu đuôi mọi việc cho Mộ Kiếm Vân nghe, bao gồm cả nguồn gốc của kế hoạch thâm tóm kia, rồi cả việc Giám đốc Tổng thay đổi hành động như thế nào, Tiền Yếu Bân chịu nhục làm thuộc hạ dưới trướng của Cao Đức Sâm ra sao.

Sau khi nghe xong, Mộ Kiếm Vân im lặng rất lâu, cuối cùng cô đành cười gượng rồi nói: "Em cũng không biết phải nói gì bây giờ, chỉ là chuyện này anh không nên tự trách mình, đây không phải là việc anh có thể làm chủ được".

La Phi cũng gượng cười đáp: "Đúng vậy, tôi biết việc này tôi không giải quyết được, nhưng tôi lại không thể không quản!"

Mộ Kiếm Vân nghe ra ý tứ trong lời nói của La Phi cô liền "ừ" một tiếng.

La Phi quay đầu nhìn về phía sân khấu, Trịnh Giai và Minh Minh vẫn đang tập trung biểu diễn. Từng cử chỉ của họ đều rất tuyệt diệu. Âm nhạc như tôn thêm nét đẹp của họ.

La Phi cứ thế im lặng ngắm nhìn họ. Rồi khúc diễn tấu cũng đã kết thúc. Sau đó, anh quay đầu nhìn Mộ Kiếm Vân và nói: Từ tháng trước Trịnh Giai đã bắt đầu thu thập tài liệu và nhiều lần đến đội cảnh sát hình sự để xin lập án. Máy đồng chí cấp dưới không dám thụ lý vụ án nên sau đó cô ấy đã trực tiếp tới tìm tôi".

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14.6

Mộ Kiếm Vân cũng liếc nhìn hai cô gái trên sân khấu rồi hỏi: "Trịnh Giai cũng biết nội tình vụ án này sao?". Hỏi xong cô lại thấy câu hỏi của mình là thừa. Trịnh Giai đã từng gặp A Hoa, giờ lại luôn ở bên Minh Minh thì cô ấy lẽ nào lại không biết? Với tính cách thị phi phân minh rõ ràng của cô ấy, nếu đã biết nỗi oan của Minh Minh thì chắc chắn sẽ quyết đòi lại công bằng cho cô ấy.

Thế nên Mộ Kiếm Vân không đợi La Phi trả lời mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Chắc chắn là anh không có cách nào từ chối cô ấy được, anh đồng ý giúp cô ấy phải không?"

La Phi gật đầu nói: "Tất nhiên là tôi không thể nào từ chối được. Bởi vậy, tôi mới đang tìm cách để giải quyết chuyện này".

Mộ Kiếm Vân rất nhiệt tình nói: "Sao anh không nói với em, biết đâu em giúp được gì cho anh". Vì cô là giáo viên ở trường cảnh sát nên thường có nhiều cơ hội tiếp xúc với các lãnh đạo cấp cao trong giới cảnh sát.

La Phi lắc đầu nói: "Chuyện này không đơn giản như vậy đâu! Tôi cũng không muốn liên lụy tới em". Sau khi dừng một lát, anh lại tự cười mình và nói: "Thực tế cũng cho thấy, tôi không lôi em vào cuộc là quyết định rất sáng suốt".

Nhưng Mộ Kiếm Vân lại thấy có gì đó không ổn, cô hỏi: "Sao thế?"

La Phi nhìn chăm chăm vào Mộ Kiếm Vân một lúc, nét mặt anh rất phức tạp. Tới khi anh tiếp tục nói thì như đã chuyển sang một chủ đề

khác: "Chẳng phải em hỏi tôi sao hôm nay lại mời em ăn cơm sao? Hi hi! Giờ là lúc tôi phải trả lời em rồi".

Mộ Kiếm Vân lo lắng hỏi: "Tại sao?". Rồi cô đột nhiên có cảm giác rằng đó không thể là một đáp án khiến cô vui được.

La Phi nói giọng khàn khàn: "Tôi đến để chào tạm biệt em. Tôi phải đi rồi".

Mặc dù đã chuẩn bị trước tâm lý không được tốt, nhưng đột nhiên nghe thấy "Chào tạm biệt" cô vẫn có chút không kịp để phòng. cô há hốc miệng ngạc nhiên, mãi sau mới nói được một câu: "Anh phải đi đâu?"

"Về Long Châu!" vừa nói La Phi vừa lôi từ trong túi ra một tờ tài liệu, sau khi mở ra anh đẩy về phía Mộ Kiếm Vân. Anh nói: "Đây là lệnh điều động tôi vừa mới nhận được".

Mộ Kiếm Vân cúi xuống nhìn lướt một lượt nội dung tờ giấy.

"Từ tháng 10 năm 2002, đồng chí La Phi đã tạm thời đảm nhiệm chức vụ đội trưởng của đội cảnh sát hình sự tỉnh thành, chịu trách nhiệm toàn bộ công tác của tổ chuyên án 4.18. Trong quá trình công tác, đồng chí có biểu hiện tốt, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà tổ chức giao phó. Trước mắt công tác của tổ chuyên án 4.18 đã hoàn thành, đề xuất của lãnh đạo Sở Công an tỉnh thành sau khi được phòng tổ chức Sở Công an tỉnh thành xem xét phê duyệt, quyết định điều động đồng chí La Phi về Long Châu đảm nhiệm chức vụ phó giám đốc Sở Công an thành phố Long Châu. Vị trí đội trưởng đội cảnh sát hình sự tỉnh thành sẽ có người thay thế".

Mộ Kiếm Vân hiểu rõ ý nghĩa của lệnh điều động này là gì. Cô cảm thấy quá bất bình thay cho La Phi đồng thời cũng không khỏi đau lòng vì sắp phải chia tay anh. Cô hơi sứt sứt mũi, quầng mắt đỏ nên.

Lần này La Phi lại Chủ động nắm chặt lấy tay cô. Anh cố gắng nói với giọng vui vẻ: "Long Châu cách tỉnh thành cũng không xa lắm. Khi

nào em không có giờ dậy thì có thể thường xuyên tới chơi mà".

Mộ Kiếm Vân ngẩng đầu lên cố gắng mỉm cười đáp: "Đúng vậy. Anh thăng quan rồi. Chúng ta phải chúc mừng mới đúng"

La Phi rất phối hợp với cô, anh nâng ly lên: "Nào chúng ta cùng ly nào!".

Mộ Kiếm Vân cũng nhắc chiếc ly trước mặt mình lên, nhưng cô đã đổ hết nước hoa quả trong đó đi rồi tự rót bia vào đó. Cô nói: "Việc đáng mừng như thế này em phải cùng uống với anh một ly mới được". Nói xong không chờ La Phi trả lời, cô đã chủ động cùng ly với anh rồi uống một ngụm lớn.

La Phi biết Mộ Kiếm Vân tửu lượng không tốt nên ngăn cô: "Em uống chậm thôi!"

Mộ Kiếm Vân không để ý tới lời khuyên của anh mà chỉ tay vào ly của anh ra hiệu cho anh uống. La Phi cũng không biết làm thế nào nên đành ngửa cổ lên uống cạn ly của mình.

Một ly bia lớn vào bụng khiến cho mặt của Mộ Kiếm Vân đã bắt đầu đỏ ửng. Cô ơi dừng lại rồi hỏi La Phi: "Khi nào anh đi?"

La Phi đáp: "Chắc là trước Tết dương lịch".

Mộ Kiếm Vân lắc đầu thất vọng: "Sao gấp vậy?" cô lấy làm khó hiểu.

La Phi ngần ngại đáp: "Có người không muốn tôi ở đó lâu hơn. Mừng 3 tháng 1 trên thành phố mở hội nghị biểu dương công tác truy quét các băng nhóm xã hội đen."

Mộ Kiếm Vân chỉ "ồ" một tiếng vì cô đã hiểu tại sao lại như vậy. Hội nghị mừng 3 tháng 1 là một sự kiện long trọng của giới cảnh sát trong tỉnh thành. Đó cũng là ngày phần tử xã hội đen và A Hoa đều bị tuyên án. Còn Tiền Yếu Bân thì sẽ được lãnh đạo tỉnh thành biểu dương. Sự kiện quan trọng như vậy chắc chắn không thể xuất hiện bất kỳ yếu tố gây

cản trở nào. Đối với người luôn có thái độ trái ngược với họ như La Phi, cách tốt nhất là lập tức đẩy anh đi.

Việc đã tới nước này, không chỉ kết cục đau xót không thể xoay chuyển được mà cũng đã gần tới giờ phút họ sắp chuẩn phải chia tay. Mộ Kiếm Vân thấy trong lòng còn có quá nhiều điều để nói với anh nhưng lại không nỡ lãng phí thời gian bên nhau lúc này. Thế là cô im lặng ngắm nhìn anh, mọi tâm trạng của cô được giấu kín bên trong ánh mắt ấy.

Ngay lập tức âm thanh hợp tấu đàn tranh và violin lại vang lên. Khúc nhạc lần này không chỉ tuyệt vời mà giai điệu càng như đánh thức tiếng lòng của Mộ Kiếm Vân khiến cô như rơi và tâm trạng bi thương khó mà kiểm soát nổi. Thần sắc cô trở nên mơ màng, cô đã không còn nhìn thấy La Phi trước mắt mình nữa mà chỉ là những hình ảnh ở bên cạnh anh hơn một năm nay. Những hồi ức ấy như thước phim quay chậm lướt qua khiến cô không khỏi thẫn thờ.

Mộ Kiếm Vân không hề biết rằng cảm nhận âm nhạc mãnh liệt lúc này của cô như có tiếng nói chung với tinh thần của người đang tấu bản nhạc. Bởi khúc hợp tấu lúc này chính là kiệt tác của Chopin có tên Khúc Biệt Ly.

Ba người con gái trên dưới sân khấu, thân phận và hoàn cảnh của họ tuy hoàn toàn khác nhau nhưng mọi người đều mang trong lòng một nỗi sầu chia ly. Âm nhạc đã trở thành sợi dây kết nối thế giới tinh thần của ba người con gái ấy với nhau. Người chơi đàn hoàn toàn nhập tâm, còn người nghe hoàn toàn đắm chìm trong khúc nhạc ấy.

Rồi khi khúc nhạc đã kết thúc, Mộ Kiếm Vân vẫn không thể nào thoát khỏi nỗi sầu li biệt đó, mãi cho tới khi La Phi khẽ chạm vào cô, cô mới định thần trở lại.

Mộ Kiếm Vân tự tìm cảm xúc cho mình cô nói: "Âm nhạc đúng là khiến cho người ta có một thứ cảm giác không thể nói ra thành lời được".

La Phi không nói gì, tay trái của anh đưa từ dưới bàn ra, bàn tay anh nắm lại, trong đó lại là một quả táo đỏ chót. Anh đặt quả táo lên bàn trước mặt Mộ Kiếm Vân rồi cười và nói: "Đây là quà tặng em".

Mộ Kiếm Vân bất ngờ chỉ "A!" một tiếng, cô lấy làm khó hiểu nói: "Anh..."

Khoé miệng La Phi khẽ động đậy, đó là nụ cười tinh nghịch trước giờ chưa từng thấy ở anh. Anh nói: "Hôm nay là đêm giáng sinh, em tưởng tôi thực sự không biết sao?"

Mộ Kiếm Vân trợn mắt nhìn La Phi và nói: "Anh lừa em...", đồng thời cô vội vã ôm lấy quả táo vào trong lòng bàn tay. Quả táo vừa có màu đỏ tươi vừa mịn màng tỏa ra một hương thơm ngọt ngào thoang thoảng. La Phi Nhìn chăm chăm vào Mộ Kiếm Vân mãi cho tới khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh anh mới trịnh trọng nói một lời chúc: "Chúc em giáng sinh vui vẻ ! Chúc em luôn bình an!"

Mộ Kiếm Vân giữ chặt lấy quả táo đáp: "Cảm ơn anh!" lòng cô thấy ấm áp lên nhiều. Nhưng lúc đúng vào giây phút ngọt ngào ấy hai hạt lệ nơi khóe mắt cô lại từ từ lăn xuống.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14.7

Sáng 25 tháng 12 tại Sở Công an tỉnh thành.

Tuy đã nhận được lệnh điều động nhưng La Phi vẫn tới đội cảnh sát hình sự từ rất sớm như thường lệ. Một mình anh ngồi trong văn phòng sắp xếp lại các hồ sơ tài liệu phải bàn giao và cũng là để điều chỉnh lại tâm lý hơn một năm nay của mình.

Khoảng chừng 8 rưỡi, có một người đứng ngoài gõ cửa, La Phi nói: "Mời vào!". Người đó đẩy cửa vào, hóa ra là Doãn Kiếm - trợ thủ của anh.

La Phi giơ tay vẫy Doãn Kiếm lại và nói: "Cậu đến đúng lúc lắm, toàn bộ hồ sơ này tôi đều đã sắp xếp xong rồi, cậu kiểm tra lại xem rồi tìm chỗ nào đó để lưu trữ lại nhé."

Doãn Kiếm "vâng" một tiếng, vẻ mặt anh có vẻ khó chịu. Sau Hàn Hạo, đây là lần thứ hai cậu lại phải chia tay với lãnh đạo của mình. Đối với một chàng trai trọng tình trọng nghĩa như cậu thì mỗi cuộc chia ly đều là một gánh nặng trong lòng. Nhưng buồn thì buồn cậu vẫn không quên nhiệm vụ hôm nay tới đây của mình.

Cậu đi tới trước bàn La Phi, vừa đón lấy tập hồ sơ vừa nói: "Đội trưởng La, giám đốc Tổng mời anh đến phòng ông ấy một chuyến".

La Phi nghe vậy lập tức đứng dậy. Anh đang thầm đoán: có phải là đã có người cho vị trí đội trưởng đội cảnh sát hình sự rồi nên mới gọi mình tới để bàn giao công việc?

Sau khi đến phòng làm việc của giám đốc Tống suy đoán của La Phi càng đúng hơn. Vì trong phòng ngoài giám đốc Tống ra còn có một nhân vật quan trọng khác đó chính là Tiền Yếu Bân.

Từ khi lệnh điều động La Phi đưa xuống, giới cảnh sát tinh thành đều đang đồn thổi "thần thám nội gián" Tiền Yếu Bân được sắp đặt sẽ trở thành đội trưởng đội cảnh sát hình sự kế nhiệm rồi. La Phi cũng tin rằng lời đồn này không phải bồng dưng mà có.

Giám đốc Tống thấy La Phi tới chỉ chào đơn giản: "Cậu đến rồi à?" Còn Tiền Yếu Bân đang ngồi ở ghế sofa thì lập tức đứng dậy và tới bắt tay La Phi.

La Phi cũng đáp lại theo phép lịch sự tối thiểu, thái độ anh rất bình thường. Sau đó, anh và Tiền Yếu Bân mỗi người một ngồi một góc sofa.

Giám đốc Tống nhìn La Phi lại nhìn sang Tiền Yếu Bân, hồi lâu ông không nói câu nào, hình như đang suy nghĩ việc gì đó. Vì ông không nói gì nên hai người kia cũng không biết phải mở lời như thế nào, khiến cho không khí trong phòng có chút ngột ngạt.

Một lát sau La Phi cảm thấy có gì không ổn, anh liền quay sang nhìn Tiền Yếu Bân đang ngồi bên cạnh, không ngờ rằng anh ta cũng quay sang nhìn anh, thần sắc vừa trang trọng vừa phức tạp.

Thế này không giống với việc bàn giao công tác mọi khi? La Phi cảm thấy kỳ quái, rồi giám đốc Tống cuối cùng cũng đã lên tiếng: "La Phi à, mấy ngày hôm nay cậu đang bận gì vậy?", từ trong giọng nói trầm đục của ông La Phi có cảm giác như Đây chỉ là mời lời mào đầu trước khi đi vào chủ đề chính mà thôi.

La Phi liền cười trả lời cho có: "Tôi cũng không bận gì... chỉ chuẩn bị bàn giao công việc thôi".

Giám đốc Tống xua tay nói: "Việc bàn giao công tác cứ để đó đã". Ông hướng người về phía La Phi như thăm dò rồi giải thích rằng: "Còn

một vài công việc khác nữa cần cậu tiếp tục làm nốt".

La Phi không nói gì, anh chỉ tỏ thái độ phục tùng sự sắp xếp của tổ chức mà thôi.

Lúc này Giám đốc Tổng mới gật đầu với Tiền Yếu Bân và nói: "Yếu Bân, cậu đưa cho đội trưởng La xem đi".

Tiền Yếu Bân lấy chiếc phong bì từ tay cầm của ghế sofa ra và đưa cho La Phi, anh ta nói: "Cái này được phát hiện lúc sáng sớm hôm nay trong hòm thư của tôi".

Trên phong bì không có một chữ nào nên rõ ràng không phải được gửi theo những cách thông thường. La Phi hơi chột dạ, anh lập tức mở phong bì và lấy từ trong đó ra một bức thư.

Từ nét chữ, hình thức đến nội dung của bức thư, La Phi đều đã quá quen thuộc. Đó cũng chính là nguyên nhân và cũng là ý nghĩa của việc nhiều năm nay anh ở lại tỉnh thành.

Giấy trắng mực đen, nét chữ phỏng Tổng rất yêu tiêu chuẩn:

"Bản thông báo tử vong

Người thụ hình: Tiền Yếu Bân

Tội danh: Cố ý giết người

Ngày thực thi: Mùng 3 tháng 1 năm 2004

người thực thi: Eumenides"

La Phi khẽ cười một tiếng. Biến cố đến đột ngột này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, nhưng nghĩ ra lại thấy rất hợp lý. Một lát sau ánh mắt anh rời khỏi tờ giấy đó rồi nhìn sang Tiền Yếu Bân với vẻ đầy suy tư. Anh ta chỉ hơi nhếch mép và nở một nụ cười gượng gạo.

Giám đốc Tống liền gọi: "La Phi này!" chờ cho anh quay đầu sang nhìn ông mới nói đầy ẩn ý: "Những việc khác tôi không quan tâm, còn đây là nhiệm vụ cuối cùng, dù thế nào đi nữa, cậu cũng phải hoàn thành cho tốt đấy".

La Phi tỏ vẻ rất bình tĩnh, anh chỉ trả lời ngắn gọn đúng 2 chữ: "Tôi hiểu!" Nhưng thái độ trong lời nói của anh lại vô cùng kiên định và bình tĩnh, tạo cảm giác đáng tin cậy cho người khác.

Giám đốc Tống gật đầu tỏ vẻ hài lòng: "Vậy cậu hãy đi chuẩn bị ngay đi nhé, thời gian chắc vẫn còn đủ chứ". Hơi ngừng lại giây lát ông lại kiến nghị: "Khi các cậu mở cuộc họp chuyên án, Yếu Bản cũng có thể tham dự. Cậu ấy không chỉ là đối tượng cần các cậu bảo vệ mà cũng có thể giữ vai trò tác chiến chủ lực".

La Phi lại từ chối khéo: "Việc này thì ..... tôi thấy không quá cần thiết".

Tiền Yếu Bản hiểu ý tứ của La Phi, anh ta bèn nói: "Đây là vụ án của đội trưởng La phụ trách, vậy thì cứ để anh ấy toàn quyền phụ trách đi". Rồi anh ta lại tự giác tìm đường rút: "Tôi sẽ nghe theo mọi sắp xếp của anh".

Giám đốc Tống hơi ngạc nhiên ông khẽ nói: "Cũng được!" Ông biết rằng giữa La Phi và Tiền Yếu Bản đang tồn tại khúc mắc, nếu quả thực phải hợp tác với nhau thì chẳng bằng để La Phi tự mình ứng phó.

La Phi vừa nói vừa đứng dậy: "Vậy tôi sẽ lập tức triệu tập cuộc họp", đồng thời anh lại nhét bức thư vào trong phong bì.

Giám đốc Tống xoa tay nói: "Đi đi!"

La Phi lại gật đầu với Tiền Yếu Bản thay cho lời chào. Sau đó, anh liền rời khỏi văn phòng Giám đốc Tống và đi xuống dưới lầu. Khi đến tòa nhà trụ sở của đội Cảnh sát hình sự La Phi nhìn thấy Doãn Kiếm

bưng một cốc trà từ trong phòng bước ra, bước chân cậu rất vội vã. La Phi liền gọi cậu ta đứng lại và hỏi: "Cậu đang bận rộn cái gì thế hả?"

Doãn Kiếm quay đầu lại và hỏi: "Anh xuống rồi à?" vừa nói cậu vừa đưa cốc trà cho La Phi. Trong tay anh giờ là một cốc trà xanh bốc hơi nghi ngút, mùi hương ập lên mũi, đúng là trà mới pha.

La Phi không hiểu ý của đối phương nhưng không trả cho anh phải hỏi tiếp, cậu đã cười hì hì rồi giải thích rằng: "Cô giáo Mộ đang ngồi ở văn phòng chờ anh, anh đi tiếp cô ấy đi nhé!"

La Phi nghĩ bụng: cô ấy đến thật đúng lúc! Anh "ồ" một tiếng rồi nghiêm nghị dặn dò Doãn Kiếm: "Cậu lập lập tức đi làm việc này cho tôi, thông báo cho các thành viên của tổ chuyên án đúng 10 rưỡi mở cuộc họp khẩn cấp".

Doãn Kiếm hơi ngậy người ra, trong lòng cậu thầm nghĩ: chẳng phải sắp đã bàn giao công việc rồi hay sao? Còn đi thông báo tổ chuyên án gì nữa? Dù cậu không nói ra nhưng La Phi đương nhiên là hiểu được suy nghĩ của cậu. Anh liền nói với giọng nghiêm túc: "Có tình hình mới, Eumenides đã ra "đơn hàng" mới".

Doãn Kiếm có vẻ hơi giật mình vì cậu tất nhiên sẽ hiểu hai chữ "đơn hàng" ở đây có nghĩa là gì nên vội vàng đứng phắt dậy và nói: "Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay!"

Doãn Kiếm tự mình đi sắp xếp cuộc họp. Còn La Phi thì bê cốc trà vào văn phòng của mình. Vừa đẩy cửa ra anh đã nhìn thấy Mộ Kiếm Vân quả nhiên đã ngồi đó: nữ giảng sư đang ngồi trên sôpha tay lật giở một bản thảo. Đó chính là báo cáo công tác La Phi viết trước khi rời khỏi đây.

La Phi chào cô: "Sao em lại tới đây?" rồi anh đi tới đưa cốc trà cho cô, anh lại nói: "Đúng lúc tôi cũng đang muốn tìm em".

Mộ Kiếm Vân đặt tập bản thảo trên tay xuống và hỏi lại anh: "Sao vậy?"

La Phi nói: "Em trả lời trước đi". Vì anh biết chủ đề sau đây mình định nói hễ khơi mào ra là sẽ khó mà dừng lại được.

Mộ Kiếm Vân không chút ngần ngại, cô nói: "Em tới tìm anh để bàn một việc."

La Phi hỏi: "Việc gì vậy?"

Cô đáp: "Em không muốn ở lại trong trường nữa, em muốn tới các địa phương để được tập huấn". Vừa nói Mộ Kiếm Vân vừa đưa cốc trà xanh lên uống, ánh mắt cô cứ nhìn thẳng vào La Phi nhằm quan sát phản ứng của anh.

La Phi có phần bất ngờ, anh hơi chau mày hỏi: "Tại sao?" Vì trong mắt anh được và làm giáo viên trong trường Cảnh sát là tốt nhất rồi, người khác muốn vào còn chẳng được sao cô ấy lại muốn về địa phương để chịu khổ.

Mộ Kiếm Vân nói: "Em đã chán cái cuộc sống nhàn nhã trong trường học ấy lắm rồi". Cô giải thích: "Em muốn tới đội cảnh sát hình sự địa phương để được tiếp xúc thực tế với nhiều vụ án hơn".

La Phi lắc đầu đáp: "Tôi vẫn giữ quan điểm ban đầu, tôi khuyên em nên quyết định sáng suốt". Sau khi ngập ngừng giây lát La Phi lại hỏi: "Em vẫn chưa nói chuyện này với lãnh đạo nhà trường đấy chứ?"

Mộ Kiếm Vân hơi nhún vai đáp: "Vẫn chưa. Vì em vẫn chưa biết có đơn vị địa phương nào sẽ tiếp nhận em không".

Nghe đối phương nói vậy La Phi thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm: hóa ra là chuyện này còn chưa tới mức chắc như đinh đóng cột mà chỉ là một suy nghĩ nhen nhóm của cô ấy mà thôi. Nhưng anh cũng cảm thấy hơi kỳ lạ: Tại sao đột nhiên cô ấy lại có suy nghĩ đó, mà còn cố tình tới để bàn bạc với mình nữa. Đây rõ ràng không phải là biểu hiện của một cô gái trưởng thành.

Mộ Kiếm Vân đưa cốc trà cho lên miệng nhưng cô chưa vội uống mà chỉ nhìn vào nước trà xanh trong, không biết đang nghĩ suy chuyện gì.

La Phi tưởng rằng cô đang do dự nên bèn khuyên giải ngay: "Đây là một việc lớn, em cứ từ từ. Tôi thấy em lên xin ý kiến của bố mẹ em đã".

Mộ Kiếm Vân cười khích một tiếng rồi nói: "Em bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn phải hỏi bố mẹ nữa?". Thấy La Phi từ đầu đến cuối đều không tỏ thái độ gì mấy cô liền dứt khoát đặt cốc trà xuống mặt bàn và hỏi: "Nếu không có đơn vị nào nhận em thì anh có chịu nhận em không?"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 14.8

La Phi không hề chuẩn bị trước tâm lý nên vừa bị hỏi vậy anh đã đờ người ra : "Tôi á?"

Mộ Kiếm Vân đành phải nói trắng ra: "Anh chẳng phải là phó giám đốc Công an Thành phố Long Châu sao? Anh có đồng ý tiếp nhận em tới chỗ anh làm việc không?"

Nhìn vào ánh mắt sáng rực và có phần cố chấp của đối phương La Phi hiểu ra tất cả. Trong lòng anh bỗng có một thứ cảm giác ngọt ngào chua xót pha trộn, lòng anh xao động sau khi hít một hơi thật dài anh liền nhỏ giọng nói: Em làm vậy có đáng không?"

Mộ Kiếm Vân khẽ "hức" một tiếng vừa như cười vừa không giống cười. Ánh mắt cô trở nên sắc bén hơn, cô quyết định ép La Phi: "Có đáng hay không là điều em cần xem xét. Anh chỉ cần trả lời em, anh có đồng ý hay không thôi".

Lòng La Phi nóng như lửa đốt, anh lấy hết dũng khí để trả lời cô: "Tất nhiên là tôi sẽ đồng ý. Xét từ mặt nào đi nữa thì tôi cũng không có lý do gì để từ chối em".

Nửa câu sau của La Phi như ẩn chứa những điều không nói ra được. Mặc dù vậy, Mộ Kiếm Vân hoàn toàn hiểu được ý tứ trong lời nói của anh. Cô càng biết rằng với tính cách của La Phi đây đã là cách thể hiện tình cảm tự nhiên nhất của anh ấy rồi. Bởi vậy, cô bỗng cảm thấy ngượng ngùng, mặt đỏ bừng lên rồi cúi đầu xuống.

La Phi cười ngốc nghếch "hì hì" để cố tình giải tỏa bầu không khí ngại ngùng hiện giờ giữa hai người nhưng anh cũng chẳng biết nói gì hơn. Lúc này hai người đều im lặng. Một lúc sau, vẫn là Mộ Kiếm Vân mở lời trước. Cô ngẩng đầu lên rồi hỏi với vẻ lo lắng: "Em làm vậy có phải là tạo áp lực rất lớn cho anh không?"

La Phi vội tỏ rõ thái độ: "Không phải vậy đâu. Tôi vui lắm, cũng rất cảm kích nữa. Thậm chí.... thậm chí có chút kinh hãi do được ái mộ quá".

Thấy La Phi hấp ta hấp tấp muốn tỏ tình mà không biết nói thế nào, Mộ Kiếm Vân không nhịn được cười. Chuyện tình cảm của họ đã nói tới đây rồi thì nên biết dừng chủ đề đúng lúc. Mộ Kiếm Vân bèn chủ động chuyển chủ đề, cô hỏi "Được rồi. Đã tới lúc phải nói chuyện của anh rồi".

La Phi vòng vo nói: "Bên tôi .... có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?"

Mộ Kiếm Vân lại nhấp cốc trà lên nhấp 1 ngụm rồi chọn bừa: "Vậy thì nghe tin tốt trước đi".

La Phi trả lời: "Tin tốt đó là tôi không cần phải rời khỏi tỉnh thành này nhanh như vậy".

"Ồ?" Mộ Kiếm Vân không tỏ vẻ vui mừng gì hết, cô ôm cốc trà trong tay rồi hỏi rất nhạy cảm: "Vậy thì tin xấu kia chính là nguyên nhân anh ở lại phải không?"

La Phi không nói gì thềm mặc nhận, đồng thời anh lấy bức thư trong chiếc phong bì ra đưa cho cô.

Mộ Kiếm Vân đưa một tay ra đón lấy bức thư. Thấy ngoài chiếc phong bì không viết một chữ nào, cô lập tức đoán: "Là bản thông báo tử vong cho Tiền Yếu Bân phải không?"

La Phi không thể không kinh ngạc, anh trợn mắt lên hỏi lại cô: "Sao em biết?"

Mộ Kiếm Vân trả lời: "Tối qua khi anh nói với em rằng Trịnh Giai đang giữ cô gái kia đưa đơn tố cáo Tiên Yếu Bân, em đã dự đoán rằng Eumenides sẽ có hành động". Mộ Kiếm Vân đặt bức thư trở lại bàn, dường như không hề có hứng thú bóc ra xem vậy. Sau đó, cô lại khẽ lắc đầu và nói: "Chỉ có điều, em không nghĩ là hãn lại hành động nhanh tới vậy. Em còn tưởng ít nhất hãn sẽ chờ cho anh rời khỏi tình này rồi mới ra tay".

Nghe Mộ Kiếm Vân nói vậy La Phi cũng hiểu ra đôi phần. Anh cúi đầu nói: "Ý của em là hành động lần này của hãn hoàn toàn là vì Trịnh Giai?"

Mộ Kiếm Vân trả lời dứt khoát: "Vì hãn sẽ không để cho Trịnh Giai trở thành Bạch Phi Phi thứ hai đâu".

La Phi thấy cách nghĩ của Mộ Kiếm Vân hơi quá anh liền hỏi lại: "Tiên Yếu Bân lẽ nào lại ra tay với Trịnh Giai? Không tới mức như vậy chứ?"

Mộ Kiếm Vân tiếp tục phân tích: "Cũng có thể không tới mức đó. Nhưng anh phải hiểu tâm trạng của Eumenides hãn quyết không để cho cô gái ấy chịu bất kỳ sự uy hiếp nào dù là nhỏ nhất. Hãn sẽ dựa vào sức mạnh của mình để đảm bảo điều đó. Sau này anh rời khỏi tình thành, Eumenides cũng sẽ phải rời khỏi đây. Còn Tiên Yếu Bân sau này sẽ trở thành con người như thế nào? Ai cũng không thể đoán trước được. Anh đã bỏ qua vấn đề này chứng tỏ sự quan tâm của anh với Trịnh Giai chưa đủ, ít nhất là chưa bằng Eumenides.

Câu nói cuối cùng của Mộ Kiếm Vân có chút trách móc, nhưng La Phi khó mà phủ nhận được. Quả thực nếu Trịnh Giai cứ mãi tóm gọn lấy hết đen đó của Tiên Yếu Bân và không chịu buông tha, ai có thể đảm bảo anh ta sẽ không làm gì để đối phó với cô ấy? Vì dù gì anh ta cũng đã lăn lộn giang hồ và làm việc trong xã hội đen hơn mười năm trời, đã tâm và

thủ đoạn của anh ta thì La Phi cũng từng được lĩnh giáo rồi. còn La Phi đúng là đã lơ là với sự an nguy của Trịnh Giai, chủ yếu do sự gần gũi về mặt tình cảm còn chưa đủ để anh chú tâm hơn tới cô.

"Được rồi.... tôi thừa nhận mình đã có sơ xuất". La Phi nhìn Mộ Kiếm Vân rồi tỏ thái độ đầu hàng rất thành khẩn. Đồng thời trong lòng anh cũng thầm trách mắng Trịnh Giai: cô bé này thật đúng là tự nhiên lại đi vướng víu vào cái chuyện rắc rối này làm gì cơ chứ? Không nghĩ tới thì thôi chứ vừa nghĩ tới chuyện này là La Phi lại có chút sợ hãi, lo lắng. Ngay người ra một lúc anh mới cười khổ sở rồi đọc tên một người: "A Hoa".

Mộ Kiếm Vân cũng gượng cười nói: "Cuối cùng anh cũng hiểu ra rồi hả?"

La Phi gật đầu không nói gì. Vì còn gì không hiểu nổi nữa cơ chứ? Trịnh Giai bị lôi vào vũng bùn này nguyên nhân sâu xa là do A Hoa gửi gắm Minh Minh cho Trịnh Giai chăm sóc. Hiện giờ xem ra việc làm đó của A Hoa còn có ý nghĩa khác. Phải biết Eumenides và Tiền Yếu Bân đều là kẻ thù không đội trời chung của A Hoa. Hai người này mà quyết sống mái đến cùng thì chẳng phải chính là cục diện mà A Hoa muốn thấy nhất hay sao? Phân tích một hồi có thể hiểu được rằng A Hoa đang ngồi tù nhưng lại có thể đạo diễn được một màn kịch báo thù một mũi tên trúng hai đích rất hay. Tâm tư hiểm ác đúng là khiến cho người ta khó mà đề phòng nổi.

"Đáng lẽ tôi lên nói cho em biết về mối quan hệ giữa Trịnh Giai và hai người này từ trước". La Phi nói với vẻ ảo não "Biết đâu em có thể nhìn thấy được tâm tư của A Hoa, ngăn cản không cho Trịnh Giai gặp mặt anh ta."

Mộ Kiếm Vân khuyên La Phi một câu: "Người trong cuộc thì tưởng hồ đồ mà. Anh cũng không nên tự trách mình làm gì nữa". Sau đó, cô lại nói rất nghiêm túc: "Anh có biết là chính anh cũng là một quân cờ trong kế hoạch của A Hoa không?"

La Phi hơi nhíu mắt lại rồi như đang trầm tư suy nghĩ.

Mộ Kiếm Vân tiếp tục nói: "Cục diện mà A Hoa chờ đợi nhất đó là Eumenides giết chết Tiền Yếu Bân còn anh sẽ bắt được Eumenides. Như vậy thì hai mối thù của anh ta đều có thể báo được, tới lúc đó dù có phải chết cũng không thấy hối tiếc gì nữa".

La Phi cười nhạt một tiếng và nói: "Anh ta quá lý tưởng hóa vấn đề rồi nhỉ?" Vì thực tế sao có thể tuyệt diệu và một màu hồng như trong tưởng tượng được của anh ta cho được.

Để Tiền Yếu Bân chịu sự trừng phạt thích đáng, đồng thời bắt được Eumenides về quy án, đây lẽ là không phải cái kết mà anh vẫn hằng mong muốn hay sao? Và anh cũng không có khả năng khống chế cục diện này được: chỉ cần đưa Tiền Yếu Bân ra làm mồi nhử rồi giăng lưới sẵn để chờ kẻ địch lọt vào trong. Chỉ cần con cá lớn đó nuốt được mồi thì chắc chắn sẽ khó mà thoát khỏi lưới được.

Càng nghĩ La Phi cảm thấy mừng rỡ, nhịp thở của anh trở lên gấp gáp hơn. Dù ngoài mà anh tỏ ra bình tĩnh nhưng sâu thẳm trong lòng anh lại đang dậy sóng.

Mộ Kiếm Vân dùng ánh mắt của cô để tóm gọn lấy ánh mắt của La Phi. Rồi cô khẽ nói: "Trong thực tế có một Eumenides, nhưng trong lòng anh cũng có một Eumenides như thế. Mỗi khi có một bản thông báo tử vong xuất hiện 2 Eumenides đó lại như hô ứng và phát sóng với nhau từ xa".

La Phi hít một hơi thật sâu để thoát khỏi tâm trạng kỳ lạ đó nhưng đúng là nhất thời anh không tài nào thoát ra nổi. Đúng vậy, vai diễn Eumenides do anh tạo ra chỉ có điều sau đó cái chết của Mạnh Vân khiến anh ngày càng căm ghét vai diễn ấy. Từ đó anh chôn thật sâu cái thân phận ấy đi và không bao giờ muốn đào nó lên nữa. Nhưng trong lòng anh vai trò ấy hoàn toàn không chết đi. Nó chỉ bị ngủ quên tạm thời và bất cứ lúc nào cũng chờ đợi chủ nhân của nó đánh thức.

Một ngày mùa thu của một năm trước, khi tính mạng của Mộ Kiếm Vân bị tập đoàn A Hoa uy hiếp, La Phi đã để mặc cho kế hoạch thích sát Đặng Hoa của hung thủ. Anh mở to mắt nhìn Đặng Hoa chết trước mặt mình dù anh có đủ khả năng để ngăn cản điều đó xảy ra. Có lẽ chính từ lúc đó, Eumenides trong sâu thẳm tâm hồn anh đã thức tỉnh.

Một năm sau anh lại phải đối mặt với cám dỗ và sự lựa chọn giống như vậy. Eumenides chỉ muốn giết chết Tiên Yếu Bân, còn chính anh lại hi vọng Tiên Yếu Bân nhận được sự trừng phạt đã thích đáng.

La Phi có đầy đủ lý do: bàn tay Tiên Yếu Bân không chỉ đã dính máu của những người vô tội mà chính trong kế hoạch thâm tóm anh ta cũng có nhiều dã tâm. Có khi nào anh ta sẽ trở thành Đặng Hoa thứ 2 không? La Phi không dám đoán mò nhưng anh biết rằng, một khi Tiên Yếu Bân có được quyền lớn trong giới cảnh sát, thêm vào đó là quan hệ trong xã hội đen hơn 10 năm trời của anh ta thì việc trở thành một Đặng Hoa thứ hai cũng không có gì khó khăn cả. Nếu thực sự tới ngày đó, e rằng tất cả đều sẽ quá muộn.

Đã vậy thì sao lại không suy nghĩ giống với việc Eumenides muốn bảo vệ TRịnh Giai: loại bỏ hậu họa để đề phòng về sau?

La Phi càng nghĩ sâu hơn, đầu óc càng rối bời thêm, cuối cùng tất cả lại trở thành một mớ hỗn độn. Anh buộc mình phải đứng lên rồi đi từ từ ra phía cửa sổ. Anh mở rèm cửa ra để cho gió thu tới thổi sạch những suy nghĩ rắc rối trong đầu mình lúc này.

Ngoài kia ánh sáng mặt trời chói lọi, tuy không quá rạng rỡ nhưng có thể quét hết đi màn sương buổi sớm mùa thu.

La Phi cứ đứng như thế rất lâu. Anh nhìn xa xăm theo ánh sáng của buổi sớm, tia nhìn gần như vô tận. Khi anh quay đầu lại, nét mặt anh trở nên kiên nghị giống như đã có một quyết định vô cùng trọng đại vậy.

Anh nhìn Mộ Kiếm Vân và nói với vẻ trịnh trọng như đang tuyên thệ rằng: "Tôi sẽ chiến thắng tất cả bọn họ", sau khi dừng lại giây lát anh lại

thêm một từ có tính chất nhấn mạnh: "Thắng triệt để!"

P/S: Hết chương 14 nhé! Chúc các bạn cuối tuần vui vẻ!

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Kết Thúc Bản Nhạc - Chia Xa

CHƯƠNG 15.1

Ngày 3 tháng 1 năm 2004

Trong khoảng thời gian nghỉ Tết dương lịch, ở tỉnh thành trời bắt đầu rơi tuyết trắng muốt. Dù tuyết rơi không nhiều, nhưng cũng đem đến cho mọi người bầu không khí vui mừng hân hoan và cảm giác về sự bội thu. Sau khi tuyết ngừng rơi, mặt đất được phủ một lớp mỏng trắng xóa, cả thành phố cũng có thêm được ý vị mộc mạc cổ kính.

Ba ngày nghỉ lễ vui vẻ cũng đã kết thúc. Sắc trời còn chưa sáng tỏ, người lao công xuất hiện sớm nhất ở nơi đầu đường vắng vẻ lạnh lẽo, họ quét đi lớp tuyết tích tụ trên đường, kéo tấm rèm cho một năm làm việc mới của tất cả mọi người.

Trong góc nào đó trong thành phố, Tiền Yếu Bân vừa mới tỉnh giấc. Anh ta cầm lấy chiếc đồng hồ đeo tay để been gói giơ lên xem, 5 giờ 13 phút. Bây giờ dậy luôn chỉ vẫn còn hơi sớm, anh ta ngủ chợp mắt thêm một lúc. Nhưng sau khi nhắm mắt lại lại không thể nào tĩnh tâm yên giấc, cảm giác ngái ngủ đã bay đi mất cả rồi.

Trong kế hoạch của Tiền Yếu Bân, hôm nay vốn dĩ là một ngày tháng vinh quang vẻ vang. Nhưng đáng hận thay sự vinh quang này giờ đây lại bị bao phủ bởi bóng tối âm đạm của sự chết chóc.

Tiền Yếu Bân không hề sợ chết, cần phải biết rằng trải qua cuộc sống hơn 10 năm của kẻ nằm vùng, ngày nào không phải đi bên bờ của sự sinh tử chứ? Trong suy nghĩ của anh ta, một người đàn ông muốn có

được thành tựu, thì bắt buộc phải có khí khái dám liều mình. Vì sự nghiệp, vì chí lớn của mình, cho dù có mất mạng thì cũng đánh! Chính vì có được sự chống đỡ từ nguồn sức mạnh này, Tiên Yếu Bân mới có thể kiên trì bám trụ được ở trong hoàn cảnh mà người bình thường khó có thể tưởng tượng ra được thế này. Cuối cùng đã gắng gượng được đến thời khắc vinh quang vẻ vang. Nếu như lúc này đây mà lại chết lẳng xẹt dưới lưỡi dao của tên sát thủ mạng, vậy thì thật là quá bi đát!

Tiên Yếu Bân không thể nào hiểu nổi tại sao mình lại có tên trong "bản thông báo tử vong" của tên đó. Tên đó đã giết chết Đặng Hoa còn chính bản thân mình cũng đã tiến một bước hủy hoại tập đoàn Long Vũ. Xét xử ý nghĩa này bọn họ lẽ ra phải là chiến hữu trong cùng một chiến hào mới phải. Từ khi nhận được "Bản thông báo tử vong", tội danh trên đó ghi có lẽ là liên quan đến vụ nổ mình gây lên. Lúc đó mục tiêu của mình là A Hoa nhưng không ngờ lại ngộ thương một cô gái. Nhưng hai kẻ này lẽ nào là người tốt đẹp gì sao? Eumenides tự cho bản thân đảm nhận nhiệm vụ trừng phạt tội ác sao lại vì việc này mà chĩa mũi nhọn vào mình cơ chứ?

Chỉ có điều, anh ta có nghĩ thông suốt cũng được mà nghĩ không thông suốt cũng xong, "Bản thông báo tử vong" đã được gửi đến, người có tên trên đó đã bị định sẵn phải đối diện với hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm. Tiên Yếu Bân mặc dù rất tin tưởng và thực lực của mình, nhưng anh ta cũng biết đối thủ tương tự cũng là một kẻ đáng sợ và không thể nào đo lường được.

Cho dù nhân vật lầy lừng như Đặng Hoa cũng khó thoát khỏi bàn tay tàn độc của Eumenides, bản thân mình liệu có được mấy phần sống sót trong trận quyết đấu sinh tử này đây?

Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, Tiên Yếu Bân không thể nào tìm được toát mồ hôi lạnh. Nhưng ngoài sự lo sợ, anh ta cũng không thể nào kết luận chắc chắn được, mình và Đặng Hoa dù sao cũng ở trong hai hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt.

Trước tiên nói về vận thế, trước khi Đặng Hoa gặp nạn, mặc dù đang ở giai đoạn thịnh vượng, nhưng căn cứ theo nguyên lý sau lúc cực thịnh sẽ bước sang lúc suy tàn. Lúc đó thực ra là đã tiếp cận đến lúc suy tàn, vận khí khó có thể tiếp tục duy trì. Thế nhưng mình thì lại vừa mới bước lên bậc đầu tiên của cuộc đời, con đường phía trước thênh thang, con đường quan lộ rộng mở. Đây đúng là thời khắc muốn giang cánh tung bay, khí thế ngùn ngụt, không thể nào ngăn cản.

Xét từ hoàn cảnh xung quanh, Đặng Hoa lúc sinh thời gieo thù chuốc oán với quá nhiều kẻ địch, bề ngoài thì trông rất khí thế, nhưng trên thực tế, thế lực hùng mạnh bên ngoài đã dồn ép ông ta đến bước đường cùng, cái chết bất ngờ thực ra chính là cái kết mà ông ta không thể nào để tránh được, hành động của Eumenides có thể gọi là thuận theo ý trời, lòng dân. Còn mình thì vừa vắn ngược lại, bây giờ lãnh đạo đang khen ngợi, giới truyền thông đang tung hô, nhân dân càng sùng bái hơn, tất cả mọi yếu tố bên ngoài đều phát triển theo hướng hết sức thuận lợi. Trong tình hình này Eumenides có muốn giết mình thì đúng là hành vi trái ngược xu thế, có thể dễ dàng thực hiện được sao?

Nghĩ đến đây, Tiền Yếu Bân cảm thấy trong lòng mình tươi sáng rộng mở hơn nhiều. Dù sao cũng không ngủ được tiếp nữa, anh ta bèn bước xuống dưới giường, đi đến bên cửa sổ phòng ngủ, kéo rèm cửa.

Đứng ở cửa sổ tầng hai nhìn ra bên ngoài, chân trời xa xa có chút ánh sáng trắng. Tối qua dự báo thời tiết nói hôm nay trời nắng, sự ấm áp của một ngày mới có lẽ đang dâng lên từ phía đường chân trời nhỉ?

Tuyết tích tụ dù có lạnh giá đến đâu, sao có thể đông cứng được ánh nắng rực rỡ của mặt trời chứ? Tiền Yếu Bân cảm thấy mình cũng chính là một mặt trời vừa bắt đầu mọc từ đằng đông! Anh ta đã ẩn náu dưới lòng đất 11 năm rồi, bây giờ là lúc phá đất ngoi lên không ai có thể ngăn cản được.

Năm đó, khi sở công an tỉnh thành đi đến đội đặc nhiệm để lựa chọn người, Tiền Yếu Bân liền nhận ra ngay đây chính là cơ hội lớn. Nếu như

có thể lập được công đầu trong "kế hoạch thâm tóm", vậy thì mở ra một bước khởi đầu sán lạn cho con đường quan lộ của mình. Cho nên Tiền Yếu Bân không chút do dự, tiếp nhận ngay nhiệm vụ này. Anh ta đã phải gánh chịu sự tai tiếng bị sa thải vì vi phạm kỷ luật, nhân cơ hội để trà trộn vào trong giới xã hội đen của tỉnh thành.

Cuộc sống trong xã hội đen của Tiền Yếu Bân phát triển nhanh chóng, đồng thời nhận được sự tín nhiệm của A Hoa. Nhưng "kế hoạch thâm tóm" lại khó có thể triển khai do thế lực của Đặng Hoa quá hùng mạnh. Lúc này, lãnh đạo trong sở đã đặc biệt kêu gọi Tiền Yếu Bân trở về, nhưng Tiền Yếu Bân lại cố chấp muốn tiếp tục ẩn nấp nằm vùng.

Đúng như La Phi dự đoán mục đích của Tiền Yếu Bân lúc này đã không còn bị hạn chế trong nhiệm vụ của cảnh sát, anh ta bắt đầu có dã tâm lớn hơn. Chính mình cũng có thể có được thế lực trong giới xã hội đen, phía sau thì lại có cảnh sát chống lưng, tại sao không lại không thể gây dựng lên sự nghiệp lớn giống như Đặng Hoa chứ? Chính vì có dã tâm lớn như vậy, Tiền Yếu Bân mới một mình kiên trì bám trụ suốt 11 năm - anh ta đang chờ đợi cơ hội của riêng mình.

Sau khi Đặng Hoa chết, cơ hội này cuối cùng cũng đã đến rồi!

Tiền Yếu Bân thuyết phục giám đốc Tổng tiến hành đào sâu và cải thiện "kế hoạch thâm tóm" để anh ta có thể gia nhập dưới trướng của Cao Đức Sâm, nhằm phò tá hấn trở thành một bá chủ mới trong giới xã hội đen của tỉnh thành.

Trong kế hoạch của cảnh sát, tên bá chủ Cao Đức Sâm này thực ra chỉ là một con rối gỗ, còn Tiền Yếu Bân sẽ là sợi dây để khống chế con rối.

Tiền Yếu Bân cũng tin tưởng hoàn toàn có khả năng khống chế được Cao Đức Sâm, anh ta sẽ thay thế Đặng Hoa, sẽ gây dựng nên một đế quốc hùng mạnh rộng lớn thuộc về riêng mình. Và so với Đặng Hoa Tiền Yếu Bân còn có thêm một danh phận là một cảnh sát. Điều này có nghĩa là cho dù Cao Đức Sâm có xảy ra chuyện gì, anh ta cũng có thể chuyển mình một cách ngoạn mục, dễ dàng thoát khỏi mọi tội danh.

Đây chính là kế hoạch mà Tiền Yếu Bân đã dự tính sẵn, chỉ đáng tiếc là kế hoạch này lại bị La Phi vô tình nhúng tay và làm đảo lộn hết. Nhưng Tiền Yếu Bân cũng không quá ủ rột, bởi vì anh ta trở về ngành Cảnh sát sớm một bước cũng chưa chắc đã phải là việc không hay. Chỉ cần tôn chỉ của "kế hoạch thâm tóm" vẫn được tiếp tục, bước tiếp theo vẫn cần phải chọn một con rối gỗ, mà con rối gỗ này sao có thể thoát khỏi sự thao túng của mình được chứ.

Tiền Yếu Bân nhìn ra xa ra bên ngoài cửa sổ, như thể nhìn thấy tia nắng đầu tiên đang chiếu rọi tiền đồ tươi đẹp của mình. Đương nhiên, anh ta cũng không hề quên: muốn bước lên con đường rộng mở sán lạn đó, mình bắt buộc phải vượt qua được cửa ải nguy hiểm của ngày hôm nay.

Tiếng gõ cửa chọt vang lên hình như cũng đang nhắc nhở anh ta. Đồng thời có tiếng nói vang lên bên ngoài cửa: "Cảnh sát Tiền, xin đừng đứng ở cửa sổ, để lộ thân phận rất có khả năng sẽ nguy hiểm".

Tiền Yếu Bân nhận ra đây là giọng nói của Doãn Kiếm - người của đội cảnh sát hình sự, thế nên anh ra kéo rèm cửa lại đồng thời cao giọng đáp lời: "Được rồi!". Lúc này, phía trước và phía sau phòng mặc dù đều bố trí rất nhiều cảnh sát mặc thường phục, nhưng dưới áp lực của Eumenides, dù thận trọng thế nào cũng không thừa.

Tiền Yếu Bân ăn mặc chỉnh tề, sau đó mở cửa phòng ngủ đi ra phòng khách. Anh ta nhìn thấy ngoài Doãn Kiếm trên sôpha còn có một người nam giới đang ngồi với thần thái uy nghiêm. Đó đương nhiên chính là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, cũng chính là vị tổng chỉ huy của đợt hành động bảo vệ lần này - La Phi.

"Vất vả cho các anh quá!" Tiền Yếu Bân chào hỏi về khách sáo, "Cả đêm các anh không ngủ sao?"

La Phi đứng dậy nói: "Bắt đầu từ 0 giờ ngày hôm nay, bất cứ lúc nào anh cũng đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, cho nên chúng tôi từng giây từng phút cũng không được phép lơ là cảnh giác."

"Tôi thì lại ngủ rất ngon đấy." Tiền Yếu Bân cười nói, đồng thời lại tranh thủ khen ngợi La Phi: "Tôi biết đội trưởng La chắc chắn sẽ có kế hoạch hoàn mỹ, không những có thể bảo vệ được sự an toàn cho tôi, hơn nữa còn có thể bắt được tên sát thủ đó phải chịu tội trước pháp luật."

La Phi biết được bụng dạ của con người lại rất thâm sâu, ngay cả nhân vật như A Hoa mà cũng bị nhận trái đắng của anh ta. Cho nên mặc dù đối phương nhiệt tình khen ngợi, nhưng anh chỉ khẽ cười thản nhiên nói: "Đúng là có kế hoạch, nhưng còn phải đợi đến lúc diễn ra Đại hội xét xử công khai mới có thể chính thức triển khai được."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.2

Hắn chắc chắn sẽ lợi dụng ra tay ở địa điểm rộng rãi của Đại hội Xét xử công khai, đây cũng chính là lý do mà hắn lựa chọn hôm nay ngày thực thi thì phải. Bởi vậy kế hoạch tỉ mỉ của cảnh sát cũng bắt buộc phải được đặt ra và triển khai xoay quanh hiện trường của Đại hội Xét xử công khai.

Tất cả mọi chuyện đều sẽ đi đến kết quả cuối cùng trong buổi đại hội này!

Cùng lúc này tại một góc khác trong thành phố, người thanh niên trẻ đang làm những công tác chuẩn bị trước lúc khởi hành.

Còn khá lâu nữa mới đến giờ Đại hội Xét xử công khai chính thức bắt đầu, nhưng hắn bắt buộc phải đi đến sớm từ trước. Bởi vì lúc này đây lực lượng cảnh sát chắc chắn sẽ tập trung tại nơi ở của Tiền Yếu Ân, và hiện trường Đại hội Xét xử công khai thì lại khá vắng vẻ. Vừa vặn hắn có thể nhân lúc sơ hở mà đột nhập vào mai phục trước ở hiện trường.

Việc lựa chọn ngày thực thi Bản thông báo tử vong đúng vào ngày diễn ra đại hội của cảnh sát, đây đúng là một hành động liều lĩnh đến độ gần như hoang đường, thế nhưng người thanh niên lại chính là muốn dùng hành động liều lĩnh này để ép cảnh sát không thể nào không ra tay ứng phó.

Trong khoảng thời gian nghỉ Tết dương lịch, người thanh niên đã công bố Bản thông báo tử vong này trên mạng, nhanh chóng gây nên cơn chấn động trong dư luận và sự quan tâm chú ý. Khi tất cả các hang cùng ngõ hẻm đều bàn tán xôn xao, phía cảnh sát đã không thể nào hủy bỏ

được kế hoạch xét xử và biểu dương đã được định sẵn. Bởi vì làm như vậy có nghĩa là tỏ ra sợ hãi và nhẫn nhịn tên sát thủ Eumenides, phía cảnh sát đang hát vang ca ngợi sự thành công trong khoảnh khắc sẽ bị trở thành trò cười của dư luận.

Cho nên cảnh sát bắt buộc cần phải nghênh chiến, triển khai cuộc giao đấu cam go với Eumenides.

Người thanh niên cũng rất mong đợi cuộc giao đấu này, nói một cách chính xác hơn hẳn mong đợi cái kết rõ ràng giữa mình và La Phi.

Hắn đã từng thất bại dưới tay đối phương một lần, thông qua việc tự hủy hoại ngón tay mình mới miễn cưỡng giữ được tính mạng. Nhưng ăn không phục chút nào, hắn cần có một tình huống công bằng hơi để so tài với đối phương. Giống như là hai kỳ thủ xuất sắc, nếu như hắn lỡ tay thua một hiện trong trận quyết đấu, thì hắn ta có thể cam tâm được chứ? Bất luận thế nào cũng cần phải chiếm ưu thế trước rồi mới so tài cao thấp!

Sự xuất hiện của Tiền Yếu Bân vừa vắn tạo cho người thanh niên cơ hội tốt nhất. Và chính nhân vật này lại khiến cho cuộc đấu tranh giữa hai người thậm chí càng được sâu thêm một bậc, tiến lên tầng diện thế giới tinh thần.

Ban đầu chính là La Phi sáng tạo nên nhân vật Eumenides sau đó bị Viên Chí Bang sử dụng, còn người thanh niên thì lại tiếp tục thừa kế chi hướng của Viên Chí Bang. Trong cuộc giao đấu trước đây, La Phi đã nhiều lần muốn cảm hóa người thanh niên, hi vọng có thể kéo đối phương quay trở lại bên bờ ánh sáng rực rỡ, nhưng chân tướng cái chết của bố đẻ Eumenides đã lập đập tan mọi sự cố gắng của La Phi. Người thanh niên cuối cùng kiên quyết bước trên con đường mà thầy giáo đã dẫn dắt, triệt để trở thành kẻ trừng trị tội ác ở trong thế giới hắc ám.

Người thanh niên không còn chút nghi ngại gì đối với con đường mà mình đã chọn lựa, và giờ đây hắn muốn sử dụng Tiền Yếu Bân làm công cụ để triển khai đòn tấn công đối với tín ngưỡng và La Phi luôn bảo vệ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tiền Yếu Bân trong khoảng thời gian năm vùng đã có một số hành vi vượt qua khỏi giới hạn của pháp luật, thế nhưng La Phi với vai trò là người bảo vệ pháp luật lúc này đây lại cũng chỉ ở thế không thể làm được gì, chính bản thân anh còn phải chịu sự kèn cựa sắp bị ép phải rời khỏi tỉnh thành này. Đây chính là lý do xác đáng nhất cho Eumenides nhúng tay vào việc này. Nếu như hãn dùng thủ đoạn của mình để trừng trị Tiền Yếu Bân, vậy thì sự thắng lợi của hãn đối với La Phi sẽ mang được hai tầng ý nghĩa quan trọng: hãn không chỉ chứng minh thực lực đáng sợ của mình, lại càng có thể chứng minh được con đường mà mình kiên quyết lựa chọn mới thực sự là cách thức hữu hiệu nhất để trừng trị tội ác.

Người thanh niên và La Phi, bọn họ đều dương cao cờ hiệu của chính nghĩa, nhưng lại đi trên hai con đường hoàn toàn trái ngược nhau. Ngày hôm nay, họ vì sự tôn nghiêm và tín ngưỡng của mình bắt buộc triển khai một trận quyết đấu vô cùng tàn khốc.

Đương nhiên, người thanh niên lựa chọn ra tay với Tiền Yếu Bân còn có một lý do không thể là coi nhẹ - vì cô gái đó.

Người thanh niên không muốn cô gái đó phải chịu đựng bất cứ mối nguy hiểm nào, đồng thời hãn cũng mong muốn dùng thứ tâm trạng chuộc tội để làm cho cô gái đó bất cứ việc gì.

Hãn công bố Bản thông báo tử vong lên trên mạng internet thực ra chính là để cô gái đó nhìn thấy. Trước đây hãn cũng đã từng giúp cô gái, nhưng đều xuất hiện với một loại thân phận khác. Thế nhưng lần này, hãn muốn dùng thân phận Eumenides để ra tay, hãn muốn khiến cho đối phương cảm nhận được sự chính nghĩa trong hành động của mình.

Người thanh niên cũng không biết làm như vậy thì rốt cuộc có được ý nghĩa gì. Cho dù là hãn thành công, sự thù hận của cô gái đó đối với hãn liệu có thể giảm bớt được vài phần sao? Hãn không dám có thứ mong ước xa xỉ này. Chỉ cần sau này cô gái khi nghĩ đến Eumenides, ngoài nỗi thù hận còn có thêm một thứ cảm giác khác, chỉ cần như vậy thì hãn

cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Đây cũng chính là tâm nguyện duy nhất của hắn trước khi từ biệt.

Đúng như Mộ Kiếm Vân suy đoán, người thanh niên đã hạ quyết tâm từ biệt. Sau khi điều tra rõ ràng về thân thế của mình, đồng thời cắt đứt tình cảm thế tục, thành phố này đã không còn gì lưu luyến hắn nữa. Bản thân hắn thì đã quá nổi tiếng ở đây rồi ảnh truy nã án thậm chí được dán khắp hang cùng ngõ hẻm tiếp tục ở lại không chỉ nguy hiểm mà cũng không có lợi cho sức mệnh Eumenides của hắn.

Hắn có thể chuyển đến một chỗ khác, sau đó yên lặng chờ đợi một thời gian. Hắn cần gì gấp rút chứ? Trên thế giới này, bất luận ở đâu và vào thời điểm nào đều không thiếu tội ác. Eumenides cũng vĩnh viễn không bao giờ lo thiếu đất dụng võ.

Loại bỏ Tiên Yếu Bân, đây chính là nhiệm vụ cuối cùng của hắn trước khi rời khỏi đây. Cũng chính là điều trăn trở cuối cùng mà hắn bắt buộc phải giải quyết. Điều trăn trở này một phần xuất phát từ La Phi, một phần khác thì lại bắt nguồn từ cô gái đó.

Người thanh niên đã xuất phát. Hắn bắt buộc cần phải hành động khi sắc trời còn chưa sáng tỏ, lúc này trên đường đã có vài người dậy sớm, hành tung của hắn không hề nổi bật. Và khi sắc trời còn nhờ nhờ thì lại có thể yểm trợ cho hắn làm được rất nhiều việc.

Hắn cần phải cảm ơn trận tuyết hai hôm trước. Bầu không khí lạnh giá khiến hắn khi ra khỏi cửa có thể dùng mũ áo bao bọc thật chặt. Hắn dán lông mày và tóc màu muối tiêu, vẽ rất nhiều vết đồi mồi và nếp nhăn lên mặt, khi hắn bước ra khỏi cửa bất luận là gương mặt hay thái độ đều rất giống một người già cả bước vào chặng cuối chặng đường đời.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.3

11 giờ 42 phút trong trại giam của tỉnh thành.

A Hoa bị dẫn vào phòng thẩm vấn, trước mặt anh ta không phải là người cảnh sát thẩm vấn, mà là một bàn ăn thịnh soạn. Bát đĩa đã được bày sẵn bên cạnh bàn thậm chí còn đặt một bao thuốc lá.

"Ăn đi. Đây là giám đốc Điền của chúng tôi đặc biệt chuẩn bị cho anh." Người quản giáo áp giải A Hoa ngồi xuống bàn, sau đó chỉ vào số đồ ăn và nói.

A Hoa cười "hi" tự trào: "Hôm nay sao lại có sự đãi ngộ thế này, lẽ nào sắp bị xử bắn rồi sao?" Mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt anh ta vẫn tỏ ra tỉnh bơ, chỉ giơ đôi tay đang bị còng lên, tỏ ý với đối phương: "Thế này thì tôi ăn cơm sao được?"

Người quản giáo thoáng do dự không biết có nên mở còng tay cho đối phương hay không. Đúng lúc đó, một người đàn ông từ ngoài bước vào, vừa đi vừa nói: "Mở ra đi, hãy để cho anh ta được thưởng thức bữa cơm này."

Người quản giáo nhận được lệnh, bèn tuân lệnh mở còng tay của A Hoa ra. Dù sao thì phía trước ghế thẩm vấn vẫn còn bị hạn chế bởi thanh chắn gỗ, đoán là đối phương cũng không thể nào chạy thoát được.

A Hoa nhận ra người bước vào, đó chính là giám đốc Điền của trại tạm giam. Anh ta lạnh lùng nói một câu: "Cảm ơn." Ngoài ra cũng chẳng nói thêm gì nữa, chỉ cầm bát đĩa lên, một bữa cơm khá thịnh soạn chẳng bao lâu đã bị tiêu diệt sạch sẽ, ăn rất ngon lành.

"Ăn ngon miệng thật đấy!" Giám đốc Điền ưỡn thẳng cơ thể hơi phát phì của mình, ngồi đối diện A Hoa nói. Trong giọng nói thật không ngờ còn mang theo chút ngưỡng mộ.

A Hoa thoải mái vươn vai nói: "Ở trong này tốt quá, không cần lo lắng cũng không cần vất vả bận rộn, đương nhiên là ăn ngon miệng rồi - nếu như có thể gọi một chút rượu thì tuyệt hơn nữa."

Giám đốc Điền xua tay nói: "Thuốc thì anh cứ tha hồ mà hút, rượu thì không thể uống được rồi."

A Hoa châm một điếu thuốc đưa lên miệng nói: "Tôi biết anh sợ tôi uống nhiều sẽ gây chuyện."

"Ồ?" Giám đốc Điền cười, "Anh đúng là một người thông minh hiểu chuyện." A Hoa ngậm điếu thuốc trong miệng, rít vài hơi thật sâu sau đó nói rõ thêm: "Giám đốc Điền, tôi ở chỗ này nhiều ngày như vậy, những người quản giáo cũng không gây khó dễ cho tôi nhiều, hôm nay còn có một bàn ăn thế này, tâm ý của anh cũng đã thể hiện được rõ rồi - Anh yên tâm đi, Đại hội Xét xử công khai tối nay tôi sẽ không gây phiền phức gì cho anh đâu."

"Được, hay lắm!" Giám đốc Điền giơ ngón tay cái lên khen ngợi nói: "tôi tin A Hoa anh là một người đã nói lời tất biết giữ lời."

"Có chuyện gì ghê gớm chứ?" A Hoa khẽ búng tàn thuốc, "Chẳng phải là tội tử hình sao? Tôi đã biết từ sớm rồi, hôm nay đi đến đó cũng chỉ là đi diễn trên sân khấu để biểu diễn chút thôi."

Nghe A Hoa nói vậy, Giám đốc Điền lại do dự, anh ta lại trầm ngâm nói: "Tôi biết anh không sợ chết, nhưng buổi đại hội hôm nay còn có một chủ đề: Cần phải tiến hành biểu dương đối với Báo Đầu."

A Hoa nghe đã hiểu rõ, thì ra đối phương lo lắng chính là việc này. Đây đúng là lý do đáng để lo lắng, Báo Đầu và A Hoa giờ đây đã như nước với lửa, hai bên cùng xuất hiện trong hội trường, một người bị xử

tử hình, một người thì lại được vinh dự ngợi ca, với tính cách của A Hoa, khó tránh được việc gây ra chút động tĩnh ở hiện trường. Đến lúc đó, mặc dù có cảnh sát vũ trang trấn áp, nhưng A Hoa vẫn có thể chửi bới vài câu chứ? Đứa ngốc đó sẽ làm hỏng bầu không khí ở hiện trường thì thật không hay chút nào.

May mà A Hoa lập tức lại cho đối phương uống viên thuốc an thần: "Việc này cũng không cần phải lo lắng, tôi sẽ không có hành động ngông cuồng nào quá khích đâu." Anh ta nhả ra một vòng khói, sau đó lại lập tức nở nụ cười quái dị nói: "Tôi so đo tính toán với một người chết làm gì chứ?"

"Người chết?" ánh mắt Giám đốc Điền chột lạnh ngắt, không hiểu được đối phương ám chỉ điều gì.

"Tên sát thủ mạng đó, Eumenides, hẳn chẳng phải đã gửi bản thông báo cho Báo Đầu sao?" A Hoa rướn người nhìn thẳng vào mắt đối phương như thể đang khiêu chiến, "tôi ở trong tù còn biết, anh chắc chắn không phải chưa từng nghe nói đến để chứ đấy chứ?"

Giám đốc Điền đã bị A Hoa dẫn dụ vào câu chuyện, anh ta bất giác nheo mắt, hỏi vặn lại: "Anh cho rằng tên sát thủ đó có thể thành công được sao?"

"Tôi hi vọng như vậy." Trước tiên A Hoa giơ tay ra sau đó lại nói với giọng thần bí: Hơn nữa tôi tin rằng hẳn nhất định sẽ ra tay ở trong Đại hội Xét xử công khai, cho nên chúng ta chỉ cần mở to mắt nhìn, đợi để xem một vở kịch hay đi thôi!" Nói xong anh ta lại thành thói nhả ra một vòng khói thuốc, khói thuốc đó cứ tụ lại vẩn vít, khiến cho hai người nhìn vào nhau đều thấy khuôn mặt đối phương trở nên méo mó...

16 giờ 41 phút.

Trong một căn hộ chung cư độc thân ở tiểu khu dân nào dân cư nào đó.

Một cô gái ngồi xuống chiếc ghế ở bàn trang điểm phía đầu giường trong phòng ngủ, mặt cô ta hướng về phía chiếc gương tròn, đang tỉ mỉ chải đầu.

Nếu như chỉ nhìn bóng lưng của cô gái, đây chắc chắn là một tuyệt sắc giai nhân thon thả xinh đẹp. Chỉ đáng tiếc chiếc gương chưa bao giờ biết nói dối, lúc này đây thứ hiện ra ở trong gương lại là một khuôn mặt tàn khuyết đáng sợ, ma chê quỷ hờn.

Cô gái này chính là Minh Minh - người may mắn sống sót trong vụ nổ khí ga. Từ khi khuôn mặt bị hủy hoại, đây là lần đầu tiên cô ngồi trước bàn phấn trang điểm lâu như vậy.

Hơn nửa năm trước, vụ nổ gây lên trận hỏa hoạn lớn không chỉ đốt trụi sạch tóc cô, cũng đốt hỏng cả da đầu cô, sau đó cô đã đặc biệt đội bộ tóc giả để cùng lên sân khấu biểu diễn với Trịnh Giai. Bộ tóc giả đó thường vẫn để buông dài tung bay, rủ xuống phía sau lưng, dùng để che vết thương nơi phần cổ của cô, nhưng hôm nay cô lại đặc biệt cuốn bộ tóc dài lên, gài thêm một chiếc trâm cài tóc.

Sau khi cài tóc xong, cô biển nghiêng trái nghiêng phải trước gương để ngắm nhìn, hình như cảm thấy rất hài lòng. Tiếp đến, cô liền mở ngăn kéo phía trước, thò tay vào, lôi ở trong ngăn kéo ra một chiếc trâm cài tóc.

Chiếc trâm cài tóc đó tỏa ra thứ ánh sáng kim loại màu xám trắng, chất liệu cứng chắc, hình như là được làm bằng thép. Và kiểu cách của nó rất đơn giản, mảnh dài, một đầu nhọn, một đầu tròn, ngoài ra không thể có thêm trang trí nào khác.

Minh Minh cầm trâm cài tóc ở trong tay ngắm nghía hồi lâu, như thể đang kiểm tra gì đó. Nhưng chiếc trâm đó rất bình thường, liệu có thể có điều gì khác biệt được chứ? Giây lát sau, cô như thể không nhận ra điều gì, mới đưa tay lên từ từ xuyên chiếc trâm cài tóc đó vào trong búi tóc phía sau.

Đầu tóc đã chải xong, việc trang điểm của Minh Minh cũng đã hoàn thành. Cô bắt đầu đứng dậy mặc quần áo, trông bộ dạng có vẻ như đang chuẩn bị đi đâu. Cô mặc một chiếc áo khoác lông vũ dài, sau đó đội mũ, quàng khăn, đeo khẩu trang, như vậy thì toàn bộ cơ thể cô đã được bọc rất kín, chỉ lộ ra đôi mắt to long lanh.

Cô nhìn đồng hồ, sắp đến thời gian đã hẹn trước. Thế là cô bước ra khỏi chung cư, đi thẳng đến cổng tiểu khu dân cư. Cô chờ đợi ở đó một lát, cho đến khi một chiếc xe taxi dừng trước mắt cô.

"Minh Minh, lên xe đi." Một cô gái ngồi ở hàng ghế phía sau thò đầu ra gọi, chính là Trịnh Giai đã hẹn trước với Minh Minh. Minh Minh gật đầu mở cửa xe ngồi xuống cạnh Trịnh Giai. Lúc này, cô phát hiện ra, trong xe thì ra không chỉ có hai bọn họ, ở giữa hàng ghế phía sau còn có một chú chó nhanh nhẹn đáng yêu đang nằm.

"Ngưu Ngưu." Minh Minh gọi tên chú chó, đồng thời giơ tay ra vuốt đầu nó. Ngưu Ngưu nhiệt tình lè lưỡi ra liếm và lòng bàn tay đối phương.

Cùng lúc chơi đùa với Ngưu Ngưu, Minh Minh lại hỏi Trịnh Giai với vẻ thoáng kinh ngạc: "Sao hôm nay cậu lại dẫn nó theo vậy?" Ngưu Ngưu với vai trò là chú chó dẫn đường cho người mù đã từng theo sát Trịnh Giai như hình với bóng. Nhưng từ sau khi Trịnh Giai khôi phục thị lực thì rất ít đưa Ngưu Ngưu đi cùng, không biết tại sao hôm nay lại phá lệ? Cần phải biết rằng họ chuẩn bị đến dự một sự kiện khá đặc biệt, đem theo một chú chó e rằng không được tiện lắm.

Trịnh Giai không đáp lời đối phương, cô chỉ nhìn chú chó đó, nói thì thầm "Ngưu Ngưu ơi Ngưu Ngưu, chị huấn luyện em bao lâu như vậy, hôm nay phải trông vào biểu hiện của em đấy."

Trong lúc hai cô gái nói chuyện, người tài xế đã khởi động xe, anh ta khẽ quay đầu lại hỏi: "Tiếp theo sẽ đi đâu vậy?"

Hai cô gái đồng thanh cùng trả lời: "Đại lễ đường nhân dân."

Tài xế "ò" một tiếng, đưa ra được kết luận: "Các cô muốn để xem Đại hội xét xử công khai à?"

Lần này hai cô gái lại đều không lên tiếng, họ cùng trầm mặc, trong lòng hình như đều cất giấu rất nhiều điều bí mật...

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.4

Đúng 5 giờ chiều.

Ở trước cửa đại lễ đường Nhân Dân tỉnh thành.

Người của phía cảnh sát đã bóc đường dây cảnh giới vốn vẫn luôn ở trong trạng thái niêm phong, bắt đầu tổ chức cho dân chúng vào trong hội trường, vẫn còn một tiếng rười nữa mới bắt đầu chính thức đại hội xét xử công khai.

Đã là đại hội xét xử công khai thì đối với toàn thể dân chúng trong thành phố lẽ ra đều được công khai, có thể tự do đến tham dự. Ban tổ chức đại hội lúc đầu cũng đã có thái độ như vậy, nhưng một sự kiện xảy ra mới hôm trước đã khiến cho tình hình thay đổi.

Tên sát thủ tự lấy tên là Eumenides đã đăng tải lên mạng bản thông báo tử vong nhằm vào Tiền Yếu Bân, ngày thực thi chính là ngày diễn ra Đại hội Xét xử công khai. Và tất cả giới truyền thông trong thành phố này đều đã đăng tin rầm rộ: Tiền Yếu Bân sẽ nhận được sự biểu dương trong Đại hội Xét xử công khai. Thế nên nhanh chóng trở thành tiêu điểm đề tài thứ hai của Đại hội lần này. Mọi người ai lấy điều hiếu kì: "Thần thám mẫn vùng" liệu có phải thực sự có tội? Và cuộc giao đấu giữa sát thủ Eumenides chưa từng thất bại và những anh hùng giới cảnh sát sẽ có được kết quả như thế nào đây?

Phía cảnh sát không thay đổi kế hoạch liên quan đến Đại hội Xét xử công khai nhưng họ cũng áp dụng một số biện pháp nhằm đối phó. Trước tiên họ thông qua ngôn luận của giới truyền thông để miêu tả hành vi của Eumenides chính là sự uy hiếp và khiêu khích của phần tử xấu lọt lưới

đối với cảnh sát. Đồng thời họ còn tiến hành công khai sàng lọc và khống chế những người tham Đại hội Xét xử công khai. Phương pháp cụ thể là: Danh sách người được vào tham dự sẽ được phát đến từng khu dân cư sinh sống, những cư dân thành phố muốn tham dự bắt buộc phải đến đăng ký ở Ủy ban nhân dân khu vực, sau khi trải qua sự xác minh lý lịch của Cảnh sát nhân dân khu vực thì mới nhận được giấy vào cửa có in sẵn thông tin cá nhân, và hôm tổ chức đại hội sẽ dựa vào tấm thẻ này để tiến vào hội trường.

Cho dù như vậy, sau khi đường dây cảnh giới được gỡ xuống, từng người muốn vào hội trường đều bị nhân viên cảnh sát kiểm tra hết sức nghiêm ngặt. ngoài việc đối chiếu Xem thẻ vào cửa và thông tin cá nhân trên chứng minh nhân dân có khớp hay không, tất cả nam giới tiến vào hội trường đều bị yêu cầu giơ tay trái ra để cảnh vệ kiểm tra xem năm ngón tay có đầy đủ hay không.

Trịnh Giai và Minh Minh lúc này đang xếp hàng đứng trong đội ngũ những người chờ để được kiểm tra cho vào hội trường. Minh Minh chú ý thấy những người nam giới ở phía trước để bị kiểm tra đặc biệt như vậy, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ bèn lẩm bẫm một câu: "Họ đang làm gì thế chứ?"

Trịnh Giai thì đã hiểu rất rõ - sau khi khôi phục thị lực trong mấy tháng nay cô đã tìm hiểu rất kỹ lưỡng về đặc trưng ngoại hình gương mặt của kẻ thù giết bố. Cô bèn giải thích với Minh Minh: "Tên hung thủ tự xưng là Eumenides, ngón tay giữa của bàn tay trái hẳn bị thiếu mất một đốt ngón tay."

Minh Minh "ồ" một tiếng hiểu ra ngay. Sự thiếu khuyết của đốt ngón tay là đặc trưng cơ thể không thể nào che giấu được, phía cảnh sát đã nắm được đặc trưng này và tiến hành điều tra loại trừ, nếu như tên sát thủ đó muốn trà trộn vào trong hội trường thì sẽ vô cùng khó khăn.

Đội ngũ tiếp tục nhúc nhậm dần lên phía trước, hai cô gái cũng dần dần đến được cửa kiểm tra. Lúc này, Trịnh Giai bèn lôi ra một chiếc kính

râm và đeo vào, đồng thời hạ thấp giọng nói với Minh Minh: "Lát nữa cậu hãy cứ làm theo những gì mình vừa nói."

Minh Minh vừa gật đầu nói: "Cậu yên tâm đi." Vừa giơ tay ra điều chỉnh cánh tay trái của Trịnh Giai, tay phải của Trịnh Giai thì đang cầm sợi dây xích chó, đầu kia của sợi dây xích đương nhiên là buộc vào cổ Ngưu Ngưu.

Hai người nhích rất chậm dần lên trước, một lúc sau đã đến trước cửa ra vào. Một người cảnh sát trẻ giơ tay ra chặn họ lại.

"Đây là thẻ ra vào của chúng tôi." Minh Minh vội vàng lấy ra giấy tờ liên quan để đưa cho cảnh sát. Giấy vào cửa đó là do Trịnh Giai đã nhờ đồng sự của bố cô lúc sinh thời làm hộ, giấy tờ này hoàn toàn không có vấn đề gì. Cùng lúc người cảnh sát nhận lấy giấy tờ ánh mắt lướt nhìn về phía Ngưu Ngưu nói: "Con chó này không thể đem vào được."

"Đây là con chó dẫn đường cho người mù." Minh Minh vội giải thích, "cô ấy là người tàn tật, nếu không có con chó này thì đi lại rất khó khăn."

Trịnh Giai phối hợp với lời nói của Minh Minh, bỏ kính râm ra lộ ra một đôi mắt mơ hồ vô thần. Đối với cô muốn giả vờ là một người mù thực sự là việc quá dễ dàng.

Người cảnh sát nhìn Trịnh Giai rồi lại chú ý thấy bức ảnh trên chứng minh nhân dân cũng đúng là một người mù. Anh ta không nói gì thêm nữa rồi sự chú ý sang Minh Minh.

"Cô hãy bỏ khẩu trang ra". Tay anh ta đang cầm chứng minh thư của Minh Minh muốn đối chiếu gương mặt của đối phương.

Minh Minh bỏ khẩu trang ra, lộ ra khuôn mặt đáng sợ. Người cảnh sát không hề được chuẩn bị tâm lý, sợ hãi ít vào một hơi. Hồi lâu anh ta mới lắp bắp hỏi "Cô... cô bị sao vậy?"

Minh Minh thì lại rất bình tĩnh, chỉ lạnh lùng trả lời: "Bị bỏng đấy."

Lúc này mấy người dân ở gần đấy cũng đều nhìn thấy gương mặt xấu xí ghê rợn như ma của Minh Minh, nhất thời đều kêu lên kinh hãi, gây náo động.

"Cô mau đeo khẩu trang lại đi". Người cảnh sát sợ xảy ra chuyện rắc rối vội trả lại giấy tờ cho hai cô gái, xua tay ra hiệu cho hai cô bước vào trong hội trường. Hai người này mặc dù đều không được bình thường, nhưng rõ ràng, bọn họ và tên sát thủ tự xưng là Eumenides không có bất cứ mối quan hệ gì cả.

Thế là hai người Minh Minh và Trịnh Giai bèn dẫn theo Ngư Ngư thuận lợi tiến vào được trong hội trường. Đây là đại lễ đường trong nhà có quy mô lớn nhất toàn tỉnh, rộng 50 m, sâu hơn 60 m, tổng cộng có gần 5.000 ghế ngồi. Đài chủ tịch ở chính giữa phía trước lễ đường chính là vị trí trung tâm của Đại hội Xét xử công khai ngày hôm nay.

Trong hội trường cũng có cảnh sát đang duy trì trật tự. Minh Minh và Trịnh Giai đến khá sớm, họ được xếp ngồi ở vị trí giữa hàng ghế thứ 8 của lễ đường. 5 hàng ghế trước lúc này đều đã ngồi chật kín người, hơn nữa toàn bộ đều là những nhân viên trong nội bộ cảnh sát mặc cảnh phục. Minh Minh sau khi ngồi xuống liền bỏ mũ ra, nhưng vẫn đeo khẩu trang trên mặt.

Trịnh Giai chú ý thấy sự thay đổi của Minh Minh, cười hỏi một câu: "Ôi hôm nay sao lại thay đổi kiểu tóc thế?" Vừa nói vừa giơ tay ra định sờ vào búi tóc của đối phương.

Minh Minh đột nhiên hạ giọng kêu lên: "Đừng động vào!" Đồng thời còn tránh đầu không cho Trịnh Giai sờ vào.

Trịnh Giai bị Minh Minh làm cho giật nảy mình, động tác của cô chợt ngưng lại ngăn người hỏi: "Sao vậy?"

Minh Minh lại nhấn mạnh giọng: "Đừng động vào trâm cài tóc của mình!" Trịnh Giai lúc này mới chú ý thấy trên búi tóc của Minh Minh có một gài một chiếc trâm cài tóc. Chiếc trâm đó trông rất bình thường

không có điểm gì đặc biệt cả. Cô không hiểu tại sao đối phương lại phản ứng như vậy.

Minh Minh cũng nhận thấy được phản ứng của mình hơi quá đà, cô cười ngượng ngùng giải thích: "Chiếc trâm này rất nhọn, cẩn thận sẽ bị sẽ đâm bị thương tay cậu đấy." Trịnh Giai nhìn kỹ lại, phần đầu của trâm cài tóc đó đúng là rất sắc nhọn. Nhưng cho dù là có thể đâm vào ngón tay cũng không đến nỗi phải căng thẳng quá độ như vậy chứ.

Minh Minh hình như vẫn chưa yên tâm, bèn lại đội mũ lên. Trịnh Giai thấy cô bạn thực sự quá để tâm bèn chủ động bỏ qua đề tài về chiếc trâm cài tóc, quay đầu hướng ánh mắt về phía đài chủ tịch ở gần đó.

Đài chủ tịch được kê ở hàng ghế đầu tiên, phía trước còn có cả tấm biển ghi rõ tên, rõ ràng đó đều là vị trí của các vị lãnh đạo tham dự ngày hôm nay. Đằng trước phía bên trái của dãy ghế thì đặt một bục thuyết trình truyền thông, trên bục ngoài micro còn có một bộ thiết bị màn ảnh điện tử lớn ở phía sau bục liên kết với bộ thiết bị máy chiếu này. Lúc này trên màn hình hiển thị 2 hàng chữ lớn: Đại hội Xét xử công khai trừ gian diệt diệt ác thành phố XX và Đại hội biểu dương đồng chí Tiền Yếu Bân.

Ở phía dưới đài chủ tịch đã được để trống ra một khoảng, ở giữa khoảng trống ấy và ghế ngồi của mọi người còn được dựng thêm cả một hàng rào che chắn để cách ly. Trịnh Giai đoán vị trí trống đó chắc là vị trí dành cho những phạm nhân chịu tuyên án. Vị trí này thấp hơn đài chủ tịch, như vậy thì mới có thể tỏ rõ ra được mức độ đả kích của phương thức áp đảo các phần tử tà ác.

Phía bên ngoài hàng rào chắn là vị trí lý tưởng nhất của đại hội lần này, những vị trí này hiện nay đều đã bị các phóng viên chiếm lĩnh. Các thiết bị máy ảnh, máy quay lớn bé dài ngắn đã xếp kín một hàng. Lúc đầu sắp xếp đại hội tiến hành vào buổi tối, chính là để tiện cho các cơ quan truyền thông trong thành phố thuận tiện truyền hình trực tiếp cho nhân dân xem. Sau khi có sự xen ngang của Eumenides, những người tổ chức đã xảy ra tranh luận giữa việc có tiến hành truyền hình trực tiếp hay

không. Quan điểm của phe ủng hộ là: Phí cảnh sát với vai trò là chính quyền, bất luận thế nào cũng không nên bị dọa cho sợ mất mặt vì một Bản thông báo tử vong của Eumenides. Cho nên phương án truyền hình trực tiếp đã đề ra trước không được phép thay đổi, chỉ cần cải tiến phương pháp bảo vệ ở trong lễ đường.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.5

La Phi - người phụ trách công việc bảo vệ cũng tán thành cho giới truyền thông đến hiện trường hơn nữa anh còn đề nghị có thể cài cắm một số lượng lớn cảnh sát mặc thường phục vào trong đội ngũ giới truyền thông đứng ở tuyến 1, như vậy thì không chỉ có thể tăng cường lượng bảo vệ ở gần khu vực đài chủ tịch, hơn nữa nếu xảy ra tình hình gì khác thường, bất cứ lúc nào những người cảnh sát mặc thường phục đều có thể nhúng tay vào công việc hiện trường của giới truyền thông, bảo đảm những hình ảnh truyền hình trực tiếp vẫn nằm trong phạm vi có thể khống chế của cảnh sát. Phương án này đã được những nhân vật cấp cao trong giới cảnh sát đều tán thành, những thao tác cụ thể cũng giao cho La Phi sắp xếp trù bị. .

Đương nhiên Trịnh Giai với vai trò là quần chúng thì không thể nào biết được nội tình này, lúc này đây mọi người đều đang ngồi nghiêm chỉnh dưới sự hướng dẫn của cảnh sát, kiên nhẫn chờ đợi đại hội khai mạc. Trịnh Giai sau khi quan sát xong đài chủ tịch, lại chuyển ánh mắt về phía ghế ngồi của người dân. Ánh mắt cô cứ quét qua đảo lại như thể đang tìm kiếm thứ gì đó. Nhưng cô cũng không phát hiện ra gì cả, thế là cô đã cúi đầu nhìn Ngưu Ngưu đang nằm bò dưới chân mình.

Chú chó dẫn đường đó vẫn luôn ngoan ngoãn nằm yên dưới chân cô, nó rử mi mắt xuống như thể chuẩn bị đánh một giấc no say.

Tất cả mọi việc đều có vẻ như rất bình lặng, nhưng thần sắc cô gái lại có vẻ thấp thỏm không yên. Không biết tại sao cô cứ thoáng có một thứ dự cảm: một trận phong ba bão táp dữ dội đang lặng lẽ hình thành nên giữa bầu không khí bình yên này.

Đến khoảng 18 giờ 30 phút, các vị lãnh đạo lần lượt đi lên đài chủ tịch, mỗi người tự ngồi vào ghế của mình. Đại hội Xét xử công khai sắp sửa bắt đầu. Người hướng dẫn chương trình Đại hội lần này chính là giám đốc Tổng của Sở Công an tỉnh thành, trước tiên ông giới thiệu các vị lãnh đạo đang ngồi. Những nhân vật phụ trách chủ yếu của hệ thống viện kiểm sát tỉnh thành đều có mặt trong cuộc đại hội lần này, mà giám đốc sở Công an tỉnh Tiêu Hoa là người có chức bậc cao nhất ở đây lại chính là vị tổng chỉ huy phát động "kế hoạch thâm tóm" năm xưa.

Nhưng tất cả mọi người đều không hề Nhìn thấy bóng dáng của Tiền Yếu Bân. Với vai trò là một trong những nhân vật chính của cuộc đại hội lần này, anh ta không xuất hiện quá sớm trên đài chủ tịch đương nhiên là bắt nguồn từ yếu tố an toàn. Lúc này đây anh ta đang cùng với La Phi và mọi người ngồi ở trong phòng hóa trang sau cánh gà, đây là một không gian tương đối khép kín, sẽ an toàn hơn rất nhiều so với lễ đường rộng rãi.

Lúc này đây trên đài chủ tịch, giám đốc Tổng đang tuyên bố chương trình đại hội. Theo như kế hoạch đã được định sẵn, trước tiên đồng chí ở bộ phận tuyên truyền của Sở Công an tỉnh thành sẽ giới thiệu những tình hình cơ bản và thành quả huy hoàng của hành động trừ gian diệt ác lần này, sau đó mấy người đại diện của tòa án sẽ tiến hành tuyên phạt công khai đối với những phần tử tội phạm, và tiết mục cuối cùng chính là đến lượt Tiền Yếu Bân lên sân khấu, anh ta sẽ là một bài báo cáo về thành tích cá nhân của mình, đồng thời nhận được sự biểu dương của lãnh đạo công an tỉnh.

Giọng nói sang sảng của giám đốc Tổng cũng chuyển tới được trong phòng hóa trang, Tiền Yếu Bân nhắm tính về thời gian: "Giới thiệu sơ qua về tình hình chống tội phạm xã hội đen hết khoảng 30 phút, đại hội xét xử công khai khoảng một giờ đồng hồ, ừm, khi đến lượt tôi ra sân khấu chắc là khoảng 8 giờ tối." Anh ta vừa nói vừa nhìn La Phi ngồi bên cạnh, ý từ trong câu nói là muốn nhắc nhở đối phương chuẩn bị trước.

La Phi thì lại không đưa ra được phản hồi tích cực, sau khi trầm ngâm giây lát, anh đột nhiên nói: "Anh không thể lên sân khấu."

"Cái gì?" Tiền Yếu Bân ngẩn người, không hiểu rõ ý của đối phương.

"Anh không thể lên sân khấu." La Phi lại nhấn mạnh một lần nữa. lần này anh bổ sung thêm lý do, "...Nếu không chúng tôi không thể nào đảm bảo được sự an toàn của anh."

Tiền Yếu Bân nhíu mày: "Sao vậy? tình hình lại có gì thay đổi à?"

La Phi nói: "Không phải. Chỉ là chúng tôi vẫn chưa phán đoán ra sát thủ sẽ dùng cách thức nào để gây án, trong tình hình này để cho anh lộ ra giữa nơi công cộng như vậy thì sẽ vô cùng nguy hiểm."

Tiền Yếu Bân "hi" một tiếng nói vặn lại: "Những người tiến vào trong hội trường chẳng phải đều đã bị kiểm tra loại trừ hết sức nghiêm ngặt sao?"

"Đúng là đã kiểm tra loại trừ rồi, nhưng sát thủ vẫn có khả năng thông qua con đường đặc biệt nào đó để tiến vào, hoặc là mai phục từ trước ở góc khuất nào đó trong hội trường." La Phi ngừng một lát nói thêm: "Thời gian địa điểm của đại hội lần này đã được công bố từ lâu, cho nên sát thủ có đủ thời gian để chuẩn bị. Hơn nữa, hẳn đã gửi đi bản thông báo tử vong, điều đó chứng tỏ hẳn nhất định đã nghĩ ra được kế hoạch nào đó thật đặc biệt..."

"Kế hoạch gì" Tiền Yếu Bân ngắt lời La Phi, "khắp cả hội trường đâu đâu cũng đều là người của chúng ta, cho dù hẳn có trà trộn vào trong đoàn người thì chỉ dựa vào sức của một mình hẳn có thể làm gì được chứ?"

Ngữ khí của Tiền Yếu Bân mặc dù rất hùng hổ nhưng La Phi lại cảm thấy được sự lo lắng trong lòng đối phương. Những lời này thực ra không phải là sự tranh luận mà chính là đang tự khuyến khích mình để mạnh dạn hơn.

La Phi không muốn nói nhiều, anh chỉ dùng sự thực để nhắc nhở đối phương: "Lúc trước hãn đã giết Hàn Thiếu Hồng, giết Đặng Hoa đều dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của cảnh sát."

"Cho dù như thế hãn cũng chưa chắc đã giết được tôi!" Tiền Yếu Bân cảm giác bị coi thường, anh ra trợn trừng mắt tỏ vẻ tức giận.

"Tôi biết khả năng của anh..." La Phi trịnh trọng giơ một ngón tay lên nói: "Nhưng lần này cục diện anh phải đối mặt cũng nguy hiểm nhất."

Tiền Yếu Bân lập tức khi hỏi: "Vì sao?"

La Phi nói: "Lần này tên sát thủ đó rất có thể sẽ dùng súng!"

Dùng súng? trái tim Tiền Yếu Bân như chột co thắt lại. Nếu như trong tên đó lại có súng, vậy thì sự thực rất khó để phòng. Nhưng dựa vào đâu mà La Phi lại đưa ra phán đoán như vậy chứ? Anh ta thắc mắc: "Tên đó hình như từ trước tới giờ đều không có thói quen dùng súng thì phải?"

"Đúng là không có. Bởi vì bản thân khẩu súng vốn dĩ đã để lại cho phía cảnh sát quá nhiều manh mối, cho nên hãn thích sử dụng những hung khí có thể có được mọi lúc mọi nơi." Trước tiên La Phi phụ họa, tiếp đó chuyển hướng lời nói: "Nhưng mùa thu năm ngoái, khi hãn vượt ngục đã cướp đi súng của cảnh sát trại giam, lai lịch của khẩu súng này đã bị cảnh sát nắm rõ, hãn cũng không cần phải có sự lo ngại gì nữa. Do đó tôi suy đoán lần này rất có thể hãn sẽ mang súng đến!"

Tiền Yếu Bân không nói gì. Lời phân tích của La Phi rất hợp tình hợp lý, hơn nữa tình hình này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh ta. Sau khi trầm mặc giây lát anh ta dò hỏi đối phương: "Theo anh thấy, bây giờ cần phải làm thế nào?"

"Chúng ta bắt buộc phải chủ động gây nhiễu loạn kế hoạch của hãn chứ không phải là bị động chờ đợi hãn đến công kích." La Phi nheo mắt

nói: "Cho nên hôm nay anh không lên sân khấu, kế hoạch của hắn sẽ bị thất bại."

"Đây chính là phương án của các anh sao?" Tiền Yếu Bân trừng mắt nhìn La Phi, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin nổi.

La Phi gật đầu.

Tiền Yếu Bân cười "ha" một tiếng, rõ ràng là đang cười khẩy. Sau đó anh ta ngẩng đầu lên, liếc nhìn một lượt tất cả những nhân viên cảnh sát hình sự đang phụ trách bảo vệ an ta ở trong phòng hóa trang, lại một lần nữa cất cao giọng hỏi: "Đây chính là phương án của các anh sao?"

Tiền Yếu Bân cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, anh ta đập mạnh xuống tay cầm ở trên ghế: "Đây là phương án chết tiệt nào chứ! Nếu như cứ ngồi im ở chỗ này mà không ra ngoài còn cần các anh bảo vệ gì chứ?!" La Phi lạnh lùng nhìn Tiền Yếu Bân, anh ta biết đối phương tại sao lại kích động như vậy. Trong suy nghĩ của Tiền Yếu Bân, lúc này anh ta thà bị thích sát cũng quyết không thể làm con rùa rụt cổ không ra ngoài. Bởi vì đây vốn là thời khắc huy hoàng hiếm có trong cuộc đời anh ta, nếu như lúc này anh ta lại làm con rùa rụt cổ, Vậy thì không thể nào được xưng là người hùng nữa anh ta chỉ có thể trở thành trò cười cho nhân dân thành phố lúc trò chuyện phiếm. Đối với một người tràn đầy dã tâm như vậy, kết cục này là điều không thể nào chấp nhận được.

Quả nhiên, sau khi anh ta thở dốc Tiền Yếu Bân nói rõ một cách chắc chắn về lập trường của mình: "Tôi nhất định phải lên sân khấu! Không ai có thể ngăn cản được tôi. Bất luận là tên sát thủ đó hay là đám phế nhân cảnh sát hình sự các người!"

La Phi dùng thái độ cứng rắn để đáp lại đối phương: "Tôi là tổng chỉ huy đợt hành động lần này, anh bắt buộc phải nghe theo sự sắp xếp của tôi. Anh cần phải hiểu rằng, tất cả những việc này đều là vì sự an toàn tính mạng của anh." Trong khi anh nói Doãn Kiếm và mọi người lặng lẽ đứng lên trước, vây xung quanh Tiền Yếu Bân, bày ra tư thế không cho phép đối phương rời khỏi đó.

Tiền Yếu Bân giật mình, anh ta biết những người nhân viên trong đội cảnh sát hình sự có mặt ngày hôm nay đều là thân cận của La Phi, mình không thể nào khống chế được cục diện. Anh ta hần học "hừ" một tiếng, trợn mắt nhìn chăm chăm vào La Phi, thở dồn dập. Hồi lâu sau, anh ta lại hậm hực trách hỏi: "Anh vốn đã không dự định để tôi lên sân khấu thì sao lại đưa tôi đến chỗ này chứ? Anh xóa bỏ luôn phần biểu dương chẳng phải sẽ xong xuôi luôn sao? Nói sớm một chút tôi có thể tìm được lý do phù hợp để ứng phó với nhân dân và giới truyền thông. Đến tận bước này, anh bảo tôi phải rút lui thế nào đây?"

Thấy đối phương phần nộ như vậy La Phi chỉ khẽ thở dài. Sau đó anh ta nói với đối phương: "Kế hoạch của tôi vốn là như vậy. Hơn nữa anh cũng phải bắt buộc cần phải đến hiện trường... Bởi vì đây cũng chính là một phần trong không thể khuyết thiếu được trong kế hoạch lần này." Trong lúc nói, anh đứng bật dậy, giơ tay về phía những người đội viên của mình phát ra chỉ lệnh hành động.

Đại hội Xét xử công khai trong lễ đường đang tiến hành đúng theo kế hoạch. Sau khi giám đốc Tổng phát biểu khai mạc xong, một nữ cảnh sát ở ban tuyên truyền bước lên bục, bắt đầu giới thiệu tình hình hành động trừ gian diệt bạo lần này. Những ngôn từ của cô phát biểu rõ ràng đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, ảnh minh họa đầy đủ, số liệu xác thực tỉ mỉ. Dưới sự hỗ trợ của các thiết bị ngành truyền thông đã thể hiện ra được thành quả huy hoàng của phía cảnh sát ở trong đợt hành động này.

Nhưng những khán giả ngồi bên dưới không mấy hứng thú đối với hạng mục này. Mấy tháng nay giới truyền thông đã tuyên truyền quá nhiều khiến cho người dân đã cảm thấy mỗi mết. Đối với những người hôm nay có mặt tại hiện trường vỡ kịch hay đầu tiên mà họ mong chờ thì phải đến hạng mục xét xử công khai mới mở màn.

Đến khoảng 7 giờ, buổi diễn giảng của nữ cảnh sát cuối cùng cũng kết thúc. Đợi sau khi cô đi xuống đài chủ tịch giám đốc Tổng dùng giọng nói hết sức trang nghiêm tuyên bố: "Sau đây sẽ tiến hành tuyên án công

khai đối với các phần tử xấu bị bắt trong đợt hành động lần này, hãy đưa
Nhiều Đông Hoa và 13 nghi phạm áp giải lên."

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.6

Giọng nói của giám đốc Tống vừa dứt, một đội cảnh sát biển áp tại các phạm nhân từ lối đi chuyên dụng ở phía bên cạnh lễ đường lần lượt bước vào. Những người cảnh sát này ai nấy đều có cơ thể cường tráng, chiều cao đều gần 1m90. Dưới sự khống chế của nhóm người cao lớn này, những tên tội phạm hung dữ ngoan cố trông nhỏ bé yếu ớt hơn rất nhiều.

tất cả mọi người trong lễ đường lúc này đây đều rướn cổ muốn tận mắt nhìn thấy những nhân vật sừng sỏ trong xã hội đen vẫn thường nghe được tiếng rồ cuộc trông có bộ dạng như thế nào. Minh Minh ngồi trong đoàn người không kim được đứng bật dậy, nhưng cô khác với phần lớn những kẻ hiếu kỳ, tâm trạng của Minh Minh lúc này lại phức tạp hơn nhiều, làn nước trong mắt cô đang lay động, rồi cô nhanh chóng tìm ra được mục tiêu của mình giữa đoàn người đông đúc.

Đó là một người đàn ông bị áp tải đứng đầu hàng, mặc dù cùng là tù nhân nhưng khí chất và phong độ của anh ta lại hoàn toàn khác biệt với phần lớn bọn họ. Trên mặt anh ta không hề có sự sợ hãi, cũng không phải có phiến não, càng không hề cố tình đóng giả ra nét mặt đau khổ và hối hận. Xích chân còng tay dài nặng đè lên người anh ta, nhưng tư thế của anh ta vẫn rất hiên ngang. Anh ta cứ thế lặng lẽ đi về phía trước như thể là một người dân thường đang dạo bước bên bờ sông.

Ánh mắt của Minh Minh nhìn chăm chú vào người đàn ông đó, cô muốn hét to, nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm chế được bản thân mình. Do phải cố gắng kìm nén sự xúc động của mình nên cơ thể cô bất giác run rẩy.

Trịnh Giai ngồi ở bên cạnh nắm chặt lấy tay Minh Minh, khẽ kéo đối phương trở lại ghế ngồi. Minh Minh bắt đầu vùi mặt mình vào hai tay, bả vai bắt đầu rung lên bần bật. Trịnh Giai bèn quay người sang ôm cô gái đó vào lòng, sau khi vỗ về đối phương một hồi cô lại khẽ nói bên tai: "Bất luận anh ấy phạm tội gì, anh ấy đều không phải là một người xấu."

"Anh ấy đương nhiên không phải là người xấu." Minh Minh ngược mặt lên nói với vẻ kiên định, tiếp đó giọng nói của cô lại trở nên bi thương, "Anh ấy chính là vì mình."

Trịnh Giai cũng hiểu được tầm ý nghĩa trong đó, A Hoa đúng là vì muốn báo thù cho Minh Minh mới hạ quyết tâm cùng liều một phen sống mái với Cao Đức Sâm. Chỉ đáng tiếc, mặc dù Cao Đức Sâm đã chết nhưng kẻ trực tiếp gây tai họa cho Minh Minh thì lại không phải chị bất cứ sự trừng trị nào. Sự thực như vậy mặc dù khiến người ta căm phẫn, nhưng bản thân mình cũng bất lực không có cách nào khác. Trịnh Giai lặng lẽ thờ dài, ngược đầu nhìn về phía các vị lãnh đạo ở trên đài chủ tịch. Khi bọn họ trao huy chương anh hùng, lẽ nào thực sự không biết bàn tay vị anh hùng đó cũng dính máu của những người vô tội sao?

A Hoa và mọi người bị dẫn thẳng đến khu vực cách ly ở phía bên dưới đài chủ tịch, xếp thành một hàng đứng ngay ngắn. Lúc này đây công tố viên của cơ quan kiểm soát nên mục bắt đầu tuyên đọc. A Hoa cũng 3 mạng người, là phần tử tàn độc nhất trong buổi xét xử công khai lần này, lúc này đây cũng là người đầu tiên nhận lời tuyên phạt.

Kết quả phán quyết đã là việc hai năm rưỡi, Minh Minh biết việc lúc này chỉ là hình thức. Khi công tố viên đọc hết lời tố cáo, cô gần như không chịu đựng được nỗi giằng vò trong bầu không khí tại hiện trường, đôi mắt đỏ au nói với Trịnh Giai: "Mình muốn vào nhà vệ sinh."

Trịnh Giai gật đầu vẻ thấu hiểu. Minh Minh đứng dậy đi qua ghế của những khán giả đi về phía nhà vệ sinh ở mé đông lễ đường.

Buổi xét xử công khai vẫn tiếp tục tiến hành. Không ngoài dự liệu, quả nhiên A Hoa bị xử tội tử hình. Những nghi phạm khác mỗi người

đều phải nhận lấy hình phạt nặng nhẹ khác nhau. Khoảng 40 phút trôi qua, quy trình của buổi xét xử công khai dần dần bước vào giai đoạn cuối nhưng Minh Minh vẫn chưa quay trở lại. Trịnh Giai cảm thấy có gì đó không ổn, cô quyết định đến nhà vệ sinh xem sao.

Hành lang dẫn đến cửa nhà vệ sinh cũng có những nhân viên cảnh sát đang canh giữ, Trịnh Giai dắt Ngưu Ngưu tiếp tục giả vờ ở trạng thái hai mắt bị mù lòa, người cảnh sát canh giữ bên ngoài cửa nhà vệ sinh chỉ nhìn cô thêm một chút, nhưng cũng không tiến hành kiểm tra cô.

Trịnh Giai đẩy cửa bước vào nhà vệ sinh nữ, quay tay đóng chặt cửa lại. Thoạt tiên cô gọi mấy tiếng "Minh Minh, Minh Minh?" nhưng lại không có ai trả lời, thế là cô lại bỏ kính râm ra nhìn xung quanh một lượt. Chỉ thấy trong nhà vệ sinh hình như không có một ai, chỉ có cánh cửa gỗ của phòng trong cùng là bị đóng chặt.

Trịnh Giai cảm thấy nghi ngờ bèn đi đến cửa ô vệ sinh đó lại gọi hai tiếng "Minh Minh?" lần này mặc dù không có ai trả lời, nhưng ở trong ô vệ sinh lại có rất nhiều tiếng động khe khẽ. Thính lực của Trịnh Giai trước đây đều rất nhanh nhạy, lập tức phát giác ra. Cô cúi đầu nhìn Ngưu Ngưu thì lại thấy chú chó đang thò đầu vào phần khoảng trống phía dưới cánh cửa gỗ vào trong ô vệ sinh, đồng thời còn vui mừng vẫy đuôi.

Trịnh Giai biết Ngưu Ngưu đã ngửi thấy mùi của người quen, cô không còn nghi ngờ gì nữa, Minh Minh chắc là ở trong nhà vệ sinh này. Thế nên cô giơ tay ra để kéo cánh cửa gỗ nhưng cánh cửa gỗ đã bị khóa trái ở bên trong, không thể nào mở ra được.

Trịnh Giai cảm thấy hơi lo lắng: "Minh Minh cậu ở trong đó à? Cậu nói gì đi chứ?"

Người ở bên trong cuối cùng cũng lên tiếng: "Mình không sao." Giọng nói này chính là của Minh Minh. Trịnh Giai thở phào nói: "Cậu hãy mở cửa ra để mình nhìn cậu."

Minh Minh lại từ chối luôn: "Mình không mở cửa ra đâu, cậu đi đi!"
Ngữ điệu của cô nghe có vẻ hơi kỳ lạ.

Trịnh Giai chau mày, cô mặc dù không biết Minh Minh đang làm gì ở trong ô vệ sinh đó nhưng đây quyết không phải là tình huống bình thường! Cô do dự một lát, thấy rằng mình không thể bỏ đi, thế nên lại giơ tay gõ vào cánh cửa gỗ mấy tiếng nói vẻ rất nghiêm túc: "Minh Minh cậu mau mở cửa ra!"

"Cậu đi đi, mặc kệ mình!" Giọng nói của Minh Minh khẽ run rẩy, rõ ràng là đang rất lo lắng và căng thẳng.

Trịnh Giai cũng cuống lên, cô lo lắng Minh Minh nghĩ quẩn, lại suy đoán không biết đối phương có phải gặp nguy hiểm gì không? Thế nên cô càng nói vẻ kiên quyết: "Cậu mà không chịu mở thì mình sẽ báo cảnh sát đấy." Câu nói này lập tức có tác dụng, Minh Minh buột miệng lên tiếng ngăn cản: "Đừng..." Một giây sau, cùng với âm thanh khe khẽ chốt cửa cuối cùng cũng được mở ra.

Trịnh Giai lập tức kéo cánh cửa gỗ, cô nhìn thấy chỉ có một mình Minh Minh đứng ở trong ô vệ sinh, con tim đang treo lơ lửng cũng được hạ xuống phần nào. Sau đó cô lại phát hiện ra Minh Minh mặc dù ngồi trên bệ xí nhưng quần áo trang phục vẫn ngay ngắn không hề giống dáng vẻ người đi vệ sinh. Thế nên câu hỏi đầy kinh ngạc: "Cậu đang làm gì vậy?" Minh Minh cắn môi không nói, sắc mặt có hơi nhợt nhạt cũng không dám nhìn thẳng vào Trịnh Giai.

Trịnh Giai nhận ra đối phương chắc chắn giấu diếm ẩn tình, cô bèn quan sát đối phương thật kỹ, thấy đôi tay Minh Minh nắm chặt vào nhau, hình như muốn che giấu thứ gì đó ở trong lòng bàn tay.

"Trong tay cậu là thứ gì vậy?" Trịnh Giai hỏi dò một câu. Minh Minh thì lại có vẻ như giật mình kinh hãi, cơ thể cô khẽ rung mạnh, thứ cầm trong tay cũng bị rơi xuống đất. Chỉ nghe thấy một tiếng "tinh", hình như có chất kim loại rơi xuống đất, lúc Trịnh Giai nhìn kỹ lại thì ra đó là chiếc trâm cài tóc lúc trước được cài trên tóc của Minh Minh.

Minh Minh định thần lại, lập tức muốn nhặt chiếc trâm đó lên, nhưng chiếc trâm đó sau khi rơi xuống đất nảy tưng tưng mấy cái vừa vắn lại nhảy đến bên cạnh Trịnh Giai. Trịnh Giai bèn tranh một bước nắm chặt chiếc trâm cài tóc trong tay.

Minh Minh vô cùng căng thẳng đứng bật dậy giơ tay ra nói: "Mau trả lại cho mình!" Liên tưởng đến lúc trước ở lễ đường, Minh Minh đã từng ngăn cản mình chạm vào chiếc trâm cài tóc, Trịnh Giai nhận ra chiếc trâm nhỏ xíu này chắc chắn có vấn đề. Cô không trả lại cho đối phương ngay mà giơ chiếc trâm lên trước mắt mình để ngắm nghía thật kỹ. Cô nhanh chóng phát hiện ra điều kỳ lạ: Chiếc trâm cài tóc đó không chỉ sắc nhọn mà còn kết cấu 2 tầng khảm, vị trí khảm chính là ở ngay chỗ đầu nhọn hướng lên trên khoảng 2 xentimét - ở đó có một rãnh khảm rõ nét. Trịnh Giai bèn giơ một bàn tay khác ra, khẽ nắm lấy đầu nhọn của trâm cài tóc muốn thử xem kết cấu khảm đó có thể dịch chuyển được hay không.

"Cậu đừng động vào!" Minh Minh đột nhiên biến sắc, cô không thể không nhắc nhở đối phương, "Trong đầu nhọn có độc!"

Trịnh Giai cũng kinh hồn thất sắc, cô buông tay ra khỏi đầu nhọn trâm cài tóc, hỏi vẻ sợ hãi: "Đây... đây là thứ gì vậy? Cậu muốn làm gì?"

Minh Minh không trả lời, chỉ nói: "Cậu đừng quan tâm, mau trả lại cho mình!"

"Không được." Trịnh Giai thấp thoáng có thứ dự cảm chẳng lành, cô càng nắm chặt chiếc trâm hơn nói: "Cậu không nói với mình là chuyện gì, mình sẽ không trả lại cho cậu đâu."

Minh Minh trầm mặc nhìn Trịnh Giai trong ánh mắt như thể có ý van xin nhưng Ánh Mắt Trịnh Giai vô cùng kiên quyết kiên định quyết không nhượng bộ

Trong quá trình bốn mắt nhìn nhau này, tâm trạng của Minh Minh dần dần cũng ổn định. Cô biết mình đã không thể nào che giấu được nữa,

cuối cùng thở dài, nói ra sự thật: "Mình muốn giết tên đó."

Trịnh Giai truy hỏi: "Ai cơ?"

"Cậu biết là ai mà." Minh Minh nghiêng răng nói: "Mình phải báo thù cho anh Hoa, cũng báo thù cho chính bản thân mình."

Trịnh Giai trợn tròn mắt, cô rõ ràng không thể nào hiểu nổi: "Cậu điên rồi à? Cậu làm như vậy là phạm tội đấy!"

"Pphạm tội thì sao chứ?" Minh Minh hỏi ngược lại: "Lẽ nào gã không phải là cũng phạm tội sao? Tại sao không bị sao cả chứ?"

"Sao cậu lại phải so sánh với tên đó chứ? Gã phạm tội chúng ta có thể báo cảnh sát."

Minh Minh nhìn Trịnh Giai Cười nhạt hỏi: "Cậu thấy rằng báo có tác dụng không?"

Trịnh Giai ngẩn người nhất thời không thể đáp lời được, suốt hai tháng nay, vì truyện của Minh Minh cô đã đến sở công an không biết bao nhiêu lần, nhưng kết quả thì sao chứ? Cô tự nhắc nhở mình không được từ bỏ nhưng bây giờ có thể làm gì được đây?

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Trịnh Giai đành phải khuyên nhủ đối phương từ góc độ khác: "Thì dựa vào một mình cậu thì sao có thể giết được gã chứ? Hơn nữa hôm nay ở trong lễ đường đâu đâu cũng là cảnh sát bảo vệ. Cậu hãy mau tỉnh lại đi!"

Minh Minh thì lại đã có chủ ý sẵn: "Lực lượng cảnh sát đều đang đề phòng tên sát thủ đó, họ sẽ không chú ý đến một cô gái yếu ớt như mình đâu. Đợi đến khi gã đó lên trên bục, mình có thể đột nhiên lao lên cầm chiếc trâm cài tóc này vào người gã. Đầu chiếc trâm sau khi bị dòn sức sẽ trượt để phía sau lộ ra khe hở điểm kết nối, chỉ cần thuốc kịch độc giấu ở trong chiếc trâm xâm nhập được vào huyết dịch của gã, thì đã chết chắc rồi!"

Trịnh Giai càng nghe càng thấy đáng sợ, cô giấu chiếc trâm đó ra phía sau lưng mình bắt đầu nói: "Cậu đúng là điên rồi. Mình quyết không cho phép cậu làm như vậy, cậu sẽ hủy hoại chính bản thân mình đấy!"

Minh Minh cười thâm trầm: "Bộ dạng của mình như thế này có gì mà hủy hoại với không hủy hoại chứ? Có thể liều chết cùng với cả đã là kết quả tốt nhất?"

Thấy bộ dạng đối phương tự hủy hoại mình, trong lòng Trịnh Giai cảm thấy vô cùng xót xa thương cảm, Cô không biết có thể nói được gì, trong lúc quá lo lắng nước mắt không kìm được tuôn rơi lã chã .

Minh Minh là người thấu hiểu ân tình, thấy Trịnh Giai thật lòng đối tốt với cô, cô cũng hơi mềm lòng. Cô giơ tay lên lấy ống tay áo lau khước mắt đối phương, lại còn an ủi đối phương: "Cậu khóc gì chứ ? Dù sao thì mình cũng là sống không bằng chết, có gì đáng để buồn chứ?"

" Vậy thì mình phải làm thế nào?" Trịnh Giai nước mắt lưng tròng nói: "Cậu là người bạn tốt nhất của mình, nếu như cậu xảy ra chuyện, sau này còn có ai có thể bầu bạn bên cạnh mình nữa chứ? Ai sẽ biểu diễn cùng với mình?"

Câu nói này khiến cho Minh Minh ngẩn người. Lúc trước cô cảm thấy vì cuộc đời mình đã không còn chút ý nghĩa gì nữa, vì vậy nên mới có suy nghĩ liều mình cùng chết với Tiền Yêu Bân. Nhưng những câu nói và giọt nước mắt của Trịnh Giai đã khiến cho tâm hồn u ám và tuyệt vọng của cô lại được hồi sinh: Dù sao từ thì trên thế giới này vẫn còn có một người thật lòng thương mình, vẫn còn có người cần mình bầu bạn.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.7

Trịnh Giai nhận ra sự thay đổi trong tâm lý của Minh Minh. Cô lau nước mắt, nắm bắt thời cơ thuyết phục: "Còn cả A Hoa, anh ấy vì báo thù cho cậu mà không màng đến tính mạng. Cậu làm như vậy có xứng đáng với anh ấy không? Cậu muốn bản thân mình xảy ra chuyện ngay trước mắt anh ấy, để anh ấy chết không nhắm mắt sao?"

Nhắc đến A Hoa càng xoáy vào nỗi đau của Minh Minh. Minh Minh cảm thấy sống mũi cay nồng, khóe mắt cũng hơi ươn ướt. Đúng vậy, anh Hoa chắc chắn là hi vọng mình có thể tiếp tục sống thật tốt, mình sao lại có thể phụ lòng anh ấy vào thời khắc chia ly này cơ chứ?

Trịnh Giai lại nói tiếp: "Cậu thấy đấy, ngay cả Ngưu Ngưu cũng không muốn rời xa cậu."

Minh Minh nghe nói vậy cúi đầu xuống, quả nhiên nhìn thấy Ngưu Ngưu đang ngồi xõm dưới chân mình, thè lưỡi, hạt mát long lanh nhìn mình chăm chăm, bộ dạng như đang muốn lấy lòng. Trong lòng cô chợt cảm thấy ấm áp, khóe miệng cũng lộ ra ý cười. Đúng lúc này, cửa nhà vệ sinh nữ chợt bị đẩy ra, một nữ cảnh sát mặc sắc phục bước vào.

Minh Minh và Trịnh Giai nhìn nhau, hai người đều hơi căng thẳng: Vừa rồi họ nói nhiều như vậy, không biết có bị người khác nghe thấy không?

Người nữ cảnh sát đó đi đến quan sát hai người, lên tiếng hỏi: "Hai cô không sao chứ?"

Minh Minh và Trịnh Giai đồng thời trả lời: "Không sao ạ."

Sắc mặt nữ cảnh sát vẫn hơi nghi ngờ: "Người canh giữ ở cửa nói hai người các cô đã ở trong nhà vệ sinh rất lâu không ra, có chuyện gì vậy?"

"Chúng tôi ở trong này nói chuyện." Trịnh Giai viện lý do, "Nếu ra ngoài e rằng sẽ ảnh hưởng đến trật tự của hội trường."

Nữ cảnh sát vẫn bán tín bán nghi, cô chú ý thấy tay phải của Trịnh Giai từ nãy tới giờ vẫn đặt ở phía sau lưng, bèn hỏi tiếp: "Trong tay cô cầm thứ gì không?"

"Trâm cài tóc của tôi." Trịnh Giai xòe bàn tay ra.

Nữ cảnh sát "ồ" một tiếng, ánh mắt của cô quét một lượt khắp trong phòng, cảm thấy không có điều gì khả nghi, bèn quay người chuẩn bị rời khỏi đó. Khi vừa mới đi một bước, cô ta hình như nhớ lại điều gì, quay đầu hỏi: "Sao người canh gác lại nói trong hai người các cô có một người bị mù?"

"Là tôi." Trịnh Giai vội vàng đeo kính râm, kéo Ngư Ngư giải thích: "Trước đây tôi không nhìn thấy gì cả, bây giờ vừa mới làm phẫu thuật, mặc dù có thể nhìn thấy, nhưng hành động vẫn không được thuận tiện."

Nữ cảnh sát dặn dò: "Thế thì cô phải cẩn thận một chút." Nói xong bèn bước ra ngoài.

Trịnh Giai giơ tay trái ra kéo Minh Minh: "Chúng ta cũng đi thôi, cậu đừng có ngồi một mình ở đây mà suy nghĩ lung tung."

Minh Minh đi theo Trịnh Giai, xem ra cô đã không còn kiên trì ý định giết người nữa. Nhưng đôi mắt cô vẫn cứ nhìn chăm chăm vào chiếc trâm cài tóc trong bàn tay phải của Trịnh Giai.

"Thứ này mình sẽ giữ giúp cậu. Đợi sau khi đại hội kết thúc mới có thể trả lại cho cậu được." Trịnh Giai vừa nói vừa thận trọng nhét chiếc

trâm vào túi áo khoác lông vũ của mình, sau đó cô còn dùng tay để giữ lấy miện túi, như thể sợ chiếc trâm cài tóc có cánh bay đi đâu mất.

Minh Minh mím môi không nói, không rõ trong lòng đang phiền não hay là cảm động. Hai cô gái nắm tay nhau rời khỏi nhà vệ sinh, quay trở lại hiện trường lễ đường của Đại hội Xét xử công khai.

Lúc này quan tòa đã tuyên đọc hết toàn bộ giấy phán quyết của mười ba phần tử tội phạm. Trong lúc Minh Minh và Trịnh Giai chen vào giữa đoàn người, liền nghe thấy giám đốc tổng ở trên đài chủ tịch nói: "Trình tự xét xử công khai đến đây là kết thúc, bây giờ các đồng chí hãy áp giải Nhiêu Đông Hoa và các đồng phạm khác rời khỏi hiện trường."

Những người cảnh sát lần lượt quay người, áp giải từng phạm nhân của mình chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này đột nhiên có một bóng người từ hậu đài bước ra, thì thầm mấy câu với người cảnh sát dẫn đội. Người cảnh sát đó bèn dừng bước, sắp xếp cho đội ngũ đứng yên trong khu vực cách ly. Giám đốc Tổng ở trên bục nhìn thấy, trong lòng khó tránh được sự kinh ngạc, nhìn kỹ lại người vừa xuất hiện, nhận ra chính là Doãn Kiếm. Ông biết nhiệm vụ của Doãn Kiếm chính là trợ giúp La Phi phụ trách công tác bảo vệ cho cả hội trường, bây giờ ngăn cản các phạm nhân rời khỏi đó, trừ phi là do bảo vệ sự an toàn? Doãn Kiếm trước nay làm việc đều rất vững vàng thận trọng, rất ít khi phạm sai lầm, giám đốc Tổng cũng không hỏi kỹ hơn, tiếp tục chủ trì cuộc hội nghị theo đúng quy trình.

"Hành động trừ gian diệt ác lần này có thể gặt hái được kết quả to lớn, là do kế hoạch trường kỳ của phía cảnh sát. Mọi người đều biết, chúng ta có một cảnh sát bắt đầu từ năm 1992 đã trà trộn vào nội bộ tổ chức xã hội đen, giúp cảnh sát nắm rõ kết cấu của tổ chức xã hội, thu thập những bằng chứng phạm tội, lập lên công lao to lớn. Trong suốt khoảng thời gian năm vùng hơn mười năm, đồng chí ấy không những phải đối diện với những hoàn cảnh hiểm ác, mà còn phải đối diện với sự nghi ngờ và hiểu lầm của nhân dân thậm chí là người thân, sự cô độc và nỗi đau khổ đó, những người bình thường không thể nào tưởng tượng

nổi. Nhưng cậu ấy đã kiên trì đến cùng, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của đảng và nhân dân giao phó. Cậu ấy là niềm kiêu hãnh của đội ngũ cảnh sát chúng ta, là một vệ sĩ thép thuộc về nhân dân!"

Giám đốc Tống nói đầy cảm khái đến đây, cố ý ngừng lại một lát. Ở trên bục và dưới khán đài như ngầm hiểu ý nhau, tiếng vỗ tay lập tức vang lên như sấm dậy. Đối với Minh Minh những tràng pháo tay đó nghe thật chói tai, cô trợn trừng đôi mắt, sự phẫn nộ và đau khổ dâng trào. Trịnh Giai ngồi cạnh thì lại nắm chặt lấy tay cô, sợ đối phương không kìm chế được, lại có hành động gì quá khích. Còn A Hoa ngồi ở hàng ghế trước dành cho công chúng thì đứng yên, mặt lạnh tanh, trong ánh mắt lộ ra sự bất cần và khinh mạn.

Giám đốc Tống để tiếng vỗ tay vang lên một lúc, rồi mới giơ tay ra hiệu tạm ngưng. Đợi sau khi tiếng vỗ tay ngừng hẳn, ông lại nói nhấn mạnh: " Hôm nay đồng chí ấy cũng đến hiện trường. Bây giờ chúng ta hãy dùng tràng pháo tay nồng nhiệt đó đón tiếp vị "thần thám năm vùng"- Tiền Yếu Bân lên sân khấu!"

Tràng Pháo tay vang rền. Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía cánh gà, chờ đợi nhân vật chính của đại hội lần này lộng trọng xuất hiện. Máy quay máy ảnh của các phóng viên cũng tiến tới, tìm kiếm tiêu điểm chuẩn bị xuất hiện.

Giữa các loại cảm xúc: Chờ đợi, sùng kính, hiếu kì, phẫn nộ, một người đàn ông cuối cùng cũng chậm rãi bước ra, người này vóc người trung bình, mặc một bộ cảnh phục uy nghiêm, ưỡn ngực, thẳng lưng, trông rất khí thế.

Có người vỗ tay nồng nhiệt hơn, nhưng cũng có người dừng động tác lại - Bởi họ nhận ra: người đàn ông đang bước lên sân khấu không phải là Tiền Yếu Bân.

Người nam giới đó bước thẳng ra bục phát biểu truyền thông, tay cầm Micro nói rõ thân phận của mình: "Tôi không phải là vị anh hùng mà các

bạn đang chờ đợi, tôi là La Phi - Đội trưởng đội cảnh sát hình sự của sở công an tỉnh thành."

Mọi người đều ngẩn người, không biết tại sao lại xuất hiện chi tiết này. Giám đốc Tổng đứng cách La Phi không xa hỏi thẳng luôn: "Đồng chí Tiền Yếu Bân đâu?"

La Phi quay sang trả lời Giám đốc Tổng: "Anh ấy sẽ không lên sân khấu." Sau đó anh quay lại nhìn chính diện vào nhân dân và giới truyền thông đang ngồi trên ghế, lớn tiếng tuyên bố: "Bây giờ tôi với danh nghĩa là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự của sở công an tỉnh thành xin tuyên bố, đồng chí Tiền Yếu Bân đã dính líu đến một vụ án hình sự, đã bị cưỡng chế."

Lời này vừa nói ra, trên sân khấu và dưới khán đài chột rộ lên âm ỉ. Mọi người không thể tin nổi sự thay đổi đột ngột này, ngoài sự kinh ngạc, thậm chí có người còn phải nghi ngờ liệu tai mình có vấn đề gì không?

Giám đốc Tổng vô cùng kinh ngạc. Ông biết La Phi vẫn luôn có cách nghĩ khác về việc của Tiền Yếu Bân, nhưng quyết không thể nào nghĩ ra đối phương lại nêu ra vấn đề vào lúc này. Sau giây phút chấn động ban đầu, ông nhanh chóng định thần lại tách móc: "La Phi, cậu làm gì vậy? Nhiệm vụ hôm nay của cậu là bảo vệ sự an toàn của cả hội trường. Ai cho cậu quyền làm bừa như vậy chứ?"

Giọng nói của Giám đốc Tổng truyền qua micro vang vọng khắp hội trường, cho nên không thể nào tránh khỏi gây lên sự náo động lớn hơn. Ai cũng có thể nhận ra giữa vị đội trưởng đội cảnh sát hình sự này và Giám đốc sở công an thành phố không thống nhất ý kiến, giám đốc sở công an thậm chí còn dùng cụm từ "làm bừa" để trách móc nặng nề cấp dưới của mình. Trong đây rốt cuộc là đã chất chứa ẩn tình như thế nào? Vở hài kịch hoang đường này liệu cần phải dùng kết cục như thế nào để kết thúc sự việc đây?

Giám đốc Tổng cũng nhận ra được cục diện có vẻ mất kiểm soát, vội vàng nghĩ ra lý do để giải thích với mọi người: "Đồng chí Tiền Yếu Bản vì chấp hành nhiệm vụ năm vùng, đã đắc tội với không ít phần tử xã hội đen. Bây giờ có một số con ca lợt lười trốn được ra ngoài bèn tung đòn đả kích báo thù, chúng ta cần tỉnh táo nhìn cho rõ mọi việc không để kẻ địch che mắt." Sau đó lại quay về phía bục phát biểu, chuyển sang giọng khuyên nhủ: "La Phi cậu không được kích động. Cậu không hề hiểu rõ được tình hình thực tế, hành động nông nổi như vậy, sẽ làm tổn thương đến đồng chí của mình, là một việc không phù hợp chút nào!"

"Giám đốc Tổng nói phải lắm. Chúng ta nhất định phải tìm hiểu được tình hình thực tế rồi mới có thể hành động." La Phi chậm rãi nói, "Cho nên hôm nay tôi có mặt ở đây, chính là muốn chiếm dụng chút thời gian, cùng thảo luận một chút với các vị lãnh đạo, các đồng nghiệp, những người dân nhiệt tình đang có mặt ở đây và đông đảo nhân dân thành phố đang ngồi trước màn hình ti vi để cùng thảo luận một chút, xem tình hình thực tế rốt cuộc là như thế nào?"

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.8

La Phi vừa nhắc đến "đông đảo nhân dân thành phố đang ngồi trước màn hình ti vi", Giám đốc Tống như chột bưng tình, vội vàng cuống quýt xua tay với đám phóng viên ở bên dưới: "Các bạn tạm thời đừng truyền hình trực tiếp, có chút hiểu lầm!"

Các phóng viên vốn cũng cảm thấy có chút kì lạ, thấy Giám đốc Tống người chủ trì hội nghị nói vậy, bèn lần lượt chuẩn bị tắt máy ngừng truyền hình trực tiếp. Nhưng một số nam giới mặc thường phục ở bên cạnh họ lúc này đây lại xuất hiện ngăn cản họ tắt các thiết bị. Hai bên sau khi giao lưu, nhóm phóng viên hình như ùng không thể nào kháng cự lại được ý kiến của những người nam giới mặc thường phục, họ không những không tắt máy mà còn hướng tất cả ống kính về phía La Phi.

Trái tim Giám đốc Tống chột trĩu nặng. Ông biết những người nam giới mặc thường phục này chính là do La Phi cố tình cài cắm vào nhóm phóng viên, danh nghĩa là cần bảo vệ an toàn cự ly gần cho Tiền Yếu Bản, nhưng bây giờ xem ra, nước cờ này của La Phi rõ ràng có ya đồ khác! Nghĩ kĩ thêm chút nữa, những người cảnh sát chấp hành nhiệm vụ bảo vệ an toàn, bất luận là cảnh sát hình sự mặc thường phục, hay cảnh sát đặc nhiệm, thật không ngờ không có gương mặt nào mình thân quen cả.. Dụng tâm này khiến ông không lạnh mà run!

Đối phương đã có sự chuẩn bị kĩ lưỡng, lúc này đây nếu không kịp thời ngăn cản, sự việc sẽ trở nên tồi tệ không thể nào chống đỡ nổi. Nghĩ đến đây Giám đốc Tống nổi giận đập bàn đứng dậy hét lên: "La Phi, cậu có còn chút kỉ luật của tổ chức nào không? Mau ra lệnh cho người của cậu lui xuống! Nếu không tôi sẽ cách chức của cậu!"

Tiếng quát mắng của Giám đốc Tổng vốn nổi danh trong giới cảnh sát. Bất luận là phạm nhân hay cấp dưới, chỉ cần nhìn thấy Giám đốc Tổng nổi nóng gào thét, ai nấy đều sợ hãi im bật. Nhưng lúc này đây, La Phi lại không hề lui bước, anh nghiêm mặt trả lời: "Cách chức tôi cần thông qua hội nghị thảo luận của thường ủy Sở công an, sau khi ban tổ chức gửi công văn thì mới có hiệu lực. Trước khi việc này xảy ra tôi vẫn là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, việc vây bắt nghi phạm của vụ án hình sự thuộc quyền lực của tôi, cũng là nghĩa vụ mà tôi không thể nào thoái thác được."

Ở trên sân khấu hai người đối trọi nhau, mọi người bên dưới sân khấu đã thì thầm to nhỏ từ lâu, bàn tán xôn xao. Trong đoàn người, Trịnh Giai lắc cánh tay Minh Minh, nói đầy phấn khởi: "Đội trưởng La đúng là người tốt! Vụ án của cậu có hi vọng rồi!"

Minh Minh từ xa nhìn La Phi, gần như nín thở nhìn chăm chú, như thể đang chờ đợi thời khắc quan trọng nào đó. Ở khu vực bị cách ly của phạm nhân, ánh mắt A Hoa cũng nhìn chăm chăm vào La Phi, trong thần sắc của anh ta vừa có sự bất ngờ lại mang theo chút cảm khái và cảm phục.

Giám đốc Tổng vẫn muốn hét thêm gì đó, nhưng lúc này người đứng bên cạnh khẽ kéo ống tay áo ông. Ông cúi đầu nhìn, thì ra đó là vị lãnh đạo cũ của mình, Giám đốc sở công an tỉnh Tiêu Hoa. Tiêu Hoa lắc đầu với Giám đốc Tổng, khẽ nói: "Có tranh luận thêm cũng vô nghĩa, anh cứ để cho cậu ta nói đi - Khi tìm thấy sơ hở của cậu ta, thì phản bác cũng chưa muộn."

Giám đốc Tổng cũng biết: Trong và ngoài hiện trường đều là người La Phi dẫn tới, chính bản thân mình của đã hoàn toàn mất đi khả năng khống chế cục diện. Nếu như tiếp tục đối co với La Phi, chỉ càng lộ ra sự bất lực của chính mình. Nếu đã như vậy thà tạm lùi một bước, bình tĩnh suy ngẫm cho chiêu tiếp theo. Nghĩ đến đây ông hậm hực ngồi xuống, nét mặt sa sầm.

Không có sự cản trở của Giám đốc Tổng, cả lễ đường trở thành vũ đài cho một mình La Phi độc diễn. Và mọi người ở bên dưới sân khấu cũng không bàn tán xôn xao nữa. Họ nhất loạt nhìn hướng về phía La Phi, chờ đợi đối phương nói tiếp.

La Phi lấy ra một chiếc USB cắm vào ổ kết nối, sau đó ấn vào file và bắt đầu kể:

"Vào lúc 22 giờ 30 phút ngày 21 tháng 4 năm ngoái, trong tiểu khu dân cư Thành Lý Thủy Hương của thành phố chúng ta đã xảy ra một vụ hỏa hoạn. Sau khi điều tra khám xét, nguyên nhân xảy ra vụ cháy là do khí ga ở trong phòng bị rò rỉ, tại hiện trường ban đầu là một vụ nổ, sau đó bèn bùng cháy. Sự cố này khiến cho ba căn hộ bị hủy hoại ở những mức độ khác nhau, và có một người bị thương nặng."

Cùng với thao tác của La Phi, trên màn ảnh chiếu ở phía sau bục thuyết giảng liên xuất hiện bức ảnh hiện trường sau vụ hỏa hoạn, chỉ nhìn thấy những đốm đen tàn tạ trông vô cùng thê thảm.

Giây lát sau, màn hình nhấp nháy, những bức ảnh hiện trường vụ hỏa hoạn biến mất, thay vào đó là bức ảnh của một cô gái trẻ. Cô gái đó nhỏ nhắn xinh xắn, trông rất đáng yêu. La Phi đồng thời giải thích: "Đây chính là đương sự, một cô gái vô cùng xinh đẹp, nhưng đây là bức ảnh trước khi cô ấy bị tai nạn. Sau vụ hỏa hoạn, cô ấy bị bỏng nặng trên diện rộng, đã thay đổi hoàn toàn. Suy xét đến sức chịu đựng của mọi người, ở đây tôi chỉ chuẩn bị bức ảnh phía sau lưng của cô ấy sau khi bị thương."

Trên màn ảnh xuất hiện phần lưng của một cô gái sau khi bị bỏng nặng, làn da cháy đen, vết thương chằng chịt, khiến người ta không nỡ nhìn. Chính lúc này, trong những ghế ngồi ở phía bên dưới, đột nhiên có người động đậy, lớn tiếng nói: "Tại sao lại không phát ảnh chính diện của tôi? Tại sao không để mọi người nhìn, tôi rất cuộc đã bị hại thành ra như thế nào?!"

Đây là việc hoàn toàn bất ngờ, mọi người lần lượt quay đầu lại nhìn người đó. Chỉ nhìn thấy người đang nói đeo khẩu trang, không nhìn rõ

khuôn mặt, qua thân hình có thể phán đoán có lẽ là một cô gái nhỏ nhắn yếu đuối. Thế nhưng khi tầm nhìn của mọi người vừa mới ổn định, cô gái đó chợt giơ tay phải lên kéo chiếc khẩu trang ra khỏi khuôn mặt, tay trái thì lôi mái tóc giả ra, lộ ra một khuôn mặt tàn khuyết xấu xí vẹo vợ đáng sợ giống như ma quỷ. Ngay lập tức cả hội trường vang lên tiếng kêu kinh hãi, mấy người ngồi bên cạnh cô gái đó cũng cuống cuồng chạy đi chỗ khác.

Nhóm phóng viên vốn đang chiếu ống kính về phía cô gái, lúc này đây vội vàng phóng xa ảnh, sợ rằng sẽ gây nên sự kinh hãi đối với những vị khán giả nhát gan đang ngồi trước màn hình tivi.

La Phi cũng ngẩn người. Tiếp đó anh chỉ tay về phía Minh Minh, nói: "Đúng vậy, cô ấy chính là cô gái xuất hiện ở trong bức ảnh vừa rồi. Chỉ là tôi không ngờ hôm nay cô ấy cũng đến đây." Trong lúc nói, anh lại chuyển bức ảnh quay trở lại bức ảnh của Minh Minh lúc trước.

Sự đối chọi giữa một đẹp một xấu mạnh mẽ đến như vậy, khiến người ta khó có thể chấp nhận nổi. Có một số cô gái yếu mềm thậm chí còn lén lau nước mắt, thứ tâm trạng đồng tình và thương xót đan xen bao trùm khắp bầu không khí ở hiện trường.

Lúc này La Phi lại nhìn Minh Minh từ đằng xa, trịnh trọng hứa: "Tôi nhất định sẽ giúp cô lấy lại công bằng."

Minh Minh gật đầu, cô ngồi xuống, đội tóc giả và đeo khẩu trang. Những người bên cạnh cô lúc này mới dần bình tâm lại, và phần lớn mọi người ở trong lễ đường cũng bắt đầu tập trung sự chú ý về phía La Phi.

La Phi tiếp tục nói: "Trận hỏa hoạn này có vẻ như là một sự cố, nhưng lại tồn tại rất nhiều điểm nghi vấn. Người chủ nhân của căn hộ xảy ra tai nạn này tên là Nhiêu Đông Hoa, là một trong những phần tử hắc ám chịu xét xử hôm nay, người bị thương chính là bạn gái của anh ta." La Phi vừa nói vừa chỉ vào A Hoa đang ở phía dưới sân khấu, A Hoa gật đầu, biểu thị xác nhận.

"Nhiều Đông Hoa thường ngày không có thói quen nấu cơm, bếp ga trong nhà anh ta ít nhất hơn một tháng rồi không sử dụng. Và bạn gái của anh ta khi xảy ra sự việc thì vừa mới từ vùng khác đến. Hôm đó cũng không hề sử dụng bếp ga. Nhưng qua điều tra hiện trường thì lại thể hiện, khi xảy ra sự việc, van khí ga ở trong phòng đang ở trạng thái mở, việc này đã tạo thành một điểm nghi vấn rất lớn. Phía cảnh sát có lý do để tin rằng, 'sự cố' này rất có thể là một vụ án hình sự do con người gây nên. Sau khi tiến hành phân tích thêm, tôi nghi ngờ có người đã lên vào căn hộ từ trước, mở van khí ga ở trong phòng. Sau đó hẳn liền ấn nắp ở trong phòng thiết bị ở ngoài căn hộ, trước tiên là đóng van khí ga tổng của căn hộ này. Đợi sau khi có người quay trở về nhà, hẳn lại mở van tổng ra, do đó đã gây nên vụ nổ khí ga này."

Nghe La Phi nói đến đây, ở cả trên sân khấu và dưới sân khấu đều có khá nhiều người gật đầu tán thành. Những người đầu óc không được nhanh nhạy thì buộc phải hỏi han những người xung quanh mấy câu, người khác giải thích sơ qua thì cũng đều hiểu rõ cả. Bây giờ tư duy của mọi người đều nhất loạt tập trung vào một điểm: Hung thủ tạo nên vụ nổ này rốt cuộc là ai?

Tiếp sau đây La Phi chính là muốn giải đáp câu hỏi này.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.9

"Tôi đã dẫn theo các nhân viên kỹ thuật khám xét tỉ mỉ căn phòng thiết bị ở bên ngoài phòng đó, ở đó chúng tôi đã tìm thấy một sợi tóc." Trên màn hình máy chiếu hiện lên tấm ảnh chụp hiện trường lấy vật chứng, và đúng lúc này đây La Phi lại lấy ra một túi đựng vật chứng, giơ ra cho mọi người thấy, nói: "Chính là sợi tóc này, là sợi tóc thể hiện đặc trưng rất rõ ràng."

Hình ảnh ở máy chiếu cũng theo sát, quay ảnh cận cảnh. Đó là một sợi tóc dài màu vàng và quăn.

Phần lớn những người cảnh sát ngồi ở hàng ghế đầu đã đoán ra được chủ nhân của sợi tóc này là ai, họ bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Nhưng La Phi lại không vội nói rõ việc này, bởi vì anh vẫn còn vật chứng khác.

"Toàn bộ máy quay camera giám sát trong cả đơn nguyên khu chung cư xảy ra vụ án đều bị phá hỏng, có thể nhận thấy nghi phạm rất sợ bị quay lại hình ảnh của mình. Nhưng chúng tôi thông qua phương pháp điều tra loại trừ của máy quay camera giám sát ở những trục đường chính trong khu dân cư và cổng ra vào khu dân cư, vẫn có thể xác định được hình ảnh của vài nhân vật khả nghi. Bây giờ cái người có mặt trong đoạn video này chính là một trong số đó. Trước và sau khi xảy ra vụ án, anh ta đã ra vào khu chung cư này, nhưng anh ta không phải là người dân sinh sống ở trong khu dân cư này, cũng không hề dừng lại ở bất cứ gia đình nào cả."

Trên màn hình máy chiếu xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông đô con lực lưỡng. Anh ta đội mũ và đeo khẩu trang, không nhìn rõ cụ thể gương mặt. Nhưng qua thể hình và dáng đi của anh vẫn có thể nhận ra được một số đặc trưng.

Có mấy đoạn ngắn, đợi sau khi phát xong toàn bộ, La Phi đột nhiên nhìn A Hoa hỏi: "Nhiều Đông Hoa, anh nói xem anh có quen biết người này không?"

A Hoa không hề nghĩ lấy một giây, lớn tiếng nói: "Có biết."

La Phi lại hỏi: "Anh ta là ai?"

A Hoa trả lời: "Báo Đầu!"

La Phi gật đầu, lại hỏi một phạm nhân khác ở tại hiện trường: "Cát Tân Tân, anh có quen với người ở trong đoạn video này không?"

Qua buổi xét xử công khai lúc trước, mọi người đều biết phạm nhân có tên gọi Cát Tân Tân chính là đồ đệ đặc lực của Tập đoàn Cao Đức Sâm, khi được La Phi hỏi, anh ta cũng nói: "Chắc là Báo Đầu."

La Phi tiếp tục hỏi: "Cát Tân Tân, ngày 21 tháng 4 năm ngoái, Cao Đức Sâm có giao cho anh đi hoàn thành nhiệm vụ gì không?"

Cát Tân Tân nói: "Có."

"Là nhiệm vụ gì?"

"Ông ấy muốn tôi đi giết A Hoa." Bởi vì đã bị xử tội tử hình, hơn nữa những câu hỏi này lúc trước đều đã khai nhận hết cả, cho nên Cát Tân Tân trả lời rất nhanh nhẹn, không chút nghi ngại.

"Tại sao lại giết anh ta?"

"Cao tổng lúc đó đang chuẩn bị xây dựng trên miếng đất, bị thuộc hạ của A Hoa cản trở, không có cách nào phá dỡ di dời được. Không thể

kéo dài thời gian lâu thêm được nữa, cho nên muốn giết chết A Hoa."

"Vậy anh có đi giết anh ta không?"

"Không."

"Vì sao?"

"Bởi vì Báo Đầu lên tiếng, anh ta muốn tự mình đi giết. Thế nên Cao tổng để cho anh ta đi."

"Là anh ta chủ động đòi đi sao?"

"Đúng vậy." "Anh cho rằng tại sao anh ta lại muốn đi?"

"Tôi cảm thấy anh ta chính là muốn lập công, bởi vì anh ta vừa mới chuyển từ chỗ A Hoa tới, Cao tổng vẫn chưa tin tưởng anh ta."

"Nhiệm vụ đó anh ta đã hoàn thành ra sao?"

"Đã thất bại. Anh ta không làm cho A Hoa bị thương, ngược lại lại gây thương tích cho một cô gái."

La Phi "Ừm" một tiếng, như thể đã hỏi xong. Sau đó anh lại ngẩng đầu lên nhìn tất cả mọi người và giới truyền thông, giải thích: "Báo Đầu vốn đã là thuộc hạ của Nhiêu Đông Hoa, sau đó lại đầu quân cho Tập đoàn Cao Đức Sâm. Đương nhiên, Báo Đầu cũng chỉ là biệt danh ở trên chốn giang hồ của anh ta mà thôi, hơn nữa biệt hiệu này của anh ta thì tất cả mọi người ngồi đây đều đã nghe danh từ lâu rồi."

Mọi người cùng chăm chú nín thở, mặc dù mọi người đều đã đoán được bảy tám phần, nhưng vẫn nóng lòng chờ đợi La Phi nói ra chính xác cái tên đó.

La Phi quay đầu lại, ánh mắt quét một lượt về phía đài chủ tịch, đồng thời miệng anh cũng ghé sát về phía micro, cuối cùng thốt ra ba chữ:

"Tiền... Yếu... Bân!"

Tâm trạng của những người ngồi bên dưới như thể được thả phanh vào thời khắc then chốt nhất, lập tức tất cả như bùng nổ. Tiếng bàn tán xôn xao vang lên khắp nơi, gần như tất cả mọi người đều cùng bàn luận và phân tích vô cùng sôi nổi. Và bất luận đúng từ lẽ thông thường hay logic, đều có thể dễ dàng nhận ra được hung thủ thực sự gây ra vụ nổ này! Trên đài chủ tịch, Giám đốc Tổng nhíu chặt đôi lông mày. Lúc này đây ông đã hoàn toàn hiểu rõ được dụng ý của La Phi: Cậu chàng này với vai trò là người phụ trách an toàn cho đại hội lần này, đã khống chế trật tự của cả hội trường, cậu ta đã lợi dụng điều kiện này một cách triệt để, khiến cho đại hội biểu dương nằm trong kế hoạch chợt trở thành một buổi bản tin công bố vụ án oan. Hơn nữa mình với vai trò là người lên kế hoạch và hướng dẫn chương trình của đại hội, bây giờ chỉ có thể tận hưởng cảm giác đắng chát "làm nền cho người khác".

Sau khi tự mình cân nhắc giây lát, Giám đốc Tổng quay sang, ghé tai nói gì đó với Tiêu Hoa. Tiêu Hoa mặt lạnh tanh lắng nghe, đến cuối khẽ gật đầu.

Lúc này La Phi lại giở chiếc túi đựng vật chứng là sợi tóc đó lên, lớn tiếng nói: "Sợi tóc này rất khớp với đặc trưng chất tóc của Tiền Yếu Bân, nếu như cần thiết, vẫn có thể làm giám định DNA. Tổng hợp chứng cứ và lời làm chứng của nhân chứng, tôi cho rằng Tiền Yếu Bân đã bị dính líu đến tội cố tình gây thương tích và tội dùng phương thức nguy hại gây ảnh hưởng đến sự an toàn công cộng, cần phải phê chuẩn bắt giữ, lập án điều tra."

Người ở phía dưới có người phụ họa tán thành, cũng có người lắc đầu thể hiện sự phản đối. Còn La Phi thì lại quay sang nhìn Giám đốc Tổng, chờ đợi phản ứng của đối phương.

Giám đốc Tổng đón lấy ánh mắt của La Phi, ông lại một lần nữa đứng lên, trong tay cầm micro của mình.

Cả hội trường dần dần yên tĩnh trở lại, các ống kính máy quay cũng đều tập trung vào Giám đốc Tổng.

Giám đốc Tổng thoạt tiên khẽ hắng giọng, giây lát sau, ông cuối cùng cũng mở miệng nói: "Do vụ án này xảy ra tình hình mới, tôi và Giám đốc Sở Công an tỉnh Tiêu Hoa đã cùng thương lượng, đồng ý để cho đồng chí La Phi phụ trách, triển khai điều tra hình sự đối với Tiền Yếu Bân. Bất luận kết quả điều tra như thế nào, đều sẽ công bố cho mọi người biết. Đại hội biểu dương vốn được lên kế hoạch tiến hành trong ngày hôm nay tạm thời hủy bỏ, còn về việc sau này có biểu dương hay không... cần phải chờ kết quả của cuộc điều tra thì mới định đoạt được."

La Phi gật đầu, tiếp nhận kết quả thắng lợi đúng như dự kiến. Anh biết, chỉ cần thông qua giới truyền thông để công bố tình hình vụ án này cho dân chúng, giám đốc Tổng có muốn che chở cho Tiền Yếu Bân cũng là việc quá mạo hiểm. Bây giờ vụ án này đã có được sự giám sát đôn đốc của công chúng, chắc là có thể nhận được sự phán quyết chính trực nghiêm minh.

Mọi người ở phía bên dưới lại một lần nữa bàn tán xôn xao. Lập trường và tình cảm của mọi người không giống nhau, có người vui mừng hân hoan, có người bi thương, có người khinh thường, có người tiếc nuối... tất cả mọi cảm xúc đều đan xen nhau. Chỉ có sự kinh ngạc sau khi xảy ra sự kiện này có thể được coi là tâm trạng chung của tất cả mọi người.

"Được rồi, hội nghị hôm nay đến đây kết thúc." Giám đốc Tổng nhìn La Phi, lạnh lùng hỏi, "Bây giờ mọi người đã có thể về được rồi chứ?" La Phi lại lắc đầu nói: "Tôi vẫn còn muốn lấy thêm của mọi người vài phút nữa, tôi có một số điều bắt buộc phải nói."

Giám đốc Tổng quay trở lại ghế ngồi, thần sắc có vẻ hơi bất lực.

La Phi giơ tay ra giữ lấy micro, anh dùng ánh mắt chậm rãi quét cả đoàn người, đồng thời lên tiếng: "Giám đốc Tổng vừa mới phê chuẩn cho đề nghị của tôi, nhưng trong lòng tôi không hề cảm thấy vui mừng. Bởi vì tôi biết rất rõ cái giá của sự việc lần này. Tôi bắt đồng nghiệp của mình, đặc biệt không chỉ với những vị lãnh đạo ngồi ở đây e rằng cả giới

cảnh sát của tỉnh thành đều coi tôi là kẻ phản đồ. Và cả những người anh em trong đội Cảnh sát hình sự và đội Cảnh sát đặc nhiệm đã cùng giúp đỡ tôi, tiền đồ của họ sau này chắc cũng khó tránh bị ảnh hưởng. Tôi cảm thấy vô cùng áy náy, tôi xin lỗi các vị."

Ở phía bên dưới có người hét lên: "Đội trưởng La, anh không cần nói vậy. Những người anh em hôm nay có mặt đều có thể thấu hiểu được."

La Phi dõi theo giọng nói, người nói chính là Doãn Kiếm, La Phi rất cảm động: cậu chàng này và mình là đồng sự làm việc cùng nhau hơn một năm, lúc trước dù có thân mật thế nào cũng chỉ là mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới. Nhưng vào lúc này đây, đối phương dám hét lên lời nói như thế này ở giữa hội trường, đúng là đã thể hiện ra được tình cảm nhiệt huyết giữa những người "anh em".

La Phi mỉm cười với Doãn Kiếm, thể hiện tấm lòng cảm ơn sâu sắc. Sau đó anh lại tiếp tục nói: "Nhưng sự việc hôm nay, tôi không thể không làm. Lúc trước Giám đốc Tổng nói, nhiệm vụ của tôi chính là bảo vệ sự an toàn cho cả hội trường, trong ngụ ý lời nói, tôi không nên nhúng tay vào vụ án này. Đúng vậy, các vị ở đây đồng nghiệp ở đây đều biết rõ, La Phi tôi đây được điều đến từ Long Châu, ban tổ chức đã điều tôi đến tỉnh thành, là để tôi vây bắt tên sát thủ tự xưng là Eumenides. Bao gồm cả nhiệm vụ của tôi ngày hôm nay cũng như vậy: tên sát thủ đó đã gửi đến cho Tiền Yếu Bân "Bản thông báo tử vong", tôi và cả đội của tôi bắt buộc phải đập tan kế hoạch của đối phương. Có thể trong suy nghĩ của Giám đốc Tổng, tôi chỉ cần bảo vệ tốt sự an toàn cho Tiền Yếu Bân là được rồi, tại sao tôi lại cứ nhất định khơi ra vết thương của người phía mình, đi làm một việc ngốc nghếch mất công tốn sức mà lại chẳng được gì?"

La Phi vừa nói vừa quay sang nhìn Giám đốc Tổng, ông cũng thể hiện ra sự hứng thú đối với nội dung mà đối phương đang đề cập đến.

La Phi lại cầm lấy micro, nói: "Thứ hai tuần trước khi tôi và những đồng nghiệp ở tổ chuyên án mở cuộc họp, trong nội bộ chúng tôi cũng đã

xảy ra một cuộc tranh luận kịch liệt. Có mấy động chí đều cho rằng, bảo vệ Tiên Yếu Bân là nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng tôi, nhưng tôi thì lại cho rằng như vậy là không đúng. Nhiệm vụ của chúng tôi nên là đánh bại Eumenides, thế nhưng việc bảo vệ Tiên Yếu Bân vừa vặn lại đi ngược mục đích của việc này."

Phần lớn mọi người có mặt ở đây nghe thấy vậy đều cảm thấy hồ đồ. Eumenides muốn giết Tiên Yếu Bân, tổ chuyên án nếu như bảo vệ tốt Tiên Yếu Bân, lẽ nào lại không phải là đánh bại Eumenides sao? Sao lại nói là đi ngược lại chứ?

La Phi chính là muốn giải thích điểm này: "Tên Eumenides trước nay đều tự xưng là người chấp hành chính nghĩa, tại sao hắn muốn giết Tiên Yếu Bân? Bởi vì Tiên Yếu Bân đã vi phạm pháp luật, nhưng lại không bị trừng phạt. Nếu như chúng ta tiếp tục bênh vực che chở cho Tiên Yếu Bân vậy thì chính là đã làm biến dạng chính nghĩa. Hoặc là chúng ta có thể phá hủy kế hoạch hành hung của sát thủ, nhưng thế thì sao chứ? Cho dù là tên sát thủ ấy bị bắt giữ, tổ chuyên án này của tôi cũng không thể nào xứng đáng với cụm từ "thắng lợi". Bởi vì chỉ cần sự tôn nghiêm của pháp luật bị chà đạp, Eumenides vẫn sẽ được tái sinh, đó quyết không chỉ dừng lại ở vấn đề và một tên sát thủ, đó chính là bóng tối được ẩn giấu trong lòng mỗi chúng ta. Và cách duy nhất để xua tan bóng tối đó chính là để cho ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào."

Ở phía bên dưới tất cả mọi người đều gật đầu, có lẽ là lĩnh ngộ được ý tứ sâu sắc trong lời nói của La Phi. Giám đốc Tống ở trên sân khấu cũng ngấn người, nheo mắt như đang suy ngẫm.

"Bây giờ chúng ta cần phải bắt giữ Tiên Yếu Bân, điều tra lại toàn bộ vụ án nổ ga đó. Đây mới là thực sự là đánh bại được Eumenides; và đứng từ góc độ khác mà nói, đưa ra sự trừng trị bằng pháp luật một cách nghiêm minh chính trực đối với Tiên Yếu Bân, đây cũng chính là cách thức phù hợp nhất để bảo vệ anh ta." La Phi ngừng lại, rồi quay đầu nói: "Giám đốc Tống, sự sa ngã của Hàn Hạo chắc chắn khiến cho giám đốc rất đau lòng phải không? Nếu như ngay từ đầu khi anh ta phạm lỗi có thể

dám nhận sự trừng phạt, thì đâu đến nỗi càng lúc càng lún sâu vào, đến khi không thể nào quay đầu lại được chứ?"

Giám đốc Tổng lần này không nhìn thẳng vào La Phi mà chỉ cúi đầu trầm ngâm không nói.

La Phi lại một lần nữa hướng về phía mọi người, anh cầm lấy micro, nói: "Có lẽ tất cả mọi người đều nói: sai lầm của Tiên Yếu Bản có thể tha thứ. Anh ta năm vùng bao năm như vậy, luôn phải đối mặt với những phần tử hắc ám vô cùng độc ác trong chốn giang hồ, lúc hành sự cũng khó tránh được phải giở ra một số thủ đoạn. Hôm đó mục tiêu của anh ta chính là nhằm vào tên trùm sở xã hội đen đáng mang tội chết, còn về việc làm bị thương người vô tội, đó thuận tụy chỉ là một sự cố ngoài mong muốn mà thôi. Nếu đã hành động vì mục tiêu to lớn là trừ gian diệt bạo, đối với một sai lầm nhỏ này, cần gì phải cứ cắn chặt mãi không chịu nhả chứ?"

Nghe La Phi nói vậy, ở trên khán đài và phía dưới đều trở nên xao động. Xem ra những người giữ ý kiến này cũng không phải số ít.

La Phi "hi" một tiếng, hỏi ngược lại: "Nếu như thông qua động cơ để phán đoán sự đúng sai trong hành động của một con người, vậy thì chúng ta cần phải xem xét thế nào đối với hành động giết chóc của Eumenides? Khi hắn đưa ra "Bản thông báo tử vong", có lần nào không phải là vì chính nghĩa? Nếu mục tiêu lớn bảo vệ chính nghĩa là đúng đắn, vậy thì sao chúng ta lại cần phải ngăn chặn tên sát thủ đó?". Cuộc thảo luận của mọi người càng lúc càng sôi nổi. Trên thực tế, hành vi của Eumenides từ lâu đã gây nên sự tranh luận kịch liệt của nhân dân trong thành phố, có người căm ghét, có người sợ hãi, nhưng cũng có một nhóm người nhiệt tình theo sát. Nhóm người theo sát này luôn reo hò khen ngợi đối với từng lần hành động của Eumenides, hơn nữa còn chia sẻ đăng tải bài viết trên mạng, tôn xưng "sự chính nghĩa tàn khốc". Trong hội trường hội nghị hôm nay cũng không thiếu những người như vậy.

La Phi đợi một lát để cho mọi người thảo luận xong, lại nói tiếp:
"Những người có mặt ngày hôm nay rất nhiều người là cảnh sát, trừng trị tội ác chính là thiên chức của chúng ta. Nhưng Eumenides cho rằng sứ mệnh của mình cũng là trừng trị tội ác. Chỉ có Tiền Yếu Bân, khi anh ta chuẩn bị mưu sát Nhiêu Đông Hoa, chắc chắn cũng coi mình trở thành người đứng về phía chính nghĩa nhỉ? Vậy thì rốt cuộc chính nghĩa là gì? Hành vi của chúng ta và bọn họ sự khác biệt cơ bản nhất rốt cuộc nằm ở đâu?"

Có người rơi vào sự trầm tư suy nghĩ, cũng có người muốn được lên tiếng để thể hiện suy nghĩ của mình. Nhưng lúc này La Phi quay đầu lại, ánh mắt hướng về phía A Hoa đang đứng trong khu cách ly.

"Nhiêu Đông Hoa, tôi muốn hỏi anh mấy câu, hy vọng anh có thể trả lời đúng sự thực."

A Hoa thoáng gật đầu, thể hiện tâm ý sẵn sàng hợp tác.

"Đối với tên sát thủ đó - kẻ tự xưng là Eumenides anh có hận hãn không?"

"Đương nhiên là hận." Trong mắt A Hoa toát lên tia sáng lạnh, "Chính hãn đã hại chết Đặng tổng, sao tôi lại có thể không hận hãn được chứ?"

"Nếu như có cơ hội, anh có muốn tìm hãn để báo thù không?" A Hoa nói luôn không chút do dự: "Có!" La Phi lại hỏi: "Vậy Tiền Yếu Bân thì sao, anh có hận anh ta không?"

"Hận!" A Hoa trong lúc nói bèn quay đầu, nhìn từ xa tìm kiếm bóng dáng của Minh Minh giữa đoàn người. Anh ta dùng cách thức này để nói cho La Phi biết: nỗi thâm hận của cô gái đó chính là căn nguyên nỗi thù hận của anh ta.

"Anh có tìm anh ta để báo thù không?" La Phi lặp lại câu hỏi lúc trước.

"Đương nhiên rồi." A Hoa nhún vai, như thể đây là câu hỏi thừa thãi.

Đáp án này thực ra cũng nằm trong dự liệu của La Phi. Anh hỏi những câu này chỉ là để làm bước đệm cho câu hỏi tiếp theo. La Phi nhìn A Hoa bằng ánh mắt hết sức chân thành, giây lát sau anh đưa ra nhóm câu hỏi thứ ba tương tự: "Vậy anh có hận tôi không?"

Lần này A Hoa ngẩn người, anh ta cảm thấy câu hỏi này hơi đường đột.

La Phi nhắc nhở đối phương: "Chính tôi đã bắt anh. Vì bắt anh, tôi đã theo dõi anh suốt cả một năm, tôi còn thiết kế ra những cái bẫy để anh chui vào. Bây giờ anh đã bị xử tử hình, anh có hận tôi không?"

A Hoa lại mỉm cười, sau đó anh ta lại trả lời về rất nghiêm túc: "Không, tôi không hận anh. Tôi chỉ là thua anh, có chút gì đó không phục mà thôi."

La Phi cũng mỉm cười, lại hỏi: "Vậy thì những người thân và bạn bè của anh thì sao? Liệu họ có đến tìm tôi để báo thù không?"

A Hoa lắc đầu hỏi ngược lại: "Chính tôi đã phạm phải tội chết, liên quan gì đến anh chứ? Anh chỉ là một người chấp pháp mà thôi."

La Phi ngẩng đầu nói vẻ cảm khái: "Đúng vậy. Tôi làm cảnh sát hình sự cũng đã mười mấy năm rồi, những phạm nhân mà tôi bắt giữ trong thời gian này lên đến hàng trăm người. Nếu như bọn họ đều quay lại tìm tội báo thù, tôi có mấy cái mạng để có thể sống sót được đến ngày hôm nay? Trên thực tế, những phạm nhân bị tôi bắt giữ rất ít người oán hận tội. Trong số họ thậm chí còn có người hy vọng được kết bạn với tôi."

A Hoa nói: "Điều này thì tôi tin. Nếu như A Họa tôi còn mạng sống, cũng mong muốn được kết bạn với anh!"

La Phi lại hỏi A Hoa: "Vì sao chứ? Nếu anh đã nhận tội, vì sao Eumenides và cả Tiên Yếu Bân, họ muốn ra tay với anh, thì anh hận thấu

xương, còn tôi đã đưa anh vào pháp trường tử hình, anh không những không hận tôi, lại còn muốn kết bạn với tôi?"

"Bởi vì anh làm việc công, còn họ thì lại thiên về tư!" A Hoa trả lời rất rành rọt, "A Hoa tôi đây phạm tội, theo như luật pháp, cần phải xử thế nào thì xử thế ấy, tôi không hề oán hận. Nhưng bất cứ ai đều không có tư cách để dùng hình phạt cá nhân để trừng phạt tôi! Nếu ai dám sử dụng hình phạt cá nhân với tôi, vậy thì tôi sẽ đáp trả lại, nợ máu trả bằng máu!"

"Anh nói phải lắm." La Phi nói lớn, "Anh không hận tôi, bởi vì tôi chưa bao giờ dựa vào ham muốn cá nhân để bắt người. Trong số những phạm nhân mà tôi đã từng bắt, có một số người tôi rất đồng tình đối với cảnh ngộ của họ, nhưng tôi vẫn phải bắt họ chịu sự trừng phạt của pháp luật; và có một số người, mặc dù tôi vô cùng căm ghét hành vi của họ, nhưng tôi lại không hề động đến họ. Tôi chỉ dùng pháp luật làm chuẩn mực cao nhất để chấp hành luật pháp, trong bất cứ tình huống nào, sự tốt xấu của cá nhân đều không ảnh hưởng đến chuẩn mực này. Chỉ có như vậy, pháp luật mới có thể giữ được sự tôn nghiêm của nó. Pháp luật có sự tôn nghiêm, mọi người mới có thể yên tâm để tiếp nhận sự bảo vệ của pháp luật, người phạm tội cũng sẽ tâm phục khẩu phục để đón nhận sự trừng trị của pháp luật. Khi tôi lấy danh nghĩa của pháp luật để trừng trị tội ác, những kẻ phạm tội không hề có lời oán thán, còn phía bị hại cũng sẽ cảm nhận được nỗi niềm an ủi sâu sắc. Tôi không dám tưởng tượng, nếu như tôi là Eumenides, tôi chỉ dựa vào quan niệm thị phi của bản thân mình là trừng trị bao kẻ tội phạm như vậy, vậy thì hôm nay sẽ có được cục diện như thế nào?"

Trong cả hội trường nhất thời không có ai lên tiếng, cho dù là những người tích cực ủng hộ việc sử dụng hình phạt cá nhân, lúc này đây cũng không tìm được phải suy nghĩ một cách sâu sắc về câu hỏi này.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.10

Trong bầu không khí trầm mặc, La Phi lại hỏi tiếp: "Tôi còn có thể điem nhiên đứng ở dưới ánh đèn như thế này được sao? Tôi cần phải đối diện với người nhà của những nạn nhân như thế nào? Có lẽ tôi vẫn có thể nói, tôi bảo vệ "chính nghĩa" nhưng thứ chính nghĩa này liệu có ý nghĩa gì chứ? Máu chỉ có thể gây nên càng nhiều sự thù hận hơn, tâm trạng của mọi người càng trở nên cuồng loạn, mâu thuẫn xã hội sẽ càng nhức nhối, đây chính là điều mà chúng ta mong muốn sao?"

Ánh mắt La Phi quét nhìn cả hội trường một lượt, tự hỏi tự trả lời: "Không, tuyệt đối không phải như vậy! Chính nghĩa thực sự nên là có thể hóa giải được nỗi thù hận, vỗ về an ủi tất cả những vết thương trong lòng mọi người. Hôm nay tôi bắt Tiền Yếu Bân, cô gái bị thương đó đã có thể nhận được sự an ủi, cô ấy sẽ cảm ơn luật pháp. Cô ấy tin rằng xã hội này vẫn tồn tại sự công bằng, nhưng nếu như để Eumenides trừng trị Tiền Yêu Bân, cô gái ấy sẽ nghĩ như thế nào? Cô ấy sẽ cảm ơn bạo lực, cảm ơn hình phạt cá nhân, và nỗi thù hận vì đã nhận được sự đả ngộ bất công sẽ tồn tại mãi mãi trong lòng cô, nỗi thù hận đó sẽ xâm nhập vào trong xã hội, cuối cùng ảnh hưởng đến cuộc sống của các bạn và cả bản thân tôi nữa."

Trịnh Giai từ xa nhìn về phía La Phi, có lẽ cô là người hiểu rõ nhất lời nói của đối phương. Chiếc trâm cài tóc chứa đầy chất độc đang giấu ở trong túi áo cô lặng lẽ chứng thực sự phán đoán của La Phi. Còn Minh Minh thì lại vô cùng xúc động, ánh mắt cô hết nhìn La Phi rồi lại quay sang Trịnh Giai, giọng nói thật khẽ nhưng vô cùng chân thành: "Mình cần phải cảm ơn hai người."

Trịnh Giai mỉm cười, cô nắm chặt bàn tay Minh Minh, con tim vẫn đang treo lơ lửng lúc này đây cũng đã yên tâm đặt xuống.

"Có lẽ lời của tôi hơi dài dòng, nhưng tôi vẫn muốn nói thêm vài câu." La Phi từ tốn ngược mắt lên, ánh mắt hơi mờ lung, "Bởi vì tôi tin rằng, tên sát thủ đó, Eumenides lúc này đây hẳn cũng có thể nghe lời tôi nói."

Khó khăn lắm bầu không khí mới được bình lặng chợt trở nên huyền ảo, mọi người lần lượt quay đầu nhìn xung quanh: lẽ nào tên đó đang ẩn náu ở giữa đoàn người sao?

La Phi khẽ thở dài, lại nói tiếp: "Thực ra tôi hiểu rất rõ về cậu thanh niên đó. Đứng từ trên phương diện tình cảm, tôi không hề ghét cậu ấy, tôi thậm chí còn có phần thích cậu ấy. Nhưng cậu ấy đã chà đạp lên luật pháp, cho nên tôi bắt buộc phải đánh bại cậu ấy, để duy trì sự tôn nghiêm của luật pháp. Bất luận kết quả cuối cùng ra sao, hôm nay tôi cũng đã cố gắng hết sức lực của mình. Tôi hy vọng cậu ấy có thể hiểu luật pháp có đôi khi đúng là không được hoàn mỹ, có một số tội ác vượt qua ngoài phạm vi trừng phạt của pháp luật, và có một số người lại có thể giở trò để trốn thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật; nhưng chúng ta quyết không thể vì vậy mà vứt bỏ luật pháp, ngược lại, chúng ta càng cần phải cố gắng để hoàn thiện nó, để bảo vệ nó, cho dù có phải hy sinh cả tính mạng của mình cũng không từ nan. Như vậy thì sự hy sinh này mới có ý nghĩa!"

Không biết bắt đầu từ góc nào, bên dưới sân khấu có người vỗ tay, tiếng vỗ tay cứ thế lan dần, mặc dù không đều tăm tắp, càng không có khí thế dũng mãnh giống như tuồng vỗ tay lúc Giám đốc Tổng phát biểu, nhưng trong những tiếng vỗ tay này lại ẩn chứa những tình cảm chân thực, có thể chạm vào trong trái tim La Phi. Khi nhìn thấy những người cảnh sát ngồi hàng ghế trước cũng dần dần tham gia vào đội ngũ vỗ tay, La Phi càng cảm thấy vui mừng hân hoan, nhưng lúc này đây điều anh muốn biết nhất chính là: người đó sẽ phản ứng như thế nào?

Eumenides.

La Phi tin rằng lúc này đây mình chắc chắn đang nằm trong tầm quan sát chú ý của đối phương, bởi vì vị trí của mình chính là vị trí mà Tiền Yếu Bân phát biểu báo cáo trong kế hoạch ban đầu.

Eumenides dám thực thi "Bản thông báo tử vong" vào chính ngày diễn ra đại hội của cảnh sát, ưu thế lớn nhất của hắn chính là nắm rõ quy trình từng bước của đại hội. Hắn biết Tiền Yếu Bân sẽ lên bục để phát biểu, khoảng không gian này vừa vặn là thời cơ tốt nhất để hắn ra tay. Còn phía cảnh sát cho dù có dự liệu trước cũng rất khó có thể đề phòng được, bởi vì kế hoạch của phía cảnh sát đã công khai cho mọi người cùng biết, thế nhưng kế hoạch của Eumenides thì phía cảnh sát không hề hay biết chút nào. Đây giống như là hai cao thủ chơi cờ, một người đi quân ở chỗ sáng một người đi quân ở chỗ tối, người cầm quân đi chỗ sáng cho dù xây nên tường đồng vách sắt, cũng khó có thể phòng ngừa được cuộc đột kích bí mật của người đi quân chỗ tối. Cho nên ván cờ này gần như không cần đánh đã phân định rõ thắng thua.

Cho nên đến sát nút La Phi thay đổi quy trình đã được lên kế hoạch sẵn của phía cảnh sát. Sau khi đại hội bắt đầu, anh mới bắt giữ Tiền Yếu Bân, đương nhiên có một phần là nhờ sự giúp đỡ của giới truyền thông tại hiện trường, nhưng còn một mục đích quan trọng khác nữa chính là cần phải giáng cho Eumenides một đòn bất ngờ, như vậy thì hành động của phía cảnh sát đã trở thành đi quân ở chỗ tối, thế cờ cũng đã lấy lại được thế cân bằng.

Nhưng muốn mượn cơ hội này để bắt được Eumenides, La Phi vẫn phải tìm hiểu rõ xem đối phương đi nước cờ như thế nào. Anh thay thế Tiền Yếu Bân bước lên bục phát biểu, trong lúc nói chuyện trình bày mạch lạc, cũng đang ngầm quan sát và tìm hiểu Eumenides đã bài binh bố trận ra sao.

Trong kế hoạch định sẵn của hai bên, cuộc phát biểu này chính là trung tâm của chiến trường. La Phi mặc dù vẫn chưa nắm rõ được

phương án hành thích của Eumenides nhưng anh biết, Eumenides chắc chắn sẽ tiến hành giám sát không chế từng giờ từng phút đối với tình hình hiện trạng, hơn nữa hẳn cũng chắc chắn có khả năng thực thi một đòn chí mạng đột ngột tại bục phát biểu.

Muốn biết kẻ địch tấn công anh ra sao, cách tốt nhất chính là đặt mình vào trong hoàn cảnh đó, đến nơi nguy hiểm nhất để cảm nhận sự thay đổi của tình thế cục diện một cách tinh tế nhất, từ đó phán đoán ra được phương hướng tấn công của kẻ địch. La Phi chính là đang làm theo hướng tư duy này.

Khi anh đứng ở trên bục diễn thuyết, ánh mắt nhìn qua lướt lại khắp lễ đường nhiều lần, anh đang tìm kiếm bóng dáng của đối phương, đồng thời cũng đang tìm kiếm sơ hở trong phòng ngự của mình.

Nếu như bản thân mình bị thích sát ở ngay trên bục phát biểu này, vậy thì sự công kích của đối thủ có thể từ hướng nào tới? Đây chính là câu hỏi mà từ sau khi bước lên bục La Phi vẫn luôn ngẫm suy ngẫm. Chỉ đáng tiếc là cho đến tận lúc này câu hỏi này vẫn chưa có được lời giải đáp.

Những người ở trên đài chủ tịch đều là các vị lãnh đạo trong hệ thống Viện Kiểm sát, Eumenides không thể giấu mình ở vị trí đó được; ở sau cánh gà thì lại có một lượng cảnh sát hình sự và cảnh sát đặc nhiệm đang giữ trách nhiệm bảo vệ và giám sát Tiền Yêu Bân, Eumenides cũng không thể nào trà trộn vào được, phía bên dưới của đài chủ tịch, trong khu cách ly gần nhất thì ngoài A Hoa và mười ba phạm nhân khác, thì chỉ có cảnh sát vũ trang áp tải phạm nhân, Eumenides cũng không thể nào trà trộn vào giữa bọn họ được; hướng ra phía bên ngoài hàng ghế của phóng viên, những người phóng viên này thì La Phi đúng là không quen biết, có thể sẽ để lại chút sơ hở cho đối thủ, nhưng La Phi đã tiến hành bước đề phòng, gần như bên mỗi một người phóng viên đều có cảnh sát mặc thường phục bám sát, việc này vừa là để cho quá trình truyền hình trực tiếp không bị ngắt quãng, cũng là để đề phòng Eumenides trà trộn vào trong.

Điều hơi phiền phức chính là phải suy xét đến ghế ngồi của công dân, ở đó có quá nhiều người, Eumenides nếu như lẫn trốn ở trong số đó thì cũng thực sự khó phát hiện ra. Mặc dù mọi người dân khi tiến vào hội trường đều đã bị kiểm tra nghiêm ngặt, nhưng Eumenides rất giỏi cải trang, thoát được qua sự kiểm tra nghiêm ngặt cũng không phải là điều không thể, huống hồ hẳn còn có thể đến mai phục trong hội trường từ trước - lễ đường rộng lớn nhường này, các đường ống trên trần nhà chẳng chịt dọc ngang, muốn ẩn nấp một người cũng không hề khó.

Nhưng đối thủ cho dù có ẩn nấp ở trong lễ đường thì cũng có sao chứ? Hẳn phải làm thế nào thì mới có thể giết được mình? Lao lên bục? Đó gần như là điều không thể. Dùng súng? Hẳn có cơ hội đến súng sao? Ở đây bố trí dày đặc cảnh sát, bất cứ hành động khác lạ dù nhỏ nhất của ai đó sẽ đều lập tức bị phát hiện ra ngay. Hoặc cho dù là hẳn nổ súng giết chết thành công, hẳn bắt buộc phải bại lộ bản thân mình, đến lúc đó hẳn sẽ chạy đi đâu được? Hẳn không đến nỗi liều mình chết cùng với Tiền Yếu Bân chứ?

Tất cả những khả năng này sau khi bị La Phi lần lượt loại bỏ, anh tin rằng, đối thủ chắc chắn có một kế hoạch vô cùng đặc biệt và tuyệt đối khiến người ta bất ngờ. Giống như vụ giết chết Đặng Hoa tại sân bay vậy.

La Phi vẫn cần có thêm thời gian để quan sát và phân tích, vì mục đích này, anh bắt buộc phải nói tiếp phần diễn thuyết vừa rồi. Bởi vì anh biết: Eumenides đã không cần thiết phải tiếp tục hành động nữa. Nếu như mình không thể dùng lời nói để thu hút đối phương, cậu ta có thể rời khỏi đó bất cứ lúc nào, từ đó cao chạy xa bay, không còn chút tăm tích gì nữa.

La Phi thoáng sắp xếp lại nội dung bài phát biểu, lấy tay đỡ micro chuẩn bị lên tiếng. Chính trong lúc này anh cuối cùng cũng phát hiện ra điểm khác lạ.

Từ khi bước lên bục phát biểu đến giờ, anh đã năm lần đưa tay ra năm lấy micro. Chiếc micro đó kết nối với bục phát biểu truyền thông, nhưng đường dây kết nối hình như không đủ dài, cho nên micro luôn ở vị trí cách người diễn thuyết khá xa. Chính vì vậy nên lúc phát biểu, người diễn thuyết nhiều lần phải giơ ra tay năm lấy micro, để kéo micro lại gần mình hơn một chút.

Điều này gần như là một chi tiết không đáng để chú ý, nhưng đối với La Phi, chính thái độ cẩn trọng của anh đối với từng chi tiết tạo nên sự khác biệt giữa anh và những người bình thường khác. Ánh mắt anh chợt ngưng lại, bắt đầu quan sát tỉ mỉ. Đó là một chiếc micro đa phương tiện loại mới, đầu thu âm nhỏ gọn, thông qua sự liên kết giữa một sợi dây kết nối mảnh dài và bộ micro, cán micro được bọc chất liệu hợp kim nhôm có thể co duỗi và giúp cả thân micro có thể uốn cong được một cách linh hoạt. Khi La Phi mấy lần năm lấy micro, mỗi lần đều chỉ giải quyết tạm thời, hiệu quả không được như ý.

La Phi bèn giơ tay trái ra để điều chỉnh sợi dây kết nối đó. Anh phát hiện ra sợi dây phía ngoài nhìn thấy ở trên bục được chia thành hai nhánh, một nhánh liên kết với lỗ cắm hình kim, điểm cuối cùng cắm vào mặt bàn thao tác trên bục phát biểu truyền thông, một nhánh khác thì lại cắm hẳn vào trong bục, không nhìn được điểm cuối cùng liên kết ở đâu, và chính nhánh dây thứ hai này đang hạn chế phần bộ micro. La Phi biết những chiếc micro thông thường chỉ có một sợi dây cắm, không có dây nguồn điện. Sự xuất hiện của nhánh dây thứ hai đó rõ ràng không được bình thường. Anh chợt kinh ngạc, điều đầu tiên nghĩ đến là: lẽ nào bục phát biểu đã bị lắp đồ gây nổ? Nhưng anh lập tức thấy rằng điều này là không thể, bởi vì trước khi đại hội bắt đầu, chó săn cảnh báo phát nổ của đội Cảnh sát đặc nhiệm đã tiến hành lục soát chất gây nổ ở đài chủ tịch và khu vực xung quanh, lúc đó không hề phát hiện ra bất cứ dấu vết gì của chất gây nổ.

La Phi nhất thời hơi mơ hồ, tay phải của anh đỡ vào cán micro, tay trái vịn vào bên mép của bục, đây chính là tư thế thường thấy của những người diễn thuyết khi giơ tay ra cầm micro. Nhưng trong lúc tâm trạng

căng thẳng, hệ thống cảm quan của anh đã trở nên vô cùng mẫn cảm, thế là anh lập tức nắm bắt được cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ lòng bàn tay trái của mình.

Ánh mắt La Phi chợt giật nảy, anh nhìn thấy viền mép của bọc bọc thêm một lớp kim loại. Trong mùa đông lạnh lẽo thế này, tay chạm vào đương nhiên sẽ cảm thấy lạnh. Lớp kim loại đó sáng loáng bóng mịn, xem ra ngoài tác dụng bảo vệ cho viền bọc không bị chà sát, còn có thêm chức năng trang trí thẩm mỹ.

Chỉ là miếng kim loại đó quá sáng bóng, trên bề mặt gần như không có chút dấu vết cọ xát nào cả. La Phi lập tức đoán ra, có lẽ nó mới được gắn vào, tác dụng của nó chắc chắn không chỉ đơn giản là bảo vệ và trang trí cho viền bọc!

Trí não La Phi chuyển động thật nhanh, anh nhanh chóng đưa ra được một giả thiết bạo gan, Anh liền cúi đầu, ghé miệng vào sát cổ áo, hạ giọng nói vào micro không dây bí mật: "Lập tức hành động, phong tỏa lối ra vào của bãi đỗ xe dưới tầng hầm, lục soát phòng điều phối điện ở tầng hầm!".

Giọng anh vừa dứt, trong tai nghe ẩn hình liền phát ra giọng nói của Liễu Tùng - đội trưởng đội Cảnh sát đặc nhiệm: "Đã rõ?". Với vai trò là lực lượng cơ động trong chiến dịch hành động lần này, Liễu Tùng đem theo những người cảnh sát đặc nhiệm tinh nhuệ nhất đến mai phục ở trong chiếc xe ô tô đỗ ở cổng lễ đường để sẵn sàng đợi mệnh lệnh của La Phi bất cứ lúc nào. Lúc này đây, thông tin vừa truyền tới, một số thanh niên lập tức nhảy từ trên xe xuống, nhanh chóng lao về phía bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Từ lần cuối cùng La Phi nắm lấy micro cho đến khi anh hạ lệnh tác chiến, tất cả mọi phân tích và hành động đều diễn ra trong khoảng thời gian rất ngắn. Phần lớn mọi người trong lễ đường đều không nhận ra được điều gì khác thường, họ vẫn đang chờ đợi bài diễn giảng đặc sắc hơn nữa của La Phi.

Nhưng đối thủ của La Phi - người thanh niên đó đã chột cảnh giác.

Bắt đầu từ sáng sớm ngày hôm nay, người thanh niên đã mai phục ở trong phòng điều phối điện dưới tầng hầm. Hắn mang theo một ti vi mini, thông qua truyền hình trực tiếp trên ti vi để giám sát toàn bộ động thái trong khu vực trung tâm của hội trường.

Kế hoạch thích sát của hắn đã được dàn dựng từ nửa tháng trước. Lúc đó, cảnh sát đã lên phương án cho đại hội, đồng thời thông qua giới truyền thông tiến hành công tác tuyên truyền đến toàn dân. Đại lễ đường Nhân Dân với vai trò là đơn vị gánh trọng trách thực hiện cuộc hội nghị, đương nhiên cần phải tiến hành bố trí hội trường theo như yêu cầu của tổ chức. Người trong tổ chức mong muốn có thêm một bức thuyết giảng đa truyền thông trên đài chủ tịch, thế nên bên lễ đường đã thuê một công ty kinh doanh thiết bị truyền thông để bao thầu nhiệm vụ bố trí bức phát biểu.

Công ty thiết bị truyền thông đã chuẩn bị xong các thiết bị cần thiết đồng thời phái một nhân viên kỹ thuật đến hiện trường để chỉ đạo việc lắp đặt, người thanh niên nắm rõ được những thông tin này. Đúng ngày hẹn lắp đặt, người thanh niên cải trang rồi lại một chiếc xe công trình đến công ty thiết bị, lấy danh nghĩa là nhân viên của lễ đường đón nhân viên kỹ thuật và máy móc đi. Hai người cùng đến lễ đường, người thanh niên đi theo sau nhân viên kỹ thuật để làm mấy việc vặt, nên người của lễ đường đều tưởng hắn là người phụ việc của nhân viên kỹ thuật. Việc điều chỉnh và thử máy các thiết bị được thực hiện trong ngày, người thanh niên để lại liên hệ của mình cho cả hai bên công ty thiết bị và người của lễ đường. Thế nên trong mắt công ty thiết bị, hắn là người đại diện lễ đường tiếp tục theo dõi tiến độ công việc; còn trong con mắt của người ở lễ đường, hắn chính là đại diện công ty thiết bị tiếp tục theo dõi tiến độ công việc. Thông tin của hai bên từ đó đều được truyền đạt thông qua hắn.

Ngày hôm sau, người thanh niên một mình lái xe công trình đi đến lễ đường, nói rằng cần phải tiến hành cải tiến một số thiết bị. Hắn đã lắp

thêm một đường dây dẫn ở micro, đồng thời viền thêm hai mảnh kim loại ở đường viền chỗ để tay của bục phát biểu. Sự thay đổi này không lớn, cũng không hề ảnh hưởng gì tới hiệu quả sử dụng của các thiết bị truyền thông, người nghiệm thu công trình của lễ đường hoàn toàn không hề nghi ngờ gì cả.

Thế nhưng đến đêm khuya hôm đó, người thanh niên lại lên vào trong lễ đường, lại một lần nữa thay đổi bục thuyết trình đa truyền thông, lần này phương hướng hành động của hắn chính là hệ thống đường điện của toàn bộ thiết bị. Hắn đã thiết kế thêm một đường điện lưu, đồng thời dùng đường dẫn để kết nối cán kim loại của micro và đường viền kim loại ở chỗ vịn tay của bục vào đường dây mass và dây pha của đường điện này. Đương nhiên đường điện liên quan đều được ẩn giấu trong phần thân bục thuyết trình, từ ngoài nhìn vào sẽ không nhận ra được điều gì cả. Đường điện này đi qua hộp điện trong lễ đường, cuối cùng kết nối đến phòng điều phối điện ở dưới tầng hầm - ở đây người thanh niên có thể kiểm soát được: việc đóng mở nguồn điện.

Người thanh niên còn điều chỉnh độ dài của sợi dây điện liên kết với cán kim loại có thể điều chỉnh kéo ra vào của micro, khiến cho micro bị giới hạn ở vị trí hơi lùi lại phía sau của bục phát biểu. Vị trí của micro mới nhìn qua thì thấy vẫn ổn, nhưng trên thực tế, khi sử dụng sẽ gây cho người thuyết trình một chút bất tiện.

Theo như kế hoạch của người thanh niên, vào ngày diễn ra buổi đại hội, hắn đã đến lễ đường từ rất sớm, phục sẵn ở trong phòng điều phối điện dưới tầng hầm. Bởi vì tầng hầm vốn được dùng làm bãi đỗ xe nên nó vốn là một không gian mở. Cho nên lực lượng cảnh sát đều tập trung ở hiện trường lễ đường, không tăng cường sự phòng bị đối với tầng ngầm. Người thanh niên ẩn nấp ở đây có thể nói tương đối an toàn. Hắn thông qua màn hình ti vi mini mang theo để có thể giám sát được tình hình thực tế ở hiện trường hội nghị, kiên nhẫn chờ đợi Tiền Yếu Bân lên trên bục phát biểu.

Chỉ cần nhìn thấy Tiền Yếu Bân lên bục, người thanh niên sẽ khởi động đường dây mới thiết kế thêm, mà cán micro và tay vịn của bục thuyết trình chính là hai điểm kết nối với đường dây điện này. Bởi vì vị trí của micro không được hợp lý, Tiền Yếu Bân trong quá trình diễn giảng đương nhiên sẽ phải giơ tay ra để điều chỉnh góc độ của cán micro. Lúc này, bàn tay kia của anh ta sẽ nắm lấy vịn vào mép bục, như vậy thì đường điện đã được thông. Khi dòng điện xuyên qua giữa hai bàn tay, bắt buộc sẽ chạy qua tim, dòng điện sẽ gây rung thật, trong khoảng thời gian cực ngắn, người bị điện giật sẽ chết ngay tại cho.

Kế hoạch của người thanh niên vô cùng khéo léo kín kẽ, nhưng điều khiến hắn không thể ngờ được chính là: cuối cùng người bước lên bục phát biểu không phải là Tiền Yếu Bân, mà là đội trưởng đội Cảnh sát hình sự La Phi.

Sau khi biết được Tiền Yếu Bân đã bị La Phi bắt giữ, người thanh niên liền hiểu ngay ra hành động lần này của mình đã không còn ý nghĩa gì nữa. Hắn lẽ ra nên lập tức rời khỏi đó, những đoạn diễn thuyết của La Phi đã cuốn hút hắn. Hình phạt cá nhân có thể giương cờ hiệu của chính nghĩa, nhưng lại không thể nào ngăn cản được sự lan truyền của nỗi thù hận, về điểm này thì người thanh niên có sự trải nghiệm rất sâu sắc: hắn vẫn lưu luyến tình cảm với cô gái đó, nhưng một nỗi thù hận không thể nào xóa nhòa được đã định sẵn sẽ nuốt chửng thứ tình cảm đó.

Lần cuối cùng khi La Phi chạm vào micro, ở trong khoảnh khắc thần sắc trở nên nặng nề. Người thanh niên lập tức nhận thức được rằng: đối phương rất có khả năng phát hiện ra bí mật ở trong bục phát biểu. Tiếp theo La Phi hạ giọng nói vào cổ áo càng là tín hiệu thay đổi đột ngột chứng tỏ rõ ràng nhận định đó, người thanh niên không còn do dự được nữa, hắn lao ra khỏi phòng điều phối điện, cuống cuồng lao ra cửa bãi đỗ xe. Nhưng người thanh niên nhanh chóng phát hiện ra mình đã bị chậm một bước. Bởi vì từ xa hắn đã nhìn thấy mấy bóng người ở chỗ ra vào lối đi dành cho xe cộ, hơn nữa còn đang di chuyển nhanh chóng vào bên trong. Lòng hắn nặng trĩu, biết rằng La Phi đã biết rõ được chỗ ẩn nấp của mình. Lực lượng cảnh sát đang phong tỏa tất cả mọi lối ra vào, hơn

nữa sẽ nhanh chóng triển khai lục soát truy bắt trên diện rộng ở dưới tầng ngầm. Tình hình này mặc dù hơi bị động, nhưng người thanh niên rõ ràng cũng có phương án dự bị, hăn quay người chạy nhanh trở lại, đồng thời rút từ thắt lưng ra một chiếc điều khiển từ xa, ấn một nút ở trong số đó.

Ngay sau đó là một tiếng "đoàng" trầm đục, một quả mìn tự chế đã bị nổ, vị trí đặt quả mìn đó là ở trong ống thông gió trên trần nhà góc phía tây nam của lễ đường. Sức nổ của quả mìn không lớn, chỉ làm cho trần nhà bị nổ vỡ diện tích khoảng một mét vuông. Nhưng đoàn người ở trong lễ đường thì lại vô cùng kinh hãi hoảng loạn, những mảnh vụn từ trần nhà rơi lả tả xuống, tiếng kêu thét thất thanh của mọi người trong lễ đường cũng ồ ạt vang lên. Và vụ nổ đồng thời còn châm ngòi cho mấy quả mìn khói tự chế đặt ở trong ống thông gió, một luồng khói mù mịt lớn phụt ra từ đường ống, luồng khói đó đã chạm vào thiết bị cảnh báo hỏa hoạn, tiếng báo động hỏa hoạn chói tai lập tức vang vọng khắp trong lễ đường.

Khi vụ nổ xảy ra, La Phi lập tức nhận ra đây chính là hành vi phản đòn của Eumenides đối với phía cảnh sát. Anh nhất thời không thể nào phán đoán được sức mạnh của quả mìn ra sao, cũng không thể nào phán đoán được những vị trí khác ở trong lễ đường liệu có còn cất giấu chất gây nổ nữa không. Nhưng anh biết Eumenides quyết không phải là kẻ côn đồ táng tận lương tâm, sẽ không lấy tính mạng của những người vô tội ra làm trò đùa, vụ nổ này chắc là chỉ để tạo nên sự hỗn loạn ở hiện trường. Thế nhưng đám khói nghi ngút và tiếng báo động hỏa hoạn chói tai vẫn khiến anh kinh hoàng thất sắc: một khi cả lễ đường đầy chật kín người bị bốc hỏa, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Không đợi La Phi đưa ra mệnh lệnh, Giám đốc Tổng ở trên bục đã cầm lấy micro và hét lớn: "tất cả các đồng chí cảnh sát, lập tức tổ chức cho đoàn người giải tán thật nhanh!" Tiếp đến, bất luận là cảnh sát hình sự, cảnh sát đặc nhiệm, cảnh sát mặc thường phục hay là các vị cảnh sát ngồi ở ghế đầu tất cả đều bắt đầu hành động, vừa vỗ về tâm trạng của

dân chúng, vừa hướng dẫn cho mọi người nhanh chóng lui ra khỏi hiện trường.

Đám khói ở trong đường ống thông gió càng lúc càng dày đặc, nhanh chóng bao phủ toàn bộ lối ra vào ở phía nam lễ đường. Những người dân ngồi ở phía sau mặc dù đã đi đến cửa ra vào trước tiên, nhưng ở giữa đám khói mịt mù đó, họ vẫn buộc phải bịt mũi và nhắm mắt, ai nấy đều lần mò để chạy thoát thân ra khỏi phòng. La Phi nhảy từ trên đài chủ tịch xuống, hét lớn về phía những người cảnh sát vũ trang đang canh giữ phạm nhân: "Hãy canh giữ cẩn thận tất cả các phạm nhân! Không được náo loạn, càng không được để cho họ tiếp xúc với nhân dân."

Anh biết rõ đây đều là những kẻ liều mình, một khi nhân lúc bạo động mà làm loạn, e rằng khó có thể khống chế được. Và những người cảnh sát vũ trang thì cũng không phải vừa, ai nấy đều canh giữ sát sao phạm nhân ở phía trước mình, mắt trợn trừng, không hề bị xáo động bởi cục diện hỗn loạn đang diễn ra. La Phi lao nhanh đến cánh cửa nhỏ ở góc phía đông lễ đường cánh cửa đó không thông ra bên ngoài phòng, mà là thông đến lối ra vào cửa nhà vệ sinh. Đối diện nhà vệ sinh có một lối cầu thang rộng khoảng hai mét, đi từ lối cầu thang bộ này xuống thì có thể trực tiếp tiến được vào bãi đỗ xe ở tầng ngầm.

La Phi bây giờ đã tin chắc rằng Eumenides chắc chắn đang ẩn nấp ở dưới tầng ngầm? Bây giờ cổng ra vào của bãi đỗ xe dưới tầng ngầm đã bị lực lượng cảnh sát đặc nhiệm của Liễu Tùng phong tỏa, Eumenides tạo ra sự hỗn loạn như vậy rõ ràng là muốn trà trộn vào trong đoàn người để chạy thoát ra khỏi cổng chính của lễ đường! Anh bắt buộc phải nhanh chóng chạy xuống phòng dưới tầng ngầm, hỗ trợ Liễu Tùng vây chặt đối phương?

Cũng chỉ trong khoảng thời gian hơn mười giây La Phi đã đến được dưới tầng ngầm. Trong khoảnh khắc lao ra khỏi lối đi cầu thang, anh lại đột nhiên dừng bước, sau đó rút súng ra cầm trên tay, cảnh giác quan sát xung quanh.

Xung quanh vô cùng yên ắng, không thấy bóng dáng ai cả. Nhóm người của Liễu Tùng đang khống chế ở tất cả các cửa ra vào, nên vẫn chưa kịp tiến vào lục soát ở trong tầng ngầm. Còn Eumenides thì cũng chả thấy tăm tích đâu cả.

Nhưng chính trong bầu không khí tĩnh mịch này, La Phi rõ ràng cảm nhận được thứ áp lực nặng nề, thứ áp lực đó bao trùm khắp cơ thể anh, khiến anh có cảm giác nghẹt thở.

La Phi biết tên đó ở ngay quanh đây. Mặc dù anh không nhìn thấy đối phương, nhưng cũng đã ngửi thấy mùi của đối phương! Và tầng hầm yên ắng này đã được định sẵn là chiến trường quyết đấu của bọn họ.

La Phi cầm súng, giữ tư thế lâm trận liên tục thay đổi phương hướng nòng súng để tìm kiếm. Đồng thời anh di chuyển chậm chậm, tiến lại gần một cột trụ ở gần đó. Đối thủ rất có khả năng cũng mang theo súng, việc anh để bại lộ mình mà không được che chắn là hành động vô cùng nguy hiểm, trước tiên anh phải tìm được một vị trí để che chắn cơ thể phù hợp.

Sau khi phần lưng của anh cuối cùng cũng áp sát được vào bề mặt cột trụ, La Phi khẽ thở phào, đồng thời lấy làm may mắn vì mình đã chiếm được địa điểm thích hợp trước. Cột trụ rộng khoảng một mét vuông này nằm ở một góc trong bãi đỗ xe, trốn ở phía sau cột trụ không chỉ có thể ẩn giấu được cơ thể mình, hơn nữa còn có thể tiến hành giám sát toàn bộ lối hành lang thông lên lễ đường.

Điều lý tưởng hơn là, bên cạnh cột trụ vừa vặn có một chiếc gương phản quang một chiều chuyên dụng trong giao thông, La Phi mượn vào phản xạ của tấm gương đó còn có thể nhìn thấy hình ảnh phía sau cột trụ trống, đây có thể được coi như là một địa điểm phục kích tuyệt vời nhất, anh chỉ cần canh giữ ở đây, Eumenides đừng có mong mà tiến vào được lễ đường. Giây lát sau đoàn người của Liễu Tùng sẽ kéo đến, là có thể trình diễn được vở kịch hay "bắt cua trong rọ" rồi.

Chỉ đáng tiếc tình hình tiến triển của sự việc không được lạc quan giống như La Phi dự tính. Anh vừa mới chuẩn bị xong thế trận, giờ súng

lên nhìn chăm chăm vào lối đi cầu thang đó, đột nhiên tất cả mọi ánh đèn trong tòa kiến trúc này đều bị vụt tắt. Cả tầng ngầm lập tức trở nên đen sì, giơ tay ra cũng không nhìn thấy ngón.

La Phi nhíu chặt lông mày, biết rõ đây đương nhiên là ngón đòn của Eumenides. Mặc dù anh có mang theo đèn pin chuyên dụng, nhưng lúc này đây nếu như bật đèn pin lên, bản thân mình sẽ bị bại lộ dưới nòng súng của đối thủ; nhưng nếu không bật đèn pin lên, thì làm thế nào để tiến hành giám sát lối đi cầu thang đó chứ? Nếu như để Eumenides lọt vào được lối đường, trà trộn vào đoàn người đang hỗn loạn nháo nhào lui ra khỏi lối đường, muốn tìm thấy hắn là việc quá khó khăn. Tình thế bỗng chốc biến đổi khôn lường, không hề cho La Phi có nhiều thời gian để cân nhắc kỹ lưỡng. Trong lúc cuống vội, anh đột nhiên đưa ra một quyết định, thế là anh hít thở một hơi thật sâu, rút chiếc đèn pin ra khỏi phần thắt lưng.

Khi La Phi lao từ cầu thang bộ xuống dưới tầng ngầm, người thanh niên đang lao đến cách vị trí lối đi cầu thang hơn hai mươi mét. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân của La Phi, hắn nhanh chóng ẩn nấp vào góc tường. Cho nên La Phi mặc dù cảm thấy sự tồn tại của đối thủ, nhưng cũng không thể nào nhìn thấy được bóng dáng của đối thủ.

Sau đó La Phi giương súng lên tìm kiếm xung quanh, người thanh niên sau khi nấp vào sau lưng, không dám mạo hiểm thò đầu ra ngoài nhìn, bởi vì hắn biết rõ đối thủ của mình vô cùng nhạy cảm sắc bén, bản thân mình nếu không thận trọng sẽ bị bại lộ tung tích ngay.

Người thanh niên đoán được La Phi chắc chắn sẽ tìm kiếm một góc thích hợp, tạo thành thế trận phục kích đối với lối đi cầu thang bộ thông lên lối đường. Còn mình thì lại không thể dừng lại lâu ở chốn này được, thế nên hắn bèn tung ra một phương án dự phòng khác trong kế hoạch trốn chạy của mình: cắt đứt nguồn điện chiếu sáng trong toàn bộ tòa kiến trúc này.

Người thanh niên đã lắp một quả bom nổ cỡ nhỏ ở trên nguồn dây điện tổng chiếu sáng của phòng điều phối điện, hẳn chỉ cần lô điều khiển từ xa khẽ ấn một nút, nguồn điện tổng chiếu sáng bị nổ đứt, cả lễ đường sẽ chìm vào trong màn đêm đen đặc, và tầng ngầm ở trong trạng thái khép kín sẽ càng không có chút ánh sáng nào.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.11

Người thanh niên cũng mang theo đèn pin, nhưng hắn cũng giống như La Phi, không dám bật đèn pin vào lúc này. Thế nên cả hai người đều đồng thời biến thành "người mù" không có thị lực. Nhưng so với La Phi thì vị trí của người thanh niên lại có ưu thế hơn hắn. Bởi vì hắn ẩn mình ở góc tường, và bức tường đó thì nổi thẳng tới vị trí lên xuống của cầu thang bộ, điều này có nghĩa là chỉ cần hắn lần mò men theo chân tường, là dễ dàng có thể tìm thấy được lối lên xuống cầu thang, để chạy thoát được lên lễ đường. Còn La Phi vì muốn có được điểm phục kích có tầm nhìn tốt, nên đã ẩn mình vào phía sau cột đối diện chệch với lối lên xuống cầu thang, nếu như anh muốn lần tới vị trí lên xuống cầu thang, bắt buộc phải đi qua một khoảng trống mà không có vật nào để bầu vùi, trong tình huống hoàn toàn mất đi thị lực làm như vậy rất dễ sẽ bị mất đi phương hướng.

Người thanh niên hiểu rất rõ ưu thế của mình, sau khi ngắt điện, hắn lập tức đứng dậy men theo chân tường, lặng lẽ lần từng bước về phía trước. Đồng thời tay phải hắn sờ vào thắt lưng, trong tay đã có thêm một khẩu súng. Đây là khẩu súng cướp được từ tay Trương Hải Phong trong khi vượt ngục, mặc dù hắn không hề muốn dùng đao dùng súng để gặp mặt La Phi, nhưng trong thời khắc gặp gỡ định mệnh này, họ không thể nào tránh khỏi việc trở thành kẻ địch một mất một còn.

Người thanh niên thận trọng nhích từng bước về phía trước, không dám phát ra bất cứ tiếng động nào. Đồng thời hắn cũng nghiêng tai lắng nghe, ngón tay kê vào cò súng, chuẩn bị sẵn việc bắn tỉa bất cứ lúc nào. Nhưng hắn cũng biết không thể nào tùy tiện nổ súng, bởi vì khi nổ súng

ánh lửa sẽ bại lộ ra vị trí của mình, một khi không bắn trúng, bản thân mình sẽ bị trở thành tấm bia của đối thủ.

Sau khi di chuyển giây lát, cảm thấy lối di chuyển lên xuống cầu thang đã ngày càng tiến lại gần, và xung quanh thì vẫn yên ắng một cách dị thường. Người thanh niên dần dần cảm thấy yên tâm hơn, đoán rằng La Phi chắc đã bị vây bủa trong đêm đen, không dám tùy tiện hoạt động. Còn mình thì chỉ cần kiên trì thêm một chút, sau khi lần mò đến được cầu thang, là có thể lao nhanh lên phía trên, lao vào lễ đường trà trộn vào đoàn người đang giải tán.

Thế nhưng chính lúc này đây, ở phía chếch đối diện chợt có một luồng ánh sáng đèn pin sáng bừng, luồng ánh sáng đó lay động xung quanh lối lên xuống của cầu thang, rõ ràng là đang tìm kiếm bóng dáng mình. Người thanh niên không hề do dự, giơ tay lên bắn một phát, nhằm thẳng về hướng phát ra luồng ánh sáng đó. Chỉ nghe thấy "đoàng", "coong", hai tiếng liên tiếp, ngoài một tràng súng, tiếng còn lại giống như là tiếng kính vỡ vụn, luồng ánh sáng vốn đang chiếu về phía góc tường đột nhiên chuyển hướng, chiếu về phía cách cầu thang xa hơn nữa. Người thanh niên than thầm "gay rồi", hấn phản ứng nhanh nhạy, lập tức nhào người, lao về phía trước né tránh. Thế nhưng rốt cuộc hấn vẫn bị chậm một bước, chính trong lúc hấn nhào người, tiếng súng ở tầng ngầm lại lần nữa vang lên. Người thanh niên chỉ cảm thấy vị trí cánh tay phải của mình tê đi, biết rằng mình đã bị trúng đạn. Nhưng hấn cũng nhờ đó mà nhìn thấy được ánh lửa phát ra từ nòng súng của đối phương, thế nên hấn bèn lăn dưới đất, dùng tay trái nâng súng lên, tay phải lại một lần nữa bóp cò, bắn ra viên đạn thứ hai của mình.

Người bắn trúng Eumenides đương nhiên chính là La Phi. Sau khi anh lôi đèn pin ra, không hề trực tiếp chiếu vào vị trí gần lối lên xuống cầu thang, mà lại chiếu vào chiếc gương phản quang ở bên cạnh cột có hướng ngược lại. Sau khi luồng ánh sáng bị khúc xạ, đều chuyển phương hướng lại hướng về phía cầu thang lên xuống. Eumenides quả nhiên là bị mắc bẫy, hấn nhắm thẳng vào nơi phát ra luồng ánh sáng để bắn, viên

đạn chỉ bắn trúng tấm gương phản quang, còn bản thân hắn thì bị bại lộ vị trí của mình do ánh lửa phát ra từ nòng súng, La Phi lập tức phản kích.

Bởi vì sau khi viên đạn được bắn ra không nghe thấy tiếng vang trầm đục va vào bức tường, La Phi đoán biết đã bắn trúng mục tiêu. Thế nhưng phản ứng của đối thủ thực sự quá nhanh nhạy, La Phi vẫn còn chưa kịp né tránh thì đối phương đã bắn tiếp viên đạn thứ hai, viên đạn đó bay là là mặt đất, chuẩn xác bắn trúng vào bắp chân phải của anh. La Phi lập tức mất thăng bằng, lão đảo suýt ngã. Anh vội vàng lộn người, đồng thời ném đèn pin ra phía xa, để tránh ánh đèn bại lộ vị trí mới nhất của mình.

Trong khoảnh khắc có ánh sáng đèn pin, hai người đã bắn ra ba viên đạn. Sau đó dưới tầng ngậm lại khôi phục sự yên ắng tĩnh mịch. Duy chỉ có luồng ánh sáng phát ra từ chiếc đèn pin đó là vẫn đang lay động ở trên nền đất. Trong trận quyết chiến cả hai bên đều bị thương, bọn họ mỗi người đều ẩn nấp trong bóng đêm, tạo nên cục diện giằng co chờ đợi.

Tiếng súng đã vang lên, lực lượng tiếp viện của cảnh sát cũng sẽ nhanh chóng đến ngay. Người thanh niên không dám ở lại lâu, hắn cắn răng chịu đau đứng lên, chuyển súng sang tay trái, dùng cánh tay phải bị thương vịn vào tường dò dẫm đi về phía trước. Trong cả quá trình đó, súng của hắn vẫn luôn nhắm thẳng vào chiếc đèn pin đang nằm dưới đất đó bởi vì hắn biết: La Phi muốn khôi phục lại khả năng hành động thì bắt buộc phải nhặt chiếc đèn pin đó về. Cho nên chỉ cần theo dõi sát sao chiếc đèn pin đó, thì bản thân mình tạm thời sẽ không phải chịu đựng sự uy hiếp của đối phương.

Lần này vừa mới đi được mấy bước, người thanh niên chợt cảm thấy bên cạnh mình bị hẫng, cuối cùng cũng đã lần bước đến được lối vào cầu thang bộ. Hắn mừng thầm, vội rướn người vào trong lối đi, khi ngược đầu nhìn kỹ đúng là đã có thể cảm nhận được chút ánh sáng yếu ớt toát ra từ lối đi cầu thang bộ phía trên. Hắn càng bước nhanh hơn, bước lên bậc cầu thang và lao nhanh lên trên. La Phi đang ở giữa bóng tối chợt nghe thấy tiếng bước chân người thanh niên chạy gấp vội, biết được đối thủ đã

chạy lên tầng trên. Trong lúc gấp rút, anh cũng không thể suy xét được nhiều nữa, lặn người đến nhặt chiếc đèn pin, sau đó đứng dậy đuổi theo về phía cầu thang bộ. Thế nhưng vừa mới đi được một bước, bên chân trái nhói lên đau đớn, như thể muốn đánh khụy anh ngã trở lại. La Phi hít thở một hơi thật sâu, gắng gượng đứng vững, nghĩ thầm, hỏng rồi, viên đạn này e là đã làm gãy xương chân rồi!

Đúng lúc đó, từ trong chiếc micro vang lên giọng nói của Liễu Tùng: "Đội trưởng La, tình hình chỗ anh thế nào rồi? Hình như tôi nghe thấy tiếng súng?".

La Phi không kịp nói kỹ tình hình, chỉ vội hỏi ngược lại: "Các cậu đang ở đâu?"

Liễu Tùng nói: "Chúng tôi đã tiến vào trong phòng điều phối điện rồi. Eumenides đã để lại khá nhiều đồ, nhưng hẳn là không ở hiện trường."

La Phi lúc này mới nhớ ra: lúc trước mình đã ra lệnh cho Liễu Tùng và mọi người đi lục soát phòng điều phối điện. Thế nhưng lúc sau anh đã chạm trán Eumenides mà không có cơ hội để ra chỉ lệnh mới cho cấp dưới của mình. Vậy nên anh vội thay đổi mệnh lệnh, nói: "Eumenides đã chạy lên hội trường lớn rồi, các cậu mau chạy đến lối đi cầu thang bộ ở phía đông của bãi đỗ xe. Dưới đất chắc là sẽ có vết máu, các cậu nếu không tìm thấy tôi, thì cứ đi men theo vết máu."

Liễu Tùng đáp: "Tuân lệnh!" Sau đó bèn ra lệnh cho các chiến sĩ ở đội cảnh sát đặc nhiệm rời khỏi phòng điều phối điện. La Phi biết tầng hầm bãi đỗ xe này không chỉ diện tích rộng lớn, địa hình cũng rất phức tạp, bọn Liễu Tùng đi lần mò trong bóng tối đến được đây ít nhất cũng mất vài ba phút. Anh không thể chờ đợi thêm được, gắng chịu đau đớn, một mình lê bước đuổi theo lên tầng trên.

So với La Phi, vết thương bên cánh tay phải của người thanh niên không hề ảnh hưởng đến bước chạy thực mạng của hắn. Khi hắn chạy lên đến sàn tầng trên, cả hội trường lớn đều tràn ngập khói, mọi người đang nháo nhào chạy tán loạn ra ngoài cửa. Bởi vì khá nhiều cảnh sát đang

làm nhiệm vụ đều bật đèn pin, và bên ngoài cũng có ánh trăng chiếu vào, trong hội trường cũng nhìn thấy lời mờ. Người thanh niên giấu súng vào thắt lưng, nghiêng người trà trộn vào giữa đoàn người đông đúc. Hắn biết La Phi sẽ nhanh chóng đuổi đến, hơn nữa vết máu trên sàn nhà sẽ làm lộ hành tung của hắn, cho nên hắn vừa đi vừa cởi áo khoác ra, buộc chiếc áo khoác dày vào chỗ vết thương, cố gắng làm giảm tốc độ máu chảy.

Tiếng nổ và khói mịt mù, cùng với tiếng súng vang vọng từ dưới tầng ngầm lên đã khiến cho thần kinh của mọi người bị sụp đổ hoàn toàn. Người dân thành phố, ai nấy đều kinh hoàng thất sắc, tranh nhau chen ra cửa hội trường lớn. Những người cảnh vệ đứng canh gác ở cửa đã bị đoàn người chen lấn dạt ra ngoài, mà cho dù họ có khả năng giữ vững được vị trí của mình, cũng không thể nào kiểm tra được thân phận thực sự của tất cả những nạn nhân đang chạy nạn kia.

Người thanh niên đi theo đoàn người di chuyển dần về phía trước, hắn vùi mặt vào trong đồng áo khoác đó, trông như là đang cố né tránh bị sặc khói, thực ra là đang cố gắng để che đi gương mặt mình.

Người thanh niên cứ đi như vậy giây lát, đúng lúc đang định tìm cơ hội để lần sâu vào bên trong, phía sau lưng chợt có người nắm lấy cổ áo hắn, mà cách dùng lực của người đó không phải là sự chen lấn xô đẩy thông thường, mà là rõ ràng muốn kéo đối phương quay người lại.

Người thanh niên giật mình, trong tình cảnh hiểm nguy thế này vốn không kịp suy nghĩ gì nữa hắn giơ tay trái lên túm lấy tay đối phương, kiểm chặt cổ tay của người đó. Sau đó hắn cúi người quay ngược lại, né người tránh vòng phía sau đồng thời cánh tay hắn cũng chắn ngang cổ người đó. Sau khi thực hiện thành công động tác này, động tác tiếp theo của hắn có lẽ là vặn khuỷu tay, đốt sống cổ của người đó sẽ bị tổn thương, nhẹ thì hôn mê còn nặng sẽ mất mạng. Tại hiện trường hỗn loạn này, những người khác không hề chú ý đến sự việc phát sinh này. Hắn có thể đi tiếp bước vào con đường tự do ở ngay gần kề.

Động tác của người thanh niên chợt ngừng lại, không chỉ là động tác, toàn bộ tư duy, đến cả hơi thở cũng hoàn toàn ngưng đọng. Bởi vì hắn đã nhìn thấy người bị mình ôm ngược trong lòng, chính vì cái nhìn lướt qua này đã khiến hồn phách hắn lập tức biến mất.

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 15.12

Đó là một cô gái, cô đang cố gắng nghiêng đầu để nhìn về phía sau, nhìn trực diện với người thanh niên. Khuôn mặt cô xinh đẹp vô ngần, đặc biệt là đôi mắt đen láy to tròn. Đôi mắt đen láy đó giống như bầu trời đêm rộng lớn, thuần khiết trong vắt như suối nguồn, khi ánh mắt khẽ lấp lánh, như có thể tấu lên được khúc nhạc du dương nhất trên thế giới này.

Đây là lần đầu tiên người thanh niên nhìn thẳng vào cô gái từ sau khi cô phẫu thuật sáng mắt, ánh mắt của đối phương dễ dàng đâm xuyên qua trái tim hẫ, khiến hẫ rơi vào vực sâu của nỗi đau không thể nào thoát ra được. Cơ thể hẫ như bị thiêu đốt nóng rực, còn linh hồn thì lại bị nhấn chìm trong băng đá lạnh buốt giá.

Một đôi mắt đẹp nhất trên cõi đời này, nhưng trong đôi mắt đó thì lại chất chứa nỗi thù hận khắc cốt ghi tâm!

Người thanh niên biết đối phương đã nhận ra mình, hoặc nói một cách chính xác là nhận ra một linh hồn nào đó trong cơ thể mình. Lúc này đây, họ không phải là những người tri kỷ quyến luyến nhau, mà là kẻ thù không đội trời chung.

Người thanh niên ngơ ngác không biết nên làm gì. Đôi tay hẫ vẫn run rẩy giữ chặt cổ cô gái, không dám để cho đối phương phát ra âm thanh. Nhưng lúc này đây, điều hẫ cảm thấy sợ hãi nhất không phải là cô gái kêu cứu, sẽ làm lộ thân phận hẫ, hẫ chỉ là không dám chịu đựng một thứ âm thanh khác khi cô gái đó đối diện với mình mà thôi.

Tay trái của cô gái bị người thanh niên bẻ quặt ra phía sau. Xúc cảm nhạy bén của người mù khiến cô cảm nhận được ngón tay giữa của đối

phương bị thiếu mất một đốt. Do đó cô càng tin tưởng chắc chắn về thân phận của đối phương. Cô dùng tay phải để gỡ cánh tay người thanh niên đang kìm ở cổ mình, cố gắng để thoát ra. Nhưng sức lực của cô và của đối phương quả thực cách xa nhau quá, cho dù cánh tay phải của người thanh niên bị thương nặng, cô gái vẫn không thể nào làm lay chuyển được hãn chút nào.

Những người chạy nạn vội vàng lướt qua xung quanh. Giữa khung cảnh tối tăm và hỗn loạn như vậy, không ai chú ý thấy được cảnh tượng đặc biệt diễn ra bên cạnh họ. Chỉ có chú chó dẫn đường "Ngư Ngư" là ngán người đứng cạnh đó, thật không ngờ nó không có ý định xông lên giúp đỡ cho chủ của mình.

Cô gái cảm thấy hơi tuyệt vọng, cô bắt đầu hối hận mình đã hành động liều lĩnh. Sau khi phát hiện ra người đó, cô cần phải hét lớn, hoặc là thông báo cho cảnh sát. Nhưng do tâm trạng nóng vội, cô chỉ muốn lập tức bắt ngay được đối phương, nhưng lại không hề suy nghĩ đến xem mình có đủ thực lực hay không. Bây giờ đối phương muốn giết mình để diệt khẩu, rõ ràng là dễ như trở bàn tay.

Trong lúc cuống quýt, cô gái chợt nhớ đến thứ gì đó, cô thò tay phải vào trong túi áo khoác của mình, nắm lấy chiếc trâm cài tóc của Minh Minh đem đến. Sau đó cô giơ chiếc trâm lên, dùng hết sức đâm ngược trở lại phía người thanh niên đó.

Người thanh niên vẫn ở trạng thái mơ hồ, không hề có sự đề phòng nào đối với cú đòn bất ngờ đó. Chiếc trâm cài tóc cắm chặt vào cổ hãn, ban đầu hãn cảm thấy đau, sau đó lại là một thứ cảm giác tê dại chảy theo dòng máu rồi lan truyền khắp cơ thể. Thứ cảm giác này đến rất nhanh, chỉ hai, ba giây sau, toàn bộ sức lực của hãn như bị rút cạn, cả cơ thể mềm nhũn ngã vật xuống đất.

Cô gái sau khi có được lại sự tự do, cô hoảng loạn lùi lại mấy bước, trơ mắt nhìn người thanh niên đó đang ngã vật xuống trước mặt mình. Giây lát sau, cô mới bừng tỉnh hét to: "Mọi người mau đến cứu với..."

Những người dân đang cuống cuồng tháo thân không hề biết ở chỗ này đã xảy ra chuyện gì, hiện trường tối đen cũng chẳng nhìn rõ được. Mấy tiếng kêu cứu của cô gái không những không kéo được ai đến giúp, ngược lại còn khiến cho mấy người xung quanh kinh hoàng né tránh. Cho đến khi có ánh đèn pin chiếu rọi tới, mới dần xua tan nỗi sợ hãi trong lòng cô gái.

Một bóng người lao theo sau ánh sáng đèn pin, bước tập tễnh tiến lại gần. Anh nhìn thấy cô gái trước, sau đó lại nhìn thấy người thanh niên nằm trên đất.

Cô gái lúc này cũng nhận ra người vừa đi đến chính là La Phi, đội trưởng đội Cảnh sát hành sự. Sợi dây thần kinh của cô chột trùng xuống, nước mắt ừng ực tuôn chảy.

"Hắn chính là tên hung thủ đó, hắn chính là tên hung thủ đó." Cô gái chỉ vào người nam giới nằm dưới đất, gào khóc và hét toáng lên.

La Phi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh quỳ xõm xuống bên cạnh người thanh niên, soi đèn pin để kiểm tra tình hình thương tích của đối phương. Anh nhanh chóng phát hiện ra chiếc trâm cài tóc, hiểu ngay đây mới là đòn chí mạng. La Phi lập tức hỏi cô gái: "Đây là trâm cài tóc của cô à?"

Thoạt tiên cô gái gật đầu, sau đó lại lắc đầu, và nói với La Phi: "Trong chiếc trâm này có độc!"

La Phi giật mình kinh hãi, rồi lại nhìn vào vết thương nơi cổ của người thanh niên, quả nhiên là thấy màu thâm đen rất khác thường. Người thanh niên lúc này chỉ còn chút hơi thở tàn, hắn nhìn cô gái rồi lại nhìn La Phi, sau đó lại gắng sức giơ tay ra, như thể muốn nắm một thứ gì đó.

La Phi giơ tay ra nắm lấy tay người thanh niên. Hắn thở phào nhẹ nhõm, hắn cứ thế nhìn La Phi hồi lâu, như thể có rất nhiều điều muốn nói, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể mở miệng ra.

La Phi biết vì sao đối phương không thể nào mở miệng ra nói, người thanh niên không thể để cho cô gái nghe thấy giọng của mình được, đó là bí mật cuối cùng cất giấu trong trái tim hắn.

Giây lát sau, La Phi nắm chặt bàn tay, đồng thời nói ba chữ với vẻ rất nghiêm túc: "Tôi hiểu rồi."

Người thanh niên nở nụ cười được an ủi. Có thể nghe thấy ba chữ từ đối thủ của mình trong thời khắc này, hắn cảm thấy vô cùng may mắn.

Hắn rốt cuộc là muốn nói gì? La Phi hiểu được những gì? Tất cả những điều này thực ra không hề quan trọng nữa rồi.

Người thanh niên trút hơi thở cuối cùng, mí mắt hắn từ từ rủ xuống, nhưng chính khoảnh khắc rủ xuống, hắn lại một lần nữa gắng gượng mở mắt, cuối cùng nhìn về phía cô gái đang đứng gần đó.

Ánh mắt cô gái và người thanh niên chạm vào nhau, cô lùi lại nửa bước né tránh thần sắc sợ hãi và phẫn nộ. Người thanh niên bất lực thu ánh mắt lại, lần này khi mí mắt hắn rủ xuống, không còn vén lên được nữa.

La Phi vẫn nắm chặt tay người thanh niên, cổ họng anh toát ra thứ cảm giác chua chát lồng ngực anh cũng nặng trĩch như có tảng đá lớn đè vào. Đối thủ mà anh đã truy đuổi suốt nửa đời người, lúc này đây cuối cùng đã ngã xuống trước mặt anh, nhưng anh lại không cảm nhận được một chút niềm vui mừng nào cả.

Hồi lâu sau, La Phi mới nhớ đến việc hỏi Trịnh Giai: "Sao mà cô gặp được hắn?"

"Tất cả đều nhờ vào Ngưu Ngưu." Trịnh Giai chỉ vào chú chó dẫn đường cho người mù đang đứng dưới chân, "Mấy tháng nay, tôi luôn thực hiện huấn luyện đặc biệt cho nó, hôm nay đúng là đã dùng đến rồi."

"Huấn luyện đặc biệt?" La Phi rõ ràng không thực sự hiểu được.

Trịnh Giai giải thích thêm: "Tôi đã nhờ người tìm được quần áo của hắn để lại trong ngục, sau đó tiến hành huấn luyện khứu giác đối với Ngưu Ngưu. Hôm nay nghe nói hắn cũng sẽ đến, tôi bèn dẫn Ngưu Ngưu đến đây. Ngưu Ngưu quả nhiên đã tìm được hắn giữa đoàn người đông đúc."

La Phi gật đầu, trong lòng hiểu rõ: thì ra khi Eumenides trà trộn vào trong đoàn người, bị Ngưu Ngưu khứu giác thấy mùi người quen, Ngưu Ngưu đã lần tìm theo mùi, đã dẫn đường cho Trịnh Giai phát hiện ra tung tích của người thanh niên. Tất cả những điều này như một mối quan hệ nhân quả, thật đúng là ý trời.

Trịnh Giai lúc này cũng ngồi xổm xuống, cô ôm chú chó dẫn đường, nói vẻ hơi trách móc: "Ngưu Ngưu ơi là Ngưu Ngưu, vừa nãy kẻ xấu xa đó ức hiếp chị, sao em lại không giúp chị chứ?"

Ngưu Ngưu khẽ kêu rên mấy tiếng "u...u", cũng không rõ có nghe hiểu gì không. Giây lát sau, nó vùng ra khỏi vòng tay cô gái, chạy đến bên cạnh người thanh niên, nó đặt bàn chân trước lên lồng ngực người thanh niên, khứu giác lên khuôn mặt đối phương, trong ánh mắt toát ra thứ tình cảm ấm áp không nở rời xa.

Con chó đó đã thân thiết với người thanh niên từ lâu, nó thậm chí còn coi đối phương gần như là người chủ thứ hai của mình, nhưng nó mãi mãi không thể nào hiểu nổi, tại sao người đó lại nằm ở đây...

KHÚC LY BIỆT 2

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh

Ngày 4 tháng 1 năm 2002, 7 giờ 40 phút sáng.

Trong phòng bệnh của bệnh viện Nhân Dân tỉnh.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên gương mặt La Phi, khiến anh tỉnh giấc. Anh mở mắt nhìn thấy mình đang nằm trên giường, chân phải đang bị bó bột to kèn càng.

"Cuộc phẫu thuật rất thành công, chân anh sau này không có vấn đề gì đâu." Một giọng phụ nữ nói dịu dàng bên tai anh. La Phi nhận ra giọng nói của Mộ Kiếm Vân, trên mặt anh chợt hiện lên nụ cười ấm áp. Sau đó, anh quay sang nhìn đối phương, hỏi: "Hiện trường ngày hôm qua, không có ai bị thương chứ?"

"Không có chuyện gì cả." Mộ Kiếm Vân lắc đầu nói, Sức công phá của quả mìn nổ đó rất nhỏ, khói dày đặc đều bắt nguồn từ quả mìn khói tự chế - potassium nitrate kết hợp với đường trắng."

La Phi "ừm" một tiếng, lại hỏi tiếp: "Thế những phạm nhân đó thì sao? Có kẻ nào gây rối không?"

Nét mặt Mộ Kiếm Vân nghiêm túc hơn một chút: "Đúng là có kẻ muốn nhân lúc hoảng loạn mà gây chuyện đấy, nhưng có người đứng ra gầm lên một tiếng, những kẻ đó đều cun cút nghe lời."

"Ồ?" La Phi thoáng kinh ngạc, "Ai mà lợi hại vậy?"

Mộ Kiếm Vân nghiêng đầu, hỏi vặn lại: "Anh thử đoán xem?"

La Phi trầm ngâm giây lát suy đoán: "Là A Hoa phải không?"

Mộ Kiếm Vân gật đầu: "Lúc đó anh ta găm lên một tròng, nói: con mẹ đứa nào bây giờ mà không ngoan ngoãn, quay về trại tạm giam, tạo cho mày biết thế nào là hối hận!" "Con mẹ đứa nào" vốn là lời nói tục, nhưng Mộ Kiếm Vân dùng giọng nữ dịu dàng cất lên, thật không ngờ lại mang theo chút phong vị của vùng sông nước Giang Nam.

La Phi cười vẻ thấu hiểu. Kiểu người như A Hoa, cho dù đã trở thành tù nhân chịu tội tử hình ở trại giam, bá khí toát ra từ trên người anh ta cũng vẫn đủ để khiến cho những người bạn tù khác lạnh gáy. Chỉ có điều, A Hoa trước nay đều bất hòa với cảnh sát, sao lần này lại chịu giúp đỡ để dẹp yên những phạm nhân đang muốn gây chuyện chứ? Ban đầu La Phi học kinh ngạc, nhưng nghĩ lại bèn hiểu ra ngay. Mình đã bắt Tiền Yếu Bân, cũng coi như là đã thực hiện lời hứa với A Hoa. A Hoa xưa nay ân oán phân minh, đương nhiên cũng sẽ tìm cơ hội để báo đáp mình.

Anh cảm khái, chống người ngồi dậy, hướng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Anh hãy nghỉ ngơi đi nhé. Em đi hâm nóng đồ ăn sáng cho anh." Mộ Kiếm Vân vừa nói vừa bước về phía lò vi sóng để ở trong phòng bệnh. La Phi nghe thấy tiếng lò vi sóng kêu "u...u" khe khẽ, tất cả những chuyện xảy ra suốt hai mươi năm qua giống như từng làn khói lướt qua trí não anh, tư duy của anh chợt trở nên mơ màng.

Đợi đến khi lò vi sóng ngừng quay, tư duy của La Phi cũng quay trở lại, anh thở phào nhẹ nhõm, lầm nhẫm: "Tất cả đều đã kết thúc rồi!"

"Không, cuộc sống vừa mới bắt đầu mà anh." Mộ Kiếm Vân không biết đã quay trở lại bên cạnh anh từ lúc nào. Nữ giảng sư bưng đến sữa đậu nành và bánh bao nóng hôi hổi, gương mặt tươi cười rạng rỡ như đóa hoa xuân.

("•, ("•, †HẾT †, •") , •")

Thứ 3 ngày 9 tháng 2 năm 2011 tại Yên Giao

P/S: Hết nha các bạn! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!